

Cổ Nhĩ Ngur

daotieu.vn.blogspot.com

U HỒN BÍ ẨN

TỬ THƯ
TÂY HẠ

西夏死書

TANVIET

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HOÁ THÔNG TIN

U Hồn bí ẩn

Tên Ebook: U Hồn Bí Ẩn

Tác Giả: **Cố Phi Ngu**

Thể Loại: **Kinh dị, Trinh Thám, Phiêu lưu, Văn học phương Tây**

Bộ sách: **Tử Thư Tây Hạ (Tập 2)**

Công ty phát hành: Tân Việt

**Nhà xuất bản: NXB Văn Hoá Thông
Tin**

Trọng lượng vận chuyển (gram): 706

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Số trang: 716

Ngày xuất bản: 10-09-2012

Hình thức: Bìa Mềm

Giá bìa: 119.000 đ

Nguồn: truyenss.com

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook -

*Ebook được blog **Đào Tiểu Vũ** hoàn thành với mục đích phi thương mại, nhằm chia sẻ với những bạn ở xa hoặc không có điều kiện mua sách, khi sao lưu xin ghi rõ nguồn.*

Trong điều kiện có thể bạn hãy mua sách để ủng hộ nhà xuất bản và tác giả.

Mục lục:

Giới thiệu:

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Giới thiệu:

Cung điện Mùa Đông là công trình kiến trúc đồ sộ nằm trên Quảng trường Cung điện của thành phố Saint Peterburg, Nga. Trước kia, đây là nơi ở của các Sa

Hoàng, còn hiện tại đây là một trong bốn bảo tàng nghệ thuật lớn nhất thế giới.

Năm 1909, nhà Hán học người Liên Xô-Kozkov phát hiện ra di chỉ Hắc Thủy Thành của vương triều Tây Hạ. Ông đã tiến hành khai quật và mang vô số bảo vật quý giá về cung điện Mùa Đông. Trong số đó có một bức tượng Phật đã bị nứt vỡ, từ những vết nứt, người ta kinh ngạc khi phát hiện ra có một bộ hài cốt ẩn dưới lớp thạch cao của bức tượng. Một số học giả của Liên Xô cho rằng, đây là hài cốt của Hoàng Hậu Một Tạng – vị hoàng hậu nổi tiếng của Tây Hạ Vương Nguyên Hạo.

Chiến tranh thế giới thứ hai bùng nổ, quân Đức bao vây và tàn phá Saint Peterburg, bức tượng Phật có chứa hài cốt kia cũng bị thất lạc khỏi cung điện. Khi chiến tranh kết thúc, có người đã tìm thấy phần đầu của pho tượng và nó lại được trưng bày trong phòng triển lãm nghệ thuật của cung điện Mùa Đông, nhưng phần còn lại của pho tượng thì vẫn biệt tăm. Từ đó, xuất hiện lời đồn về u hồn bí ẩn xuất hiện lúc nửa đêm bay lượn trong cung điện Mùa Đông ...

Tiếp tục hành trình truy tìm kệ tranh ngọc của vương triều Tây Hạ, Đường Phong và Hàn Giang đã đến Saint Peterburg. Vượt qua sự truy nã gắt gao của Cục An

ninh Liên Bang Nga, họ thâm nhập vào đường hầm dưới lòng thành phố và phát hiện ra những bí mật động trời. Cuối cùng, họ cùng lấy được phần đầu pho tượng phật và tìm thấy hài cốt của Một Tạng Hoàng hậu đã bị thất lạc trong thế chiến thứ hai. Nhưng kết quả kiểm tra hộp sọ bên trong đầu tượng phật và bộ hài cốt đều khiến tất cả kinh ngạc tột độ: chúng là của hai người phụ nữ khác nhau, cách nhau gần 10 tuổi.

Lời giải của những bí ẩn này nằm trong tập hồ sơ bị thất lạc năm 1964 về Misha – người sống sót không ai biết của đội thám hiểm Liên – Trung năm xưa.

Rút cuộc năm 1964 đã xảy ra chuyện gì?

Năm 1964, Trung Quốc thử nghiệm thành công quả bom nguyên tử đầu tiên; cùng năm đó, Khrushchev - Tổng bí thư Đảng cộng sản Liên Xô bị hạ bệ. Có lẽ vẫn còn chuyện gì đó mà chúng ta không biết đã xảy ra vào thời điểm ấy...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 1

Mặt đất vốn bị gò cát che lấp giờ hiện lên một bộ xương cốt cao lớn, bộ xương đáng sợ này vẫn còn dính cả da và lông đã khô quắt, nghiêm nhiên dựng đứng trong đất cát, mãi vẫn không chịu đổ

xuống.

Lời tâm sự của tác giả

Tất cả đều bắt đầu từ đây...

Cuốn tiểu thuyết này được lấy ý tưởng từ chuyến du lịch đầu tiên của tôi. Đó là vào khoảng vài năm trước, tại một sơn trại cổ xưa của người Khơng nằm trong khu tự trị người Khơng ở Bắc Xuyên, thuộc cao nguyên Xuyên Tây Bắc (Tứ Xuyên), tôi đã tình cờ gặp một người đã về hưu cũng đang tự mình đi du lịch khắp nơi. Ông đã kể cho tôi nghe một câu chuyện như sau: Ở một vùng nằm sâu trong sa mạc Hadain Jaran có một kinh thành cổ của vương quốc Tây Hạ bị vùi lấp trong cát vàng, tên gọi là Hắc Thành. Tòa thành đó do Lý Nguyên Hạo - vị

hoàng đế đầu tiên của vương quốc Tây Hạ xây dựng. Lý Nguyên Hạo qua đời sau một cuộc chính biến cung đình, người con trai chưa đầy năm của ông là Lý Lượng Tô kế vị nhưng mẹ và cậu của ông - những người thuộc gia tộc Một Tạng mới là người thực sự nắm giữ triều chính. Khi Lượng Tô trưởng thành, ông dần nhận thức được mọi việc và ngày một bất mãn với sự chuyên quyền của mẹ và cậu. Sau đó, ông đã phát động một cuộc chính biến, chém cậu ruột và lệnh ẹ mình dời đến kinh thành cũ ở giữa sa mạc hoang vắng. Khi Một Tạng hoàng hậu ra đi, ngoài đoàn tùy tùng đông đúc đi tháp tùng, bà còn mang theo vô số vàng bạc châu báu. Vài trăm năm sau,

câu chuyện này vẫn được lưu truyền trên khắp vùng sa mạc Gobi và con đường tơ lụa, hấp dẫn bao kẻ trộm mộ đào vàng tìm kho báu. Rất nhiều kẻ đã bỏ mạng vì kho báu bí ẩn trong truyền thuyết đó, nhưng chưa ai tìm được vị trí của ngôi thành cổ Tây Hạ đã bị mất tích, vì truyền thuyết này còn mang theo một lời nguyền đáng sợ rằng: Người nào tìm được thành cổ thì sẽ mãi mãi không thể thoát ra khỏi sa mạc để quay về nữa.

Một câu chuyện từ thời Tây Hạ xa xôi, câu chuyện với những bảo vật của đất nước Tây Hạ, về Hắc Thành bị mất tích, về nền văn minh bị chôn vùi, về những mối tình đẹp mà bi lụy, còn có cả cuộc tranh giành đẫm máu của những người

đời sau!

Ngay lần đầu tiên nghe được câu chuyện này, tôi đã bị nó thu hút một cách lạ kỳ. Câu chuyện của ông, có mấy phần là thực, mấy phần hư cấu, giờ đã không thể khảo chứng được nữa, nhưng người “bạn già” kia của tôi thì lại nhất nhất tin tưởng vào những điều trong câu chuyện, và luôn mong muốn rằng có một ngày mình sẽ tìm được di chỉ của vương triều được nhắc đến trong truyền thuyết đó, phải sạch lớp bụi thời gian bao trùm lên lịch sử bí ẩn của nó.

Nhiều năm qua đi, khi khu sơn trại của người Khương ở Bắc Xuyên bị chôn vùi bởi một trận động đất, tôi bỗng nhớ lại câu chuyện từng được nghe kể trong

chuyến đi vài năm trước đây, câu chuyện về Bắc Xuyên - nơi chứng kiến sự phồn thịnh rồi suy tàn của dân tộc Khương - một tộc người cũng lâu đời không kém gì dân tộc Hán.

Tất cả đều bắt đầu từ vùng đất này. Hơn một ngàn năm trước, một nhánh của người Khương là người Khương Đảng Hạng (còn gọi là người Đảng Hạng), vì sinh tồn, đã dũng cảm rời khỏi vùng đất của mình, bắt đầu một cuộc di dân hướng về phương Bắc đầy gian nan nhưng vô cùng vĩ đại. Họ đã kiên cường, dũng cảm, vượt qua núi tuyết nguy hiểm, băng qua sa mạc bao la, dưới sự dẫn dắt của người lãnh tụ kiệt xuất của dân tộc để đến được một vùng đất phì nhiêu màu

mỡ, và đây cũng chính là nơi họ xây dựng một đế chế hưng thịnh rồi dần suy tàn. Nền văn minh mà họ đã sáng tạo ra ở nơi này, cuộc chiến sinh tồn của họ với hai dân tộc hùng mạnh hơn mình gấp nhiều lần là Đại Tống và Khiết Đan, để tạo dựng thế chân vạc, tồn tại suốt hơn hai trăm năm, cho đến tận ngày hôm nay, chúng ta vẫn gọi vùng đất tuyệt vời này bằng cái tên rất đẹp: Tái Thượng Giang Nam, tức Giang Nam trên ải, vì vùng đất này nằm ở vùng biên ải, nhưng phong cảnh sơn thủy rất hữu tình, có thể sánh ngang với Giang Nam.

Năm 1227, đoàn kỵ binh của Thành Cát Tư Hãn đã quét sạch Đế quốc Bạch Sắc từng một thời phồn vinh này, những tàn

tích còn lại của nền văn minh này cũng bị chiến tranh hủy diệt. Một vương triều từng cùng Tống, Liêu, Kim, tạo thành thế tứ quốc chân vạc và đứng vững hơn hai trăm năm (1032 – 1227) đã đến và đi một cách vội vàng như thế.

Nền văn minh đã bị chôn vùi mãi mãi dưới lớp cát vàng cuộn

cuộn, mãi đến tận ngày hôm nay, khi chúng ta lật giở “Nhị thập tứ sử” ra, vẫn chưa thể tìm ra được một cuốn nào mang tên “Tây Hạ sử”

Những người Đàng Hạng cuối cùng đã đi đâu, về đâu? Không ai biết được câu trả lời là gì. Có người nói rằng, họ đã trở lại vùng núi nơi mình đã ra đi; cũng có người cho rằng, một chi của người Đing

Hạng đã mang nền văn minh đó đi vào lòng sa mạc, đến một ốc đảo mà không ai biết đến, để tiếp tục xây dựng nền văn minh riêng của mình...

Cổ Phi Ngự

1. “Nhị thập tứ sử” : Là tên gọi chung của 24 bộ chính sử có đại Trung Quốc, gồm 3249 quyển, khoảng 40 triệu chữ, ghi lại quãng thời gian hơn 4.000 năm lịch sử của Trung Hoa - ND.

Trong tiểu thuyết này, tác giả có nhắc đến một số nhân vật có thực trong lịch sử của Trung Quốc và thế giới. Chúng tôi xin bổ sung phần chú thích về các nhân vật này để độc giả tiện theo dõi.

I- Các nhân vật trong lịch sử cổ đại của Trung Quốc

Thác Bạt Tư Công: vị thủ lĩnh kiệt xuất của dân tộc Đảng Hạng cuối triều Đường, vì có công trong khởi nghĩa Hoàng Sào nên được vua phong tước là Hạ Quốc Công - một chức tước được truyền lại cho con cháu và phân cho cai quản một vùng đất và được lấy họ Lý.

Thác Bạt Kế Thiên (963 - 1004): hay Lý Kế Thiên, được phong tước Định Nam Quân Tiết Độ Sứ, là người đặt nền móng cho vương triều Tây Hạ.

Thác Bạt Đức Minh (979 - 1031): còn gọi là Tây Bình Vương, Định Nam Quân Tiết Độ Sứ, con trai của Thác Bạt Kế Thiên.

Thác Bạt Nguyên Hạo (1003 - 1048): Tây Hạ Cảnh Tông, con trai của Thác

Bạt Đức Minh, là vị hoàng đế sáng lập ra vương triều Tây Hạ. Năm 1032, Lý Nguyên Hạo bắt đầu tìm cách ly khai nhà Tống, ông từ bỏ họ Lý, đổi thành họ Ngôi Danh. Ông tự đặt niên hiệu, xây cung điện, thành lập chế độ quân thần văn võ, tổ chức hệ thống quân đội, cho sáng tạo hệ thống chữ viết riêng. Đến năm 1038 thì xưng làm hoàng đế nhưng đặt tên nước bằng chữ Hán là Đại Hạ, người Hán lúc đó chỉ gọi là Tây Hạ.

Ngôi Danh Lượng Tộ (1047 - 1067):
Tây Hạ Nghị Tông, trị vì từ năm 1048 tới năm 1067. Ông là con trai của Nguyên Hạo, lên ngôi khi mới lọt lòng mẹ, là vị hoàng đế thứ 2 của Tây Hạ.

Ngôi Danh Bình Thường (1061-1086):

Tây Hạ Huệ Tông, trị vì từ năm 1067 tới năm 1086, là vị hoàng đế thứ 3 của Tây Hạ.

Ngôi Danh Thuần Hựu (1177-1206): Tây Hạ Hoàn Tông, trị vì từ năm 1193 tới năm 1206, là vị hoàng đế thứ 6 của Tây Hạ.

Ngôi Danh An Toàn (1170-1211): Tây Hạ Tương Tông, là người đã tiên hành chính biến để soán ngôi của anh họ là Ngôi Danh Thuần Hựu, trị vì từ năm 1206-1211, là vị hoàng đế thứ 7 của Tây Hạ.

Ngôi Danh Huân Túc (1163-1226) : Tây Hạ Thần Tông, trị vì từ năm 1211-1223, là vị hoàng đế thứ 8 của Tây Hạ.

Ngôi Danh Đức Vượng (1181 - 1226):

Tây Hạ Hiến Tông, trị vì từ năm 1223 tới năm 1226, là vị hoàng đế thứ 9 của Tây Hạ.

Ngôi Danh Hiến (? - 1227): Tây Hạ Mạt chủ Nam Bình Vương, là vị hoàng đế thứ 10 và cuối cùng của nước Tây Hạ trong lịch sử Trung Quốc.

Thành Cát Tư Hãn (1162 - 1227): sinh ra với tên gọi Thiết Mộc Chân, tên đầy đủ là Bột Nhi Chi Cên Thiết Mộc Chân, là Hãn vương của Mông Cổ và là người sáng lập ra Đế quốc Mông Cổ sau khi hợp nhất các bộ lạc độc lập ở vùng Đông Bắc châu Á năm 1206 Là một nhà lãnh đạo lỗi lạc và quan trọng của lịch sử thế giới.

Dã Lợi Nhậm Vinh (? - 1042): là học giả

nông tiêng uyên bác, đại thần của Tây Hạ thời Nguyên Hạo, người đã sáng tạo ra chữ viết Tây Hạ.

Cốt Lạc Mậu Tài: học giả Tây Hạ, là người biên soạn cuốn “Phiên Hán hợp thời chương trung châu” năm 1190. Năm 1909, cuốn sách được tìm thấy ở di chỉ Hắc Thủy Thành (nay thuộc Ejinaqi, khu tự trị Nội Mông, Trung Quốc).

II- Các nhân vật lịch sử cận đại

La Chấn Ngọc (1866 - 1940): nhà nông học, nhà ngôn ngữ học, khảo cổ học, chuyên gia về đồ kim loại và đồ đá ngọc, là người khai phá ngành nông học hiện đại và người đặt nền móng đầu tiên cho ngành khảo cổ học cận đại của Trung Quốc.

La Phúc Trường (1895 - 1921): học giả nổi tiếng của Trung Quốc, chuyên gia văn tự cổ dân tộc, chuyên gia Tây Hạ học, con trai thứ 3 của La chấn Ngọc

Alexander Nikolayevich shelepin (1918 - 1994): Ủy viên trung ương Đảng Cộng sản Liên Xô, người đứng đầu của Ủy ban An ninh Quốc gia Xô Viết (KGB) từ năm 1958 đến năm 1961.

Aleksei Ivanovich ivanov (1878-1938): nhà Hán học nổi tiếng người Nga, chuyên gia về ngôn ngữ Tây Hạ, người đã phát hiện ra cuốn từ điển song ngữ Hán - Tây Hạ “Phiên Hán hợp thời trường trung châu” vào năm 1909, sau đó ông bắt đầu đi sâu nghiên cứu ngôn ngữ Tây Hạ, có nhiều đóng góp lớn.

Mikhailovich Alekseev (1881 - 1957)

Giáo sư, viện sĩ Viện Hàn lâm Khoa học Liên Xô, là chuyên gia Đông Phương học nổi tiếng của Liên Xô.

Lev N. Menshikov (1926 - 2005): nhà Hán học nổi tiếng người Nga, người đã có nhiều thành tựu trong việc nghiên cứu văn hóa Đôn Hoàng, cổ văn Hán Tạng và văn hóa nhà Đường của Trung Quốc.

Joseph Francis Rock (1884 - 1962). người Mỹ gốc Áo, ông là nhà thực vật học, ngôn ngữ học, địa lý học nổi tiếng - người đã dành 27 năm cuộc đời mình sống và tìm hiểu văn hóa ở vùng Tây Nam, Trung Quốc.

Mở đầu

Một ngày mùa hạ cuối thập niên 50 của

thể kỷ trước, sâu thẳm trong sa mạc Badain Jaran tại Tây Bắc Trung Quốc, mặt trời chói lóa, cát vàng miên man, gió bụi cuồn cuộn vô tình vừa mới di chuyển vị trí của một gò cát. Mặt đất vốn bị gò cát che lấp giờ hiện lên một bộ xương cốt cao lớn, bộ xương đáng sợ này vẫn còn dính cả da và lông đã khô quắt, nghiêng nhiên dựng đứng trong đất cát, mãi vẫn không chịu đổ xuống. Sự cao lớn đó đã chứng minh cho con người trên thế giới này về thân xác đồ sộ kiêu trang của nó lúc còn sống, sự không gục đổ tượng trưng cho tính cách ngoan cường của nó. Một trận cuồng phong nữa lại thổi qua, từ sa mạc sâu thẳm vọng lại những âm thanh kỳ dị chói tai, rồi sau khi những âm

thanh quái dị này tắt hẳn, bộ xương cốt khổng lồ đã từ từ đổ xuống... Đây không phải là hài cốt của con người, sự cao lớn và ngoan cường của nó chỉ thuộc về chủ nhân của vùng sa mạc này - loài lạc đà hai bướu. Chính trong thời khắc cuồng phong đang lôi cuốn đi một gò cát khác và sắp sửa chôn vùi lần nữa những mẫu xương này, thì ờ! phái xa xa, một chiếc trực thăng Mi-4 bay đến, nó lượn vòng hồi lâu trên bầu trời sa mạc, cuối cùng bay lơ lửng tại vị trí bộ xương lạc đà hai bướu vừa đổ xuống.

Năm phút sau, phi hành viên bắt đầu báo cáo với tổng bộ: “Tổng bộ! Tôi là ong vàng, chúng tôi phát hiện ra bộ hài cốt lạc đà hai bướu và trang thiết bị của

đoàn thám hiểm Trung - Liên, nhưng không phát hiện ra thành viên của đoàn thám hiểm...”

Hai ngày sau, một chiếc trực thăng khác đã phát hiện ra một người Trung Quốc ngất xỉu tại ven sa mạc Badain Jaran.

Ba ngày sau, tại gần biên giới Trung - Mông, bộ đội biên phòng đã phát hiện ra một người Liên Xô đang thoi thóp.

Năm ngày sau, tại Bắc Kinh, một bộ hồ sơ được đặt trên bàn làm việc của tổng tham mưu trưởng tham mưu 3 - giải phóng quân Trung Quốc: “Không quân, quân trú phòng bản địa cùng với bộ đội biên phòng đã trải qua nhiều ngày lục soát tìm kiếm, ngoài việc phát hiện ra hai người sống sót và trang thiết bị của đoàn

thám hiểm, thì không phát hiện thấy thành viên khác của đoàn thám hiểm Trung - Liên. Xét thấy những người mất tích không còn khả năng sống sót, bộ chúng tôi đã quyết định từ bỏ cứu viện, nhưng điều khiến mọi người kinh ngạc ở chỗ, khi phát hiện ra hai người còn sống sót thì rõ ràng họ lại ở cách khu vực trung tâm của đoàn thám hiểm bị mất tích tới gần vài trăm cây số...” Mức độ bảo mật của bộ hồ sơ này là: tuyệt mật. Giới hạn số năm giải mật: 100 năm.

Tám ngày sau, tại Mátxcova, ủy ban an ninh quốc gia KGB, chủ tịch KGB châu Á - Nikolayevich Shelepin đang đứng trước cửa sổ, nhìn chăm chú vào bức tượng của Dzerzhinsky trước tòa nhà

KGB tới mức thần thờ, trên cửa sổ có đặt một bộ hồ sơ ông vừa xem xong: “Xét thấy các thành viên mật tích đã không còn khả năng sống sót, phía Trung Quốc đã từ bỏ cứu viện từ hôm trước, đoàn thám hiểm mật tích một cách bí ẩn, không ngoại trừ do bị nhân viên tình báo phá hoại...” Mức độ bảo mật của bộ hồ sơ này là: tuyệt mật. Giới hạn số năm giải mật: 200 năm.

Mười ngày sau, tại Đài Bắc, “Cục tình báo”, một bộ hồ sơ được đặt trên bàn làm việc của “cục trưởng” Trương Viêm Nguyên: “Trung Cộng cùng đoàn thám hiểm Liên Xô đã mật tích một cách bí ẩn tại sa mạc Badain Jaran, ‘hoa sói độc’ bật vô âm tín. Được biết, hiện đã có

người phát hiện ra hành tung của ‘hoa sói độc’ tại San Francisco..”. Mức độ bảo mật của bộ hồ sơ này là: tuyệt mật. Giới hạn số năm giải mật: 200 năm

Nửa tháng sau, tại Langley, trung ương tình báo CIA, giám đốc CIA Allen Dulles cầm bộ hồ sơ, chau mày: “Đoàn thám hiểm Liên Xô - Trung Quốc mất tích bí ẩn tại sa mạc Badain Jaran, đoàn thám hiểm này vô cùng khả nghi, trên danh nghĩa là khảo sát địa chất, nhưng ngoài những chuyên gia địa chất ra lại còn có cả những chuyên gia hàng đầu về sinh vật, khảo cổ, lịch sử, khí tượng, nhân loại học, y học và công nghiệp quân sự của hai nước Trung Quốc và Liên Xô. Càng khiến người ta phải bất an ở chỗ,

trong đoàn thám hiểm còn có rất nhiều quân nhân và nhân viên tình báo. Một đoàn thám hiểm khoa học trình độ cao như vậy bỗng đột nhiên mất tích người ta cảm thấy khó hiểu, có lẽ phía Đài Loan cũng có liên quan, cũng không ngoại trừ khả năng bị kẹt giữa văn minh ngoại địa...” Mức độ bảo mật của bộ hồ sơ này là : tuyệt mật. Giới hạn số năm giải mật: vĩnh viễn.

CHƯƠNG 0: 1

Đấu giá bao trùm trong nghi vấn

Tiết trời chính hạ, một cuộc đấu giá tác phẩm nghệ thuật kéo dài từ mùa xuân đang được cử hành tại một khách sạn 5 sao nằm trong đường vành đai 3 của Bắc Kinh. Công ty tổ chức đấu giá Quốc tế

Hoa Bảo đã bắt đầu thi hành “Luật đấu giá nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa” từ năm 1997, tổ chức đấu giá vào mùa xuân hàng năm, và từ lâu đã trở thành hội chợ đấu giá có tiếng vang nhất toàn quốc. Quốc tế Hoa Bảo cũng theo đó trở thành công ty đấu giá hàng đầu thế giới.

Tề Ninh, chuyên gia đấu giá, chủ tịch Quốc tế Hoa Bảo nổi tiếng với tài ăn nói và con mắt tinh đời. Khả năng diễn thuyết của ông khởi nguồn từ tài ăn nói tuyệt diệu và tài biện luận vô song, luôn kích động hết mức có thể tinh thần của những khách hàng. Nói về con mắt tinh đời của Tề Ninh là nói tới đôi mắt lạnh lợi sắc bén có trình độ giám định và thưởng thức cổ vật cao độ.

Sáu giờ chiều. Một chuyên gia đấu giá trẻ tuổi từ bục đấu giá lui xuống, tới bên cạnh Tề Ninh, cung kính nói: “Tề sư phụ, đến lượt ngài xuất hiện rồi”. Tề Ninh gật đầu rồi chau chau mày, bước lên bục đấu giá.

Hội chợ đấu giá mùa xuân kéo dài trong mười ngày, mỗi ngày đều có một vật được “găm hàng” để tới cuối buổi mới đấu giá. Chỉ khi nào tới thời khắc này, Tề Ninh mới xuất hiện chủ trì. Hôm nay đã là ngày cuối cùng của hội chợ đấu giá, vật đấu giá cuối cùng theo như thông lệ, sẽ chính là vật quý báu và đắt giá nhất trong hội chợ đấu giá mùa xuân, đích thị là hàng được “găm lại”. Nhưng tất cả những người đang có mặt tại hội chợ đều

có thể nhận ra, Tề Ninh hiện giờ không được hưng phấn cho lắm.

“Tiếp theo là vật đấu giá thứ... thứ 1038, kệ tranh ngọc nổi gân có chạm châu báu Tây Hạ, được đem từ nước ngoài trở về, phí chỉ định đấu giá”, chiêu giới thiệu của Tề Ninh giản đơn tới mức không thể đơn giản hơn, sau đó ông tuyên bố: “Bây giờ bắt đầu tranh giá, giá khởi điểm 80 vạn”.

Hội trường đấu giá rất lớn, có 488 chỗ ngồi cho người tham gia đấu giá. Do hôm nay là phiên đấu giá cuối cùng của hội chợ đấu giá mùa xuân, hiện giờ lại đang đấu giá vật “găm hàng” cuối cùng, nên hội trường đấu giá chật kín người, rất nhiều người mua không tìm được chỗ

ngồi, đành phải đứng. Nơi đông người như thế này dĩ nhiên khó tránh khỏi sự ồn ào hỗn loạn, nhưng lúc Tề Ninh vừa bước chân lên bục đấu giá thì những âm thanh hỗn loạn liền ngưng bật. Và giây phút Tề Ninh tuyên bố bắt đầu đấu giá, cả hội trường đều đã hoàn toàn trở nên im lặng.

Năm sáu trăm người cùng lúc im chặt miệng không nói chuyện. Họ không phải là những quân nhân từng được huấn luyện chuyên nghiệp, mà là mọi hạng người trong xã hội đến từ khắp nơi trên thế giới, phần lớn trong số đó do bản thân giàu có nên từ lâu đã quen với việc không tuân thủ kỷ luật, nhưng hiện giờ họ không chỉ im bật, mà dường như đến cả

điện thoại cũng đều để chế độ cầm hoặc tắt máy. Hội trường im lặng tới mức có chút kỳ dị.

Không ai nói chuyện, dĩ nhiên cũng không có người khởi giá tranh giá.

Tề Ninh càng chau mày sâu hơn, tuyên bố lần nữa: “Bây giờ bắt đầu tranh giá, giá khởi điểm 80 vạn”.

Vấn chưa có người ra giá, cũng không có người nói chuyện. Những người mua phía dưới, người thì nhìn Tề Ninh, nét mặt cười mà như không cười, người thì ngón trái ngón phải xem xem có ai ra giá không, người thì nhìn lướt qua một , Ái, bất luận hai bên có quen biết nhau không đều có thể đi guốc trong bụng nhau, mím một nụ cười khan.

Sắc mặt Tề Ninh bối rối, hít một hơi thật sâu, tuyên bố lần thứ ba: "Bây giờ bắt đầu tranh giá, giá khởi điểm 80 vạn".

Vấn không có người đáp lại. Lúc này, những người mua, không tiếp tục ngó ngang ngó dọc nữa, tất cả mọi người đều dồn ánh mắt về phía Tề Ninh, theo dõi xem ông sẽ xử lý thế nào. Trong những ánh mắt đó, có sự chế nhạo, cũng có cả cảm thông. Đường đường là một chuyên gia đấu giá, chủ tịch của Quốc tế Hoa Bảo, trong hội chợ đấu giá mùa xuân quan trọng nhất toàn quốc, lại được chủ trì vật đấu giá gần hàng cuối cùng, vậy mà tuyệt nhiên không có ai ra giá. Điều đó mới buồn cười làm sao, mới bi ai làm sao ?

Sắc mặt Tề Ninh đỏ bừng lên, ông đang chuẩn bị quẳng chiếc búa đấu giá xuống, quay người rời khỏi bục đấu giá. Chính trong giây phút này, bên dưới đột nhiên có người giương biển lên, lớn tiếng nói: “Tôi ra giá...”

Người giương biển ra giá là một người trung niên ngồi ở giữa hàng thứ ba, hơi chếch sang trái một chút, giọng nói đó đã thu hút mọi ánh nhìn của tất cả những người đang có mặt trong hội trường. Ông ta dương dương tự đắc, quay lại tấm biển trên tay để những người xung quanh nhìn thấy, lớn tiếng hét: “Tôi ra giá 10 vạn!”

Giá khởi điểm của tấm kê tranh ngọc này là 80 vạn, ông ta chỉ ra giá 10 vạn, đây rõ ràng là phá quấy, làm trò.

Tề Ninh hiển nhiên biết người này, ông vẫn giữ phép lịch sự, nói: “Xin lỗi Lưu tiên sinh, ngài ra giá thấp hơn giá khởi điểm, bởi vậy vô hiệu”.

Người trung niên họ Lưu cười mỉa: “Ô, là tôi thấy ông hô hào trên bục đấu giá, nhưng không ai buồn để ý tới nên mới muốn giúp ông gỡ rối. Hóa ra là tôi sai rồi, vật găm hàng quý giá nhất này xem ra để Quốc tế Hoa Bảo tự giữ lấy, vốn không chuẩn bị bán ra ngoài mà”. Khi nói tới “vật găm hàng quý giá nhất”, ông ta cố ý nhấn mạnh gằn giọng kéo theo đó là cả một tràng cười nhạt bóng.

Tề Ninh miễn cưỡng ứng phó nói: “Đem ra đấu giá, đương nhiên là chuẩn bị bán đấu giá rồi”.

độ, tới nỗi một câu phản bác cũng không thốt ra được. Tâm trạng của người mua phía dưới cũng bắt đầu bị kích động, náo loạn theo. Người thì cười nhạt, người thì coi thường, người thì tím nãm tím ba bàn tán về Quốc tế Hoa Bảo, xem thường Tề Ninh.. cả hội trường đấu giá bỗng chốc náo loạn tới đỉnh điểm.

Đường Phong chịu sự ủy thác của hiệu trưởng trường Đại học Kim Lăng đi thu thập những vật sưu tập cho thư viện mới xây của trường, bắt đầu tham gia đấu giá từ ngày thứ bảy của hội chợ đấu giá mùa xuân. Hiện giờ anh đang ngồi trên hàng ghế đầu dành cho những người mua, đã chứng kiến tất tần tật mọi việc vừa xảy ra. Khi xung quanh đang náo loạn, Lưu

Họa Đông đang dương dương tự đắc, Tề Ninh toàn thân run rẩy lẩy bẩy gần như gục ngã ra sàn đấu giá thì Đường Phong rút cuộc đã không thể nhìn được nữa, anh giương tấm biển trên tay lên, đồng thời lớn tiếng: “Tôi ra giá 80 vạn!”

Do Đường Phong ngồi ngay hàng ghế đầu, lại lớn tiếng hét lên, nên tuy xung quanh rất hỗn loạn nhưng Tề Ninh vẫn có thể chú ý tới anh, mắt ông bỗng chốc sáng rực lên, giống như tóm lấy ngay được một cọng cỏ cứu mạng, Tề Ninh chỉ vào Đường Phong liên tiếp hét lên: “Tiên sinh này ra giá 80 vạn! Tiên sinh này ra giá 80 vạn!”

Lúc này, tất cả mọi người đều chú ý tới tấm biển chữ mà Đường Phong đang giơ

lên, cả hội trường lại bỗng chốc tĩnh lặng trở lại. Lưu Hoa Đông giống như bị bọ cạp chích ột cái, đứng phắt dậy, chỉ vào Đường Phong nói: “Không thể thế được! Không thể thế này được! Cậu nhất định là cò mồi của Quốc tế Hoa Bảo, nhất định là như thế!”.

Tề Ninh lúc này đã trấn tĩnh trở lại, nghiêm nghị nói:

“Lưu tiên sinh, xin lưu ý những gì bản thân ngài đang nói, ngài phỉ báng vô căn cứ như vậy, chúng tôi hoàn toàn có thể khởi kiện ngài lên tòa án”.

Lưu Hoa Đông hiển nhiên cũng tỏ ra là người nhanh nhạy, ban nãy chỉ là thất thố mà thôi, nên liền nói ngay: “Tôi thu lại những lời vừa nói”. Nói xong lại chuyển

ánh mắt về phía Đường Phong: “Chàng trai, cậu quyết định ra giá 80 vạn để mua thứ này sao?”

Trong đoạn đối thoại vừa rồi, Đường Phong đã hiểu ra Lưu Hoa Đông là người của một công ty đấu giá, anh có chút phản cảm với hành động lợi dụng cơ hội kích động khách hàng để đánh trả đàn áp đối thủ. Giờ đã nghe thấy, anh lờm Lừ Lưu Hoa Đông một cái, nói: “Mắt ông có vấn đề hay là não có vấn đề đấy hả ? Không quyết định thì tôi gương biển làm gì ?” Lưu Hoa Đông bị phản đòn, gằn giọng chửi rửa một câu, gương ngật ngồi xuống.

Đường Phong không nghe rõ ông ta chửi gì, nhưng nghĩ tới mấy từ đại loại như

“bại não”, “thằng ngu”, cộng những ánh mắt của những khách hàng xung quanh đó thì cũng gần như là muốn biểu đạt cái ý đấy. Anh không vì thế mà manh động, lòng nghĩ: các người cảm thấy tôi là thằng ngốc, nhưng tôi lại thấy các người mới chính là bọn ngốc đấy!

Tám biển trong tay Đường Phong vẫn giương lên hướng về phía Tề Ninh, trên bục đấu giá Tề Ninh hô lên: “Vị tiên sinh này ra giá 80 vạn, còn có ai ra giá cao hơn không...” Câu nói này vừa dứt, lại kéo theo một tràng cười nhạo báng, nhưng Tề Ninh vẫn bỏ qua để tiếp tục trình tự: “80 vạn lần thứ nhất... 80 vạn lần thứ hai... 80 vạn lần thứ...”- ông chưa dứt lời thì người phụ nữ phía sau ra giá

85 vạn!

Khách hàng trong hội trường bắt đầu náo loạn. Đường Phong vốn đã chuẩn bị sẵn sàng đợi tiếng búa của Tề Ninh gõ xuống, nghe thấy vậy vô cùng kinh ngạc, quay đầu lại nhìn, người giương biển tranh giá hóa ra là một phụ nữ tóc vàng. Hình như cô ta tới hơi muộn, đến cả chỗ ngồi cũng không có, đành phải đứng ở phía sau, tay phải giương biển, trên ngón trỏ đeo một chiếc nhẫn ngọc xanh quý hiếm hình dạng vô cùng độc đáo, bắt mắt.

“Chỉ một vật đấu giá chẳng ai ngó ngang tới, sau khi mình phát giá bỗng nhiên lại có người tới cướp mất”, Đường Phong tắt ngấm nụ cười lắc lắc đầu, hạ biển

xuống. Việc phát giá của anh vừa nãy chỉ là nhất thời, nên giờ đương nhiên, anh không thể tiếp tục cạnh tranh được nữa.

“Quý cô này ra giá 85 vạn, có còn giá nào cao hơn không?”

“Được, vị tiên sinh này ra giá 90 vạn!”, lại có người ra giá cạnh tranh rồi. Lần này là một ông lão tóc bạc phơ, cánh tay đang giương tấm biển lên trắng bệch, khô héo, cứng đơ.

Người phụ nữ tóc vàng và ông lão tóc bạc dường như đều nhất định phải đoạt được tấm kê tranh ngọc này, không thể nhường nhịn nhau. Dưới sự chủ trì của Tề Ninh, giá cạnh tranh từng bước được nâng lên. Vật găm hàng cuối cùng của hội chợ đấu giá mùa xuân lân này, từ giá

khởi điểm 80 vạn không ai buồn hỏi han chẳng mấy chốc đã được nâng tới 900 vạn.

Những người mua phía dưới bục đấu giá từ chỗ thì thảo to nhỏ, đến lúc này đã hoàn toàn lặng thinh nhìn người phụ nữ tóc vàng và ông lão tóc bạc kịch liệt tranh giá.

Sau khi người phụ nữ tóc vàng ra giá 900 vạn, ông lão tóc bạc dường như đã mất hết kiên nhẫn, ông giương biển hét lên: “1000 vạn!”, thêm vào hẳn 100 vạn, rõ ràng là muốn đánh tan hoàn toàn tâm lý phòng bị của đối phương.

Quả nhiên, người phụ nữ tóc vàng không lập tức nâng giá giống trước đó nữa mà bắt đầu trở nên do dự.

Tề Ninh phát huy sở trường miệng lưỡi của ông, không bỏ lỡ thời cơ hỏi ngay: “Quý cô đây, vị lão tiên sinh này ra giá 1000 vạn, cô có còn giá cao hơn không?”

Người phụ nữ tóc vàng cúi đầu im lặng. Trên bục đấu giá, Tề Ninh bắt đầu tính thời gian: “1000 vạn lần thứ nhất... 1000 vạn lần thứ hai...”

Lúc này, Đường Phong nhìn thấy người phụ nữ tóc vàng lấy tay ra hiệu đợi một lúc, sau đó móc điện thoại ra gọi. Tề Ninh hô lên trên bục đấu giá: “Cô cứ cân nhắc thêm, tôi có thể đợi cô! Nhưng thời gian của quý cô không còn nhiều nữa đâu”

Người phụ nữ tóc vàng đã gọi được điện

thoại, và nói tiếng Anh liên thoág, cô ta nói rất nhanh, Đường Phong ngồi hàng đầu, khoảng cách hơi xa nên không nghe thấy cô ta nói gì. Lúc này lại nghe thấy Tô Ninh thúc giục: “Nếu như cô không ra giá, tám kệ tranh ngọc này sẽ thuộc về lão tiên sinh đây!”

Người phụ nữ tóc vàng ngắt máy, lại giương tâm biển trên tay lên, hét lên bằng tiếng Hán có chút lơ lơ: “Tôi trả...” cô ta vẫn chưa hét ra giá thì Đường Phong đã nghe thấy một tiếng “tinh” anh biết rằng đó là tiếng chiếc búa đầu giá gõ xuống, nhưng người phụ nữ tóc vàng rõ ràng đã giương biển lên, Tô Ninh với tầm nhìn và phản ứng của bậc chuyên gia đầu giá trong Quốc tế Hoa Bảo, không thể không

đế ý thấy

Đường Phong quay đầu lại nhìn Tề Ninh trên bục đấu giá, chỉ nhìn thấy ánh mắt phức tạp của ông đang thu lại ánh nhìn. Dõi theo ánh mắt của ông ta, Đường Phong nhìn thấy cánh cửa nhỏ chéch bên trái hội trường có chút lay động.

Tề Ninh đứng trên bục đấu giá tuyên bố quyền sở hữu của kệ tranh ngọc.

Người phụ nữ tóc vàng trong cơn phẫn nộ nói tiếng Hán càng thêm tồi tệ, nên đã chuyển hẳn sang dùng tiếng Anh nói chuyện với Tề Ninh, trách mắng Tề Ninh tại sao rõ ràng đã nhìn thấy cô ta giương biển rồi mà vẫn còn gõ búa. Tề Ninh cũng dùng tiếng Anh trôi chảy đáp lại, giải thích rằng đã cho cô ta thời gian rồi,

nếu như tiếp tục đợi thì sẽ không công bằng với những người mua khác. Người phụ nữ tóc vàng biện luận, cô ta đã giương biển lên rồi, hơn nữa trước khi cô giương biển, Tề Ninh vẫn chưa nhắc nhở “lần cuối cùng” mà!

Một số người nghe hiểu cuộc đối thoại giữa họ nên bắt đầu làm loạn theo, chỉ trích Tề Ninh không công bằng. Nhưng đại đa số đã không còn hứng thú với việc này nữa, cả một buổi chiều đấu giá đã khiến mọi người mệt mỏi rã rời, người người lần lượt đứng dậy kéo nhau ra khỏi hội trường, người phụ nữ tóc vàng đứng ở hàng sau cùng cũng bị chìm giữa biển người rời khỏi đây.

Đường Phong thấy Tề Ninh chuẩn bị rời

khỏi bực đầu giá nên đã gọi ông ta lại, hỏi: “Ban nãy ông vừa nhìn thấy gì vậy?”

Nét mặt Tề Ninh trở nên rất khó hiểu.

Đường Phong hướng về phía cánh cửa nhỏ chếch bên trái hội trường liếc nhìn một cái, hỏi lại: “Có phải có người điều khiển ông không?”

Sắc mặt Tề Ninh biến đổi rõ rệt, lấp ba lấp bấp nói: 'Không... tôi không hiểu anh đang nói gì. Xin lỗi, hội chợ đầu giá đã kết thúc rồi, tôi phải đi đây!', nói xong ông ta liền vàng bỏ đi.

3

Đường Phong ngồi đó, đợi người về gần hết mới đứng dậy rời khỏi hội trường đầu giá. Anh bước về phía thang máy, cửa thang máy đang chuẩn bị khép lại,

anh kêu lên một tiếng “ Xin đợi một chút”, rồi chạy nhanh tới trước cửa thang máy. Người trong thang máy nghe thấy tiếng gọi của anh nên đã nhấn nút mở cửa.

Người trong thang máy là một ông lão tóc bạc phơ. Đường Phong nhìn ông với ánh mắt có chút hoài nghi, khi anh thấy đôi cánh tay trắng bệch, khô héo, cứng đờ của ông thì đã lập tức nhận ra, ông ta chính là ông lão đấu giá được tầm kê tranh ngọc cuối cùng.

Thang máy chạy xuống. Ông lão nhìn Đường Phong một cái, đột nhiên cất giọng hỏi: “Cậu chính là chàng trai khởi giá 80 vạn phải không?”

Đường Phong gật gật đầu.

Ông lão tiếp: “Cậu cũng hứng thú với tấm kê tranh ngọc này?”

Đường Phong thuận miệng trả lời qua loa: “Cũng tạm tạm!”

Ông lão hỏi: “Đã có hứng như vậy thì sao không tiếp tục tranh giá? Nếu như không hứng thú thì tại sao người khác đều không buồn để ý, cho rằng đây là thứ chỉ không đáng tới 10 vạn, mà cậu lại chịu ra giá 80 vạn? Hay cậu thực sự là cò mồi của Quốc tế Hoa Bảo?”

Đường Phong cười lạnh lùng, đáp: “Nếu như tôi là cò mồi của Quốc tế Hoa Bảo thì lẽ nào ông lại không biết?”

Ông lão sững sờ, hỏi: “Ý gì?”

Đường Phong đáp: “Ông và chuyên gia đấu giá đó không phải đã cấu kết với

nhau rồi đó sao? Vừa nãy nếu như không phải ông ta ngậm giờ trò, gõ búa trước thì ông có thể mua được tấm kệ tranh ngọc đồ dằng vậy ư?”

Mặt ông lão biểu lộ thâm ý, trầm tư một lúc lại hỏi tiếp. “Cứ cho rằng tiếp tục tranh giá đi chẳng nữa thì sao nhỉ ? 1500 vạn, 2000 vạn, chỉ là bỏ thêm chút tiền mà thôi, tấm kệ tranh ngọc vẫn sẽ rơi vào tay tôi”.

Đường Phong ghét nhất loại người thùng rỗng kêu to kiểu này, chẳng buồn khách khí nói luôn: “Nếu ông thực sự không coi trọng tiền bạc, thế tại sao không trực tiếp lấy tiền ra, quang minh chính đại vượt mặt người ta, mà lại làm trò đê tiện như thế!”

Ông lão lắc lắc đầu, nói: “Không, cậu nhầm rồi, tôi không cầu kết với chuyên gia đấu giá... sự việc này có chút kỳ lạ, nhưng chẳng liên quan gì tới cậu cả, chàng thanh niên ạ”. Nói xong, ông định giơ tay ra vỗ vỗ vai Đường Phong, nhưng đã bị Đường Phong xoay người né tránh nên đành bối rối thu tay lại.

Trở về khách sạn, Đường Phong bật máy tính, lên mạng tra cứu tin tức về hội chợ đấu giá mùa xuân năm nay, thông tin tìm được nhiều nhất liên quan tới vật gốm hàng cuối cùng và nhân vật chủ chốt liên quan tới sự kiện này có lẽ tiên sinh Uông Thế Tương, ông vốn được mệnh danh là “Nhà chơi đồ cổ đệ nhất Bắc Kinh”.

Uông lão tiên sinh là chuyên gia văn vật, nhà giám định thường thức văn vật, nhà sưu tầm nổi tiếng, nhân vật kiệt xuất trong giới văn vật. Toàn quốc mỗi năm có khoảng hơn chục hội chợ đấu giá văn vật quy mô lớn và vừa, vì phép lịch ban tổ chức đều sẽ gửi thiệp mời và quyền giới thiệu tới cho Uông lão tiên sinh, nhưng Uông lão tiên sinh chưa từng tham dự lần nào, nhiều nhất ông cũng chỉ xem xong quyền giới thiệu, ủy thác người khác đi đấu giá mua lại mấy văn vật. Không ngờ, hội chợ đấu giá mùa xuân của Quốc tế Hoa Bảo lần này, chỉ trong ngày đầu tiên, khi tất cả những vật đấu giá được đem ra triển lãm, Uông lão tiên sinh đã đến tận nơi. Ông nhắm tới vật

găm hàng cuối cùng — tám kẹ tranh ngọc. Sau khi xem xét tỉ mỉ tám kẹ tranh ngọc, Uông lão tiên sinh chỉ nói đúng một câu: “Quá đặc biệt đấy!” sau đó bỏ đi.

Sau này có phóng viên dùng đủ mọi kế sách tới phỏng vấn ông, hỏi đến việc này, Uông lão tiên sinh im lặng không chịu hé răng, bị hỏi tới nổi bực dọc, ông lại thốt ra một câu “Tám kẹ tranh ngọc đó chỉ đáng 10 vạn”.

Đáng giá 10 vạn thì chỉ được xếp vào loại đồ cổ cấp thấp. Loại hàng như vậy, đương nhiên không đủ tư cách để trở thành vật đầu giá cuối cùng. Nhưng do Quốc tế Hoa Bảo vẫn cứ nhất định muốn làm vậy, nên đã khiến cho Uông lão tiên

sinh sau khi đọc quyền giới thiệu lại tới xem triển lãm vật đấu giá. Sau khi xem vật đấu giá, xác nhận mình đã không nhìn lầm, vật găm hàng đấu giá cuối cùng này thực tế là hàng cấp thấp. Một người trung hậu cao niên như Ông lão tiên sinh, chỉ nói một câu “quá đặc biệt đấy” rồi ra về là đã giữ thế diện cho Quốc tế Hoa Bảo rồi.

Hai câu nói của Ông Thế Tương: “quá đặc biệt đấy”, tám kệ tranh ngọc đó chỉ đáng 10 vạn”, cộng thêm những nhận định thêm cành thêm lá của phóng viên viết bài, nên sau khi lên báo đã lập tức được chuyển đăng vô số lần. Hội chợ đấu giá mùa xuân của Quốc tế Hoa Bảo cũng được chú ý tới hơn những lần trước

đó. Trước hôm triển lãm vật đấu giá 3 ngày, hơn hai chục vị chuyên gia văn vật, nhà giám định thường thức văn vật trên toàn quốc đều tới xem tấm kê tranh ngọc này, từ góc độ chuyên gia phân tích kỹ lưỡng, rút cuộc họ đều nhất loạt tán đồng với thuyết pháp của Uông lão tiên sinh: tấm kê tranh ngọc đó chỉ đáng 10 vạn.

Đến ngày thứ 7 của hội chợ đấu giá mùa xuân thì Đường Phong mới đến, nên không biết về những việc này, giờ thì anh mới hiểu ra tại sao cuộc đấu giá chiều nay lại có nhiều người tham gia đến vậy, tại sao khi Tề Ninh lên bục chủ trì đấu giá vật găm hàng cuối cùng, trong hội trường lại có thể duy trì bầu không khí tĩnh lặng. Hóa ra, mọi người đều chờ đợi

để xem vật được các chuyên gia giám định là văn vật cấp thấp này khi được trở thành vật găm hàng đấu giá sẽ có thằng ngu nào ra giá cạnh tranh hay không, hay là vị chuyên gia đấu giá sẽ ra sức hò hét giống như một thằng ngu mà chẳng ái buồn để ý.

Đường Phong cười đau khổ. Xem ra bản thân thực sự đã làm một thằng ngốc.

Nhưng văn vật là gì chứ? Không phải là thứ rách nát từ triều đại nào niên đại nào đó lưu lại sao ! Có lẽ chúng có giá trị lịch sử, có giá trị công nghệ, nhưng tuyệt đối không có giá trị tiền vàng. Giá trị tiền vàng của chúng đều là do mấy thằng ngu si có chút tiền nhàn rỗi đốt lấy đốt để đẩy giá lên.

Đường Phong rất coi thường hành vi dùng giá trị tiền bạc để định vị văn vật như thế này, nhưng chẳng làm được gì cả, trogn thời buổi kinh tế, đây sớm đã là một xu thế phổ biến từ lâu rồi.

Tham gia bốn ngày hội chợ đấu giá mùa xuân, Đường Phong cũng chộp được vài thứ đồ cổ. Ngày thứ hai sau khi ăn sáng xong, anh liền gọi xe tới Quốc tế Hoa Bảo làm nốt mấy thủ tục liên quan. Quốc tế Hoa Bảo ở tầng trên cùng của cao Ốc Vân Hoàng, tầng 13. Đường Phong bước vào cánh cửa xoay tròn của tòa cao ốc, một người đang tiến lại trước mặt, hình như tâm trí ông ta đang treo ngược trên cành cây, ông ta không nhìn đường, lao thẳng tới hướng cửa xoay. Đường Phong

kéo ông ta lại, nói: “Cẩn thận nhìn đường chứ!”

Người đó dừng lại trước cửa xoay tròn, nói một tiếng “cảm ơn.”

Đường Phong ngó người ra, lúc này mới nhìn rõ ông ta chính là ông lão hôm qua chộp được vật găm hàng cuối cùng. Lúc này tay phải ông đang xách một chiếc ca-táp khóa số, tay trái cầm một tập túi hồ sơ, túi hồ sơ sẫm màu, vừa cũ vừa nát, chữ in trên túi không phải là tiếng Anh, cũng không phải là tiếng Nga. Hôm nay ông tới đây, rõ ràng là tới nhận kệ tranh ngọc, có lẽ là đang để trong chiếc ca-táp khóa số đó, nhưng túi hồ sơ cũ nát thì là những thứ gì nhỉ ?

Đường Phong đang định tiếp cận hỏi dò

nhưng lúc này chiếc cửa xoay đã quay lại, ông rảo bước vào theo.

Qua cửa kính xoay, Đường Phong nhìn thấy ông lão đi về hướng bãi đỗ xe trước cửa cao ốc. Cánh cửa một chiếc Mercedes mở ra, một cô gái trẻ nhảy xuống, đưa tay ra đỡ lấy đồ đạc của ông lão. Ông lão không để cô ta đón lấy, tự mình xách đồ ngồi vào trong xe. Cô gái giậm giậm chân, ngồi vào ghế lái, phóng xe đi.

Đường Phong đi thang máy lên tới tầng trên cùng của tòa cao ốc, dưới sự tiếp đãi của Vương Khải, nhân viên công ty Quốc tế Hoa Bảo làm thủ tục liên quan rồi giao phó cho Quốc tế Hoa Bảo vận chuyển những đồ cổ đấu giá được tới

Đại học Kim Lăng. Bàn giao hoàn tất, Vương Khải nhiệt tình mời Đường Phong tới phòng VIP nghỉ ngơi, Đường Phong đang có việc muốn hỏi thăm nên đồng ý ngay không chút do dự.

Trong phòng VTP, Đường Phong uống trà, nói vài câu với Vương Khải, đột nhiên vờ như hỏi bâng quơ: “Ban nãy lúc lên lầu tôi có gặp một khuôn mặt khá quen, hình như là vị lão tiên sinh ở hội chợ đấu giá hôm qua, ông ấy đã lấy kê tranh ngọc đi chưa?”

Wương Khải đáp: “Đúng vậy, vị lão tiên sinh đấy đến đây từ sáng sớm, khi chúng tôi tới làm thì ông ấy đã đợi sẵn ở đây rồi”.

Đường Phong gật gật đầu, nói: “Tôi nhìn

thấy ông ấy còn xách theo một xấp túi hồ sơ cũ nát, đó cũng là một vật đầu giá sao?”

Vương Khải cười đáp: “Đó không phải là vật đầu giá, hình như là những tài liệu liên quan tới kế tranh ngọc hay sao đấy, nội dung cụ thể tôi cũng không biết”

Đường Phong hỏi: “Vị tiên sinh đó là người thế nào? hình như có vẻ rất nhiều tiền?”

Mặt Vương Khải lộ ra vẻ khó xử, nói: “Xin lỗi Đường tiên sinh, theo quy định, chúng tôi không được tùy tiện tiết lộ thân phận của khách hàng, mong ngài thông cảm”.

Đường Phong biết công ty đấu giá có quy định này, ban nãy chẳng qua là thử một

lần xem sao, giờ thì anh cười ha ha, nói:
“Không sao không sao, tôi chỉ là có chút
tò mò, tiện hỏi thôi, không có gì đâu”.

Vương Khải hùa theo cười vài tiếng,
chuyển sang chủ đề về kệ tranh ngọc:

“Đường tiên sinh cũng hứng thú với kệ
tranh ngọc, vậy sao hôm qua chỉ ra giá
có một lần rồi không theo nữa? Giờ thì
rất nhiều người đều cho rằng Đường tiên
sinh là cò mồi của Quốc tế Hoa Bảo
chúng tôi đây, lúc chẳng có ai ra giá thì
lại hét giá giải vây, khi có người ra giá
liền lập tức dừng lại không cạnh tranh
nữa”.

Đường Phong hiểu anh ta nói không sai,
hành vi của mình hôm qua thực sự rất
giống tên cò mồi, Lưu Hoa Đông, còn cả

ông lão tóc bạc đều đã từng nghi ngờ như vậy. Hiện giờ đối diện với nghi vấn của nhân viên Quốc tế Hoa Bảo, Đường Phong cũng không thể không giải thích gì được, “Thực ra hôm qua tôi hét giá chẳng qua là vì ngựa mất cái lão Lưu Hoa Đông, muốn giải vây giúp chuyên gia đấu giá Tề Ninh của các anh, chứ tôi cũng không hứng thú lắm với cái kệ tranh ngọc đó, sau đó thấy có người ra giá cạnh tranh nên cũng tiện thế buông luôn”. Vương Khải miệng há hốc, vẻ mặt có chút nực cười, nói: “Chỉ... chỉ đơn giản vậy sao?”

Đường Phong cười ha ha, đáp: “Rất nhiều chuyện đơn giản như vậy đấy, chẳng có gì phức tạp cả. Đúng rồi, Tề

Ninh tiên sinh hiện giờ bận không ? Nếu như có thể, tôi muốn giao lưu với ông ấy một lúc”.

Vương Khải hình như vẫn chưa thoát khỏi cảm giác kinh ngạc, buột miệng đáp lại: “Tề Ninh hôm nay không đi làm, người phụ nữ tóc vàng đến kiện ông ấy đấu giá gian lận, ông chủ gọi vào di động của ông ấy cũng không...”, nói tới đây anh ta mới giật mình phát hiện ra những chuyện như thế này không nên nói với người ngoài nên vội vàng im bặt.

Đường Phong biết rằng không thể hỏi thăm thêm được gì nữa liền đứng dậy cáo từ.

Vừa mới đi tới cửa chính của cao ốc, Đường Phong đột nhiên nghe thấy trên

đầu một luồng gió thổi tới, có vật gì đó từ trên trời rơi xuống, bịch một tiếng, nặng trĩch nằm sòng soài xuống mặt đất trước mặt Đường Phong.

Đường Phong hoảng sợ lùi lại một bước rồi cẩn thận quan sát, vật rơi xuống hóa ra là một người.

Đầu và cơ thể của người đó đã hoàn toàn vặn vẹo lệch lạc, mặt nghếch lại, hướng về phía Đường Phong, máu me bê bết trên mặt, ngũ quan khó mà nhận diện, đôi mắt đã từng hùng hực sức sống giờ chỉ còn toàn lòng trắng bị máu nhuộm đỏ.

Đường Phong cuối cùng cũng đã nhận ra, người chết trước mặt anh chính là chuyên gia đấu giá Tề Ninh mà ban nãy anh muốn tìm.

Một người đang sống sờ sờ, bỗng chốc bất ngờ rơi xuống máu me bê bết, nằm vắt ngang trước mặt bạn thì bạn sẽ có cảm giác thế nào nhỉ ? Ai chưa từng trải qua sẽ mãi mãi không thể nào hiểu được.

Chân Đường Phong mềm nhũn, anh ngồi bệt xuống đất, nhìn chăm chăm vào cái xác vụn vẹo lệch lạc cùng khuôn mặt máu me bê bết, khiến có anh không sao cử động được. Trong đầu anh cũng chỉ toàn sự hoảng loạn, đặc quánh như hồ.

Là người trực tiếp chứng kiến sự việc, Đường Phong được đưa tới đồn công an để lấy khẩu cung. Trở về khách sạn, nhắm mắt lại, khuôn mặt đỏ của Tề Ninh lại hiện lên trước mặt. Khuôn mặt bối rối lúc đầu giá không một ai hỏi han tới,

khuôn mặt trắng bệch lúc bị Lưu Hoa Đông chi trích, khuôn mặt hoảng loạn lúc bị Đường Phong chắt vắn, khuôn mặt máu me bê bết khi rơi từ tầng 13 xuống... tất cả những điều này dường như đều liên quan tới vật đầu giá kỳ lạ đó, và vật đầu giá đó hiện đang ở trong tay ông lão tóc bạc. Ông ta rút cuộc là ai ?

Đường Phong nhắc điện thoại lên, gọi vào số của Vương Khải. Điện thoại thông máy, Vương Khải “alô” một tiếng, giọng nói chứa đựng sự mệt mỏi, rõ ràng, cái chết của Tề Ninh đã ảnh hưởng tới anh ta. Đường Phong đi thẳng vào vấn đề: “Tôi là Đường Phong, Tề Ninh chết rồi, rơi chết đúng trước mặt tôi”.

Trong điện thoại, Vương Khải trầm ngâm

một lúc mới đáp: “Không ai ngờ được rằng ông ấy lại tự sát, ông ấy là chuyên gia đấu giá hàng đầu của Quốc tế Hoa Bảo, sự nghiệp đang ở đỉnh cao. Rất xin lỗi Đường tiên sinh vì đã khiến ngài hoảng sợ”.

Đường Phong đáp: “Cái chết của ông ấy không thể đơn giản như vậy, hôm qua trong hội chợ đấu giá, do ông ấy gian lận nên kế tranh ngọc mới rơi vào tay ông lão tóc bạc, hôm nay thì ông ấy đã chết...”

Vương Khải ở đầu dây bên kia đã ngắt lời anh: “Không, Đường tiên sinh, nhất định là ngài đã hiểu lầm rồi, Tề Ninh không thể gian lận, đó chính là điều tối kỵ nhất trong ngành đấu giá, Quốc tế Hoa

Bảo chúng tôi tuyệt đối không cho phép hành vi này xuất hiện!”

Đường Phong lạnh lùng nói: “Đây không phải là hiểu lầm, rất nhiều người đều đã nhìn thấy. Anh cũng đã từng nói, người phụ nữ tóc vàng đó còn từng đến kiện tụng. Tôi sẽ cân nhắc để kể lại những sự việc này cho cảnh sát, tôi tin rằng sẽ có tác dụng giúp họ phá án”.

“Không!” - Vương Khải hấp tấp hoảng hốt kêu lên: ' Không, Đường tiên sinh, anh làm như vậy sẽ hủy diệt cả Quốc tế Hoa Bảo mất!”

Đường Phong nói: “Tôi chỉ muốn biết sự thật. Một là tôi sẽ kể lại những sự việc này cho cảnh sát, để cảnh sát đi điều tra, hai là anh nói cho tôi biết ông lão tóc

bạc đó là ai, và rồi sẽ tự mình điều tra”. Vương Khải do dự nói: “Quy định công ty, không thể tiết lộ hồ sơ của khách hàng...”

Đường Phong đáp: “Vậy được, để cảnh sát đến công ty anh tìm hồ sơ thì anh sẽ không vi phạm quy định nữa. Tạm biệt!”

Đường Phong vừa mới ngắt máy, Vương Khải đã lập tức gọi lại, giọng điệu hấp tấp nói: “Đường tiên sinh, ngài không thể làm vậy. Hãy cho tôi biết địa chỉ của ngài, tôi sẽ đem hồ sơ tới cho ngài, ngay lập tức!”

Sau khi cung cấp địa chỉ cho Vương Khải, Đường Phong rời khỏi phòng, đến nhà hàng của khách sạn dùng bữa, nhưng khi suất ăn vẫn chưa hoàn tất, Vương

Khải đã vội vàng tìm đến dưới sự dẫn dắt của nhân viên phục vụ. Đường Phong liếc qua túi hồ sơ anh ta kẹp bên sườn, nói: “Cũng nhanh thật đấy!” Vương Khải đáp: “Ngài ăn trước đi đã, sau đó tavề phòng ngài nói chuyện?” - Tuy anh ta cố gắng làm ra vẻ cung kính, nhưng giọng điệu cứng nhắc, sắc mặt cũng khó coi. Bất cứ ai khi bị người khác uy hiếp thì tâm trạng cũng đều không thể tốt được, anh ta có thể làm được tới mức này cũng đủ để thấy đây là người rất nhẫn nhịn rồi. Đường Phong buông đũa, nói: “Đi luôn bây giờ!” Bước vào phòng, Vương Khải lấy từ trong túi hồ sơ ra một chiếc phong bì dày cộm, đặt lên bàn, từ từ đẩy tới trước mặt Đường Phong, nói: “Đường

tiên sinh, tất cả những điều này đều chỉ là một sự hiểu lầm. So với hồ sơ của chủ nhân kệ tranh ngọc, có lẽ một khoản tiền sẽ càng có ích với ngài hơn”.

Đường Phong liếc anh ta, nói: “Tôi chịu bỏ 80 vạn mua một tấm kệ tranh ngọc chỉ đáng 10 vạn, anh cho rằng tôi là người tham tiền sao? Nếu như anh chỉ mang theo chút tiền này đến thì rất xin lỗi, tôi sẽ không thể tiếp anh được nữa. Có lẽ tôi nên tới đồn công an quanh đây rồi”.

Sắc mặt Vương Khải càng trở nên khó coi. Anh ta lấy từ trong túi ra tập hồ sơ, quẳng lên bàn, hãnh học nói: “Đường tiên sinh, ghi nhớ sự cam kết của anh. Chúng tôi đáp ứng điều kiện của anh rồi, nếu anh vẫn tới đồn công an thì... hừm!” -

Quảng lại câu nói hần học này, anh ta quay người bỏ đi.

“Đợi đã!” - Đường Phong nói: “Mời mang tiền của anh đi, cảm ơn ! Không tiễn”.

Vương Khải cầm chiếc phong bì dày cộp đẩy tiền lên, trước khi bước ra khỏi phòng, lại nói thêm một câu: “Xin tặng anh một câu, những người ham hố tọc mạch chuyện người khác sẽ không có kết cục gì tốt đẹp cả, anh tự biết dừng lại đúng lúc đi!”

Đường Phong đóng cửa phòng, mở túi hồ sơ mà Vương Khải để lại, lấy hồ sơ trong đó ra. Đó là bản phô tô hồ sơ đăng ld của khách hàng Quốc tế Hoa Bảo, có hồ sơ cơ bản của khách hàng cùng một

vài giấy chứng nhận tài sản.

Ông lão tóc bạc đầu giá được kệ tranh ngọc tên là Lương Vân Kiệt, người Hồng Kông. Tuy không phải là thương nhân nhưng Đường Phong vốn đã nghe danh Lương Vân Kiệt từ lâu. Lương Vân Kiệt quê gốc ở Bắc Kinh, tới Thượng Hải vào cuối thập niên 60 của thế kỷ trước, lập nghiệp ở Thượng Hải từ hai bàn tay trắng, gây dựng sự nghiệp, từ một công ty nhỏ chẳng mấy ai chú ý tới, từng bước từng bước phát triển tới độ mức danh, trở thành tập đoàn công ty đa quốc gia có giá trị tài sản lên tới hàng ngàn tỷ đô la Hồng Kông. Mấy năm trước, Lương Vân Kiệt đã giao phó sự nghiệp công ty cho con trai ruột Lương Dũng Tuyên điều

hành. Bản thân chỉ duy trì chức danh chủ tịch danh dự, lui khỏi thương trường, sống những ngày tháng vi vu an nhàn.

Trong hồ sơ ghi rõ, kệ tranh ngọc đó là vật đầu giá duy nhất mà Lương Vân Kiệt mua.

Đường Phong lại lên mạng tìm kiếm thêm thông tin khác về Lương Vân Kiệt thì phát hiện ra ông ta thích những môn thể thao như chạy bộ, cưỡi ngựa, bắn súng, nhưng không hề có sở thích SUU tập đồ cổ.

Thương nhân luôn coi trọng lợi ích, vậy thì việc một thương nhân không có sở thích sưu tập đồ cổ mà lại chịu trả giá cao để mua một thứ đồ cổ cấp thấp, mà các chuyên gia đánh giá chỉ đáng 10 vạn, đã thực sự khiến người ta phải tò mò suy

nghĩ.

Căn cứ theo phương thức liên lạc trên hồ sơ, Đường Phong gọi vào số của Lương Vân Kiệt nhưng không có người nghe máy, gọi liên tục hai ngày cũng vẫn vậy. Đường Phong còn tìm thấy số điện thoại của tập đoàn công ty Tân Sinh, gọi vào đó nhưng nữ nhân viên nghe máy đáp lại rằng Lương Vân Kiệt chỉ là chủ tịch danh dự, đã nửa năm nay chưa tới công ty rồi. Ngày thứ ba, Đường Phong đáp máy bay tới Thâm Quyển, chuẩn bị tham gia một hội chợ đấu giá tại đó. Vừa mới xuống máy bay thì đã nghe thấy điện thoại đổ chuông, là một số lạ gọi tới.

Giọng người gọi điện già nua: “Chào Đường tiên sinh, tôi là Lương Vân Kiệt,

chúng ta đã gặp nhau tại hội chợ đấu giá mùa xuân Bắc Kinh. Hiện tôi đang ở Quảng Châu, cậu có thể tới đây một chuyến không, tôi có việc vô cùng quan trọng muốn thương lượng với cậu!”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 2

Quay lại điểm xuất phát

Tề tiên sinh, tất cả những gì ông làm tại hội chợ đấu giá đã khiến chúng tôi vô cùng thất vọng. Chúng tôi rất tiếc khi phải thông báo với ông rằng, sinh mệnh của ông đã đến hồi kết thúc. Vợ và con ông cũng phải theo ông rời bỏ thế giới

này. Hãy nghĩ mà xem, người vợ xinh đẹp của ông, con trai đáng yêu của ông, họ đều vì ông mà phải kết thúc cuộc sống tươi đẹp...

1

Cánh cửa dẫn lên sân thượng không những được khóa bằng chiếc khóa lớn mà còn được chặn cứng lại bằng một thanh gỗ to bản. Đường Phong và Hàn Giang đứng đợi một lúc thì mới thấy hai thanh niên của công ty vật tư mang theo công cụ vôi vữa tới nơi. Hai chàng trai vạm vỡ đã phải hao tổn biết bao sức lực mới gỡ được thanh gỗ trên cánh cửa xuống. Một trong hai thanh niên đưa chùm chìa khóa cho Đường Phong, nói: “Đây là chìa khóa của hai chiếc khóa

cửa, anh tự mở đi. Trên đó từng có người chết, chúng tôi không lên cùng các anh đâu. Anh dùng xong, khóa cửa lại là được, chìa khóa thì gửi lại người trực ban ngoài cổng!”.

Nói xong, hai thanh niên lặn mất tăm trong dãy cầu thang. Cầu thang lúc này lại trở về trạng thái tĩnh lặng như tờ. Đường Phong cầm một chiếc chìa mở khóa xích trước sau đó lại lấy một chiếc chìa khác mở cánh cửa chính. Đây là một chiếc cửa kéo bằng sắt. “Xoạch...!” một tiếng, Đường Phong từ từ đẩy cửa, một chùm ánh sáng mùa đông chói lóa soi thẳng vào buồng cầu thang tối đen.

Cửa sắt đã mở hết, chân Đường Phong giẫm lên lớp cách nhiệt của sân thượng.

Hôm nay tuyết không rơi, nhưng trên sân thượng gió lạnh thấu xương. Năm phút sau, Đường Phong dựa vào trí nhớ, mò tới vị trí mà Tề Ninh nhảy lầu. Đường Phong áp sát vào thành lan can, cẩn thận thò đầu ra nhìn xuống phía dưới. “Tề Ninh đã nhảy từ đây xuống, nghĩ tới đây, Đường Phong cảm thấy đầu óc choáng váng.

Đường Phong rút đầu lại, bắt đầu tỉ mỉ quan sát chỗ Tề Ninh nhảy lầu, mặt sân chỗ này có chút gồ ghề, vài viên gạch dùng để cách nhiệt đã bị nứt vỡ. Đường Phong phát hiện ra có chút khác thường dưới một viên gạch vỡ.

Anh thò tay xuống dưới viên gạch, quả nhiên dưới lớp gạch vỡ có giấu một bức

thư. Đường Phong lấy bức thư này ra, giật mình nhìn Hàn Giang. Hàn Giang cũng rất ngạc nhiên: “Sau khi Tề Ninh tự sát, cảnh sát đã điều tra ở đây chưa nhỉ?”

“Chắc chắn là lúc đó sơ xuất rồi!” -

Đường Phong sột một mở phong bì ra. Chiếc phong bì có vài chỗ bị thấm nước mưa, nét chữ đã nhòe đi, nhưng điều đó không cản trở Đường Phong hiểu được nội dung cơ bản của bức thư này...

Đường Phong đọc thư xong, sắc mặt đanh lại, anh đưa bức thư cho Hàn Giang. Hàn Giang đọc xong bức thư liền gọi ngay điện thoại cho Triệu Vĩnh: “Lập tức tới sân thượng của tòa nhà Vân Hoàng!”

“Sao cơ? Sân thượng? Lại có ai nhảy lầu

đây ư?” - Triệu Vĩnh vô cùng ngạc nhiên.

“Đừng có nói linh tinh! Không ai nhảy
lâu cả!” - Hàn Giang nói xong liền ngắt
máy.

Trong lúc chờ đợi Triệu Vĩnh đến nơi,
Đường Phong định phân tích sơ qua về
nội dung bức thư cho Hàn Giang, nhưng
Hàn Giang lại ngắt lời anh: “Đợi Triệu
Vĩnh đến hẵng nói, hiện giờ đầu óc tôi
hơi rối rắm, tôi phải sắp xếp lại toàn bộ
sự việc từ đầu đến cuối cái đã”.

Thế rồi Đường Phong và Hàn Giang tới
ngồi cạnh lan can, cùng chìm đắm trong
suy tư, đến khi Triệu Vĩnh lên tới sân
thượng thì cả hai người đã ngồi trong gió
rét hơn nửa tiếng đồng hồ. Trong hơn ba
mươi phút này, họ đã ngẫm nghĩ lại rất

hiều chuyện, từ hội chợ bán đấu giá đến cái chết của Vương Khải, từng việc từng việc một.

Lúc này, trong đầu Đường Phong và Hàn Giang, từng mảnh sự việc đã mờ nhạt đang từ từ ghép lại với nhau.

“Hai anh đang làm gì đấy? Mò không được mà nghĩ cũng không ra phải không?” - Triệu Vĩnh châm chọc.

“Hừm! Cậu đừng có mà trù tôi, cả đời anh mày không có lúc nào là nghĩ không ra đâu! - Hàn Giang nói xong liền nhét bức thư trên tay vào trong ngực.

“Khà khà, vậy hai anh ngồi với nhau ở đây làm gì? Nhìn mà sốt cả ruột!” - Triệu Vĩnh hỏi.

“Suy ngẫm vấn đề!” - Đường Phong nói.

“Xem ra các anh lại có phát hiện gì mới rồi!” - Triệu Vĩnh nghe vậy dường như đã ân ý của Đường Phong. “Đáng tiếc chúng ta lại chậm một bước!” - Đường Phong chán nản cười gượng.

Lúc này, Hàn Giang đứng phất dậy, giải thích với Triệu Vĩnh: “Hôm nay tôi gọi cậu đến đây là vì muốn cùng cậu, và cả Đường Phong, bàn rõ câu chuyện này từ đầu đến cuối. Đây là nơi mà Tề Ninh nhảy lều tự sát, chúng ta phải trở về điểm khởi đầu, trở về điểm xuất phát của cả câu chuyện, trở về cuộc đấu giá hoành tráng đó”.

2

Trở về điểm xuất phát? Trở về cuộc đấu giá hoành tráng đó? Trước mắt Đường

Phong lại hiện lên cảnh tượng cuộc đấu giá hôm đó, nó cũng là khởi nguồn mọi cơn ác mộng của bản thân anh. Anh chậm rãi nói với Hàn Giang: “Đúng vậy!

Chúng ta nên phân tích toàn toàn bộ sự việc từ điểm xuất phát. Cuộc bán đấu giá hoành tráng đó? Ừm! Đó là một cuộc đấu giá đáng sợ! Những người xuất hiện trong cuộc đấu giá hôm đó, những người mà tôi biết, ít nhất cũng đã chết mất ba người: Tề Ninh, Lương Vân Kiệt, Vương Khải, còn tôi thì thập tử nhất sinh, rồi cả một ả tóc vàng bỗng nhiên lại truy sát chúng ta. Những... những chuyện này rút cục là thế nào nhỉ?”

“Không phải đều là vì kẻ tranh ngọc đó sao? Huyết chú! Hừm! Giờ thì tôi cũng

có phần tin rồi!” - Triệu Vĩnh nói.

Hàn Giang không buồn để ý Triệu Vĩnh, quay ra hỏi Đường Phong: “Trước đây cậu đã từng gặp Vương Khải chưa?”

“Gặp rồi! Tại triển lãm trước cuộc đấu giá, cả trong cuộc đấu giá anh ta cũng đều ở đấy. Trong cuộc đấu giá, anh ta ngồi trên bục chủ tịch, chắc là phụ trách ghi chép! Nhưng tôi không có ấn tượng gì đặc biệt với anh ta cả, cũng không được tính là quen biết nhau!” - Đường Phong đáp.

“Ồ! Trong cuộc đấu giá...”, Hàn Giang ra sức hồi tưởng lại mọi chuyện trong cuộc đấu giá, nhưng trong đầu anh lại không có chút ấn tượng nào về Vương Khải.

“Đường Phong, cái này thì có chút kỳ lạ

đây!” - Triệu Vĩnh đột nhiên nhớ ra điều gì đó “Tôi còn nhớ anh đã từng nói, trong lúc đấu giá kệ tranh ngọc, cuối cùng là người phụ nữ tóc vàng và Lương Vân Kiệt cạnh tranh nhau. Sau khi Lương Vân Kiệt ra giá cao tới 10 triệu tệ, người phụ nữ tóc vàng chần chừ do dự, nhưng cô ta vẫn giương biển lên trong phút cuối cùng, nhưng lúc đó vì Tề Ninh đã nhìn thấy gì đó qua cánh cửa nhỏ bên cạnh hội trường nên đã hét hoảng hạ búa trước! Phải vậy không?”

“Đúng! Lúc đó hội trường hơi hỗn loạn, nếu có khả năng rất nhiều người không chú ý tới chi tiết này, nhưng tôi chắc chắn không nhìn nhầm. Trước khi Tề Ninh hét hoảng gõ búa thì đã liếc sang

phía cánh cửa nhỏ một cái, ánh mắt ông ta lúc đó đầy sự khủng hoảng. Tôi lập tức quay đầu lại nhìn về hướng đấy nhưng không thấy gì cả, chỉ nhìn thấy cửa khế đung đưa vài cái. Tôi nghĩ, chắc chắn Tề Ninh đã nhìn thấy ai đó, một người khiến ông ta hoảng sợ...”

“Và người này muốn ông ta bán kệ tranh ngọc cho Lương Vân Kiệt” - Hàn Giang bỗng nhiên nói chêm vào.

“Tôi cũng nghĩ vậy. Người đó là ai nhỉ?” - Đường Phong hỏi.

“Tôi cũng thấy kỳ lạ, mặc dù chúng ta đã nhận định Vương Khải đại diện cho tổ chức bí ẩn luôn luôn truy sát chúng ta, anh ta cũng là người thao túng cuộc bán đấu giá kệ tranh ngọc, nhưng lúc đó

Vương Khải đang ở trên bục chủ tịch, vậy thì người xuất hiện ở cạnh cửa bên cạnh hội trường khiến Tề Ninh khủng hoảng như vậy chắc chắn không phải là Vương Khải. Người đó là ai nhỉ?” - Triệu Vĩnh nói ra nghi vấn trong lòng.

“Đúng vậy! Lẽ nào vẫn còn một hội khác?... Không! Không đúng! Nếu như Vương Khải đại diện cho tổ chức bí ẩn đấy, vậy người phụ nữ tóc vàng tranh giá với tôi trong cuộc đấu giá đại diện cho ai? Chính cô ta và Stephen sống chết truy sát chúng ta bằng được. Cô ta cũng đại diện cho tổ chức đó? Đây... đây rút cuộc là thế nào?” - Đầu óc Đường Phong như ngập sâu trong sương mù.

“Việc này quả thực rất kỳ lạ, Vương

Khải? Người phụ nữ tóc vàng? Nhân vật bí hiểm đột nhiên xuất hiện? Còn cả Lương Vân Kiệt bị người ta đâm chết?”, Hàn Giang cũng không biết đâu mà lần, anh móc bức thư trong ngực ra, đưa cho Triệu Vĩnh: “Cậu đọc bức thư này trước đi đã!”

Triệu Vĩnh đón lấy, đọc xong giật mình hét lên: “Bức thư này phát hiện ở đâu đây?”

“Vừa mới ban nãy, ở đây, chỗ Tề Ninh nhảy lầu, giấu dưới lớp gạch cách nhiệt. Lúc trước, chúng ta đã không phát hiện ra sự tồn tại của bức thư này!” – Hàn Giang có chút sần nảo.

“Sau khi vụ án xảy ra, hai chúng ta đã tới đây, nhưng chỉ xem qua loa. Lúc đó cả

anh và tôi đều không ngờ rằng sự việc này lại phức tạp như vậy, và chỉ coi đây là một vụ án bình thường nên đã bàn giao cho cảnh sát xử lý.”- Triệu Vĩnh nói.

Lúc Hàn Giang và Triệu Vĩnh nói chuyện, Đường Phong lại một lần nữa run rẩy mở bức thư đó ra. Đây là một bức thư, hay đúng hơn nó là một bản án tử hình dành cho Tề Ninh còn hơn.

Bức thư là một trang giấy khổ A4 phổ thông, bên trên có in vài câu bằng mực đen thông thường:

Tề tiên sinh, tất cả những gì ông làm tại hội chợ đấu giá đã khiến chúng tôi vô cùng thất vọng. Chúng tôi rất tiếc khi phải thông báo với ông rằng, sinh mệnh của ông đã đến hồi kết thúc. Vợ và con

ông cũng phải theo ông rời khỏi thế giới này. Hãy nghĩ mà xem, người vợ xinh đẹp của ông, con trai đáng yêu của ông, họ đều vì ông mà phải kết thúc cuộc sống tươi đẹp.

Nếu ông được coi là thông minh, nếu ông vẫn chưa mất hết lý trí, thì chúng tôi khuyên ông tốt nhất nên tự mình kết liễu mạng sống, như vậy thì mọi chuyện sẽ được coi như chưa từng xảy ra. Chúng tôi tiếp tục kế hoạch của chúng tôi, vợ, con và người nhà ông cũng chỉ phải chịu đựng đau khổ trong một thời gian ngắn, vì chỉ công từ bỏ thế giới này. Ra đi là sự lựa chọn đau khổ, nhưng đối với ông mà nói, điều này là bắt buộc và xứng đáng. Ông hãy suy nghĩ cho kỹ, tuyệt đối đừng có ý

đồ định báo cảnh sát, nếu không chúng tôi không chắc có thể đảm bảo an toàn cho gia đình ông .

3

Trên phong bì thư không có gì cả, không tem, không dấu bưu điện, không có người gửi, không có người nhận. “Thế này là thế nào? Sao trên phong bì này không ghi gì cả” - Triệu Vĩnh hỏi.

“Thế mà cũng hỏi, chắc chắn là do Vương Khải làm, anh ta trực tiếp in bức thư này, sau đó đặt nó lên bàn làm việc của Tề Ninh, hoặc là chỗ nào đó mà Tề Ninh có thể nhìn thấy, khả năng là sau hôm đầu giá, nhưng cũng có khả năng là ngay tối hôm đó. Tề Ninh đã nhìn thấy bức thư này, bởi vậy sáng hôm sau ông

ấy đã chọn cách nhảy lầu tự tử.” - Đường Phong giải thích.

“Chính bức thư này đã lấy mạng Tề Ninh!”, Triệu Vĩnh xuýt xoa.

Hàn Giang đính chính: “Không phải bức thư này lấy mạng Tề Ninh, bức thư này chỉ là viên đạn cuối cùng bắn vào Tề Ninh. Tôi cũng đồng ý với cách phán đoán của Đường Phong, bức thư này là của Vương Khải. Vậy thì vấn đề lại đến rồi, từ nội dung của bức thư, kết hợp với tình hình mà chúng ta nắm bắt được, thì Vương Khải đại diện cho tổ chức bí ẩn đó đạo diễn cuộc đấu giá kê tranh ngọc, vậy mục đích của chúng là gì? Vì tiền? Tất nhiên không phải, rất rõ ràng mục đích của tổ chức này không phải vì tiền,

mà là vì đoạt được kệ tranh ngọc, sau đó vén mở bí mật của kệ tranh ngọc, rồi chiếm được kho báu của vương triều Tây Hạ”.

“Là như thế, nhưng điều này cũng không thể giải thích việc tại sao họ lại hao tổn tâm sức cho kế hoạch đấu giá lần đó, cũng không thể lí giải được về cô ả tóc vàng.” - Đường Phong nói.

“Quả thực kỳ lạ, nếu như mục đích của họ là vén mở bí mật của kệ tranh ngọc, thì họ phải trực tiếp giải mã những văn tự trên kệ tranh ngọc và tìm kiếm những kệ tranh ngọc khác mới đúng, tại sao lại phải như vậy để tổ chức đấu giá chứ? Mục đích của họ là gì..- Hàn Giang lại lần nữa chìm trong suy tư.

“Mặc kệ mục đích của chúng là gì, từ tình hình sau này cho thấy, lần đầu giá này đã vượt qua tính toán của tổ chức bí ẩn đó, bởi vậy mới có vụ ép Tề Ninh tự vẫn, Lương Vân Kiệt bị đâm chết, cuộc bắn giết tranh giành kệ tranh tại Hồng Kong và hàng loạt những sự việc sau đó”, Đường Phong nói.

Hàn Giang xua xua tay: “Không hẳn vậy, trực giác mach bảo tôi rằng, những việc phát sinh sau này không hẳn đều là do kết quả của việc vượt qua dự liệu của tổ chức bí ẩn đó, bởi có những việc là do số phận an bài ắt phải xảy ra. Đương nhiên, cuối cùng vì việc Lương Vân Kiệt mua kệ tranh ngọc quả thực đã vượt qua dự liệu Của Vương Khải và tổ chức bí

ần đó, bởi vậy, chúng đã nhanh chóng triển khai một loạt cách chữa cháy. Một mặt, chúng ép Tề Ninh tự sát, mà dựa vào thực lực của đám người đó thì việc giết Tề Ninh dễ như trở bàn tay; còn mục đích ép Từ Ninh tự sát chính là không muốn để cảnh sát nghi ngờ, bởi vậy chúng không đi báo thù người nhà của Tề Ninh; mặt khác, bọn chúng tổ chức truy sát Lương Vân Kiệt để giành lại kế tranh ngọc. Đương nhiên, cha con Lương Vân Kiệt cùng không vừa, vì thế mà bọn người đó mãi vẫn không thực hiện được ý đồ. Sau này, khi bọn chúng ra tay tại Hồng Kông, chúng ta đã kịp thời đến đó nên bọn chúng đã không đạt được mục đích" ..

«Đội trưởng nói có lý, nhưng tôi vẫn chưa hiểu, cô ả tóc vàng trong cuộc đấu giá hôm đó thì nên giải thích như thế nào đây?» - Đường Phong lại nhớ tới người phụ nữ tóc vàng.

“Hiện giờ tôi quả thực không sao giải thích được về cô gái tóc vàng đó... có lẽ cô ta chỉ là một quân cờ do tổ chức bí ẩn đó cài tại cuộc đấu giá. Như tôi vừa nói ban nãy tuy chúng ta không biết mục đích lên kế hoạch đạo diễn cuộc đấu giá của tổ chức bí ẩn đó và Vương Khải là gì nhưng có một điều chắc chắn, chúng không hy vọng kế tranh ngọc sẽ rơi vào tay ai đó được định sẵn, như Lương Vân Kiệt chẳng hạn. Thế nên có khả năng chúng cũng đã cài cắm thêm một số

người trong cuộc đấu giá, để đến lúc cần thiết sẽ không tiếc tiền bạc mua kệ tranh ngọc về.” - Hàn Giang suy đoán.

Đường Phong nghe xong, lắc đầu đáp: “Giải thích này không hợp lý, bởi nếu chúng vì không muốn kệ tranh ngọc rơi vào tay người khác, cố ý cài cô gái đó đi tranh giá vậy thì tại sao cuối cùng cô ta lại chân chừ do dự. Điều này không hợp logic. Tài chính của tổ chức bí ẩn đó chắc chắn hùng mạnh hơn Lương Vân Kiệt rất nhiều, mà kệ tranh ngọc quan trọng như vậy, nếu như nhất định phải đạt được, thì 10 triệu tệ đối với tổ chức bí ẩn đó chắc không phải là con số lớn”.

“Đúng vậy! Điều này không giải thích được. Hàn Giang cũng thừa nhận quan

điểm của Đường Phong.

“Còn nữa, ban nãy anh vừa nói ‘chúng không hy vọng kế tranh ngọc sẽ rơi vào tay ai đó được định sẵn , vậy ai là người mà anh gọi là ‘ai đó được định sẵn’? Là Lương Vân Kiệt? Vậy tôi thì sao? Nếu như ban đầu tôi mua được kế tranh ngọc đó, vậy thì có phải cũng vượt qua dự liệu của Vương Khải và tổ chức bí ẩn đó? Chúng cũng sẽ đến truy sát tôi sao?” - Đường Phong hỏi lại.

“Nếu như cậu mua được kế tranh ngọc thì tôi nghĩ, để cướp lại được kế tranh ngọc, chúng sẽ khiến cậu rắc rối đấy!” - Hàn Giang nói.

Nhưng bọn chúng đem kế tranh ngọc tới hội chợ để đấu giá thì cũng đồng nghĩa

vớí mạo hiệ̉m, vì sẽ bị người khác mua mất, trừ khi họ sắp xếp một người phía dưới đấu giá vượt qua tất cả những khách đấu giá khác. Cô gái tóc vàng rõ ràng không làm được đến bước đó.” - Đường Phong quả thực không hiểu nổi. “Tôi cũng không hiểu luôn, nói một hồi thì vấn đề này lại lòi ra: Vương Khải và tổ chức bí ẩn hao tổn tâm sức, mạo hiểm lớn như vậy, lên kế hoạch đấu giá kê tranh ngọc rút cuộc vì cái gì?” Hàn Giang xoa xoa thái dương đang căng lên, chán nản hỏi.

4

Đường Phong ngẫm nghĩ một hồi rồi nói ra quan điểm của mình: “Có lẽ vẫn còn một khả năng như thế này, cô gái tóc

vàng vốn không phải là người do tổ chức bí ẩn bố trí hay ít nhất là không phải trong lúc đó”.

“Ô! Đường Phong, sao cậu lại nói vậy?”
– Hàn Giang chau mày.

Đường Phong lắc đầu: “Tôi cũng không biết, chỉ là cảm giác thôi. Cô gái đó rõ ràng là cùng hội với Stephen. Cô ta đứng sau đại diện cho tổ chức bí ẩn đó truy sát chúng ta, nhưng cho đến giờ, chúng ta vẫn chưa nhìn thấy chân tướng của tổ chức bí ẩn đó. Tôi nghĩ Stephen vốn không phải là người thực sự đứng phía sau, người thực sự đứng phía sau chắc phải là người khác.

Hàn Giang nghe suy đoán của Đường Phong liền gật đầu, ra điều tán đồng:

“Cậu nói tiếp đi!

“Chúng ta cứ giả dụ, cô gái tóc vàng xuất hiện trong cuộc đấu giá không phải tay sai do tổ chức bí ẩn cài cắm, vậy thì phải chăng có thể suy luận rằng: tổ chức bí ẩn vốn không quá quan tâm rút cuộc ai là người mua kệ tranh ngọc đó” - Đường Phong nói.

“Vậy Lương Vân Kiệt thì sao?” - Triệu Vĩnh hỏi.

“Rõ ràng Lương Vân Kiệt là một ngoại lệ!” - Đường Phong khẳng định.

“Ý cậu là, đám người đó chỉ không muốn kệ tranh ngọc bị Lương Vân Kiệt mua mất, còn không quá quan tâm bị người nào khác mua? Lương Vân Kiệt chính là ‘ai đó được định sẵn’ mà cậu nói?” -

Triệu Vĩnh ngạc nhiên.

Đường Phong gật gù: “ừm, hoàn toàn có khả năng này. Tôi có một cảm giác: nếu như là tôi hoặc người khác mua được kê tranh ngọc, đối với đám người đó mà nói hình như không phải là kết cục xấu nhất, và có lẽ sẽ không có vụ tạt sạt của Tề Ninh sau này. Như vậy mới dễ giải thích cho việc tại sao Tề Ninh lại khùng hoảng đến vậy trước khi gõ búa! Đương nhiên, đây chỉ là trực giác của tôi nên không có chứng cứ xác đáng”.

“Cách giải thích này ngược lại rất thú vị đây. Lương Vân Kiệt, Lương Dũng Tuyên rút cuộc liên quan thế nào tới toàn bộ sự việc? Tại sao đám người đó khi thấy Lương Vân Kiệt có được kê tranh ngọc

lại hoảng loạn như vậy? Có lẽ... - Hàn Giang lẩm bẩm trong miệng, đột nhiên anh quay lại hỏi Đường Phong: “Lương Viện gần đây khỏe không? Lâu lắm rồi tôi không gặp cô ấy?” “Đội trưởng, sao đột nhiên anh... anh lại hỏi thế? Đường Phong bất giác thắc mắc.

"Tôi chỉ hỏi thăm thôi, đừng quên cô ấy cũng là người nhà họ Lương đấy!"

“Cô ấy rất khỏe, sau khi từ Hồng Kông về, tôi thấy tinh thần cô ấy tốt hơn trước rất nhiều.” - Đường Phong đáp lại.

“Nếu như cô ấy có gì bất thường, anh phải báo ngay cho tôi biết!”, Hàn Giang nói bằng giọng mệnh lệnh.

“Đội trưởng, lẽ nào anh nghi ngờ Lương Viện có vấn đề? Nhưng không phải anh

đã từng nói với tôi lúc ở Mã Khúc rằng không nghi ngờ Lương Viện sao? Đường Phong tranh luận thay Lương Viện.

“Tôi đâu có nghi ngờ Lương Viện, tôi chỉ tiêm vắc xin cho cậu thôi mà. Được rồi, không nói tới cô ấy nữa..- Hàn Giang nói đến đây liền chau mày, cười đau khổ:

“Vẫn không tránh được Lương gia. Tôi nói tiếp một chút về phân tích của mình: giả sử việc Lương Vân Kiệt mua được kê tranh ngọc là kết cục mà tổ chức bí ẩn đó không mong muốn, vậy thì người xuất hiện bên cạnh hội trường đấu giá có thể là ai? Tôi nghĩ đó có thể là người hy vọng Lương Vân Kiệt sẽ mua được kê tranh ngọc .

“Ừm, rất có khả năng là người của

Lương Vân Kiệt.” - Triệu Vĩnh mạnh dạn suy đoán.

“Nói như vậy thì Lương Vân Kiệt cũng gây áp lực rất lớn cho Tề Ninh. Tề Ninh rút cuộc đã bị hai luồng áp lực to lớn đó đè bẹp?” - Hàn Giang nghi ngờ nói.

“Ý anh là, tổ chức bí ẩn và Lương Vân Kiệt vì mục đích của riêng mình đều đã tăng thêm áp lực không lồ cho Tề Ninh, thậm chí có những uy hiếp chết chóc?” - Đường Phong hỏi Hàn Giang.

Hàn Giang phẩy tay nói: “Tôi vốn không khẳng định là Lương gia, chỉ có điều hiểu rõ về kế tranh ngọc thì chỉ Lương Vân Kiệt, Lương gia là khả năng cao nhất.

Đừng có quên, Lương Vân Kiệt là người

may mắn sống sót của đội thám hiểm năm nào.”

“Nhưng Lương gia luôn luôn tuân thủ pháp luật, chưa từng nghe thấy họ có dây dưa gì với xã hội đen, họ làm cách nào để tăng thêm áp lực với Tề Ninh? Hơn nữa, cứ cho là Lương Vân Kiệt muốn giải mã bí mật của kệ tranh ngọc, nhưng sau khi ông ta chết, Lương Dũng Tuyên hình như cũng không hứng thú với việc của cha mình...” - Đường Phong nói.

“Tôi phát hiện lập trường của cậu bây giờ có vấn đề rồi đấy, sao lại thay Lương gia trình bày nhỉ! Đừng quên cậu là người của chúng tôi, cậu phải luôn luôn đứng về phía chúng tôi!” - Hàn Giang nghiêm túc nói với Đường Phong.

“Tôi không nói giúp Lương gia, tôi chỉ có gì nói nấy!” - Đường Phong có chút kích động tranh luận lại.

Hàn Giang vỗ vỗ Đường Phong, cười nói: “Được rồi! được rồi! Không nói về Lương gia nữa, hiện giờ chúng ta có thể khẳng định, trong hội chợ đấu giá ít nhất đã xuất hiện hai thế lực vô cùng lớn mạnh. Hai thế lực này âm thầm giao đấu trong bóng tối và đều ảnh hưởng lớn tới Tề Ninh, cuối cùng cuộc đấu giá đã đi đến kết quả không có lợi cho Vương Khải và tổ chức bí ẩn của anh ta”.

“ừm! Cái này thì rõ ràng rồi!” - Đường Phong và Triệu Vĩnh đều tán đồng kết luận này. Đường Phong không ngừng xuýt xoa: “Không ngờ cuộc đấu giá tưởng

chứng bình thường đó mà lại phức tạp đến vậy, các nhóm thế lực đều tham gia vào đó.”

“Đúng vậy! Ban đầu chúng ta đã bỏ qua quá nhiều chi tiết trong cuộc đấu giá, đến nỗi đã mất đi vài đầu mối quan trọng để tháo gỡ đống rối rắm đó. Mấy hôm nay ngẫm nghĩ lại những chi tiết trong cuộc đấu giá, tôi mới phát hiện ra một vài chỗ sơ hở!” - Hàn Giang chậm rãi nói.

“Tôi vẫn còn một nghi ngờ, tổ chức bí ẩn khác kia đã đạt được mục đích khi cuối cùng Lương Vân Kiệt đã mua được kê tranh ngọc trong cuộc đấu giá, vậy tại sao sau đó chúng ta lại không cảm nhận được sự tồn tại của thế lực này?” -

Đường Phong lại đưa ra một câu hỏi khó

cho Hàn Giang.

“Đúng vậy! Ngoài sự việc trong hội chợ đấu giá ra, thì sau đó chúng ta đã không cảm nhận được sự xuất hiện của thế lực đó. Giả sử thế lực này chính là Lương gia vậy thì mục đích của họ lẽ nào chỉ đơn thuần là đoạt được kế tranh ngọc? Và Lương Vân Kiệt thì lại biết được một chút bí mật về kế tranh ngọc”, Triệu Vĩnh phân tích.

“Cái này cũng dễ giải thích phải ban nãy cậu đã nói rồi sao? Giả sử đây chính là Lương gia thì việc này giải thích thông rồi đấy thôi? Họ vốn dĩ muốn đoạt được kế tranh ngọc, bóc gỡ bí mật của kế tranh ngọc, nhưng đó Lương Vân Kiệt bị hại nên sau đó Lương gia quyết định rút lui,

vì dù gì sức họ cũng không thể chống đối lại tổ chức bí ẩn đó. Nếu không phải là chúng ta kịp thời nhảy vào thì có lẽ tổ chức bí ẩn đó đã sớm đạt được mục đích rồi”. - Hàn Giang nói.

Đường Phong nghe xong những phân tích của Hàn Giang liền đáp: “Nghe anh phân tích như vậy tôi mới nhớ ra, lúc tôi gặp Lương Dũng Tuyên ở Hồng Kông, qua những gì ông ta nói thì gần như có thể thấy rằng ông ta cũng nắm bắt được một chút nội tình. Lúc đó, rất có khả năng ông ta đã dự cảm được sự uy hiếp to lớn nên đã không để tôi phải lãng phí nhiều lời, nhẹ nhàng giao nộp kệ tranh ngọc đáng giá 10 tỷ. Hơn nữa... hơn nữa tôi cảm thấy ông ấy không hy vọng lắm vào việc

bắt được hung thủ giết hại cha mình”.

“Đúng.” Ông ta cũng khiến chúng tôi cảm thấy như vậy. Nhưng tỏ ra yếu đuối có phù hợp với tính cách của Lương Dũng Tuyên không nhỉ? Làm vậy có thể thoát khỏi sát thủ của tổ chức bí ẩn đó không? Theo như tôi biết, trên thương trường, ông ta vốn nổi tiếng là người không biết khuất phục là gì!”, Hàn Giang nói.

“Nhưng lần này, tổ chức bí ẩn đó quả thực quá lớn mạnh, e rằng ngay cả người bản lĩnh như Lương Dũng Tuyên cũng không làm gì được, sợ chưa!” - Triệu Vĩnh suy đoán.

“Xem ra chúng ta cần phải nói chuyện lần nữa với Lương Dũng Tuyên, ít nhất cũng để ông ấy nói hết ra những gì mình

biết.” - Hàn Giang cất bức thư đi, nói.

5

Không biết tự lúc nào tuyết lại rơi trong không trung. Đường Phong và Hàn Giang đi về phía cầu thang, nhưng hai người đi được một đoạn mới phát hiện ra Triệu Vĩnh vẫn đứng nguyên chỗ cũ, không hề di chuyển, dáng vẻ giống như đang suy ngẫm điều gì. Hai người quay về chỗ cũ, Hàn Giang lớn tiếng hỏi Triệu Vĩnh:

“Cậu đang nghĩ gì đấy? vẫn nghĩ tới buổi đấu giá đó sao?”

Lúc này Triệu Vĩnh mới định thần lại, đáp: “Không! Tôi không nghĩ về buổi đấu giá đó, tôi đang nghĩ...”

Hàn Giang thấy điệu bộ ấp úng của Triệu Vĩnh liền nghiêm giọng nói: “Có gì thì

nói đi, đừng có úp úp mở mở nữa!”

“Là thế này, đội trưởng có còn nhớ lần trước lúc còn ở Mã Khúc, khi anh chat với tôi không? Khi ấy tôi đã từng nói với anh, là tôi đang rất lo lắng. Thật ra điều mà tôi lo lắng nhất không phải là hành động của các anh mà là nội bộ của chúng ta”.

“Nội bộ của chúng ta? Cậu nghi ngờ nội bộ của chúng ta có nội gián?” - Hàn Giang rất nhanh hiểu ý Triệu Vĩnh.

Triệu Vĩnh nặng nề gật đầu, Hàn Giang thở một hơi dài, nói: “Điều cậu lo lắng rất trùng với suy nghĩ của tôi. Chuyện này, lúc ở Mã Khúc tôi cũng đã từng nói với Đường Phong. Tôi đã sớm nghi ngờ nội bộ của chúng ta có vấn đề từ lâu rồi,

nhưng tôi và Đường Phong lại không thể xác định được là ai, bởi vì chẳng ai tỏ ra có vấn đề cả”.

“Đúng vậy! Trong lòng tôi cũng nghĩ tới từng người từng người một, thậm chí cả anh nữa đội trưởng, nhưng không một ai tỏ ra có vấn đề cả!” - Triệu Vĩnh nói.

“Hừm! Cái cậu này, đến tôi mà cậu cũng nghi ngờ sao? Cậu được đấy! Khá lắm! Nhưng cũng cần phải có dũng khí để nghi ngờ như vậy. Không được loại trừ ai khỏi vòng nghi vấn. Nhưng sau này tôi cũng đã ngầm nghĩ kĩ vấn đề đó, có lẽ do tôi nghĩ nhiều quá, lúc tìm kiếm ở Hắc Đầu Thạch Thất, chúng ta đã biết bao lần gặp gỡ với bọn áo đen, có lẽ là do Stephen tồn tại trong bóng tối, và cũng

có thể là do mục tiêu của chúng ta và bọn chúng quá giống nhau, thế nên tôi mới luôn gặp chúng.” - Hàn Giang vỗ vai Triệu Vĩnh nói.

“Vậy bước tiếp theo chúng ta làm gì?” - Triệu Vĩnh hỏi.

“Bước tiếp theo, một mặt chờ đợi Từ Nhân Vũ, chỉ cười đợi anh ấy thám thính được tin tức phía Saint Petersburg là chúng ta sẽ hành động, mặt khác, cậu phải tăng cường âm thầm giám sát Lương Dũng Tuyên, như vậy vừa bảo vệ ông ấy, vừa cũng có thể phát hiện ra manh mối có giá trị từ ông ấy.” - Hàn Giang dặn dò.

Triệu Vĩnh gật gật đầu: “Tôi hiểu rồi!”
Ba người cùng nhau đi vào buồng cầu

thang, Đường Phong móc chìa khóa ra, chuẩn bị khóa cửa. Lúc này, điện thoại của Hàn Giang đột nhiên vang lên, rồi phía bên kia là giọng của Từ Nhân Vũ, chỉ thấy Hàn Giang nói vài câu. “ừn! Được!” xong liền ngắt điện thoại.

Hàn Giang nhìn Đường Phong và Triệu Vĩnh, bình tĩnh nói: “Phía tiến sỹ Từ có tin tức rồi, chúng ta mau về thôi.”

Khi ba người quay về tổng bộ thì Từ Nhân Vũ đã đọi cả tiếng đồng hồ rồi. Anh vừa nhìn thấy ba người liền tuyên bố ngay lập tức: “Tung tích của kẻ tranh ngọc đó rút cuộc cũng được sáng tỏ rồi!” “Ồ! Ở đâu?” - Đường Phong cuống cuống hỏi.

“Ở Saint Petersburg chính xác mà nói thì

ở trong két sắt của Cục an ninh Liên bang Saint Petersburg , Từ Nhân Vũ nghiêm túc nói.

“Sao cơ? Trong két sắt của Cục an ninh Liên bang Saint Petersburg! Nói như vậy thì đúng là do hội Yelena lấy đi?” - Đường Phong vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ.

“Theo tôi biết, không phải là Yelena, càng không phải Makarov, vì Makarov lúc đó cũng đã ngã và bị thương rồi, mà là họ đã phái nhóm đặc công thứ hai đi. Sau khi Yelena bị bắt làm tù binh, họ đã mất liên lạc với cấp trên, bởi vậy, cục an ninh liên bang đã lại phái thêm một nhóm khác đi tìm kiếm Yelana và Makarov!” - Từ Nhân Vũ giải thích.

“Như vậy thì đúng rồi... thế nên họ đã lấy đi kẹ tranh ngọc, cứu Makarov, nhưng lại không quan tâm Đường Phong sống chết thế nào! - Hàn Giang khẳng định lại phán đoán trước đây của mình.

“Nhưng sao họ có thể tìm được địa điểm chúng tôi rơi xuống vực nhanh chóng như vậy nhỉ ? - Đường Phong không hiểu.

“Điều này tôi cũng không rõ lắm, chắc là họ có cách của họ, có khả năng tại Mã Khúc, Makarov đã nối được liên lạc với cấp trên của ông ta.” - Từ Nhân Yũ suy đoán.

“Tạm thời không quan tâm đến những việc này, tiến sỹ, anh nói tiếp về tình hình hiện nay của kẹ tranh ngọc đi!” - Hàn Giang thúc giục Từ Nhân Vũ.

Từ Nhân Vũ từ tôn giới thiệu tiếp: “Tôi huy động tất cả mối quan hệ của mình, cuối cùng mới biết rõ được, sau khi người của họ đem kệ tranh ngọc thứ hai về Saint Petersburg thì đáng lẽ sẽ trả lại cung điện Mùa Đông, kết thúc vụ án này, nhưng chuyên gia của cung điện Mùa Đông sau khi xem qua kệ tranh ngọc đó lại nói rằng: kệ tranh ngọc này mặc dù là thật, nhưng không phải là kệ tranh ngọc mà cung điện Mùa Đông đã bị mất cắp, bởi vậy vụ án này vẫn chưa thể kết thúc. Vậy là, Cục an toàn Liên bang đã cất giữ kệ tranh ngọc đó trong két sắt”.

“Đợi đã, tiến sỹ, anh có chắc người Nga chỉ muốn lấy lại kệ tranh ngọc đã bị đánh cắp trong cung điện Mùa Đông, và không

có mục đích nào khác?” - Triệu Vĩnh nghi ngờ hỏi.

“Điều này... điều này tôi không thể chắc chắn được, nhưng từ những bằng chứng hiện giờ cho thấy quả thực là như vậy”, Từ Nhân Vũ nói.

Triệu Vĩnh lại không cho là như vậy, anh quay lại hỏi Hàn Giang: “Đội trưởng, ban nãy chúng ta đã phân tích qua, ngoài tổ chức bí ẩn đó ra vẫn còn một thế lực tham gia vào, và người Nga năm đó biết rất nhiều nội tình liên quan tới kệ tranh ngọc, thậm chí tôi cho rằng họ có thể còn biết nhiều hơn chúng ta, bởi vậy..

“Bởi vậy anh nghi ngờ mục đích của người Nga không đơn giản chỉ là lấy lại kệ tranh ngọc?” - Hàn Giang tiếp lời.

Triệu Vĩnh gật gật đầu, Đường Phong phản bác: “Không phải chứ? Chúng ta tiếp xúc với lão Mã và Yelena, cảm thấy mục đích của họ quả thực rất đơn giản, chính là tìm lại kẹ tranh ngọc, còn những thứ khác... tôi vẫn chưa nhìn ra. Từ góc độ học thuật mà nói, ban nãy Triệu Vĩnh nói người Nga có lẽ hiểu biết về kẹ tranh ngọc còn sâu hơn cả chúng ta, nhưng tôi lại không cho là vậy. Không sai, vì kẹ tranh ngọc, thứ nhất quả thật là do Coats Ivanov phát hiện ra đầu tiên, sau đó, đối với công việc nghiên cứu nó cũng đều do người Nga thực hiện, điều này có thể biết được qua bảy bức thư tuyệt mật của KGB. Nhưng sau đó, do sự thất bại của đội thám hiểm, rồi một số người hiểu

biết nội tình hay các học giả người Nga nghiên cứu về kệ tranh ngọc gặp nạn, cộng thêm việc KGB cất giữ bí mật kệ tranh ngọc, thì tôi cho rằng: người Nga chưa chắc đã biết nhiều hơn chúng ta”.

“Chúng ta không biết người Nga đã hiểu biết được bao nhiêu nội tình, còn về động cơ của người Nga, chúng ta chỉ có cách tới Saint Petersburg mới có thể làm sáng tỏ được. Hiện giờ họ đã cất giữ kệ tranh ngọc trong két sắt của Cục an ninh Liên bang, cũng không hành động bước tiếp theo, họ đang định làm gì nhỉ?” - Hàn Giang đưa câu hỏi này ra ọi người.

6

“Không phải đợi chúng ta cắn câu chứ?”
- Triệu Vĩnh nghe xong câu hỏi của Hàn

Giang, cảnh giác hỏi lại.

“Câu này là sao?” - Đường Phong ngạc nhiên, chăm chăm nhìn Triệu Vĩnh.

Triệu Vĩnh nói rất chắc chắn: “Không phải là đã bày rõ ra rồi đấy thôi? Vì nếu họ đã biết kế tranh ngọc này không phải là kế tranh ngọc bị đánh cắp tại cung điện Mùa Đông thì cũng nên trả lại chúng ta. Đương nhiên, họ có thể che giấu lương tâm mà coi kế tranh ngọc đó là vật bị mất của cung điện Mùa Đông, như vậy họ cũng có thể báo cáo lên cấp trên là đã hoàn thành nhiệm vụ. Hiện giờ, cả hai con đường đó họ đều không đi, mà lại giữ kế tranh ngọc trong két sắt, án binh bất động, thế không phải là đợi chúng ta đến sao? Họ đã dự liệu được chúng ta sẽ

không cam chịu từ bỏ, nên nhất định đã chuẩn bị giăng lưới đợi chúng ta. Bất luận chúng ta có khéo léo đoạt được hay cứng rắn cướp lấy, thì e rằng cũng đều lành ít dữ nhiều!”

Triệu Vĩnh nói xong, Đường Phong lại cười nói: “Sao cậu lại biết được là chém chém giết giết, nghĩ ngay đến việc đi cướp lại ngay kệ tranh ngọc đó về? Dựa vào phân tích của tôi, mục đích mà người Nga làm như vậy không nhiều hơn hai điều: một là đợi chúng ta đến, giao dịch với họ, dùng kệ tranh ngọc trong tay chúng ta đổi lấy kệ tranh ngọc trong tay họ; hai là, giống như ban nãy Hàn Giang vừa nói, có thể bọn họ còn có mục đích lớn hơn, mà không chỉ là giao dịch đơn

giản như vậy. Điều đầu tiên, chúng ta chắc chắn sẽ không đồng ý, vì tôi nghĩ biện pháp tốt nhất là vẫn muốn làm rõ mục đích của người Nga, tốt hơn hết là cùng hợp tác với họ, đây mới là kế hay!”

“Hợp tác với người Nga? Việc chẳng có lợi lộc gì thì họ có làm không?” - Triệu Vĩnh tỏ vẻ không tin,

“Đối với họ, việc giải mã bí mật của đội thám hiểm gặp nạn năm nào, đồng thời tìm thấy hài cốt của những thành viên trong đội thám hiểm, chính là lợi ích lớn nhất mà họ có thể đạt được. Đồng thời, đây cũng là lợi ích lớn nhất mà chúng ta có được, còn về kho báu như trong truyền thuyết, thì vẫn còn rất nhiều yếu tố không chắc chắn, nhưng hiện giờ nói

những điều này vẫn còn khá sớm” -

Đường Phong phân tích.

Hàn Giang nghe Đường Phong phân tích xong, gật đầu nói: “ừm! Phân tích của Đường Phong rất có lý, nếu như người Nga không có mục đích gì khác với kế tranh ngọc thì việc hợp tác với họ quả thực là kế sách hay nhất. Chỉ là... bên trong kéo theo rất nhiều vấn đề, nói sao cho dễ đây?”.

Mọi người trầm ngâm một hồi, đều đang ngẫm nghĩ phân tích của Đường Phong. Từ Nhân Vũ đột nhiên cười lạnh lùng, nói: “Hợp tác, quả thực rất khó, sao các anh không nghĩ xem, cứ nói rằng trước đây người Nga không nắm rõ bí mật của kế tranh ngọc, nhưng các anh và

Makarov đi cùng nhau cả quãng đường thì ông ta cũng đã biết được rất nhiều bí mật về kế tranh ngọc!”.

Lời của Từ Nhân Vũ đã thức tỉnh mọi người. Đường Phong lâm bầm trong miệng: “Không biết lão Mã và Yelena hiện giờ ra sao?”

“Đúng vậy! Chúng ta không biết lời nói của lão Mã và Yelena bên đó có tác dụng không, nếu như lời nói của họ bên đó có trọng lượng, vậy thì hợp tác với người Nga sẽ tốt hơn rất nhiều!” - Hàn Giang nói.

Đường Phong ngẫm nghĩ: “Lão Mã là thiếu tướng, Yelena là đặc công át chủ bài của họ, chắc là lời nói cũng có trọng lượng!”.

Không ngờ, Từ Nhân Vũ lại châm chọc:
“Thôi đi, Makarov là thiếu tướng, không sai, nhưng đã về hưu hơn chục năm nay rồi. Nếu như không phải năm đó ông ấy đã từng tham gia vào đội thám hiểm, từng nhìn thấy kẹ tranh ngọc thì người Nga đã không phái ông lão già cả đấy đi. Còn Yelena là đặc công át chủ bài cũng không sai, nhưng rõ ràng phải nghe lệnh cấp trên. Thế nên, tôi khuyên các anh đừng hy vọng quá nhiều vào hai người họ”.

“Được rồi! Muốn tìm hiểu ý đồ thật sự của người Nga thì phải tới Saint Petersburg một chuyến, ngồi đây mà tiếp tục phân tích thì cũng chẳng có tiến triển gì.” - Hàn Giang vừa nói vừa tức tốc suy ngẫm vấn đề. Anh ngừng lại một lúc, nói

tiếp: “Mục đích lần này của chúng ta rất rõ ràng là lấy lại k^hê tranh ngọc thứ hai. Tôi hy vọng giống như Đường Phong nói, có thể hợp tác cùng họ, nếu như vậy thì chuyến đi lần này của chúng ta sẽ nhẹ nhàng rồi nhưng nếu như hợp tác không thành thì sẽ giống như Triệu Vĩnh nói, mềm n^hấn r^un c^uớp. Các anh thấy sao?” Triệu Vĩnh và Từ Nhân Vũ bày tỏ ý tán đồng, còn Đường Phong lại bổ sung: “Biện pháp này khả thi, nhưng đừng quên đối thủ quen của chúng ta, nếu chúng không có được k^hê tranh ngọc thứ hai thì cũng sẽ không thể tiến hành kế hoạch tiếp theo, và chắc chắn chúng còn s^ho^t ru^ot hơn chúng ta. Với kinh nghiệm và sự nhạy bén thì chúng không thể không biết

về tung tích của kẻ tranh ngọc đỏ. Thế nên, chuyến đi tới Saint Petersburg lần này vẫn phải đề phòng chúng”,

Hàn Giang vỗ vai Đường Phong nói:

“Tiểu tử cậu bây giờ trưởng thành rõ rệt rồi đấy, không sai, những gì cậu nói rất quan trọng. Bọn áo đen đó nhất định cũng đã đánh hơi thấy, không biết chừng chúng cũng hành động đến nơi rồi, bởi vậy chúng ta cũng phải tăng tốc thôi.” - Hàn Giang nói đến đây, quay lại hỏi Từ Nhân Vũ: “Tiến sỹ, anh nhanh chóng giúp tôi làm mọi thủ tục để đi Saint Petersburg càng nhanh càng tốt”.

Từ Nhân Vũ gật đầu: “Yên tâm, không vấn đề gì, tôi có thể khoác cho Đường Phong thân phận học giả đến viếng thăm,

còn khoác cho anh... nếu như anh lấy thân phận công khai đi, thì tôi có thể làm cho anh hộ chiếu ngoại giao, anh thấy sao?”

“Hộ chiếu ngoại giao? Vậy thì tốt quá, lúc qua hải quan không bị kiểm tra, như vậy là có thể mang theo súng rồi!” - Không đợi Hàn Giang kịp lên tiếng, Triệu Vĩnh phấn khởi nói.

Hàn Giang liền lờm Triệu Vĩnh một cái, nghiêm giọng nói: “Lần này tôi đi với thân phận công khai, coi như là đồng nghiệp với Yelena và lão Mã để nói chuyện với họ. Nhưng bất luận có phải là hộ chiếu ngoại giao hay không thì tôi cũng không định mang vũ khí theo, thứ nhất là để biểu đạt thành ý của tôi, thứ hai là một khẩu súng cũng không giải

quyết được vấn đề gì. Nếu như cần thiết, tôi hoàn toàn có thể lấy được vũ khí ở đó”.

“Như thế này... tôi luôn cảm thấy không tin tưởng lắm, ngộ nhỡ bàn hỏng chuyện thì sao?” - Triệu Vĩnh hỏi lại.

“Cho dù hỏng đi chẳng nữa, chúng ta đi với thân phận công khai thì họ cũng không dám làm gì chúng ta cả!” - Hàn Giang tự tin nói.

Triệu Vĩnh muốn nói thêm gì đó, nhưng ngó nhìn Hàn Giang, rồi lại nuốt lời. Lúc này, Hàn Giang đưa ra mệnh lệnh ọi người: “Lần này chúng ta tới Saint Petersburg phải phân công hành động. Một mình tôi đi với thân phận công khai, còn những người khác không cần công

khai thân phận. Đường Phong và Từ Nhân Vũ đi với thân phận học giả đến viếng thăm. Đường Phong, nhiệm vụ chủ yếu của cậu ngoài việc giúp tôi phân biệt kệ tranh ngọc thật giả ra, thì còn phải gắng hết sức tiếp xúc với những học giả nghiên cứu kệ tranh ngọc tại Saint Petersburg, đặc biệt là những học giả lớn tuổi, vì có thể họ sẽ tiết lộ một số đầu mối có giá trị”.

Đường Phong nhận lệnh đáp: “Tiếp xúc chắc là không khó, những học giả nghiên cứu kệ tranh ngọc tại Saint Petersburg cũng chỉ có vài người, nhưng muốn lấy được những manh mối có giá trị từ miệng họ thì cái này tôi không dám đảm bảo”.

“Không ai cần cậu phải đảm bảo, vì

chúng ta đều là dò dẫm tìm đường đi.
Còn Triệu Vĩnh, cậu tạm thời không cần
tới Saint Petersburg, tổng bộ bên này vẫn
còn một số việc cần cậu giải quyết.
Ngoài ra, vì là trước dùng lễ nghĩa sau
dùng vũ lực - nên nếu như đàm phán
thành công thì cậu không cần đi nữa, nếu
như đàm phán hỏng thì lúc đó cậu xuất
hiện và thể hiện bản lĩnh cũng không
muộn.” - Cuối cùng Hàn Giang dặn dò
Triệu Vĩnh, tuy vẫn chưa yên tâm về kế
hoạch của Hàn Giang nhưng Triệu Vĩnh
cũng đành phải gật đầu nhận lệnh.

7

Mọi việc chuẩn bị xong xuôi, nhưng
trước khi xuất phát, Triệu Vĩnh nhận
được fax của tổ chức cảnh sát hình sự

quốc tế. Anh chỉ liếc qua một cái liền chạy vội tới phòng làm việc của Hàn Giang. Vừa đẩy cửa vào, Đường Phong cũng ở đây, Triệu Vĩnh phấn khởi báo cáo với Hàn Giang: “Đã có manh mối về hai tên đó rồi!”.

“Ai?” - Hàn Giang và Đường Phong đồng thanh hỏi.

“Stephen và cô ả tóc vàng đó!”

“Ồ! Mau đưa tôi xem!” - Hàn Giang vội vã đón lấy tờ fax.

Triệu Vĩnh trình bày tiếp: “Stephen là người Mỹ gốc Hoa, còn ả tóc vàng tên là Fanny. Theo tình hình tổ chức cảnh sát hình sự quốc tế nắm được thì hai tên này đang đứng đầu một tập đoàn buôn lậu văn vật quốc tế, chuyên ăn cắp, buôn lậu

văn vật và đồ mỹ thuật công nghệ đắt giá, cũng đã từng gây nên rất nhiều vụ án trộm cắp và cướp bóc đồ mỹ thuật công nghệ rung động thế giới. Tuy bị rất nhiều quốc gia truy nã, nhưng bọn chúng vẫn cứ nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật”.

Hàn Giang đọc xong bản fax, đưa cho Đường Phong, bản khoản nói với Triệu Vĩnh: “Tin tức liên quan đến tập đoàn này mà tổ chức cảnh sát hình sự quốc tế fax cho chúng ta cũng không nhiều lắm, đặc biệt là Stephen và Fanny. Thông tin cụ thể liên quan đến chúng càng ít hơn, ví dụ chi tiết chiều cao, cân nặng, nhóm máu, dấu vân tay và cả kinh nghiệm của chúng nữa đều không có. Sở thích... vân vân, cũng không cụ thể, cả tấm ảnh này

hình như cũng là chụp trộm, nhìn không rõ”.

“Đúng vậy, hai tên này võ công rất khá, tính cảnh giác cũng cao. Cảnh sát các nước đều chưa từng tóm được chúng nên cũng không có thông tin cụ thể về chúng. Bức ảnh này chính là bức ảnh mà hai năm trước chúng ở Paris với ý đồ ra tay trộm cắp tại bảo tàng Louvre và đã bị cảnh sát Pháp theo dõi chụp được.” - Triệu Vĩnh đáp.

“Vậy sau đó thì sao?”, Hàn Giang truy hỏi.

“Sau đó gì cơ?” - Triệu Vĩnh không hiểu Hàn Giang định hỏi việc gì.

“Ý tôi là sau bức ảnh này.”

“Sau này... sau này nghe nói Stephen và

Fanny đã phát hiện ra chúng bị theo dõi, vậy nên đã hủy kế hoạch ban đầu. Hai bọn chúng đã đánh lạc hướng và cắt đuôi được sự theo dõi của cảnh sát Pháp rồi lặn mất tăm .

“Bọn này nhất định đã qua tập huấn quân sự chuyên nghiệp, thậm chí là huấn luyện đặc công.” - Hàn Giang phán đoán.

Đường Phong đọc xong bản fax, quay lại hỏi Triệu Vĩnh; “Những ghi chép liên quan tới tổ chức này hai năm qua ở bản fax gần như trống trơn à?”

“Cái này tôi cũng để ý tới rồi, hai năm gần đây tập đoàn này hình như giảm thiểu hoạt động, hầu như không có thông tin gì của chúng cả.” - Triệu Vĩnh đáp.

“Lẽ nào bọn chúng cải tà quy chính, từ

ác phục thiện?

“Rõ ràng không có đâu!” - Đường Phong lắc đầu nói.

“Đương nhiên là không phải chúng cải tà quy chính. Tôi cho rằng chúng tạm thời im hơi lặng tiếng là để kế hoạch âm mưu và hành động lớn hơn. Hành động " lần này là vì kế tranh ngọc, chúng ta đã từng lĩnh giáo rồi.” - Triệu Vĩnh nói ra suy đoán của mình.

Hàn Giang chau mày, ngẫm nghĩ hồi lâu rồi mới mở miệng: “Các cậu cho rằng bọn người áo đen truy sát chúng ta chính là tập đoàn buôn lậu văn vật do Stephen và Fanny lãnh đạo sao?”

Đường Phong và Triệu Vĩnh nghe thấy vậy giật bản mình, “Ý anh là vẫn còn bọn

khác nữa?” - Đường Phong hỏi.

“Các cậu nghĩ mà xem, vũ khí của một tập đoàn buôn lậu văn vật có thể hiện đại như vậy không? Năng lực thu thập tình báo có thể lớn mạnh như vậy không?” ...

Còn cả người của chúng nữa, những phần tử tội phạm thông thường có thể có kỹ năng tốt như vậy không?”.

Một loạt những câu chất vấn của Hàn Giang đã thức tỉnh Đường Phong và Triệu Vĩnh. “Đúng vậy! Nên xem ra, Stephen và Fanny và cả tập đoàn buôn lậu văn vật của chúng nữa cũng chỉ là một phần của băng sơn, còn đối thủ thật sự của chúng ta vẫn nghiêm nhiên ẩn náu đằng sau!”, Đường Phong nói xong cũng rùng mình.

Hàn Giang đọc lại bản fax lần nữa, rồi nói lời cuối cùng: “Bất luận thế nào, bản fax này cũng đã giúp chúng biết được đối thủ của mình là ai, mặc dù chúng không phải là kẻ thực sự đứng đằng sau. Kế hoạch của chúng ta không thay đổi, tất cả cứ theo thế mà tiến hành. Chúng ta chia làm hai nhóm đến Saint Petersburg. Ngày mai, Đường Phong cậu và tiến sỹ Từ đi trước, mấy hôm nữa tôi đi sau, cứ quyết định vậy đi. Còn ai thắc mắc nữa không?”

Hàn Giang dặn dò xong, nhìn Triệu Vĩnh và Đường Phong. Triệu Vĩnh không có ý kiến, nhưng Đường Phong lại ấp a ấp úng, xem ra có điều khó nói. Hàn Giang lập tức nghĩ ngay tới Lương Viện, anh

cười nói: “Đường Phong, cậu không yên tâm Lương Viện đúng không? Khà khà!”. Triệu Vĩnh cũng cười theo: “Sao, cậu còn chuẩn bị mang cả Lương Viện theo ư?”

Đường Phong đỏ mặt, đáp: “Đương nhiên tôi không thể mang cô ấy đi cùng, nhưng lần này đến Saint Petersburg cũng không biết đi bao lâu, thì cũng phải cho cô ấy một lý do chứ!”

“Tôi biết thừa tiểu tử cậu đang lo cho Lương Viện. Lý do cái này không dễ bịa sao? Này, cậu để Triệu Vĩnh bịa ra một lý do giúp cậu đi!” - Hàn Giang đẩy vấn đề này sang cho Triệu Vĩnh.

Triệu Vĩnh nghe xong liền cuống lên: “Này! Sao lại để tôi bịa? Làm như là tôi

giỏi nói dối lắm ý, quân nhân cách mạng chúng ta từ trước tới nay không nói dối bao giờ.”

“Cậu cứ bốc phét đi, cậu không làm thì ai làm? Chúng tôi đi rồi, đại tiểu thư Lương chắc chắn sẽ tìm cậu đòi người đấy!” - Hàn Giang trêu chọc.

Triệu Vĩnh vừa nghe thấy vậy đầu đã căng lên, nói với Đường Phong: “Thôi cậu cứ bịa ra một lý do để Lương Viện tin đi, tôi thì không nói lại được cô ấy đâu!”

Đường Phong vẫn chưa kịp mở miệng, Hàn Giang đã ngắt lời anh, nói với Triệu Vĩnh: “Lần hành động này của chúng ta phải tuyệt đối bảo mật. Trong kế hoạch không có Lương Viện tham gia, bởi vậy

phải giữ bí mật với cô ấy. Đường Phong không được đi nói với cô ấy.

Hơn nữa tối nay nếu Đường Phong gặp Lương Viện để tạm biệt, với tính cách của đại tiêu thư Lương, ngày mai liệu Đường Phong có đi nổi không? Lương Viện nhất định sẽ bám theo cậu ấy. Thế nên chúng ta phải âm thầm lặng lẽ ra đi, nếu như thuận lợi, có lẽ vài ngày sau chúng ta đã có thể về. Sau khi chúng tôi đi, Lương Viện có đến hỏi tung tích của Đường Phong thì vẫn cần cậu bịa ra một lý do để nói với cô ấy!”

Triệu Vĩnh ngẫm nghĩ, nói: “Các anh xem tôi nói thế này được không nhé, tôi sẽ nói với Lương Viện: Đường Phong và giáo sư La đang đóng cửa tu luyện, không gặp

gỡ ai, mấy hôm nữa sẽ xuất hiện”.

Đường Phong và Hàn Giang bị lý do giả tạo này của Triệu Vĩnh làm cho khóc dở mếu dở. Hàn Giang tức tối: “Lại còn đóng cửa tu luyện, không gặp ai! Cậu đọc nhiều tiểu thuyết kiếm hiệp quá rồi phải không? Xem ra cậu không biết nói dối thật rồi!”

Triệu Vĩnh nghe thấy vậy, đột nhiên đứng phắt dậy, giậm chân đứng nghiêm: “Cảm ơn đội trưởng khen ngợi!”

“Tôi khen ngợi gì cậu?” - Hàn Giang hơi sững sờ.

“Khen tôi không biết nói dối.” - Triệu Vĩnh lớn tiếng đáp.

“Cái này là tôi khen cậu đấy à? Cậu làm trong ngành này có lúc bắt buộc phải

đánh lạc hướng, phải nói dối, cậu không biết nói, cái gì cũng nói thật thì bí mật của chúng ta giữ thế nào được!” - Hàn Giang nghiêm giọng nói.

“Thực ra tôi biết nói dối, chỉ là... chỉ là không giỏi nói trước mặt con gái, đặc biệt là trước mặt gái xinh thôi.”

“Đồ ngốc! Cậu nói luôn với Lương Viện là Đường Phong và tôi đi thực thi nhiệm vụ bí mật, phải bảo mật, không nói được! Đối với những người khác cũng nói như vậy, hiểu chưa hả?”

“Hiểu rồi!” - Triệu Vĩnh lại giậm chân đứng nghiêm.

“Được rồi, mọi người về chuẩn bị đi!” - Hàn Giang nói xong, Đường Phong và Triệu Vĩnh lui ra khỏi phòng làm việc

của anh.

Ngày hôm sau, Đường Phong và Từ Nhân Vũ xuất phát trước, chẳng mấy chốc, họ đã báo cáo với Hàn Giang: đã tới Saint Petersburg an toàn, mọi việc đều bình thường.

Vài hôm sau, Hàn Giang cũng một mình lên máy bay tới Saint Petersburg.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 3

Bữa tối của Yelena

Trong căn phòng tồi tàn, Yelena đặt cặp lòng đụng đồ ăn đang xách trên tay xuống, đưa tay mò công tắc bật đèn. Đèn

được bật lên, căn phòng sáng trưng, nhưng Yelena đột nhiên phát hiện ra có chỗ nào đó không ổn! Trước khi đi, rõ ràng rèm cửa sổ đã được kéo lại, nhưng bây giờ, tấm rèm cửa dày cộm đã được kéo hết lên! Không!...

1

Ngày cuối cùng trước thềm năm mới. Saint Petersburg - viên ngọc quý của biển Baltic, thành phố đang chìm đắm trong không khí đón mừng năm mới. Hàn Giang một mình độc hành trong thành phố xa lạ này, đường phố lạ lẫm, môi trường lạ lẫm, mọi thứ đối với anh đều xa lạ.

Vừa mới tới Saint Petersburg, Hàn Giang đã phải lĩnh đủ sự lạnh giá khắc

nghiệt của nước Nga. Tuy anh đã từng xâm nhập sâu vào trong tuyết sơn A Ni Mã Khanh, nhưng đó là hành động được chuẩn bị sẵn, còn sự lạnh giá của mùa đông nước Nga lại hoàn toàn vượt quá dự tính của Hàn Giang. Anh đi tới ngã rẽ trên đại lộ Nevsky, một cơn gió lạnh buốt mang theo cả hoa tuyết ập tới. Hàn Giang bất giác run lên cầm cập, anh nhắc nhắc lại cổ áo khoác đã được dựng lên, nhưng làm vậy cũng không thể ngăn cản được sự tập kích của gió lạnh.

Sắc trời đã dần tối sầm xuống, Hàn Giang ngẩng đầu nhìn nhìn biển báo tên đường nơi góc phố, may mà trước khi tới Saint Petersburg anh đã cấp tốc học một tuần tiếng Nga, nhưng mất khá nhiều thời

gian anh mới đọc được biển báo đường này. Mũi tên trên tấm biển hướng về phía đông, là cung điện Mùa Đông. Ban nãy, anh đã xác định được vị trí có cung điện Mùa Đông đứng sừng sững trong gió rét rồi, lúc này đây, nơi anh cần đến lại là hướng bắc đại lộ Suvorov.

Hàn Giang rẽ vào đại lộ Suvorov chưa được bao xa thì lại xuất hiện một ngã rẽ. Hàn Giang đối chiếu tên đường và chữ trên bản đồ, rồi rẽ vào một con phố nhỏ, lại đi tiếp 15 phút, hai bên đường xuất hiện hai dãy nhà chung cư. Hàn Giang mỉm cười, đến nơi rồi, đây chính là nơi mà anh muốn đến.

Trong màn đêm, Yelena ra khỏi bệnh viện, bước lên chiếc Fiat của mình. Cô

vừa đến thăm Makarov. Cơ thể Makarov sau một thời gian được nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, tuy về cơ bản đã phục hồi, nhưng bác sỹ vẫn chưa cho phép ông ra viện. Yelena gần như ngày nào cũng tới thăm Makarov, đem cho ông xúp thịt bò nắm mà ông thích ăn nhất.

Tuy trên đường phố gió lạnh thấu xương, còn có cả tuyết rơi, nhưng những người chào đón năm mới vẫn làm tắc nghẽn đường phố. Yelena vội vàng trở về nhà, cô vẫn còn rất nhiều việc phải làm. Nghĩ tới đây, Yelena khẽ hắng giọng, năm mới, ngày lễ, đối với cô mà nói quả thực là chuyện quá xa vời. Ngay từ khi còn là đứa trẻ cô đã vô cảm với những ngày lễ tết như thế này; còn bây giờ, nghề nghiệp

của cô lại càng khiến cô không có thời gian để hưởng thụ những ngày lễ tết.

Yelena ra sức nhấn còi, nhưng dòng xe tắc nghẽn phía trước vẫn không nhúc nhích, nên đành phải tiếp tục chờ đợi, cho dù cũng là tay lái lụa, nhưng lúc này cô cũng phải bó tay. Cuối cùng, xe cô phía trước đã từ từ di chuyển, chiếc Fiat nhỏ nhắn của Yelena cũng nhích theo về phía trước.

Yelena nhìn đồng hồ, tám rưỡi rồi, muộn gần một tiếng đồng hồ so với bình thường cô mới về đến nơi ở. Đỗ xe xong, cô cầm cặp lồng đựng đồ ăn mang cho Makarov lên, xuống xe, đi vào dãy cầu thang tối đen.

Đèn cảm ứng của mỗi tầng lâu lần lượt

sáng lên theo từng bước chân nhanh nhẹn của Yelena. Một tầng, hai tầng, ba tầng... í? Sao đèn cảm ứng ở tầng bốn lại không sáng? Tối hôm qua vẫn còn ỏn mà, Yelena lập tức trở nên cảnh giác, cô dừng bước, yên lặng quan sát mọi thứ trong bóng tối, trong buồng cầu thang chắc chắn là không có người, nhưng Yelena vẫn ngửi thấy có chút mùi vị khác so với bình thường.

Yelena không lấy điện thoại ra soi sáng mà đứng trong bóng tối, dựa vào tường, rón rén chậm rãi tiến về phía cửa phòng. Đến trước cửa, sự nhạy cảm nghề nghiệp đã khiến Yelena đoán định, nhất định là đã có người đến đây lúc cô vắng nhà, thậm chí còn vào trong phòng.

Có lẽ... có lẽ người đó hiện giờ đang ở trong phòng mình! Yelena cố gắng hết sức không để chìa khóa va vào nhau thành tiếng, từ từ tra khóa vào ổ. Cô nhẹ nhàng đặt cặp lồng đựng đồ ăn đang cầm trên tay xuống, một tay nắm chắc chìa khóa, một tay theo thói quen lần xuống eo, bởi đó là nơi mà cô thường để súng. Nhưng khi tay cô vừa lần vào trong thì mới nhớ ra giờ mình làm gì còn súng nữa.

2

Yelena lại cầm cặp lồng đựng đồ ăn lên, tạm lấy đây là vũ khí phòng thân. Chuẩn bị xong xuôi, cô vặn mạnh chìa khóa, đẩy một cái, cửa phòng mở ra. Trong căn phòng tối đen, Yelena đặt cặp lồng đồ ăn

đang xách trên tay xuống, đưa tay mò công tắc bật đèn. Đèn được bật lên, cả căn phòng sáng trưng, nhưng Yelena đột nhiên phát hiện ra có chỗ nào đó không ổn! Trước khi đi, rõ ràng rèm cửa sổ đã được kéo lại, nhưng hiện giờ, tấm rèm cửa dày cộm đã được kéo hết lên!

Không! Không chỉ có vậy, cô đã nhìn thấy trên ghế sofa quay lưng lại phía mình đang có một người ngồi. Người đó nghe thấy động tĩnh liền quay đầu lại nở nụ cười với Yelena, bình tĩnh nói bằng tiếng Nga: “Rút cuộc tôi cũng đợi được cô về!”

“A! Sao lại là anh? Hàn! Anh... dọa tôi sợ chết khiếp!” - lúc này Yelena mới nhìn rõ, người đang ngồi trên ghế sofa

chính là Hàn Giang.

“Cô... cô nên... sớm đoán được... tôi sẽ đến... đến tìm cô!” - Hàn Giang nói với Yelena bằng tiếng Nga trệu trạo.

“Tại sao?”

“Bởi vì... bởi vì... các cô... đang cầm đồ... của chúng tôi!”

Tiếng Nga trệu trạo của Hàn Giang khiến Yelena bất giác thấy thú vị làm sao.

Yelena cười đau khổ, đóng cửa lại, nói bằng tiếng Trung: “Đúng thế! Tôi đã sớm đoán được anh sẽ đến tìm tôi. Vì kệ tranh ngọc đó mà món nợ giữa chúng ta vẫn chưa trả hết đây!”

“Đúng thế! Ân oán giữa chúng ta vẫn phải thanh toán cho xong!” - Hàn Giang quay lại nói tiếng Trung nên cảm thấy dễ

thở hơn nhiều.

“Thanh toán thế nào đây?” - Yelena cũng ngồi xuống sô pha, nhìn Hàn Giang hỏi.

“Ồ tuyệt sơn A Ni Mã Khanh tôi cũng được coi là cứu cô một mạng, dù thế nào thì cô cũng nên tri ân đền đáp chứ, khà khà!” - Hàn Giang làm ra vẻ tươi cười rạng rỡ trước mặt Yelena.

“Ừm! Đúng! Đúng là anh cứu tôi một mạng!” - Yelena gật gật đầu, “Anh muốn tôi trả lại kệ tranh ngọc đó cho các anh? Vậy kệ tranh ngọc vốn thuộc về cung điện Mùa Đông thì thế nào nhỉ?”

“Thôi mà! Chúng ta hợp tác, lần này tôi đến chỉ là để bàn chuyện hợp tác với cô.”

Hàn Giang vừa mới vào thẳng vấn đề chính, Yelena liền cười đau khổ: “Hợp tác? Thôi đi, anh hợp tác với ai tôi sao quan tâm được, trước tiên hãy nói cho tôi biết sao anh lại vào được đây cái đã?”

“Sao lại vào được đây? Chỗ cô ở cũng không phải là điện Krenlin, sao mà tôi không vào được? Đừng quên tôi làm nghề gì nhé!” - Hàn Giang mỉm cười nói.

“Làm thế nào anh lại biết tôi sống ở đây?” - Yelena từng bước tiếp cận.

“Đừng đánh giá thấp khả năng tình báo của tôi, cũng đừng đánh giá thấp năng lực hành động của tôi. Tôi tới Saint Petersburg hai ngày rồi, muốn tìm một người sống sờ sờ thì có gì mà không làm

được.” - Hàn Giang vẫn giữ nét mặt tươi cười.

Yelena nghe xong ngửa hai tay ra, gật gù, rồi lại chắt vắn Hàn Giang: “Được! Coi như anh rất lợi hại đi, nhưng không được chủ nhân cho phép mà đã vào phòng của người ta, đây lẽ nào là phong cách vốn có của anh?” Hàn Giang nghe xong câu nói này của Yelena liền thu lại nụ cười, kẻ sát Yelena, gằn giọng thì thầm: “Mong hãy lượng thứ cho tôi mạo muội, bởi vì tôi không dám bảo đảm ngoài kia liệu có người của các cô không, càng quan trọng hơn là liệu có kẻ thù của chúng ta hay không.

Bởi vậy, để dễ phòng bị, tôi không thể không xâm nhập vào khuê phòng của cô,

nếu có chỗ nào mạo muội, mong cô Yelena lượng thứ!”

“Kẻ thù của chúng ta? Ý anh nói bọn áo đen cũng đã tới Saint Petersburg rồi?” - Yelena bỗng trở nên căng thẳng.

“Hoàn toàn có khả năng này, trong Hắc Đầu Thạch Thất, chúng đã không đạt được mục đích thì chắc chắn sẽ không chịu phục thiện nghỉ ngơi đâu.”

“Anh đừng có dọa tôi, chỗ tôi đây luôn luôn an toàn.

Từ trước tới nay tôi chưa từng phát hiện xung quanh có ai khả nghi, đương nhiên là ngoại trừ hôm nay gặp phải anh!” - Yelena vẫn chưa nguôi cơn giận.

“Không phải tôi dọa cô, thời gian cấp bách, chúng ta thực sự cần phải hợp tác,

cùng nhau ứng phó nguy hiểm chung.”

3

Hàn Giang tiếp tục nói về ý định của anh, nhưng Yelena lại đứng dậy, cười đau khổ với Hàn Giang: “Được rồi, Hàn, anh đừng nói chuyện hợp tác hay, bí mật kế tranh ngọc gì đấy với tôi. Tôi đã bị đình chỉ chức vụ rồi, đến súng cũng nộp lên trên rồi, nếu không thì ban nãy - lúc tôi vào cửa, nhất định sẽ cầm súng nhắm vào anh, không biết chừng còn bắn cho anh một phát ấy chứ!”

“Cái gì? Cô bị đình chỉ chức vụ rồi? Thế là thế nào?” - Hàn Giang cũng đứng bật dậy.

“Chuyện này thì có gì ngạc nhiên đâu nhỉ? Lần này tôi không hoàn thành nhiệm

vụ, lại còn bị đám người đó bắt làm con tin, cha tôi cũng bị thương nặng, tất cả những điều này tôi đều phải có trách nhiệm, thế nên tôi đã bị đình chỉ chức vụ.” - Nói xong, Yelena đi vào bếp.

Hàn Giang cũng theo vào bếp, đang định mở miệng thì Yelena hỏi trước: “Anh ăn gì chưa? Tôi còn chưa ăn tối đâu đây, đói quá rồi!”.

Hàn Giang có chút bối rối cười cười, trả lời: “Tôi cũng chưa ăn, tôi trốn ở đây mấy tiếng đồng hồ, vốn tưởng rằng bốn hoặc năm giờ chiều là cô về tới đây, ai ngờ tám rưỡi cô mới về”.

“Tôi đến bệnh viện thăm cha, lần đó ông bị thương rất nặng!”

“Ồ! Cha cô hiện giờ sao rồi? Ông và

Đường Phong cùng rơi xuống khe núi, sau đó ông ấy được các cô cứu bằng cách nào vậy? Còn cả cô, sau khi được cứu sao cũng không thấy đâu nữa?” - Hàn Giang hỏi một tràng.

“Anh nhiều câu hỏi thật đấy! Thế này nhé, tôi chuẩn bị bữa tối trước đã, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện nhé!” - Yelena nói xong liền mở cặp lồng ra, nói với Hàn Giang: “Trong này là súp nấm thịt bò, vốn mang đi cho cha ăn, nhưng hôm nay ông đã ăn trong viện rồi nên chỉ ăn một hai miếng, nếu anh không chê thì ta ăn món này nhé!”

Hàn Giang vốn đã đói cồn cào nên chỉ cần có ăn là tốt lắm rồi, hơn nữa món súp nấm thịt bò này xem ra cũng khá

ngon. Quả nhiên, Yelena vừa làm nóng lại món súp này, mùi thơm đã lan tỏa khắp phòng.

Chẳng bao lâu sau, Yelena đã bày biện xong một bàn ăn đơn giản, nhưng là bữa ăn Nga đủ để no bụng, Hàn Giang vừa uống hồng trà, vừa gặm bánh mì, ăn súp, nhâm nhi xúc xích, chẳng mấy chốc đã khá no. Lúc này, anh lại tiếp tục hỏi chuyện Yelena: “Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi ban nãy của tôi đâu đấy!”

Yelena nhìn bộ dạng ăn uống của Hàn Giang, cười nói: “Giờ thì anh đã biết thế nào là báo ứng khi tự ý đột nhập vào nhà dân rồi chứ? Nếu tôi mà về muộn thêm chút nữa thì chắc anh chết vì đói rồi!”

“Nếu cô mà vẫn chưa về tôi sẽ lục tung

các tử, tự mình ăn uống no say.” - Hàn Giang cũng cười đắc ý.

“Sao giờ anh lại tự nhiên với tôi vậy nhỉ? Anh không sợ tôi gọi người tới tóm anh lại, để anh ném mùi nhà lao chỗ chúng tôi sao?”

“Khà khà, bởi vì tôi tin tưởng cô và cha cô, thế nên tôi nay mới đến tìm cô.” - Nụ cười trên mặt Hàn Giang dần dần biến mất.

Yelena gật đầu: “Được rồi, vì câu nói này của anh tôi sẽ nói cho anh tất cả những gì tôi biết. Anh muốn bắt đầu nghe từ đâu?”

“Từ đâu, từ khi cô bắt đầu tham gia vào sự việc này!” - Hàn Giang nói.

“Từ đâu hả? Ban đầu tôi vốn dĩ có một

kỳ nghỉ mà khó khăn lắm mới thực hiện được, kết quả vì bị vụ án này thúc bách nên đã phải sớm kết thúc kỳ nghỉ, chạy tới Saint Petersburg. Nhìn bề ngoài, đây chỉ là một vụ án tác phẩm nghệ thuật bị đánh cắp, nhưng do tính chất đặc biệt của tác phẩm nghệ thuật này, nên vụ án được Cục an ninh Liên bang chúng tôi tiếp nhận. Nhưng điều này cũng chưa đủ để khiến tôi phải kết thúc kỳ nghỉ chạy tới đây, quan trọng nhất là kệ tranh ngọc này liên quan tới đội thám hiểm Trung - Liên hơn nửa thế kỷ trước. Tôi nghĩ tình hình này chắc là các anh cũng đã nắm được rồi”.

Hàn Giang gật: “Đúng vậy, chúng tôi biết về lần khảo sát khoa học đó, nhưng

không rõ rút cuộc đội thám hiểm đó tại sao lại mất tích”.

Yelena tiếp tục nói: “Lần đó sau khi đội thám hiểm gặp nạn, KGB đã hạ lệnh niêm phong kệ tranh ngọc đó. Nửa thế kỷ qua, gần như không ai biết về sự tồn tại của nó. Thế nên, sau khi nó xuất hiện trở lại, tổng bộ đã rất chú trọng, phái tôi phụ trách vụ án này, và cũng mới có chuyến đi đến Trung Quốc của chúng tôi sau này”.

“Nói như vậy, việc này hoàn toàn do cô phụ trách?” “Kể từ trước khi từ Trung Quốc trở về thì đúng là như vậy, còn hiện giờ thì không phải nữa rồi, không những lại còn bị đình chỉ chức vụ nữa chứ”,

“Tôi muốn mạo muội hỏi một câu, mục đích của các cô là gì? Chỉ vì muốn tìm lại kệ tranh ngọc bị đánh cắp ở cung điện Mùa Đông thôi sao, hay là còn gì khác?”

- Hàn Giang nói ra câu hỏi mà anh luôn canh cánh trong lòng.

4

Yelena nghe Hàn Giang hỏi vậy, đầu tiên hơi sững sờ trước sau khi đã lặng thinh ngẫm nghĩ một hồi, cô mới trả lời Hàn Giang: “Câu anh vừa hỏi ban nãy ngược lại đã cảnh tỉnh tôi đấy, trước đây tôi vốn không thực sự suy ngẫm đến vấn đề này. Tôi có thể nói với anh chính xác rằng, nhiệm vụ mà tôi nhận được, chỉ là tìm lại kệ tranh ngọc bị đánh cắp ở cung điện Mùa Đông đó về, ngoài ra không

còn gì khác. Còn tổng bộ có mục đích khác hay không, tôi vốn không hay biết. Đặc biệt là thời gian này, tôi hoàn toàn không tiếp xúc với sự việc này, càng không thể phán đoán ý đồ hiện tại của tổng bộ”.

“Ồ! Là vậy sao? Vậy hiện tại ai đang phụ trách việc này?”

“Ilyushin, thượng tá Andrea Mikhailovich Ilyushin, hiện tại tạm thời do anh ta phụ trách.”

“Ilyushin?” - Hàn Giang tự tính toán trong bụng, xem ra Ilyushin mới chính là người mình cần tìm.

“Ừm, gã Ilyushin này từng là học sinh của cha tôi, nhưng anh ta không đi chung đường với chúng tôi. Đúng rồi, anh ta

vẫn còn một biệt hiệu khác, gọi là Vaska””.

Hàn Giang ghi nhớ từng chút một tình hình mà Yelena nói với mình. Yelena lại nói tiếp: “Tóm lại, mong anh hãy tin tôi, nhiệm vụ mà tôi nhận được chỉ có tìm lại kế tranh ngọc bị mất cắp của cung điện Mùa Đông.

Bởi vậy, chúng tôi đã đến Trung Quốc rồi gặp các anh, tiếp đó lại xảy ra bao nhiêu chuyện, vẫn phải cảm ơn anh cuối cùng đã cứu tôi, mà tôi còn nhớ hình như lúc đó anh còn bị trúng một phát đạn. Sao rồi, vết thương lành rồi chứ?”

“Lành rồi, không có trở ngại gì lớn cả.” - Hàn Giang nói xong, lại hỏi Yelena: “Vậy sau đó thì sao? Sau khi cô được

cứu, tôi nhớ là cô đuổi theo Stephen mà. Sau đó, tôi bị hôn mê, không còn nhớ gì nữa.”

“Sau đó tôi đuổi theo Stephen và cô gái tóc vàng, xem ra hai người họ chính là kẻ cầm đầu của đám người đó, nhưng địa hình ở đó rất phức tạp, tôi hoàn toàn không biết về tình hình ở đây, cộng thêm bị bọn chúng nhốt bao nhiêu ngày như thế, cơ thể vẫn chưa hồi phục, nên sau khi truy đuổi khoảng vài cây số, tôi vừa mệt vừa đói, sức không gượng được, nên mất dấu hai người đó luôn khả năng là hai họ trốn ở chỗ nào đây”.

“Vậy sau đó cô đi đâu? Tại sao người của chúng tôi lại không tìm thấy cô?” - Hàn Giang quan tâm hỏi.

“Sau đó tôi định quay về đường cũ tìm anh nhưng quả thực không đi nổi nữa. Tôi định ngồi nghỉ một lúc rồi mới đi tìm các anh, nhưng chưa kịp đi thì người của chúng tôi đã tìm thấy tôi.”

“Người của các cô?”

“Ừm! Sau khi tôi bị bắt, chúng tôi đã hoàn toàn cắt đứt mọi liên lạc với tổng bộ. Vậy là tổng bộ lại phái một đội quân đi tìm kiếm chúng tôi, tổng cộng có bốn người, nguy trang thành khách du lịch, dẫn đầu là thiếu tá Mikhailovich...”

“Thiếu tá Mikhailovich?” - Hàn Giang có nhớ kĩ cái tên này.

“Valentin Pavlov Ivan Sergei Mikhailovich, trong mắt tôi, anh ấy cũng được coi là một đặc công có tầm

quyền.” - Lúc Yelena nói xong câu này, miệng khẽ háng một tiếng.

“Cũng được coi là một đặc công có thẩm quyền? So với cô thì sao?” - Hàn Giang cười hỏi.

“So với tôi ư? Nếu anh làm việc với anh ấy thì sẽ biết ngay”, Yelena lộ ra nụ cười ranh mãnh.

“Nhưng tôi vẫn không hiểu nổi, sao người của các cô sao lại có thể tìm thấy cô nhanh và chuẩn như vậy?”

“Việc này rất đơn giản, chúng tôi có cách của chúng tôi, dĩ nhiên cũng có chút yếu tố may mắn nữa.”

“Cách của các cô?” - Hàn Giang không hiểu.

“Chắc là anh đã từng nghe qua hệ thống

định vị theo dõi vệ tinh rồi thì, đương nhiên thứ này cũng thường xuyên không nhạy.” - Yelena giải thích.

“Hóa ra là như vậy!” - Lúc này Hàn Giang đã hiểu được, hóa ra thứ mà họ dùng là vệ tinh định vị. Lúc này anh đã hoàn toàn có thể chứng thực suy đoán của mình trước đây, vậy là anh nói tiếp: “Sau đó cô được người của các cô cứu đi, nếu tôi đoán không nhầm thì người của các cô đã chia thành hai nhóm, một nhóm khác đi cứu cha cô và lấy kệ tranh ngọc trong ba lô của Đường Phong. Các cô đã tự lấy đó làm thành tích báo cáo hoàn thành nhiệm vụ, nhưng khi quay về Saint Petersburg thì mới phát hiện ra kệ tranh ngọc mà các cô đem về hóa ra lại

không phải kê tranh ngọc bị đánh cắp ở cung điện Mùa Đông”.

Yelena gật đầu nói: “Đúng vậy, anh nói không sai chút nào. Cha tôi đã nhìn thấy kê tranh ngọc thứ hai mà các anh tìm thấy trong Hắc Đầu Thạch Thất. Ông đã xem qua kê tranh ngọc mà Mikhailovich đem về và xác nhận đó chính là kê tranh ngọc mà các anh mới phát hiện ra...”

“Thế nên, các cô đã không đem trả kê tranh ngọc đó về cung điện Mùa Đông, mà lại cất giữ nó trong két sắt của Cục an ninh Liên bang các cô.” - Hàn Giang ngắt lời Yelena.

5

Yelena nghe thấy Hàn Giang nói ra nơi cất giữ kê tranh ngọc, tim bỗng giật thót

một cái, sau đó cười nói: “Xem ra việc anh đến đây đã có chuẩn bị trước rồi. Càng ngày tôi càng khâm phục năng lực của anh đấy. Tôi vốn cho rằng anh chỉ có mỗi sức khỏe phi thường thôi, điềm này thì anh rất giống với thiếu tá Mikhailovich của chúng tôi đấy”.

“Hóa ra hình tượng của tôi trong lòng cô chỉ là như vậy thôi sao?” - Hàn Giang cười đau khổ nói.

“Nhưng kể từ khi anh cứu tôi, tôi đã thay đổi cách nhìn về anh. Mọi thứ của anh đều rất ổn, anh là một đặc công xuất sắc, chỉ mỗi tội ngoại ngữ kém chút thôi”-, Yelena trêu chọc Hàn Giang.

“Ngoại ngữ?” - Hàn Giang thở dài, “Tôi khác cô.

Cô chắc chắn là sinh viên tài năng được trường KGB đào tạo ra. Tôi xuất thân từ binh lính, chỉ là một người thô kệch mà thôi. May mà tôi còn học thêm tiếng Anh, mà làm nghề này cũng không ngờ có ngày lại phải ra nước ngoài thực thi nhiệm vụ”.

“Ồ! Hóa ra anh biết tiếng Anh à. Vậy thì sau này chúng ta có thể dùng tiếng Anh nói chuyện với nhau rồi!” - Yelena tiếp tục trêu chọc Hàn Giang.

Hàn Giang nghĩ tới việc mình khá lâu rồi chưa dùng tới tiếng Anh mà không khỏi đỏ mặt, bối rối nói:

“Nói tiếng Anh làm gì! Không phải cô nói tiếng Trung rất giỏi đấy thôi, chúng ta trò chuyện với nhau thế này là rất ổn

rồi!”

Bộ dạng bối rối của Hàn Giang khiến Yelena bật cười thành tiếng. Hàn Giang cũng hùa theo Yelena cười ngây ngô, Yelena ngừng cười, nói: “Nhưng chàng trai đi cùng anh hình như rất học rộng tài cao...”

“Đúng vậy! Cậu ấy tên là Đường Phong, là giảng viên đại học, hiểu biết rất rộng, biết những vài ngoại ngữ đấy, nếu không thì tôi cũng không chọn cậu ấy hợp tác cùng tôi đâu. Cậu ấy và tôi, một văn một võ cũng được coi là cặp đôi hoàn hảo đấy”.

Nghe Hàn Giang nói vậy, Yelena càng cười to hơn:

“Cặp đôi hoàn hảo? Anh nói chuyện hài

thật đây! Hai người đàn ông bọn anh mà lại gọi là cặp đôi hoàn hảo sao? Ha ha, tôi thấy tiếng Trung anh cũng không ổn lắm đâu”.

Hàn Giang cũng cảm thấy vừa rồi anh, dùng từ không chuẩn xác, nhưng lúc này đây anh lại chẳng biết nói gì cả, đành phải cười ngây ngô phụ họa với Yelena. Đợi Yelena cười xong, Hàn Giang mới hỏi cô: “Tôi luôn... luôn có một vấn đề muốn hỏi cô, nhưng không biết có nên nói ra hay không?”.

“Có gì cứ hỏi đi!” - Yelena thấy điệu bộ ấp úng của Hàn Giang cũng cảm thấy ngạc nhiên.

“Tôi luôn muốn hỏi cô, cô... cô và cha cô có phải là cha con ruột thịt không?” -

Hàn Giang hỏi xong câu hỏi này liền cảm thấy mình lại dùng từ không chuẩn xác rồi.

Yelena vừa nghe thấy Hàn Giang hỏi câu hỏi đó, tức khắc thu lại nụ cười. Hàn Giang nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Yelena lúc này đây không một gợn cười, chỉ còn lại nét u buồn phảng phất. Yelena lảng tránh ánh mắt của Hàn Giang, quay mặt đi, chậm rãi nói: “Có lẽ anh đã nhìn ra, chúng tôi không phải là hai cha con ruột, chỉ vì nhiệm vụ lần này mới xưng hô là cha con. Makarov vốn là thầy giáo của tôi. Thời còn dạy học, ông gần như bị mọi người đố kỵ, ganh ghét, sống cuộc không mấy vui vẻ, nhưng ông luôn luôn tốt với chúng tôi, giống như một người

cha hiền từ vậy, bởi vậy ông đã để lại ấn tượng sâu sắc với tôi. Chuyến đi Trung Quốc lần đó, hai chúng tôi đã sát cánh chiến đấu, tôi hoàn toàn coi ông như cha đẻ của mình”.

“Nghe nói con trai của lão Mã bị người ta giết hại phải không?” - Hàn Giang hỏi.

“Đúng vậy, chính là vì kê tranh ngọc bị đánh cắp ở cung điện Mùa Đông, đến nay vụ án vẫn chưa được phá.

Thế nên cái chết của Victor đã khiến cha tôi đau đớn tuyệt vọng khôn cùng. Ông đã nghỉ hưu nhiều năm nay rồi, lần này là vì kê tranh ngọc mới lại tái xuất, khả năng lớn là vì con trai ông”.

“Lão Mã không còn người thân nào khác sao?”

“Không. Victor là người thân duy nhất của ông trên thế giới này”.

“Vậy còn cô? Người thân của cô đâu?” - Hàn Giang hỏi.

Yelena im lặng hồi lâu, không trả lời câu hỏi của Hàn Giang. Trong phòng yên lặng đến đáng sợ, rồi Hàn Giang nghe thấy tiếng nấc nghẹn. Khi Yelena quay mặt lại, Hàn Giang nhìn thấy hai hàng nước mắt trên má Yelena. Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy Yelena khóc trước mặt mình. Trong ấn tượng của Hàn Giang, từ trước tới nay Yelena là người không biết thất bại, là một phụ nữ cứng rắn không biết khóc than. Lúc này đây, sao cô ấy lại khóc lóc ủy mị đến vậy? Hàn Giang bất giác không biết phải làm thế nào, một lúc

sau, Yelena dần dần thôi thút thít, Hàn Giang mới thử khẽ hỏi: “Cô... cô sao vậy?”

Yelena nhìn nhìn Hàn Giang, nói; “Lẽ nào anh không biết hai địa điểm mà KGB trước đây thường đến tuyển chọn đặc công sao?”

“Hai địa điểm thường đến?” - Hàn Giang không hiểu đây là ý gì.

“Một là quân đội, bởi vì ở đó có kỉ luật thép; một là cô nhi viện, bởi vì trẻ con ở đó hoàn toàn có thể nhào nặn được”.

“Nói như vậy, cô... cô là trẻ mồ côi?” - Lúc này Hàn Giang mới hiểu ra.

Yelena gật gật đầu.

“Tôi hiểu rồi, một đứa trẻ bất hạnh!” - Lòng Hàn Giang bỗng trào lên cảm giác

thương xót vô cùng.

6

Trong đầu Hàn Giang bỗng nảy sinh một ý nghĩ mà ngay cả bản thân anh cũng cảm thấy khó hiểu: anh muốn được che chở cho cô, anh hy vọng mình có thể trở thành người thân của cô, che chở bảo vệ cô!

Nhưng trong lúc Hàn Giang đang suy nghĩ mông lung thì Yelena đột nhiên đứng dậy hỏi Hàn Giang: “Ăn no rồi chứ?”

Hàn Giang lơ đãng gật gật đầu. Vậy là Yelena nhanh thoăn thoắt thu dọn bát đĩa dao đĩa. Vừa thu dọn, Yelena vừa hỏi Hàn Giang - lúc này vẫn đang suy nghĩ mông lung: “Anh đã biết được chỗ cất giấu kệ tranh ngọc rồi, vậy bước tiếp

theo anh chuẩn bị thể nào đây? Lấy trộm lại nó? Hay là mang theo đội quân của anh cướp nó về, nếu như anh lựa chọn về sau thì tôi phải cảnh báo anh trước là: làm như vậy sẽ vô cùng mạo hiểm đấy”.

Nghe Yelena nói như vậy, Hàn Giang mới nhớ ra nhiệm vụ của mình trong chuyến đi lần này, anh hỏi lại: “Sao trong đầu cô lại chỉ toàn có chém chém giết giết thôi vậy nhỉ. Tôi không hiểu tại sao cô lại nghĩ như vậy hả?” Yelena cười lạnh lùng: “Anh từ xa xôi ngàn dặm tới đây, mục đích rất rõ ràng, mục tiêu cũng đã xác định, không làm như vậy thì còn muốn làm gì nữa?”

“Ban này tôi đã nói rồi, tôi muốn hợp tác với các cô, bởi vì đối thủ của chúng ta là

một tổ chức bí ẩn vô cùng lớn mạnh, chúng ta hợp tác với nhau là con đường tốt nhất. Bởi vậy tôi muốn tới nói chuyện với người phụ trách việc này phía các cô”.

“Thượng tá Ilyushin?” - Yelena khẽ hắng giọng một tiếng.

“Đúng vậy, vốn dĩ... nếu như việc này là do cô phụ trách thì tốt biết mấy, có lẽ tôi nay thôi là chúng ta có thể thương lượng xong.”

“Ha ha!” - Yelena cười nói: “Nếu là tôi đi chẳng nữa thì cũng chưa chắc đã thương lượng xong, anh chớ cho rằng hiện giờ tôi đang rất có thiện cảm với anh, nên có thể lợi dụng để đạt được mục đích”

Mặt Hàn Giang chuyển từ đỏ sang tái trước những lời nói của Yelena. Yelena không buồn để ý cảm giác của Hàn Giang, tiếp tục nói: “Tôi có thể tưởng tượng ra, lúc anh tới gặp Ilyushin, anh ta sẽ nói thế nào. Anh ta sẽ hỏi lại anh: ‘Chúng tôi có thể được gì?’ - anh ta vốn là người không thấy lợi thì đừng hòng làm việc!”

“Các cô có thể được gì à? Các cô sẽ biết được chân tướng vụ mất tích bí ẩn của đội thám hiểm nửa thế kỷ trước và của hàng loạt những sự việc hiện giờ. Đương nhiên, sau khi sự việc kết thúc, chúng tôi cũng có thể biếu tặng lại kệ tranh ngọc đó cho cung điện Mùa Đông”.

“Tặng lại sao? Báu vật đó vốn dĩ là của

cung điện Mùa Đông mà.”

“Không! Nó vốn dĩ thuộc về Trung Quốc!” “Nhưng hơn 100 năm trước nó đã tới Liên Xô.” “Nhưng như vậy cũng không thể thay đổi được quốc tịch của nó!” - Hàn Giang tranh cãi.

“Được thôi, Hàn, tôi không tranh luận với anh! Cái gọi là ‘hợp tác’ mà anh nói, nói trắng ra chẳng qua là muốn chúng tôi giao lại kệ tranh ngọc cho các anh. Bất luận là vì lí do gì, thì điều này cũng rất khó thực hiện được. Thực ra, hiện giờ việc này không liên quan gì tới tôi nữa. Đứng trên lập trường bạn bè, nghĩ cho anh, tôi khuyên anh không nên đến tìm Ilyushin, bởi vì tôi quá hiểu anh ta. Anh ta sẽ không đồng ý đề nghị của anh đâu,

hơn nữa, chỉ cần anh đi tìm anh ta thì cũng sẽ đồng nghĩa với việc anh mất đi sự tự do khi hành động ở đây, vì anh ta sẽ phải tám tay vạm vỡ tráng kiện để ‘bảo vệ’ anh, cho đến khi anh không chịu đựng nổi nữa, tự bỏ về nước mới thôi.” - Yelena chân tình khuyên can.

Hàn Giang gật gù: “Tôi hiểu rồi, nhưng tôi vẫn phải đi thử xem sao. Người Trung Quốc chúng tôi có câu tục ngữ ‘tiên lễ hậu binh’ mà!”

“Hừm! - Tiên lễ hậu binh? E rằng người ta không đón nhận cái tình này của anh đâu. Nếu như anh đi ăn trộm, với bản lĩnh của anh thì ngược lại cũng chỉ có vài phần thắng thôi!” - Yelena khẳng định nói.

Hàn Giang nghe Yelena nói vậy liền bật cười: “Tôi phát hiện ra sao giờ cô lại đứng về phía chúng tôi vậy, thay cả chúng tôi ử mưu tính kế. Cái này đối với các cô có thể coi là phạm tội đấy nhé!”

Nghe Hàn Giang nhắc nhở, Yelena chợt nhận ra, đúng vậy, sao mình lại vô tri vô giác đứng về phía Hàn Giang, đây... đây là do xuất phát từ sự coi thường và phẫn nộ với Ilyushin, hay là... hay là vì người đàn ông Trung Quốc đứng trước mặt mình? Yelena đột nhiên cũng trở nên mơ hồ...

7

Một lúc sau, Yelena hơi cáu giận: “Tôi đều vì muốn tốt cho anh, nếu anh không cần thì thôi vậy.”

Hàn Giang thấy Yelena không vui liền vội vàng an ủi: “Không! Không! Tôi đương nhiên hiểu lòng tốt của cô. Tôi biết cô muốn tốt cho tôi, cô nói rất có lý. Dùng cách của cô nếu thành công thì dĩ nhiên rất tốt, nhưng như vậy sẽ làm mất hòa khí giữa hai bên, Thượng tá Ilyushin của các cô cũng không thể can tâm tình nguyện kết thúc như thế, hơn nữa làm như vậy cũng không có lợi cho việc hợp tác lâu dài, mà chỉ để cho kẻ thù của chúng ta vui mừng mà thôi. Bởi vậy, tôi vẫn quyết định đi tìm thượng tá Ilyushin của các cô. Việc này tôi đã suy nghĩ rất thấu đáo, tôi nghĩ cho dù anh ta không đồng ý hợp tác đi chăng nữa, thì cũng không đến nỗi sẽ làm gì chúng tôi đâu nhỉ?”

“Tôi khuyên anh hãy suy nghĩ cho kĩ, đây không phải là địa bàn của anh!”, Yelena nói.

“Cô yên tâm, tôi sẽ thật cẩn thận!” - Hàn Giang kiên định.

“Xem ra tôi không khuyên nổi anh nữa rồi! Vậy được thôi, anh cứ tìm Ilyushin đi vậy, để xem anh có thu hoạch được gì không. Ngược lại đến lúc đó mà xảy ra chuyện, thì anh đừng có mà mong tôi cứu anh đấy!” - Yelena bực bội nói.

“Được rồi, đừng cáu giận nữa, kể cả gặp phải tình huống xấu nhất, tôi cũng sẽ có cách thoát thân. Hãy kể cho tôi nghe về thương tá Ilyushin của các cô đi.” - Nói xong, Hàn Giang liền khoác vai Yelena, mỉm cười nói với cô.

Yelena bất giác cảm thấy có một luồng điện chạy dọc khắp cơ thể. Cô nhìn Hàn Giang, trong lòng tự rửa thẳm mình, trước mặt người đàn ông này sao mình lại dễ dàng phản bội lại tổ chức và lời thề của mình đến vậy.

Tuy cô biết rằng làm như vậy cũng không gây tổn hại gì tới tổ chức của mình, nhưng đối với một đặc công xuất sắc và được giáo dục từ nhỏ như cô, thì điều này vẫn không thể tha thứ được. Vì thế mà Yelena chìm trong mâu thuẫn sâu sắc.

“Ilyushin, là kẻ mà đối với người khác lúc nào cũng lạnh lùng, gian xảo, nên từ trước tới nay tôi chưa bao giờ ưa anh ta. Con người này cũng đã từng là học sinh

của cha tôi, nhưng nghe nói là cha tôi bị ép về hưu non cũng chính là bị gã này hãm hại. Lần này tôi bị đình chỉ chức vụ, cũng là vì hắn ta đã nói xấu tôi rất nhiều với cấp trên.

Anh nhất định phải cẩn thận với loại người này..- Tuy trong lòng tự nguyện rửa mình, nhưng Yclena vẫn kể hết từ đầu đến cuối về Ilyushin, tình hình của Ivan Pavlov cùng những người khác cho Hàn Giang nghe, rồi cho Hàn Giang xem một bức ảnh. Trong ảnh có bốn người, bên trái là Makarov và Yelena, bên phải là hai người đàn ông mà Hàn Giang chưa từng trông thấy.

Yelena chỉ vào người đàn ông trung niên có thân hình hơi gầy, sắc mặt lầm lì nói:

“Đây chính là thượng tá Ilyushin”, rồi cô lại chỉ vào người đàn ông vạm vỡ đứng bên cạnh Ilyushin nói: “Đây là Ivan Pavlov, một anh chàng cơ bắp cuộn cuộn, hữu dũng vô mưu, cũng có vài phần giống anh đây, khà khà”.

“Ý cô là... tôi cũng là một gã trai hữu dũng vô mưu?” - Hàn Giang hỏi lại Yelena.

Yelena nhìn Hàn Giang, cười thành tiếng: “Anh chủ động đến chỗ Ilyushin hiến mạng, như thế không phải là điển hình của hữu dũng vô mưu sao?”

“Có lẽ thế thật! Nhưng, tôi nhất định sẽ khiến cô thay đổi ấn tượng về tôi,” - Hàn Giang tự tin nói. Anh nhanh chóng ghi nhớ vào đầu diện mạo của hai người đàn

ông này, nhưng vẫn đề nghị Yelena ượn tấm ảnh, Yelena do dự một hồi, cuối cùng cũng gật đầu, dặn dò: “Anh anh có thể mang đi, nhưng nhất định không được để Ilyushin biết tôi đưa bức ảnh này cho anh, nếu không thì tôi sẽ bị..”

Hàn Giang cười cười: “Cô yên tâm, kể cả tôi có chết cũng sẽ giúp cô giữ kín bí mật đó.”

“Tôi đâu có hy vọng anh chết đâu. Anh phải sống cho thật tốt vào!” - Yelena chăm chú nhìn Hàn Giang, thốt ra từng từ từng từ một.

Hai người cứ nhìn nhau như vậy hồi lâu, mãi cho tới khi Hàn Giang lại mở miệng nói: “Cô có biết về tình hình của chiếc két sắt cất giữ kệ tranh ngọc không?”

Yelena bĩu môi, bất lực nói: “Anh quả thật hết thuốc chữa rồi đây. Được thôi, tôi sẽ nói hết với anh những gì tôi biết. Đương nhiên, tất cả tình hình mà tôi biết đều là của hơn một tháng trước rồi, cũng là lúc trước khi tôi bị thôi chức, kệ tranh ngọc được cất giữ trong một căn hầm của tòa nhà Cục an ninh Liên bang. Đó là căn phòng kiên cố nhất trong toàn bộ tòa nhà. Chúng tôi thường gọi đùa nó là căn nhà nhỏ của Pie.”

“Căn nhà nhỏ của Pie?” - Hàn Giang không hiểu đó là ý gì.

“Ừm, đây là tôi nghe hội Ilyushin gọi thế, cũng không biết là vị tiền bối nào trước đây đã đặt tên này.

Anh biết rồi đây, bên bờ sông Neva tại Saint Petersburg có một thắng cảnh, đó chính là căn nhà nổi tiếng của Peter, tương truyền rằng đó chính là nơi ở của Pyotr Đại đế lúc xây dựng cố đô Saint Petersburg năm xưa.

Nghe nói rằng tầng hầm phía dưới căn nhà đó, trước đây đã từng giam giữ trọng phạm, và đã có một số trọng phạm cuối cùng đã chết ở trong đây. Vì vậy mà tiền bối đã gọi đùa căn phòng kiên cố này là căn nhà nhỏ của Peter dưới lòng đất, cũng nhằm mỉa mai những phạm nhân bị nhốt trong đó được hưởng thụ đôi đũa không khác gì Sa hoàng. Căn phòng đó vô cùng kiên cố, không có cửa sổ, nghe nói là tường cũng dày tới ba mét”.

“Quả nhiên rất kiên cố. Hiện giờ ở đây có còn nhốt phạm nhân không?”

“Không nhốt phạm nhân từ lâu rồi, hiện giờ ở đó có một chiếc két sắt chuyên để cất giữ những thứ quan trọng. Chiếc két được kết nối với hệ thống báo động của tòa nhà. Nếu như có người ngoài định mở chiếc két, dù cho người đó có mở được chẳng nữa thì hệ thống cảnh báo cũng sẽ kêu lên đoạn từ cầu thang dẫn tới căn hầm đều được giám sát theo dõi chặt chẽ, cánh cửa sắt to đi vào trong hầm cũng dày tới nửa mét”.

Hàn Giang nghe Yelena giới thiệu xong thấy lạnh toát cả người. Căn nhà nhỏ của Peter quả nhiên là tường đồng vách sắt, rất khó để ra tay. Anh trêu

chọc Yelena: “Cô xem, thế mà cô nói là trực tiếp đi ăn trộm còn có hy vọng hơn, một nơi kiên cố phức tạp như vậy tôi làm sao mà ăn trộm được?”

“Hừm! Tôi luôn đánh giá cao khả năng của anh! Hơn nữa, tôi chỉ nói là đi ăn trộm may ra còn có hy vọng hơn gặp Ilyushin thôi. Anh đi nói chuyện với Ilyushin thì tôi thấy không có lấy một tia hy vọng nào đâu!”

“Được thôi! Cảm ơn sự cảnh cáo chân thành cũng như bữa tối ngon miệng của cô, cũng muộn rồi, tôi phải đi đây!” - Hàn Giang xem qua đồng hồ, đã gần mười giờ rồi.

“Anh phải đi rồi sao? Anh ở đâu trong Saint Petersburg này? Muộn thế này rồi,

bên ngoài tuyết rơi to...” - Yelena ngấp ngừng, bỗng thấy ngại ngừng nên cúi đầu xuống.

“Sao thế, cô muốn giữ tôi lại đây qua đêm sao?” - Hàn Giang cười nói.

“Hừm! Tôi đâu có nói là giữ anh ở lại, đừng có đa tình tưởng bở như thế!” - Yelena lại ngẩng đầu lên, nhìn Hàn Giang.

“Cô yên tâm, tôi sẽ có chỗ ở. Nếu như chỗ đó của tôi bị thương tá Ilyushin của các cô để ý, thì tôi sẽ đến đây lánh nạn đấy, khà khà!” - Hàn Giang lại cười.

“Vậy được! Tôi sẽ đợi tới khi anh không còn chỗ nào để lẩn trốn ở Saint Petersburg nữa.” - Nói xong, Yelena tiến đến ôm Hàn Giang một cái rồi hôn nhẹ

lên má anh.

Hàn Giang bất giác ngượng đỏ cả mặt. Anh biết rằng đây chỉ là cử chỉ xã giao của người Nga, nhưng lại khiến gã trai Trung Quốc như anh ngạc nhiên vì được ưu ái. Anh lắp ba lắp bắp trả lời Yelena: “Hy vọng không có ngày đó!”

“Tôi chắc chắn sẽ có ngày đó, hừm!” - Yelena mỉm cười đầy đắc ý.

“Được rồi, cô ngủ một giấc ngon lành đi. Ngộ nhớ tôi đàm phán hỏng với Ilyushin thì có khi lại đến phiên cô thật đấy. Đến lúc đó, cô muốn ngủ ngon cũng không được đâu!”. Nói xong Hàn Giang khoác áo khoác lên, mở cửa phòng, một luồng gió lạnh luôn vào trong nhà.

Lúc này Hàn Giang và Yelena mới để ý

thấy, không biết từ lúc nào, cánh cửa sổ chỗ cầu thang đã bị gió to hất bật ra. Hàn Giang bước tới đóng cửa sổ lại, sau đó quan sát động tĩnh trong hành lang một lúc, không thấy gì khác thường mới vẫy vẫy tay với Yelena và biến mất trong dãy hành lang tối đen.

Yelena thần thờ đứng ngoài cửa phòng nhìn Hàn Giang đi xuống cầu thang, cô chăm chú lắng nghe tiếng bước chân anh, mãi cho tới khi âm thanh đó đi xa mới quay trở vào nhà. Cô nhìn căn hộ không lớn lắm này, ngoài kia là lễ hội chúc mừng năm mới, còn căn hộ âm áp như mùa xuân khiến lòng cô bất giác bỗng trào lên một cảm giác mà trước đây cô chưa từng có, đó là cảm giác về gia đình,

mặc dù cô biết rằng đây chỉ là nơi ở tạm thời của mình mà thôi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 4

Giáo sư Boris

Nghĩa trang Shuvalov mai táng rất nhiều danh nhân lịch sử của nước Nga. Đường Phong và Từ Nhân Vũ đi xuyên qua những ngôi mộ giống hệt nhau để tìm kiếm mộ phần của giáo sư Boris. Đột nhiên, Đường Phong nhìn thấy trên đỉnh một ngọn núi nhỏ, trong một đám cỏ giữa những ngôi mộ có một tấm bia đá đen khá lớn được dựng đứng. Trên bia đá

đen bỗng hiện lên hai dòng chữ tiếng Trung Quốc...

1

Trước khi Hàn Giang tới, Đường Phong và Từ Nhân Vũ đã yên ổn tại Đại học Saint Petersburg. Đại học Saint Petersburg được xây dựng từ năm 1819, tọa lạc bên bờ sông Neva, đối diện với bờ phía nam của cung điện Mùa Đông phía xa xa. Nơi đây đã từng đào tạo rất nhiều nhân vật quan trọng trong lịch sử nước Nga. Trong thời đại Liên Xô, nó từng được gọi là Đại học Leningrad. Sau khi Liên Xô tan rã, cùng với sự thay đổi của thành phố Saint Petersburg, nó đã được quay trở về với tên gọi ban đầu của mình. Các ngành học của Đại học Saint

Petersburg đều có đủ, chuyên ngành phong phú. Ngành nghiên cứu Đông Phương ở đây vốn đã nổi tiếng lâu đời, tập trung những người ưu tú chuyên nghiên cứu Đông Phương học của nước Nga.

Từ Nhân Vũ cũng từng du học ở đây năm xưa. Anh hứng thú với rất nhiều môn học, những môn tự nhiên, môn xã hội anh đều ham thích như nhau. Có một lần, anh vô tình nghe được bài giảng của một vị giáo sư nghiên cứu Đông Phương học, mà đến giờ anh vẫn còn nhớ rõ tiết mục đó giảng về lịch sử của dân tộc du mục châu Á. Anh cũng vẫn nhớ rõ tên của vị giáo sư đó là Boris.

Từ Nhân Vũ trẻ tuổi năm nào đã vô cùng

kính phục học thức uyên thâm, phong thái nho nhã và cả thái độ nghiêm túc trong nghiên cứu học vấn của giáo sư Boris. Chỉ một tiết học duy nhất, giáo sư Boris đã giảng từ Hung Nô, Tiên Ti, giảng đến Đột Quyết, Hồi cốt, Thổ Phiên, tiếp đó lại giảng tới Khiết Đan, Nữ Chân, Mông Cổ, dĩ nhiên còn có cả Đảng Hạng. Lớp học nhỏ vốn chỉ có chỗ cho 30 người, nhưng lại chật kín sinh viên của các chuyên ngành, phần lớn sinh viên hình như đều là lần đầu tiên tiếp xúc với những dân tộc Đông Phương cổ xưa này. Từ Nhân Vũ không ngờ rằng một người phương Tây, hóa ra lại am hiểu lịch sử Đông Phương đến nhường vậy. Mặc dù trước đây anh cũng đã hiểu biết qua

những điều này trên sách vở, nhưng đó vẫn là lần đầu tiên anh hiểu biết về những lịch sử này hệ thống đến như vậy. Vậy là, trong một tuần Từ Nhân Vũ đã liên tục nghe ba tiết giảng của giáo sư Boris. Giáo sư Boris cũng đã chú ý tới cậu sinh viên Trung Quốc tóc đen, da vàng này.

Đến giờ Từ Nhân Vũ vẫn nhớ như in cảnh anh và giáo sư Boris lần đầu tiên trò chuyện với nhau. Đó là sau khi giờ giảng của giáo sư Boris kết thúc, Từ Nhân Vũ muốn hỏi giáo sư một vấn đề, nhưng lúc đó khẩu ngữ tiếng Nga của Từ Nhân Vũ không giỏi lắm, nên anh chần chừ hồi lâu cũng không đủ dũng khí mở miệng hỏi giáo sư Boris, nhưng giáo sư

Boris lại nhìn ra những thắc mắc của Từ Nhân Vũ nên đã dùng tiếng Trung trôi chảy hỏi anh trước: “Cậu là người Trung Quốc?”

Từ Nhân Vũ không ngờ tiếng Trung của giáo sư Boris lại giỏi đến như vậy, càng không ngờ ông lại nhận ngay ra mình là người Trung Quốc. Từ Nhân Vũ đỏ mặt, gật gật đầu, anh lấy thêm dũng khí, hỏi lại giáo sư Boris: “Sao thầy lại nhận ra em là người Trung Quốc ạ?”

Giáo sư Boris khẽ mỉm cười, nói: “Dùng một câu tục ngữ của người Trung Quốc của các cậu là: ‘thiên cơ không thể tiết lộ’”.

“Không ngờ thầy cũng khôi hài đến vậy, khác hoàn toàn với lúc giảng bài” - Từ

Nhân Vũ cũng thoải mái hơn.

“Bởi vì lâu lắm rồi tôi mới nhìn thấy sinh viên Trung Quốc, nói một cách chính xác thì phải là lâu lắm rồi mới được nhìn thấy người Trung Quốc, mặc dù tôi nghiên cứu Đông Phương” - nói đến đây giáo sư Boris thở dài nãy nê.

“Đúng vậy! Từ khi quan hệ Trung - Liên xấu đi đến nay thì rất ít người Trung Quốc đến đây, nhưng giờ thì tốt rồi, từ nay về sau chắc là sẽ ngày càng có nhiều sinh viên Trung Quốc đến nghe giờ giảng của thầy.” - Từ Nhân Vũ an ủi.

“Hy vọng lời chúc của cậu sẽ trở thành hiện thực!” - Giáo sư Boris nở một nụ cười hóm hỉnh, rồi liền hỏi Từ Nhân Vũ: “Thế nào, có còn hứng thú với môn của

tôi không?”

“Vô cùng hứng thú ạ, trước đây ở trong nước em cũng không hiểu biết lắm về những kiến thức lịch sử này, nghe thầy giảng em mới hiểu ra nhiều điều đấy ạ!”

- Từ Nhân Vũ nói.

“Vậy thì hoan nghênh cậu đến nghe tôi giảng thường xuyên hơn! Đúng rồi, cậu không phải là sinh viên của khoa tôi phải không?” - Giáo sư Boris hỏi.

Từ Nhân Vũ lắc lắc đầu: “Em đến đây học ngành công trình, hôm đó em chỉ vô tình đi ngang qua phòng học đó, nghe thấy thầy đang giảng về lịch sử các dân tộc du mục ở phương Đông nên mới vào nghe xem sao, không ngờ ngay lập tức đã bị bài giảng của thầy thu hút.”

“Thật đáng tiếc, tôi tin rằng nếu như cậu trở thành học sinh của tôi thì nhất định sẽ là một học sinh xuất sắc đấy”. Giáo sư Bons không khỏi tiếc nuối.

Từ Nhân Vũ vui sướng bất ngờ, vội vàng đáp lại:

“Thầy yên tâm, sau này chỉ cần có thời gian em sẽ đến nghe thầy giảng”.

Giáo sư Boris hài lòng gật gù. Từ đó về sau, chỉ cần rảnh rỗi là Từ Nhân Vũ lại tới phòng học đó nghe thầy Boris giảng, và cứ vậy liền một học kỳ.

2

Một học kỳ trôi qua rất nhanh, Từ Nhân Vũ tuy không phải học sinh của thầy Boris nhưng anh nghiêm nhiên trở thành học trò ưu tú của giáo sư. Đó là thời kỳ

khốn khó khi Liên Xô vừa tan rã, đồng rúp Nga mất giá từng ngày. Giáo sư Boris vừa nhận được nhúm tiền lương qua mấy ngày, đã bị mất giá đến nỗi chả đáng mấy đồng. Nhưng trong chính hoàn cảnh khốn khó này, giáo sư Boris vẫn thường xuyên mời Từ Nhân Vũ tới nhà mình ăn cơm. Đó là một căn phòng tập thể giáo viên nhỏ được nhà trường phân cho, mỗi lần Từ Nhân Vũ đến đều chỉ thấy mỗi một mình giáo sư Boris, không có nữ chủ nhà cũng không có ai khác. Lần cuối cùng Từ Nhân Vũ gặp giáo sư Boris cũng là lúc anh kết thúc chuyên du học tại Saint Petersburg và chuẩn bị rời khỏi đây. Trước ngày Từ Nhân Vũ lên đường, giáo sư Boris đã đặc biệt dùng

bút lông viết một bức thư cho anh, trên đó chỉ có hai chữ Hán thể chữ Lệ là: Bất Uất.

Từ Nhân Vũ biết rằng hai chữ “Bất uất” xuất thân từ “Luận Ngữ” của Khổng Tử, nhưng anh cũng không thực sự hiểu ý nghĩa của nó, vậy nên anh đã thành tâm thỉnh giáo giáo sư. Giáo sư Boris từ tốn giải thích: ‘Khổng Tử nói: ‘Nhân bất tri nhi bất uất, bất diệc quân tử hồ’, ý nghĩa là người khác không hiểu tôi, không chấp nhận tôi, tôi cũng không oán hận. Đây chính là hai chữ mà thầy giáo của thầy, viện sỹ Arik viết tặng thầy, hôm nay thầy cũng tặng, tuy em, mặc dù em cậu vốn không phải là học trò chính thức của thầy’.

Từ Nhân Vũ vô cùng cảm động, sau khi trở về nước, anh còn cẩn thận dán vào tấm vải để cất giữ bức thư pháp này.

Lúc này, sau hơn 10 năm xa cách, Từ Nhân Vũ đã quay trở lại Saint Petersburg, quay trở lại ngôi trường tươi đẹp này, với cảm xúc lẫn lộn. Bức thư pháp này được cất trong cặp da của anh. Sau khi khẽ thở dài Từ Nhân Vũ liền nói với Đường Phong: “Chúng ta tới nơi ở trước đã, cất hành lý, sau đó tôi đưa anh đi dạo Saint Petersburg. Nhưng chúng ta đến đây quả thật không đúng lúc. Mùa đông lạnh giá, tuyết nhiều đã che phủ mất diện mạo diễm lệ của Saint Petersburg, mùa hè mới là mùa đẹp nhất của thành phố này. Sông Neva lững lờ trôi, vịnh

Phân Lan khiến người ta phải lưu luyến, cung điện Mùa Đông hùng vĩ, còn cả cung điện Mùa Hè, làng Pushkin, nhà thờ giáo hội Spilt Blood, pháo đài Petro Pavlovskaya đều đẹp không sao tả xiết. Càng thần kỳ hơn nữa là “đêm sáng” của Saint Petersburg, vì mỗi khi tới mùa hạ thì mặt trời sẽ không bao giờ lặn, Saint Petersburg sẽ trở thành một thành phố không đêm đích thực”.

Từ Nhân Vũ nói một tràng dài về những thắng cảnh nổi tiếng của Saint Petersburg, nhưng Đường Phong lại hết sức bình tĩnh nói: “Lần này chúng ta tới đây đâu phải đi chơi đâu, đừng có quên sứ mệnh của chúng ta đây. Hơn nữa tôi thấy Saint Petersburg bị bao phủ trong

tuyệt cũng có một vẻ đẹp riêng đây chứ”.
Từ Nhân Vũ gật gù, than thở: “Đúng vậy!
Hiện giờ chúng ta lấy đâu ra tâm trạng du
ngoạn nữa. Tôi chỉ hy vọng mọi thứ sẽ
sớm kết thúc”.

“Này! Đúng rồi, tiến sỹ, hai chúng ta tới
đây với thân phận học giả, rút cuộc anh
định sắp xếp cho chúng ta thành học giả
gì vậy?” - Đường Phong nghi ngờ hỏi.

“Ồ! Việc này thì cậu yên tâm, tôi đã sắp
xếp đâu vào đó rồi. Chúng ta được khoa
văn học Nga mời tới đây để viếng thăm
nghiên cứu.” - Từ Nhân Vũ nói rất
nghiêm túc.

Vừa nghe thấy Từ Nhân Vũ nói tới một
chuyên ngành không liên quan gì tới
chuyên ngành của hai người họ, mà lại

mạo nhận tới với tư cách là học giả,
Đường Phong xem chút nữa té xỉu. Anh
gào lên với Từ Nhân Vũ: “Lần này anh
muốn tôi mất mặt đúng không? Đến tiếng
Nga tôi cũng vừa mới học cấp tốc được
một ít mà anh lại nghiêm nhiên khoác cho
tôi chữ danh thành học giả nghiên cứu
văn học Nga. Ôi thôi! Tôi nghĩ chắc là
lần này phải trông cậy vào anh cả rồi”.

“Trông vào tôi? Anh cho rằng tôi hiểu
biết về văn học Nga sao? Năm đó tôi
cũng chỉ học tiếng Nga thôi, hơn nữa, lại
chuyên về ngành công trình, nên đối với
văn học Nga tôi cũng không hiểu gì cả!”

- Từ Nhân Vũ ngửa hai tay, chán nản nói.

“Vậy thì anh mạo danh quá lộ như thế để
làm gì? Anh không tìm được chuyên

ngành nào khác sao?”

“Đây không phải là do thân quen với giáo sư của khoa đấy sao? Đều là anh em mà!” - Từ Nhân Vũ từ trước đến nay luôn là người quan hệ rộng.

“Tôi thấy anh với ai cũng đều là anh em cả sao, lại cố chọn cái mà cả hai đều không ỏn...” - Đường Phong càng nói càng tức.

“Cái gì mà cả hai chúng ta đều không ỏn? Thực ra văn học Nga cũng có gì đâu, không phải chỉ có mấy vị thôi sao?

Pushkin, Lermontov, Turgenev, Fyodor Dostoyevsky,

Lev Tolstoi, còn cả... còn cả

Mayakovsky, đúng rồi, còn cả Joseph Brodsky!” - Từ Nhân Vũ nói ra một loạt

những nhà văn Nga lừng danh mà anh biết được.

“Anh biết cũng không ít đấy chứ! Vậy thì trọng trách giao lưu với đồng nghiệp Nga sẽ giao phó cho anh vậy. Chúng ta nhất định không thể để trường của chúng ta mất mặt”.

“Thôi đi, đâu phải chỉ mỗi cậu biết là không được để trường của chúng ta mất mặt, cậu cho rằng tiến sỹ tôi đây chỉ là dân thường đam mê khoa học hay sao? Chúng ta tốt xấu gì cũng đã từng cầm giấy mời của hơn chục trường đại học đấy! Còn đây không phải là đang bị gã họ Hàn đó trưng dụng sao? Nếu không thì hiện giờ tôi cũng đã đi giảng dạy trông người trong trường đại học rồi!”

Đường Phong không nói thêm gì nữa, nhưng Từ Nhân Vũ lại cười nói: “Nói thật với cậu nhé, tôi đã xử lý xong cả rồi. Lần này chúng ta đến sẽ giả vờ bị cảm nặng, khỏi phải nghiên cứu văn học Nga gì nữa. Một đồng nhiệm vụ của chúng ta vẫn còn chưa xong kia kìa!” - Hai người vừa nói vừa bước đến gần một khu ký túc dành cho giáo viên.

3

Quản lý ký túc là một phụ nữ lớn tuổi, dáng người phốp pháp, bà dẫn Đường Phong và Từ Nhân Vũ đến nơi ở của họ, một căn hộ có hai phòng ngủ. Đường Phong nhìn khắp căn hộ, cũng tạm hài lòng, chỉ cần thêm một vài đồ đạc nữa là ổn. Nhưng Từ Nhân Vũ lại nói: “Thôi đi,

chúng ta vẫn chưa biết sẽ ở đây mấy ngày đấy, cứ như vậy đi!”

Ổn định xong xuôi, Đường Phong hỏi Từ Nhân Vũ: “Mặc kệ học giả thăm viếng gì đấy, việc đầu tiên mà chúng ta chính thức phải làm là cái gì?”

Từ Nhân Vũ ngẫm nghĩ, sau đó giống như tự mình lẩm bẫm, lại giống như trả lời Đường Phong: “Giá như thầy giáo Boris của tôi còn sống thì tốt biết mấy”

“Thầy giáo Boris?” - Đường Phong không hiểu nên hỏi lại.

Từ Nhân Vũ giới thiệu qua với Đường Phong về thầy giáo Boris của mình. Kể đến cuối, Từ Nhân Vũ rất tự tin nói: “Phương hướng nghiên cứu của giáo sư Boris là lịch sử của các dân tộc du mục

châu Á. Lĩnh vực này ở trong nước thường được gọi là biên cương sử, rất gần với chuyên ngành của cậu. Tôi vẫn còn nhớ năm đó giáo sư Boris có một cuốn sổ tay rất tinh xảo đẹp đẽ, trên đó viết kín mít những thành quả nghiên cứu mà ông đạt được, trong đó có không ít nội dung được viết bằng tiếng Trung, còn có cả tiếng Anh, tiếng Pháp, và cả rất nhiều những ngôn ngữ mà tôi vốn không biết. Giáo sư Boris nói rằng đó đều là ngôn ngữ phương Đông cổ”.

“Nếu nói như vậy thì vị giáo sư Boris có lẽ cũng có những nghiên cứu về lịch sử Tây Hạ?”

“Không chỉ có vậy, ân sư của giáo sư Boris chính là viện sỹ Arik - bậc thầy về

Hán học, nổi tiếng nhất nước Nga. Rất nhiều học sinh của viện sỹ Arik sau này đều theo ngành nghiên cứu văn hiến đã khai quật ở khu vực tây bắc Trung Quốc, đặc biệt là văn hiến của Đôn Hoàng và Hắc Thủy Thành, ví dụ như Menshikov sau này trở thành bậc thầy Hán học nổi tiếng. Cậu đừng quên mất nội dung mà bảy bức thư tuyệt mật đã nhắc tới!” - Từ Nhân Vũ nhắc nhở Đường Phong.

Lúc này Đường Phong mới nhớ ra:
“Đúng vậy!

Bảy bức thư tuyệt mật đó thì có tới ba bức thư liên quan tới viện sỹ Arik, anh nghi ngờ giáo sư Boris cũng biết về kế tranh ngọc? Thậm chí... thậm chí chính là người từng tham gia vào đội thám hiểm

năm đó? Nhưng đội thám hiểm năm đó chỉ có hai người may mắn sống sót thôi mà?”

“Những người biết về việc năm đó không nhất định phải là người tham gia vào đội thám hiểm khoa học.

Năm đó chắc chắn vẫn còn một số học giả biết và tham dự việc này, nhưng họ không trực tiếp tham gia vào đội thám hiểm, điều này cậu có thể nhận thấy trong bức thư cuối cùng của bảy bức thư tuyệt mật”.

“Bức thư cuối cùng? Thư của chủ tịch KGB Shelepin viết?” - Đường Phong nghi ngờ hỏi.

“Nên nói là ông ấy hạ lệnh cho cấp dưới mới đúng.” “Đúng! Trong bức thư đó,

Shelepin yêu cầu tất cả những ai biết chuyện, đặc biệt là những học giả tham gia vào đội thám hiểm phải giữ bí mật. Thậm chí, ông ấy còn nhắc đến việc muốn gặp mặt nói chuyện với mấy học giả biết chuyện nhiều nhất.” - Đường Phong nhớ lại nội dung của bức thư đó.

“Đúng vậy, điều đó nói phía Nga ít nhất cũng có vài vị học giả biết chuyện và là người tham dự. Tuy họ không trực tiếp tham gia vào đội thám hiểm, nhưng chắc cũng phải hiểu biết nội tình”, Từ Nhân Vũ khẳng định nói.

“Ờm! Nghe anh nói vậy tôi nóng lòng muốn gặp ngay vị giáo sư Boris đó. Nhưng bao nhiêu năm qua rồi, anh và giáo sư Boris có còn liên lạc với nhau

không?” “Đây... đây cũng là điều tôi đang lo lắng. Năm đó, sau khi tôi về nước đã từng viết thư để giữ liên lạc với giáo sư Boris, nhưng mấy năm sau, tôi vẫn gửi vài bức thư nhưng đều không nhận được hồi âm của giáo sư Boris. Chính vì thế mà tôi và giáo sư Boris đã mất liên lạc với nhau. Sau này, tôi cũng đã nhờ vài người bạn hỏi thăm tình hình của giáo sư, nhưng mỗi người lại trả lời một kiểu, có người nói ông vẫn dạy học tại trường đại học, có người nói ông đã qua đời rồi. Kể từ đó trở đi, tôi cũng dần quên mất việc này.” - Từ Nhân Vũ không khỏi tiếc nuối nói.

Đường Phong nghe thấy vậy cũng rất thất vọng:

“Nếu là như vậy thì tôi thấy hy vọng tìm thấy ông không lớn đâu!”

“Đừng nói linh tinh nữa, chẳng phải chúng ta đã đến đây rồi sao? Lập tức đi thăm hỏi giáo sư Boris thôi!”

Từ Nhân Vũ nói xong, mặc áo khoác rồi cùng Đường Phong đi ra ngoài.

4

Từ Nhân Vũ tìm một hồi, dựa vào trí nhớ, chẳng mấy chốc anh đã tìm thấy khu tập thể giáo viên mà giáo sư Boris sống năm nào. Căn hộ tập thể của giáo sư đã đổi chủ từ lâu, giờ chủ căn hộ là một đôi nam nữ trẻ tuổi, họ cũng chưa từng nghe thấy giáo sư Boris đã sống ở đây trước đó.

Từ Nhân Vũ bực tức đi xuống cầu thang.

Đường Phong hỏi anh: “Anh không nhớ nhầm chứ?” - Từ Nhân Vũ ngẩng đầu nhìn lại khu tập thể cũ kĩ già nua này lần nữa, trông nó vẫn như xưa. Anh khẳng định với Đường Phong: “Không thể sai được, chính là khu nhà này, bao năm qua rồi mà nó vẫn chưa bị dỡ đi, nhưng vật thì còn mà người thì lại không thấy đâu!”

“Chúng ta đến học viện nghiên cứu Đông Phương hỏi xem sao? Như thế cũng hay vì có thể làm quen với giáo viên ở đó!” - Đường Phong gợi ý với Từ Nhân Vũ. Từ Nhân Vũ gật đầu, nói: “Cũng đành phải vậy thôi!” Hai người đội mưa tuyết, trong khuôn viên trường mới tìm thấy khoa nghiên cứu Đông Phương mà giáo

sur Boris từng giảng dạy. Đây là nơi hội tụ những học giả xuất sắc của Nga và là trọng điểm nghiên cứu Đông Phương học ở Nga.

Cận kề ngày tết, nên trong khoa chẳng có mấy người. Đúng lúc Đường Phong và Hàn Giang đang không biết phải làm thế nào, thì hai người họ phát hiện ra bên cạnh cửa sổ phía đầu kia hành lang có một thanh niên đang hút thuốc một mình. Thanh niên đó xem ra cũng ngoài 30 tuổi, đeo kính gọng vàng, mặc áo nghiên cứu, dáng vẻ giống một học giả.

Đường Phong và Từ Nhân Vũ nhìn nhau, cùng tiến về phía trước, Từ Nhân Vũ cất lời tự mình giới thiệu: “Chào cậu, tôi trước từng du học ở đây, lâu lắm rồi

không quay lại, tôi muốn tìm một thầy giáo nhưng lại mất liên lạc với ông, tôi muốn hỏi thăm cậu một chút, cậu có quen giáo sư Boris không?”

“Ai? Ông ấy họ gì?” - Người thanh niên ngạc nhiên hỏi lại.

Từ Nhân Vũ ra sức hồi tưởng lại:

“Boris, hình như họ là Ustinov, ông từng giảng dạy ở đây hơn mười năm trước”.

“Anh đang tìm giáo sư Boris Mikhail Ivanovic Ustinov?” - Người thanh niên đọc ra cả họ tên của giáo sư Boris.

Mắt Từ Nhân Vũ sáng lên, ngạc nhiên nói: “Đúng! Đúng rồi, chính là ông ấy!”.

“Anh là học sinh của giáo sư?” - Học giả trẻ tuổi không vội nói với Từ Nhân Vũ về tin tức của giáo sư Boris, ngược lại

còn hỏi lại anh.

Từ Nhân Vũ gật gật đầu: “Cũng được coi là vậy! Hơn chục năm trước tôi đã từng nghe giáo sư Boris giảng bài”.

“Ồ! Nếu như vậy thì tôi lấy làm tiếc khi phải nói với anh rằng, giáo sư Boris đã qua đời vì bạo bệnh tám năm trước rồi.”

- Vị học giả trẻ tuổi rất bình tĩnh nói.

“Sao cơ? Qua đời vì bạo bệnh?” - Từ Nhân Vũ và Đường Phong cùng ngạc nhiên đồng thanh thốt lên.

“Đúng vậy, hãy tin tôi, bởi vì tôi là học sinh của giáo sư Boris!” - Vị học giả trẻ nói rất thành khẩn.

“Anh cũng là học sinh của giáo sư Boris?” - Đường Phong hỏi lại bằng tiếng Nga.

“Vâng! Tôi là khóa nghiên cứu sinh cuối cùng mà giáo sư Boris hướng dẫn!” - Vị học giả trẻ nói và nhắc nhắc gọng kính.

“Sao giáo sư lại qua đời vậy?” - Từ Nhân Vũ hỏi.

Vị học giả trẻ bình tĩnh trả lời: “Vì một bệnh về da rất hiếm gặp. Trước khi chết, giáo sư đã phải chịu đựng sự đau đớn khủng khiếp”.

Từ Nhân Vũ âm thầm nhẩm tính trong lòng, tám năm trước, gần như là lúc mà mình và giáo sư Boris mất liên lạc với nhau. Xem ra sự việc quả đúng như vậy, lúc đó trong lòng mình đã có dự cảm không lành, thật không ngờ, tám năm rồi, rút cuộc đã có thể chứng thực cho dự cảm năm nào của mình.

Từ Nhân Vũ đã lấy lại bình tĩnh, rồi hỏi tiếp học giả trẻ: “Anh có thể nói cho tôi biết, mộ phần của giáo sư Boris ở đâu không? Tôi muốn đến viếng thăm một chút”.

“Tại nghĩa trang Shuvalov.”

“Nghĩa trang Shuvalov?” - Từ Nhân Vũ ghi nhớ cái tên này.

“Gần mộ của thầy giáo của ông, viện sỹ Arik” - học giả trẻ lại bổ sung thêm.

Cáo từ vị học giả trẻ, Đường Phong và Từ Nhân Vũ ra khỏi tòa nhà. Từ Nhân Vũ nhìn trời, sắc trời đã chuyển tối, anh quyết định, ngày mai sẽ tới nghĩa trang Shuvalov để thăm mộ giáo sư Boris.

Ngày hôm sau, cũng là ngày cuối cùng trước thềm năm mới, Từ Nhân Vũ vốn

định buổi sáng tới viếng thăm giáo sư Boris tại nghĩa trang Shuvalov, nhưng buổi sáng Hàn Giang lại bay tới. Mặc dù theo lời hẹn của họ trước khi hành sự, hai bên không gặp nhau nơi công cộng, nhưng Đường Phong và Từ Nhân Vũ vẫn tới sân bay. Tại sân bay, Đường Phong và Từ Nhân Vũ đứng quan sát Hàn Giang từ xa, mãi cho tới khi nhìn thấy Hàn Giang đi ra khỏi sảnh chờ ở sân bay, lên một chiếc tắc xi, họ mới lặng lẽ rời khỏi sân bay.

Buổi trưa, Từ Nhân Vũ lại bị một nhóm bạn người Nga viện cớ chúc mừng năm mới để gọi đi uống rượu, rồi khi về tới nơi ở liền nôn mửa một trận ra trò, đến khi đã nôn sạch lại nằm trên giường hai

tiếng đồng hồ, đợi tới ba giờ chiều mới tạm tỉnh táo đôi chút.

Tuy vậy Từ Nhân Vũ vẫn cố gắng muốn tới nghĩa trang Shuvalov, Đường Phong đành phải đi cùng anh. Khi hai người vẫy tắc xi tới nghĩa trang thì đã gần bốn giờ chiều. Sắc trời chằng mây chốc đã tối sầm xuống. Từ Nhân Vũ nhìn trời, oán thán: “Saint Petersburg mùa đông ban ngày ngắn thật đấy, mới bốn giờ chiều mà đã sắp tối rồi”.

Đường Phong nhìn bầu trời, rồi lại nhìn từng ngôi mộ thánh giá bên cạnh, có chút sợ hãi nói: “Tôi thấy hay là chúng ta về đi. Anh cũng không biết vị trí cụ thể ngôi mộ của giáo sư Boris; ở đây chỉ có hai chúng ta, lẽ nào chúng ta lại phải tìm

từng cái tìm trong đồng thánh giá này?
Nhu vậy thà ngày mai, ban ngày lại đến
tìm còn hơn.”

Từ Nhân Vũ lạnh lùng cười: “Sóng to gió
lớn chúng ta cũng đều trải qua rồi, đi qua
những ngôi mộ mà cậu cũng sợ à? Khả
khà!”

Đường Phong vốn định phản bác lại
nhưng nhìn sắc trời càng lúc càng tối
đành nuốt lời lại. Nghĩa trang Shuvalov
chôn cất rất nhiều danh nhân lịch sử của
Saint Petersburg lẫn của nước Nga.

Đường Phong và Từ Nhân Vũ đi xuyên
qua những ngôi mộ giống hệt nhau để tìm
kiếm mộ phần của giáo sư Boris.

Đột nhiên, Đường Phong nhìn thấy trên
đỉnh một ngọn núi nhỏ, trong một đám cỏ

giữa những ngôi mộ, có một tấm bia đá đen khá lớn nhô lên. Hai người thu hết can đảm, mò tới trước tấm bia đá màu đen. Đường Phong mò chiếc đèn pin mang theo bên mình ra, rọi về phía bia đá. Trên tấm bia đá màu đen bỗng xuất hiện hai hàng chữ tiếng Trung, giống như người Trung Quốc dán hai hàng câu đối vậy, một bên khắc là “Thành ý cách vật tâm khoan thổ bạng” (thành tâm nghiên cứu đạt được tri thức, lòng dạ khoan dung dù thân hình phốp pháp), còn bên kia khắc là “Tư tư bất quyện giáo học tương trưởng” (cần mẫn không biết mệt mỏi, dạy và học đều tiên bộ), trên đỉnh tấm bia đá là một cuốn sách đang mở ra, trên cuốn sách có khắc hai chữ: “Bất

uất”.

Nhìn thấy vậy, Đường Phong nghi ngờ nói: “Sao trên mộ của người Nga ở đây lại xuất hiện bia mộ khắc tiếng Trung nhỉ?”

“Bởi vì đây là mộ của viện sỹ Arik!” - Từ Nhân Vũ nhận ra hai chữ “Bất Uất”, đồng thời cũng nhận ra chủ nhân của ngôi mộ này.

Đường Phong lại xem kỹ lại lần nữa, rồi khẳng định: “Đúng! Đây chính là mộ của ngôi sao sáng về Hán học nước Nga, viện sỹ Arik, bia mộ được làm rất độc đáo”.

“Thôi nào! Tranh thủ thời gian đi, chúng ta cần tìm mộ của giáo sư Boris. Hôm qua vị học giả trẻ tuổi đó đã nói rồi, mộ

của giáo sư Boris ở gần thầy giáo của ông, viện sỹ Arik”.

Hai người lại tìm kiếm thêm 10 phút thì mới phát hiện ra một tấm bia rất nhỏ trong một góc khuất, gần mộ của viện sỹ Arik. Trên bia đá không có chữ Hán, cũng không có chữ nào dư thừa, thậm chí còn không có cả ngày tháng năm sinh và ngày mất của người chết, chỉ khắc bằng tiếng Nga: “Boris Mikhail Ivanovich Ustinov” - đúng một cái tên như vậy.

Đường Phong và Từ Nhân Vũ đứng nghiêm trang hồi lâu bên mộ của giáo sư Boris, sau đó Từ Nhân Vũ mới đặt một bông hoa anh mua lúc đến trước bia mộ ông.

Đường Phong và Hàn Giang cũng đều

nhìn thấy trước bia mộ khuất lấp, cô quanh, sơ sài này, ngoài bông hoa của Từ Nhân Vũ vừa mang đến, vẫn còn một bông hoa khác, xem ra nó cũng vừa mới được ai đó mang đến cách đây không lâu. Đó là một bông hồng đỏ, là một màu đỏ khó hình dung bằng lời. Bông hoa hồng đỏ này nằm lặng lẽ trên nền tuyết trắng, tươi rói đến nhường vậy mà lại chói mắt đến nhường vậy.

6

Đường Phong và Từ Nhân Vũ bước ra khỏi nghĩa trang Shuvalov, họ đi một đoạn khá xa mới vẫy được một chiếc tắc xi; trên đường đều là những người đi chúc mừng năm mới, xe cộ chậm chậm tiến lên phía trước. Sau đó, Đường

Phong và Từ Nhân Vũ quyết định xuống xe và hòa cùng dòng người đang phấn chấn hồ hởi, họ vừa thưởng thức pháo hoa vừa đi về nơi ở. Cứ như vậy, họ đã đi mất mấy tiếng đồng hồ trên đường, mãi cho tới 11 giờ đêm mới về đến ký túc.

Đường Phong vừa mở cửa phòng, lập tức ngửi thấy mùi thuốc lá sộc vào mũi. Đây không phải là mùi tẩu thuốc của Từ Nhân Vũ, Đường Phong cũng không hút thuốc. “Không ổn, trong phòng có người vừa đến!” - Theo phản xạ, Đường Phong rút tay bật đèn về, đang định lùi ra ngoài cửa thì liền nghe thấy giọng nói quen thuộc từ trong phòng vọng ra: “Mau bật đèn, là tôi!”

Lúc này Đường Phong mới nhận ra giọng Hàn Giang. Anh vội vàng bật đèn thì chỉ thấy Hàn Giang nằm một mình trên giường hút thuốc. “Anh làm tôi giật bắn mình!” - Đường Phong oán thán.

“Đúng đấy! Tôi cũng sợ chết khiếp!” - Từ Nhân Vũ đóng cửa lại, cũng ca thán.

“Hai cậu chạy đi đâu đấy? Các cậu để tôi đợi lâu quá rồi đấy!” - Hàn Giang ngồi dậy càu nhàu.

“Anh không nhìn xem xe cộ bên ngoài à, hơn nữa chúng tôi lạ nước lạ cái mà!” - Đường Phong giải thích.

“Hừm! Tôi phát hiện ra các cậu đều giống nhau cả thôi, đều nói tôi làm các cậu giật mình, đều là bị tắc đường” - Hàn Giang cười lạnh lùng.

“Chúng tôi đều giống nhau ư? vẫn còn ai nữa thế?” - Đường Phong hỏi.

Không đợi Hàn Giang trả lời, Từ Nhân Vũ liền cười nói: “Còn ai được nữa?

Yelena chứ ai! Chắc chắc ban nãy anh ấy đã là đến khuê phòng của Yelena cùng ăn tối với người đẹp rồi.”

Vừa thấy Từ Nhân Vũ nói trúng tim đen, Hàn Giang lập tức nghiêm mặt lại, nghiêm túc nói: “Thôi nào! Nói việc chính đi! Tiên sỹ, tôi bảo anh lấy thứ đó anh lấy được chưa?”

“Lấy thứ đó?” - Đường Phong không hiểu ý Hàn Giang.

Từ Nhân Vũ cười cười, lấy từ trong túi để dưới giường ra một vật được gói trong tờ báo, đưa cho Hàn Giang: “Này!

Việc anh giao phó, tôi chắc chắn hoàn thành nhiệm vụ đúng hẹn!”

Hàn Giang giở tờ báo ra, lúc này Đường Phong mới nhìn rõ, hóa ra là một khẩu súng, vẫn còn gần 10 viên đạn. Trong lúc Đường Phong vẫn còn đang kinh ngạc thì Hàn Giang lại khẽ reo lên: “Cậu kiếm về cho tôi gã này sao, TT-33, một gã già cỗi, đạn cũng không nhiều. Dùng thế nào đây?”

“Thôi đi! Đây không phải là trong nước, chúng ta muốn dùng vũ khí gì là sẽ có vũ khí ấy. Cái này là tôi mua tại chợ đen lúc trưa nay với giá 200 đô la Mỹ đấy.

Hết cách, giờ không giống với thời Liên Xô mới giải thể.

Lúc đó anh muốn có cả đạn đạo scud tôi

cũng mua được cho anh, bây giờ chỉ có cái này thôi, dùng tạm vậy! Hơn nữa, chúng ta đến đây để đàm phán hợp tác chứ không phải đến để đánh nhau, còn nếu như đánh nhau thật, chỉ có mấy người chúng ta, thì anh có súng tốt hơn nữa cũng vô ích mà thôi!” - Từ Nhân Vũ nói một tràng, cuối cùng vẫn không quên nhắc nhở Hàn Giang: “Tôi toàn lấy tiền của tôi tạm ứng đây nhé, sau khi về nhớ thanh toán cho tôi đây!”

“Nhưng... nhưng Yelena nói với tôi, cô ấy hiện giờ bị miễn chức rồi. Hiện giờ phụ trách sự việc này là thượng tá Ilyushin, rất khó đối phó, bởi vậy tôi không thể không phòng bị!” - Hàn Giang kể lại tình hình gặp gỡ Yelena một lần

nữa cho Đường Phong và Từ Nhân Vũ nghe. Hai người nghe xong cũng rất ngạc nhiên.

“Không ngờ, bên họ ở đây cũng thay đổi nhiều quá. Vậy hiện giờ anh có hành sự theo kế hoạch ban đầu nữa không?” - Đường Phong hỏi.

Hàn Giang đáp: “Kế hoạch không đổi, chỉ có điều phải cẩn thận hơn! Tiến sỹ, ngày mai anh đưa tôi đến chỗ bọn họ một chuyến.”

“Ngày mai? Tôi thấy hay là để chuẩn bị thêm đã, đi như thế qua loa quá! Hơn nữa, mai lại là ngày đầu tiên của năm mới, mọi người đều nghỉ lễ.” - Từ Nhân Vũ khuyên Hàn Giang.

Hàn Giang ngẫm nghĩ một hồi, nói với

Từ Nhân Vũ: “VẬY ĐƯỢC! NGÀY MAI HAI CHÚNG TA TỚI TÒA NHÀ CỦA CỤC AN NINH KIỂM TRA MỘT LƯỢT, ĐỢI KỲ NGHỈ KẾT THÚC THÌ SẼ ĐẾN GẶP THƯỢNG TÁ ILYUSHIN ĐÓ.”

“VẬY TÔI THÌ LÀM GÌ?” - ĐƯỜNG PHONG HỎI HÀN GIANG.

“CẬU Á, THÌ VẪN ĐI GẶP GỠ VỚI MẤY VỊ HỌC GIẢ NƯỚC NGA ĐÓ, THỬ XEM TRONG SỐ HỌ CÓ AI TIẾT LỘ MANH MÔI GÌ CÓ GIÁ TRỊ KHÔNG. NGOÀI RA, CẬU CŨNG CÓ THỂ ĐẾN CUNG ĐIỆN MÙA ĐÔNG XEM SAO MÀ!” - HÀN GIANG BỐ TRÍ NHIỆM VỤ CHO ĐƯỜNG PHONG.

“TIẾN SỸ TỪ VỐN QUEN MỘT GIÁO SƯ NGƯỜI NGA RẤT GIỎI, NHƯNG ĐÁNG TIẾC NGƯỜI TA ĐÃ MẤT CÁCH ĐÂY TÁM NĂM RỒI.” - ĐƯỜNG PHONG KỂ LẠI CHO HÀN GIANG NGHE NHỮNG CHUYỆN HỌ GẶP PHẢI TRONG HAI HÔM NAY.

Đúng lúc Đường Phong vừa kể xong, ngoài cửa sổ, vang lên tiếng chuông đồng hồ báo năm mới đã tới.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 5

Rơi vào chốn ngục tù

Căn nhà nhỏ của Peter là một địa danh nổi tiếng, tương truyền đây từng là nơi ở của Peter Đại đế lúc xây dựng Saint Petersburg. Nghe nói là tầng hầm của căn nhà trước đây từng nhốt trọng phạm, vậy nên có người đã gọi đùa căn hầm này là căn nhà nhỏ của Peter, ngụ ý chế giễu những việc trọng phạm đã từng bị giam ở

đây được hưởng thụ sự dãi ngộ không khác gì Sa hoàng. Căn hầm đó vô cùng kiên cố, không có cửa sổ, tường dày ba mét...

1

Hàn Giang và Đường Phong chịu đựng một đêm trong phòng. Sáng sớm hôm sau, lúc anh tỉnh dậy thì phát hiện ra Từ Nhân Vũ đã tìm ở đâu về một chiếc Volga cũ rách mèm mem. Hàn Giang bó tay lắc đầu, mang theo khẩu súng đồ cổ TT-33 cùng Từ Nhân Vũ xuất phát.

Mười giờ sáng, chiếc Volga từ từ đậu lại trước tòa nhà của Cục an ninh Liên bang, ở đây có thể nhìn thấy mọi thứ trước tòa nhà. Khi họ đến nơi, trước cửa tòa nhà Cục an ninh Liên bang đã đổ kín đủ các

loại xe của đủ mọi kiểu người ra ra vào vào nơi này, có người mặc đồng phục, cũng có người mặc quần áo bình thường. Hàn Giang liếc một cái, nói với Từ Nhân Vũ: “Đồng nghiệp Nga của chúng ta xem ra rất yêu nghề nhỉ, hôm nay hình như là ngày nghỉ tết mà?”

“Đúng vậy, mấy hôm nay đều là ngày nghỉ tết, nhưng dù sao thì họ cũng là cơ quan đặc biệt mà!”, Từ Nhân Vũ đáp lại.

“Có lẽ là có vụ án nào đấy hoặc là tình huống đặc biệt nào đó? Khà khà!” -

Giọng điệu Hàn Giang kèm theo cả chút vui mừng trước bất hạnh của người khác.

“Chỗ này tôi cũng chưa từng đến, ai mà biết được xảy ra chuyện gì!”

Từ Nhân Vũ nói xong, cả hai đều trầm

ngâm. Hàn Giang lấy bức ảnh tối qua Yelena đưa cho anh ra rồi lại ngắm nhìn. Anh phải ghi nhớ thật kỹ dung mạo của Ilyushin trong đầu. Mong rằng mọi việc sẽ thuận lợi, Hàn Giang âm thầm cầu nguyện, đột nhiên, Từ Nhân Vũ nhìn thấy bức ảnh, hỏi: “Người trong ảnh là ai?”

Hàn Giang đưa ảnh cho Từ Nhân Vũ, nói: “Hai người đàn ông này chính là người mà chúng ta cần. Người gầy gầy là người đứng đầu, thượng tá Ilyushin, người vạm vỡ là thiếu tá Ivan Pavlov, anh ta chính là người đã dẫn đồng đội đến cứu Makarov và đã lấy kệ tranh ngọc đi”.

Từ Nhân Vũ xem qua ảnh rồi trả lại Hàn Giang: “Yelena đưa cho anh à?”

Hàn Giang nhìn Từ Nhân Vũ, cười cười ra vẻ, không còn gì để nghi ngờ. Hai người lại chìm trong im lặng. Trước tòa nhà Cục an ninh Liên bang vẫn có người ra ra vào vào, dáng vẻ tất bật.

Khi trên đồng hồ chỉ đến 12 giờ, Từ Nhân Vũ vươn vai, nói với Hàn Giang: “Đến lúc ăn trưa rồi, hai chúng ta vẫn ngồi canh ở đây sao?”

Hàn Giang liếc nhìn đồng hồ, nói: “Cậu đi mua ít đồ đi, tôi ở đây tiếp tục canh chừng”.

Từ Nhân Vũ lắc đầu, nhảy xuống xe, mua vài cái xúc xích và một ít đồ ăn nhanh trong quán ven đường mang về xe. Hàn Giang không có tâm trạng đâu mà ăn uống, ăn vài miếng liền đưa nốt phần của

mình cho Từ Nhân Vũ: “Cậu ăn đi, tôi thực sự không ăn quen những món Tây này”.

“Không ăn quen! í? Tôi qua ăn tối cùng Yelena không phải anh ăn rất ngon lành sao?” - Từ Nhân Vũ hỏi lại.

“Đâu có giống nhau!”

“Sao lại không giống nhau?”

“Không giống là không giống, những thứ này là thực phẩm rác. Thôi đi, cậu ăn mau những thực phẩm rác này đi!”

Từ Nhân Vũ một mình thưởng thức bữa ăn dành cho hai người. Cho tới khi anh no bụng ợ lên một tiếng thì Hàn Giang bỗng phát hiện ra tòa nhà Cục an ninh Liên bang phía đối diện đột nhiên ào ra một đội hơn 20 lính đặc chiến vũ trang

đồng bộ. Anh vội vàng kéo Từ Nhân Vũ, chỉ tay về phía đó, Từ Nhân Vũ cũng chú ý tới hiện tượng kỳ lạ này.

Hơn 20 lính đặc chiến đó nhảy lên vài chiếc xe chống đạn, rời khỏi Cục an ninh Liên bang. Đối diện với tình huống bất ngờ này, Hàn Giang tức tốc phán đoán, không nói năng gì, ngược lại Từ Nhân Vũ lại suy đoán: “Theo như tôi biết thì đội đặc chiến này thường đóng quân tại doanh trại quân đội ngoài ngoài ô, xem ra hôm nay quả thật đã xảy ra chuyện gì đó, là chuyện gì nhỉ?”

“Tôi có dự cảm không lành!” - Hàn Giang đột nhiên thốt ra một câu.

“Dự cảm không lành? Ý gì vậy?” - Từ Nhân Vũ nghi ngờ.

“Thôi đi, người ta năm mới cũng không nghỉ, tôi cũng không muốn đợi nữa đâu!”

“Anh rút cuộc có ý gì?” - Từ Nhân Vũ ngạc nhiên hỏi.

Hàn Giang quay đầu nhìn Từ Nhân Vũ:

“Rất đơn giản, chúng ta nên vào trong gặp gỡ thượng tá Ilyushin cho tôi”.

“Sao cơ? Không phải chúng ta đã nói rõ rồi sao, hôm nay chỉ đến kiểm tra qua một lúc? Sao lại...”

Hàn Giang quyết đoán ngắt lời Từ Nhân Vũ: “Sớm muộn gì cũng phải gặp anh ta, hà tất gì phải kéo dài nhỉ?”

- Nói xong, Hàn Giang kiểm tra lại khẩu súng TT-33 tuy đã cũ kỹ nhưng vẫn có thể dùng được, nhưng anh do dự một hồi rồi lại quyết định để lại súng trong xe. Anh

hy vọng có thể bày tỏ hết thành ý của mình với Ilyushin. Hàn Giang mở cửa Xe, nhảy xuống, Từ Nhân Vũ ngán ngẩm đành phải theo Hàn Giang bước tới cửa Cục an ninh Liên bang.

2

Hàn Giang và Từ Nhân Vũ đi thẳng vào tòa nhà Cục an ninh Liên bang. Trên bậc thềm cửa tòa nhà, trong đại sảnh, tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn hai vị khách không mời mà tới này.

Hai cảnh vệ tráng kiện, mặt mày khó đăm đăm tiến đến ngăn Hàn Giang và Từ Nhân Vũ, hỏi han thân phận của họ, đến đây có việc gì. Hàn Giang móc giấy tờ của mình ra đưa cho hai cảnh vệ, nói rõ với họ thân phận của mình rồi yêu cầu

được gặp thượng tá Ilyushin.

Rõ ràng hai cảnh vệ không biết giấy tờ của Hàn Giang, cũng không hiểu cách phát âm tiếng Nga kỳ cục của anh, Từ Nhân Vũ đành phải thay Hàn Giang dịch ra một tràng, hai người cảnh vệ lúc này mới hiểu rõ ý. Một trong hai cảnh vệ quay lại nơi trực ban, dùng điện thoại nội bộ xin ý kiến một lúc, khi anh ta quay lại thì mặt mày hớn hờ, đưa giấy tờ trả lại cho Hàn Giang, đồng thời nói với Hàn Giang và Từ Nhân Vũ: “Cục trưởng Ilyushin có lời mời, xin hãy theo tôi!”

Hàn Giang và Từ Nhân Vũ nghi ngờ nhìn nhau, không hiểu vì lí do gì mà thái độ của người cảnh vệ đó lại quay ngoắt 180 độ nhanh như vậy. Hai người họ không

kịp nghĩ ngợi nhiều, đành phải theo cảnh vệ đó đi lên cầu thang.

Trong văn phòng của cục trưởng, Ilyushin mặt nặng trình trịch. Anh ta vừa buông điện thoại xuống, Ivan Pavlov liền xông vào phòng. Ilyushin lờm Ivan Pavlov một cái, nghiêm giọng nói: “Hiện trường sao rồi?”

“Đã kiểm tra sơ bộ rồi!” - Ivan Pavlov buồn rầu ủ rũ nói.

“Không có phát hiện gì sao?” - Ilyushin gằn giọng.

“Không... không có!”, Ivan Pavlov nhìn bộ dạng của Ilyushin, bất giác trở nên căng thẳng.

Ilyushin bắt đầu trầm ngâm, phòng làm việc rộng nhưng vậy đột nhiên im lặng

đến đáng sợ. Ivan Pavlov không biết ngay sau đây Ilyushin sẽ nổi trận lôi đình thế nào, nhưng một lúc sau, Ilyushin đột nhiên bật cười thành tiếng. Ivan Pavlov bị Ilyushin làm ụ mị, tiếng cười của Ilyushin khiến lông mao trên cơ thể anh dựng ngược hết cả lên. Cười xong, Ilyushin nói với Ivan Pavlov: “Người bạn mà chúng ta đợi bấy lâu nay đã đến rồi!” - Nói xong, Ilyushin thì thầm dặn dò Ivan Pavlov một hồi, sau đó Ivan Pavlov rời khỏi văn phòng của Ilyushin. Ilyushin dọn dẹp qua một chút mặt bàn làm việc bữa bộn của mình, tuy đêm qua anh ta chỉ ngủ bốn tiếng nhưng lúc này đây anh vẫn gắng gượng tinh thần, chờ đợi chuyến ghé thăm của Hàn Giang.

Chẳng mấy chốc, cửa văn phòng lại mở ra, người cảnh vệ dẫn Hàn Giang và Từ Nhân Vũ bước vào phòng Ilyushin.

Lần đầu tiên Ilyushin và Hàn Giang gặp mặt, cả hai đều chăm chú nhìn nhau mười giây. Tiếp theo đó, Ilyushin liền bật dậy khỏi chiếc ghế to rộng sau bàn làm việc, bước tới trước mặt Hàn Giang, giơ tay ra, nhiệt tình bắt tay nói: “Anh chính là Hàn Giang tiên sinh, đã nghe danh từ lâu. Yelena và thầy giáo Makarov của tôi đã nhắc tới anh không biết bao nhiêu lần. Tôi hoàn toàn bị thuyết phục bởi sự dũng cảm và sự kiên trì bền bỉ của anh, mong được gặp gỡ anh từ lâu rồi.”

Hàn Giang ngó người trước sự nhiệt tình bất ngờ của Ilyushin. Anh thầm suy ngẫm

trong lòng, Ilyushin này không giống như những gì Yelena nói? Nhưng khi anh nhìn lại bộ dạng của Ilyushin, y phục luộm thuộm, đầu tóc rối bù, tướng mạo tiêu tụy, mắt vẫn lên những tia máu thì liền có một dự cảm không lành, anh tự nhắc bản thân không nên nhẹ dạ cả tin. Nghĩ tới đây, Hàn Giang nắm chặt tay Ilyushin, mặt tươi cười nói: “Thượng tá quá khen rồi, đây là phiên dịch mà tôi mời tới, tiến sỹ Từ Nhân Vũ”.

Hàn Giang không nói ra thân phận thật sự của Từ Nhân Vũ, anh làm như vậy cốt chỉ để bảo vệ anh ấy. Ilyushin lại bắt tay Từ Nhân Vũ, ngạc nhiên nói: “Tiếng Nga của cậu nói trôi chảy như vậy thì chắc trước đây đã từng tới Nga rồi?”

“Đến rồi, tôi đã từng du học nhiều năm ở quý quốc”. “Ồ! Ra là vậy.”

Hai bên hàn huyên xong, Ilyushin hỏi: “Không biết các anh lần này đến đây là vì việc gì?”

Hàn Giang thấy Ilyushin hỏi vào vấn đề nên liền thẳng thắn nói: “Chúng ta đều là đồng nghiệp, vậy thì chúng tôi cũng thẳng thắn, nói thẳng vào vấn đề luôn! Lần này tôi đến đây là vì kệ tranh ngọc đó!”

“Kệ tranh ngọc? Kệ tranh ngọc nào?”, Ilyushin giả vờ như không biết.

“Chính là kệ tranh ngọc mà thiếu tá Ivan Pavlov đem từ Trung Quốc về.” - Hàn Giang trực tiếp nói ra chức danh của Ivan Pavlov.

Ilyushin âm thầm giật mình, anh ta không ngờ Hàn Giang lại hiểu rõ sự tình như vậy, nhưng điều này càng khẳng định cho phán đoán của anh ta trước đây. Ilyushin cũng không cần thiết phải che giấu nữa, nên liền gật đầu nói: “Đúng vậy, thiếu tá Ivan Pavlov đã mang từ Trung Quốc về một kệ tranh ngọc, nhưng chúng tôi chỉ cần tìm lại kệ tranh ngọc thuộc về cung điện Mùa Đông. Nếu như tôi nói không nhầm thì kệ tranh ngọc của cung điện Mùa Đông đó hiện đang trong tay các anh!”

Hàn Giang cũng ngạc nhiên, anh không ngờ Ilyushin lại khẳng khái thừa nhận kệ tranh ngọc đang nằm trong tay họ như vậy. Hàn Giang gật gật đầu: “Không sai,

đúng là trong tay chúng tôi. Lần này tôi đến đây chính là vì việc đàm phán kỹ lưỡng với bên quý ngài, bởi vì bên trong không đơn thuần chỉ liên quan tới kệ tranh ngọc. Tôi nghĩ ngài nên hiểu rõ lợi hại trong đó”.

“Ý anh là chỉ bí mật ẩn chứa trong kệ tranh ngọc?” “Đúng, bí mật ẩn chứa trong kệ tranh ngọc luôn luôn vượt xa bản thân kệ tranh ngọc đó. Cái này chắc là ngài rất rõ, cũng bởi vậy mới dẫn đến sự nhòm ngó và tranh cướp trong nhân gian, mới có truyền thuyết huyết chú khiến người ta hoảng sợ, mới khiến chúng ta không thể không đối diện với kẻ thù chung của chúng ta!” - Hàn Giang thành khẩn nói.

“Kẻ thù chung của chúng ta?”

“Đó chính là bọn áo đen. Chúng tôi đã điều tra rõ, bọn người đó thuộc về một tổ chức bí mật có thân thể phức tạp. Chính là bọn chúng đã gây mọi chuyện, bao gồm cả việc đánh cắp kệ tranh ngọc ở cung điện Mùa Đông”.

“Kệ tranh ngọc ở cung điện Mùa Đông bị đánh cắp thế nào tôi không rõ, nhưng có thể khẳng định, sau khi nó rơi vào tay tổ chức đó thì tiếp theo đó mới có một loạt những sự kiện sau này. Ngoài ra, bên cạnh bí mật ẩn giấu trong kệ tranh ngọc, thì bản thân kệ tranh ngọc còn liên quan đến một vấn đề mà các ngài hứng thú, đó chính là đội khảo sát khoa học liên hợp hơn nửa thế kỷ trước, nhiều nhà khoa học

của quý quốc đã bị mất tích một cách bí ẩn, lẽ nào ngài không hứng thú với việc này sao?”.

Ilyushin nghe đến đây, gật đầu nói:

“Những điều mà anh vừa nói chúng tôi cũng đều đã nắm được cả rồi. Quả đúng như những gì anh nói, kệ tranh ngọc có liên quan tới rất nhiều vấn đề, đặc biệt là bí mật cất giấu trong kệ tranh ngọc và sự mất tích bí ẩn của đội thám hiểm.

Chúng tôi cũng muốn làm rõ những điều này, nhưng nhiệm vụ mà tôi được giao chỉ là tìm lại kệ tranh ngọc bị đánh cắp của cung điện Mùa Đông, bởi vậy những vấn đề khác không nằm trong phạm vi cân nhắc của tôi”.

Câu trả lời của Ilyushin đã khiến Hàn

Giang có chút thất vọng, nhưng Ilyushin dừng lại một lúc, rồi nói tiếp: “Nhưng, nếu như chúng tôi có được những phát hiện mới thì tôi cũng có thể đề đạt với cấp trên... như thế này đi, Hàn tiên sinh, anh có thể thẳng thắn nói tôi nghe xem chúng ta rút cuộc sẽ hợp tác thế nào?”

Hàn Giang vừa nghe thấy vẫn còn cơ hội, liền nói ra suy nghĩ trong lòng mình: “Ý định của tôi là, chúng ta cùng đối diện với kẻ thù chung, cũng có nghĩa là chúng ta giống nhau khi đối diện với cùng nhân tố không an toàn, đây là điều mà chúng ta đều không cho phép. Tiếp nữa, chúng ta đều hứng thú với cùng một vấn đề, chúng ta đều muốn bóc gỡ những bí mật chưa được giải đáp, bởi vậy tôi cho rằng

chúng ta hoàn toàn có thể hợp tác.

Còn về phương thức hợp tác, tôi nghĩ bên quý ngài có thể trả lại cho chúng tôi kế tranh ngọc đang có trong tay, bởi vì để giải mã mọi bí mật đều phải cần tới nó. Sau đó, quý các ngài cũng có thể cử chuyên gia thám hiểm tài giỏi, các học giả tương quan có chuyên môn và sĩ quan đặc công, để cùng với bên tôi giải mã bí mật, tiêu diệt kẻ thù chung, tôi nghĩ điều này đều có lợi cho cả hai bên chúng ta”.

Lúc Hàn Giang nói, Ilyushin chỉ im lặng lắng nghe. Đôi mắt màu xám ti hí của anh ta không ngừng đảo qua đảo lại, anh ta đang nghĩ cách ứng phó với Hàn Giang.

4

Sau khi Hàn Giang nói xong, Ilyushin

liền hỏi lại: “Nếu như làm theo cách của anh, chúng ta hợp tác, vậy thì chúng tôi sẽ được gì? Anh phải biết rằng, nếu như thực sự phát hiện được kho báu gì đấy thì cũng là ở trong địa phận của các anh”.

Hàn Giang vừa nghe thấy câu nói này, liền lập tức nghĩ ngay tới câu cảnh báo của Yelena với mình. Hừm, xem ra đúng như những gì Yelena nói, gã Ilyushin này quả nhiên là kẻ không thấy lợi nhất định sẽ không làm. Hàn Giang định thần lại, nghiêm túc nói: “Các ngài có thể được gì ư? Các ngài sẽ biết được chân tướng vụ mất tích bí ẩn của đội thám hiểm hơn nửa thế kỷ trước và của hàng loạt sự kiện hiện nay, đồng thời có thể diệt trừ được

hiểm họa an toàn bất lợi cho quý quốc. Đương nhiên, sau khi sự việc kết thúc, chúng tôi cũng có thể biếu tặng kệ tranh ngọc đỏ cho cung điện Mùa Đông”.

“Biếu tặng? Kệ tranh ngọc đỏ vốn dĩ là của cung điện Mùa Đông mà!” - Rõ ràng Ilyushin rất không hài lòng với lời hứa của Hàn Giang.

“Không! Nó vốn thuộc về Trung Quốc!” - Hàn Giang thẳng thắn khẳng định.

“Nhưng hơn 100 năm trước nó đã tới Liên Xô!” - Ilyushin tranh luận.

“Vậy thì cũng không thể thay đổi quốc tịch gốc của nó, khả khả!” - Hàn Giang cãi lại.

Ilyushin không tranh cãi với Hàn Giang nữa, anh ta ngửa tay, nói với Hàn Giang:

“Được rồi! Tạm thời chúng ta không nói về nguồn gốc của kệ tranh ngọc nữa, để tôi tổng kết một chút ý của anh. ‘Hợp tác’ mà anh nói, nói trắng ra là muốn chúng tôi giao lại kệ tranh ngọc cho anh trước đã, tôi có thể lí giải vậy, đúng không nhỉ?”

“Không! Ngài chưa hoàn toàn hiểu hết ý tôi. Việc giao lại cho chúng tôi kệ tranh ngọc mà các ngài đang nắm trong tay này, hoàn toàn là vì nhu cầu giải quyết toàn bộ sự việc, chứ không đơn thuần là chúng tôi yêu cầu quý ngài giao lại kệ tranh ngọc. Ban nãy tôi nói rồi đây, quý ngài cũng có thể phái người đi cùng hành động với chúng tôi, chúng ta cũng có thể ký hiệp định...”

Không để Hàn Giang nói hết câu, Ilyushin liền ngắt lời anh, nói rằng: “Hàn tiên sinh, anh không cần phải giải thích thêm nữa, tôi nghĩ tôi đã hiểu ý của anh rồi, tiếp đây, anh có muốn nghe qua kế hoạch hợp tác của tôi không?”

Hàn Giang không ngờ hóa ra Ilyushin cũng có kế hoạch hợp tác riêng của mình. Anh hơi sững sờ một chút, rồi tiếp đó cười mỉm, trả lời Ilyushin: “Rất mong được nghe tin tốt lành!”

Ilyushin cười khan hai tiếng, nói: “Thực ra kế hoạch hợp tác của tôi rất đơn giản, và tôi cho rằng đây cũng là biện pháp tốt nhất để giải quyết việc này.”

“Cách gì?”

“Chúng tôi có thể trả lại kệ tranh ngọc

đang nắm trong tay cho các anh, các anh cũng trả lại kệ tranh ngọc vốn thuộc về cung điện Mùa Đông cho chúng tôi, như vậy hai bên đều rõ ràng, công bằng nhất, cũng là hợp lý nhất!”

Hàn Giang vừa nghe thấy kế hoạch hợp tác của Ilyushin lòng bỗng trùng xuống, cái này gọi gì là hợp tác? Xem ra gã Ilyushin này quả thực rất khó đối phó. Trong lòng Hàn Giang đã bắt đầu có chút ân hận, bản thân thế giờ đã bị bại lộ, muốn nghĩ cách khác để giành lại kệ tranh ngọc cũng gần như là không thể. Nhưng Hàn Giang vẫn muốn cứu vãn lần cuối, anh lắc đầu, nói với Ilyushin: “Nếu như làm theo phương án của ngài thì còn gọi gì là hợp tác nữa? Vì chỉ có cách

ghép tất cả kê tranh ngọc lại với nhau thì mới tìm được đường tới Hạng Hải Mật Thành, mới có khả năng mở ra chân tướng của toàn bộ sự tình. Bởi vậy chúng tôi không thể chấp nhận phương án của ngài”.

Hàn Giang không thể ngờ, anh vừa nói dứt lời, Ilyushin đã đổi ngay sắc mặt, đập bàn quát tháo: “Anh không thể chấp nhận phương án của chúng tôi, thế nên đêm qua anh đã đột nhập vào tòa nhà này để lấy cắp đi kê tranh ngọc!”

“Sao cơ? Kê tranh ngọc bị mất rồi!” - Hàn Giang và Từ Nhân Vũ bị tình huống bất ngờ này làm cho ngớ người đến mức không biết phải làm sao. Đúng lúc này, Ivan Pavlov mang theo hơn chục cảnh vệ

kiện trắng xông vào văn phòng, bao vây Hàn Giang và Từ Nhân Vũ.

5

Ilyushin hất hất tay về phía những người cảnh vệ. Những người này hơi lùi lại về phía sau, Ilyushin bước tới trước mặt Hàn Giang, kề sát anh, cười nham hiểm: “Hàn tiên sinh, lẽ nào tôi nói sai ư? Đêm qua, có người đã đột nhập vào căn hầm cất giữ kệ tranh ngọc lấy trộm nó đi mất. Tòa nhà này được phòng bị kỹ lưỡng, căn hầm đó lại càng được phòng bị kỹ lưỡng hơn nữa, nhưng kẻ trộm đêm qua bản lĩnh quá tuyệt vời, vừa không gây động thiết bị cảnh báo, vừa vốn được thiết bị giám sát, cuối cùng đã mở được cửa căn hầm rồi lại không tốn chút sức lực nào mở két

sắt ra, sau đó đem kệ tranh ngọc đi mà, thần không biết quỷ không hay. Mãi cho tới bốn giờ sáng, cảnh vệ trực ban của chúng tôi mới phát hiện ra kệ tranh ngọc việc đã biến mất, vậy là tôi bị một cuộc điện thoại dựng dậy khỏi giường, vội vàng chạy tới đây, bắt đầu một ngày làm việc mới theo cách này đây. Không! Là một năm làm việc mới, đây chính là năm mới của tôi! Năm mới đáng chết! Ác mộng của tôi!”

Ilyushin gào thét vào mặt Hàn Giang. Lúc này Hàn Giang mới hiểu ra nguyên nhân tại sao sáng nay anh nhìn thấy nhiều người ra ra vào vào trước cửa tòa nhà. Nhưng giờ thì đã muộn, hiện giờ Ilyushin đang nghi ngờ chính anh là người lấy cắp

kệ tranh ngọc. Hàn Giang ra sức giữ bình tĩnh, nhưng anh biết rằng đó đã là điều không thể. Anh cũng gào lên với Ilyushin: “Xin ngài hãy tin tôi, nếu như tôi lấy cắp kệ tranh ngọc thì hôm nay tôi còn đến chỗ ngài làm gì? Ngài nói tôi là kẻ trộm cắp báu vật, vậy hãy đưa chúng cứ ra đây!”

“Chúng cứ? Điều ban nãy tôi nói chính là chúng cứ, bản lĩnh giỏi thế này, ngoài đặc công chuyên nghiệp như anh ra thì ai vào đây nữa? Tôi cho rằng, nếu ban đầu kệ tranh ngọc cất giữ trong cung điện Mùa Đông được bảo vệ theo cách của chúng tôi ở đây thì tuyệt đối không thể mất được, nhưng tôi đã làm, bởi vì tôi quên mất trên đời này vẫn còn cao thủ

như anh! Anh muốn chứng cứ, tôi sẽ cho anh xem!” - Nói xong, Ilyushin vẫy tay một cái, bốn cảnh vệ tiến lên phía trước lục soát người Hàn Giang và Từ Nhân Vũ, hộ chiếu của Hàn Giang và những vật dụng khác đều bị lôi ra.

Ilyushin cầm hộ chiếu của Hàn Giang, gầm gào lên với anh: “Anh muốn chứng cứ, chính là cái này, hộ chiếu của anh cho thấy, sáng hôm qua anh nhập cảnh, còn đêm qua, có lẽ là sáng sớm hôm nay kê tranh ngọc đã bị đánh cắp. Đây không phải là chứng cứ tốt nhất sao? Dĩ nhiên tôi biết, anh vẫn còn đồng bọn, không chỉ có mình anh, đồng bọn của anh đã giúp anh trình sát trước tất cả mọi thứ, biết được vị trí cất giữ kê tranh ngọc. Tôi...

tôi thậm chí nghi ngờ đồng bọn của anh chính là... chính là Yelena!”

“Yelena?” - Hàn Giang giật thót tim.

Ilyushin đã nhìn thấy bức ảnh trong túi Hàn Giang, chính bức ảnh này đã khẳng định cho suy đoán trước đó của anh ta:

“Đúng vậy, chính là Yelena, anh nói đi, bức ảnh này ai đã đưa cho anh?”

Giọng điệu của Ilyushin đã chuyển sang kiêu hãnh vấn phạm nhân. Hàn Giang định thần lại, phản bác: “Tấm ảnh này thì nói lên được điều gì?”

“Nói lên mối quan hệ giữa anh và Yelena. Tôi biết hiện giờ cô ta hận tôi, bởi vậy muốn trả thù tôi, muốn kéo tôi xuống. Còn anh, tôi có thể nhận ra rằng cô ta thích anh, cô ta yêu anh, cô ta tự

nguyện làm mọi chuyện vì anh, vì thế cô ta đã giúp anh lấy trộm kệ tranh ngọc, vừa để giúp anh, vừa để trả thù tôi!

Nhưng tôi không dễ bị đánh lừa thế đâu!”

- Ilyushin tiếp tục gào lên.

“Trí tưởng tượng của ngài phong phú thật đấy!

Hôm qua tôi mới tới Saint Petersburg còn chưa kịp gặp Yelena. Tôi thấy ngài nhạy cảm quá rồi, là đặc công cần nhạy cảm nhưng không thể để nhạy cảm ảnh hưởng tới phán đoán chính xác!” - Hàn Giang giữ vẻ ngoài trấn tĩnh, còn nghiêm nhiên lên lớp cho Ilyushin.

Ilyushin phẫn nộ hất hất tay: “Đủ rồi! Tôi không muốn nghe anh giáo hoạt nữa, bất luận Yelena có phải là đồng bọn của anh

hay không thì tại Saint Petersburg anh vẫn còn người! Có lẽ, vị này chính là người của các anh!”

“Không! Anh ta chỉ là phiên dịch mà tôi mời tới.” - Hàn Giang giải thích thay Từ Nhân Vũ.

Từ Nhân Vũ đột nhiên bị Ilyushin công kích cũng sùng sờ, lúc này mới hồi lại, tự mình giải thích: “Tôi quả thực chỉ phiên dịch giúp anh ta, cái gì mà kệ tranh ngọc, lần đầu tiên tôi nghe thấy đây.”

Ilyushin không buồn liếc Từ Nhân Vũ. Anh ta quay trở lại bàn làm việc, ngồi xuống ghế, thở hỏn hển, cứ như vậy, ngồi im một hồi mới bình tĩnh trở lại, chậm rãi nói: “Hàn tiên sinh, thực ra tôi rất thích cái từ mà ngài nói: hợp tác. Điều

này rất tốt, mặc dù hiện giờ kế tranh ngọc đã mất rồi nhưng chúng ta vẫn có thể hợp tác”.

6

“Vẫn có thể hợp tác?” - Hàn Giang thực sự không hiểu Ilyushin có ý đồ gì.

Ilyushin nhìn chằm chằm Hàn Giang giải thích: “Đúng vậy, chúng ta vẫn có thể hợp tác, kế tranh ngọc đó tuy hiện giờ không nằm trong tay tôi, nhưng trong tay tôi hiện tại có anh. Tôi phải trông chừng anh rất kỹ, giá trị của anh hoàn toàn có thể thay thế được kế tranh ngọc đó”.

“Bởi vậy ngài muốn dùng tôi để đổi lại kế tranh ngọc nằm trong tay chúng tôi!” - Hàn Giang đã hiểu ra ý đồ của Ilyushin.

“Đúng! Tôi quả nhiên không nhìn lầm

anh, Hàn tiên sinh, anh rất thông minh, ý tôi là vậy đấy. Vì anh đã hiểu rõ ý tôi rồi, vậy thì tỏ thái độ xem nào, anh thấy kế hoạch của tôi có công bằng không?”

“Anh không làm được đâu, tôi tuyệt đối không đồng ý trao đổi với các anh!” - Hàn Giang cự tuyệt thẳng thừng kế hoạch của Ilyushin.

Ilyushin lại cười lạnh lùng: “Tôi có cách, việc này không phải đợi anh.”

“Anh muốn làm gì tôi?”, Hàn Giang hỏi lại Ilyushin. “Tôi chỉ cần nhốt các anh lại, sau đó đồng bọn của các anh, tổ chức của các anh sẽ ngoan ngoãn giao nộp thứ mà chúng tôi muốn.” - Ilyushin rất tự tin nói.

“Anh tự tin vậy sao? Vì anh đã đánh giá

tôi cao như thế, vậy thì đã chuẩn bị xong chỗ nót chúng tôi chưa?”

- Hàn Giang nhếch mép cười nhạt.

“Đương nhiên, tôi đã chuẩn bị cho anh và bạn anh một nơi tuyệt diệu.” - Ilyushin dừng lại một lúc, rồi cười nói với Hàn Giang và Từ Nhân Vũ: “Chính là nơi mà tôi dùng để cất giữ kệ tranh ngọc - căn nhà nhỏ của Peter”.

“Căn nhà nhỏ của Peter?” - Hàn Giang giật bản mình. Anh nghĩ tới căn buồng mà Yelena từng miêu tả ình, nhưng anh vẫn vờ như trấn tĩnh, cười với Ilyushin: “Mặc kệ căn nhà nhỏ hay căn nhà to, tôi đảm bảo trong vòng ba ngày chúng tôi sẽ ra khỏi đó”.

“Vậy sao? Vậy thì chúng ta cùng đợi

xem!” - Ilyushin cười lạnh lùng.

“Nhưng anh phải thả bạn của tôi, anh ấy không liên quan gì tới việc này!” - Hàn Giang nhìn nhìn Từ Nhân Vũ rồi lại nhìn nhìn sang Ilyushin.

“Điều này thì không thể! Anh ở trong căn nhà nhỏ của Peter nhất định sẽ rất cô đơn, có anh ta ở cùng chẳng phải sẽ vui hơn sao? Khà khà!” - Ilyushin nói xong liền hát tay, Ivan Pavlov dẫn hơn chục cảnh vệ cùng xông tới, áp giải Hàn Giang và Từ Nhân Vũ ra khỏi văn phòng. Trên đường đi, Hàn Giang cố gắng ghi nhớ thật nhanh từng lối đi trong tòa nhà, từng cầu thang, từng cửa ra vào và cả vị trí của thiết bị giám sát. Ivan Pavlov áp giải hai người tới cửa bên ngoài căn

hầm. Ngoài cửa hầm có một máy camera, có cảnh vệ canh giữ. Ngoài cửa đúng như Yelena miêu tả, có một cánh cửa sắt dày nửa mét, qua cửa sắt là một hành lang rộng hơn một mét, hành lang lần lượt kéo dài sang bên trái và bên phải. Ivan Pavlov dẫn tất cả đi về bên trái rồi tiếp tục rẽ vào một chỗ ngoặt, đi được gần chục bước thì cánh cửa kéo bằng sắt xuất hiện trước mặt họ. Một cảnh vệ dùng chìa khóa mở cửa sắt ra, đẩy Hàn Giang và Từ Nhân Vũ vào trong gian mật thất “căn nhà nhỏ của Peter”.

Hàn Giang nhìn xung quanh. “Căn nhà nhỏ của Peter” quả thực rất nhỏ, chỉ chừng sáu, bảy mét vuông, có thể tưởng tượng ra những trọng phạm năm nào từng

bị nhốt trong này đã trải qua những ngày tháng ở đây như thế nào. Hàn Giang chú ý thấy trong căn hầm này, sát tường có kê một két sắt. Anh quay lại hỏi Ivan Pavlov vẫn đang đứng ngoài cửa: “Đây chính là két sắt đã cất giữ kệ tranh ngọc?” “Sao anh đã biết rồi mà còn cố tình hỏi?” - Ivan Pavlov hỏi giọng đầy sự miệt thị.

“Quả nhiên rất kiên cố! Nhưng thực sự đây là lần đầu tiên tôi đến đây!” - Hàn Giang than thở.

Ivan Pavlov cười nhạt: “Nếu quả thật anh lần đầu tiên đến đây thì tôi sẽ giới thiệu cho anh một chút về căn nhà nhỏ của Peter này, tường ở đây dày bao nhiêu, cửa kiên cố thế nào, thiết bị chặt

chẽ ra sao, anh đều đã thấy rồi đấy, tôi cũng không cần phải nói nhiều nữa, tôi chỉ nói một điều thôi, vừa nãy anh vào đây có nhìn thấy lối hành lang không?”

“Thấy rồi, hai dãy hành lang bên phải và bên trái, chúng ta đi lối hành lang bên trái.” - Hàn Giang dường như đã hiểu ra ý của Ivan Pavlov.

“Đúng vậy, đây chính là điều tuyệt diệu của gian mật thất này, bốn bề đều có hành lang bao quanh, trong mỗi dãy hành lang đều có camera. Trên nóc căn phòng là đại sảnh của tầng một, phía dưới là móng nhà kiên cố, thiết kế như vậy là để phòng ngừa có người đào hầm chui vào cứu phạm nhân đi!” - Ivan Pavlov giải thích.

“Quả nhiên rất tuyệt diệu! Bất cứ ai

muốn đào hầm từ bên ngoài hoặc kích nổ
đề vào đều sẽ lập tức bị bại lộ dưới
camera của các anh, bó tay hết cách.”

“Anh đã hiểu thì tốt rồi, tôi khuyên anh
nên ở yên trong này, đừng có nghĩ tới bất
cứ khả năng chạy trốn nào.” - nói xong
Ivan Pavlov lại ra lệnh cho cảnh vệ lục
soát người Hàn Giang và Từ Nhân Vũ
lần nữa. Trên người Hàn Giang không
lục ra được thứ gì, nhưng Từ Nhân Vũ
lại bị thu mất tẩu thuốc và hộp diêm bảo
bôi.

Từ Nhân Vũ lớn tiếng yêu cầu Ivan
Pavlov để lại tẩu thuốc và hộp diêm,
nhưng Ivan Pavlov mặc kệ. Anh ta chăm
chú nhìn cảnh vệ khóa cửa sắt lại, sau đó
dẫn đoàn cảnh vệ rời khỏi mật thất.

Sau khi cửa chính của mật thất bị đóng lại, cả căn hầm bỗng trở nên yên tĩnh. Hàn Giang tiếp tục quan sát “căn nhà nhỏ của Peter”, còn Từ Nhân Vũ vẫn đang làu bàu về tẩu thuốc và hộp diêm của anh.

Hàn Giang nghe phát bực liền gào lên với Từ Nhân Vũ: “Cậu im đi một lúc có được không? Chúng không vạch phéc mơ tua quần của chúng ta ra là may rồi, đợi sau khi ra khỏi đây tôi sẽ mua lại cho cậu cái tẩu thuốc!” Ai ngờ Từ Nhân Vũ không những không chấp thuận, ngược lại còn gào lên với Hàn Giang: “Anh còn chê tôi phiền phức, đều tại anh cứ nhất định đòi đến đây bằng được để tìm cái

thằng cha Ilyushin đáng chết đó. Hơn nữa, tôi cũng không tiếc gì cái tàu thuốc của tôi đâu, tôi tiếc là tiếc hộp diêm, đây chính là cọng cỏ cứu mạng duy nhất có thể giúp chúng ta ra khỏi đây đây!”

“Diêm? Diêm thì cứu chúng ta thế nào?”

“Thôi đi, bây giờ nói cái này cũng muộn rồi!” - Từ Nhân Vũ ủ rũ ngồi xuống đất.

Hàn Giang bình tĩnh trở lại, cùng ngồi xuống, nói với Từ Nhân Vũ: “Được rồi! Tôi thừa nhận đây là lỗi của mình, tôi phán đoán sai lầm, không nghe lời cảnh báo của Yelena và các anh. Nhưng hiện giờ oán thán cũng vô dụng, chúng ta đã đến đây rồi thì nên tranh thủ kiểm tra sơ bộ hiện trường kê tranh ngọc bị đánh cắp vậy.”

“Lúc này mà anh vẫn còn tâm trạng đó sao?” - Từ Nhân Vũ ngạc nhiên nhìn Hàn Giang.

Hàn Giang lẩm bẩm: “Ban nãy tôi đã quan sát ở đây rồi, két sắt chỉ là chiếc két bình thường, cửa kéo sắt của ‘căn nhà nhỏ của Peter’ cũng là cửa sắt bình thường, chỉ dựa vào mấy thứ này thì có gì đáng ngại. Thứ mà tôi nói là tường đồng vách sắt ở đây là chỉ thiết kế khéo léo tài tình cùng với hệ thống giám sát dày đặc ngoài hành lang và trong ngoài căn nhà. Kẻ trộm báu vật lại có thể im hơi lặng tiếng lấy trộm đi kệ tranh ngọc trong sự bảo mật dày đặc thế này, tôi cho rằng trong tình hình bình thường tuyệt đối không có khả năng đấy.”

“Nhưng người ta lấy mất kệ tranh ngọc đi rồi đấy!” “Bởi vậy tôi cho rằng chỉ có hai khả năng, một là kẻ trộm báu vật đã mua chuộc bảo vệ ở đây, hai là chúng đã thực thi những thủ đoạn đặc biệt với sự canh phòng ở đây tôi qua. Như vậy thì chúng mới có thể trốn được camera, ung dung mở cửa sắt, vào bên trong cướp đi kệ tranh ngọc.” - Hàn Giang phân tích nói.

“Cũng có vẻ có lý, nhưng tôi đang nghĩ người lấy cắp kệ tranh ngọc có thể là ai nhỉ?”

“Đương nhiên là những người bạn củ của chúng ta rồi!”

“Nếu là bọn chúng thì toi rồi. Chúng lấy cắp kệ tranh ngọc đi thì rất có khả năng

sẽ đem nó rời khỏi Saint Petersburg, đến lúc đó chúng ta khó tìm lắm!”

“Đây cũng là điều mà tôi lo lắng, nhưng tôi nghĩ có khi đây không phải là kết cục xấu nhất!”

“Câu này là sao?” - Từ Nhân Vũ không hiểu.

“Nếu trong tay Ilyushin thì ngược lại chúng ta rất khó ra tay, nếu trong tay những kẻ đó thì chúng ta chẳng có gì phải kiêng kị cả”.

“Thôi đi được rồi đấy! Nếu thực sự bị bọn chúng lấy đi mất, thì đến bọn chúng cất giấu ở đâu anh cũng không biết, vậy còn ra tay cái gì?” - Từ Nhân Vũ không buồn quan tâm tới suy nghĩ của Hàn Giang.

“Chỉ cần bọn người đó vẫn muốn đoạt được kẹ tranh ngọc còn lại thì chúng ta nhất định sẽ tìm thấy chúng! Hiện giờ chỉ có thể hy vọng gã ngu xuẩn Ilyushin có thể tăng cường phòng vệ, không để kẹ tranh ngọc rời khỏi Saint Petersburg”.

“Được rồi đây, anh đừng lo lắng hộ họ nữa. Chúng ta hiện giờ đã, rơi vào chốn ngục tù, bản thân còn khó giữ nữa là!” - Tù Nhân Vũ cười nhạt.

“Đúng vậy! Hay là chúng ta hợp kế hợp kế để trốn khỏi đây đi!”

“Trốn khỏi đây? Ở đây tường đồng vách sắt trốn thế nào được? Trừ khi... trừ khi Yelena có thể đến cứu chúng ta!”, Tù Nhân Vũ nói.

“Tôi cũng hy vọng vậy, nhưng chúng ta

không thể trông mong gì vào cô ấy, hơn nữa, nếu như cô ấy có đến đây thì cũng chưa chắc sẽ cứu được chúng ta. Để tôi nghĩ xem, sẽ có cách.”

“Anh có cách gì?” - Từ Nhân Vũ sốt ruột hỏi.

Hàn Giang chán nản nhắm mắt lại, nói: “Tôi đang nghĩ, tôi tin là tôi sẽ có cách. Cậu cứ ngủ một giấc ngon lành đi, dưỡng đủ tinh thần, đợi đến buổi tối có lẽ tôi sẽ có cách đây.”

Từ Nhân Vũ đầy một bụng nghi ngờ, khẽ lẩm bẩm:

“Anh có cách? Cách gì? Tường đồng vách sắt thế này, anh có thể ra ngoài sao?...” - Thế nhưng Hàn Giang vốn không buồn để ý đến anh ta, anh thản

nhiên nằm kên ra đất ngủ, chẳng bao lâu sau, Hàn Giang đã vang lên tiếng thở phò.

8

Nhưng Từ Nhân Vũ lại không có tố chất thích nghi tốt như Hàn Giang, ở nơi như thế này mà vẫn có thể nằm ngủ ngon lành. Đầu óc anh suy nghĩ mông lung, không sao ngủ nổi. Anh đoán rằng bên ngoài trời đã tối, vậy là liền ngồi dậy, nhìn về phía cửa sắt. Hành lang bên ngoài đèn đã sáng trưng, không gian yên tĩnh không một tiếng động, không có bất cứ động tĩnh gì.

Từ Nhân Vũ khẽ chửi rủa: “Bọn chó này còn không buồn đưa cơm đến, thật là quá vô nhân đạo.”

“Đúng vậy, tôi cũng đói rồi, nếu biết sớm, lúc trưa nên ăn nhiều một chút thực phẩm rác.” - Hàn Giang đang nằm đột nhiên mở miệng nói.

Tiếng của Hàn Giang làm Từ Nhân Vũ giật bản mình: “Hóa ra anh vẫn chưa ngủ à?”

“Tỉnh từ lâu rồi, bụng sôi ùng ục!”

“Hừm! Giờ thì anh đã biết tầm quan trọng của thực phẩm rác rồi chứ?”

“Đúng thế! Tôi làm sao mà biết được đêm đầu năm lại bị nhốt ở đây. Tôi vốn định là tối nay sẽ thưởng thức một bữa ăn Nga thịnh soạn tại nhà hàng Kwasniewski” - Hàn Giang mơ màng nói.

“Anh đừng có nằm mơ nữa, không cho

đồ ăn thì thôi cũng được, chúng càng không phải là người ở chỗ còn lắp một cái camera nhắm thẳng vào chỗ của chúng ta. Mẹ kiếp đúng thật thâm độc.” -

Từ Nhân Vũ vừa mới phát hiện ra vị trí đối diện với cửa sắt, có đặt một chiếc camera rất nhỏ, rất khó nhìn thấy trên tường, camera đó đang chĩa thẳng vào căn nhà nhỏ của Peter, ngắm thẳng vào họ. Nhất cử nhất động của họ đều không lọt qua được chiếc camera này.

Hàn Giang liếc nhìn chiếc camera một cái, nói: “Giờ cậu mới phát hiện ra? Tôi nhìn thấy từ lâu rồi, cái camera này quả thật rất đáng ghét, nó là vật cản trở lớn nhất kế hoạch vượt ngục của tôi.”

"Cái gì? Nói như vậy tức là anh đã có kế

hoạch vượt ngục rồi?” - Từ Nhân Vũ ngạc nhiên.

Hàn Giang lườm Từ Nhân Vũ một cái, nói nhỏ: “Cậu nhỏ mồm chút!”, sau đó, Hàn Giang hạ giọng, nói với Từ Nhân Vũ: “Thực ra tôi đã nghĩ xong kế thoát thân rồi. Bọn chúng lục soát người chúng ta hai lần, có thể nói là đã lục bằng sạch mọi thứ trên người chúng ta, nhưng chúng vẫn để sót một chỗ quan trọng.”

“Chỗ nào? Những chỗ có thể cất giấu đồ chúng đã lục soát hết rồi, chỉ thiếu mỗi lột sạch quần áo của chúng ta thôi” - Từ Nhân Vũ nghi ngờ hỏi.

“Giày của tôi, chính xác mà nói thì là đế giày của tôi”

“Đế giày?”

“Trước khi đến đây, tôi đã dự liệu được khả năng chúng ta sẽ gặp phải bất trắc, cũng có khả năng phải dùng đến thủ đoạn cưỡng chế, cướp lại kệ tranh ngọc, bởi vậy mới cố ý mang theo một thứ đồ chơi. Thứ đồ chơi này trong vòng năm phút phát ra tín hiệu mạnh sẽ làm nhiễu loạn tín hiệu viễn thông trong phạm vi một nghìn mét vuông. Cũng có nghĩa là tôi chỉ cần lấy thứ này ra, rồi mở nó tại đây thì thiết bị giám sát ở đây sẽ tạm thời mất linh, nhưng chỉ được năm phút. Sau năm phút công suất của thiết bị này phát ra sẽ suy yếu dần, cho tới khi mất hẳn công dụng”.

“Anh còn có thứ hay ho vậy sao, tại sao không nói sớm. Làm tôi sợ rúm ró cả

người!” - Từ Nhân Vũ oán thán.

“Nói sớm cũng vô dụng, kế hoạch của tôi phải đợi tới khi trời tối, ngoài ra, kế hoạch này cần phải có sự phối hợp của cậu.”

“Sự phối hợp của tôi? Nói đi, muốn tôi làm gì?” “Giả vờ chết!”

“Giả vờ chết?”

“Đúng vậy, giả vờ chết. Cậu nghe cho kĩ nhé, kế hoạch của tôi thế này. Đợi lúc nữa, tôi quay lưng lại, nhân lúc camera không nhìn thấy tôi sẽ lấy thiết bị đó ra, nắm trong tay. Sau đó, tôi đi đến cạnh cửa sắt, mở thiết bị đó ra rồi gắn nó lên tường, rồi cậu nằm ra đất giả vờ chết. Lúc này, cảnh vệ của họ sẽ vào đây kiểm tra, sau đó... nghe rõ chưa?” - Hàn Giang

làm động tác chặt đầu.

“Nghe rõ rồi. Nhưng tôi nằm xuống giả chết, thế còn anh thì sao?”

“Tôi thì chịu mệt một lúc vậy, tôi sẽ ở trên đó đợi!”

- Nói xong, Hàn Giang chỉ chỉ lên trần nhà nhả bóng, không có bất cứ thứ gì hay chỗ nào để vùi.

“Anh muốn bò lên đó? Có được không vậy? Trên đó không có cái gì nắm được đâu đấy!” - Từ Nhân Vũ không khỏi lo lắng nói.

“Được rồi, việc này không khiến cậu phải lo. Nhớ kĩ, chúng ta chỉ có năm phút, trong vòng năm phút nhất định phải thoát ra khỏi tòa nhà này; và kể từ khi thiết bị nhiễu sóng bắt đầu hoạt động cho

tới khi cảnh vệ vào kiểm tra chỉ có khoảng hơn mười giây, chúng ta nhất định phải tận dụng chắc thời gian”.

“Tôi hiểu rồi, kế hoạch này có thành công hay không đều trông cả vào việc nắm bắt thời gian!”

“Được! Lập tức hành động!” - Nói xong, Hàn Giang quay người, áp sát vào tường, giả vờ ngủ gật, hai tay nhanh chóng lấy thiết bị nhiễu sóng bé xíu từ trong đế giày ra.

9

Hàn Giang lại giả vờ xoay người, sau đó vươn vai, đứng dậy, từ từ bước tới cạnh cửa sắt, quan sát động tĩnh trong hành lang. Anh quay đầu lại nháy mắt với Từ Nhân Vũ. Từ Nhân Vũ hiểu ý, Hàn Giang

bật thiết bị gây nhiễu sóng trong tay lên, ngay sau đó, anh nhanh chóng gắn thiết bị này lên tường.

Từ Nhân Vũ nhìn thấy Hàn Giang bật thiết bị nhiễu sóng lên liền nằm bò ngay ra đất lạnh cóng. Hàn Giang nhìn qua bộ dạng của Từ Nhân Vũ cũng khá giống thật, xem ra gã này ra trận mà giả chết thì giống phải biết. Sau đây là đến lượt mình rồi, anh ngẩng đầu nhìn lên trần nhà một cái, trần nhà cao khoảng hơn ba mét, rất trơn, cao so với cửa sắt hơn một mét, cũng có nghĩa là đứng bên ngoài cửa sắt sẽ không nhìn thấy trần nhà, đây cũng là khuyết điểm duy nhất trong thiết kế của căn nhà nhỏ của Peter. Hàn Giang tiến tới góc tường, hít một hơi thật sâu, sau

đó dốc hết sức lực đập lên góc tường leo lên trần nhà. Lúc này cơ thể anh dường như đã lơ lửng trên không trung, chỉ dựa vào tứ chi để cố gắng giữ trọng lượng cơ thể.

Sau khi Hàn Giang hoàn tất những động tác này thì cánh cửa sắt được đẩy mạnh ra, ngay sau đó là tiếng bước chân dồn dập vang lên cùng tiếng rút súng, tiếng mở két sắt, và cả tiếng của chiếc khóa to va đập vào nhau. Hàn Giang mừng thầm, con mồi trong cuộc đi săn đã rơi vào bẫy. Anh nín thở, chỉ đợi thợ săn xuất hiện.

Quả nhiên, hai mươi giây sau, hai cảnh vệ súng đạn sẵn sàng xuất hiện ngoài cửa sắt. Họ lập tức phát hiện ra Từ Nhân Vũ

đang nằm trên sàn nhà. Hai gã trai tráng hữu dũng vô mưu không kịp nghĩ ngợi liền mở ngay cánh cửa sắt ra, cúi người xuống kiểm tra Tủ Nhân Vũ. Nhưng chỉ trong vòng vài giây đó, một trong hai gã cảnh vệ đã lập tức phát hiện ra điều gì đó. Gã đứng thẳng dậy, nhìn quanh bốn bức tường trong căn nhà của Peter, rất nhanh, rồi hấn ngẩng đầu lên...

Chính trong giây phút gã ngẩng đầu lên, Hàn Giang giống như một con hổ đói lao từ trên xuống, vồ lấy tay cảnh vệ. Gã cảnh vệ hoàn toàn bất ngờ, vốn không đề phòng để chống đỡ. Hàn Giang quật gã cảnh vệ xuống đất, một cú đấm nặng tựa đá ghè khiến tay gã cảnh vệ ngắt đi. Gã cảnh vệ còn lại đã kịp phản ứng, đang

định nổ súng bắn Hàn Giang thì Từ Nhân Vũ đang nằm trên sàn nhà lật người lại, tung một cú đá đập gã ta bay lăn ra đất. Nhưng dù sao sức của Từ Nhân Vũ cũng không đủ để tay cánh vệ đó ngã ngất đi, nên hắn vẫn định bò dậy nổ súng, lập tức Hàn Giang đã không cho hắn cơ hội, đưa anh cùi chỏ thúc về phía trước khiến gã cánh vệ ngất lịm.

Nhưng do cú đánh này Hàn Giang đã dùng sức quá đà nên cánh tay phải vừa mới được dưỡng thương của anh cũng bị đau buốt thấu tận xương tủy.

Hàn Giang bất chấp đau đớn, cùng Từ Nhân Vũ nhặt súng của hai gã cánh vệ lên. Hàn Giang còn cẩn thận kiểm tra lại băng đạn, trong đó đạn vẫn đầy ắp. Hàn

Giang giới thiệu với Từ Nhân Vũ: “Gã này hơi bị được đấy! Khẩu ‘rắn hổ mang’ kiểu PK 9 ly do Nga chế tạo, hai băng đạn song song, 18 phát đạn, trong vòng cự li 70cm có thể xuyên thủng áo chống đạn cấp III. Ilyushin coi trọng chúng ta thật đấy, súng đeo của những tay cảnh vệ này mà lại đầy ắp đạn đến như vậy”.

Hàn Giang và Từ Nhân Vũ bước ra khỏi căn nhà nhỏ của Peter, vừa tới ngã rẽ, Hàn Giang lập tức phát giác ra có người đang tiến vào, anh thò cánh tay ra chặn Từ Nhân Vũ đang lao về phía trước lại, rồi hai người nép sát vào tường. Khả năng là do nghe thấy động tĩnh ban nãy nên lại có thêm hai tay cảnh vệ khác đi vào, nhưng khi hai gã này tiến vào lại

không nghe thấy bất cứ động tĩnh gì nên đã lơ là cảnh giác. Khi chúng rẽ vào chỗ ngoặt, thì không thể ngờ rằng Hàn Giang đang đợi mình ở đó. Hàn Giang tung hai cú đá, đá bay súng trong tay hai gã, rồi ngay sau đó là một loạt cú đấm rất điêu luyện khiến đánh cho hai gã cảnh vệ ngất lả ra sàn.

Hàn Giang tiếp tục hướng về phía cửa, nhưng đi được vài bước anh mới phát hiện ra Từ Nhân Vũ không theo sau nên liền quay đầu lại nhìn, hóa ra Từ Nhân Vũ đang bò ra đất lục băng đạn của hai gã cảnh vệ ban nãy.

Hàn Giang ngán ngẩm khẽ thúc giục: “Đi mau! Đừng có nhiều sự thế!”

Từ Nhân Vũ vội đuổi theo, tiến đến sau,

hai người tới trước cánh cửa sắt. Hàn Giang hiểu rằng, cứ chần chừ như vậy thì ít nhất ba phút cũng đã trôi qua rồi, mình chỉ có năm phút, không còn thời gian nữa, nên anh và Từ Nhân Vũ tức tốc lao ra khỏi cánh cửa sắt dày khoảng nửa mét. Trong phòng giám sát ngoài cửa vẫn còn hai cảnh vệ, hai gã đó thấy tình hình như vậy thì vô cùng kinh ngạc mặt thất sắc. Hàn Giang chưa kịp đợi hai gã giơ súng lên ngắm thẳng nòng súng về phía họ. “Hai tay ôm đầu, áp sát vào tường! Nhanh!” - Hàn Giang gầm giọng ra lệnh. Hai gã cảnh vệ đành phải ngoan ngoãn ngồi xổm sát vào tường. Hàn Giang tiến đến trước súng của cả hai. Anh không muốn kết thù chuốc oán với Ilyushin nên

không nổ súng, chỉ gõ vào gáy hai gã cảnh vệ hai cái khiến họ ngất đi.

Hàn Giang liếc qua camera trong vòng giám sát, quả nhiên toàn là chấm hoa tuyết! Hàn Giang quay lại nói với Từ Nhân Vũ: “Thời gian không còn nhiều nữa, đi mau!”

Nói xong, Hàn Giang đi thẳng xuống tầng một, nhưng Từ Nhân Vũ lại đột nhiên phát hiện ra túi thuốc và hộp diêm bảo bối của mình, cùng một số vật dụng cá nhân của hai người, đang nằm trên bàn phòng giám sát. Từ Nhân Vũ vội vàng thu hết những thứ này lại mới đuổi theo Hàn Giang.

10

Hai người không ra ngoài bằng cửa chính

tầng một, bởi Hàn Giang dự đoán ở đó nhất định sẽ có thiết bị nghiêm ngặt, anh và Từ Nhân Vũ tới trước một cửa sổ trên cầu thang. Chưa đợi Từ Nhân Vũ kịp phản ứng, Hàn Giang đã lùi lại vài bước, dùng áo khoác cuốn lấy người, rồi lao vụt một cái ra ngoài cửa sổ, cả tấm cửa bị Hàn Giang đập vỡ vụn, Từ Nhân Vũ tức tốc lao theo Hàn Giang.

Hai người rút cuộc đã được hít thở không khí tự do. Từ Nhân Vũ liếc nhìn chiếc Volga cũ rích của họ vẫn đỗ bên kia đường, hai người đưa mắt nhìn nhau, bước nhanh lao về phía chiếc Volga.

Nhưng họ chưa kịp đi tới bên kia đường thì hệ thống cảnh báo của tòa nhà cục an ninh đã đột nhiên phát huy tác dụng, đèn

điện bật sáng trung, hàng tốp cảnh vệ lao rầm rập ra khỏi tòa nhà.

Hàn Giang và Từ Nhân Vũ một lần nữa bị cảnh vệ bủa vây trên đường. Lần này thì không cần phải tốn nhiều thời gian, hai bên đều đã khai hỏa, một trận chiến đích thực đã nổ ra. Hàn Giang và Từ Nhân Vũ thân cô thế cô, chỉ còn cách vừa đánh vừa rút. Từ Nhân Vũ hét lên với Hàn Giang: “Chúng ta không sang được bên kia đâu, làm thế nào bây giờ?” Từ Nhân Vũ vừa nói dứt lời thì sau lưng anh liền có vài cảnh vệ xông lên. Hàn Giang thấy tình thế không ổn đành phải từ bỏ ý đồ lấy xe tháo chạy, anh kéo Từ Nhân Vũ lao về phía góc phố khác. Đám cảnh vệ lập tức bám theo. Hàn Giang và

Từ Nhân Vũ lập tận dụng vài thùng rác bên vệ đường làm vật cản để cản trở tốc độ của đối phương.

“May mà tôi lấy thêm vài băng đạn nếu không thì hugg ta mất mạng từ lâu rồi!”

Từ Nhân Vũ bắn hết một băng đạn, áp người vào thùng rác thở hên hên nói.

“Rồi, cậu thông minh. Tiếp theo chúng ta làm thế nào đây? Cậu có thông thuộc địa hình ở đây không?”

- Hàn Giang một mặt kiên trì bắn tỉa, một mặt hỏi Từ Nhân Vũ.

Từ Nhân Vũ quay nhìn cảnh vật xung quanh, hoàn toàn là nơi lạ lẫm với anh, nhưng anh nhìn thấy một con ngõ nhỏ gần con phố nơi họ đứng. Trong trí nhớ của anh thì đường phố Saint Petersburg

thường thông suốt với nhau, chạy vào đó chắc sẽ thoát được ra ngoài. Vậy là, anh chỉ cho Hàn Giang ngõ nhỏ đó. Hàn Giang hiểu ý Từ Nhân Vũ, gật đầu nói: “Cậu sang đó trước đi, tôi ở đây yểm trợ cho cậu.”

Hai người hẹn nhau xong, Hàn Giang đứng thẳng dậy, bắn tia ô ạt về phía đầu phố nơi có truy binh, Từ Nhân Vũ ước lượng thời cơ, bất chấp tất cả lao về phía con ngõ nhỏ. Hàn Giang bắn liền một lúc hết băng đạn xong mới trốn sau thùng rác thở hổn hển. Anh thấy Từ Nhân Vũ đã tháo chạy thành công vào ngõ nhỏ đó, mình cũng phải rút lui thôi nên liền thay một băng đạn mới, vừa đánh vừa rút lui. Năm phút sau, anh cũng rút lui được vào

con ngõ đó, nhưng đợi tới khi anh ngoái lại nhìn thì thấy hoa cả mắt, con...con ngõ này hóa ra là một ngõ lao về phía góc phố khác. Đám cảnh vệ lập tức bám theo. Hàn Giang và Từ Nhân Vũ tận dụng vài thùng rác bên vệ đường làm vật cản để cản trở tốc độ của đối phương.

“May mà tôi lấy thêm vài băng đạn nếu không thì chúng ta hết đạn từ lâu rồi!” - Từ Nhân Vũ bắn hết một băng đạn, áp người vào thùng rác thở hổn hển nói.

“Rồi, cậu thông minh! Tiếp theo chúng ta làm thế nào đây? Cậu có thông thuộc địa hình ở đây không?”

- Hàn Giang một mặt kiên trì bắn tỉa, một mặt hỏi Từ Nhân Vũ.

Từ Nhân Vũ quay nhìn khung cảnh xung

quanh, hoàn toàn là nơi lạ lẫm với anh, nhưng anh nhìn thấy một con ngõ nhỏ gần con phố nơi họ đứng. Trong trí nhớ của anh thì đường phố Saint Petersburg thường thông suốt với nhau, chạy vào đó chắc sẽ thoát được ra ngoài. Vậy là, anh chỉ cho Hàn Giang ngõ nhỏ đó. Hàn Giang hiểu ý Từ Nhân Vũ, gật gật đầu nói: “Cậu sang đó trước đi, tôi ở đây yểm trợ cho cậu.”

Hai người hẹn nhau xong, Hàn Giang đứng thẳng dậy, bắn tia ô ạt về phía đầu phố nơi có truy binh, Từ Nhân Vũ ước lượng thời cơ, bất chấp tất cả lao về phía con ngõ nhỏ. Hàn Giang bắn liền một lúc hết băng đạn xong mới trốn sau thùng rác thở hổn hển. Anh thấy Từ Nhân Vũ đã

tháo chạy thành công vào ngõ nhỏ đó, mình cũng phải rút lui thôi nên liền thay một băng đạn mới, vừa đánh vừa rút.

Năm phút sau, anh cũng rút lui được vào con ngõ đó, nhưng đợi tới khi anh ngoái lại nhìn thì bỗng hoa cả mắt, con... con ngõ này hóa ra là một ngõ cụt! Hàn Giang tuyệt vọng rồi, phía sau đã vang lên tiếng bước chân dồn dập của đám cảnh vệ.

“Từ Nhân Vũ đâu? Đây là ngõ cụt, sao không thấy Từ Nhân Vũ?”, Hàn Giang nghi ngờ nhìn về phía ngõ cụt. Đây quả thực là một ngõ cụt, phía trước là bức tường cao chặn đứng đường đi. Với bản lĩnh của Từ Nhân Vũ chắc chắn sẽ không thể vượt qua được bức tường cao thế

này, nhưng lại không thấy Từ Nhân Vũ đâu cả. Đúng lúc Hàn Giang đang nghi ngờ thì đột nhiên một giọng nói vang lên dưới chân anh: “Tôi ở đây! Dưới chân!”

Hàn Giang giật bắn mình, ngó xuống dưới chân tìm kiếm, giọng nói phát ra từ một nắp cống phía dưới. Anh bước tới cạnh nắp cống, phát hiện ra nó rõ ràng đã bị ai đó di chuyển, anh ngó người ra một giây, nắp cống đó bỗng động đậy, đầu Từ Nhân Vũ thò ra.

Truy binh phía sau đã áp sát, Hàn Giang không còn đường rút, anh rướn người một cái nhảy xuống cống. Từ Nhân Vũ tức tốc đóng nắp cống lại. Ngay tức khắc, trên đầu họ vang lên tiếng bước chân rầm rập cùng tiếng la hét ồn ào.

Hàn Giang nghe không hiểu những người đó nói gì, còn Từ Nhân Vũ cũng chỉ nghe loáng thoáng được mấy câu: “Tiếp tục lục soát!... Trèo qua tường... chạy không xa... chắc chắn là ở gần đây!”

Hai người nín thở, im lặng trốn dưới nắp cống, nhưng những người bên trên vẫn đứng mãi không chịu bỏ đi. Từ Nhân Vũ không chịu nổi nữa rồi, anh khẽ nói với Hàn Giang: “Xem ra chúng ta rất khó thoát ra, vậy thà đi đường này còn hơn.” “Ý cậu là đi theo đường cống nước ra ngoài?” “Không còn cách nào khác cả, đành phải vậy thôi!” Hàn Giang cũng hết cách, đành rón rén theo Từ Nhân Vũ leo xuống cầu thang sắt dưới nắp cống, đến một đường cống ngầm nhỏ hẹp. Hai

người nhìn đường công này, một vùng tối đen, Hàn Giang không biết phải đi đường nào. Từ Nhân Vũ chỉ đại về một hướng, vậy là hai người men theo đường công này, đi về phía vô định tối mịt mù...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 6

Nửa ngày trong cung điện Mùa Đông “Tuy Tây Hạ ở Trung Quốc, nhưng nghiên cứu về Tây Hạ học lại ở Nga.” - Đương nhiên Hàn Giang đã từng nghe thấy câu nói này, nhưng hôm nay, khi nghe một học giả người Nga nói với anh câu này, tim anh quả thực đã nhói đau.

Đường Phong ráng hết sức giữ bình tĩnh, nhưng anh vẫn cảm thấy một sự đè nén khó diễn tả bằng lời...

1

Ngày đầu tiên của năm mới, sau khi Hàn Giang và Từ Nhân Vũ đi, Đường Phong vốn định ngủ nướng một lúc nhưng không tài nào ngủ được, vậy là anh quyết định dậy, vớ bừa vài thứ bỏ vào bụng. Nhìn nhìn đồng hồ, đã là chính Ngọ rồi, Đường Phong thu dọn đồ đạc xong xuôi, quyết định buổi chiều sẽ đi ra ngoài.

Đường Phong ra khỏi đại học Saint Petersburg mở bản đồ ra, nhìn xung quanh, hướng đông bắc cách sông Neva là pháo đài Peter và Paul. Pháo đài Peter và Paul là mô hình thu nhỏ ban đầu của

thành phố Saint Petersburg trong năm đó, khi Pie Đại đế xây dựng Saint Petersburg thì thánh Phêrô và Phaolô đã có từ trước, sau đó mới có thành phố Saint Petersburg. Pháo đài Phêrô và Phaolô sau này trở thành nhà ngục để Sa hoàng chuyên nhốt giữ tội phạm nghiêm trọng, hiện đang là thắng cảnh nổi tiếng của Saint Petersburg.

Từ đây nhìn về phía đông nam, cách dòng sông Neva chính là cung điện Mùa Đông. Đường Phong quyết định tới cung điện Mùa Đông xem xét một lượt trước. Vì vậy anh từ cầu Cung điện Mùa Đông đi qua sông Neva, đến quảng trường Cung điện Mùa Đông. Quảng trường Cung điện Mùa Đông là quảng trường

kiểu nửa mở do cung điện Mùa Đông và tòa nhà của Bộ tổng tham mưu quay lại tạo thành. Trên quảng trường có dựng đài tưởng niệm Alexander kỉ niệm sự kiện nước Nga đánh bại đại quân của Napoleon vào năm 1812. Đây là một cột đá được tạc thành từ một tảng đá hoa cương nguyên khối và đã đứng sừng sững hiên ngang ở đây gần 200 năm.

Cung điện Mùa Đông là một tòa kiến trúc cung điện mang phong cách Baroque. Bước vào cửa chính của cung điện là một đại sảnh rực rỡ huy hoàng, rộng thênh thang, hai lối cầu thang bằng đá hoa hai bên đã dẫn Đường Phong tới một gian điện nghệ thuật rộng rãi. Báu vật lịch sử của thời đại Sa hoàng, vô số

những tác

phẩm hội họa của những danh họa nổi tiếng phương Tây như Leonardo da Vinci, Raphael, Michelangelo, Titian, Rubens, Rembrandt... đều khiến Đường Phong say mê, lưu luyến ngắm đi ngắm lại. Đương nhiên, điều khiến anh hứng thú nhất vẫn là những văn vật Phương Đông mà ở đây cất giữ trưng bày. ở khu bảo tàng Trung Quốc trong cung điện Mùa Đông, Đường Phong đã vô cùng ngạc nhiên khi thấy sự xuất hiện của rất nhiều văn vật Trung Quốc: nào là gốm sứ Thanh Hoa, đồ gia dụng bằng gỗ gụ của triều Minh, Thanh, thậm chí còn có cả tác phẩm hội họa của thiên tài Từ Bi Hồng. Đường Phong cũng nhìn thấy vài

“chiến lợi phẩm” mà những nhà thám hiểm người Nga đã khai quật được tại vùng tây bắc Trung Quốc, ví dụ như một bản kinh Phật Tây Hạ và một bức tượng Phật cùng được khai quật từ Hắc Thủy Thành và một số những phần còn sót lại của văn vật Tây Hạ mà Đường Phong cũng chưa từng nhìn thấy.

Đường Phong đứng chôn chân trước văn vật của vương triều Tây Hạ, những văn vật này dường như lại đưa anh trở về với vương triều thần bí xa xôi ấy. Nơi chúng ở lẽ ra phải là Trung Quốc, nhưng những nhà thám hiểm người Nga sau những chuyến thám hiểm liên tục tại phía tây Trung Quốc đã đem chúng về đây. Trước đây, Đường Phong cũng đã từng nhìn

thấy văn vật Tây Hạ trong viện bảo tàng trong nước, nhưng trong giây phút này, trên lãnh thổ của đất nước khác, nhìn thấy những báu vật đến từ Trung Quốc, một thứ cảm xúc phức tạp đang xâm chiếm lòng ngực, cổ họng anh. Đây là cảm giác mà trước đây anh chưa từng có. Đường Phong nhìn chăm chú bức tượng phật đến thần thờ. Đó là phần đầu của một bức tượng phật Lư Xá. Đường Phong đã từng nhìn thấy vô số tượng phật, nhưng chưa từng nhìn thấy vị phật nào đẹp như vậy. Khuôn mặt của bức tượng phật Lư Xá này đầy đặn, bờ môi căng mọng, hai khóe miệng tươi tắn, mỉm cười bí hiểm với Đường Phong. Đó là nụ cười đến từ Đông Phương, nó khiến

Đường Phong say đắm ngất ngây, mãi vẫn không dứt ra được... Đúng lúc Đường Phong chăm chú nhìn bức tượng trong tủ kính đến mức thần thờ thì sau lưng anh bỗng vang lên giọng nói của một người đàn ông: “Anh đến từ Trung Quốc phải không?”

Người đó nói tiếng Nga, Đường Phong giật thót tim, anh cảm thấy giọng nói này dường như đã từng nghe thấy ở đâu đó: “Kỳ lạ, ở đây đúng ra không có ai thân quen mà? Lẽ nào... là Makarov? Không, đây không phải là giọng nói của Makarov, hơn nữa Makarov cũng sẽ không hỏi mình như vậy”.

Nghĩ tới đây, Đường Phong quay ngoắt người lại, sau lưng là một người đàn ông

người Nga xa lạ, xem ra khoảng ngoài 30 tuổi, người cao gầy, đeo cặp kính gọng vàng. Đường Phong ngẫm nghĩ, người này là ai? Hình như có chút quen quen, nhưng nhất thời anh lại chưa nhớ ra.

Trong lúc Đường Phong ngẫm nghĩ thì người đó lại cất lời: “Sao, anh quên rồi, hôm đó ở hành lang khoa nghiên cứu Đông Phương của đại học Saint Petersburg... lúc đó anh và một người nữa đi tìm giáo sư Boris...”

“Ồ!”, Đường Phong đột nhiên nhớ ra, là vị học giả trẻ sáng hôm đó gặp ở hành lang khoa nghiên cứu Đông Phương. Anh vội vàng gật gật đầu, đáp lại bằng tiếng Nga: “Đúng! Tôi đến từ Trung Quốc.” Người thanh niên đó vừa nghe thấy

Đường Phong nhận là người Trung Quốc liền nở nụ cười, đưa tay về phía Đường Phong, mỉm cười nói với anh bằng tiếng Trung: “Đã là người Trung Quốc vậy thì chúng ta giao lưu với nhau bằng tiếng Trung nhé!”

Đường Phong lại lần nữa giật mình, anh không ngờ chàng trai người Nga này lại nói tiếng Trung trôi chảy như vậy. Anh âm thầm nghĩ trong lòng: “Lại thêm một người, Makarov là người của KGB, biết nói tiếng Trung, Yelena là đặc công át chủ bài, cũng biết nói tiếng Trung, còn người thanh niên đứng trước mặt mình đây làm gì nhỉ mà cũng biết nói tiếng Trung! Và cả giáo sư Boris đã mất nữa, ông am hiểu lịch sử Trung Quốc đến

nhường vậy!” - Hiện giờ Đường Phong đang mang tâm lý vô cùng thận trọng với những người Nga biết nói tiếng Trung, nhưng anh cũng đưa tay về phía người học giả trẻ tuổi đó...

2

Thế nhưng Đường Phong bỗng nghĩ lại: “Chuyện này cũng không có gì kỳ lạ, lần trước người thanh niên này lừng nói, anh ta là nghiên cứu sinh của giáo sư Boris, nghiên cứu Đông Phương học, nên tất nhiên là phải biết tiếng Trung rồi”.

Vị học giả trẻ tuổi này nhận ra sự nghi ngờ của Đường Phong nên tiếp tục tự mình giới thiệu: “Tôi tên là Tymoshenko, làm việc tại đây.”

“Ở đây?”

“Đúng vậy, chính nơi này, cung điện Mùa Đông! Chuyên ngành của tôi là nghiên cứu lịch sử và văn hóa Trung Quốc.”

“Thảo nào tiếng Trung của anh trôi chảy như vậy. Anh cứ gọi tôi là Đường Phong nhé!” Đường Phong nói.

“Đường Phong? ‘Đường trong triều Đường? Đường Phong, một cái tên rất thi vị, khiến người ta liên tưởng tới thi ca huy hoàng và bản nhạc hoa mỹ thời Thịnh Đường!” - Tymoshenko nhận xét.

Đường Phong đã từng này tuổi nhưng đây là lần đầu tiên nghe thấy người ta đánh giá về tên mình như vậy, hơn nữa anh lại là từ miệng của một người nước ngoài. Anh bất giác nảy sinh cảm giác cảm mến thích thú với vị học giả người Nga vô

tình gặp gỡ này. Đương nhiên, trong giây phút đó, chắc là ngay cả Đường Phong cũng không ý thức được, sự hứng thú của anh với Tymoshenko phần lớn đến từ nhiệm vụ trong chuyến đi tới Saint Petersburg lần này.

“Thật không ngờ tại Saint Petersburg lại gặp được người am hiểu văn hóa Trung Quốc như anh đây, người Nga mà nói tiếng Trung rất trôi chảy!” - Đường Phong ngạc nhiên nói.

“Điều này đều nhờ công của giáo sư Boris cả đấy!” - Tymoshenko nhắc tới giáo sư Boris.

“Đúng rồi, lần trước anh nói rằng mình là khóa nghiên cứu sinh cuối cùng mà giáo sư Boris hướng dẫn, đúng không?”

“Ừm, thầy hướng dẫn của tôi chính là giáo sư Boris, nhưng thật đáng tiếc, ông không đợi được đến lúc chúng tôi bảo vệ luận văn tốt nghiệp đã qua đời. Đây cũng là điều đáng tiếc suốt cuộc đời tôi!

Tymoshenko nói tới đây mặt bỗng trĩu nặng, nụ cười trên môi đã tắt ngấm.

“Xin lỗi, hãy lượng thứ cho sự mạo muội của tôi!” - Đường Phong nói.

“Không sao!” - Tymoshenko đã bình tĩnh trở lại, sau khi thở dài, anh nói: “Lần này anh tới Saint Petersburg làm gì vậy?”

“À! Làm học giả một thời gian ngắn tại Đại học Saint Petersburg và nhân tiện cũng tham quan du lịch một chút. Đây thôi, hôm nay tôi đến Cung điện Mùa Đông tham quan đây”, Đường Phong che

giấu mục đích thật sự của mình.

“Lần đầu tiên anh đến đây ư?”

“Vâng, ở đây quả thật danh bất hư truyền.”

“Vì đây là lần đầu tiên anh đến đây nên hãy để tôi sẽ đưa anh đi tham quan nhé!”

- Tymoshenko nhiệt tình làm hướng dẫn viên cho Đường Phong.

Nếu như không có nhiệm vụ thì Đường Phong chắc chắn không có nhu cầu này. Nhưng lúc này đây, điều Đường Phong thật sự muốn nói với Tymoshenko chính là chuyện về giáo sư Boris.

Tymoshenko dẫn Đường Phong đi một vòng quanh khu trưng bày văn vật Trung Quốc, tường tận giới thiệu lai lịch và giá trị nghệ thuật của từng văn vật một.

Đường Phong nắm rõ như lòng bàn tay về những văn vật đến từ Trung Quốc này, nhưng anh không muốn để Tymoshenko nhận ra dáng vẻ rất hiểu biết của mình. Vậy là, trong cả chuyến tham quan Đường Phong đều chau mày, phải giả vờ cái gì cũng không biết, và chăm chú lắng nghe Tymoshenko giới thiệu. Tuy Đường Phong cảm thấy như vậy có chút buồn cười nhưng anh hiểu rằng điều này là bắt buộc.

Khi họ trở lại chỗ những văn vật Tây Hạ đến từ Hắc Thủy Thành, Tymoshenko giới thiệu với Đường Phong: “Mấy văn vật quý báu này là văn vật đến từ vương triều Tây Hạ Trung Quốc. Chúng được nhà thám hiểm Kozlov nước Nga chúng

tôi phát hiện ra tại Hắc Thủy Thành ở tây bắc Trung Quốc năm 1909. Đó là một phát hiện quan trọng, làm chấn động cả giới học thuật, hoàn toàn có thể xếp ngang hàng với phát hiện của Stein tại Đôn Hoàng.”

“Tây Hạ? Hắc Thủy Thành? Đôn Hoàng thì tôi đã từng đến, Stein đã phát hiện ra Tàng Kinh Động ở đó, còn Tây Hạ và Hắc Thủy Thành tôi lại hiếm khi nghe nói tới!” - Đường Phong giả bộ không biết gì, anh tự cảm thấy mình diễn rất đạt, hoàn toàn có thể làm diễn viên.

“Ồ! Trước tiên tôi phải đính chính một sai lầm của anh, Tàng Kinh Động Đôn Hoàng không phải do Stein phát hiện ra, mà là một đạo sỹ họ Vương.” -

Tymoshenko đính chính lại.

Đường Phong cười thâm trong bụng, Tymoshenko này thật thà thật đấy, anh ấy tưởng mình không biết thật, nhưng đồng thời Đường Phong cũng bắt đầu bái phục thái độ nghiên cứu học thuật nghiêm túc của Tymoshenko.

Đây là điều mà giới học thuật Trung Quốc còn thiếu sót.

3

Tymoshenko tiếp tục bắt đầu giới thiệu với Đường Phong về lịch sử và văn hóa của Tây Hạ, rồi cuối cùng lại nói về cuộc thám hiểm của Kozlov và phát hiện Hắc Thủy Thành. Đường Phong nghe một hồi lâu, những gì mà Tymoshenko kể thì về cơ bản anh đều đã biết, bởi không có

gì đặc biệt. Vậy là Đường Phong ngắt lời giới thiệu của Tymoshenko, định hỏi vài vấn đề anh hứng thú: “Xin lỗi, tôi muốn hỏi anh một câu, những báu vật của văn vật Tây Hạ mà Kozlov phát hiện được trong Hắc Thủy Thành, sau này đều được ông ấy đưa tới Saint Petersburg sao?”

“Ừm, đúng vậy, kinh phí của đội thám hiểm Kozlov đều do Hội địa chất vật lý Hoàng gia chu cấp, thế nên Kozlov đã hiến tặng tất cả văn vật cho Sa hoàng”.

“Vậy hiện giờ những văn vật quý giá đó được cất giữ ở đâu?”

“Là thế này, mà những thứ Kozlov mang về, bao gồm một số văn hiến và văn vật mà những nhà thám hiểm firm VC từ tây bắc Trung Quốc, một phần được cất giữ

trong viện nghiên cứu Đông Phương học, Học viện khoa học của Saint Petersburg, còn một phần nữa thì được cất giữ cẩn thận tại cung điện Mùa Đông”.

“Vậy tôi có thể nhìn thấy phần nào?” - Đường Phong hỏi.

Tymoshenko ngửa tay ra, chán nản nói: “Rất đáng tiếc, những thứ mà hiện giờ chúng ta có thể nhìn thấy chỉ là một phần rất nhỏ trong số văn vật đã được khai quật, bởi vì đông văn vật đó quá lớn. Mãi đến ngày hôm nay, tuy rất nhiều đời học giả của nước tôi đã nỗ lực nghiên cứu, nhưng vẫn chưa thể trưng bày hết chúng trước mặt thế gian. Ngay cả tôi, tuy là nhân viên nghiên cứu chuyên nghiệp, cũng chỉ nhìn thấy một số lượng

nhỏ văn hiến và văn vật, nhưng mong anh hãy tin rằng, mấy đời học giả của chúng tôi vẫn không ngừng nỗ lực nghiên cứu. Anh đã từng nghe một câu nói như thế này chưa? Tây Hạ tuy ở Trung Quốc nhưng nghiên cứu Tây Hạ học lại ở Nga?”

- Tymoshenko không giấu nổi sự tự hào, nói.

“Tuy Tây Hạ ở Trung Quốc nhưng nghiên cứu về Tây Hạ học lại ở Nga”. Đương nhiên Đường Phong đã từng nghe thấy cách nói này, nhưng hôm nay, khi nghe chính một học giả người Nga nói với anh câu này, tim anh quả thực đã nhói đau. Đường Phong cố sức giữ bình tĩnh, nhưng anh vẫn cảm thấy một sự đè nén

khó diễn tả bằng lời. Sự đè nén này khiến anh không sao thở nổi, đè nén tới nỗi anh muốn tắt thở! Anh muốn nhanh chóng rời khỏi gian trung bày về Trung Quốc này, nhưng Tymoshenko vẫn rất nhiệt tình giới thiệu với Đường Phong về vài văn vật Tây Hạ để trong tủ trưng bày, kính được viết bằng chữ Tây Hạ, kính được viết bằng Hán ngữ, và cả pho tượng đầu phật Lư Xá. Tymoshenko chỉ vào pho tượng đầu phật Lư Xá đó, nói với Đường Phong: “Pho tượng đầu phật này được Kozlov phát hiện thấy trong một tòa bạch tháp của Hắc Thủy Thành, Lúc ấy, khi Kozlov mở cửa tòa tháp này ra, thì thấy pho tượng này được đặt uy nghiêm ngay ngắn chính giữa bạch tháp, xung quanh

chất đầy những bản Vịnh được viết bằng chữ Tây Hạ và chữ Hán cùng rất nhiều những tượng phật lớn nhỏ khác.”

‘Bạch tháp?’ - Đường Phong hình như đã từng đọc qua ghi chép này trong cuốn hồi ức của Koxlov. Đó là một lần khai quật trộm dã man, căn bản không thể coi là một phát hiện khai quật khoa học. Đường Phong gắng hết sức để kiềm chế tâm trạng của mình, anh hỏi Tymoshenko: “Chính là tòa bạch tháp mà Kozlov xưng là: ‘Tòa tháp vĩ đại’ phải không?”

Sự tò mò khiến nỗ lực diễn xuất của Đường Phong trước đó ửở thành công cốc, nên sau khi thốt ra câu này anh lập tức ân hận. Anh không thể phủ nhận việc mình không phải là một “diễn viên” xuất

sắc! Tymoshenko nghe Đường Phong hỏi vậy, mắt sáng lên, ngạc nhiên nói: “Đúng vậy, đó chính là ‘tòa tháp vĩ đại’! Xem ra anh cũng không phải không biết gì về Tây Hạ!”

“Quá khen rồi, chỉ là trước đây tôi vô tình đọc qua một cuốn sách giới thiệu về lịch sử Tây Hạ, bên trong hình như có nhắc tới một ‘tòa tháp vĩ đại’! Bởi vậy nên...” Đường Phong cố gắng che giấu, nhưng anh lại cảm thấy khả năng diễn xuất của mình càng lúc càng trở nên tồi tệ.

4

Tymoshenko không nói thêm gì nữa, anh tiếp tục giới thiệu về văn vật trong tủ trưng bày với Đường Phong. Đường

Phong từ từ di chuyển bước chân theo lời giới thiệu của Tymoshenko. Đột nhiên, trong tủ trưng bày, một văn vật trông khá tầm thường, rất cũ nát lọt vào tầm mắt của anh, nhìn bề ngoài, đây là một cuốn sách cổ kiểu cánh bướm. Đường Phong dựa vào kiến thức chuyên ngành phong phú của mình phán đoán, loại sách cổ kiểu cánh bướm thường là của thời kỳ Đường Tống. Đường Phong dừng bước trước cuốn sách cổ. Khả năng là do niên đại của cuốn sách quá lâu nên bề mặt của nó đã biến thành màu đen sì, vì vậy Đường Phong không thể nhìn rõ trên bìa cuốn sách viết gì. Trong tủ trưng bày lại không giới thiệu gì về văn vật này, Đường Phong quay lại hỏi Tymoshenko: “Cái

này cũng là của Tây Hạ ư?”

Tymoshenko liếc cuốn sách cổ cũ kỹ trong tủ trưng bày một cái, nói: “Đúng vậy, đây là một cuốn sách nổi tiếng về địa lý Tây Hạ tên là ‘Thánh lập nghĩa hải’”.

“Thánh lập nghĩa hải?” - Đường Phong vờ như không biết, thực ra những ai nghiên cứu lịch sử Tây Hạ đều biết cuốn “Thánh lập nghĩa hải”, chỉ là trước đây Đường Phong chưa chuyên sâu nghiên cứu cuốn sách này mà thôi.

“Cuốn sách này cũng được Kozlov đem về từ Hắc Thủy Thành. Văn tự Tây Hạ được giải mã trên đó có giá trị tham khảo rất lớn trong việc tìm hiểu về địa lý địa hình, cảnh sắc sông núi của Tây Hạ.”

- Tymoshenko nói tới đây liền nhìn Đường Phong một cái, Đường Phong cũng chăm chú nhìn Tymoshenko. Anh cảm giác Tymoshenko vẫn chưa nói hết những gì cần nói. Quả nhiên,

Tymoshenko dừng lại một lúc, giới thiệu tiếp: “Nhưng đáng tiếc ở chỗ, cuốn:

‘Thánh lập nghĩa hải’ này lại không hoàn chỉnh, nó bị khuyết mất mấy trang.”

“Khuyết mất mấy trang? Lúc Kozlov phát hiện ra nó thì đã bị khuyết rồi ư?” -

Đường Phong tò mò hỏi.

Tymoshenko lắc lắc đầu: “Cái này thì tôi cũng không rõ. Tốt rồi, ta đã xem xong cả khu trung bày, giờ tôi dẫn anh đi tham quan tiếp khu khác nhé!”

Nói xong, Tymoshenko đi thẳng tới khu

trung bày khác. Đường Phong lại liếc nhìn cuốn “Thánh lập nghĩa hải” một cái rồi vội vàng đi theo Tymoshenko, rời khỏi khu trung bày về Trung Quốc.

Đường Phong rút cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, cảm giác ức chế ban nãy đã biến mất. Tymoshenko dẫn Đường Phong đi xuyên qua từng gian trung bày rục rĩ huy hoàng. Đường Phong cảm thấy rõ ràng Tymoshenko đã tăng tốc, anh sắp không theo kịp anh ta rồi. Đường

Phong theo Tymoshenko đến một căn phòng lộng lẫy nằm ở phía nam tầng hai của cung điện Mùa Đông. Anh vẫn muốn xem nhiều hơn, nhưng Tymoshenko lại đi về phía khu trung bày khác. Tymoshenko đi được hơn chục bước thì phát hiện ra

Đường Phong không theo kịp, anh liền quay đầu lại nhìn, Đường Phong vẫn lưu luyến không rời khỏi gian trung bày đó. Tymoshenko bước lại, cười nói: “Sao thế, đuổi không kịp tôi ư?”

“Ừm, đúng là không theo kịp, anh đi nhanh quá!” Tymoshenko giải thích: “Không phải tôi đi nhanh mà là cung điện Mùa Đông quả thật rất rộng lớn. Cung điện Mùa Đông được xây dựng theo lệnh của Nữ hoàng Elizabeth, bắt đầu xây dựng từ năm 1754, mãi cho tới tám năm sau, Nữ hoàng vĩ đại khác là Ekaterina, đã đăng quang được năm thứ hai - 1762, thì mới xây dựng xong. Nó có 1050 phòng, 1886 cánh cửa, 1945 cửa sổ. Trong thời đại vua chúa nước Nga, ở

đây luôn là cung điện của Sa hoàng, sau cách mạng tháng Mười, chính phủ đã hợp nhất cung điện Mùa Đông với cung điện Hermitage nhỏ, cung điện Hermitage cũ, cung điện Hermitage mới, nhà hát Hermitage thành viện bảo tàng Hermitage, ở đây lưu giữ 250 vạn báu vật quý hiếm đến từ khắp nơi trên thế GIỚI, là viện bảo tàng lớn nhất nước Nga, cũng chính là một trong những viện bảo tàng lớn nhất thế giới.”

“Có 250 vạn vật trưng bày ư?” - Đường Phong vô cùng kinh ngạc trước con số đáng đê giệt mình này.

“Đúng vậy, có người đã từng tính toán qua, nếu muốn đi hết tất cả các gian trưng bày của cung điện Mùa Đông thì

phải đi tới 22 ki-lô-mét. Giả dụ tại mỗi khu trung bày anh dừng chân một phút, tính theo tám tiếng mỗi ngày, vậy thì anh phải mất thời gian tới 15 năm” -

Tymoshenko tự hào nói.

“Quả nhiên là thánh điện nghệ thuật!” -
Đường Phong kinh ngạc thán phục.

“Cung điện Mùa Đông không chỉ là thánh điện nghệ thuật, mà nó còn mang tính lịch sử rất cao. Ví dụ, gian phòng mà chúng ta đang đứng đây, Trước cách mạng tháng Mười từng là văn phòng của một vài bộ trưởng chính phủ lâm thời. Vào ngày cách mạng tháng Mười tấn công cung điện Mùa Đông, Bolshevik đã bắt sống những bộ trưởng đó. Anh hãy nhìn chiếc đồng hồ trên bàn kia đi, thời gian

của nó được vĩnh viễn đặt tại thời khắc đó - 2 giờ 25 phút.”

Nếu Tymoshenko không giới thiệu thì có lẽ Đường Phong đã bỏ qua những chi tiết này, nhưng khi anh nhìn ra ngoài cửa sổ, thì thấy bên ngoài trời đã sẩm tối. “Ban ngày của mùa đông Saint Petersburg thật ngắn ngủi!” - Đường Phong thầm tiếc nuối.

5

Tymoshenko giới thiệu xong, nhìn nhìn đồng hồ rồi nói với Đường Phong: “Sắp đến năm giờ rồi, tôi sẽ đưa anh tới một nơi mà du khách không thể không đến ở cung điện Mùa Đông.”

Nói xong, Tymoshenko dẫn Đường Phong xuyên qua từng dãy hành lang, đến

cung điện Hermitage nhỏ. Tại chính giữa đại sảnh của cung điện Hermitage nhỏ là một chiếc đồng hồ hình con công bằng vàng, sống động như thật. Tymoshenko giới thiệu với Đường Phong: “Đúng năm giờ sẽ có nhân viên của viện bảo tàng đến vặn dây cốt của con công máy này. Đến lúc đó, con công máy sẽ xòe cánh ra theo tiếng đồng hồ chổi tai để khoe bộ lông vũ xanh biếc được nạm kín châu báu của nó.” “Vậy sao? Thần kỳ thật!” - Đường Phong ngắm nhìn chiếc đồng hồ hình con công, hoàn toàn mê phỏng theo kích thước của con công thật, chế tác đúng tỉ lệ 1:1, kể cả khi nó chưa xòe cánh ra cũng đã đủ để người ta ca tụng cảm phục.

Tymoshenko lại nói: “Mỗi lần đến lúc này, những du khách tham quan trong viện bảo tàng đều sẽ tập trung về đại sảnh để thưởng thức kỳ quan này. Anh xem, hiện giờ mọi người đã lục đục đến đây rồi đấy.”

Đường Phong nhìn đồng hồ, sắp đến giờ rồi, lúc này trong đại sảnh người kéo đến càng lúc càng đông. Chỉ còn vài phút nữa đồng hồ sẽ điểm năm giờ sáng, trong đại sảnh đông đảo du khách từ khắp nơi trên thế giới đã tụ tập, mọi người đều đang nín thở chăm chú nhìn, chờ đợi thời khắc thần kỳ đó.

Quả nhiên đúng năm giờ, một nhân viên của viện bảo tàng tiến đến, vặn căng dây cót cho con công máy.

Vừa qua năm giờ, tất cả đèn trong đại sảnh đều bật sáng, con công dần dần xòe đôi cánh xanh biếc nạm kín châu báu của nó theo tiếng nhạc thánh thót chói tai, và từ từ chuyển động về bên trái. Toàn thân con công lấp lánh ánh vàng, lóng lánh, trong đại sảnh, những người tận mắt chứng kiến kỳ quan này đều vỡ òa trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt và tiếng trầm trồ.

Sau khi con công máy chuyển động được 90 độ thì lại từ từ quay về vị trí ban đầu, cả quá trình liên tục vừa đủ năm phút.

Sau khi con công quay lại vị trí ban đầu, đôi cánh xanh biếc chạm kín châu báu cũng khép lại, chiếc đồng hồ hình con công lại trở về nguyên dạng.

Mọi người trong đại sảnh bắt đầu dần

dần tản đi, Đường Phong thực sự bị cuốn hút bởi cảnh tượng thần kì này.

Lúc mọi người trong đại sảnh lục đục tản đi thì Đường Phong mới định thần lại, nhưng khi ngoảnh lại tìm Tymoshenko anh mới phát hiện ra đã không thấy bóng dáng của Tymoshenko đâu nữa.

Đường Phong lòng đầy nghi ngờ, anh đi đi lại lại tìm kiếm trong đại sảnh. Mọi người trong đại sảnh lần lượt bỏ đi, cuối cùng chỉ còn lại một mình Đường Phong cô độc đứng như trời trồng chính giữa đại sảnh.

“Đúng là dị nhân! Đến vội vã ra đi cũng vội vã, sao lại không lời từ biệt thế nhỉ!”, Đường Phong vừa ngẫm nghĩ vừa đi ra khỏi đại sảnh, nhưng vẫn không

thấy Tymoshenko. Anh nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ đã muộn, phải về thôi vậy và hậm hực bước ra khỏi Cung điện Mùa Đông.

Đường Phong đứng trước cửa chính của cung điện Mùa Đông, một cơn gió lạnh buốt da thịt lập tức ào tới. Đường Phong bất giác rùng mình, tỉnh táo ngay lập tức. Anh quay người lại nhìn tòa cung điện hùng vĩ này, nghĩ lại những gì đã trải qua trong nửa ngày ở cung điện Mùa Đông, anh bỗng cảm giác như mình đang ở trong một thế giới khác. Tymoshenko kỳ quái rút cuộc có chuyện gì nhỉ? Anh vẫn còn muốn hỏi thăm anh ấy về tình hình của giáo sư Boris, xem ra phải đợi lần sau rồi... nhưng anh cũng không có cách

nào để liên lạc với Tymoshenko. Đường Phong không khỏi cảm thấy hối hận. Nhưng anh nghĩ lại, Tymoshenko nói rằng anh ấy làm việc trong cung điện Mùa Đông, nếu cần thiết thì lần sau đến cung điện Mùa Đông tìm anh ấy là được. Đường Phong không nghĩ tới Tymoshenko nữa, anh thấy giờ mà quay lại trường thì vẫn sớm, vậy thì thà đi dạo trên đường Neva còn hơn. Vậy là Đường Phong đi dạo loanh quanh khu vực đó, thế rồi anh đã rời khỏi đường Neva lúc nào không hay, anh đi rất xa để tìm một quán ăn ăn cơm, lúc này mới nhớ ra Hàn Giang và Từ Nhân Vũ. Ban nãy tham quan trong viện bảo tàng, anh đã tắt điện thoại nên cũng không biết hai người họ

hôm nay có suôn sẻ không.

Đường Phong vội vàng bật điện thoại, gọi vào số của Hàn Giang. Điện thoại của Hàn Giang không có ai bắt máy, lòng Đường Phong bất giác có một dự cảm không lành. Anh lại gọi vào số của Từ Nhân Vũ, cũng không có ai nghe máy. Đường Phong hoang mang, đầu óc anh nhanh chóng vừa suy luận vừa phán đoán, và dự cảm không lành càng lúc càng rõ rệt.

Đường Phong nhìn nhìn xung quanh, đây là đâu?

Hình như mình đã đi xa khỏi cung điện Mùa Đông, điện thoại của Hàn Giang và Từ Nhân Vũ cũng không gọi được, một mình mình đứng giữa đường phố xa lạ.

Đường Phong căng thẳng chăm chú nhìn từng người đang vội vã bước tới, tôi đang ở đâu? Rút cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đường Phong cảm thấy những người xung quanh đều đang nhìn mình. Anh thật sự cảm thấy hoảng sợ, có lẽ nguy hiểm đang cận kề mình!

6

“Phải quay về thôi!” - Đường Phong ra sức giữ bình tĩnh. Anh hỏi một người đi đường và cuối cùng đã tìm thấy đường quay lại trường học. về tới ký túc, Đường Phong nhìn đồng hồ, đã gần mười giờ tối rồi, trong ký túc không có ánh đèn. Nếu như Hàn Giang và Từ Nhân Vũ mà suôn sẻ, thì hiện giờ phải về rồi. Lúc này, Đường Phong gần như chắc chắn:

Hàn Giang và Từ Nhân Vũ nhất định đã xảy ra chuyện. Anh không biết bước tiếp theo mình nên làm thế nào, có lẽ quay về phòng đợi sẽ đợi hai người họ trở về, nhưng cũng có thể ở đó đang có nguy hiểm chờ đợi anh. Đường Phong đi đi lại lại dưới ký túc khá lâu, rút cuộc không chịu nổi cái rét thấu tận xương tủy nên đành phải cất bước đi lên lầu.

Đường Phong suy nghĩ rồi bời đứng trước cửa phòng một lúc lâu rồi quyết định mở cửa. Khi anh vừa mở cửa ra, lập tức lại ngửi thấy một thứ mùi lạ. Mùi này không phải của căn phòng này. “Nếu như không phải mình vào nhầm phòng thì nhất định là trong phòng đã có người khác vào rồi!” - Đường Phong đang định

bật công tắc đèn thì một gã trai vạm vỡ bỗng từ trong bóng tối lao ra, đẩy anh ngã nhào xuống sàn nhà, rồi ngay sau đó người này dùng đầu gối ghi chặt lấy thắt lưng của Đường Phong. Đường Phong cố gắng phản kháng, nhưng người đó khỏe vô cùng nên bất cứ sự dẫy giụa nào của Đường Phong cũng đều vô tác dụng.

Đèn trong phòng bật sáng, Đường Phong bị người này lôi dậy. Lúc này, Đường Phong phát hiện có một người Nga cao gầy, mặt tối sầm đang ngồi trên ghế sofa đối diện, còn ban nãy kẻ quật ngã anh là một gã trai to béo vạm vỡ người Nga. Đồng thời Đường Phong cũng để ý thấy còn có mấy gã to khỏe đang đứng ngoài cửa anh đoán rằng có chuyện gì đó

không ổn nhưng vẫn thản nhiên hỏi người trước mặt mình: “Các anh là ai?”

Gã vạm vỡ quật ngã Đường Phong buông anh ra, lôi thẻ từ trong túi ra khươ khươ trước mặt anh, nói: “Tôi là thiếu tá Ivan Pavlov của Cục an ninh Liên bang, đến đây làm án.”

Ivan Pavlov? Hình như Đường Phong đã từng nghe thấy cái tên này, ừm, tối qua Hàn Giang có kể với anh, còn cho anh xem cả ảnh mà Yelena đưa cho anh ấy nữa.

Gã vạm vỡ này là Ivan Pavlov, vậy thì người trung niên đang ngồi trước mặt chắc là Ilyushin mưu mẹo nham hiểm rồi!
“Các anh làm án thì liên quan gì tới tôi? Tôi là học giả được Đại học Saint

Petersburg mời tới viếng thăm.

Các anh đột nhập bất hợp pháp như vậy, tôi sẽ kiện các anh đấy!” - Đường Phong không hề lép vế, anh có thể có được dũng khí này là bởi vì Ivan Pavlov không còng tay anh lại, điều đó cho thấy bọn họ cũng không chắc chắn nên không dám tùy tiện bắt anh.

“Đừng có phí lời, đưa hộ chiếu của anh ra đây cho chúng tôi kiểm tra!” - Ivan Pavlov quát lên với Đường Phong.

Đường Phong nhận ra sự không chắc chắn trong lời gào thét của Ivan Pavlov, vậy là anh từ tốn lấy hộ chiếu của mình từ trong túi ra. Đương nhiên đây là hộ chiếu giả mà Từ Nhân Vũ làm ra bằng kỹ thuật ưu việt. Trước khi tới Samt

Petersburg, Từ Nhân Vũ đã cố ý làm ra một loạt giấy tờ giả ình và Đường Phong, còn Hàn Giang dùng thân phận thật nên đã bớt được những thứ này.

Trên hộ chiếu, tên của Đường Phong biến thành “Tống Kiệt”. Đường Phong còn lấy ra thêm một số tài liệu chứng minh, bao gồm cả giấy mời của nhà trường..., có cái thật có cái giả, hư thực lẫn lộn. Ivan Pavlov kiểm tra một hồi, hình như không phát hiện được vấn đề gì, đành phải trả lại hộ chiếu cho Đường Phong. Nhưng rõ ràng Ivan Pavlov vẫn chưa chịu buông tha, anh ta lại nghiêm giọng chất vấn: “Có quen biết người ở phòng bên cạnh không?”

“Biết, anh ấy là học giả đến đây cùng tôi,

chúng tôi ngồi cùng một máy bay đến mà!” - Đường Phong bình tĩnh nói.

“Ồ! Vậy anh có biết hôm nay anh ta đi đâu không?” - Ivan Pavlov lại hỏi.

Đường Phong ngẫm nghĩ một hồi, bất giác gào lên với Ivan Pavlov: “Anh hỏi tôi ư, ngược lại tôi còn phải hỏi các anh đấy. Đến giờ mà anh ấy vẫn chưa về, tôi nghi ngờ anh ấy xảy ra chuyện gì đang định đi báo cảnh sát đây!” “Báo cảnh sát? Hừm! Anh hãy trả lời câu hỏi của tôi trước đã!” - Ivan Pavlov ép Đường Phong trả lời.

“Anh ta đi đâu tôi làm sao mà biết được! Máy hôm nay là ngày nghỉ tết, anh ta tự đi chơi đâu đó cũng đâu có bảo tôi... Nhưng hình như hôm qua tôi có nghe thấy

anh ấy nói định đi phiên dịch ột người nào đó, hình như là một thương nhân từ trong nước đến... Đại loại như vậy.

Những gì tôi nghe thấy lúc đó giờ cũng không nhớ rõ!” - Đường Phong nhanh chóng phán đoán, nói như vậy chắc là không có sơ hở gì cả.

Ivan Pavlov quả thực không tìm ra sơ hở trong lời nói của Đường Phong, anh quay lại nhìn cấp trên Ilyushin vẫn im lặng từ nãy tới giờ, lúc này, rút cuộc anh ta cũng lên tiếng: “Vậy hôm nay anh đã đi đâu?”

“Tôi à, hôm nay tôi ngủ đến trưa, sau đó đi tham quan cung điện Mùa Đông, tất cả những điều này đều có người làm chứng, sau đó tôi đi dạo trên đường Neva, ăn uống xong giờ mới về đây!” - Đường

Phong kể thật.

Ilyushin lại chìm trong im lặng, anh ta quả thực không bắt thóp được người thanh niên trước mặt. Hàn Giang và Từ Nhân Vũ vừa làm náo loạn ra trò trong tòa nhà Cục an ninh, hiện giờ đầu óc anh ta đều đang nghĩ tới việc ngày mai sẽ trả lời chất vấn của Tổng bộ như thế nào.

Ilyushin đứng dậy khỏi ghế sofa, cố rặn ra một nụ cười, an ủi Đường Phong: “Hôm nay đã khiến anh sợ hãi rồi, chúng tôi gặp phải án lớn, bản cùng bất đắc dĩ mới phải làm phiền anh thôi, mong anh lượng thứ”.

“Anh nói đơn giản nhẹ nhàng như vậy là xong ư?”

Tôi sẽ kiện các anh!” - Đường Phong

không chịu nhượng bộ hét lên với Ilyushin. Ilyushin không buồn để ý Đường Phong, đi thẳng ra khỏi phòng, để mặc Đường Phong một mình đứng trong phòng chửi rủa.

7

Ivan Pavlov theo Ilyushin ra ngoài. Anh ta ghé sát tai Ilyushin, hỏi: “Bên này làm thế nào?”

“Điều lục soát hết chưa?”

“Phòng của hai người đều lục soát hết rồi, không phát hiện ra vật gì khả nghi cả.”

“Rút thôi!”

“Rút hết sao?”

“Rút hết! Người thanh niên này xem ra

không có vấn đề gì, nhiệm vụ chủ yếu của chúng ta hiện giờ là phải tóm được hai gã Trung Quốc vượt ngục đó, rồi còn phải lục soát khắp thành phố tìm kẻ tranh ngọc. Nhân lực đang rất căng, làm gì còn người để ở đây theo dõi. Gã phiên dịch người Trung Quốc đấy chắc không quay lại đây nữa đâu, cậu phải tin tôi, dùng kế dụ địch! Hiểu chưa?” - Ilyushin đang tức giận về việc Hàn Giang vượt ngục. Lúc Ilyushin bắt Hàn Giang, Hàn Giang đã từng nói với anh ta: “Tôi đảm bảo trong vòng ba ngày sẽ thoát ra khỏi đây”. Vậy mà, chưa hết nửa ngày, Hàn Giang đã vượt ngục thành công. Ilyushin mắt mặt, một bụng tức tối không biết phát tiết vào đâu, chỉ biết quát tháo Ivan Pavlov.

Ivan Pavlov đành phải gật đầu tuân lệnh, Ilyushin lại bổ sung thêm: “Thắt chặt kiểm tra những tuyến đường ra khỏi thành phố. Hàng không, đường sắt, đường bộ đều phải bịt kín, phải chặn đứng hai gã Trung Quốc đấy và cả kệ tranh ngọc nữa. Ngoài ra cậu nói qua với thuộc hạ về hình dạng và chất liệu của kệ tranh ngọc để họ nắm được, nhưng tuyệt đối không được phát tán ảnh, rõ chưa?” “Vậy có phát tán ảnh của hai gã Trung Quốc đó không ạ?” - Ivan Pavlov hỏi.

“Ngu! Phát chứ! Đương nhiên phải phát, tôi muốn dán ảnh của hai chúng nó khắp thành phố!” - Ilyushin vừa gào thét vừa hậm hực đi ra khỏi khu ký túc.

Đường Phong thấy Ilyushin và Ivan

Pavlov đã rời khỏi ký túc liền đi ra hành lang xem xét, hành lang không có người, nhưng anh không dám khẳng định quanh đây có còn người của Ilyushin nữa hay không, bởi không biết chừng có người đang trốn đâu đó theo dõi nhất cử nhất động của anh.

Đóng cửa phòng lại, Đường Phong bất giác không biết mình phải làm gì tiếp theo. Anh nằm ra giường, sắp xếp lại tư duy rồi rắm trong đầu, nửa tiếng sau, anh rút ra kết luận như sau: nhất định là Hàn Giang và Từ Nhân Vũ đã đến tìm Ilyushin, sau đó đã xảy ra chuyện, nhưng hành động của Ilyushin ban nãy gần như đã cho thấy rõ:

Hàn Giang lúc này không ở trong tay gã,

nếu không thì gã đã đưa mình đi đôi chất và đã bị bại lộ rồi. Anh không biết rút cuộc ở giữa đã xảy ra chuyện gì, nhưng Đường Phong hiểu rằng, không cần nghi ngờ gì nữa, chỗ này dù không ở lại được lâu. Bất luận là những gì mình nói ban nãy có thể qua mặt được Ilyushin, nhưng sớm muộn gì anh ta cũng đoán ra được mọi chuyện, thế nên..

Đường Phong bật dậy khỏi giường, bắt đầu sắp xếp lại vật dụng của mình, nhưng đúng lúc này ngoài cửa phòng bỗng vang lên tiếng gõ cửa. Đường Phong giật thót tim, anh buông đồ trên tay xuống, nhìn chằm chằm cửa phòng. Tiếng gõ cửa càng lúc càng vội vã, trong căn phòng chật hẹp này, Đường Phong bỗng nhiên

có cảm giác ngạt thở. Hình ảnh của Ilyushin nhanh chóng hiện lên trong đầu Đường Phong, tiếp theo đó là Stephen, giờ sẽ là ai đây? Tiếng gõ càng lúc càng dồn dập, giống như nhịp tim anh giờ đây vậy. Đường Phong cảm thấy mình sắp tắt thở, anh không thể chịu đựng được nữa. Anh miễn cưỡng đi về phía đó, khẽ xoay nắm cửa. Cánh cửa mở ra, một bóng dáng quen thuộc xuất hiện trước mắt anh. “Lương... Viện, sao lại là em?”, Đường Phong há hốc mồm kinh ngạc.

“Sao? Anh ngạc nhiên hả? Hi hi!” - Nói xong, Lương Viện lao tới ôm lấy Đường Phong, hôn lên má anh một cái.

Đường Phong đứng như trời trồng ngoài cửa, mãi cho tới khi Lương Viện buông

ra anh ra mới định thân lại. Anh vội vàng đóng cửa lại, hỏi Lương Viện một loạt câu hỏi: “Sao em lại biết anh ở đây? Em đến đây bằng cách nào? Ban nãy lúc em lên đây ngoài cửa có người không? Cả đường đi có ai bám theo em không?”

Lương Viện nghe xong một loạt câu hỏi của Đường Phong, sững sờ. “Sao anh hỏi nhiều vậy? Em sẽ trả lời anh từng câu một, anh cho rằng anh không nói với em thì em sẽ không biết anh đi đâu sao? Em thấy anh và đội trưởng đều biến mất nên đoán ngay chắc chắn bọn anh đến Saint Petersburg, sau đó em hỏi Triệu Vĩnh. Anh ấy thấy em đã đoán được bọn anh tới Saint Petersburg cộng thêm việc em mềm nắn rắn buông, uy hiếp dụ dỗ nên

chẳng mấy chốc anh ấy đã đầu hàng sau đó anh ấy nói cho em biết anh và tiến sỹ Từ đang ở đây. Thế nên em đến đây đây.”

“Hóa ra Triệu Vĩnh là kẻ phản bội!” - Đường Phong khẽ trách móc.

“Anh đừng trách anh ấy, chủ yếu là do bản cô nương đây thông minh. Ha ha, được rồi, sau đây em sẽ trả lời tiếp câu hỏi của anh. Lúc em lên đây ngoài cửa không có ai, cả đoạn đường cũng không có ai bám theo em, không phát hiện ra bất cứ điều gì bất thường. Sao sao anh lại căng thẳng thế?” - Lương Viện chớp chớp đôi mắt to ngây thơ nhìn Đường Phong.

Đường Phong trầm than vãn, vốn dĩ bản

thân đang gặp nguy hiểm, giờ lại thêm gánh nặng, nhưng sự việc đã thế rồi, nên anh chỉ biết nói thật với Lương Viện:

“Này!

Em không biết ở đây xảy ra chuyện rồi sao?”

“Xảy ra chuyện! Không phải bọn anh mới tới đây có vài ngày sao?”

“Đúng vậy, hai hôm trước cũng được coi là thuận lợi, nhưng hôm nay Hàn Giang và Từ Nhân Vũ mất tích rồi. Ban nãy anh vừa bị đặc công của Cục an ninh đến đây kiểm tra!” - Đường Phong kể sơ qua tình hình ban nãy một lần nữa.

Lương Viện nghe xong cũng ngó cả người. Cô vốn nghĩ rằng chạy đến “Venice phương bắc” này là sẽ có thể

cùng Đường Phong thưởng thức một chút sự lãng mạn của phong cảnh hữu tình ngoại quốc, nhưng không ngờ, cô vừa đến đã rơi vào chốn nguy hiểm. Hàn Giang mất tích rồi, đây là việc từ trước đến nay chưa từng xảy ra, đầu óc hai người bỗng chốc đều rối tung cả lên.

8

Đầu óc Đường Phong vẫn đang rối bời trong nhưng Lương Viện đã trấn tĩnh trở lại, nói với Đường Phong:

“Bất luận thế nào thì cũng không ở đây lâu được, chúng ta nhanh chóng di chuyển thôi.”

Đường phong nghe Lương Viện nói xong mới có chút bình tĩnh trở lại, anh nói với Lương Viện: “Anh cũng nghĩ như vậy,

nhưng... nhưng ở Saint Petersburg này chúng ta lạ nước lạ cái, có thể đi đâu đây?”

Lương Viện ngẫm nghĩ một lúc, đột nhiên phần khởi nói: “Giờ thì đến lượt em cứu anh nhé, hi hi.”

“Nước đến chân rồi mà vẫn còn vui được ư?” - Lòng Đường Phong như lửa đốt.

Lương Viện từ tốn nói: “Công ty của cha em có thuê dài kỳ một căn hộ tại khách sạn Astoria ở Saint Petersburg mùa đông ở đó chắc là không có ai, hai chúng ta có thể dọn đến đó”.

Đường Phong nghe thấy ý kiến khá ổn này bất giác sáng mắt lên, nhưng anh lại nhanh chóng nghi ngờ: “Công ty cha em

cũng kinh doanh ở Nga sao?”

“Cụ thể kinh doanh cái gì thì em không biết, chỉ biết là ông buôn bán kinh doanh với rất nhiều nơi trên thế giới, Mỹ, Nhật, Đông Nam Á, Trung Đông, châu Âu thậm chí cả châu Phi nữa!” - Lương Viện giải thích nói. “Xem ra Lương gia nhà em làm ăn rất lớn.”

“Vâng, rất lớn, nhưng không liên quan gì tới em cả. Từ trước đến nay em đều không hứng thú với việc kinh doanh của cha, tuy ông đưa em ra nước ngoài học ngành quản lý công thương, nhưng em vẫn không hứng thú với việc kinh doanh của ông.”

“Không hứng thú? Anh nghe nói là trước đây lúc du học bên Mỹ em học rất giỏi

mà?”

“Vậy thì sao chứ, bản cô nương đây vốn dĩ thông minh, từ bé đã học rất giỏi, cái gì cũng chỉ cần học cái là biết ngay.”

“Nếu vậy sao em không theo giáo sư La học văn tự Tây Hạ? Như thế có phải đỡ cho anh không?”

“Khà khà, cái này thì quá khó, thôi để anh học đi. Anh học được rồi có thể dạy lại em mà!”, Lương Viện nói xong liền làm mặt hề trêu chọc Đường Phong.

Đường Phong nghe xong bỏ tay lắc đầu, lại hỏi Lương Viện: “Vậy em hứng thú với cái gì?”

“Hi hi! Em thích đi cùng các anh, thám hiểm khắp nơi, như vậy mới thú vị!” - Lương Viện ngốc nghếch nói.

Đường Phong thấy Lương Viện nói vậy, choáng váng: “Đại tiểu thư của tôi ơi, em cho rằng bọn anh muốn sống cuộc sống như vậy sao? Kinh hồn bạt vía. Bọn anh chẳng qua là không còn cách nào khác thôi! vốn dĩ anh dạy trong trường đại học rất ổn, nếu mà không gặp phải..- Đường Phong định nói “gặp phải ông nội em”, nhưng anh nhìn thấy khuôn mặt ngây thơ xinh đẹp của Lương Viện nên lại nuốt lời lại.

Đường Phong ngập ngừng một lúc, tự lẩm bẫm: “Khách sạn Astoria? Hình như khách sạn này rất nổi tiếng, hình như hôm nay anh đã nhìn thấy khách sạn này gần cung điện Mùa Đông thì phải?”

“Đúng, khách sạn Astoria rất gần cung

điện Mùa Đông. Chúng ta có thể đến đây trú tạm.”

“Ý kiến của em hay thì có hay, nhưng hội Ilyushin của Cục an ninh Liên bang ban nãy vừa lục soát ở đây, anh không biết bọn họ có còn người ở ngoài kia giám sát chúng ta không nữa!” - Đường Phong nói ra lo lắng trong lòng.

“Thế nên ban nãy anh mới hỏi em có người bám theo em không? Nhưng việc đã đến nước này anh nghĩ nhiều như vậy cũng chẳng để làm gì, nếu như bên ngoài có người theo dõi anh, thì em cũng sớm bị bọn chúng phát hiện ra từ lâu rồi. Thà bây giờ chúng ta đi luôn còn hơn, lúc này trên đường không có mấy người, nếu như có đuôi đeo bám theo chúng ta, thì nhất

định cũng có thể phát hiện ra.”

Đường Phong nhìn Lương Viện, phát hiện ra lúc này cô ấy còn bình tĩnh hơn cả mình. Đường Phong gật đầu, anh hoàn toàn tán đồng ý kiến của Lương Viện. Vậy là, hai người lập tức thu dọn đồ đạc, xong xuôi họ liền vội vàng rời khỏi căn phòng mới ở được có hai đêm này.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 7

U hồn dưới lòng đất

Trong đường cống ngầm tối đen âm u đầy nước thải bẩn thỉu, không khí rất ngột ngạt, chuột và những động động vật

không biết tên bất thình lình xuất hiện, bây giờ lại còn có cả u hồn! Hàn Giang không dám nghĩ tiếp nữa, anh một tay cầm đèn pin, còn tay kia cầm súng, giẫm chân lên nước cống, tiến lên phía trước tìm kiếm khoảng một ki lô mét thì thấy phía trước lại xuất hiện một ngã rẽ...

1

Trong đường cống ngầm tối đen chỉ có tiếng nước chảy và tiếng chuột kêu thỉnh thoảng vọng lại, đôi khi còn có cả hơi nước chốc chốc lại thoát ra từ vô số hệ thống sưởi ấm cho thành phố, làm mịt mù cả đường cống ngầm. Đây là hệ thống cống ngầm rất lớn của Saint Petersburg. Đột nhiên, trong thế giới của bóng tối lóa lên một chùm ánh sáng làm Hàn Giang đi

phía trước bỗng giật mình, quay lại nhìn thì hóa ra là Từ Nhân Vũ đang cầm chiếc đèn pin trong tay. Lúc này, chùm ánh sáng đột ngột xuất hiện soi thẳng vào mặt Hàn Giang, khiến khuôn mặt anh vô cùng hoảng hốt.

“Cậu lấy chiếc đèn pin ở đâu ra thế?” - Hàn Giang hỏi.

“Lúc chúng ta xông ra ngoài, tôi đã lấy của một tay cảnh vệ. Lúc đó tôi nghĩ tới khả năng có thể dùng đến thứ này.” - Từ Nhân Vũ có phần đắc ý nói.

“Cậu chu toàn thật đấy!”

“Lại chẳng, nếu tôi mà không lấy thêm vài băng đạn trên người mấy gã cảnh vệ đó, thì ban nãy anh lấy gì mà đấu lửa với nhiều cảnh vệ như vậy, khà khà!” - Từ

Nhân Vũ càng thêm đặc ý.

“Đúng vậy, cậu nghĩ rất chu toàn, ban nãy phải cảm ơn cậu, nhưng cậu có nghĩ tới việc chúng ta phải xuống cống ngầm này không?” - Hàn Giang bịt mũi hỏi.

“Điều này thì... Tôi lại không nghĩ tới, ban nãy không phải là tùy cơ ứng biến sao! Nếu không thì hai chúng ta chắc chắn bị bọn họ tóm lại rồi, không biết chừng còn bị còng tay chắc cứng nữa ấy chứ!”

Hàn Giang bỏ tay bịt mũi xuống, cúi đầu dò dẫm phía trước, đột nhiên, một đường ống bị nứt vỡ phụt ra một lượng lớn hơi nước, khiến toàn thân Hàn Giang bị đám khói dày đặc bao trùm. Đợi khói tản đi, Hàn Giang tức tối nói: “Ông màv cả đời

này chưa chỗ nào là chưa đi qua, chỉ có mỗi cái đường cống chét giẫm này là chưa mò tới. Giờ thì tốt rồi, không những vào đường cống ngầm, mà còn là cống ngầm của nước ngoài nữa cơ chứ”.

“Ai mà không phải là lần đầu tiên chui xuống cống ngầm thế này chứ, anh cho rằng trước đây tôi đã từng đến đây à? Khà khà, cuộc đời mà... chỉ cần có lần đầu tiên, giống như lần đầu tiên mở mắt, lần đầu tiên đi, lần đầu tiên ăn cơm.- Từ Nhân Vũ ngược lại cò an ủi Hàn Giang.

“Cậu im ngay mồm cho tôi, đừng có nhắc tới ăn cơm, tôi đây đang đói đây này!” - Hàn Giang không đi nữa, dừng lại.

“Í! Sao không đi nữa?” - Từ Nhân Vũ nghi ngờ hỏi Hàn Giang.

Hàn Giang tức tối: “Đi cái gì mà đi? Bây giờ chúng ta đi đường nào đây?”

Từ Nhân Vũ nhìn dáng vẻ bực bội của Hàn Giang, từ tốn nói: “Cái này thì anh không biết rồi, Saint Petersburg giống Venice, Stockholm, là thành phố trên mặt nước. Ở đây, diện tích sông ngòi chiếm một phần mười diện tích của cả thành phố, với sông Neva làm chủ đạo và hơn 80 dòng chày lớn nhỏ chảy qua thành phố, hình thành nên mạng lưới sông ngòi đan xen giao thoa với nhau. Bởi vậy nên cũng có người nói rằng Saint Petersburg do hơn 100 đảo nhỏ và hơn 300 cây cầu tạo thành, và gọi nó là ‘Venice phương bắc’

“Cậu nói bao nhiêu câu vớ vẩn thế làm

gì hả? Tôi hỏi cậu chúng ta nên đi đường nào, đi thế nào mới có thể ra khỏi cái công ngầm đáng chết này!” - Hàn Giang cúi gắt nói.

“Đầu óc anh thông minh như vậy, lẽ nào vẫn chưa hiểu ý tôi sao?” - Từ Nhân Vũ nhắc nhở Hàn Giang.

Hàn Giang bình tĩnh ngẫm nghĩ lại, đột nhiên bừng tỉnh, nói: “Ý cậu là những đường cống này cuối cùng cũng đều thông ra rất nhiều bờ sông của Saint Petersburg, thế nên chúng ta thích đi đường nào cũng đều có thể tìm thấy đường ra ngoài, đúng không?”.

“Đúng vậy, hơn nữa còn không phải đi xa lắm đâu.” “Nếu đã như vậy rồi thì chúng ta mau đi thôi, tranh thủ trước khi trời

sáng, sau khi trời sáng sẽ rắc rôi đây!” -
Nói xong, Hàn Giang giằng chiếc đèn pin
trên tay Từ Nhân Vũ, đi trước dẫn đầu-
Từ Nhân Vũ bó tay, đành phải theo Hàn
Giang tiếp tục tiến vào bóng tối.

2

Hàn Giang và Từ Nhân Vũ đi chưa được
bao xa thì phía trước xuất hiện một ngã
rẽ, rộng gần bằng hai đường ống cống.
Hàn Giang nhìn lại phía Từ Nhân Vũ, Từ
Nhân Vũ nhắm mắt lại, phán đoán một
chút phương hướng. Anh hồi tưởng lại
đường mà họ đi tò lúc xuống dưới này,
rút cuộc anh chỉ vào ống cống bên phải,
nói: “Theo phán đoán của tôi, ống cống
phía bên tay phải này chắc là sẽ thông tới
bờ sông bên ngoài nhanh nhất, hơn nữa,

rất có khả năng là sẽ thông ra sông Neva.”

Hàn Giang không nói gì cả, chui ngay đầu vào ống cống bên phải, hai người đi được nửa tiếng đồng hồ thì ống cống - vốn không cao tới hai mét, bỗng rộng rãi thênh thang. Họ tiến vào một đường cống to lớn đồ sộ.

Từ Nhân Vũ hưng phấn nói: “Anh xem, tôi nói không sai phải không, đường cống này càng đi càng rộng, sắp ra ngoài rồi đấy.”

Hàn Giang không nói một lời, rồi chẳng mấy chốc anh đã đi tới điểm cuối của ống cống khổng lồ này. Ở đây xuất hiện ba đường cống to nhỏ tương đồng. Hàn Giang lại nhìn Từ Nhân Vũ: “Giờ thì cậu

nói cho tôi biết, ba đường cống này chính là đường ra ngoài nhanh nhất mà cậu nói đây sao?”

Từ Nhân Vũ nhìn thấy ba đường cống giống hệt nhau mắt liền lập tức như lác lếch. Anh vốn tưởng rằng đường cống rộng rãi này sẽ đưa họ tới sông Neva, nhưng không ngờ lại xuất hiện thêm ba ống cống nữa: “Tôi cũng đâu có phải chuyên gia cống ngầm, anh không nên chỉ nghe theo tôi, lần này đến anh nói đây!”

Hàn Giang ngẫm nghĩ một hồi, chỉ vào đường cống bên trái, nói: “Đi theo cái này! Đừng có hỏi tôi tại sao, tôi luôn tin tưởng trực giác của mình.”

Vậy là hai người chui vào đường cống bên trái. Nửa tiếng sau, ống cống cao

hơn ba mét này đột nhiên thắt nhỏ lại, rồi trở lại độ cao như ống cống mà Hàn Giang đi lúc đầu. Trong đường ống cao hai mét hình vòng cung này, để tránh nước chảy ở giữa đường ống và cả những giọt nước trên đỉnh đầu, Hàn Giang và Từ Nhân Vũ phải khom người nép sát vách cống, rồi cứ như vậy, hai người cũng không biết đi được bao lâu. Từ Nhân Vũ rút cuộc chịu không nổi nữa, liền oán thán Hàn Giang: “Anh chọn đường gì thế này? Đi bao nhiêu lâu như vậy rồi mà vẫn không thấy đường ra.” Hàn Giang cũng phản kích lại: “Đừng quên chính cậu là người chọn đường này lúc đầu! Chỉ vì cậu không dám chọn nữa, tôi mới miễn cưỡng chọn đây.”

“Được rồi, được rồi! Hai chúng ta không phải đùn đẩy trách nhiệm nữa, tôi không đi nổi nữa rồi, tạm nghỉ lúc đã!” - Từ Nhân Vũ nói xong, đặt ngay mông xuống nền đất ẩm ướt bần thủ.

Hàn Giang vốn dĩ không chịu được đói, rồi lại phải đi cả đoạn đường dài trong ống cống tối tăm ẩm ướt nên bây giờ vừa mệt vừa đói. Anh cũng tìm nơi sạch sẽ hơn một chút, tựa vào tường ngồi xuống.

Hai người nghỉ ngơi một lúc, Từ Nhân Vũ mới mở miệng hỏi Hàn Giang: “Bước tiếp theo thế nào đây?” “Tiếp tục tìm đường ra!” - Hàn Giang trả lời dứt khoát. “Nhưng hình như chúng ta đã rơi vào một mê cung khổng lồ!” - Từ Nhân Vũ tròn tròn đôi mắt đầy khủng hoảng,

nhìn về hai bên ống cống. Giọng anh vang lên ồm ồm trong ống cống.

“Mê cung không lồ? Câu này hình như đã có người từng nói với tôi, mỗi một thành phố đều có một mê cung không lồ. Mê cung này đều nằm dưới lòng đất của mỗi thành phố, và cũng nằm trong lòng mỗi người. Nó là một thế giới khác, chỉ cần bạn tiến vào là sẽ khó lòng thoát ra được!” - Hàn Giang lẩm bẩm.

Từ Nhân Vũ giật mình nhìn chuỗi âm thanh giống như lời nguyên thốt ra từ miệng Hàn Giang. Hàn Giang cũng quay mặt lại nhìn Từ Nhân Vũ, lắc đầu cười đau khổ: “Nơi mà chúng ta hiện đang ở chỉ là mê cung dưới lòng đất của Saint Petersburg, lẽ nào cậu không cảm thấy

ngay từ ban đầu chúng ta đã tiến vào một mê cung khổng lồ ư? Cái mê cung đó còn phức tạp hơn gấp vạn lần mê cung dưới lòng đất ở Saint Petersburg này đây!”

“Đúng vậy! Chúng ta không giây phút nào không ở trong mê cung, thậm chí ngay từ giây phút chúng ta sinh ra đời!” - Từ Nhân Vũ cũng ngậm ngùi nói.

“Tôi thấy là hai chúng ta vì ở cùng gã tiểu tử Đường Phong nên cũng học được tính đa sầu đa cảm rồi!” - Hàn Giang dừng lại một lúc rồi lại nói với Từ Nhân Vũ: “Nói chuyện chính đi, ban đầu tôi đồng ý đi đường cậu chỉ, cũng vì cho rằng mạng lưới sông ngòi ở Saint Petersburg đan xen nhau, nên men theo đường cống là có thể mau chóng ra

ngoài, nhưng không ngờ đường cống ngầm của Saint Petersburg lại rắc rối lung tung vượt qua sức tưởng tượng của chúng ta. Cậu hỏi tôi bước tiếp theo làm thế nào, nói thật lòng tôi cũng chẳng có cách gì ổn cả, nghỉ ngơi một lúc vẫn phải tiến lên phía trước.”

Từ Nhân Vũ gật đầu: “Nhưng vẫn còn một vấn đề, ban nãy tôi đang định hỏi anh, sau khi chúng ta thoát ra thì nên làm gì? Người của Ilyushin chẳng phải đều đang ở bên trên đợi chúng ta sao? Hơn nữa, vẫn còn cả những đối thủ cũ, chúng chẳng phải cũng muốn diệt trừ chúng ta thì mới hả dạ đấy sao!”

Câu hỏi của Từ Nhân Vũ đã khiến Hàn Giang giật thót tim, đúng vậy! Sau khi ra

ngoài, bất luận là Ilyushin hay bọn áo đen đó, thì cả hai đều không thể tha cho họ. Tại Saint Petersburg này còn có chỗ nào an toàn cho họ nương thân không? Càng đừng nói tới việc hoàn thành nhiệm vụ định ra trước đó.

3

Hàn Giang suy ngẫm rất lâu, thở dài, nói: “Không còn cách nào khác, Stephen, Ilyushin, hai bọn đen trắng đều không thể buông tha chúng ta. Nếu muốn hoàn thành kế hoạch ban đầu mà chúng ta định ra, thì hiện giờ chúng ta chỉ có một cách.”

“Cách gì?” - Mắt Từ Nhân Vũ lóe lên một tia hy vọng. “Hừm, thì còn cách gì nữa? Chỉ còn cách đi tìm Yelena thôi!” - Hàn Giang chán nản nói.

Từ Nhân Vũ cười: “Anh hiện giờ đúng là không coi Yelena là người ngoài nữa rồi, hai người có phải là..

“Đừng nói vớ vẩn, tôi không phải là Đường Phong, tôi là người có kỷ luật. Không đi tìm Yelena thì anh chỉ cho tôi xem có cách nào khác không?” - Hàn Giang vặn lại Từ Nhân Vũ.

Từ Nhân Vũ hết cách, đáp: “Đúng thế! Tôi cũng không nghĩ ra cách nào tốt hơn, cứ quyết định như vậy đi, sau khi ra ngoài đi thẳng tới tìm Yelena luôn. Nhưng..

“Nhưng gì?”

“Tôi lo không biết Ilyushin đã không chế chỗ ở của Yelena hay chưa? Còn nhớ lúc Ilyushin nhốt chúng ta, hắn đã từng nói

nghe ngò Yelena cùng một hội với chúng ta. Vì thế tôi lo hấn không tóm được chúng ta thì sẽ đến gây rắc rối cho Yelena.”

“Đúng vậy, tôi quên khuấy Đường Phong đi đấy.

Ilyushin không tóm được chúng ta, chắc chắn sẽ lần theo manh mối để điều tra, tìm thấy Đường Phong. Gã mọt sách Đường Phong này có thể ứng phó được Ilyushin không đây?” - Từ Nhân Vũ lo lắng nói.

“Không phải cậu đã làm giả thân phận cho Đường Phong rồi sao? Tôi nghĩ... chắc là cậu ta vẫn chưa bị bại lộ đâu. Đường Phong nhập cảnh cùng cậu. Nếu như Ilyushin tin rằng cậu chỉ là phiên

dịch được tôi mời tới, thì chỉ cần Đường Phong không lộ ra sơ hở gì là sẽ có thể ứng phó được.”

“Đâu có dễ thế, lẽ nào Ilyushin lại ngu đến nỗi tin rằng tôi chỉ là phiên dịch anh mời tới?” - Từ Nhân Vũ không tin.

“Bất luận thế nào, sau khi chúng ta ra ngoài thì vẫn phải đi tìm Đường Phong trước đã, sau đó mới tới chỗ Yelena. Dĩ nhiên chúng ta cũng phải chuẩn bị trước tình huống Đường Phong và Yelena xảy ra chuyện, phải chuẩn bị tình huống xấu nhất.”

Hàn Giang tổng kết xong liền đứng dậy tiếp tục đi về phía trước, nhưng Từ Nhân Vũ lại khẩn cầu anh nghỉ thêm một lúc nữa. Hàn Giang bó tay, đành phải tựa

vào bức tường ẩm ướt, nhắm mắt thư giãn. Nhưng đúng lúc Hàn Giang chuẩn bị nhắm mắt lại thì trong đường cống ngầm tối đen trước mặt bỗng lóe lên một chút ánh sáng yếu ớt. Từ Nhân Vũ cũng đã nhìn thấy ánh sáng này, anh vừa mở miệng nói: “Đó là cái..chưa kịp dứt liền bị Hàn Giang bịt ngay miệng lại, đồng thời Hàn Giang cũng tắt đèn pin của họ đi. Xung quanh tức khắc chìm trong bóng tối, chỉ còn lại luồng ánh sáng yếu ớt đó vẫn đang lấp loáng phía xa xa.

Hàn Giang ra sức lắc đầu, không! Đây không phải là ảo giác của bản thân. Anh phát hiện ra ánh sáng đó đang di chuyển về phía mình, càng lúc càng gần. Hàn Giang không nhìn rõ chùm ánh sáng đó,

đó là thứ gì nhỉ? Bó đuốc hay là ma trôi dưới lòng đất?... Hàn Giang cảnh giác rút khẩu “hổ mang” kiểu PK nòng 9 ly ra, khễ lên nòng súng phòng bị.

Chùm ánh sáng đó đã cách Hàn Giang và Từ Nhân Vũ chưa tới một mét. Hàn Giang suy đoán chùm ánh sáng đó phát ra từ một bó đuốc, nhưng anh vẫn chưa nhìn rõ người cầm đuốc. Hàn Giang và Từ Nhân Vũ đều đứng dậy, hai người cầm súng áp sát vào bức tường ẩm ướt, chờ đợi cảnh tượng khủng khiếp sắp ập xuống.

Hàn Giang và Từ Nhân Vũ đều không ngờ rằng điều mà họ chờ đợi lại là cảnh tượng khủng khiếp nhất trong cuộc đời mình. Trong đường cống ngầm âm u ẩm

ướt như một mê cung này, cả hai cùng trợn tròn mắt, phát hiện... phát hiện kẻ cầm bó đuốc đang di chuyển về phía họ không... không phải là người, mà là một bóng ma! Hàn Giang và Từ Nhân Vũ giãn căng đồng tử, cả hai người không hẹn mà gặp, khi đều nghĩ tới u hồn trong truyền thuyết cổ xưa.

Một đốm màu trắng cùng ánh sáng âm u đang từ từ tiến về phía họ. Hàn Giang mất bao nhiêu sức lực mới chuyển động được cái cổ cứng đờ của mình, nhìn Từ Nhân Vũ bên cạnh. Từ Nhân Vũ lúc này cũng trợn trừng mắt, không nhúc nhích, giống như một cái xác khô dính chặt lên tường. E rằng kể cả những giọt nước đục ngẫu động trên tường có rớt lên mặt, Từ

Nhân Vũ cũng không chút động đậy. Hàn Giang lại quay mặt đi, nhìn chằm chằm vào đốm ánh sáng âm u đó. Anh cố gắng hết sức để tim mình đang đập thình thịch bình tĩnh trở lại. “Không! Đó chắc chắn không phải là ma! Kể cả có phải đi chằng nữa thì trong tay chúng ta vẫn còn có súng”.

Hàn Giang nghĩ tới đây liền giương súng trong tay lên, thu hết can đảm nhắm vào u hồn màu trắng đó, lớn tiếng hét lên: “Đứng im! Mày là ai?”

Tiếng hét của Hàn Giang vang lên gây tiếng vọng khủng khiếp trong đường cống ngầm trống trải. Bóng ma màu trắng đó dừng lại. Dưới ánh sáng của ngọn đuốc, bóng đôi tay cầm súng của Hàn Giang in

trên tường to lên gấp mấy lần u hồn đứng lại một chỗ. Hàn Giang lấy hết can đảm, giương súng từng bước từng bước từ trong bóng tối bước ra, nhưng chính trong giây phút này,

u hồn đột ngột giống như phát điên vậy, quăng bó đuốc về phía Hàn Giang, đồng thời bật ra tiếng kêu gào khiến người ta khiếp sợ rùng mình sớn gai ốc. Đó là thứ âm thanh mà từ trước tới nay Hàn Giang chưa từng nghe thấy, nó không thuộc về loài người, mà chỉ thuộc về thế giới khủng khiếp ly kỳ của lòng đất.

Hàn Giang né người một cái, tránh bó đuốc, nhưng khi anh giương súng lên lần nữa thì bóng ma đó đã biến mất. Bó đuốc từ từ lụi tàn, trong đường cống ngầm âm

u lại trở nên tĩnh lặng và tối tăm.

4

Hàn Giang bật đèn pin lên, định đuổi theo u hồn, Từ Nhân Vũ đang dính chặt vào tường rút cuộc đã tỉnh táo trở lại. Anh tóm ngay lấy Hàn Giang, run rẩy hỏi: “Anh định làm gì đấy?”

“Đuổi theo nó!” - Giọng Hàn Giang không to nhưng vô cùng kiên định.

“Anh điên rồi! Anh đúng là gã điên!” - Giọng Từ Nhân Vũ càng nói càng run rẩy.

“Biết đâu u hồn đó có thể đưa chúng ta ra khỏi đây!” - Hàn Giang nói xong liền xông thẳng về phía trước, Từ Nhân Vũ hét cách, đành phải tiếp tục đuổi theo Hàn Giang.

Hàn Giang cũng không biết mình lấy
dũng khí từ đâu ra mà lại đi đuổi theo
một u hồn trong đường cống ngầm âm u
đen kịt. Đường cống ngầm tối tăm mù
mịt, nước cống bắn tũu, không khí ngột
ngạt, luôn bất thành linh xuất hiện chuột
và động vật không biết tên, bây giờ thì
lại có cả u hồn! Hàn Giang không dám
nghĩ tiếp nữa, một tay anh cầm đèn pin,
một tay cầm súng, chân giẫm lên nước
thối, đuổi theo khoảng một cây số thì
phía trước lại xuất hiện một ngã rẽ. Anh
dừng lại trước ngã rẽ này, thở hỏn hén
quay đầu lại nói với Từ Nhân Vũ: “Giờ
thì trông vào cậu cả đây.”

Từ Nhân Vũ nhìn hai ngã rẽ, bên trái là
đường ống cống cao to nhưng lượng

nước lớn, còn bên phải là đường ống cống nhỏ hẹp nhưng không có nước, xem ra nhiều năm rồi không được sửa chữa, giống như phế thải vô dụng vậy. Từ Nhân Vũ chỉ chỉ vào đường cống nhỏ hẹp bên phải, nói: “Lần này tôi chọn đường này.” “Hai chúng ta cuối cùng cũng nghĩ giống nhau rồi!” - Hàn Giang nói xong, lao ngay vào đường ống bên phải.

Đường cống này còn nhỏ hẹp hơn đường cống ban nãy, chỗ cao nhất cũng không quá một mét rưỡi, nền cống chốc chốc lại còn có cả đá vụn vấp chân. Hàn Giang và Từ Nhân Vũ cong lưng, cẩn thận rón rén khó nhọc tiến về phía trước. Mười lăm phút sau, phía trước họ lại nhấp nháy rất nhiều đốm sáng. Hai người

đề cao cảnh giác, từ từ tiến lại gần phía ánh sáng âm u đó. Những đốm sáng này là gì vậy? Là u hồn dưới lòng đất hay là ma trời bắt diệt?

Tim Hàn Giang đập nhanh hơn, anh cố gắng không chế nhịp thở của mình. Vòng qua một ngã rẽ, bóng ma dần dần rõ nét lên, đó là ánh sáng âm u phát ra từ một cây nến trắng rất to, chỉ có điều ánh sáng âm u này bị đoạn tường thấp lè tè phía trước chặn đứng khá nhiều. Hàn Giang đến trước bức tường, dùng đèn pin soi vào đó, lúc này anh mới kinh ngạc phát hiện: hóa ra đây là một căn phòng được ngăn cách bởi bức tường thấp này, một căn phòng nhỏ lấp láy ánh sáng âm u dưới lòng đất.

Hàn Giang và Từ Nhân Vũ đập vỡ một ít gạch xô lệch trên bức tường thấp rồi nhảy qua đó, không gian trong căn phòng nhỏ dưới lòng đất lại rộng rãi thênh thang. Hàn Giang dùng đèn pin soi lên trần, giống hệt như họ nhìn thấy trong ống cống, mái vòm cong, cao khoảng ba mét. “Trước đây rõ ràng ở đây là một đường cống ngầm rất lớn, nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà lại hoang phế thế này, vậy là được cải tạo thành nơi ở tạm. Là người nào nhỉ? Người lang thang lưu lạc tới chốn này hay là u hồn khủng khiếp ban nãy?” - Hàn Giang khẽ lẩm bẩm trong miệng.

“Vậy xem ra làm gì có u hồn nào, chỉ là một người lang thang mà thôi!” - Từ

Nhân Vũ lúc này mới trở lại bình thường, quên mất cả việc bộ dạng như sắp chết của mình vì bị u hồn dọa cho khiếp vía ban này.

“Cậu đã nhìn rõ hình dáng của u hồn bay này chưa?”

“Lúc đó tôi như vậy, tôi làm sao mà nhìn rõ được! Tôi chỉ nhìn thấy hình như nó trùm một chiếc áo choàng màu trắng rộng thùng thình, giống như áo choàng của những đại mục sư Chính thống giáo Petersburg vẫn mặc.

Ở cái nơi như thế này mà lại mặc áo choàng trắng rộng thì không khiến người ta sợ chết khiếp mới là lạ!”

“Tôi cũng nhìn thấy vậy, trên người hẳn là một chiếc áo choàng trắng rộng. Nếu

như hấn không phải là u hồn, là người, thì mặc chiếc áo choàng to như vậy cũng kỳ lạ thật đấy.” - Hàn Giang nói tới đây lại dùng đèn pin soi vào căn phòng nủy. Thực ra, không cần phải đèn pin, chỉ cần nhờ ánh nến âm u cũng có thể thấy rõ các góc của căn phòng. Trong căn phòng nhỏ ẩm ướt âm u này, kê sát góc phòng là một chiếc giường gỗ nhỏ hẹp. Hàn Giang không thể tin được đây chính là nhà của u hồn? Có vẻ thân hình u hồn cao to như vậy mà lại ngủ trên chiếc giường nhỏ thế này? Cạnh giường có kê một chiếc bàn gỗ đơn giản, trên bàn có một ít bánh mì đen đã bị mốc và một cái bát không rõ là đựng chất gì đen đen trong đó, giống như là tương cá vậy, nhưng Hàn Giang vừa

mới ngửi thứ mùi đó là đã cảm thấy buồn nôn.

Họ lại nhìn tiếp góc tường khác, thấy có một giá sách to lớn. Xem ra giá sách này được làm rất khoa học và tỉ mỉ, trên bề mặt khắc hoa, chỉ có điều rất cũ kĩ. Tầng trên và tầng dưới của giá sách trống trơn, chẳng có cuốn sách nào, chỉ có tầng giữa mới bày một dãy sách có bìa bọc tinh xảo, dĩ nhiên cũng là những cuốn sách rất cũ kĩ.

Hàn Giang chỉ hàng sách trên giá, hỏi Từ Nhân Vũ:

“Cậu thử xem những cuốn sách này là sách gì vậy?”

Từ Nhân Vũ xem qua một lượt rồi nói: “Đây đều là những cuốn sách hay đấy,

đều là những cuốn sách có bìa học tinh xảo của nhà văn danh tiếng Fyodor Mikhailovich Dostoyevsky và Lev Tolstoy, gần như trong đó hầu hết đều là tác phẩm của hai đại văn hào nước Nga này.”

Nói xong, Từ Nhân Vũ rút cuốn sách đầu tiên trong bộ sách trên giá sách xuống, mở ra xem một lúc liền nói với Hàn Giang: “Anh xem, cuốn ‘Anh em nhà Karamazov’ của Dostoyevsky này xuất bản năm 1957 đấy!”

“Năm 1957, cũng nhiều năm rồi mà!” - Hàn Giang khẽ nói.

Hàn Giang lại hướng mắt về phía chiếc bàn có đặt cây nến. Đây là chiếc bàn đọc sách, nằm chính giữa phòng. Nến đặt ở

đây rõ ràng là dùng để đọc sách. Hàn Giang tiến lại gần chiếc bàn, nhìn thấy trên bàn ngoài nền ra vẫn còn một tờ giấy và một cái bút mực, ngoài ra không còn vật gì khác.

Hàn Giang nhờ ánh nền phát hiện ra trên giấy là một hàng chữ Nga viết nắn nót đẹp đẽ bằng thể thư pháp. Hàn Giang không hiểu, gọi Từ Nhân Vũ lại đọc. Từ Nhân Vũ dịch từng từ từng câu trên tờ giấy: “Đối với thượng đế, chúng ta đều là Nekhlioudov, đối với cuộc sống, chúng ta đều là Meche Kim Duke. ”

“Câu này nghĩa là gì?” - Rõ ràng là Hàn Giang không hiểu.

Từ Nhân Vũ nghiêm túc giải thích:

“Nekhlioudov là nhân vật chính trong tác

phẩm ‘Phục sinh’ nổi tiếng của Lev Tolstoy. Công tước Meche Kim Duke là nhân vật chính trong tác phẩm ‘Thằng ngốc’ nổi tiếng của Dostoyevsky, hai tác phẩm này đều là tác phẩm quan trọng nhất của hai đại văn hào. Trong ‘Phục sinh’ Nekhlioudov là....”

Từ Nhân Vũ vẫn chưa giải thích xong, đột nhiên, bên ngoài bức tường thấp bỗng vọng lại thứ âm thanh chói tai. Hàn Giang và Từ Nhân Vũ lập tức lao về phía bức tường đó. Hàn Giang đẩy đẩy, khi đẩy tới bên phải bức tường, anh đột nhiên phát hiện, hóa ra đây là một cánh cửa giả tường, cánh cửa gỗ không đẩy được, rõ ràng là đã bị người nào đó chặn bên ngoài, Hàn Giang lùi lại vài bước,

tăng tốc, xô mạnh vào cửa. Cánh cửa bật ra, bên ngoài lại là một đường ống cống hoang phế cao lớn.

“Ban nãy có người muốn chốt chặt cánh cửa gỗ từ bên ngoài!” - Hàn Giang nhặt một thanh gỗ dưới đất lên nói.

“Có người? Liệu có phải là u hồn đó không? Xem ra đường ống cống này mới chính là đường ra vào của u hồn, rất có khả năng có thể thông với bên ngoài!” - Từ Nhân Vũ suy đoán.

Hàn Giang gật gù rồi quay đầu lại nhìn căn phòng nhỏ hẹp dưới lòng đất này, sau đó, không chút đắn đo anh đi về phía đường cống ngầm.

5

Đây là một đường cống không có nước,

khô cạn, Hàn Giang và Từ Nhân Vũ bước thấp bước cao đi gần hai trăm mét trong đường công ngầm thênh thang, nhưng họ không phát hiện ra tung tích của u hồn. Lúc này, Hàn Giang như có thể nghe rõ nhịp đập của tim mình. Anh cũng giống như tất cả những người khác là biết sợ hãi, nhưng đồng thời trí tò mò khủng khiếp cũng thôi thúc anh tiếp tục tiến lên phía trước. Anh muốn nhìn rõ mặt của u hồn đó, kể cả đó là một bộ mặt quỷ.

Hàn Giang và Từ Nhân Vũ bước nhanh về phía trước, đột nhiên, phía trước đường công ngầm xuất hiện hai ngã rẽ một trái một phải, tạo thành hình chữ “T” to hơn so với đường ống công mà họ đang đi. Hai người dừng bước, Từ Nhân

Vũ thờ hồn hên hỏi Hàn Giang: “Chúng ta nên đi đường nào?”

“Không biết! Nhưng tôi muốn tìm thấy bóng ma đó!” “Thôi đi! Bóng ma đó liên quan gì tới chúng ta? Hơn nữa, ngoài u hồn gặp trong ống cống lúc đầu thì chúng ta cũng có gặp lại u hồn đó nữa đâu, anh đi đâu tìm nó bây giờ? Tôi thấy hay là thôi đi!”

“Đúng vậy, u hồn màu trắng đó không xuất hiện nữa, nhưng tôi có thể cảm thấy nó đang ở gần chúng ta, thậm chí là đang ở ngay cạnh chúng ta”.

Hàn Giang vừa nói dứt lời, đột nhiên một tiếng kim loại va đập vào nhau lạnh lạnh vang lên từ đường ống cống bên phải. Tiếng kim loại va đập vào nhau,

phát ra tiếng vọng khủng khiếp trong ống cống, khiến tim của Hàn Giang và Từ Nhân Vũ giống như bị một vật gì đó đập mạnh một cái. Hàn Giang nhìn đường ống cống âm u ẩm ướt phía trước, anh không biết phía trước vừa mới xảy ra chuyện gì, điều gì đang chờ đợi anh, nhưng anh vẫn bước thật nhanh, rẽ vào đường ống cống mù mịt hơi nước trắng xóa.

“Ban nãy là tiếng gì vậy?” - Từ Nhân Vũ đuổi theo, run rẩy hỏi.

“Không biết, giống như tiếng kim loại va đập!” - Hàn Giang khẽ trả lời, đồng thời anh lại bắt đầu cẩn thận rón rén đi chuyển bước chân về phía trước. Từ Nhân Vũ đứng phía sau thấy toàn thân

Hàn Giang chìm trong hơi nước trắng toát, anh cũng tiến vào theo. Hai người bị hơi nước bao trùm, rồi chùm ánh sáng phát ra từ đèn pin lại không phát huy tác dụng được trong hơi nước của ống cống. Hàn Giang giữ chặt súng, hơi khom lưng, toàn thân giữ tư thế lúc nào cũng có thể sẵn sàng lao vào chiến đấu, còn trong lòng phải tính toán đường đi dưới chân. Tính từ lúc rẽ vào đường cống này, khi Hàn Giang bước tới bước thứ năm mươi, anh buông súng trên tay xuống, cơ thể trở lại trạng thái bình thường, đứng thẳng người trong làn hơi nước. Từ Nhân Vũ không biết Hàn Giang đã nhìn thấy gì nên bước tới xem sao thì thấy trước mắt hai người đột nhiên xuất hiện một cánh cửa

kéo bằng sắt to lớn.

“Âm thanh ban nãy phát ra từ đây!” - Từ Nhân Vũ lẫm lẫm nói.

“Đúng vậy, u hồn đó đã nhốt chúng ta trong này” - Tay trái Hàn Giang nhắc chiếc khóa to gỉ sét lên, thất vọng nói.

“Dùng súng thử xem!” - Từ Nhân Vũ nhắc nhở Hàn Giang.

“Pằng!” - Hàn Giang bắn một phát vào chiếc khóa sắt đó, nhưng đạn bắn lên khóa sắt tóe lửa rồi bắn ngược trở lại. Hàn Giang vội vàng lùi lại né đạn, may mà anh tránh kịp thời, nếu không thì...

Hàn Giang chán nản lắc đầu, nói: “Làm thế này rất nguy hiểm, không ổn, có khi đạn còn bắn ngược trở lại. Hơn nữa khóa sắt này cũng kiên cố quá, tôi chưa

thấy cái khóa sắt nào nặng thế này.” - Hàn Giang chú ý thấy trong đường cống cao to này, rõ ràng nước chảy vào đây nhiều hơn đường cống ban nãy, hơn nữa bên cạnh ống cống còn cố ý xây một đường đi bằng gạch nhỏ hẹp, và họ đang đứng trên đường đi này. Nước từ cánh cửa sắt chảy xuống, dội thẳng về phía trước nhưng cánh cửa sắt lại chặn đứng đường đi của họ.

Từ Nhân Vũ phân tích: “Nếu như tôi phán đoán không nhầm thì những đường cống này đều cũ rích cả rồi, có những đường ống thậm chí đã hoang phế, rất ít người đến đây, kể cả công nhân cũng rất ít khi tới đường ống này. Bởi vậy, để đề phòng có người vào nhầm trong đường

Ông phê thải, chính quyền ban ngành thành phố Saint Petersburg đã lắp một cánh cửa sắt kéo ở đây. Tôi nghĩ, nếu qua được cánh cửa này thì chẳng mấy chốc sẽ ra được bên ngoài.”

“Nhưng hiện giờ chúng ta ra ngoài bằng cách nào? Ban nãy tôi vừa thử rồi, khoảng cách giữa các ô sắt vừa vặn chặn đứng người lại. Ngoài ra, cậu xem, các thanh sắt này rất to, đường kính ít nhất cũng sáu, bảy cen-ti- mét. Tuy tôi có chút võ công nhưng cũng không nhúc nhích được các thanh sắt to đùng này đâu!” - Hàn Giang oán thán.

Từ Nhân Vũ từ tốn nói: “Lúc này thì tầm quan trọng của tôi mới nổi bật rồi đây.”

“Sao, cậu có cách?” - Hàn Giang hỏi lại.

“Hi hi! Trong lúc ở căn nỏ nhỏ của Peter chỗ Ilyushin, tôi đã từng ca thán qua với anh về chuyện người của Ilyushin lục soát lấy đi tàu thuốc và hộp diêm của tôi, lúc đó anh còn cười nhạo tôi, may mà lúc vượt ngục tôi đã lấy lại được những bảo bối này” - Nói xong, Từ Nhân Vũ móc hộp diêm từ trong túi ra, bảo với Hàn Giang: “Anh có biết trong này là gì không?”

“Cái gì?” - Hàn Giang không hiểu.

“Vũ khí bí mật của tôi. Cái hộp này là một hộp diêm đặc chế, tầng trên của nó để diêm thông thường, nhưng tầng dưới lại để một sợi dây được chế tạo bằng vật liệu đặc biệt. Chỉ cần tôi lấy sợi dây trong hộp ra, để sợi dây này tiếp xúc với

không khí một tí, trong vòng 30 giây nó sẽ tự động cháy, nhiệt độ trong quá trình tự cháy của nó đủ để cắt gọt bất cứ kim loại nào.” - Từ Nhân Vũ không khỏi đắc ý nói.

“Ý cậu là đặt sợi dây này lên cánh cửa cho nó tự đốt cháy, cắt đứt các thanh sắt?” - Hàn Giang mừng rỡ nói.

“Đúng thế, nhưng tôi không biết sau khi bị vo viên như vậy, thứ này có còn phát huy công dụng không nữa.”

“Còn có cả thứ này sao? Hóa ra tiến sỹ Từ của chúng ta cả ngày chỉ mê mẩn những thứ đồ chơi này.” - Hàn Giang cười nói.

Từ Nhân Vũ phản bác lại: “Tôi mê mẩn đây thứ, to thì là các loại súng ống, nhỏ

thì là mấy thứ đồ chơi phòng thân, có cái gì là tôi không làm được? Kể cả máy bay, xe tăng tôi cũng làm được đấy, chỉ có điều mãi vẫn chưa có cơ hội thôi!”

“Được rồi! Được rồi! Cậu sẽ có cơ hội, mở cánh cửa này ra trước đã rồi nói tiếp!” - Hàn Giang thúc giục.

Từ Nhân Vũ cẩn thận lấy sợi dây có vẻ rất bình thường từ trong hộp diêm ra, để lên một thanh lan can sắt, rồi vừa buộc vừa nói: “Lúc đến Saint Petersburg tôi đã liệu được chắc chắn chúng ta lành ít dữ nhiều, lúc vượt ngục không dùng tới, bây giờ thì đã được dùng rồi đây!”

Hàn Giang đếm nhẩm. Khi Từ Nhân Vũ buộc xong dây đã mất 20 giây, cuối cùng đếm thêm đến 10, đến lần đếm thứ 30,

sợi dây đó đột nhiên tóe ra ánh lửa lóa mắt. Trong chớp mắt, các thanh sắt đường kính sáu, bảy cen- ti-mét đã nhanh chóng bị nóng chảy ra thành một lỗ hồng ở giữa.

Lại thêm 10 giây qua đi, đợi tới khi lửa tắt, Hàn Giang dùng chân đạp mạnh vào các ô sắt đó, các thanh sắt lập tức uốn cong, cánh cửa sắt lộ ra một lỗ to. Hàn Giang và Từ Nhân Vũ chui ra ngoài cửa thuận lợi, hai người nhanh chóng chạy ra khỏi đường cống này rồi lại chui vào một đường ống khác, trong đường ống này, nước bắn lên láng. Đúng lúc hai người đang do dự nên chạy theo hướng nào để đuổi theo u hồn đó thì Hàn Giang là người đầu tiên nhìn thấy tia sáng yếu ớt.

Theo hướng nước chảy, Hàn Giang và Từ Nhân Vũ từ từ bước tới nơi phát ra ánh sáng. Đó là một cửa ra của đường cống ngầm, rút cuộc họ đã ra được bên ngoài, bên ngoài trời vẫn chưa sáng tỏ, nhưng đã thấy thừa thớt một vài tia sáng. Hàn Giang nhìn thấy phía trước là mặt nước thênh thang, rất nhiều băng tảng trôi trên mặt sông. Trên bờ sông, đèn đường tỏa ra ánh sáng vàng vọt thừa thớt.

Cơn gió lạnh thổi qua, hai người đã bị ngấm không ít hơi nước trong cống ngầm, khi bị gió lạnh thổi đều bất giác rùng mình. Hàn Giang khẽ run rẩy hỏi Từ Nhân Vũ:

“Đây là đâu?”

Từ Nhân Vũ nhìn xung quanh, trên mặt sông mù mịt sương khói, anh cũng không nhìn rõ tĩnh hình bờ bên kia sông. Nhưng khi Từ Nhân Vũ quay đầu lại, trông thấy đỉnh màu vàng cao cao của giáo đường Saint Petersburg thì không khỏi ngạc nhiên thốt lên: “Chúng ta đi cả đêm trong đường ống cống hóa ra lại đến đây?”

“Đây rút cuộc là đâu?”

“Pháo đài Saint Petersburg! Anh đã từng nghe thấy câu nói này chưa? ‘Trước tiên có pháo đài Saint Petersburg sau mới có Saint Petersburg’, năm đó Pie Đại đế đánh bại người Thụy Điển, chiếm được cảng biển Baltic, đưa thủ đô Matxcova di dời về đây. Để đề phòng người Thụy Điển quay trở lại, Pie Đại đế đã cho xây

dựng một pháo đài tại nơi giao thoa giữa sông Neva lớn và sông Neva nhỏ...”

“Được rồi! Cậu kể cho tôi nhiều như vậy cũng vô dụng, bước tiếp theo chúng ta nên đi đường nào?” - Hàn Giang ngắt lời Từ Nhân Vũ.

“Ở đây cách Đại học Saint Petersburg không xa, hay là chúng ta khẩn trương đi tìm Đường Phong thôi”.

Hàn Giang gật đầu, nhưng hai người họ vừa mới quay người đi thì Từ Nhân Vũ đột nhiên phát hiện ra, Hàn Giang đang nhìn chăm chú về phía chiếc cầu đá trên đỉnh đồi. Từ Nhân Vũ không hiểu, hỏi Hàn Giang: “Anh sao thế?”

Hàn Giang không trả lời, đột nhiên lao lên cây cầu. Từ Nhân Vũ không hiểu gì

chì biết lắc đầu thờ hỏn hỏn chạy theo Hàn Giang. Hàn Giang chạy như bay lên cầu, cuối cây cầu là một cánh cổng to màu xanh. Hàn Giang tăng tốc, lao về phía cánh cổng đó, nhưng khi sương khói dày đặc tản đi, đến khi anh tới trước cánh cổng màu xanh đó thì ở đây lại chẳng có gì cả.

Hàn Giang ra sức đẩy cánh cổng to lớn này, nhưng cánh cổng nặng nề vẫn không hề nhúc nhích. Hàn Giang ngẩng đầu nhìn lên bức tượng trên cánh cổng, thờ hỏn hỏn hỏi Từ Nhân Vũ: “Bên trong là đâu?”

“Anh đừng đẩy nữa, bên trong chính là pháo đài Saint Petersburg.”

“Pháo đài Saint Petersburg?”

“Đúng! Pháo đài Saint Petersburg. Ban nãy anh nhìn thấy gì vậy?”

“Tôi lại nhìn thấy u hồn đó! Nó đứng trên cầu này!”

“Không! Không thể, sao tôi không nhìn thấy? Chắc chắn là anh nhìn nhầm hoặc là anh nảy sinh ảo giác.”

Ảo giác? Hàn Giang bình tĩnh ngẫm nghĩ lại. Mình đã một ngày một đêm không ăn uống nghỉ ngơi, trốn khỏi nhà giam của Ilyushin, lại đi bao lâu trong đường cống ngầm âm u ẩm ướt khủng khiếp đó, lẽ nào... lẽ nào bản thân mình thực sự nảy sinh ảo giác? Không! Không thể!

“Ban nãy u hồn màu trắng đó biến mất ở đây, lẽ nào nó vào bên trong cống rồi?” - Hàn Giang lại lớn tiếng gào lên với Từ

Nhân Vũ.

Từ Nhân Vũ nhìn cánh cổng màu xanh, nghe Hàn Giang nói, lắc đầu quày quặt: “Không thể! Không thể! Bây giờ trời vẫn chưa sáng, vẫn chưa tới giờ pháo đài Saint Petersburg mở cửa, bóng ma đó làm sao vào trong được?”

Thế mới bảo nó là u hồn, không có việc gì mà u hồn không làm được cả.” - Hàn Giang cũng bắt đầu trở nên mê tín.

Từ Nhân Vũ nghe thấy vậy, mắt nhìn chăm chăm vào cánh cổng xanh trước mặt, như đang ngẫm nghĩ điều gì đó, rất lâu sau mới lẩm bẩm nói: “Lẽ nào quả thực là u hồn?”

Hàn Giang nhìn bộ dạng của Từ Nhân Vũ, quan tâm hỏi: “Cậu sao thế?”

Từ Nhân Vũ bình tĩnh lại, hỏi lại Hàn Giang: “Anh có biết pháo đài Saint Petersburg dùng để làm gì không?”

“Pháo đài mà! Dùng để phòng vệ quân sự!” - Hàn Giang nói.

“Anh chỉ biết điều đầu tiên, không biết điều thứ hai, sau này nước Nga hùng mạnh lên, Thụy Điển vốn không uy hiếp được nước Nga, nên tác dụng quân sự của pháo đài đã giảm sút. Dưới thời Pie Đại đế, tòa pháo đài này đã trở thành nhà tù quốc gia quan trọng nhất của Nga, bên trong đã từng giam giữ rất nhiều nhân vật quan trọng. Thời đại Sa hoàng, chỉ cần bước qua cánh cổng này thì muốn bước ra sẽ rất khó, bởi vậy có người gọi cánh cổng này là cánh cổng tử thần.”

“Cánh công tử thần?” - Hàn Giang lùi lại một bước, rùng mình một cái, lần nữa chăm chú nhìn cánh công to lớn màu xanh trước mặt.

“Anh xem, đối diện với pháo đài Saint Petersburg chính là cung điện Mùa Đông. Trước đây khi du học tại đại học Saint Petersburg, tôi đã từng nghe có người tuyên truyền rằng ban đêm đã tận mắt chứng kiến hồn ma hay là u hồn gì đó quanh pháo đài Saint Petersburg và cung điện Mùa Đông này. Có người nói đó là u hồn của Sa hoàng, cũng có người nói đó là hồn ma của những tù nhân chết oan.” - Từ Nhân Vũ nói và chỉ về phía cung điện Mùa Đông bờ bên kia sông Neva đang lấp lánh trong nắng sớm bình

minh.

“Vừa mới đến mà Saint Petersburg đã để chúng ta đụng phải u hồn trong truyền thuyết rồi. Mẹ kiếp, số chúng ta may thật đấy!” - Hàn Giang oán thán.

“Thôi đi, đụng phải u hồn chết tiệt hoàn toàn là việc ngoài ý muốn. Trời sắp sáng rồi, chúng ta còn có việc của chúng ta đây, chắc là Ilyushin đang lục soát toàn thành phố truy lùng chúng ta nhỉ!”

Hàn Giang gật đầu rồi cùng Từ Nhân Vũ đi xuống cầu, nhưng anh vẫn không quên ngoái đầu lại nhìn cánh cổng lớn màu xanh lần nữa.

7

Sương khói dần dần tản đi, sắc trời đã sáng tỏ, người đi trên đường vẫn không

nhiều. Hàn Giang cảnh giác quan sát từng người đi lướt qua mình. Anh và Từ Nhân Vũ rời khỏi pháo đài Saint Petersburg nhưng không dám đi đường lớn mà vòng qua một con phố nhỏ kín đáo. Từ Nhân Vũ chỉ về phía trước, nói nhỏ với Hàn Giang: “Đi qua con phố này chẳng mấy chốc là có thể về ký túc của chúng ta. Nhưng hai chúng ta cũng không thể về trường như vậy được, ngộ nhỡ ở đó có người của Ilyushin nhìn thấy và nhận ngay ra chúng ta thì nguy.”

“Vậy ý cậu là gì?”

“Bây giờ giá mà có chiếc xe thì ớn!” - Từ Nhân Vũ than thở.

Trên mặt Hàn Giang lộ ra vẻ tươi cười, anh nói:

“Mỗi cái xe thôi mà, cái này thì dễ ợt!”

“Anh có cách gì?”

“Chúng ta mượn tạm một chiếc để dùng”

“Mượn?” - Từ Nhân Vũ không hiểu.

Hàn Giang cũng không giải thích, đi thẳng tới một chiếc Lada cũ rích bên kia đường. Từ Nhân Vũ hình như đã hiểu ý Hàn Giang, chỉ thấy Hàn Giang đi tới cạnh chiếc Lada, rồi không biết anh dùng thứ gì mà chỉ gõ gõ hai cái là cánh cửa xe đã mở ra. Từ Nhân Vũ lần đầu được tận mắt chứng kiến cảnh tượng này nên đã ngó người đứng im một chỗ. Hàn Giang ra sức nháy mắt vẫy tay, Từ Nhân Vũ lúc này mới sực tỉnh, anh bước nhanh tới, chui tọt vào trong chiếc Lada.

“Đây là cái mà anh gọi là ‘mượn’ đấy

à?” - Từ Nhân Vũ hỏi lại Hàn Giang.

“Đây không phải là tình huống đặc biệt sao? Tôi dùng xong sẽ trả lại nó nguyên vẹn về chỗ cũ!” - Hàn Giang nói xong liền khởi động chiếc Lada.

“Đã mượn bằng cách này thì sao anh không chọn cái xe tốt một chút, mà lại chọn cái xe cũ rích này làm gì. Tôi thấy ban nãy bên vệ đường có đỗ hẳn mấy chiếc Mercedes-Benz với BMW đấy!” - Từ Nhân Vũ quay ra oán thán.

“Thôi đi, không phải cậu cũng lấy một chiếc Volga đó sao? Cậu cho rằng Mercedes-Benz với BMW dễ lấy thế à?”

“Ồ! Xem ra ở Saint Petersburg, hai chúng ta chỉ có số lái những chiếc xe cũ rích như Volga, Lada mà thôi!”

“Hừm! Vậy thì cậu không hiểu rồi, bây giờ những người có tiền mới lái xe cũ!” - Hàn Giang trêu chọc.

Từ Nhân Vũ không tiếp lời, bởi vì họ đã ở rất gần khu ký túc của Đường Phong. Hai người chốc chốc lại nhìn ra ngoài cửa xe, quan sát từng người đi bộ trên đường.

Hàn Giang vốn định đỗ xe cạnh một bồn hoa cách khu ký túc không xa, ở đó vừa vặn có thể nhìn thấy cửa chính của ký túc. Thế nhưng, tại chỗ cách bồn hoa khoảng hơn chục mét, anh phải phanh gấp xe lại, bởi vì nhìn thấy vài gã vạm vỡ mặc áo khoác da đang đi từ khu ký túc ra, khỏi phải hỏi, đó đều là quân của Ilyushin.

Từ Nhân Vũ cũng đã nhìn thấy, anh hét lên trong xe: “Hồng rồi, chắc chắn Đường Phong đã bị bọn chúng phát hiện ra!”

Hàn Giang không nói gì, anh chăm chú nhìn mấy gã vạm vỡ, đột nhiên, anh nhìn thấy Ivan Pavlov đang cùng hai cảnh sát mặc thường phục đi ra từ khu ký túc, hơn nữa lại còn đi về phía xe ô tô của họ.

Hàn Giang nháy mắt với Từ Nhân Vũ, hai người nín thở im phăng phắc, cúi rạp người xuống sàn xe. Tay Hàn Giang nắm chặt súng, chuẩn bị sẵn sàng cho tình huống xấu nhất.

Nhưng Ivan Pavlov vì không phát hiện ra Hàn Giang và Từ Nhân Vũ, nên anh ta dẫn lính đi thẳng qua chiếc Lada.

Khoảng mười phút sau, Hàn Giang và Từ Nhân Vũ mới thò đầu lên. Hàn Giang nhìn về phía công ký túc, có một chiếc Peugeot, bên trong có hai cảnh sát mặc thường phục ngồi đó. “Sao lại không thấy Đường Phong?” - Hàn Giang sau khi quan sát hơn chục phút tự lẩm bẫm.

“Có lẽ Đường Phong bị bắt đi rồi!” - Từ Nhân Vũ suy đoán.

Hàn Giang lắc đầu nói: “Hôm qua Đường Phong đợi tới khi trời tối vẫn không thấy chúng ta quay lại. Với trí thông minh của mình, cậu ấy chắc chắn sẽ đoán ra là đã xảy ra chuyện gì đó. Nếu như cậu ấy dựa vào thân phận giả để ứng phó với Ilyushin thì chắc anh ta cũng không đến nỗi sẽ làm gì cậu ấy đâu.”

“Nhưng điều mà tôi lo lắng chính là cái thân phận giả đày, cái thân phận giả đày chỉ có thể che mắt được nhất thời thôi.

Ilyushin mà tỉnh ra thì Đường Phong cũng khó mà thoát được!” - Từ Nhân Vũ nói vẻ vô cùng lo lắng.

Lòng Hàn Giang tuy cũng như lửa đốt, nhưng bề ngoài vẫn rất trấn tĩnh, nghĩ trước nghĩ sau, cuối cùng anh nói với Từ Nhân Vũ: “Bất luận thế nào, hiện giờ chúng ta không thấy Đường Phong, còn lại thì cậu ấy phải tự lo thôi!”

“Vậy chúng ta để mặc cậu ấy sao?”

“Không phải để mặc, mà giờ chúng ta lo thân mình còn chưa xong, muốn thăm dò tung tích của Đường Phong thì hiện giờ dựa vào khả năng của hai chúng ta cũng

vô dụng, vẫn phải đi tìm Yelena. Tôi tin tưởng năng lực của Đường Phong, anh ấy nhất định sẽ sắp xếp ổn thỏa!” Nói xong, Hàn Giang khởi động xe, lái về phía khu nhà của Yelena.

8

Hàn Giang không dám đến thẳng nơi ở của Yelena, Anh lái chiếc xe Lada cà tàng lượn mấy vòng trên đường phố và những con ngõ nhỏ của Saint Petersburg rồi mới lặng lẽ dừng xe dưới khu chung cư của Yelena. Anh vẫn không dám đi thẳng xuống xe gõ cửa phòng cô mà thận trọng quan sát, để đảm bảo sau mình không có đuôi, và cũng phải xác định xem chỗ Yelena ở này có an toàn hay không.

Cứ như vậy, Hàn Giang và Từ Nhân Vũ chịu đói chịu khát, ngồi quá nửa ngày trong chiếc Lada. Họ chăm chú nhìn từng người xuất hiện gần chung cư, phân tích, phán đoán thân phận từng người. Mãi cho tới khi trời chập choạng tối, Từ Nhân Vũ thực sự không chịu nổi nữa liền hỏi: “Chúng ta cứ ngồi mãi thế này?”

Hàn Giang nhìn công chung cư, miệng lẩm bẫm:

“Kỳ lạ, sao cả ngày hôm nay không thấy Yelena xuất hiện, lẽ nào cô ấy không ở nhà?”

“Người ta tâm trạng không vui, ở nhà cả ngày, là việc hết sức bình thường mà!”

“Cô ấy ngày nào vào tầm này cũng tới bệnh viện thăm Makarov mà!” - Hàn

Giang nói xong, lại ngược nhìn lên tầng bốn chung cư, cửa sổ căn hộ của Yelena vẫn chưa sáng đèn. Từ Nhân Vũ sốt ruột nói: “Thôi chúng ta lên đây xem luôn đi!”

“Không thấy cô ấy, trong phòng lại không có đèn, lẽ nào...” - Hàn Giang không dám nghĩ tiếp, anh xoa xoa tay với Từ Nhân Vũ, khẽ nói: “Đợi thêm chút! Đợi...” Hàn Giang đột nhiên im lặng, bởi anh phát hiện thấy căn hộ của Yelena đã sáng đèn, cục đá nặng trĩu trong lòng rút cuộc đã được thả xuống, “Nhưng sao hôm nay cô ấy không đến bệnh viện nhỉ?” - Hàn Giang lại lẩm bẫm.

“Thôi đi, chúng ta ở đây quan sát cả một ngày rồi, không phát hiện ra ai khả nghi

cả. Giờ thì đèn nhà cô ấy cũng sáng rồi, chúng ta còn đợi gì nữa?” - Từ Nhân Vũ thúc giục.

Hàn Giang cũng không muốn đợi nữa, anh và Từ Nhân Vũ xuống xe, cẩn thận rón rén lên tầng bốn. Hàn Giang lấy tay ra hiệu im lặng với Từ Nhân Vũ, rồi lặng lẽ đứng ngoài cửa nghe ngóng động tĩnh trong phòng. Trong phòng rất yên tĩnh, không có tiếng động gì. Hàn Giang để Từ Nhân Vũ núp ngoài cửa xong xuôi, còn mình rút súng ra, lên nòng, sau đó khẽ ấn chuông cửa. Trong phòng vang lên tiếng bước chân, Hàn Giang vẫn chưa nghe ra đây là tiếng bước chân ai, nên ẩn mình trong bóng tối ngoài cửa, chuẩn bị cho tình huống xấu nhất. Cửa phòng mở ra,

đèn trong phòng rọi ra hành lang bên ngoài, Hàn Giang đứng im, anh vẫn nấp trong bóng tối, còn người trong phòng cảm nhận thấy gì đó, cũng rút súng ra, hai tay nắm chặt báng súng, từ từ di chuyển ra khỏi cửa phòng. Hàn Giang nhìn cái bóng rọi xuống nền nhà, giật bản mình. Anh hiểu rằng ngay sau đây sẽ không tránh khỏi một trận ẩu đả ác liệt. Hàn Giang nhảy phắt ra khỏi bóng tối, chĩa súng về phía người đó. Người đó phản ứng rất nhanh, cũng nhắm thẳng nòng súng về phía Hàn Giang. Hai người giữ tư thế như vậy trong vòng hai giây, lúc này Hàn Giang mới nhận ra người đang chĩa súng về phía mình chính là Yelena. Anh thở phào một cái, buông

súng xuống, phía kia Yelena cũng đã nhận ra Hàn Giang, cô thu súng về, giận dữ trách móc: “Hàn Giang, mỗi lần chúng ta gặp nhau đều phải thế này sao?”

“Đây không phải là địa bàn của tôi, tôi không thể không phòng ngự. Đúng rồi, không phải cô bị đình chỉ chức vụ rồi sao? Súng ở đâu ra thế?” - Hàn Giang đột nhiên nhớ lại.

“Vậy thì súng của anh ở đâu ra?” - Yelena nhìn Hàn Giang, hỏi lại.

“Khà khà, súng của tôi, cô xem đây là của ai?” - Nói xong, Hàn Giang quảng khẩu súng đang cầm trong tay cho Yelena. Yelena nhận ngay ra khẩu súng này, ngạc nhiên nói: “Súng ngắn kiểu ‘rắn hổ mang’ PK nòng 9 ly, sao anh lại

có khẩu súng này?”

“Khà khà, sao tôi lại có à, thì cướp thôi!” - Hàn Giang cười hờn hờ nói.

“Anh cướp ở chỗ Ilyushin sao?” - Yelena truy hỏi.

“Thôi được rồi, tôi hỏi cô, Ilyushin không đến tìm cô chứ?”

“Không, nhưng Ivan Pavlov đã gọi cho tôi mấy lần, hỏi tôi có nhìn thấy anh không, nói rằng nếu tôi nhìn thấy anh thì phải báo cáo ngay với anh ta.”

“Thế thì tốt!”

“Anh không sợ tôi báo cáo với Ivan Pavlov sao?”

“Tôi biết cô sẽ không làm vậy đâu!” - Hàn Giang nhìn Yelena cười. Yelena

chán nản lườm Hàn Giang một cái. “Đến đây, giới thiệu với cô một người!” - Nói xong, Hàn Giang gọi Từ Nhân Vũ vào trong phòng, giới thiệu với Yelena một hồi. Từ Nhân Vũ dùng tiếng Nga hỏi thăm Yelena, còn Yelena lại nói bằng tiếng Trung: “Đã nghe đại danh tiến sỹ Từ từ lâu”.

Hai người trò chuyện xong, Yelena nói với Hàn Giang: “Tôi cũng muốn giới thiệu với anh một người, tuy tôi biết hai người đã rất biết về nhau rồi!” - Nói xong, Yelena dẫn Hàn Giang và Từ Nhân Vũ vào một phòng ngủ. Hàn Giang phát hiện, hóa ra người nằm trên giường trong phòng ngủ chính là Makarov.

Makarov nhìn thấy Hàn Giang, nhiệt tình chào hỏi: “Hàn, ồ, còn có cả tiến sỹ Tù, gặp các anh quả thật vui quá!”

“Tôi cũng vậy, thật không ngờ lại sớm gặp lại ông như vậy, ông có khóa không?” Hàn Giang quan tâm hỏi.

“Ồ, người ngợm tôi vẫn còn rần rỏi lắm, tạm thời chưa chết được!” - Makarov vẫn rất lạc quan. Yelena đứng bên cạnh nói với Hàn Giang: “Cha nghe nói tối hôm đó anh đã đến đây nên hôm qua nhất định đòi ra viện để gặp anh. Bởi vậy tôi mới đón ông về đây.”

“Thảo nào tôi bảo rằng đứng dưới lầu đợi cô cả ngày cũng không thấy cô đến bệnh viện.”

“Sao, anh theo dõi tôi?” - Yelena lại nổi

giận.

“Không phải theo dõi cô mà là đề phòng vị thượng tá Ilyushin của cô!”

“Hừm, sao rồi? Anh không nghe tôi khuyên, đàm phán hỏng với Ilyushin rồi phải không? Anh có còn nhớ đêm hôm nọ, trước khi anh đi, tôi đã từng nói là anh nhất định sẽ đến tìm tôi, không ngờ anh lại đến tìm tôi sớm vậy!” - Yelena cười lạnh lùng và nói. Cùng lúc, cô phát hiện ra người ngợm của Hàn Giang và Từ Nhân Vũ hết sức bản thủ, cô hỏi: “Sao các anh lại bản từ đầu đến chân vậy?”

“Sao ư? Khà khà, bị dính nước cống ấy mà!” - Hàn Giang nói vui.

“Dính nước cống?” - Yelena không hiểu.

“Đều là do vị thượng tá Ilyushin của các cô ưu ái tạo điều kiện đấy!” - Hàn Giang vẫn giữ vẻ mặt tươi cười.

“Các anh rút cuộc sao thế? Cướp súng, rồi lại chui xuống công?” - Yelena quan tâm hỏi.

“Ivan Pavlov không kể cho cô sao?” - Hàn Giang hỏi.

“Anh ta không kể, tôi cũng không dám hỏi.”

“Í! Nói một lúc không hết được, tôi tắm rửa ở đây cô không phiền chứ?” - Hàn Giang thẳng thắn hỏi.

Yelena bó tay nói: “Tôi đã che giấu phạm nhân trốn trại như anh rồi mà còn để ý chuyện anh tắm rửa sao? Tắm nhanh lên, bốc mùi rồi đấy!”

Hàn Giang được đằng chân lân đằng đầu, hỏi: “Nhà cô có còn đồ ăn không? Hai chúng tôi sắp chết đói rồi! Ngoài ra ở đây có quần áo đàn ông không?”

Yelena chán nản lắc đầu, rồi vào bếp chuẩn bị đồ ăn cho họ. Từ Nhân Vũ khẽ cười nói: “Tôi phát hiện anh ở đây không coi mình là người lạ nữa rồi!”

“Thì cũng chẳng còn cách nào khác, người xưa nói cấm có sai, ở nhà dựa vào cha mẹ, ra đường dựa vào bạn bè mà!” - Hàn Giang trêu chọc.

Hàn Giang và Từ Nhân Vũ tắm xong, Yelena giúp họ tìm hai chiếc áo của Makarov để thay, sau đó chuẩn bị cho họ bánh mì, dưa chuột muối, canh đậu đỏ cùng một bữa tối thịnh soạn. Hàn Giang

và Từ Nhân Vũ đói sắp chết, ăn lấy ăn để. Khi họ ăn đã lưng lửng rồi, Makarov cũng xuống giường, bước đến quan tâm hỏi họ tại sao lại lôi thôi như vậy. Vậy là Hàn Giang kể sơ lược lại quá trình họ đi gặp Ilyushin, sau đó thoát ra ngoài từ đường cống ngầm, lẩn về ký túc, phát hiện ra Đường Phong cũng lành ít dữ nhiều. Nhưng Hàn Giang lại bỏ qua đoạn gặp u hồn trong đường cống, bởi vì anh cho rằng điều đó không liên quan gì tới nhiệm vụ của họ.

“Các anh làm to chuyện rồi, lại còn va chạm với người của chúng tôi, thảo nào hội Ivan Pavlov muốn bắt anh!” - Yelena nghe xong, vô cùng lo lắng nói.

“Tôi cũng không muốn như vậy, đây đều

là hiệu lâm!” - Hàn Giang giải thích.

“Tôi đã khuyên can anh đừng đi tìm Ilyushin ngay từ đầu mà, giờ thì anh cũng lôi cả tôi vào rồi đấy. Giờ thì tôi khó ăn nói được với tổng bộ rồi!” - Yelena đã nổi giận.

Hàn Giang đành phải an ủi Yelena:

“Không vấn đề gì, nếu quả thực không ổn, tôi sẽ tìm Ilyushin hoặc đến tổng bộ của các cô tự thú. Tôi sẽ nói toàn bộ sự việc không liên quan gì tới cô cả.”

“Anh cho rằng tôi là người nhát gan sao?” - Yelena nghe Hàn Giang nói vậy, ngược lại càng bực tức hơn.

“Được rồi! Mọi người đừng tranh cãi nữa, giờ thì việc đã đến nước này, oán trách chẳng có tác dụng gì!” - Rốt cuộc

Makarov đã lên tiếng. Hàn Giang và Yelena đều im lặng, đợi Makarov phát biểu ý kiến của ông.

Makarov nói: “Hiện giờ vấn đề quan trọng nhất không phải là Ilyushin, chúng ta đi giải thích với Ilyushin cũng vô dụng. Chỉ cần chúng ta nắm được đằng chuôi của kẻ thù, báo cáo với tổng bộ, tự khắc sẽ được tổng bộ tín nhiệm, đồng thời cũng có thể truy tìm lại kế tranh ngọc. Bởi vậy, vấn đề cấp bách nhất của chúng ta hiện giờ là ba việc: thứ nhất phải nhanh chóng tìm ra Đường Phong; thứ hai là phải ngăn chặn kế tranh ngọc rời khỏi Saint Petersburg. Theo phán đoán của tôi, tuy kế tranh ngọc bị mất cắp, nhưng cũng không thể rời khỏi Saint

Petersburg nhanh như vậy. Ilyushin sẽ truy soát, nếu như cần thiết thì chúng ta cũng có thể nhắc nhở Ilyushin.

Thứ ba, tuy Ilyushin không phải là mấu chốt của vấn đề, nhưng chúng ta vẫn phải đề phòng anh ta đến gây rắc rối. Gã này cũng không đơn giản đâu.”

Hàn Giang nghe Makarov nói vậy, không khỏi thâm bái phục: “Đúng là gừng càng già càng cay! Makarov chẳng mấy chốc đã tìm ra thực chất của vấn đề trong cục diện rối rắm phức tạp đó.”

“Ý của cha là hiện giờ ở đây cũng không an toàn nữa rồi?” - Yelena đoán ngay ra ý của Makarov.

Makarov gật đầu nói: “Đúng vậy, bất luận hội Hàn Giang có đuôi bám theo

hay không, thì chỗ này của con cũng đã không an toàn nữa rồi. Người của Ilyushin đến gây rắc rối cho con chỉ là chuyện nhỏ, nếu mà là bọn áo đen cũng đến gây chuyện với chúng ta thì mới là rắc rối lớn”.

“Ở đây đã không an toàn rồi, vậy giờ chúng ta nên đi đâu đây?” - Hàn Giang hỏi tiếp.

“Hay là đến chỗ cha?” - Yelena đề nghị.

Makarov trầm ngâm một lúc, rồi nói:

“Yelena, chỗ con ở đây không an toàn nữa, chỗ cha cũng không khá hơn đâu. Cha nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có một nơi tạm thời có thể trú thân.”

“Ở đâu?” - Mọi người cùng đồng thanh hỏi.

“Chung cư của con trai ta! - Makarov
kiên định nói.

“Sao cơ? Chung cư của Victor!” - Trong
đầu Yelena lập tức hiện lên cảnh tượng
kinh hoàng khi Victor bị giết chết trong
bồn tắm.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: [http://www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Chương 8

Ánh sáng âm u trong cung điện Mùa
Đông

Một tiếng động lớn, chiếc đèn chiếu sáng
cỡ đại trên trụ cầu Cung điện Mùa Đông
đã được bật lên, chỉ thấy chiếc cầu tự
tách đôi từ chính vị trí ở giữa thân cầu.

Trong tiếng máy móc ồn ào, hai nhịp cầu tách ra đối xứng nhau từ từ kéo lên, cho tới vị trí gần thẳng đứng với mặt nước thì mới dừng lại. Lúc này hai nhịp cầu đó giống như hai ngọn tháp bằng sắt đứng sừng sững trên sông Neva, hiên ngang và hùng vĩ...

1

Đường Phong và Lương Viện cẩn thận rón rén đi xuống cầu thang ký túc, và không phát hiện thấy tình hình gì bất thường. Đường Phong ngẫm nghĩ trong lòng: lẽ nào Ilyushin tin lời mình thật mà tha ình? Hay là kế hoãn binh bất động, muốn quẳng dây câu cá lớn?

Cá lớn, tất nhiên là Hàn Giang, cũng không biết Hàn Giang giờ ra sao. Chẳng

mấy chốc Đường Phong đã cùng Lương Viện đến trước cầu Cung điện Mùa Đông.

Phía trước chiếc cầu Cung điện Mùa Đông đã có vài chiếc ô tô đỗ, người trong xe cũng không vội lái xe qua cầu. Họ đều xuống xe, và chăm chú nhìn chiếc cầu Cung điện Mùa Đông trông hươ trông hoắc. Lương Viện thấy tình cảnh này, tò mò hỏi Đường Phong: “Sao những người này không qua cầu, ở đây làm gì vậy?”

Đường Phong nhìn đồng hồ, vừa trải qua trận vật lộn ban nãy, giờ đã gần một rưỡi sáng, rồi anh lại nhìn cầu Cung điện Mùa Đông bắc ngang sông Neva trước mặt, và đáp: “Cầu Cung điện Mùa Đông sắp mở

cầu rồi.” “Mở cầu nghĩa là gì?” - Lương Viện vẫn không hiểu. Đường Phong nhẫn nại giải thích: “Cái này rất ít thấy trong nước, chắc lúc em ở Mỹ cũng chưa từng thấy. Châu Âu có một vài thành phố cảng rất cổ kính, ví dụ như: London, Saint Petersburg, cầu được xây dựng trong những thành phố này đều có niên đại lâu đời. Sau này cùng với sự phát triển của ngành vận tải, tải trọng của thuyền bè cũng ngày càng lớn hơn, thành cầu cũ vốn cách khá gần mặt nước, nên không thể thích ứng với sự lưu thông của những con thuyền cỡ lớn. Nhưng để bảo tồn những cây cầu quý báu này, nên không thể tháo dỡ chúng để xây lại, mà đành phải dùng phương pháp ‘mở cầu’ này. Thông

thường sau nửa đêm, vào giờ cố định nào đó, cầu sẽ tách ra ở chính giữa, dưới sự hỗ trợ của máy móc, hai bên cầu sẽ được kéo lên, như vậy, những tàu chở hàng cỡ lớn có thể thuận lợi đi qua cầu. Đây cũng trở thành một cảnh quan của Saint Petersburg, đặc biệt là vào mùa hè, lúc thành phố này xuất hiện “đêm trắng” sẽ có rất nhiều du khách đã tới đây để chiêm ngưỡng mở Cầu vào ban đêm.

Nhưng nếu em là người mà nửa đêm có việc đi lại thì sẽ rắc rối đấy, vì bắt buộc phải ghi nhớ giờ mở cầu của mấy cây cầu lớn trên sông Neva, nếu không thì sẽ chỉ có thể giống chúng ta bây giờ, đứng đây đợi sông!”

“ Ở đây đợi thì sao chứ? Em thấy nửa

đêm xem mở cầu là một việc rất hay, rất lãng mạn mà!” - Lương Viện cười nói.

"Lãng mạn? Đó là vào mùa hè, xem mở cầu trong đêm trăng là một việc hết sức lãng mạn, nhưng không phải trong thời tiết tuyết rơi đóng băng, tối đen sì sì như thế này."

“Em không quan tâm nhiều thế đâu, chỉ cần anh ở bên em là em đã thấy rất lãng mạn rồi, nhất là trong lúc còn cùng anh trốn đông né tây!” - Lương Viện nhí nhảnh cười với Đường Phong.

Đường Phong còn đang định nói gì đó thì đã nghe thấy một tiếng động lớn, đèn chiếu sáng cỡ đại trên trụ cầu Cung điện Mùa Đông đã hoàn toàn được bật lên, rồi thấy chiếc cầu tách ra từ chính vị trí

giữa thân. Trong tiếng máy móc ồn ào, hai nhịp cầu tách ra đối xứng nhau từ từ kéo lên, cho tới vị trí gần thẳng đứng, vuông góc 90 độ với mặt nước thì dừng lại. Lúc này hai nhịp cầu đó giống như hai ngọn tháp bằng sắt đứng sừng sững trên sông Neva, hiên ngang và hùng vĩ. Những chiếc phà khổng lồ, đã đứng đợi hàng giờ ở dưới sông từ lâu, đâm nứt những tảng băng nổi trên mặt nước, nối đuôi nhau lần lượt chạy phía dưới cầu Cung điện Mùa Đông. Khi chúng chui qua cầu Cung điện Mùa Đông, thì tất cả đều bám còi như một lời chào dành cho cây cầu và thành phố đang ngủ say này. Lương Viện thích thú nhìn cảnh tượng mới lạ trước mắt, nhưng Đường Phong

lại dựng cổ áo khoác lên, cảnh giác nhìn đám người vây xung quanh. Anh tin rằng người của Ilyushin chẳng mấy chốc sẽ lại tìm anh mà quấy nhiễu, đáng lo hơn là Stephen và bọn áo đen bí ẩn.

Gần tới hai giờ, cầu Cung điện Mùa Đông mới từ từ hạ xuống, trở lại trạng thái ban đầu. Đường Phong kéo Lương Viện vội vã qua cầu, đến trước cung điện Mùa Đông ở bờ bên kia sông.

2

Cung điện Mùa Đông lúc nửa đêm, tĩnh mịch trang nghiêm, giống như một miếng ngọc bội màu xanh, lặng lẽ chạm khắc trong lòng Saint Petersburg màu trắng. Đường Phong và Lương Viện đều chưa từng đến khách sạn Astoria, mà nửa đêm

khuya khoắt lại càng không có ai để hỏi thăm. Hai người từ bờ sông Neva vòng tới quảng trường rộng lớn trên quảng trường Cung điện Mùa Đông, ngoài hai người họ ra, không một ai khác. Xem ra là không có ai bám theo họ, Đường Phong nghĩ

vậy, rồi bất giác bước chậm lại, cuối cùng anh quyết định dừng lại, thưởng thức vẻ hùng vĩ của cung điện Mùa Đông thêm lần nữa. Đường Phong chỉ về phía đài tưởng niệm Alexander sừng sững trên quảng trường, giới thiệu với Lương Viện: “Ồ đây là quảng trường Cung điện Mùa Đông, đài kỉ niệm Alexander được dựng lên để kỉ niệm quân Nga đã đánh bại đại quân của Napoleon năm 1812

mới...”

Đường Phong nói tới đây, đột nhiên im lặng, Lương Viện nghi ngờ hỏi: “Sao anh không nói nữa?”

"Em xem, đó là cái gì?" - Lương Viện lần theo hướng tay Đường Phong chỉ, thì thấy trong một ô cửa sổ khuất lấp ườn tầng ba của cung điện Mùa Đông có một chum ánh sáng âm u đang nhấp nháy.

“Là ánh đèn sao?” - Lương Viện suy đoán.

“Đây rõ ràng không phải là ánh sáng của đèn điện trong cung điện Mùa Đông! Lúc này trong cung điện Mùa Đông không thể có người, cũng không thể có ánh sáng” – Đường Phong phán đoán.

Vậy đó là cái gì?” - Lương Viện không

hiếu.

“Anh... anh đột nhiên nhớ tới một chuyện, trước khi tới Saint Petersburg, tiến sỹ Từ đã từng kể với anh về truyền thuyết u hồn của cung điện Mùa Đông, lúc đó anh chỉ coi truyền thuyết này như một câu chuyện, không ngờ hôm nay lại...”

“U hồn của cung điện Mùa Đông? Em đoán nhất định là u hồn của một hoàng hậu nào đó bị thất sủng, khà khà, càng lúc càng thú vị rồi đấy. Em thật sự rất muốn vào bên trong gặp u hồn đó ngay bây giờ, đáng tiếc, không vào được trong đó!” - Lương Viện ngây thơ nói.

Đường Phong đầy vẻ chán nản, nhìn Lương Viện, lắc đầu nói: “Trí tưởng

tượng của em phong phú thật đấy, có thể viết được cả tiểu thuyết cũng nên. Sao em biết được đó là của vị hoàng hậu bị thất sủng, mà không phải u hồn của một vị Sa hoàng nào đó?”

“Sa hoàng? Khà khà, vậy thì em cũng muốn gặp xem. Là Pie Đại đế hay là nữ hoàng Catherine nhỉ?” “Được rồi, mặc kệ là u hồn của ai cũng đều không liên quan gì tới chúng ta cả. Chúng ta hãy khẩn trương tìm khách sạn Astoria đi đã!” - Đường Phong nói xong liền vội vàng kéo Lương Viện đi về phía quảng trường Cung điện Mùa Đông, Lương Viện vẫn luyến tiếc quay đầu lại nhìn cung điện Mùa Đông tĩnh mịch, đột nhiên, ánh sáng âm u đó đã không còn

nhìn thấy đầu nữa.

Họ đi qua tòa nhà Bộ hải quân là bức tượng kỵ sỹ bằng đồng nổi tiếng. Pho tượng này hoàn toàn mô phỏng theo t^hng mạo của Pie Đại đế để chế tác ra, nên cũng được người dân Saint Petersburg gọi là tượng Pie Đại đế.

Trong màn đêm, Pie Đại đế cưỡi trên lưng ngựa, chân khoác áo choàng chiến trận, uy phong lẫm liệt, phóng tầm mắt về phía cuối sông Neva. Đó là biển lớn, là cửa biển mà Pie Đại đế đã dùng cả một đời tâm huyết vì nước Nga khai thông.

Đường Phong đứng dưới pho tượng đồng kỵ sỹ, miệng lẩm bẫm: “Lại là một vị quân chủ!”

Lương Viện không hiểu Đường Phong nói gì, Đường Phong cũng không giải thích. Họ tiếp tục đi về nam, đi qua nhà thờ lớn St Isaac's, cuối cùng họ đã tìm thấy khách sạn Astoria.

Trong căn phòng rộng rãi, ấm áp như mùa xuân, Đường Phong đã cảm thấy chút an toàn và ấm áp trở lại.

Vật lộn cả một ngày, Đường Phong thật sự vô cùng mệt mỏi, anh ngã người trên sofa, chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc mộng.

3

Vừa tỉnh dậy đã là chiều ngày hôm sau. Khi Đường Phong mở mắt ra, anh thấy mình đang nằm trên một chiếc giường rộng rãi. Đúng lúc anh đang ngạc nhiên

thì Lương Viện bung đồ ăn sáng vào.

Đường Phong ngơ ngác hỏi Lương Viện:

“Sao anh lại ngủ ở đây”.

“Hihi, anh nặng thật đấy, em phải tốn bao nhiêu sức mới khiêng được anh lên giường!” - Lương Viện cười bí hiểm.

“Em khiêng anh lên giường?” - Đường Phong nhìn trên người mình chỉ còn sót lại hai thứ đồ lót, ngạc nhiên nói.

“Trông anh kia, cứ như em sẽ ăn thịt anh không bằng. Anh yên tâm, chẳng có chuyện gì xảy ra cả đâu, em ngủ trên sofa!” - Lương Viện nổi cáu.

Đường Phong xoa xoa thái dương: “Í! Hôm qua công nhận mệt thật, thế nên...”

“Được rồi, mau ăn sáng đi!” - Nói xong, Lương Viện đưa lại một bữa sáng đúng

phong cách Nga.

Ăn sáng xong, Lương Viện thấy Đường Phong đứng trước cửa sổ, thần thờ nhìn người đi đường. Cô liền hỏi: “Đứng đó nghĩ gì vậy?”

Đường Phong quay người lại, thở dài một tiếng nói với Lương Viện: “Anh đang nghĩ lại những gì đã xảy ra tại Saint Petersburg mấy ngày hôm nay.”

“Vậy anh đã lần ra manh mối gì chưa?”

Đường Phong ngồi xuống, nghiêm túc phân tích cho Lương Viện: “Hiện giờ có thể khẳng định một điều, Hàn Giang và tiến sỹ Từ chắc chắn đã xảy ra chuyện. Hôm qua họ đi tìm Ilyushin, bởi vậy anh cho rằng họ nhất định đã đàm phán hỏng với Ilyushin, hơn nữa còn xảy ra xung

đột. Từ việc Ilyushin tìm anh sau này đã cho thấy, chắc là Hàn Giang và tiến sỹ Từ đã thoát khỏi sự khống chế của Ilyushin, chỉ có điều không biết họ hiện giờ đang ở đâu.”

“Nếu họ quả thật thoát được ra rồi thì có khi nào lại quay về ký túc của anh để tìm anh không nhỉ?” - Lương Viện suy đoán.

“Á! Vậy thì toi rồi!” - Lúc này Đường Phong mới nghĩ ra, nếu mà như vậy thì Hàn Giang chắc chắn sẽ lành ít dữ nhiều, nên không khỏi lo lắng cho anh ấy.

“Tạm thời đừng quan tâm tới họ nữa, có lẽ họ không ngóc đến mức tự chui đầu vào rọ đâu, nên nghĩ tới việc bước tiếp theo chúng ta làm gì đi!” - Lương Viện nói.

Đường Phong trầm ngâm hồi lâu mới cất lời: “Ồ Saint Petersburg chúng ta lạ nước lạ cái, chẳng quen biết ai cả, giờ lại mất phương hướng, anh phải nghĩ cho kĩ đã...”

“ Chúng ta có thể đi tìm lão Mã và Yelena” - Lương Viện nhắc nhở Đường Phong.

Lúc này Đường Phong mới nhớ ra: trước khi đi,

Hàn Giang có gửi vào điện thoại của mình một tin nhắn, nói rằng đó là địa chỉ chung cư của Yelena, và cả số điện thoại của Yelena, lúc đó Đường Phong vốn không để ý, giờ mới nhớ ra. Đường Phong vội vàng mở điện thoại, tạ ơn trời đất, tin nhắn đó vẫn còn. Đường Phong

lại ngẫm nghĩ, rồi nói với Lương Viện:
“Đúng! Hiện giờ chúng ta chỉ có cách đi tìm lão Mã và Yelena, họ là người duy nhất có thể giúp đỡ chúng ta. Hàn Giang từng nói, Yelena và Ilyushin không đi cùng đường, chính Ilyushin đã hại cô ấy mất chức. Chúng ta hoàn toàn có thể đi tìm cô ấy, hơn nữa... hơn nữa hội Hàn Giang trong tình hình không còn đường nào để đi cố thể cũng sẽ đi tìm Yelena. Bởi vậy kế hoạch duy nhất của hôm nay chính là đi tìm Yelena.”

“Chúng ta gọi điện thoại cho cô ấy trước đã!” - Lương Viện đề nghị.

Đường Phong cầm điện thoại ngẫm nghĩ:
“Không! Hiện giờ chúng ta không biết phía Yelena thế nào, không thể mạo hiểm

gọi điện cho cô ấy được. Ngộ nhớ cô ấy không đáng tin cậy hoặc là cô ấy đã bị Ilyushin tóm được thì chẳng mấy chốc Ilyushin sẽ biết được vị trí của chúng ta.”

“Vậy thì giờ chúng ta đi tìm cô ấy luôn thôi!” - Lương Viện muốn đi tìm Yelena ngay lập tức.

Nhưng Đường Phong đã ngăn Lương Viện lại: “Bây giờ không được, anh e rằng Ilyushin hiện giờ rất có khả năng đã tỉnh ra, chỉ cần anh ta phát hiện ra anh đã lừa anh ta, thì nhất định sẽ lục soát tung tích của anh khắp thành phố này.”

“Ý anh là...”

“Đợi sau khi trời tối sẽ đi tìm Yelena.”

“Đúng! Anh nghĩ chu đáo đấy!”

“Nhưng...”

“Nhưng gì cơ?”

“Để an toàn, cũng để tiện lợi, tốt nhất chúng ta nên có một chiếc xe, để ngộ như phát hiện ra không ổn cũng có cái để tháo chạy!” - Đường Phong đề nghị.

“Xe à?” - Lương Viện ngẫm nghĩ, nói:

“Cái này thì dễ thôi, em đi thuê một chiếc.”

“Thuê? Được thôi, việc này để mình em đi giải quyết, anh hiện giờ chỉ có thể nấu ở đây. Nhưng em nên đi sớm về sớm nhé!” - Cuối cùng Đường Phong đặc biệt dặn dò Lương Viện.

Ilyushin rời khỏi ký túc của Đường Phong, rồi chẳng mấy chốc cũng đã ngẫm nghĩ ra sự việc. Anh ta ra lệnh khẩn cấp

cho Ivan Pavlov phải lục soát lại ký túc của Đường Phong, rồi lập tức khống chế, đợi anh ta đến.

Nhưng đợi tới khi Ilyushin hấp tấp quay lại ký túc ,

Của Đường Phong, thì Ivan Pavlov thất vọng báo cáo: "Sếp, tên tiểu tử đó chạy mất rồi."

"Vô tích sự! Mới có một lúc mà nó đã chạy mất rồi sao? Nó một mình ở Saint Petersburg lạ nước lạ cái thì có thể đi đâu? Nhanh chóng hạ lệnh, lục soát toàn thành phố."

Ilyushin thất vọng đến đỉnh điểm, ngồi phịch xuống sô pha, nhắm mắt lại, hồi tưởng lại những việc ừong hai ngày qua, kê tranh ngọc bị đánh cắp, Hàn Giang và

Từ Nhân Vũ nghiêm nhiên vượt ngục chạy trốn, hiện giờ.. lại... Ilyushin không dám nghĩ tiếp nữa. Anh ta không dám tưởng tượng, sau khi tổng bộ biết những chuyện này thì sẽ khiển trách anh ta như thế nào.

Ivan Pavlov rón rén tới gần Ilyushin. Ilyushin đột ngột mở tròng mắt, bật dậy khỏi sofa, kêu lên: “Tôi biết rồi, tôi biết người thanh niên Trung Quốc đó là ai rồi!”

Ivan Pavlov bị hành động khác thường của Ilyushin làm cho giật bản mình. Anh ta lập cập hỏi Ilyushin: “Anh ta là ai a?” “Cậu có còn nhớ không, Yelena đã từng nói với chúng ta, ở Trung Quốc cô ấy đã từng kết bạn với người những Trung

Quốc cũng hứng thú với kế tranh ngọc, ngoài cái gã Hàn Giang đã bỏ trốn ra, thì vẫn còn một học giả trẻ tên là Đường Phong. Xem ra gã này cũng là nhân vật quan trọng!”

“Đúng vậy! Ngài nói vậy tôi cũng nhớ ra rồi. Ban nãy lúc gặp anh ta, tôi cũng thấy người thanh niên này có gì quen quen. Tôi đã từng nhìn thấy anh ta lúc cứu Makarov, lúc đó anh ta cũng ngã xuống vách núi, bất tỉnh nhân sự.” - Ivan Pavlov hồi tưởng lại.

“Bởi vậy cái hộ chiếu của anh ta là giả, chúng ta bị hấn lừa rồi! Còn nữa, nói như vậy thì tay phiên dịch cũng rất khả nghi. Hiện giờ tôi có thể đoán định, ba người họ là một hội. Mục đích họ đến Saint

Petersburg là để đoạt được kẹ tranh ngọc.”

“Nhưng hiện giờ kẹ tranh ngọc và ba người họ đều bắt tằm, bước tiếp theo chúng ta nên làm thế nào?” - Ivan Pavlov hỏi ý kiến Ilyushin.

“Việc tôi giao cho cậu trước đó tiếp tục làm, phải ngăn chặn kẹ tranh ngọc rời khỏi Saint Petersburg, ngoài ra, tiếp tục lục soát tóm gọn ba người hội Hàn Giang, Đường Phong. Để tôi nghĩ xem, còn có đối sách gì nữa, còn có thêm gì nữa?... Đúng rồi! Sao tôi lại quên mất, tôi vẫn còn một quân bài chưa tung ra!” - Ilyushin nghĩ tới đây, kẹ sát tai Ivan Pavlov dặn dò nhiệm vụ tiếp theo. Sau khi nói xong, Ilyushin bật ra tràng cười

nham hiểm 232 I khiến người ta khiếp sợ.

Đường Phong trải qua một buổi sáng khó nhọc trong phòng khách sạn, Lương Viên ra ngoài thuê xe mãi vẫn chưa về, cho tới tận khi trời tối cô mới lái một chiếc BMW màu đỏ về.

Đường Phong vừa nhìn thấy xe Lương Viên thuê liền lắc đầu nói: “Anh hỏi thật em, là em cố ý hay là thật sự thích màu đỏ thế?”

“Lại làm sao?” - Lương Viên nổi cáu.

“Đại tiểu thư của tôi ời, em không thuê được cái xe thường hơn một chút sao? Lại còn là xe đua, lại còn màu đỏ, huyênh hoang quá.”

Lương Viên vừa nghe thấy vậy liền bắt

mãn: “Hừm!

Em vốn dĩ còn định thúc một chiếc Ferrari hoặc Porsche cơ? Đáng tiếc công ty thuê xe không có, đây là chiếc tốt nhất mà họ xó rồi.”

“Chiếc tốt nhất đã được em thuê rồi! Không phải anh ca thán em, em nghĩ thử xem, nếu như chúng ta lái í hiếc xe này ra phố, ngộ nhỡ nếu bị người của Ilyushin nhận ra, thì chúng sẽ bắt ngay được chúng ta. Một chiếc xe đua BMW màu đỏ, quá bắt mắt!” - Đường Phong nói.

“Khà khà, theo ý anh thì em nên thuê một chiếc Volga hoặc một chiếc Lada cũ rích mềm mềm mới tốt phải không?”

“Đúng, chính những chiếc xe cũ rích như

thể lại tốt nhất, không gây sự chú ý.” “Được rồi, được rồi! Chỉ có chiếc này, anh có dùng hay không?” - Lương Viện quả thực không vui chút nào.

Đường Phong thấy chẳng còn cách nào khác nên cũng đành chịu, an ủi Lương Viện: “Thực ra chiếc xe này cũng rất tốt, máy khỏe, nếu bị kẻ xấu bám theo chúng ta sẽ có thể phóng chạy! Em sẽ phải cùng anh đi tới cùng ười cuối đây, khà khà!”

Lương Viện nghe thấy những lời này của Đường Phong bỗng vui vẻ trở lại. Sau khi hai người ăn tối xong, trời đã sẩm tối, Lương Viện muốn đi tìm Yelena, nhưng Đường Phong lại nói: “Từ từ đã, từ từ đã!” - Và như vậy, hai người đợi cho tới tận chín giờ tối, người đi lại trên

đường đã thừa thớt dần họ mới rời khỏi khách sạn Astoria, lái xe tới chung cư của Yelena.

5

Đường Phong lái chiếc BMW lượn hai vòng dưới khu chung cư của Yelena, quan sát động tĩnh xung quanh. Dưới khu chung cư tĩnh lặng như tờ, không phát hiện có gì bất thường. Đường Phong nhắm chuẩn địa hình, dừng xe ở chỗ cách khu chung cư không xa lắm, sau đó dặn dò Lương Viện: “Ở đây có thể nhìn thấy động tĩnh của cửa ra vào khu chung cư. Anh lên trên tìm Yelena ngay bây giờ đây, em ở trong xe đợi. Nếu như mọi việc bình thường anh sẽ gọi em lên, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì bất trắc thì em

nhanh chóng lái xe tới tiếp ứng cho anh nhỏ!” “Em hiểu rồi!” - Lương Viện gật gật đầu với Đường Phong.

Đường Phong mở cửa xe ra, đi vào trong chung cư, đèn cảm ứng ở tầng một sáng lên. Ánh sáng khiến lim Đường Phong đang căng thẳng đã có chút bình tĩnh trở lại. Anh cẩn thận rón rén bước lên từng bậc cầu thang, quan sát động tĩnh trong hành lang. Anh không biết rằng trước đó không lâu, Hàn Giang cũng đã thận Họng cảnh giác giống như anh khi bước lên những bậc cầu thang này.

Tầng bốn, Đường Phong leo lên tầng bốn, anh cảnh giác ngược nhìn lên tầng năm. Trên hành lang của tầng năm tối om. Anh không yên tâm, lại bước vài bước

lên tông năm, ra sức đập một cái lên mặt đất. Bịch một tiếng, Đèn cảm ứng của tầng năm bật sáng. Cùng với vùng ánh sáng trên tầng năm, Đường Phong mở tròng mắt, bởi anh phát hiện ra trong hành lang tầng năm có ba cảnh sát mặc súng mặc thường phục đang ăn náu. Chưa kịp đợi ba cảnh sát mặc thường phục kịp phản ứng lại, Đường Phong đã quay đầu lao thẳng xuống lầu.

Ba cảnh sát mặc thườngng phục đó thấy Đường Phong lao xuống dưới lầu mới tỉnh ra, một mặt dùng máy bộ đàm báo cáo với Ivan Pavlov, một mặt lao xuống lầu cùng hai cảnh sát mặc thường phục lao ra từ trong căn hộ của Yelena.

Lương Viện ngồi trong chiếc BMW, hai

tay nắm chặt vô lăng, nhìn chăm chú vào cửa khu chung cư, sẵn sàng chuẩn bị khởi động xe bất cứ lúc nào. Cô không nghe thấy động tĩnh gì trong hành lang, nhưng khi nhìn thấy Đường Phong lao ra khỏi cửa chung cư, cô hiểu ngay ra lang đã xảy ra chuyện. Lương Viện đạp mạnh chân ga, lao về phía cửa chung cư, “kít...”, một tiếng phanh xe chói tai, chiếc BMW không lệch đi đâu dừng ngay lại bên cạnh Đường Phong. Đúng lúc Đường Phong mở cửa xe, nhảy lên thì hai viên đạn đã bắn lên cửa xe.

Lương Viện lại nhấn ga, chiếc BMW lao đi như tên bắn. Mấy tay cảnh sát mặc thường phục lao ra khỏi khu chung cư đuổi theo đuổi chiếc BMW và liên tục

nổ súng, nhưng đã không còn tác dụng. Máy tay cảnh sát này thấy vậy liền lập tức nhảy lên một chiếc Volga, bám theo chiếc BMW.

Một chiếc Ford đứng đợi sẵn trong sân đã nhận được mệnh lệnh lao đi định chặn đứng chiếc BMW trên đường. Nhưng khi chiếc Ford đến nơi thì đã chậm chân, chiếc BMW đã đi trước nó một bước, lao thẳng ra ngoài. Chiếc Ford đến đuổi lại đã chặn đứng đường đi của chiếc Volga đeo bám phía sau.

Đường Phong quay đầu lại nhìn chiếc Ford và Volga vẫn đang bám còi, lùi xe, cười nói: “Thật không ngờ tay lái của em lại xuất sắc vậy!”

Lương Viện thấy Đường Phong khen ngợi

liền phân khởi nói: “Vậy thì anh đừng có mà lúc nào cũng coi thường em, lúc năm tuổi em đã sờ vào vô lăng, chín tuổi đã lái xe rồi đấy!”

“Ồ vậy thì tay lái của em chắc chắn còn siêu hơn cả Hàn Giang đấy!” - Đường Phong nửa đùa nửa thật nói.

“Khà khà, có cơ hội em sẽ tìm anh ấy đo xem!”

Trong lúc hai người nói chuyện, chiếc BMW đã lái đến đường Suvorov. Phía sau là chiếc Skoda do Ivan Pavlov lái vượt lên, sau cùng là chiếc Ford và Volga, ba chiếc bám sát theo sau. Chúng tăng hết tốc độ truy cản nhưng không đuổi kịp chiếc BMW của Lương Viện. Nhưng Lương Viện lại hoàn toàn không

biết đường, biển báo ven đường cô nhìn cũng không hiểu. Đường Miong phải lớn tiếng nhắc nhở: “Em chỉ cần tập trung lái, anh sẽ chỉ phương hướng cho em!”

“Nhưng chúng ta nên đi đường nào đây? Cứ tiếp tục thế này không phải là cách hay đâu!” - Lương Viện lớn tiếng hỏi Đường Phong.

“Anh cũng không biết, không biết Yelena cùng Hàn

Giang chạy rồi hay là đã rơi vào tay của Ilyushin. Hiện giờ chúng ta đúng là lạ nước lạ cái, đành trông vào số phận vậy!”

"Anh nói vẫn còn thiếu một câu thành ngữ đấy, chúng ta không còn đường nào để đi nữa cơ.”

Lương Viện nói xong, Đường Phong mới phát hiện ra phía trước xuất hiện một chiếc Ford, không biết từ đâu lao ra, chặn đứng trước mặt họ. Lương Viện không đợi Đường Phong chỉ đường, liếc qua một tấm biển nhỏ ven đường rồi đánh mạnh vô lăng, rẽ vào một con đường nhỏ. “Mong là không phải ngõ cụt!” - Lương Viện âm thầm cầu nguyện trong lòng. Lời cầu nguyện của cô đã khiến thượng đế ủng hộ, chiếc BMW từ con đường nhỏ này lại rẽ vào đường Foundry. Trên con đường tĩnh lặng về đêm, chiếc BMW dẫn đầu, một chiếc Skoda, hai chiếc Ford và cả một chiếc Volga bám chặt theo sau.

Không biết tự lúc nào, tuyết đã lại rơi

đây trời, phía trước Đường Phong và Lương Viện là cây cầu bắc qua sông Neva. Đường Phong nhìn nhìn đồng hồ, rồi lại nhìn cây cầu phía trước mặt, “mong rằng đây không phải giờ mở cầu!” - Đường Phong và Lương Viện đều thăm cầu nguyện.

Thượng đế vẫn ưu ái họ, cây cầu vẫn bình thường, chiếc BMW thuận lợi phóng như bay qua cầu. Quảng trường Lenin, đường Kuibyshev, đường đảo Kamenny, đường Boley Shaoyin, cầu Birzhevoy họ đều băng qua, cơ bản không bị bất cứ cản trở nào, nhưng Đường Phong và Lương Viện đều không biết họ sẽ lái xe về hướng nào. Họ không có mục tiêu, mà chỉ lao đi không mục

đích qua những con phố về đêm không một bóng người.

“Chúng ta lại tới cầu Cung điện Mùa Đông rồi!” - Đường Phong ngạc nhiên nói. “Nhưng lần này thượng đế đã không đứng về phía chúng ta nữa!” - Lương Viện trông thấy cầu Cung điện Mùa Đông lại sắp mở cầu, bởi âm thanh âm âm vang lên, thân cầu mở ra từ chính giữa, rồi theo sự chuyển động của máy móc, từ từ nhấc hai đầu lên...

“Đi về hướng này!” - Đường Phong chỉ về phía đường ven sông cạnh cầu Cung điện Mùa Đông.

Nhưng Lương Viện vừa rẽ vào đường ven sông liền phát hiện ra trên đường trước mặt đột nhiên nhô ra một chiếc xe

đẹp để chặn ngang đường đi của họ.

Lương Viện vội vàng phanh xe, quay lại hỏi Đường Phong: “Làm thế nào bây giờ? Chúng ta phải làm sao đây?”

Đường Phong tức tốc phán đoán địa hình, cuối cùng quả quyết nói: “Bay qua cầu Cung điện Mùa Đông!”

“Cái gì? Bay qua cầu Cung điện Mùa Đông! Nếu không bay qua được chúng ta sẽ rơi xuống sông đấy!”

- Lương Viện hoảng hốt trước ý định điên rồ này của Đường Phong.

“Không còn cách nào khác đâu! Hiện giờ góc độ thân cầu nhấc lên vẫn chưa cao, chúng ta vẫn còn cơ hội.”

“Được thôi, có anh bên cạnh em, em sẽ liều lĩnh một lần.” - Nói xong, Lương

Viện nghiên rặng, lùi xe lại, sau đó đạp mạnh chân ga, chiếc BMW như một mũi tên rời khỏi cung lao thẳng về phía cầu Cung điện Mùa Đông đang lừ lừ nhấc lên.

Lương Viện đã đạp chân ga đến mức lớn nhất, chiếc BMW lao lên cầu. Tay trái Đường Phong nắm chặt tay phải của Lương Viện, hai người đặt tay lên vô lăng, lúc này, họ phải cùng nhau chấp nhận sự an bài của số phận...

Thân cầu Cung điện Mùa Đông nhấc lên mỗi lúc một cao, 15 độ, 20 độ, 25 độ, khi thân cầu nhấc đến 30 độ, chiếc BMW đã bay qua thân cầu phía bắc. Chiếc xe vẽ thành một vòng cung tuyệt đẹp trên không trung, sau đó dốc đầu lao xuống

thân cầu phía nam. Chiếc BMW không bị văng thành nhiều mảnh tứ tung nhưng cú đập mạnh khiến cho Lương Viện và Đường Phong trong xe khá đau đớn. Đường Phong chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình đều bị lộn nhào hết cả lên, Lương Viện còn kêu thét thất thanh hơn, hoàn toàn mất phương hướng, may mà Đường Phong vẫn khống chế được vô lăng nên mới khiến chiếc xe rơi chuẩn xác lên mặt cầu.

Phía bên kia cầu chỉ còn lại Ivan Pavlov dẫn theo một đám quân mặc thường phục đờ đẫn nhìn chăm chăm pha hành động không thể tưởng tượng này. Đường Phong và Lương Viện cùng nhau dốc sức, lái chiếc BMW vào một con đường nhỏ gần

cung điện Mùa Đông, nhưng ngay lập tức, Lương Viện hét lên với Đường Phong: “Xe sắp hết xăng rồi!”

Đường Phong nhìn con phố tối đen, nói: “Xem ra chúng ta đành phải xuống xe ở đây thôi!”

“Đây là đâu?” - Lương Viện lo lắng hỏi.

“Anh không biết. Chắc là gần cung điện Mùa Đông thôi!”

Nói xong, Đường Phong kéo Lương Viện xuống xe. Họ phải nhanh chóng rời khỏi đây, có lẽ trở về khách sạn, để có thể tạm thời trú ẩn được một lúc. Hai người vội vã đi ra khỏi con phố nhỏ đó. Qua một con phố, họ lại đi vào quảng trường Cung điện Mùa Đông. Quảng trường rộng thênh thang không một bóng người,

tuyết rơi càng lúc càng dày, Đường Phong và Lương Viện không có thời gian để ở lại đây chơi đùa, họ chỉ muốn nhanh chóng trở về khách sạn. Anh kéo Lương Viện bước nhanh, nhưng Lương Viện bỗng dừng lại. Đường Phong quay đầu lại nhìn, phát hiện Lương Viện đứng trên quảng trường, đờ đẫn nhìn về phía cung điện Mùa Đông Đường Phong đi tới bên cạnh Lương Viện, cũng nhìn về phía cung điện Mùa Đông. Qua màn hoa tuyết tung bay, anh mở tròng mắt, bởi một lần nữa anh lại nhìn thấy những đốm ánh sáng âm u trong căn phòng nào đó, nhưng thứ ánh sáng khẽ run rẩy này cũng đã đủ để anh kinh ngạc, bất an và hoảng sợ.

“Xem ra tối hôm qua anh không nhìn

lâm, trong cung điện Mùa Đông quả thực có u hồn!” - Lương Viện quay về phía Đường Phong, chờ dần nhìn anh nói.

“Hừm, u hồn, thôi được rồi, chúng ta mau rời khỏi đây thôi!” - Hiện giờ Phong không còn tâm trạng để ý tới u hồn này, vì bản thân anh còn không lo xong nữa là.

Đường Phong kéo Lương Viện đi về phía tòa nhà Bộ tổng tham mưu đối diện cung điện Mùa Đông. Tòa nhà Bộ tổng tham mưu được xây dựng vào thời Sa hoàng, bên ngoài sơn hai màu vàng trắng, hình vòng cung, hợp với cung điện Mùa Đông tạo thành quảng trường Cung điện Mùa Đông. Ở giữa tòa nhà Bộ tổng tham mưu là Vòm Khải Hoàn nối liền. Đường

Phong và Lương Viện đang định chạy qua Vòm Khải Hoàn, rời khỏi quảng trường, nhưng đúng lúc đó, từ phía cửa bên cạnh bỗng có một chiếc xe con hiệu Honda màu đen lái tới. Chiếc xe Honda dừng ngay cửa, chặn đứng đường đi của Đường Phong và Lương Viện. Chiếc Honda bật hai đèn pha trước xe lên, ánh sáng chói mắt khiến Đường Phong và Lương Viện đột ngột không mở nổi mắt.

7

Sau khi đèn pha của chiếc Honda tắt đi, xung quanh lại chìm trong bóng tối. Một người từ trên xe nhảy xuống, người đó mặc một chiếc áo khoác dài, đội mũ da, từng bước từng bước lại gần Đường Phong.

Đường Phong kéo Lương Viện lùi lại hai bước, mãi cho tới khi người đó tiến lại gần, Đường Phong mới nhận ra người này hóa ra chính là Tymoshenko hôm trước, không một lời từ biệt mà đã biến mất trong cung điện Mùa Đông.

Tymoshenko trông thấy Đường Phong cũng vô cùng ngạc nhiên, anh cất lời:

“Đường Phong, sao anh lại ở đây?”

“Muộn thế này rồi, sao anh cũng lại ở đây vậy?” - Đường Phong giữ cảnh giác cao độ.

Tymoshenko giải thích nói: “Tôi vừa mới tụ tập với nhóm bạn, giờ mới kết thúc đang chuẩn bị về nhà.”

“Ồ! Là ra vậy!” - Đường Phong giới thiệu với Lương Viện: “Đến đây, giới

thiệu với em một chút. Vị này là học giả Tymoshenko anh vừa mới quen tại Saint Petersburg, anh ấy nghiên cứu lịch sử Trung Quốc, nói tiếng Trung rất giỏi!”

Sau đó, Đường Phong lại giới thiệu với Tymoshenko:

“Cô ấy là...”

“Tôi là Lương Viện, bạn gái của Đường Phong”

Lương Viện không đợi Đường Phong giới thiệu liền cởi mở tự nói về mình, khiến Đường Phong có chút bối rối.

“Đường Phong, anh vẫn chưa nói với tôi, mượn thế này rồi, sao anh lại đến đây?”

Đường Phong nhìn nhìn Tymoshenko, thầm suy ngẫm: hiện giờ phía trước không còn đường đi, có lẽ Tymoshenko

đang đứng trước mặt mình đây có thể giúp mình một tay. Vậy là Đường Phong thở dài một tiếng, đáp: “Một lúc kể không hết được, chúng tôi đang bị người ta truy đuổi.”

“Bị người ta truy đuổi? Ai truy đuổi các bạn?”

“Tôi cũng không rõ, tôi mới đến Saint Petersburg mấy ngày, cũng không đặc tội với ai!” - Đường Phong không nói ra đó là người của Cục an ninh Liên bang.

“Vậy tôi có thể giúp gì được anh không?” - Tymoshenko hỏi.

“Anh có thể giúp chúng tôi tạm trốn tránh một lúc không? Nơi ở của anh có an toàn không?” - Đường Phong thỉnh cầu.

Tymoshenko ngẫm nghĩ, nói: “Tôi rất sẵn

lòng giúp đỡ, nhưng tôi ở cùng một người bạn trong một căn hộ chung cư, các bạn không phiền chứ?”

Đường Phong nghĩ ngợi thoáng qua, lắc đầu nói:

“Tốt nhất vẫn là một nơi nào đó không có ai khác.”

“Cái này... để tôi nghĩ lại xem!” -

Tymoshenko ngẫm trước nghĩ sau, cuối cùng đề nghị: “Tôi nghĩ tới một nơi khá ổn, không có ai khác, hơn nữa tuyệt đối an toàn. Thôi thế này nhé, các bạn đến văn phòng của tôi ăn náu tạm, thế nào? Văn phòng của tôi ở trong cung điện Mùa Đông đây, có một mình tôi, không có người ngoài”.

“Văn phòng của anh? Hiện giờ có thể

vào trong cung điện Mùa Đông không?”

“Không, chúng ta không đi vào từ cửa chính của cung điện Mùa Đông. Văn phòng của chúng tôi đi vào theo lối riêng, không bị bảo vệ của cung điện Mùa Đông kiểm tra.” - Tymoshenko giới thiệu.

Đường Phong ngẫm nghĩ cũng đành phải vậy thôi, nên khách khí nói với Tymoshenko: “Vậy thì chúng tôi làm phiền anh rồi!”

Tymoshenko đỗ xe xong, ba người đi về phía cung điện Mùa Đông. Lúc đi ngang qua quảng trường Cung điện Mùa Đông, Đường Phong lại nhớ tới ánh sáng âm u bí ẩn trong đó, liền hỏi Tymoshenko: “Hai lần rồi tôi đã nhìn thấy ánh sáng bí

ân phát ra từ cung điện Mùa Đông, trước đây anh đã từng nhìn thấy nó chưa?”

“Ánh sáng gì? Ở đâu?” - vẻ mặt của Tymoshenko vô cùng kinh ngạc.

“Trên tầng ba! Tôi cũng không thể xác định là từ căn phòng nào!”

Tymoshenko ngẩng đầu ngược nhìn về phía cung điện Mùa Đông trong làn tuyết rơi, miệng lẩm bẩm nói: “Không có mà! Tôi không nhìn thấy!”

Đường Phong cũng nhìn về phía ban nãy phát ra ánh sáng âm u, thì thấy ánh sáng đó đã không còn nữa. Đúng lúc đang nghi ngờ thì Tymoshenko đứng bên cạnh nói: “Có thể là do bảo vệ trực đêm đây, thi thoảng họ lại cầm đèn pin đi tuần tra.”

Đường Phong cũng chỉ biết chấp nhận lời giải thích này, anh không nói thêm gì nữa, theo Tymoshenko tiến vào cung điện Mùa Đông từ một cánh cửa bên cạnh. Tymoshenko không bật đèn, ba người đi xuyên qua dãy hành lang tối om. Chẳng mấy chốc, Tymoshenko đã dẫn Đường Phong và Lương Viện đến văn phòng nằm trên tầng hai.

8

Trong văn phòng của Tymoshenko vẫn chưa bật đèn. Trong bóng tối, anh giới thiệu với Đường Phong và Lương Viện: “Ở đây điều kiện không tốt, các bạn ở tạm một lúc, ban đêm thì đừng bật đèn để tránh người khác hiểu lầm. Nhưng may mà ở đây chỉ có mỗi mình tôi, các bạn

đóng cửa lại thì sẽ không có người ngoài vào quấy rầy các bạn. Trong văn phòng còn có một nhà vệ sinh nhỏ, các bạn có thể dùng.”

Đường Phong nhìn xung quanh, văn phòng của Tymoshenko tuy rất to nhưng lại chất đầy các loại sách báo và tài liệu, nên ngược lại có phần chật chội. Anh lại nhìn qua nhà vệ sinh bên trong, hài lòng nói: “Thật là cảm ơn anh quá, chỗ anh đây rất tốt, đến cả nhà vệ sinh cũng có.”

“Cũng được coi là tạm tạm, chỉ có điều hơi bừa bộn. Trước đây còn có cả một vị giáo sư già cùng chung văn phòng với tôi, nhưng mấy năm trước đã nghỉ hưu rồi. Viện bảo tàng yêu cầu hơi cao, mãi mà vẫn chưa tuyển được thanh niên nào

ngiên cứu lịch sử Đông Phương, nên ở đây tạm thời trở thành vương quốc của mình tôi.” “Ồ đây đúng là có chút bừa bộn, nhưng đây mới đúng với kiểu nghiên cứu học thuật. Í, ở đây không thông với khu triển lãm bên đó sao?” - Đường Phong đột nhiên nhớ ra nên hỏi.

“Tầng hai có một cánh cửa, có thể thông tới khu triển lãm, ban ngày mở cửa, buổi tối thì đóng. Ngoài cửa có cả một bộ thiết bị giám sát hoàn chỉnh, bởi vậy tốt nhất các bạn không nên lại gần bên đó.” - Tymoshenko giới thiệu.

“Được, tôi nhớ rồi. Anh mau về nghỉ ngơi đi!” Tymoshenko nhìn đồng hồ, nói: “Ừm, tôi phải đi rồi, ban đêm tôi sẽ không khóa cửa văn phòng nữa; tới ban

ngày nếu tôi không có ở đây, các bạn nhất định phải đóng kín cửa, ngoài tôi ra thì đừng cho bất cứ ai vào!” “Tôi hiểu rồi!” - Đường Phong tiễn Tymoshenko rồi đóng cửa lại. Anh đưa mắt nhìn căn phòng không rộng rãi lắm này, hồi tưởng lại những việc ly kỳ mấy hôm nay gặp phải tại Saint Petersburg, rồi chỉ biết chán nản lắc đầu với Lương Viện.

Cũng trong lúc này, trong căn hộ của Yelena,

Ilyushin bịt mũi, nhấc từ bồn tắm trong nhà vệ sinh ra hai chiếc áo khoác vẫn bốc mùi hôi, Chát vắn Ivan Pavlov: “Yelena đâu? Hàn Giang đâu? Còn cả Đường Phong nữa? Lăn lộn cả đêm mà không tóm được lấy một đứa!”

“Còn... còn một việc nữa, vẫn... vẫn chưa kịp báo cáo!”

“Việc gì?”

“Ma...karov cũng mất tích rồi!” - Ivan Pavlov run lập cập báo cáo.

“Sao cơ? Makarov cũng mất tích rồi? Không phải ông ấy ở trong bệnh viện sao?”

“Người của bệnh viện nói ông ấy đã xuất viện hôm trước rồi!”

“Mẹ kiếp, cái tay Hàn Giang vừa tới là ông ta đã xuất viện rồi, khỏi cần hỏi, Makarov, Yelena và Hàn Giang đều là một bọn. Yelena và Makarov đã phản bội chúng ta, nơi cất giấu kế tranh ngọc nhất định là do Yelena tiết lộ, bởi vậy Hàn Giang mới có thể dễ dàng vượt ngục

như vậy. Ta phải báo cáo về họ với Tổng bộ!” - Ilyushin nhảy lên gầm gào tức tối.

“Vậy bước tiếp theo chúng ta phải làm gì? Mạnh mỗi hình như đều đứt rồi!” -

Ivan Pavlov hỏi ý kiến. Ilyushin ngẫm nghĩ, rồi đột nhiên, anh ta hỏi: “Thế cái gã Đường Phong thì sao? Cậu nhìn nhận thế nào về người này?”

“Rất kỳ lạ, anh ta đi tìm Yelena, hình như vốn không biết hội Yelena đã chạy rồi, cũng giống như vậy, hôm đó anh ta về ký túc, cho thấy anh ta cũng không biết việc Hàn Giang vượt ngục. Tôi đoán là anh ta và Hàn Giang đã mất liên lạc, nhưng kỳ lạ ở chỗ..

“Làm sao? Nói mau!”

“Kỳ lạ ở chỗ, hình như hôm nay vẫn còn

một người đi cùng anh ta.”

“Vẫn còn một người? Xem ra bọn chúng không chỉ có ba người!” - Ilyushin chửi rủa, nhưng ngay sau đó anh ta lập tức hỏi Ivan Pavlov: “Cái gã Đường Phong mà các cậu đuổi theo rút cuộc hấn mất tích ở chỗ nào?”

“Hấn bay qua cầu Cung điện Mùa Đông, sau đó mất tích. Người của chúng tôi đã tìm thấy chiếc xe BMW màu đỏ mà hấn lái gần cung điện Mùa Đông, đang điều tra nguồn gốc của chiếc xe này!”

“Cung điện Mùa Đông?” - Ilyushin lại chìm trong suy tư, cuối cùng, anh ta ra lệnh: “Tăng cường giám sát khu vực quanh cung điện Mùa Đông. Bọn chúng chạy chưa xa đâu, chỉ cần bọn chúng thò

đầu ra, lập tức bắt lấy!” Ivan Pavlov nhận lệnh rồi đi ngay, Ilyushin vẫn đứng trước gương trong nhà vệ sinh, một mình gào thét: “Yelena, lần này thì cô đừng có trách tôi đây, cô không thoát khỏi tay tôi đâu!” - Sau đó, anh ta bật ra một tràng cười ớn lạnh.

chúc bạn đọc truyện vui vẻ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 9

Người thứ ba may mắn sống sót

Trong đường cống ngầm giống như một mê cung, chúng tôi phát hiện ra một căn phòng nhỏ. Trên bàn trong phòng, tìm

thấy một tờ giấy, trên tờ giấy có viết một câu bằng tiếng Nga - được viết theo thể chữ thư pháp: đối với thượng đế, chúng ta đều là Nekhlioudov, đối với cuộc sống, chúng ta đều là công tước Meche Kim Duke...

1

Lột chùm ánh sáng chói lóa rọi lên lỗ khóa gỉ sét, Makarov run rẩy dùng chìa khóa mở cửa. Đây là căn hộ của Victor con trai ông, nửa năm trước, Victor bị người ta giết chết trong nhà vệ sinh của căn hộ này.

Chỉ mới có nửa năm mà ở đây đã tích bụi dày cộm. Makarov mò mẫm trên tường, ông định bật đèn. Yelena vội vàng ngăn ông lại: “Cha đừng bật đèn!”

Makarov cười lạnh lùng một tiếng, đáp: “Bật cũng không lên, điện bị cắt từ lâu rồi, khí sưởi ấm cũng cắt rồi. Yelena, con đi xem thử, nước và ga có phải cũng cắt rồi không?”

Yelena vào bếp kiểm tra một lượt, khí ga cũng bị cắt, chỉ có nước là vẫn còn. Yelena lấy một miếng giẻ ra, bắt đầu quét dọn vệ sinh. Hàn Giang và Từ Nhân Vũ cũng tới giúp Yelena, cùng nhau động tay động chân, chẳng mấy chốc mấy người đã quét dọn căn hộ sạch sẽ.

Yelena cẩn thận kiểm tra từng cánh cửa sổ một, trên cửa sổ đều kéo tấm rèm dày cộm, kín mít, đến gió cũng không lọt được vào. Làm xong tất cả mọi việc, bốn người ngồi quây quần trên ghế sofa

trong phòng khách, Yelena châm ngọn nến ban nãy tìm được lên.

Ánh nến tỏa ra đốm lửa le lói soi rọi lên mặt từng người, mang lại chút cảm giác ấm áp cho họ, nhưng ở trong căn phòng kín đáo này, mọi người vẫn run lập cập. Ai cũng im lặng, sau một hồi trầm ngâm, Yelena đã phá vỡ bầu không khí im lặng: “Sáng mai tôi sẽ ra ngoài mua thêm chút nến và thực phẩm, còn phải mua thêm cả pin nữa.”

“Hiện giờ cô ra ngoài có an toàn không?” - Hàn Giang quan tâm hỏi.

Yelena cười nói: “Anh yên tâm, tại Saint Petersburg, Ilyushin không tóm được tôi đâu.”

Hàn Giang vẫn muốn nói thêm gì đó

nhưng lại bị Makarov ngắt lời: “Nhưng cứ tiếp tục như vậy cũng p̣ĩ không phải cách hay, ḳệ tranh ngọc đó có thể rời khỏi Saint Petersburg bất cứ lúc nào, còn Đường Phong nữa... Bởi vậy chúng ta bắt buộc phải tìm ra hướng giải quyết vấn đề!”

Lời của Makarov nhắc nhở mọi người, Hàn Giang nghi ngờ hỏi: “Mãi mà tôi vẫn chưa hiểu, bọn người áo đen đó lấy trộm ḳệ tranh ngọc bằng cách nào?”

“Ilyushin làm việc quá bất cẩn. Tôi đã từng nói với anh ta là phải bảo mật nơi cất giữ ḳệ tranh ngọc, nhưng anh ta lại nói với rất nhiều người, đồng thời thân nhiên tuyên bố tầng hầm dưới căn nhà nhỏ của Peter là vô cùng kiên cố, không

ai có thể lấy trộm được kệ tranh ngọc đi.”

“Nhưng cụ thể chúng đã làm cách nào để lấy trộm được kệ tranh ngọc đó nhỉ?”

“Đối với những cao thủ thật sự thì điều này có gì khó đâu? Anh đã có thể trốn tò trong đó ra thì chúng cũng có thể trộm đồ từ trong đó đi. Ilyushin quá tự tin vào bản thân mình, nên không hiểu rằng: núi này cao còn có núi khác cao hơn, vùng trời này rộng còn có vùng trời khác rộng hơn!” - Yelena giải thích.

“Được thôi, cứ cho là như vậy đi, vậy thì cô cho rằng hiện giờ kệ tranh ngọc đang ở đâu?” - Hàn Giang hỏi Yelena.

“Điều này thì tôi không biết, nhưng tôi nghĩ hiện giờ kệ tranh ngọc vẫn chưa rời

khỏi Saint Petersburg.

Ivan Pavlov đã từng gọi điện nói với tôi, Ilyushin đã kiểm tra nghiêm ngặt đường bộ, đường hàng không và cả đường sắt để đề phòng kế tranh ngọc rời khỏi Saint Petersburg.”

“Hy vọng là như vậy! Nhưng điều này cũng có nghĩa là chúng ta cũng không ra ngoài được!” - Hàn Giang nói.

Câu nói của Hàn Giang khiến Yelena chìm trong suy tư. Cô đang nghĩ cách giải quyết vấn đề, nhưng trong đầu lại rối tung cả lên. Đúng lúc này, Makarov đột nhiên nhìn thấy một chiếc bút máy đang nằm trong tay Từ Nhân Vũ. Ông chăm chăm nhìn cây bút này khiến Từ Nhân Vũ bối rối. Từ Nhân Vũ nghi ngờ hỏi

Makarov: “Ngài... sao ngài cứ nhìn chăm chăm cây bút này mãi thế?”

Makarov quay người lại, nói với Từ Nhân Vũ: “Tiến sỹ, hãy đưa chiếc bút máy của anh cho tôi xem!” Từ Nhân Vũ đưa chiếc bút cho Makarov, Makarov lại tỏ mẩn ngấm nghĩa một hồi, rồi mới đáp lại: “Tiến sỹ, chiếc bút này là của cậu sao?”

Từ Nhân Vũ cở chút bối rối trả lời: “Không phải của tôi, hai hôm trước tôi nhặt được.”

Lúc này Hàn Giang cũng để ý thấy chiếc bút máy của Từ Nhân Vũ. Anh nhận ra chiếc bút này mình đã nhìn thấy trên bàn trong căn buồng nhỏ dưới cổng ngầm. Hàn Giang thấy Makarov tò mò về chiếc

bút như vậy liền hỏi Makarov: “Ông biết chiếc bút này sao?”

Makarov không trả lời Hàn Giang mà quan tâm hỏi Từ Nhân Vũ: “Nhặt được? Cậu nhặt được ở đâu vậy?” “Dưới... dưới cống ngầm.” - Từ Nhân Vũ nhìn bộ dạng của Makarov, ấp úng trả lời.

“Dưới cống ngầm? Cậu mau nói xem, việc này là như thế nào?” - Makarov dồn dập hỏi. Vậy là Hàn Giang phải giải thích giùm Từ Nhân Vũ: “Hôm đó, chúng tôi trốn ra khỏi tòa nhà Cục an ninh

Liên bang rồi liền chui xuống đường cống ngầm của Saint Petersburg, trong đường cống chúng tôi đã gặp phải một u hồn màu trắng, còn có cả một căn buồng

nhỏ... ”

2

Lúc Makarov và Yelena nghe thấy cái từ u hồn màu trắng thốt ra từ miệng Hàn Giang thì đều vô cùng kinh ngạc. Hàn Giang lại tiếp tục kể: “Trên đường chúng tôi truy đuổi u hồn đó thì đã đến một đoạn đường cống ngầm hoang phế. Ở đó có một căn phòng nhỏ được xây trong đường cống, trong phòng còn sáng ánh nến âm u, hình như còn có người sống ở đó. Trong đó, chúng tôi phát hiện thấy những đồ dùng gia đình đơn giản, thức ăn, sách vở và còn cả chiếc bút máy này.”

“Thật ư? Thật không ngờ Saint Petersburg vẫn còn một thế giới ngầm

dưới lòng đất như vậy!” - Yelena thốt lên.

“U hồn? Hàn Giang, cậu có thể miêu tả cụ thể một chút về cái gọi là u hồn đó không?” - Makarov hỏi.

Hàn Giang cố gắng hồi tưởng lại: “Tôi chỉ thấy u hồn đó toàn thân trắng toát, hình như mặc một chiếc áo khoác choàng màu trắng, vì ánh sáng quá yếu, hơn nữa tôi chỉ nhìn thoáng qua thì u hồn đó đã biến mất rồi, bởi vậy chúng tôi rất khó nhìn rõ mặt thật của hắn.”

“Nếu như vậy thì cậu cho rằng cái gọi là u hồn đó là người hay là u hồn thật?” - Makarov hỏi Hàn Giang.

Hàn Giang cũng đang suy nghĩ câu hỏi này, anh im lặng. Từ Nhân Vũ nói chen

vào: “Mọi người đã nghe câu chuyện về u hồn trong cung điện Mùa Đông chưa?”

“U hồn trong cung điện Mùa Đông?” - Yelena hình như chưa từng nghe qua.

Từ Nhân Vũ giải thích: “Trước đây lúc tôi du học tại Saint Petersburg đã nghe thấy người ta kể, có người tuyên bố rằng đã nhìn thấy u hồn trong cung điện Mùa Đông và quanh cung điện Mùa Đông vào ban đêm. Lúc đó tôi không tin nhưng bây giờ thì tôi cũng có phần tin rồi.” “Tôi không biết có u hồn trong cung điện Mùa Đông tồn tại thật không, vì tôi vốn được dạy là không nên tin rằng có u hồn, nhưng từ chuyện chúng tôi gặp phải ma quỷ đó, tôi thật sự rất khó phán đoán đó là người hay là ma.” - Hàn Giang phát biểu quan

điểm của mình.

“Vậy cậu cho rằng căn phòng nhỏ mà các cậu phát hiện được dưới cống ngầm có phải là nơi ẩn náu của u hồn đó không?”

- Makarov hỏi.

“Tôi không thể phán đoán chính xác được, có thể đó là căn phòng của một người lang thang, có thể... u hồn đó chính là chủ nhân của căn phòng.” - Hàn Giang suy đoán.

Makarov lại chìm trong suy tư hồi lâu, ông hươ hươ chiếc bút máy trong tay, nói với mọi người: “Các cậu có biết tại sao tôi chú ý tới chiếc bút máy này không? Bởi vì tôi đã từng quen biết chủ nhân của nó.”

“Chủ nhân của nó?” - Lời của Makarov

thu hút sự hiếu kỳ của tất cả mọi người.

“Đúng vậy, chủ nhân của nó, chính là vào nửa thế kỷ trước, tôi đã quen một học giả trẻ trong đội thám hiểm

Trung - Liên. Tôi không biết họ tên đầy đủ của anh ấy là gì, lúc đó chúng tôi đều gọi anh ấy thân mật là Misha”.

“Sao cơ? Ông nói là chủ nhân của chiếc bút này là thành viên của đội thám hiểm với ông trước đây?” - Hàn Giang kinh ngạc há hốc mồm.

“Misha? Nam hay nữ? Cái tên này nghe qua giống tên một cô gái.” - Từ Nhân Vũ nghi ngờ hỏi.

“Vậy vị Misha này sau này thế nào?” - Yelena cũng rất đỗi ngạc nhiên.

Makarov chậm rãi giải thích: “Misha,

đúng vậy! Cái tên này giống tên của cô gái, nhưng anh ấy lại là một chàng trai. Tôi cũng không biết ai đặt biệt danh cho anh ấy như vậy, cũng do lúc đó trong đội thám hiểm, mọi người đều gọi anh ấy như thế, nên tôi đã nhớ cái tên này. Misha... sau đó anh ấy...” - Makarov chìm đắm trong hồi ức, mãi lâu sau ông mới nói: “Misha, chắc là anh ấy vĩnh viễn mất tích rồi. Đội thám hiểm năm đó chỉ có tôi và Lương Vân Kiệt là hai người may mắn sống sót, bởi vì... bởi vì trong cái đêm đáng sợ đó, lúc tôi và Lương Vân Kiệt trở về chỗ cắm trại, thì tất cả những người ở đó đã biến mất, kể từ đó họ đã vĩnh viễn mất tích. Lúc còn ở trong KGB, tôi đã từng định điều tra thêm về

sự việc này. Tôi nhìn thấy trên hồ sơ tuyệt mật của quan chức đã xác nhận chỉ có tôi và Lương Vân Kiệt là hai người may mắn sống sót.”

“Nói như vậy thì chủ nhân của căn phòng đó có khả năng quen biết với Misha, thậm chí là người may mắn sống sót của đội thám hiểm, nhưng cũng có khả năng Misha... Misha vốn vẫn chưa chết, ông ấy lại trở về Saint Petersburg!” - Hàn Giang cũng bất ngờ trước suy đoán gây sốc này của mình.

Lúc Makarov nghe thấy Hàn Giang suy đoán vậy, toàn thân liền run bắn lên, không nói một lời. Từ Nhân Vũ nói xen vào: “Chúng tôi còn phát hiện ra một tờ giấy trên bàn trong căn buồng, trên tờ

giấy có viết một câu tiếng Nga bằng chữ thư pháp rất đẹp như thế này: Đối với thượng đế, chúng ta đều là Nekhlioudov, đối với cuộc sống, chúng ta đều là Meche Kim Duke”

“Đúng rồi, lúc đó tôi còn muốn cậu giải thích cho tôi nghe câu này nghĩa là gì, nhưng cậu vẫn chưa nói hết thì u hồn đó lại xuất hiện.” - Hàn Giang hồi tưởng lại cảnh tượng lúc đó.

Từ Nhân Vũ giải thích: “Lúc đó tôi đã nói với anh rồi, Nekhlioudov là nhân vật chính trong tác phẩm ‘Phục sinh’ nổi tiếng của Lev Tolstoy, vì ông đã phạm phải tội ác không thể tha thứ với kỹ nữ Katyusha, Nekhlioudov cắn rút lương tâm, để sám hối ông đã từ bỏ thân phận

quý tộc của mình, cùng Katyusha đến vùng Siberia giá lạnh để cầu mong linh hồn được phục sinh; còn công tước Meche Kim Duke là nhân vật chính trong tác phẩm ‘Thằng ngốc’ nổi tiếng của Dostoyevsky, trong những năm tháng mà tác giả sinh sống, công tước Meche Kim Duke lại bị người ta cho rằng ông là thằng ngốc..

“Được rồi, cậu không cần phải phí nhiều lời như vậy đâu, cậu nói thẳng ra, câu nói này nghĩa là gì?” - Hàn Giang ngắt lời Từ Nhân Vũ. Nhưng trong lúc hai người họ nói chuyện thì Makarov bên cạnh toàn thân run rẩy.

3

Makarov đột nhiên chen ngang câu

chuyện của Hàn Giang và Từ Nhân Vũ, vừa giống như trả lời câu hỏi của Hàn Giang, vừa giống như tự mình lẩm bẩm:

“Câu nói này nghĩa là: đối với thượng đế vạn năng, mỗi người chúng ta đều phải giống như Nekhlioudov trong ‘ Phục sinh’, chân thành sám hối, còn đối với cuộc sống, chúng ta luôn tự cho rằng mình thông minh, thực ra lại giống như những người chê cười Meche Kim Duke trong ‘Thằng ngốc’, và đến ngay cả chính Meche Kim Duke cũng đều ngu ngốc như thế này hoặc như thế khác.”

“Giải thích như vậy có đúng không?” - Yelena tò mò hỏi,

“Vấn đề không phải là đúng hay sai, đây chính là cách lí giải về thế giới, về cuộc

sống của Misha.” - Makarov định thần lại, nói với Yelena.

“Sao cơ... ý của cha là... câu này là do Misha viết?” - Yelena ngạc nhiên nói.

Makarov nặng nề gật đầu, một chòm tóc bạc lâu ngày chưa cắt rủ xuống, xòa trên vầng trán, phủ kín nếp nhăn già cỗi của ông. Sau một hồi trầm ngâm, Makarov lại ngẩng đầu lên, giải thích với mọi người: “Đề tôi kể từ đầu ọi người nghe: đội thám hiểm năm đó do được tạp hợp tạm thời, nên rất nhiều người vốn không quen biết nhau từ trước. Lúc đó, chúng tôi có kỷ luật vô cùng nghiêm khắc, không ai được hỏi thăm tên thật và thân phận của nhau, bởi vậy lúc gọi nhau trong đội thám hiểm, chúng tôi đều chỉ

gọi bằng tên thân mật hoặc chỉ gọi tên mà không biết họ của đối phương. Giống như hồi đó mọi người đều gọi tôi là Ivan, nên tôi chỉ biết học giả trẻ tuổi đó tên là Misha. Căn cứ theo thói quen của người Nga chúng tôi, Misha thường là tên gọi thân mật. Mãi tới khi sau này Misha mất tích, tôi cũng không biết được tên thật của anh ta.”

“Ông vừa nói Misha là một học giả, vậy ông ấy nghiên cứu gì vậy?” - Từ Nhân Vũ hỏi.

Makarov chậm rãi nói: “Nghe tôi từ từ kể đã, trong đội thám hiểm năm đó, Misha là người đi đâu cũng chỉ một thân một mình. Anh ấy không thích giao lưu với mọi người lắm, bởi vậy tôi đã từng

tò mò hỏi han đội trưởng phía chúng tôi về anh ấy. Đội trưởng biết một số chuyện, nói riêng với tôi: cậu Misha này là tiến sỹ trẻ của Đại học Leningrad, nghiên cứu lịch sử và văn hóa phương Đông, nghe nói là anh ấy không những biết nói tiếng Trung mà còn thông thạo ngôn ngữ của rất nhiều dân tộc ở phương Đông. Vị đội trưởng đó còn nói với tôi: vốn dĩ đội thám hiểm không muốn lấy Misha, nhưng do tổ chức cho rằng do Misha rất có kiến thức nghiên cứu về chuyên ngành của anh ấy nên đã chọn mặc dù họ cũng rất không yên tâm về khuynh hướng chính trị của anh ấy.”

“Khuynh hướng chính trị?” - Yelena

không hiểu. “Mọi người nên biết rằng, điều này trong thời đại đó vô cùng quan trọng, hơn nữa, lần thám hiểm này hoàn toàn được tiến hành trong tuyệt mật. Giống như phía chúng tôi mà nói, tuy thành viên của đội thám hiểm đến từ nhiều đơn vị khác nhau, nhưng mỗi thành viên đều trải qua đợt sát hạch nghiêm ngặt của KGB. Tôi nghĩ phía Trung Quốc cũng tương tự vậy thôi. Đội trưởng đã từng nhắc tới, trong lúc KGB sát hạch cũng cho rằng thái độ chính trị của Misha không rõ ràng, mê tín tôn giáo, thiếu quan điểm về lịch sử chủ nghĩa duy vật. Đáng lẽ ra đội thám hiểm đã chọn một người bạn học của Misha, nhưng do người bạn học đó đột nhiên lâm bệnh nặng nên

không thể tham gia vào đội thám hiểm, KGB không còn cách nào khác mới gạt đầu để Misha tham gia vào đội thám hiểm lần đó.”

“Đợi đã, đợi đã!” - Hàn Giang đột nhiên ngắt ngang câu chuyện của Makarov. Anh chau mày, giống như đang hồi tưởng lại điều gì đó, “Đại học Leningrad? Nghiên cứu lịch sử và văn hóa phương Đông? Misha! Hình như tôi có chút ấn tượng với cái tên Misha này, để tôi nghĩ lại xem, để tôi nghĩ xem, tôi đã nghe thấy cái tên này ở đâu rồi.”

“Anh nghĩ kĩ xem, nhớ rằng cái tên Misha thân mật này người Nga vẫn thường hay gọi” - Yelena nhắc nhở Hàn Giang.

“Không! Không! Chắc chắn là tôi đã nghe thấy cái tên này ở một nơi quan trọng, để tôi nghĩ lại xem... Đúng rồi, bảy bức thư tuyệt mật đó!” - Hàn Giang vỗ đầu một cái, rút cuộc anh đã nhớ ra.

“Bảy bức thư tuyệt mật gì cơ?” - Yelena nghi ngờ hỏi.

Hàn Giang không biết có nên kể với Yelena và Makarov về bảy bức thư tuyệt mật hay không, nhưng hiện giờ tại Saint Petersburg, ngoài Yelena và Makarov ra thì anh còn có thể tin tưởng ai nữa đây? Hàn Giang do dự một lúc rồi vẫn giải thích cho Makarov và Yelena: “Sau khi Lương Vân Kiệt chết, chúng tôi đã thu được một tập văn kiện bằng tiếng Nga bị mất cắp. Trong đó có một bộ hồ sơ tuyệt

mật của KGB, chúng tôi cũng không biết tại sao bộ hồ sơ tuyệt mật đó lại thất lạc ra từ chỗ các ông. Chúng tôi đã dịch văn kiện đó ra, phát hiện nội dung chính của văn kiện tuyệt mật này là bày bức thư. Thông qua bày bức thư, chúng tôi đã biết về tình hình tổ hợp của đội thám hiểm năm đó, ờng một bức thư mà Menshikov viết cho thầy giáo của ông là bậc thầy Hán học nổi tiếng Arik, đã nhắc tới ông ấy và Misha đã phát hiện ra một báu vật đến từ vương triều Tây Hạ trong cung điện Mùa Đông, và còn phát hiện ra nhiều tài liệu nghiên cứu của rất nhiều học giả Nga trước đây. Say này, Menshikov đã thừa nhận những phát hiện của họ, đồng thời đề nghị chính phủ lúc

đó cho tới Trung Quốc khảo sát, bởi vậy mới có đội thám hiểm liên hợp sau này. Tôi nghĩ Misha được nhắc tới ở đây chính là vị Misha mà ông vừa nói đấy.”

"Tôi nghĩ chắc là như vậy, nói như vậy thì Menshikov rất có khả năng chính là bạn học của Misha. Trước đây chính phủ vốn định cử ông ta đi, nhưng do ông ta đột nhiên bị bệnh nên mới thay bằng Misha." - Makarov suy đoán.

Hàn Giang vẻ như đã giác ngộ: “Đúng thế, như vậy thì có thể giải thích thông suốt rồi. Lúc đầu khi tôi nhìn thấy bảy bức thư tuyệt mật là đã có cảm giác kỳ lạ, bởi vì Menshiko phát hiện ra kế tranh ngọc ở cung điện Mùa Đông, vậy tại sao sau đó

ông ta không tham gia vào đội thám hiểm? Hóa ra là như vậy, trận ốm nặng đó đã giúp ông ta tránh được tất cả, nếu không thì cũng chẳng có bậc thầy Hán học Menshikov nổi tiếng sau này.”

4

“Vậy sau đó thế nào? Sao ông biết câu nói đó chính là do Misha viết?” - Hàn Giang lại hỏi.

“Trong đội thám hiểm, tôi cũng được coi là thân với Misha. Tôi đã từng không chỉ một lần nhìn thấy câu nói này ở chỗ Misha, trên sổ ghi chép, gáy sách anh ấy đều viết lên câu này, nó giống như một phương châm sống của anh ấy vậy. Tôi đã từng tò mò hỏi anh ấy, câu nói này nghĩa là gì, nhưng lúc đó Misha chỉ cười

không trả lời, nói rằng sau này sẽ giải thích cho tôi nghe, nhưng... các cậu biết rồi đấy, Misha không còn có cái gọi là sau này nữa. về sau tôi có đọc qua một số sách, nên ít nhiều thì cũng ngộ ra ý nghĩa của câu nói đó!” - Makarov giải thích.

“Nói như vậy thì u hồn mà hội Hàn Giang nhìn thấy dưới lòng đất rất có khả năng chính là Misha?” - Yelena, tay chống cằm suy đoán.

“Đúng vậy! Nếu như căn buồng đó là chỗ trú thân của u hồn thì rất có khả năng u hồn mà chúng ta gặp chính là Misha. Ông ấy vẫn chưa chết, ông ấy đã trở về rồi!” - Từ Nhân Vũ tán đồng suy nghĩ của Yelena.

Makarov lắc đầu, chậm rãi nói: “Chúng ta không nên kết luận vội, theo tôi nghĩ thì tôi không tin Misha chết rồi có thể sống lại. Ban nãy tôi đã nói rồi, trên văn kiện của KGB đã ghi chép rõ ràng hai người may mắn sống sót cuối cùng chỉ có tôi và Lương Văn Kiệt. Cho dù ghi chép này có không chuẩn xác đi chăng nữa, nếu Misha thật sự chưa chết, vậy khi anh ta quay trở lại Saint Petersburg, với học thức của mình thì tại sao lại phải trốn dưới công ngầm? Điều này hoàn toàn không giải thích được.”

Hàn Giang trầm ngâm như đang suy tư điều gì đó đột nhiên nói với Makarov: “Quả thực không giải thích được, nhưng... nhưng tôi bỗng nhiên nghĩ tới

một điều. Mọi người nghĩ mà xem, tại sao bọn áo đen đeo bám truy sát chúng ta lại nắm rõ về tình hình kế tranh ngọc đến vậy? về tình hình của đội thám hiểm năm đó cũng nắm rõ như lòng bàn tay? Chúng còn biết nhiều hơn cả chúng ta, đến nỗi trước đây tôi đã từng nghi ngờ ông, bởi ông là người may mắn sống sót trong đội thám hiểm năm đó, nhất là sau khi Lương Vân Kiệt chết, ông là người duy nhất may mắn sống sót! Giờ lại xuất hiện thêm một ông Misha, nếu như quả thật Misha vẫn chưa chết...”

Makarov nghe Hàn Giang nói đến đây, đột nhiên trợn trừng mắt, ngạc nhiên ngắt lời Hàn Giang, hỏi lại anh: “Cậu nghi ngờ Misha vẫn chưa chết, anh ta... anh ta

cùng hội với Stephen và cả bọn áo đen đó nữa!”

Hàn Giang khẽ gật đầu, nói tiếp: “Thậm chí, ông ta còn có thể là bàn tay hắc ám phía sau. Bên cạnh đó, hiện giờ tôi vẫn không hiểu nổi tại sao hội Stephen lại biết nhiều chuyện như vậy?”

“Không... không! Misha, anh ta... anh ta không phải người như vậy!” - Dù thế nào thì Makarov cũng không dám tin suy đoán của Hàn Giang, Yelena và Từ Nhân Vũ cũng sốc trước suy đoán có tính đột phá này của Hàn Giang.

Căn phòng lại chìm trong im lặng, Makarov đau khổ cúi đầu. Hàn Giang hết nhìn Yelena, rồi lại quay sang Từ Nhân Vũ, và cũng không biết nên làm gì lúc

này. Cũng không biết bao lâu sau, Makarov mới ngẩng đầu lên, nói với Hàn Giang: “Hàn, sau khi suy nghĩ kỹ một hồi, tuy tôi không muốn chấp nhận suy luận của cậu, nhưng lý trí nói với tôi rằng, suy luận của cậu là có lý.”

“Đã như vậy rồi thì tôi thấy chúng ta nên dứt điếm, xuống đường cống ngầm tóm u hồn đó lên thì không phải sẽ lộ diện ra chân tướng sao?” - Yelena đột nhiên đề nghị.

Trước lời đề nghị của Yelena, Hàn Giang và Từ Nhân Vũ đều trợn tròn mắt nhìn cô. Yelena cũng trợn mắt lên, hét về phía Hàn Giang: “Anh nhìn tôi như vậy ý gì hả?”

“Tôi đang nghĩ đến cảnh một mỹ nữ xinh

đẹp như cô đây lại chui vào đường cống ngầm vừa thối vừa ẩm ướt mà nổi cả gai ốc!” - Hàn Giang trêu chọc.

“Hơn nữa còn khủng khiếp, còn có thể bị lạc đường, tôi không dám xuống đó nữa đâu nhé!” - Từ Nhân Vũ oán thán.

“Hai anh sao mà nhát gan thế, có chỗ nào là tôi chưa từng tới mà còn phải sợ cống ngầm?” - Yelena phàn nàn với Hàn Giang.

Hàn Giang khuyên giải: “Không phải là tôi sợ chui vào cống ngầm, hiện giờ tôi đang lo không biết kệ tranh ngọc thứ hai đi đâu mất, và còn cả sự an toàn của Đường Phong nữa. Bất luận u hồn đó có phải là Misha hay không, chúng ta đều có thể tìm kiếm sau, hiện giờ nhiệm vụ

trước mắt của chúng ta không phải là việc đó.” Yelena lại nói: “Nhưng tôi có một dự cảm, nếu muốn hóa giải vấn đề nan giải trước mắt chúng ta hiện giờ, thì bắt buộc phải tìm thấy người dưới lòng đất đó, có thể người đó chính là chiếc chìa khóa để mở ra vấn đề!” “Đến mức đó không?” - Hàn Giang hỏi.

“Anh nghĩ xem, hiện giờ chúng ta vốn không biết kệ tranh ngọc bị chúng mang đi đâu, không có manh mối gì cả, lại còn bị Ilyushin truy bắt. Nếu như u hồn dưới lòng đất đó đúng là Misha, vậy thì giống như anh suy đoán, ông ấy có khả năng chính là đồng bọn của Stephen, không biết chừng kệ tranh ngọc là do ông ta lấy cắp đấy, tìm thấy ông ta cũng đồng nghĩa

với việc tìm thấy kế tranh ngọc.”

‘Nhưng nếu như Misha không phải là đồng bọn của Stephen thì sao?’ - Hàn Giang lại hỏi.

“Nếu như ông ấy không phải, vậy thì với danh nghĩa là một người hiếu sự tình năm đó, kẻ thù của chúng ta cũng không thể tha cho ông ấy được. Có lẽ, ông ấy trốn trong công ngầm cũng là để trốn tránh sự truy sát của bọn áo đen đó. Bởi vậy, so với việc chúng ta lần trốn không mục đích khắp nơi thì thà trực tiếp xuất kích, tìm thấy u hồn đó còn hơn. Như vậy chúng ta sẽ nắm được quyền làm chủ. Trong ‘ Binh pháp Tôn Tử’ của Trung Quốc các anh gọi là giải quyết tận gốc còn gì!” - Yelena phân tích rõ ràng cục

diện trước mắt.

Hàn Giang không thể không khâm phục gật đầu:

“Cô còn hiểu cả ‘ Binh pháp Tôn Tử’ cơ à, tôi thật sự vô cùng ngạc nhiên vì cô đấy!”.

“Hừm, Hàn Giang, giờ thì anh đã hiểu sự khác biệt của hai chúng ta rồi đấy, cái mà anh biết, tôi đều biết, cái tôi biết, anh không biết, bởi vậy anh phải nghe tôi!” - Yelena làm ra vẻ ngạo mạn đúng như bản chất vốn có của cô, nhưng sự ngạo mạn của cô luôn vô hiệu trước mặt Hàn Giang.

“Được thôi, chỉ huy của tôi, tôi sẽ nghe lời cô dặn dò!” - Hàn Giang vờ như vờ hết cách.

Yelena nhìn nhìn Makarov, hĩnh như đang đợi Makarov cho ý kiến. Makarov mỉm cười nói: “Yelena, phân tích của con cha rất tán đồng, trong lúc này, chiêu của con có thể là hữu dụng nhất, tuy cũng có những mạo hiểm nhất định.”

Yelena có được sự đồng ý của Makarov, lập tức rút súng ra, kiểm tra lại băng đạn, sau đó nói với Hàn Giang: “Hàn, anh đi cùng tôi, nhân lúc trước khi trời sáng, tránh đêm dài lắm mộng.”

Hàn Giang hỏi lại: “Không đưa tiền sỹ đi cùng sao?” Yelena vẫn chưa cất lời thì Từ Nhân Vũ đã kêu lên: “Thôi đi, có mỹ nữ bầu bạn, anh tha cho tôi đi. Tôi không muốn quay lại đường công ngầm âm ứót bản thủ đó nữa đâu!”

“Yelena các con đưa ta đi cùng đi! Nếu như u hồn đó đúng thật là Misha thì cha sẽ có cách ứng phó với ông ta!” - Ngược lại, Makarov lại chủ động yêu cầu trước. Nhưng Yelena thấy sức khỏe của Makarov vẫn chưa hoàn toàn hồi phục nên đã từ chối ngay yêu cầu của ông, muốn ông ở lại nghỉ ngơi an dưỡng. Makarov không dụ được Yelena, đành phải gật đầu nói: “Được thôi, vậy thì ta sẽ ở đây đợi!”

Hàn Giang nhặt khẩu súng của Từ Nhân Vũ lên, kiểm tra qua một lượt, rồi trả lại Từ Nhân Vũ, dặn dò: “Sự an toàn ở đây giao phó cho cậu đấy. Trước khi chúng tôi quay lại, hai người đừng đi đâu nhé!” Từ Nhân Vũ lập tức đồng ý, nhưng khi

Hàn Giang và Yelena đi rồi, anh mới nhìn quanh căn hộ đã từng có người chết này, mà không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng.

5

Hàn Giang và Yelena đội gió tuyết, vòng qua hai đoạn đường mới tìm thấy chiếc Fiat của Yelena. Đó là do Yelena đề phòng bị Ilyushin phát hiện, cố ý đỗ ở chỗ xa như vậy.

“Thật ra, chiếc xe này của cô giờ rất không an toàn, ngộ nhỡ Ilyushin phát hiện ra thì phiền phức lắm đấy!” - Hàn Giang ngồi lên xe nhắc nhở Yelena.

“Anh yên tâm, đây là xe tôi mới mua, Ilyushin chưa từng nhìn thấy, nhưng Ivan Pavlov thì lại nhìn thấy rồi!” - Yelena

nói.

“Đúng rồi, cô vẫn chưa nói với tôi, súng của cô lấy ở đâu ra thế?”

“Hừm, anh cho rằng tôi kiếm một khẩu súng là việc rất khó khăn sao? Nói thật với anh nhé, là Ivan Pavlov giúp tôi lấy đây, súng ngắn kiểu P96 nòng 9 ly, không có mã súng.” - Nói xong, Yelena đưa súng cho Hàn Giang xem.

Hàn Giang xem xong, đưa súng trả lại Yelena, hỏi:

“Tôi hoang mang thật đấy, quan hệ của cô và thiếu tá Ivan Pavlov là gì vậy? Hình như anh ta rất quan tâm đến cô thì phải!”

Yelena lườm Hàn Giang một cái: “Quan hệ gì? Ha ha, Ivan Pavlov là người theo

đuổi tôi điên cuồng!”

“Người theo đuổi điên cuồng? Nghe giọng điệu của cô thì có vẻ như cô có rất nhiều người theo đuổi?” - Hàn Giang cười nói.

“Đúng vậy! Những người theo đuổi tôi mà ghép lại có thể xếp thành một hàng dài đấy!”

“Thật sao? Thảo nào cô luôn ra vẻ kiêu ngạo, hóa ra là như vậy! Tôi chúc cô là số lượng những người theo đuổi cô sẽ tăng thành một công ty!” - Hàn Giang cố ý trêu chọc nói.

Yelena hậm hực lườm Hàn Giang một cái: “Tôi ngạo mạn trước mặt anh sao?”

Hàn Giang cố tỏ ra vẻ nghiêm túc suy nghĩ: “Ngạo mạn, rất ngạo mạn. Cô

không thể dịu dàng với tôi một chút sao?”

“Tôi chưa đủ dịu dàng với anh sao? Hừm! Xem ra quả thực tôi tử tế với anh hơi phí đấy!”

“Í, Yelena, cô nói xem tôi có thể coi là một thành viên trong hàng ngũ của cô không?” - Hàn Giang đột nhiên hỏi.

Yelena quay đầu nhìn Hàn Giang, bĩu môi một cái, đáp: “Hiện giờ vẫn chưa được tính, anh vẫn còn phải chịu nhiều thử thách!”

“Chịu nhiều thử thách? Vậy được thôi, vậy thì để thử thách mãnh liệt thêm chút nữa nhé!”

Hàn Giang nói vậy khiến Yelena vui vẻ bật cười, cười xong, Hàn Giang lại chậm

chọc: “Hỏi thật nhé, Ivan Pavlov chưa tiết lộ chút tin tức gì của phía Ilyushin cho cô sao?”

“Tôi định hỏi anh ấy nhưng anh ấy kín miệng lắm,

chỉ liên tục hỏi tôi có trông thấy anh không thôi!”

“Xem ra gã này không đạt tiêu chuẩn đâu, cô nên đá anh ta ra khỏi hàng ngũ của mình. Đã muốn theo đuổi cô thì phải toàn tâm toàn ý phục vụ cô chứ, không thể có những thứ vẫn bảo mật như vậy được.” - Hàn Giang lại cười nói.

Trong lúc hai người trò chuyện, ô tô chẳng mấy chốc đã tới pháo đài Saint Petersburg, Yelena đỗ xe trên một con phố vắng vẻ, hỏi Hàn Giang: “Hôm đó

các anh đã ra ngoài từ đây sao?”

“Ừm, chính chỗ này, u hồn đó cũng biến mất ở đây.” - Hàn Giang đáp.

“Vậy được rồi, chúng ta sẽ vào từ đây, kiểm tra lại các thiết bị lần nữa đã.”

Hai người lần này đã chuẩn bị khác lần trước, ngoài súng họ còn mang đủ cả pin và các loại dụng cụ khác.

Hàn Giang dẫn Yelena xuống dưới cầu pháo đài Saint Petersburg, rồi rất nhanh, họ đã tìm thấy lối ra của đường cống ngầm đó. Hàn Giang nhìn sắc trời bên ngoài, phía xa xa đã hửng lên vệt trắng bụng cá, trời sắp sáng rồi, còn họ trong lúc này lại phải chui vào một thế giới tối đen.

Hàn Giang dựa vào trí nhớ, chẳng mấy chốc đã tìm thấy cánh cửa sắt, và vẫn giống như lần trước, một thanh lan can bị đứt ở giữa, đây là kiệt tác của tiến sỹ Từ. Hàn Giang và Yelena chui qua cửa sắt, rẽ vào một ngã rẽ, đi dọc theo đường công ngầm hoang phế khá rộng rãi, tới căn buồng nhỏ phía cuối đường công ngầm.

Trong căn buồng tĩnh mịch im ắng, không còn ánh nến âm u. Hàn Giang rút súng ra, cẩn thận rón rén bước vào căn buồng, Yelena cũng vào theo. Ánh sáng từ hai chiếc đèn pin phát ra, quét khắp căn buồng nhỏ. Hàn Giang phát hiện căn buồng vẫn hệt như lần trước họ tới, chỉ có tờ giấy trên bàn đọc sách là không

thấy đâu nữa... “Có phát hiện gì mới không?” - Yelena hỏi Hàn Giang. Hàn Giang chỉ lên bàn đọc sách, nói: “Chỉ có tờ giấy trước đây đặt trên bàn là không thấy đâu nữa.”

“Ồ! Xem ra u hồn không muốn chúng ta biết quá nhiều.” - Yelena nói xong liền bước tới bức tường thấp lè tè đã bị đập vỡ.

Yelena dùng đèn pin soi về phía đường cống ngầm nhỏ hẹp bên ngoài bức tường, nhưng do đường cống này quá nhỏ hẹp, hơn nữa lại uốn cong, nên đèn pin cũng không soi được bao xa. Yelena thất vọng quay lại, không biết từ lúc nào Hàn Giang đã đứng ngay đằng sau nên cô bất ngờ va đầu vào lồng ngực rắn chắc của

anh. Cô giật bản mình, chiếc đèn pin trên tay rơi xuống đất, ngay sau đó một tiếng “Á...” vang lên thât thanh khiến bóng dáng của cả căn buồng quái quỷ cũng lắc lư, trông thật đáng sợ.

“Sao anh giống hệt u hồn vậy, không chút động tĩnh đứng ngay đằng sau?” - Yelena oán thán.

Hàn Giang bỗng ôm lấy vòng eo mềm mại của Yelena: “Tại cô nhát gan quá!” Trong bóng tối, hai người mặt đối mặt, hơi thở của họ càng lúc càng gấp gáp sau cú va chạm và quyện vào nhau, phủ ngược trở lại mặt từng người, âm áp lan tỏa đầy cảm xúc. Yelena cảm giác cơ thể mình nhẹ bỗng như lông hồng bay lượn

trong không trung, toàn thân cô nóng ran mềm nhũn, cô từ từ khép mắt lại...

Sau nụ hôn dài nóng bỏng cuốn vào nhau, Hàn Giang khẽ buông Yelena ra, anh nhìn vào mắt Yelena, dịu dàng hỏi: “Anh hiện giờ có thể tính là thành viên trong hàng ngũ của em rồi chứ?”

“Tính! Đương nhiên tính! Nhưng mà thêm anh thì hàng ngũ của em lại dư thừa đấy!” - Yelena dịu dàng đáp lại, đồng thời giơ hai cánh tay nhẹ nhàng vòng qua cổ Hàn Giang, lấy thêm một nụ hôn cháy bỏng như câu trả lời khẳng định cho câu hỏi của Hàn Giang.

Hàn Giang thở gấp nói với Yelena:

“Không sao, vậy thì em tổ chức thêm một dãy tầng cường vậy!” - Nói xong, anh ôm

Yelena chặt thêm.

Hai người đứng trong căn buồng nhỏ này cuốn lấy nhau hồi lâu. Đột nhiên, Hàn Giang buông Yelena ra, rút súng bước tới trước đoạn tường thấp, dùng đèn pin soi về phía đường cống nhỏ hẹp. Yelena không hiểu, hỏi anh:

“Sao thế? Anh phát hiện ra gì vậy?”

Hàn Giang thu súng về, quay người lại nói với Yelena: “Anh cũng không hiểu tại sao, ban nãy... ban nãy anh luôn cảm thấy có đôi mắt trong bóng tối cứ nhìn hai đứa mình chằm chằm!”

Yelena nở ra nụ cười đáng yêu, đáp:

“Em thấy chắc là do anh ngưng ngưng đấy. Lần đầu tiên em nhìn thấy anh, anh đã ngưng ngưng như vậy rồi, haha!”

Hàn Giang nắm lấy tay Yelena, đầy tình ý nói: “Đó là bởi vì em quá đẹp, bất cứ người đàn ông nào nhìn thấy em cũng đều sẽ động lòng. Nhưng có lẽ anh chính là một người có lý trí nhất trong hàng ngũ tăng cường đó của em, đừng quên nhé, chúng ta vẫn còn nhiệm vụ.”

Yelena nhặt chiếc đèn pin rơi dưới đất lên, hỏi lại Hàn Giang: “Ban nãy đúng là anh nhìn thấy có người chứ?”

“Không biết, có lẽ chỉ là u hồn, chẳng có nơi nào là u hồn không thể xuất hiện.” -

Hàn Giang nói xong, bước qua bức tường thấp, bước lại gần đường cống nhỏ hẹp uốn cong, Yelena cũng khom lưng tiến vào theo.

Hàn Giang men theo đường đi lần trước, đi khỏi đường cống chật hẹp, đến ống cống lần đầu tiên phát hiện thấy u hồn, anh nói với Yelena: “Đây chính là nơi hôm đó bọn anh phát hiện ra u hồn đó.”

Yelena dùng đèn pin soi kỹ ống cống ngầm ở đây,

không phát hiện ra điều gì đặc biệt. “Nếu như căn phòng dưới lòng đất đó là nơi trú thân của u hồn, vậy thì u hồn ra ngoài bằng đường cống ngầm hướng pháo đài Saint Petersburg sẽ rất tiện lợi. Điều này có thể nhìn ra từ phương hướng của căn buồng nhỏ dưới lòng đất. Nhưng u hồn đó lại đập vỡ bức tường vốn có, đi tới đây từ đâu này, rõ ràng là u hồn có dụng ý riêng.”

“Khà khà, em không thể cho phép u hồn ở đây lâu bức bí nên có thể tùy ý ra ngoài đi dạo sao?” - Hàn Giang hóm hỉnh nói.

“Thôi đi, ở đây xuất hiện ba đường cống ngầm, chúng ta nên đi đường nào bây giờ?”

Chẳng mấy chốc hai người đã ở trong đường cống ngầm lớn mà lần trước Hàn Giang gặp, Hàn Giang chỉ chỉ đường cống ngầm đối diện: “Lần trước bọn anh đi từ đây ra!”

“Cũng có nghĩa là đường cống ngầm đó có thể thông tới phía dưới tòa nhà Cục an ninh Liên bang?”

“Đúng vậy. Em xem ba đường cống ngầm song song nhau này, lần trước anh chọn

đi đường công ngầm bên trái.” - Hàn Giang chỉ đường công ngầm ban nãy họ mới đi qua.

“Sau đó anh đã gặp u hồn, xem ra anh tốt số thật đấy!”

“Ý em là sao?”

“Anh xem hôm nay chúng ta đi xa như vậy rồi, căn buồng nhỏ dưới lòng đất cũng tìm thấy rồi, nhưng lại không hề thấy một vết tích nào của u hồn.”

“Em đang nghi ngờ sự tồn tại của u hồn đó?”

“Lần trước anh nhìn có chuẩn không đấy? Nên nhớ rằng con người trong lúc khủng hoảng cực độ và trong bóng tối, thường hay nảy sinh một số ảo giác. Điều này chắc anh cũng biết rồi, không thể chỉ vì

phát hiện ra một căn buồng nhỏ dưới lòng đất mà có thể nói rằng đó là nơi trú ẩn của u hồn.”

Hàn Giang nghe Yelena nói cũng trở nên có chút hoang mang, lẽ nào do mình tự nảy sinh ảo giác? Nhưng chẳng mấy chốc anh đã tỉnh táo trở lại: “Vậy chiếc bút máy của Misha thì phải giải thích thế nào đây? Lẽ nào cha em nhìn nhầm?”

Yelena không biết trả lời thế nào, cô bĩu môi, nói: “Được rồi, hiện giờ nếu kết luận thì còn quá sớm, tiếp theo chúng ta làm gì đây? Nếu không tìm thấy u hồn, chúng ta không những phí công đến đây, mà còn bị mất đi mục tiêu nữa.”

Hàn Giang chỉ đường công ngầm ở giữa: “Hay lần này chúng ta đi vào đường

cổng ngầm ở giữa nhé!”

Yelena không nói gì thêm, cô chui vào đường cổng ngầm ở giữa trước, trong đường cổng ngầm rộng rãi này, đi khoảng hơn hai mươi phút thì không thấy xuất hiện ngã rẽ. Đường cổng ngầm chạy thẳng về phía trước, cũng không biết sẽ dẫn đến đâu...

Lại mười lăm phút nữa trôi qua, đường cổng ngầm dưới chân Yelena và Hàn Giang rút cuộc đã uốn cong. Yelena rẽ trước, nhưng khi cô vừa rẽ đã bật ra một tiếng hét thất thanh. Hàn Giang cảm thấy không ổn liền rút ngay súng ra, anh vừa rẽ vào chỗ ngoặt một cái thì bị Yelena đâm sầm vào người. Yelena ôm chặt lấy Hàn Giang, Hàn Giang cũng ôm chặt

Yelena, đúng lúc đó

anh đã nhìn thấy cảnh tượng vô cùng khủng khiếp: hàng nghìn con chuột đang nhung nhúc trong đường cống ngầm, có con đang uốn éo, có con đang kêu chít chít, có con đang giương mắt nhìn hai vị khách không mời bỗng dưng đột nhập vào đây.

Hàn Giang cố gắng giữ bình tĩnh. Anh khẽ vỗ về Yelena, an ủi cô: “Được rồi, chẳng qua là vài con chuột tép riu thôi mà? Xem kia, chúng đã làm một đặc công át chủ bài như em sợ xanh mặt cơ đấy!”

Yelena buông Hàn Giang ra, quay người lại, nhìn bầy chuột bò kín đường cống, rầu rĩ nói: “Từ bé em đã sợ chuột rồi,

nhất là những con chuột đáng ghét trong cô nhi viện, vì chúng thường hay bò lên giường em, chứ huống hồ ở đây bao nhiêu chuột như vậy. Điểm môn thấp nhất của em trong trường KGB chính là môn dã ngoại sinh tồn, bởi vì giáo viên hướng dẫn ép bọn em phải ăn chuột sống, còn em thì luôn luôn từ chối thi hành mệnh lệnh.” “Lúc anh ở ngoài môi trường hoang dã cũng đã từng ăn chuột, mùi vị nhìn chung mà nói là không ngon cũng không tệ. Này! Vậy sau đó làm thế nào mà em tốt nghiệp được?” - Hàn Giang tò mò hỏi.

“Bởi vì có cha giúp em, lúc đó ông đang làm hiệu trưởng.”

“Nói như vậy tức là lão Mã đã giúp em

gian lận đấy!” “Không cho phép anh nói cha em như vậy!” “Được! Được! Anh không nói ông. Điều đang khiến anh tò mò ở chỗ là sao ở đây lại có nhiều chuột như vậy nhỉ? Chúng ta đã đi bao lâu trong đường cống ngầm này mà không nhìn thấy lấy một con chuột, anh còn cho rằng bọn chúng đi ngủ đông hết cả rồi! Hóa ra là trốn hết ở đây.”

“Anh có cảm thấy không? ở đây ẩm hơn những chỗ khác!” - Yelena nhắc nhở Hàn Giang.

“Bởi vậy nên bọn chuột đều chạy đến đây, mong rằng chúng sẽ không tấn công hai ta, nếu không thì...” - Hàn Giang vẫn đang nói thì bọn chuột gần đó đã bắt đầu chạy về phía anh. Yelena hoàn toàn sửng

sờ. “Mau rời khỏi đây!” - Hàn Giang lớn tiếng hét lên, anh vội vàng kéo Yelena rút lui khỏi đường cống.

Hai người lao như bay trong đường cống ngầm tối tăm ẩm ướt, rồi cũng không biết bao lâu sau, khi Hàn Giang quay đầu nhìn lại, thấy đại quân chuột cống không đuổi theo nữa, họ mới dừng lại. Hàn Giang tựa vào tường ẩm ướt, thở hổn hển, lẩm bẫm: “Xem ra chuột ở Saint Petersburg không ghê gớm bằng thỏ cộc ở núi tuyết A Ni Mã Khanh.”

Yelena cũng thở hổn hển, cô hỏi lại Hàn Giang: “Xem ra chúng ta phải quay về đường cũ rồi!”

Hàn Giang gật đầu: “Không còn cách nào khác, chỉ còn mỗi cách rời khỏi đường

cổng ngầm này.”

Hai người cùng dìu nhau đi ra khỏi đường cổng ngầm, sau khi lãng phí hơn một tiếng đồng hồ, họ lại quay về ba đường cổng cũ.

Hàn Giang chán nản nhìn ba đường cổng ngầm trước mặt, đường cổng bên trái có thể quay về đường cũ, đường cổng ở giữa không thông đi đâu, xem ra chỉ có thể thử vận may ở đường cổng bên phải; vậy là, Hàn Giang và Yelena lại chui vào đường cổng bên phải, và cũng y như vậy không thấy ngã rẽ. Hai người đi được khoảng một tiếng đồng hồ thì đến một sảnh rộng cao lớn dưới

lòng đất. Đại sảnh thông suốt tứ phía cổng ngầm, Hàn Giang tính toán nhanh: ở

đây đủ cho hơn chục đường cống lớn nhỏ khác nhau thông đi các hướng. Yelena nhìn cũng thấy hoa mắt chóng mặt, cô hỏi Hàn Giang: “Đây là đâu?”

“Giống như một nút thắt khổng lồ trong đường cống ngầm.” - Hàn Giang suy đoán.

“Đây là lần đầu tiên em thấy một đường cống ngầm khổng lồ như vậy đây. Anh nói xem, phía trên này sẽ là nơi nào nhỉ?” - Yelena nhìn lên mái vòm khổng lồ uốn cong trên đỉnh đầu, ngây thơ hỏi. Hàn Giang nhìn lại Yelena, bỗng nhiên cảm thấy cô lúc này đã hoàn toàn không còn giống một đặc công át chủ bài tay nghề điêu luyện nữa rồi.

“Có lẽ là quảng trường Cung điện Mùa

“Đông! Khà khà!” - Hàn Giang thuận miệng nói đùa.

Trong lúc nói chuyện Hàn Giang vô tình quay đầu, đột nhiên anh liếc thấy hình như có một vật gì đó đang lắc lư trong đường cống ngầm được xây bằng gạch đỏ. Anh chăm chú nhìn lối vào của đường cống ngầm tối đen. Đó là một lối vào không rộng lắm, đường kính không quá một mét rưỡi. Anh cảm giác ở đó hình như có đôi mắt đang nhìn mình chăm chăm. Hàn Giang chậm chậm đi về phía đường cống đó. Yelena không hiểu chuyện gì nhưng cũng đi theo anh: “Hàn? Anh đi đâu đấy?”

“Suyt! Đừng nói chuyện!” - Hàn Giang quay lại lấy tay ra hiệu cho Yelena im

lặng.

Hàn Giang cẩn thận rón rén đến trước đường cống ngầm xây bằng gạch đỏ. Anh dùng đèn pin soi vào trong đường cống tối đen, không có người, cũng không có u hồn, chỉ cảm giác như có đôi mắt cứ nhìn họ chăm chăm. “Ban nãy anh đã phát hiện đôi mắt đó trong đầu đường cống ngầm này.”

“Hàn! Anh đừng thần hồn nát thần tính nữa, hay là anh nảy sinh ảo giác? Sao em chẳng nhìn thấy gì cả?” - Yelena nhìn Hàn Giang nói.

Hàn Giang lại đi tới đầu ống cống xây bằng gạch đỏ, nói với Yelena: “Được rồi, anh sẽ chứng minh cho em xem, nào đến đây, mỹ nhân của anh!”

Nói xong, Hàn Giang chui tọt vào trong đường cống ngầm xây bằng gạch đỏ. Yelena chán nản lắc đầu rồi cũng chui vào theo.

Đường cống ngầm này rất chật hẹp, Hàn Giang đi trước, càng đi càng nhanh, Yelena theo sau, nhưng vẫn không nhìn thấy gì ở phía trước. Cứ như vậy, hai người

bám sát nhau đi, cũng không biết đi được bao xa, cuối cùng họ cũng ra khỏi đường cống ngầm bằng gạch đỏ này, đến một đường cống ngầm rộng lớn. Đường cống ngầm hình vòng cung, ở giữa có nhiều nước chảy qua, hai bên mép cống là đường đi nhỏ hẹp dành cho người đi bộ được xây bằng gạch.

Rút cuộc Yelena đã nghĩ thấy chút không khí tươi mới tuy hơi nặng mùi. Cô kéo Hàn Giang lại, hỏi: “Lúc này anh đi nhanh như vậy để làm gì?”

Hàn Giang chống nạnh, thở hỏn hển, nhìn đường cống phía trước mặt, đáp: “Hãy tin vào trực giác của anh đi, gã đó ở đây!”

“Cái gì? Anh nói là... anh nói là u hờn đó ở đây ư?” - Yelena ngạc nhiên.

Hàn Giang rút súng ra, men theo lối đi dành cho người đi bộ, thận trọng tiến lên phía trước. Yelena cũng rút súng ra, đi theo sau. Đột nhiên, Hàn Giang đang đi phía trước bỗng dừng lại, lùi lại vài bước. Yelena đang định tiến lên, Hàn Giang chỉ vào một đường đi nhỏ xuất

hiện bên tường trái đường công, nói với Yelena: “Đây là một cái giếng ngầm.”

Hai người giương súng lên, đi vào con đường nhỏ này, quả nhiên, chưa đi được vài bước, họ đã tới đáy giếng. Hàn Giang ngẩng đầu nhìn lên trên mặt giếng, trên nắp giếng có hai cái lỗ nhỏ, lộ ra hai đốm sáng. Hàn Giang lần theo đường cầu thang sắt dẫn từ trên xuống, di ánh sáng đèn pin từng chút từng chút một lên đó.

Đột

nhiên, mắt Hàn Giang mở to, anh đưa tay ra, với một đoạn vải trắng trên cầu thang sắt xuống.

“Nhìn thấy chưa? Mỹ nhân của anh, anh đã nói rồi, anh sẽ chứng minh cho em thấy!” - Hàn Giang đặc ý đưa đoạn vải

trắng cho Yelena.

“Cái này chứng minh cho điều gì?”

“Đây chính là thứ mà u hôn trong lúc cuống quýt đã vô tình để lại.” - Hàn Giang khẳng định.

“Ý anh là u hôn leo từ đây lên trên đó?”

Hàn Giang thu súng về, gật gật đầu: “Đến đây nào! Chúng ta lên trên, từ đây có thể ra ngoài rồi!”

“Nhưng trên đó là đâu? Không phải là sào huyết của u hôn chứ?”

“Hừm, chỉ cần không phải là địa bàn của thượng tá Ilyushin của em là được!” -

Nói xong, Hàn Giang đã leo lên chiếc cầu thang sắt đó, Yelena cũng leo lên theo. Hai người dừng lại dưới nắp giếng. Hàn Giang thử nhấc nắp giếng trên đầu

lên, thò đầu ra ngoài nhìn. Phía trước và phía sau đều bị ô tô chặn đứng, bên cạnh là một bức tường, phía bên kia hình như là một con phố không rộng lắm. Anh không thể đoán được đây là đâu.

Yelena cũng thò đầu ra ngoá nghiêng. Cô cũng không nhận ra đây là đâu, nhưng hai người họ đều đoán định, từ đây đi lên chắc sẽ không có nguy hiểm gì. Vậy là, Hàn Giang lên trước, Yelena lên sau, hai người một trước một sau từ cống ngầm chui lên.

Hàn Giang và Yelena cố gắng thích ứng với ánh sáng bên ngoài. Yelena nhìn đồng hồ, đã là bốn giờ chiều. Saint Petersburg mùa đông mới giờ này mà trời đã tối. Tới khi mắt hai người đã

hoàn toàn thích ứng với ánh sáng bên ngoài thì họ mới ngạc nhiên phát hiện ra, trước mặt họ hóa ra là tượng đài

Alexander cao lớn sừng sững. Yelena quay lại nhìn nơi mà họ chui ra từ cống ngầm, hóa ra đó là một cái giếng ngầm dưới vòm Khải Hoàn chính giữa tòa nhà Bộ tổng tham mưu.

Hàn Giang và Yelena giống như hai người ngoài hành tinh vừa mới rơi xuống trái đất vậy, họ nắm tay nhau đi vào quảng trường Cung điện Mùa Đông hoành tráng. Yelena mở mắt tròn mắt ngạc nhiên: “Thật là không thể tưởng tượng được, hóa ra chúng ta lại từ cống ngầm đến quảng trường Cung điện Mùa Đông!”

“Quả thực không thể ngờ. Xem ra chúng ta đã đi một vòng khá xa dưới lòng đất, từ pháo đài Saint Petersburg tới đây đâu cần đi lâu như vậy!”

“Đúng vậy, đi bộ phía trên cũng chỉ mất khoảng hai mươi phút, chắc chắn không thể quá nửa tiếng.” - Yelena khẳng định.

Hai người đến dưới đài tưởng niệm Alexander, rồi không hẹn mà cùng ngẩng đầu lên nhìn thiên sứ cầm thánh giá trên đỉnh đài tưởng niệm, hồi tưởng lại những gì trải qua trong thế giới dưới lòng đất, lẽ nào u hồn của cung điện Mùa Đông trong truyền thuyết, quả thực tồn tại?

Thi thoảng có người đi đường, đi qua, thấy đôi nam nữ có dáng dấp khá ôn mà toàn thân bản thủ, thì đều ngạc nhiên

không hiểu họ là ăn mày hay du khách bị đánh đập cướp giật, rớt cuộc, có bà lão tốt bụng tiến đến hỏi Yelena bằng tiếng Anh lơ lơ: “Các bạn có cần tìm cảnh sát không?”

Yelena lúc này mới tỉnh ra: họ đứng đây lâu sẽ thu hút sự chú ý của mọi người, tốt hơn hết nên quay về sớm. Cô kéo Hàn Giang, vội vã rời khỏi quảng trường Cung điện Mùa Đông trong ánh mắt ngạc nhiên của bà lão. Lên đến cầu Cung điện Mùa Đông, Hàn Giang hỏi Yelena: “Bây giờ chúng ta đi về sao?”

“Đúng! Đi về, tới pháo đài Saint Petersburg lấy xe của em đã!”

“Sao anh cảm giác tình hình ở đây không ổn lắm, có khi nào có người của Ilyushin

bám theo chúng ta không nhỉ?” - Hàn Giang khẽ nói rồi quay ngoắt đầu nhìn nhìn quanh nhưng không phát hiện ra ai khả nghi.

“Phí lời, bộ dạng chúng ta thế này đương nhiên là bắt mắt rồi, mau rời khỏi đây thôi!” - nói xong, Yelena bước nhanh qua cầu Cung điện Mùa Đông. Lúc này họ vẫn chưa biết rằng, sáng sớm hôm nay, Đường Phong và Lương Viện đã từng diễn một pha bay xe hoành tráng ở đây, khi chiếc cầu đang tách đôi.

Hàn Giang và Yelena đến con phố vắng vẻ mà ban sáng họ đỗ xe. Yelena thấy chiếc Fiat của mình vẫn đỗ nguyên tại chỗ cũ liền bước thấp bước cao chạy tới. Hai người lên xe, Yelena đang chuẩn bị

khởi động máy thì đột nhiên có một người xuất hiện từ bên vệ đường, chặn ngay trước mũi xe. Yelena nhìn kỹ, hóa ra là Ivan Pavlov. Ivan Pavlov vòng ra phía cửa sổ xe của Yelena, gõ gõ cửa kính, Yelena hạ kính xuống, cảnh giác nhìn Ivan Pavlov.

Ivan Pavlov nhòai người lên cửa kính, nhìn Yelena rồi lại nhìn Hàn Giang, anh ta thở dài: “Quả nhiên là hai người đi cùng nhau. Hừm, sao bộ dạng hai người lại như vậy?”

“Ilyushin sai anh đến hả?” - Yelena không buồn trả lời câu hỏi của Ivan Pavlov, ngược lại còn hỏi anh ta.

Ivan Pavlov đáp lại: “Yelena, cô không cần căng thẳng, chỉ có mình tôi, không có

ai khác. Nhưng tôi vẫn phải nói, cô đi cùng anh ta rất nguy hiểm, hiện giờ Ilyushin đang lùng bắt anh ta khắp thành phố, còn cả Đường Phong nữa!”

“Đường Phong, các anh làm gì anh ấy rồi?” - Yelena sốt sắng hỏi.

“Chẳng làm gì anh ta cả, tên tiểu tử đó chạy mất rồi, hiện giờ cũng không biết anh ta ở đâu. Tuy Ilyushin chưa bắt được hai người họ, nhưng chẳng mấy chốc sẽ tóm được thôi. Yelena, tôi vẫn khuyên cô nên sớm tránh xa Hàn Giang ra. Cô không nên vì anh ta mà hủy hoại tương lai của mình!” - Ivan Pavlov nói với vẻ chân thành.

“Việc này không khiến anh phải bận tâm, nhưng anh có thể quay về nói với

Ilyushin rằng tôi có thể cam đoan một trăm phần trăm: kế tranh ngọc không phải do

Hàn Giang lấy cắp, mà là bọn áo đen, là tổ chức bí ẩn có thực lực lớn mạnh đó.

Anh nói thêm với Ilyushin rằng anh ta nên tập trung đối phó với kẻ thực sự đánh cắp kế tranh ngọc đi, đừng có chỉ chăm chăm vào chúng tôi!”

- Yelena nghiêm giọng nói.

Nói xong Yelena đạp mạnh chân ga, ngạo mạn bỏ đi để mặc Ivan Pavlov đứng ngây phía sau. Ivan Pavlov bực tức vội vàng nhảy lên một chiếc Ford đỗ cách đó không xa đuổi theo.

Yelena nhìn thấy Ivan Pavlov qua kính chiếu hậu, cười nhạt nói: “Anh ta vẫn

chưa phải đôi thủ của em!” - Nói xong, cô liền tăng tốc, tới ngã tư trước mặt, 3 giây, 2 giây, 1 giây, đèn đỏ đã bật! Chiếc Fiat vẫn bất chấp đèn báo vượt qua ngã tư trong tiếng còi xe, tiếng phanh xe và cả tiếng chửi rủa âm ỉ, bỏ lại Ivan Pavlov đang mắc kẹt trong dòng người phía sau liên tục bấm còi, nhưng bất lực không còn cách nào khác.

Yelena nhìn điệu bộ thảm hại của Ivan Pavlov qua gương chiếu hậu liền bật cười lạnh lùng, còn Hàn Giang thì quay đầu lại nhìn Ivan Pavlov đang kẹt trong dòng xe cộ, cười với Yelena: “Ivan Pavlov, có phải anh ta đã bị loại rồi không?”

Yelena lớn tiếng trả lời Hàn Giang:

“Đúng vậy, anh ta đã bị em đá ra khỏi hàng ngũ, hiện giờ hàng ngũ của em không quá chỉ tiêu nữa rồi!” - Nói xong, cô lại hôn nhẹ lên má Hàn Giang một cái.

chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 10

Ngọn tháp vĩ đại

Có lẽ trong cung điện mùa đông đúng là có u hồn tồn tại, thậm chí còn chính là u hồn của hoàng hậu Một Tạng. Hàng ngày, bà từ trong chiếc tủ trưng bày thoát ra, rồi giống như cô hồn dã quỷ, bay lượn

khắp cung điện để tìm kiếm cơ thể đã mất của mình, nhưng vẫn không sao tìm lại được. Bà đã tuyệt vọng mê man ở đây gần cả trăm năm...

1

Đường Phong và Lương Viện trải qua vài tiếng đồng hồ khó nhọc trong văn phòng của Tymoshenko.

Khi trời sắp sáng, hai người mới mệt mỏi thiếp đi, nhưng chưa chợp mắt được bao lâu thì điện thoại của Đường Phong đã đột nhiên đổ chuông, Tiếng chuông điện thoại vang lên trong phòng làm việc yên tĩnh bỗng trở nên vô cùng chói tai. Đường Phong tỉnh giấc vội vàng cầm điện thoại lên xem, trên màn hình hiện lên số điện thoại hoàn toàn xa lạ, chắc

chắc không phải số Trung Quốc, mà giống như số điện thoại cố định tại Saint Petersburg.

Đường Phong đang định nghe máy thì Lương Viện đột nhiên hét lên với anh: “Anh điên rồi, đó là điện thoại của Ilyushin hoặc là do bọn áo đen gọi tới, anh mà nghe thì chúng ta sẽ lộ ngay đấy!”.

Đường Phong nghe thấy vậy cũng giật mình. Đúng vậy, họ may mắn mới gặp được Tymoshenko tốt bụng, nếu không thì giờ này cũng không chôn nương thân! Ngộ nhỡ bại lộ một cái, không những bản thân kết thúc mà còn liên lụy cả Tymoshenko. Đường Phong ngậy người ra đó, anh đặt điện thoại lên bàn làm

việc của Tymoshenko, không nghe điện thoại, cũng không từ chối cuộc gọi, cứ như vậy, mặc cho tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang vọng trong phòng làm việc tĩnh mịch. Đôi mắt Đường Phong nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại đang nhấp nháy, và anh đột nhiên cảm thấy tiếng chuông điện thoại quen thuộc này trở nên khủng khiếp vô cùng. Tiếng chuông đã tắt, nhưng chỉ trong chốc lát, tiếng chuông lại vang lên. Đường Phong không chịu đựng được nữa, anh muốn tiếng chuông này im đi. Anh đột nhiên vồ lấy chiếc điện thoại trên bàn, hai tay run lẩy bẩy, tìm thấy nút tắt, rồi càng run rẩy hơn nữa, anh bấm nút tắt, tiếng chuông rút cuộc đã dừng lại.

Tắt điện thoại xong, Đường Phong vào buồng vệ sinh rửa mặt rồi quay trở lại bàn làm việc của Tymoshenko. Lương Viện thấy sắc mặt Đường Phong vô cùng khó coi liền lo lắng hỏi: “Anh không sao chứ?”

Đường Phong xua tay, nói: “Không sao, mấy hôm nay anh căng thẳng quá, nghỉ ngơi một chút là ổn thôi.”

“Mấy tiếng đồng hồ chúng ta bị truy sát cũng đâu thấy anh như vậy?”

“Hiện giờ khác, đây là môi trường hoàn toàn xa lạ với chúng ta, hơn nữa chúng ta cũng không có bất cứ sự trợ giúp nào ở đây cả.”

"Giờ thì không phải anh đang nhận được sự trợ giúp của đồng nghiệp người Nga

đó sao?”

“Tymoshenko? Không, kể cả Tymoshenko tốt bụng có giúp chúng ta đi chẳng nữa, thì chúng ta cũng không thể ở lại đây lâu, như vậy sẽ liên lụy đến anh ấy. Trong vòng ba ngày, chúng ta bắt buộc phải nghĩ ra cách, nếu không thì chỉ còn cách đến lãnh sự quán Trung Quốc thôi, nhưng nếu như vậy thì nhiệm vụ của chúng ta cũng hoàn toàn đi tong!” -

Đường Phong lòng trĩu nặng ưu tư nói.

“Cũng không biết Hàn Giang và tiến sỹ Từ giờ sao rồi?” - Lương Viện lo lắng.

“Chắc chắn lành ít dữ nhiều, nhưng nếu như họ có được sự giúp đỡ của Yelena và lão Mã thì có lẽ vẫn còn cơ hội chuyển bại thành thắng!”

“Nhưng khi chúng ta tới chung cư của Yelena thì người của Ilyushin đã ở đó rồi, lẽ nào Hàn Giang và tiến sỹ Từ đi tìm Yelena, kết quả bị Ilyushin tóm cả mẻ?”

Đây cũng là điều mà Đường Phong lo lắng, cái cách mà anh gọi là nghĩ ra trong ba ngày, chẳng qua cũng chỉ là nghĩ cách nhanh nhất để tìm ra Hàn Giang. Bởi Đường Phong biết rằng: nếu chỉ dựa vào sức của anh và Lương Viện thì có thể tự bảo toàn được tính mạng cũng là khá lắm rồi, còn muốn chuyển bại thành thắng thì chỉ có cách nhanh chóng tìm thấy Hàn Giang. Nhưng nếu như đã xảy ra tình huống xấu nhất, như Lương Viện nói, thì phải làm thế nào đây? Đường Phong

không dám nghĩ tiếp nữa. Anh lắc đầu, nói với Lương Viện: “Nếu quả thật Yelena tin cậy được thì anh nghĩ: với năng lực của Hàn Giang và Yelena, người của Ilyushin không dễ tóm được anh ấy đâu.”

“Mong là như vậy!” - Lương Viện âm thầm cầu nguyện trong lòng.

2

Đường Phong hoàn toàn trấn tĩnh lại, anh cảm thấy bụng đói cồn cào. Anh vén một góc tấm rèm cửa dày cộm ngó xem bên ngoài, trời đã sáng, nhìn đồng hồ, chắc là đã quá giờ đi làm từ lâu, nhưng Tymoshenko vẫn chưa tới. Nhưng điều này cũng không có gì lạ, những học giả chuyên nghiên cứu như anh ấy vốn không

có thời gian đi làm cố định. Đường Phong vừa ngẫm nghĩ, vừa vô tình lật giở đồng sách vở và tài liệu nghiên cứu chất đống trên bàn làm việc của Tymoshenko, có tiếng Nga, có tiếng Anh, tiếng Pháp, dĩ nhiên còn có không ít tài liệu tiếng Trung. Đường Phong vừa xem những tài liệu này, vừa giúp Tymoshenko thu dọn bàn làm việc. Anh sắp xếp các loại sách vào một chỗ. Sau đó sắp xếp tài liệu và giấy loại vào một chỗ, Lương Viện tò mò nhìn Đường Phong: “Anh đang làm gì vậy?”

“Chẳng phải không có gì để xem sao? Xem qua sách của Tymoshenko.”

“Anh vẫn chưa kể cho em biết anh quen anh ấy thế nào?”

“Anh quen anh ấy hôm tới cung điện Mùa Đông tham quan, chuyên ngành của anh ấy gần giống của anh, thậm chí còn chuyên sâu hơn anh một chút.

“Ồ, nói như vậy thì bọn anh rất có tiếng nói chung rồi!” - Lương Viện cười nói.

Đường Phong lắc đầu: “Anh đến Saint Petersburg mang theo nhiệm vụ bên mình, bởi vậy không tiện tiết lộ thân phận thật của mình cho anh ấy, nhưng hôm đó anh vẫn sơ hở để lộ chút thông tin trước mặt anh ấy.”

“Khà khà, anh đúng là không có tố chất làm đặc công!

“Đúng vậy, anh đang nghĩ: đợi việc này kết thúc anh sẽ quay về trường đại học làm công việc nghiên cứu cho rồi. Đây

đúng là những ngày sống chẳng ra người!”

- Đường Phong oán thán.

“Ngược lại em thấy cuộc sống thế này thật thú vị, chắc là do từ nhỏ em đã bị cha và ông quản chặt quá, không còn chút tự do nào cả, mãi cho tới khi đi Mỹ du học em mới thoát khỏi sự quản lý của cha.” - Lương Viện chán nản nói.

Đường Phong tò mò hỏi: “Hai chúng ta ở bên nhau lâu như vậy rồi, em vẫn chưa kể rõ cho anh nghe về cha và ông em. Dù anh biết trong lúc này nhắc đến ông em, là một việc rất đau khổ với em.”

Lương Viện lắc đầu đáp: “Không sao, thật ra cha em chẳng có gì để nói cả, ông rất yêu em, cũng rất nghiêm khắc với em,

nhưng sau đó em đã tìm ra bí quyết để đối phó với cha. Ông chỉ có mình em, bởi vậy chỉ cần em với ông tranh cãi là em liền ra sức làm nũng trước mặt ông, chắc chắn ông sẽ thua thôi.”

“Giống như lần này em nhất định đòi đi cùng bọn anh chứ gì?”

“Đúng vậy, nếu so sánh thì tuy ông nội rất nghiêm khắc với em, nhưng sự nghiêm khắc đó lại không giống như của cha đối với em. Cha em nói năng, làm việc đều rất kiên quyết dứt khoát, thường không màng tình cảm, bởi vậy lúc em và cha giận nhau, em thường nói ông là động vật máu lạnh. Còn ông nội em lại rất hiền từ, ông dạy dỗ em giống như vị giáo sư già nhân hậu có học thức uyên

bác dạy học trò vậy. Trong ấn tượng của em, hầu như không có điều gì là ông không biết, bởi vậy em thích được ở bên cạnh ông.”

“Vậy việc làm ăn buôn bán của gia đình em thì sao? Có phải giống như những lời đồn đại bên ngoài, trong thập niên 70 của thế kỷ trước: đầu tiên, ông nội em đột nhiên kiếm được thùng vàng, sau đó công việc làm ăn của gia đình em càng ngày càng lớn, rồi truyền lại cho cha em và mới có quy mô như ngày hôm nay phải không?” - Đường Phong lại hỏi.

Lương Viện lắc đầu: “Em đã nói rồi, em không quan tâm công việc làm ăn của gia đình, em cũng không. Cha em khởi nghiệp như thế nào, phải chăng vì lúc em

ra đời thì công việc làm ăn của gia đình đã khá lớn rồi!”

Lúc nghe Lương Viện nói chuyện, Đường Phong phát hiện thấy trước ngực cô lộ ra một sợi dây chuyền. Đó là một sợi dây chuyền có mặt hình trái tim, mạ vàng, đẹp thì có đẹp, chỉ có điều kiểu hơi cổ mà thôi, Đường Phong trước đây cũng thấy Lương Viện từng đeo chiếc dây chuyền này, nhưng mãi vẫn chưa kịp hỏi về nguồn gốc của nó. Đường Phong chỉ vào sợi dây chuyền trước ngực Lương Viện, hỏi: “Em vốn trẻ trung sành điệu, sao lại đeo sợi dây chuyền cổ lỗ vậy?”

“Sao cơ? Anh thấy không đẹp sao?” - Lương Viện hỏi lại.

“Không, rất đẹp, anh chỉ thấy lạ, nên hỏi

thôi.”

Lương Viện tháo sợi dây chuyền xuống, mở nắp mặt dây chuyền ra. Lúc này Đường Phong mới nhìn thấy bên trong mặt dây chuyền có một bức ảnh cũ.

Lương Viện chỉ vào bức ảnh nói với Đường Phong: “Đây là sợi dây chuyền do mẹ em để lại. Từ sau khi mẹ qua đời, em đã luôn đeo nó bên mình.”

Lương Viện đưa sợi dây chuyền cho Đường Phong.

Đường Phong nhìn kỹ tấm ảnh đen trắng bị nhòe. Trong ảnh là gương mặt thanh tú của một người phụ nữ. Người phụ nữ đó toát lên vẻ đoan trang cao quý, miệng bà mỉm cười, nhưng Đường Phong cảm thấy nụ cười này có chút gì đó miễn cưỡng,

không tự nhiên.

“Đây chính là mẹ của Lương Viện?” -
Đường Phong nghĩ mông lung. Anh trả
lại dây chuyền cho Lương Viện rồi hỏi
cô: “Sao anh không thấy em kể gì về mẹ
em?”

“Bởi vì năm em lên bảy tuổi thì mẹ em
đã mất rồi, vậy nên kí ức của em về mẹ
rất ít, nếu không thường xuyên nhìn tấm
ảnh này thì kí ức đó còn mơ hồ hơn.” -
Nói xong, mắt Lương Viện bắt đầu ươn
ướt.

Đường Phong nhìn Lương Viện, không
biết nên an ủi cô thế nào. Đúng lúc không
biết nên làm thế nào thì anh bỗng nhìn
thấy một tập tài liệu mỏng trên bàn làm
việc của Tymoshenko. Tài liệu là tập ảnh

phô tô, xem ra cũng cũ lắm rồi. Đường Phong tò mò cầm tập tài liệu này lên.

3

Đây là một phần tư liệu từ thời Sa hoàng của Nga, do niên đại lâu đời, có lẽ ảnh gốc cũng đã ngả vàng, nên những bức ảnh phô tô này cũng không rõ nét nữa. Trên bìa tập tài liệu là những từ bằng tiếng Nga, Đường Phong đánh vần một hồi mới lắp bắp đọc được: Ngọn... tháp... vĩ... đại.

Ngọn tháp vĩ đại? Hình như Đường Phong đã nghe thấy từ này ở đâu đó, nhưng nhất thời không nghĩ ra, dưới dòng chữ “Ngọn tháp vĩ đại” lại là một hàng chữ tiếng Nga, Đường Phong nhận ra ngay, đây là tên của một người Nga -

Alexei Pavlov Ivanovic. Đường Phong luôn toát mồ hôi với những cái tên dài dòng của người Nga, anh cũng không nghĩ lâu, liền lật giở tập tài liệu. Tài liệu duy nhất rất ngắn gọn, nhưng trình độ tiếng Nga của Phong quá xoàng, nên đọc nửa ngày anh mới hết đại khái nội dung của nó. Phần tài liệu này chủ yếu là giới thiệu tình hình hai lần khai quật trộm Hắc Thủy Thành Tây Hạ của nhà thám hiểm người Nga Kozlov vào năm 1908 và 1909. Đây chính là điều mà Đường Phong hứng thú, nhưng khi anh định đọc kỹ lại thì bỗng nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa.

Đường Phong và Lương Viện đều trở nên căng thẳng, ngoài Tymoshenko ra thì còn

có thể là ai khác đây? Cánh cửa giống như cửa cung điện rút cuộc cũng đã mở ra, nhưng chỉ hé ra một khe nhỏ, một bóng người cao gầy lén vào trong phòng rồi lập tức đóng chặt cửa lại. Đường Phong chăm chú nhìn, người này chính là Tymoshenko, lúc này tim anh như đang treo ngược lên mới được hạ xuống.

“Cửa này có mấy chiếc chìa khóa vậy?”

- Đường Phong vừa nhìn thấy Tymoshenko liền căng thẳng hỏi.

Tymoshenko có chút ngỡ ngàng, nhưng anh lập tức hiểu ý Đường Phong. Anh cầm chìa khóa giải thích với Đường Phong: “Vốn dĩ tổng cộng có ba chìa, tôi một chìa, vị giáo sư già cùng phòng một chìa, còn một chìa để ở chỗ bảo vệ. Bao

năm vậy rồi, khả năng người của họ cũng không biết chiếc chìa khóa đó ở đâu nữa.” - Tymoshenko giải thích.

“Như vậy thì tốt, tôi quên không hỏi anh, hôm đó tại cung điện Hermitage nhỏ, sao anh lại đột nhiên biến mất vậy?”

“Ồ, hôm đó vì giám đốc triển lãm đột nhiên có việc quan trọng cần tìm tôi. Tôi thấy anh đang chăm chú xem con công máy đó xòe cánh nên không làm phiền anh mà đi trước.” - Lời giải thích của Tymoshenko nghe có vẻ hợp tình hợp lý.

“Con công máy đó quả thật quá kỳ công, tinh xảo!” - Đường Phong thán phục nói.

“Đúng rồi, tôi cũng có câu hỏi muốn hỏi, anh nói rằng các bạn đang bị người ta truy đuổi, vậy rút cuộc họ là ai? Nếu cần

thiết tôi có thể giúp các bạn báo cảnh sát.” - Tymoshenko quan tâm hỏi.

“Đừng, tuyệt đối đừng báo cảnh sát!” - Điều bộ của Đường Phong như vẻ có điều ngập ngừng muốn nói, ấp úng hồi lâu, anh mới lảm bảm: “Việc này rất phức tạp, nếu như báo cảnh sát thì càng phức tạp hơn, thế nên... mong anh hãy tin chúng tôi, chúng tôi không phải là người xấu. Anh yên tâm, chúng tôi nhiều nhất cũng chỉ ở đây ba hôm nữa thôi.”

“Không... không! Đường Phong, không phải tôi muốn đuổi anh đi, chỉ là tôi tò mò, nếu anh không muốn nói thì thôi!” - Tymoshenko rất rộng lượng nói.

“Làm phiền anh quá, sau này có cơ hội, tôi sẽ nói hết với anh!”

“Hy vọng có ngày đó. Chắc hai người đói lắm rồi, tôi có mang một ít thức ăn cho các bạn đây!” - Tymoshenko

nói xong, Đường Phong mới để ý thấy Tymoshenko mang đến cho hai người rất nhiều đồ ăn nhanh.

Tuy Đường Phong và Lương Viện đều không thích ăn đồ ăn nhanh kiểu tây, nhưng ừong lúc hoạn nạn thế này, có được những thứ này để ăn cũng là tốt lắm rồi. Trong lúc hai người ăn, Tymoshenko liếc thấy phần tư liệu trên bàn. Anh cầm tài liệu lên, nghi ngờ lật qua lật lại.

“Tại tôi ở đây nhàn chán quá nên tiện mở ra xem!” - Đường Phong có chút bối rối giải thích.

“Xem ra quả thật anh rất hứng thú với

Tây Hạ. Sao rồi, tư liệu này đọc có hiểu không?” - Tymoshenko hỏi.

“Hiểu đại khái thôi, trong tư liệu chủ yếu ghi chép lại những gì mà Kozlov tài qua khi phát hiện thấy Hắc Thủy Thành, nhưng trình độ tiếng Nga của tôi quả thực chẳng ra sao cả, nên trong đó còn rất nhiều thứ không hiểu.”

“Vậy được thôi, tôi sẽ nói cho anh biết về tập tài liệu này, cũng có nghĩa là nói về ‘Tòa tháp vĩ đại’ mà trong đó nói đến.” - Tymoshenko chậm rãi nói.

4

Đường Phong và Lương Viện liền nhào đến, cả hai đều tò mò nhìn tập tài liệu trong tay Tymoshenko. Tymoshenko chỉ vào cái tên Alexei Pavlov Ivanovic trên

bia, giới thiệu: “Tập tài liệu này tuy đơn giản nhưng rất quan trọng, Người này chính là tác giả của nó. Đường Phong, cái tên tiếng Nga này có thể anh không thấy quen, nhưng nhắc tới tên Trung Quốc của ông ấy thì nhất định anh cũng đã từng nghe qua. Người này chính là nhà Hán học, Đông Phương học nổi tiếng của nước Nga chúng tôi, đồng thời cũng là người khai sáng ra Tây Hạ học, Y Phụng Các.”

“Y Phụng Các ư? Thảo nào ban nãy tôi thấy cái tên Nga này nghe có chút quen quen, hóa ra là Y Phụng Các lừng danh!”
- Đường Phong quá quen thuộc với cái tên này rồi, nhưng ban nãy anh đã không liên tưởng tới mối liên quan giữa cái tên

tiếng Nga dài dòng với đại danh Y Phụng Các.

“Đúng vậy, bởi trong giới Tây Hạ học, bao gồm cả giới Đông Phương học, đại danh của Y Phụng Các không ai là không biết, mọi người còn quên cả tên tiếng Nga vốn có của ông. Y Phụng Các tốt nghiệp chuyên ngành Mãn Hán ngữ - Khoa Ngôn ngữ Đông Phương của Đại học Saint Petersburg năm 1901. Ông có tư chất thông minh, thậm chí có thể không hề khoa trương khi nói rằng ông là một thiên tài. Ông vô cùng có năng khiếu với lịch sử, ngôn ngữ và văn hóa Phương Đông. Vào một ngày năm 1909, trong căn phòng của Hội địa lý học, Y Phụng Các mở một tập tài liệu dày về Tây Hạ mà

Kozlov đem về từ Hắc Thủy Thành.

Trong đồng tài liệu lộn xộn này, Y Phụng Các đã phát hiện ra một loại văn tự mà mình chưa từng nhìn thấy, văn tự này chính là chữ Tây Hạ. Lúc này Y Phụng Các mới vỡ lẽ: những gì mà Kozlov đã hai lần dùng lạc đà vận chuyển về, hóa ra là lịch sử của một vương triều xa xôi hơn tám trăm năm trước. Kể từ đó, một bức màn lịch sử bao năm bụi phủ từ từ được vén mở, và một ngành học thuật hoàn toàn mới đã ra đời, đó chính là Tây Hạ học”.

Tymoshenko ngáp ngừng một lúc rồi nói tiếp:

"Phần tài liệu ngắn gọn này chính là phần tư liệu báo cáo được tập hợp lại từ

những trải nghiệm mà Kozlov kể lại, cùng với những bức ảnh mà đội thám hiểm chụp lại.

Các bạn có biết mục đích mà năm đó Kozlov đến Trung Quốc thám hiểm là gì không? Nhưng phải nhớ rằng, ông không hề hay biết chuyện đi tới Trung Quốc của mình lại có những phát hiện kinh động thế giới đến vậy.”

“Mục đích? Tôi chỉ biết lúc đó có rất nhiều nhà thám hiểm, vì nhiều mục đích khác nhau, đã đến miền Tây Trung Quốc, ví dụ như Stein của nước Anh, Pelliot của Pháp...” - Đường Phong còn chưa kịp nói gì thì Lương Viện đã cướp lời.

“Đúng vậy, năm đó có rất nhiều nhà thám hiểm đã tới thám hiểm miền Tây Trung

Quốc, nhưng Kozlov đến Trung Quốc chỉ vì một truyền thuyết duy nhất!”

“Một truyền thuyết?” - Đường Phong và Lương Viện không hẹn mà gặp, cùng lúc nghĩ tới truyền thuyết kê tranh ngọc.

Dĩ nhiên, lúc đó Kozlov không hay biết gì về kê tranh ngọc, bởi vì hồi đó rất nhiều học giả cũng đều chưa từng nghe về vương triều Tây Hạ. Lịch sử Tây Hạ kết thúc sớm, văn tự Tây Hạ cũng thất truyền. Đây là một vương triều đã bị lịch sử chôn vùi hoàn toàn, thậm chí đến cả bản thân Kozlov cũng không biết năm đó ông đã đào lên được gì.

Tymoshenko chậm rãi giải thích: “Một truyền thuyết! Cuối thế kỷ XIX, nhà lữ hành lừng danh người Nga Potanin, trong

cuốn truyền kỳ của mình đã ghi chép lại một truyền thuyết mà mình ông được nghe ở một địa danh nào đó của vùng Tây Bắc Trung Quốc, nói rằng: ở trong sa mạc có một thành phố, thành phố này có cất giấu rất nhiều báu vật. Vậy là, để kiểm chứng truyền thuyết này, Kozlov sau khi được Hội Địa lý học trợ giúp, đã tới Trung Quốc.”

“Năm đó Kozlov đã vì một truyền thuyết mơ hồ mà vượt vạn dặm xa xôi lặn lội tới Trung Quốc, còn ngày nay, bản thân mình cũng vì cái truyền thuyết liên quan tới Hạng Hải Mật Thành mà thân rơi vào chốn hiểm nguy!” - Đường Phong bỗng cảm thấy anh và Hàn Giang cùng chung mục đích với Kozlov của hàng trăm năm

trước, nhưng chẳng mấy chốc anh đã phủ định suy nghĩ ngu ngốc này: “Năm đó Kozlov đến Trung Quốc là để lấy trộm báu vật, còn chúng ta lại không phải vậy. Nhưng cái truyền thuyết mà Potanin nghe được đó có khi nào chính là Hạng Hải Mật Thành mà chúng ta phải khổ sở tìm kiếm không nhỉ? Kozlov chẳng qua cũng chỉ là gặp may nên ông ta đã gặp đúng Hắc Thủy Thành, và Hắc Thủy Thành vốn không có báu vật nào trong truyền thuyết, mà chỉ có vô số những báu vật của văn hiến Tây Hạ, có lẽ đây chính là do số phận an bài.”

5

Trong lúc đầu óc Đường Phong đang suy nghĩ rối bời thì Tymoshenko lại bắt đầu

giới thiệu về chuyến thám hiểm của Kozlov: “Khoảng tháng tư năm 1908, Koxlov đã vào sâu trong sa mạc Badan Jaran, nhưng ông không tìm thấy thành phố trong truyền thuyết. Hết lần này đến lần khác, ông đã mời những người dân bản địa dẫn đường nhưng đều bị những người Torghut Mông cổ từ chối. Cuối cùng, Kozlov đã mang theo lễ vật hậu hĩnh, gặp gỡ đức vua Mông cổ Đạt Tây đang thống trị nơi này.

Đức vua Mông cổ xao lòng trước lễ vật của Kozlov, nên đã phái hai người bản địa thông thạo địa hình dẫn đường, đưa đoàn thám hiểm của Kozlov vào trong sa mạc để tìm kiếm thành phố mất tích đó. Vậy là, dưới sự dẫn dắt của dân bản địa,

Kozlov đã tìm thấy Hắc Thủy Thành trong sa mạc. Kozlov sau này từng hồi tưởng lại và nói rằng:

“Tôi vĩnh viễn không bao giờ quên được cảm giác vui sướng khôn cùng trong giây phút đó.. Trước mắt Đường Phong và Lương Viện dường như hiện lên cảnh tượng khi Kozlov tìm thấy Hắc Thủy Thành.

Tymoshenko tiếp tục nói: “Sau đó, Kozlov đã tìm thấy gần chục thùng kinh phật, cùng những vật dụng hàng ngày của người dân thời đó, trong những di tích đường phố và nhà cửa của thành phố Hắc Thủy Thành.

Nhưng rõ ràng Kozlov đã không hài lòng với những thành quả đó, bởi vì ở đây

không phát hiện thấy kho báu như trong truyền thuyết. Vậy là Kozlov sai người chuyên gần chục thùng kinh về Saint Petersburg, còn mình tiếp tục dẫn đoàn thám hiểm tiến về Tứ Xuyên. Ông tin rằng, trên tuyến đường từ Nội Mông cổ, đi qua Ninh Hạ, Cam Túc và Thanh Hải, nhất định sẽ có những phát hiện quan trọng hơn. Nhưng khi tới Thanh Hải thì đột nhiên ông nhận được thư của Hội Địa lý học Hoàng gia, trong thư yêu cầu ông lập tức quay trở lại Hắc Thủy Thành để tiến hành khai quật sâu hơn nữa.”

“Tại sao lại như vậy?” - Lương Viện tò mò hỏi. Không đợi Tymoshenko trả lời, Đường Phong liền giải thích cho Lương Viện: “Bởi vì sau khi những thùng kinh

đó được chở về Saint Petersburg, những chuyên gia của Hội Địa lý học không một ai hiểu được văn tự Tây Hạ trên đó, nhưng họ cảm thấy những gì mà Kozlov khai quật được không thường chút nào, Hắc Thủy Thành nhất định còn có phát hiện quan trọng hơn. Vậy là, Hội Địa lý học yêu cầu Kozlov từ bỏ dự định đến Tứ Xuyên, quay lại Hắc Thủy Thành để bóc sức khai quật.”

“Đúng! Đường Phong nói rất đúng, chính vì như vậy. Kozlov lúc đó cũng hưng phấn lạ thường, sau khi nhận được thư, chỉ trong vòng chín ngày, ông đã từ Thanh Hải về tới Hắc Thủy Thành, đó là vào tháng sáu năm 1909. Lần này, những gì mà Kozlov khai quật được ở Hắc

Thủy Thành không lớn, vậy là ông đã di chuyển tới một số phật tháp ngoài thành phố để khai quật, trong đó có một tòa phật tháp lớn nằm tại phía tây thành phố, cách bờ sông cạn 400 mét tháp này có dáng vẻ hùng vĩ, nổi bật sừng sững giữa quần thể tháp, nhìn vô cùng bắt mắt. Tòa tháp này chính là mục tiêu khai quật đầu tiên mà Kozlov. Khi khai quật tòa tháp này, ông đã vô cùng kinh ngạc, bởi trong tòa tháp để chất đống những pho tượng phật đủ hình đủ dạng và các cuốn kinh được viết bằng chữ Tây Hạ, chữ Hán, chữ Phạn.”

“Đó chính là tòa tháp vĩ đại?” - Lương Viện hỏi.

“Đúng vậy, đó chính là phật tháp được

Kozlov gọi là ‘Tòa tháp vĩ đại’. Các bạn xem ảnh trên này!” - Nói xong, Tymoshenko chỉ một bức ảnh nhòe nhoẹt trên tập tài liệu cho Đường Phong và Lương Viện xem.

Đường Phong và Lương Viện nhìn tòa phật tháp bị Kozlov khai quật bằng phương pháp thô bạo trên bức ảnh. Trong tòa tháp chắt kín những cuốn kinh phật và tượng phật. Tymoshenko chỉ bức ảnh nói: “Lần phát hiện này không những vượt hẳn lần trước về số lượng, thậm chí chất lượng cũng hơn hẳn. Văn vật mà Tymoshenko phát hiện lần trước đa số đều là vật dụng dùng trong dân gian, còn lần này đa số đều là vật dụng của quý tộc, nhất là tòa phật tháp này, thậm chí

còn xuất hiện rất nhiều báu vật của hoàng gia. Rất nhiều thứ sau này được các nhà Tây Hạ học gọi là văn hiến kinh điển, cũng đều xuất thân từ đây mà ra. Ví dụ như tác phẩm địa lý Tây Hạ học nổi tiếng: ‘Thánh lập nghĩa hải’, mà anh nhìn thấy, và cả từ điển Tây Hạ - Hán ngữ nổi tiếng: ‘Phiên Hán Hợp Thời Chương Trung Châu’... Thậm chí, có thể không chút khoa trương mà nói rằng, nhờ phát hiện ra tòa tháp này mà mới có Tây Hạ học sau này.”

“Nói như vậy thì đúng quả thật là ‘tòa tháp vĩ đại’ rồi!” - Lương Viện kinh ngạc thốt lên.

Nhưng Đường Phong lại cúi đầu im lặng. Những gì Tymoshenko nói, hầu hết trước

đây anh đã từng biết đến, bởi vậy anh không hứng thú lắm. Anh thuận tay lật mở mấy trang tài liệu tiếng Nga mỏng tang, đột nhiên, anh chỉ lên hình vẽ một pho tượng phật trên tài liệu, hỏi Tymoshenko: “Pho tượng phật này hình như tôi đã từng trông thấy ở đâu đó rồi thì phải?”

“Đương nhiên anh từng trông thấy rồi, mấy hôm trước anh vừa nhìn thấy ở đây đấy!” - Tymoshenko nói vậy khiến Đường Phong nhớ ra mình đã trông thấy pho tượng này ở gian triển lãm Trung Quốc trong cung điện Mùa Đông.

6

Đường Phong lại hỏi: “Nhưng pho tượng mà tôi nhìn thấy chỗ các anh chỉ là hình đầu phật, nhưng trên bức ảnh này pho

tượng còn có cả toàn thân hoàn chỉnh, nhìn trên ảnh hình như còn khoanh chân ngồi thiền thì phải. Lẽ nào phần thân của pho tượng mất rồi?”

Tymoshenko có vẻ như không vội trả lời câu hỏi của Đường Phong, mà để Đường Phong xem kĩ lại pho tượng trên bức ảnh. Đường Phong lại tỉ mỉ xem lại bức ảnh lần nữa. Tượng phật trong ảnh: đầu tượng phật vẫn là đầu tượng đó, nhưng có phần thân hoàn chỉnh. Đó là thân thể nữ giới. Điều này không có gì lạ, trong điêu khắc tượng phật của Phật giáo, đặc biệt là trong Phật giáo Tạng Truyền, rất nhiều tượng phật đều là hình tượng nữ giới hoặc là hợp thể nam nữ, vừa có đặc tính của nữ giới, lại vừa có đặc tính của

nam giới, nhưng tượng phật trong bức ảnh hoàn toàn là hình dạng nữ giới, chỉ... chỉ có điều, Đường Phong đột nhiên để ý thấy thân thể của pho tượng này hình như toàn thân sứt sẹo, trên người toàn những vết rạn nứt. Xem tới đây, Đường Phong hỏi lại Tymoshenko: “Phần thân của tượng phật hình như sắp nứt ra?”

Tymoshenko cười nói: “Anh quan sát rất kĩ, nhưng không phải là sắp nứt mà là lúc chụp bức ảnh này, nó đã bị nứt rồi. Tôi không hiểu nguyên nhân là do Kozlov lúc khai quật tòa phật tháp đã làm nó bị tổn hại, hay là do vật liệu chế tác pho tượng năm đó có vấn đề, cộng với bao năm tháng đã trôi qua; chỉ biết lúc chụp bức ảnh này thì phần thân của bức tượng đã

nứt ra rồi. Trong phật tháp pho tượng này cao lớn khác thường, nó là pho tượng to nhất trong số các pho tượng phật, hơn nữa, vị trí của nó cũng ở chính giữa phật tháp. Điều này cho thấy bức tượng phật này vô cùng quan trọng.”

“Đúng vậy, tôi nhận ra rồi, pho tượng phật này nằm ở vị trí chính giữa kê sát phía sau đại phật tháp. Trong truyền thống của Trung Quốc cổ đại, thì đây là vị trí của người được tôn trọng, còn những pho tượng khác đứng đối xứng xung quanh nó, càng cho thấy địa vị cao quý của pho tượng này”.

“Anh có biết tại sao không? Bởi vì trong pho tượng này có bọc một hài cốt!” - Tymoshenko không đợi Đường Phong mở

miệng, liền nói thẳng ra câu trả lời.

“Hài cốt trong tượng phật!” - Lương Viện ngạc nhiên đến nỗi há hốc mồm, ngược lại Đường Phong vẫn có vẻ trấn tĩnh.

“Lúc Kozlov phát hiện ra pho tượng phật này thì thân tượng đã nứt ra, trên đầu tượng phật cũng nứt một đường, nên Kozlov đã phát hiện ra hài cốt qua khe nứt trên tượng. Lúc đó ông đã vô cùng hoảng sợ, chỉ biết nhanh chóng gói ghém phần xương đó lại rồi gửi về Saint Petersburg để chuyên gia kiểm nghiệm. Sau khi chuyên gia kiểm nghiệm xong, đoán định bộ xương này là của một người phụ nữ xấp xỉ 30 tuổi hoặc nhiều tuổi hơn một chút, là chủng người Tây

Tạng - Aryan - Mông Cổ. Ngoài ra, trên kinh phật và một số văn hiến phát hiện được gần pho tượng, đều xuất hiện dấu ấn của hoàng thái hậu Một Tạng. Vậy là, có học giả đã cho rằng bộ xương của Một Tạng - hoàng hậu cuối cùng của Nguyên Hạo, cũng chính là mẹ của vị hoàng đế Tây Hạ thứ hai Lượng Tộ.”

“Sao cơ? Anh nói là bộ xương đó chính là hoàng hậu Một Tạng?” - Đường Phong cũng há hốc mồm kinh ngạc.

Tymoshenko gật gù. “Nhưng... nhưng lăng mộ của Một Tạng ở trong vương lăng Tây Hạ dưới núi Hạ Lan chứ sao lại ở trong ngọn tháp của Hắc Thủy Thành được nhỉ?” - Đường Phong vẫn không sao tin được.

“Đừng quên, Trung Quốc thời cổ đại có rất nhiều tháp mộ, hơn nữa cũng đã từng có trường hợp đem xác chết sau khi xử lý tạo thành tượng phật.” - Tymoshenko nhắc nhở Đường Phong.

“Không sai, Trung Quốc cổ đại có rất nhiều cao tăng sau khi chết đã được chôn cất dưới tháp, hoặc trong tháp, cũng có một số cao tăng sau khi viên tịch đã được tạo thành những xác khô giống như xác ướp vậy, rồi sau đó tạc thành tượng phật, đặt vào trong tháp. Nhưng đó đều là hòa thượng, còn người Trung Quốc thông thường vẫn tìn ngưỡng theo tục an táng dưới lòng đất!” - Đường Phong phản bác lại.

Tymoshenko lại cười: “Đường Phong,

anh đừng quên Một Tạng là người Đảng Hạng, không phải người Hán, bởi vậy khái niệm an táng dưới lòng đất không có tác dụng mấy trong tâm trí của người Đảng Hạng. Điều này có thể nhận ra trong cách an táng ngoài lòng đất của người Đảng Hạng. Rất nhiều người Đảng Hạng đều dùng cách hỏa táng, chứ không phải là chôn cất. Còn nữa, đây cũng là một điều hết sức quan trọng, Một Tạng Thị một đời hết lòng tín ngưỡng phật giáo, hiện nay Thừa Thiên Tự Tháp sừng sững trong thành phố Ngân Xuyên Ninh Hạ cũng chính là kiệt tác của bà, hơn nữa, Một Tạng cũng từng xuất gia. Chính trong tự viện bà đã sinh hạ ra vị hoàng đế Tây Hạ thứ hai Lượng Tô.”

Đường Phong không thể không chịu thua, anh không ngờ vị học giả trẻ tuổi người Nga này lại hiểu rõ về Trung Quốc đến vậy. Anh cũng nắm rõ như lòng bàn tay lịch sử, văn hóa, dân tộc của Trung Quốc. Đúng như Tymoshenko nói, Một Tạng từng xuất gia và đã sinh hạ ra hoàng đế tương lai Lượng Tộ trong tự viện. Không hiểu sao, lúc này trước mắt Đường Phong lại hiện lên bóng dáng của đại Lạt ma bên Thất sắc cầm Hải.

7

Đường Phong bó tay lắc lắc đầu, nói: “Tôi thật sự bái phục anh đấy, anh hiểu biết toàn diện quá, nhưng hiện thời thì tôi vẫn chưa thể chấp nhận suy đoán này.” Tymoshenko ngậm ngừng một lúc, rồi nói

tiếp: “Ngoài ra, còn một điều cũng không thể bỏ sót, tuy hiện giờ chúng ta nắm bắt được rất ít tư liệu lịch sử Tây Hạ, nhưng có một điều có thể khẳng định, Một Tạng hoàng hậu và anh trai bà - Một Tạng Ngoa Bành, đã cầm quyền hơn chục năm ở Tây Hạ. Sau này khi tiểu hoàng đế lớn lên, đã rất bất mãn với việc gia tộc Một Tạng độc nắm giữ cương triều. Vậy là Lượng Tộ đã phát động chính biến, giải trừ quyền lực của gia tộc Một Tạng. Anh nghĩ xem, gia tộc bị giải trừ quyền lực Một Tạng sẽ bại hoại thế nào? Nếu như tôi nhớ không nhầm thì sau khi gia tộc Một Tạng thất thế, hoàng thái hậu Một Tạng hình như vẫn còn sống. Vậy anh nghĩ xem, con trai ruột của bà, hoàng đế

Tây Hạ Lượng Tô sẽ xử lý mẹ ông như thế nào?”

“Để mẹ ông quay trở về chùa, đồng thời đưa tới Hắc Thủy Thành xa xôi?” -

Đường Phong run rẩy nói ra kết cục mà anh cho rằng có khả năng xảy ra nhất.

“Đúng vậy, Đường Phong, anh rất thông minh, tôi cũng nghĩ như vậy. Như vậy vừa có thể hạn chế được quyền lực của gia tộc Một Tạng, đồng thời cũng không đến nỗi phải gánh tội “bất hiếu”. Với phán đoán trên, tôi cho rằng hài cốt trong pho tượng phật chính là của hoàng hậu Một Tạng của hoàng đế Nguyên Hạo khai quốc Tây Hạ” - Tymoshenko khẳng định.

“Vậy thì bộ hài cốt quan trọng như vậy giờ ở đâu?” - Đường Phong hỏi.

Tymosnenko ngửa hai tay, đáp: “Rất đáng tiếc, bộ hài cốt này sau đó đã bị mất tích, nhưng không thể trách chúng tôi được, chỉ có thể trách Hitler, trách Đức, trách Pháp. Anh nên hiểu rằng, trong chiến tranh vệ quốc vĩ đại, cái thành phố này bị người Đức bủa vây gần ba năm. Mỗi đường phố ở đây hầu hết đều từng xảy ra các trận chiến đấu ác liệt. Bom đạn và thuốc nổ đã khiến thành phố này gần như hoang phế. Chính trong cuộc chiến tranh đáng sợ này, bộ xương thần bí đó đã bị mất tích. Đây cũng là điều đáng tiếc của những học giả như chúng tôi. Nhưng đáng ngạc nhiên ở chỗ, sau khi thế chiến lần thứ hai kết thúc, có người đã tìm thấy phần đầu pho tượng

này trong kho của cung điện Mùa Đông.”

“Chỉ còn lại phần đầu thôi sao?” -

Lương Viện hỏi. “Ừm, những phần còn lại không sao tìm thấy được. Khi Kozlov đem pho tượng này về, trên đó cũng đã xuất hiện một kẽ nứt, nhưng không nứt toác hoàn toàn như ở phần thân. Sau đó, vì nhu cầu nghiên cứu nên phần đầu pho tượng cũng đã được tách ra, bên trong quả nhiên có một xương sọ nữ giới.

Nhưng kỳ lạ ở chỗ, khi người ta tìm thấy lại đầu pho tượng này thì nó lại liền lại hoàn chỉnh.”

“Có thể nó đã được người ta trùng tu lại, nhưng... nhưng xương sọ bên trong có còn không?” - Đường Phong hỏi.

“Không biết, đến giờ vẫn không hiểu ra

làm sao. Phần đầu pho tượng do ai trùng tu lại? Bên trong có còn xương sọ hay không?”

Đường Phong tư lự gật gù, Lương Viện lại đột nhiên than thở: “Nếu như bên trong phần đầu pho tượng ở cung điện Mùa Đông vẫn còn xương sọ của hoàng hậu Một Tạng, vậy thì không phải linh hồn của bà vẫn đang tha hương nơi xứ người đó sao? Ôi, đúng là một người đàn bà khôn khổ!”

“Linh hồn? Ý cô nói u hồn phải không?”, Tymoshenko cười nói.

Khi Tymoshenko thốt ra hai từ “u hồn”, cả Đường Phong và Lương Viện đều bất giác rùng mình. Hai người họ lập tức nghĩ tới ánh sáng âm u nhấp nháy trong

cung điện Mùa Đông ban tối. Lẽ nào đó chính là u hồn của hoàng hậu Một Tạng? Đường Phong định hỏi thêm Tymoshenko nhưng vừa định cất lời anh đã vội nuốt lại.

Đường Phong liếc nhìn đồng hồ, bất ngờ vì đã tới chiều rồi. Tymoshenko cũng vẫn chưa ăn gì, vậy là ba người xử lý nốt chỗ thức ăn nhanh còn lại. Tymoshenko lại ra ngoài mua thêm ít đồ ăn để lại cho Đường Phong, sau đó nói thêm dăm ba câu với anh thì trời đã tối hẳn.

Tymoshenko đứng dậy, Đường Phong vẫn như vẻ tâm sự rối bời. Tymoshenko quan tâm hỏi: “Sao thế, còn có chuyện gì không?”

“Không, không có. Nhưng...” - Đường

Phong ấp a ấp úng, ngập ngừng hồi lâu mới thốt nên lời: “Nhưng tôi vẫn lo rằng ở đây có người khác vào, nhất là câu chuyện về hoàng hậu Một Tạng mà hôm nay anh kể cho tôi nghe.”

“Anh sợ u hồn vào đây sao? Khà khà!” - Tymoshenko cười nói.

“Không! Tôi cũng không rõ nữa!”

“Được rồi, Đường Phong, anh không phải lo, buổi tối cứ ở đây, đừng đi đâu cả, không có ai vào đây đâu!” -

Tymoshenko nói tới đây, đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

Anh nhanh chóng tách một chiếc chìa khóa trong chùm chìa khóa của mình ra, đưa cho Đường Phong: “Đây là chiếc chìa khóa mà vị giáo sư già về hưu để

lại cho tôi. Tuy các bạn không dùng tới cái này, nhưng để đề phòng, tôi vẫn để lại cho anh một chiếc.”

Đường Phong cầm lấy chìa khóa, Tymoshenko lại dặn dò lần nữa: “Nhớ là buổi tối đừng ra ngoài, nhất là đừng đi đến phía cánh cửa thông tới cung điện Mùa Đông, ở đó có thiết bị cảnh báo, chỉ cần có người chạm vào cánh cửa đó thì thiết bị cảnh báo sẽ kêu lên, nhớ đấy nhé!”

Sau khi dặn dò một hồi, Tymoshenko rời khỏi văn phòng. Trong căn phòng rộng rãi chỉ còn lại Đường Phong và Lương Viện, hai người nhìn nhau, không biết sẽ trải qua đêm dài khó nhọc này thế nào đây.

Mùa đông lạnh giá, ban ngày tại Saint Petersburg trở nên ngắn ngủi và xa xỉ. Sau khi Tymoshenko đi rồi, chẳng mấy chốc trời đã tối mịt. Đường Phong và Lương Viện không có việc gì làm, hai người tựa vào ghế sofa ngủ thiếp đi. Lương Viện mơ thấy mẹ mình, khuôn mặt mỉm cười của người mẹ dần dần rõ nét. Trong mơ, cô và mẹ lặng lẽ nhìn nhau... mãi cho tới khi cô bị một tiếng động làm cho tỉnh giấc. Trong bóng tối, Lương Viện dỏng tai nghe ngóng, xung quanh yên ắng tĩnh mịch, không có bất cứ âm thanh nào, nhưng Lương Viện nhát gan vẫn đánh thức Đường Phong bên cạnh: “Hình như ban nãy Iem nghe thấy một âm

thanh”.

“Âm thanh gì?” - Đường Phong dụi dụi mắt hỏi. “Em cũng không biết, hình như là ở bên ngoài.”

Đường Phong nhờ ánh sáng bên ngoài rọi vào nhìn đồng hồ, đã sang ngày hôm sau. Anh dỏng tai nghe ngóng bên ngoài, tất cả vẫn im ắng, không có động tĩnh gì.

“Anh có nghe thấy âm thanh gì đâu!” - Đường Phong trả lời Lương Viện.

“Ban nãy em đang ngủ say thì bị tiếng động đó đánh thức, thật mà!” - Lương Viện rất thật thà nói.

“Có lẽ đó là âm thanh em nghe thấy trong mơ đấy!” - Đường Phong cười nói.

Lương Viện lại nghe ngóng lần nữa, bên ngoài quả thực không có âm thanh gì. “Lẽ

nào đúng là tiếng động em nghe thấy trong mơ?” - Bản thân Lương Viện cũng bắt đầu bị dao động.

“Được rồi, đừng có thần hồn nát thần tính nữa!” - Đường Phong khuyên giải.

Lương Viện không nói gì, giống như đang suy ngẫm điều gì đó, cũng giống như đang lắng nghe âm thanh bên ngoài, một lúc lâu sau, cô lại đột nhiên hỏi Đường Phong: “Anh có tin những gì Tymoshenko kể với chúng ta hôm nay không?”

“Kể gì cơ? Tòa tháp vĩ đại à?”

“Không, cái em muốn nói là u hồn của hoàng hậu Một Tạng!” - Lương Viện nghiêm túc nói.

“Đừng đùa, cứ cho rằng người đàn bà bị nhốt trong pho tượng phật là hoàng hậu

Một Tạng đi chằng nữa thì cũng không thể có u hồn được.” - Đường Phong khịt mũi chế nhạo suy đoán lung tung của Lương Viện.

“Anh đừng có không tin, trước đây em đã từng nghe người già nói rằng, con người sau khi chết đi, nếu không được an táng đúng như ý nguyện lúc còn sống, thì sẽ biến thành cô hồn dã quỷ, vật vờ trong nhân gian, đó chính là hồn ma mà chúng ta thường nói. Người phương Tây gọi đó là u hồn.”

“Không ngờ em còn ít tuổi mà lại mê tín như vậy. Những điều này do ai nói với em thế? Nếu như vậy thì cô hồn dã quỷ trên đời này quá nhiều đây!”

“Nhưng mà em vẫn nghĩ như vậy đây.

Hoàng hậu Một Tạng vốn bình yên ở trong tháp, kết quả lại bị Kozlov đưa đến Saint Petersburg xa xôi, hơn nữa còn không thấy thân xác đâu, chỉ còn lại mỗi xương sọ, thật đáng thương! Anh nghĩ bà ấy có can tâm không?” - Lương Viên càng nói càng hăng.

“Em đúng là còn lo cho cả người chết nữa! Nếu em đã hứng thú với chuyện này như vậy, thì anh sẽ nói cho em nghe phân tích của anh. Trước tiên, bộ hài cốt đó có phải là hoàng hậu Một Tạng hay không, vẫn là một dấu hỏi lớn. Em nghĩ xem, hoàng hậu Một Tạng là mẫu hậu của một quốc gia, sao lại có thể chôn cất qua loa trong tòa tháp ở Hắc Thủy Thành được? Em phải hiểu rằng, Hắc Thủy Thành là

thị trấn biên phòng của Tây Hạ, trong mắt người Đảng Hạng lúc đó cũng chỉ là một nơi vô cùng hoang vu hẻo lánh!”

“Không phải Tymoshenko đã giải thích những điều này rồi đó sao?”

“Đó chỉ là quan điểm cá nhân của anh ấy và một số học giả nước ngoài, vốn không nói lên điều gì. Nghiêm túc mà nói, đó chỉ có thể là suy đoán của họ, thiếu chứng cứ luận chứng. Thái độ học thức nghiên cứu của những ông Tây này có lúc rất cẩn trọng chắc chắn, nhưng cũng có những lúc tưởng tượng rất phong phú, hoàn toàn có thể gắn kết hoàng hậu Một Tạng với bộ hài cốt trong tháp được sao? Cứ cho là Lượng Tô hóa giải quyền lực của gia tộc Một Tạng, đưa mẹ ông

vào chùa đi chăng nữa thì cũng phải là chùa ở trong Hưng Khánh Phủ. Như vậy vừa tiện cho việc không chế, vừa giảm được việc mang danh bất hiếu. Bởi vậy, dựa trên tính logic mà nói, những suy đoán giải thích của nhóm Tymoshenko cơ bản không hợp lý. Còn nữa, vương lăng Tây Hạ dưới núi Hạ Lan vẫn sừng sững đứng đó, điều đó nói lên rằng: tuy người Đảng Hạng thân phận không cao quý như người Hán, nhưng quý tộc cao cấp Đảng Hạng lại đều được chôn cất dưới đất. Bởi vậy Một Tạng là hoàng hậu của Nguyên Hạo, thân phận cao quý nên không có lý do gì lại được tạc thành tượng phật đặt trong tháp.”

“Vậy theo anh thì người phụ nữ trong

tượng phật là ai?”

“Anh không biết, điều này quả thật rất kỳ lạ, người phụ nữ trong tượng phật, một người phụ nữ kỳ lạ. Nhưng em yên tâm, bất luận người phụ nữ trong tượng phật có phải là Một Tạng hay không, thì bà ấy cũng không thể biến thành u hồn. Trong phần đầu tượng phật ở gian triển lãm Trung Quốc, cũng chưa chắc vẫn còn xương sọ của người phụ nữ đó. Không phải Tymoshenko đã nói rồi đấy thôi, năm đó, khi kiểm nghiệm bộ xương này, các học giả cũng đã từng mở phần đầu tượng phật ra, nhưng sau đó phần đầu pho tượng đã được người ta trùng tu lại. Anh nghĩ chắc là sau thế chiến thứ hai, nhân viên của viện bảo tàng đã trùng tu

lại nó. Khi trùng tu, chắc là xương sọ và bộ hài cốt đã cùng bị mất tích, không thể có khả năng lại đặt xương sọ vào phần đầu tượng phật đã được trùng tu lại.”

“Hy vọng là như vậy, nhưng em vẫn cảm giác trong cung điện Mùa Đông có u hồn bay lượn, không phải là của hoàng hậu Một Tạng thì cũng có khả năng là của Sa hoàng... Anh nghe đi, âm thanh ban nãy em nghe thấy chính là âm thanh này!” - Lương Viện đột nhiên hoảng hốt nói.

Một âm thanh kỳ lạ từ ngoài cửa vọng lại. Đường Phong giật thót tim. Âm thanh này không to, Đường Phong và Lương Viện đưa mắt nhìn nhau, không ai biết đây là âm thanh phát ra từ cái gì.

“Hình như trong hành lang!” - Lương

Viện khẽ nói. Đường Phong vẫn đang
dỏng tai nghe ngóng, nhưng âm thanh đó
chẳng mấy chốc đã biến mất, bên ngoài
lại trở nên yên ắng.

9

Đường Phong và Lương Viện chờ đợi
trong bóng tối, chờ đợi âm thanh quái dị
đó vang lên lần nữa, nhưng âm thanh đó
đã không vang lên. “Không được, em
phải ra ngoài xem sao!” - Lương Viện
đột nhiên đề nghị.

“Không! Chúng ta tuyệt đối không thể rời
khỏi đây!” - Đường Phong cảnh cáo
Lương Viện.

“Em ở trong này ngột ngạt sắp chết đến
nơi rồi. Chúng ta đến Saint Petersburg
không phải để tránh nạn, chúng ta nên ra

ngoài thử xem, ít nhất cũng có thể thông thoáng một chút.”

“Không được! Ngộ nhớ...” - Đường Phong chưa nói dứt lời thì Lương Viện đã thoát khỏi anh, mở cửa ra.

Đường Phong thấy không ngăn được Lương Viện nên liền vội vàng đứng dậy tìm đèn pin trên bàn làm việc của Tymoshenko. Trong lúc cuống quýt, Đường Phong mở một chiếc ngăn kéo trong bàn làm việc ra, trong đó có một đồng tài liệu lộn xộn và cả một chiếc đèn pin to.

Đường Phong không biết đây có phải là chiếc đèn pin ban sáng mình nhìn thấy hay không, cũng không biết trong đèn còn pin hay không. Anh vớ lấy chiếc đèn pin

trong ngăn kéo tủ bật, đèn vẫn sáng, nhưng tới khi anh ra đến cửa thì Lương Viện đã không thấy đâu nữa.

Đường Phong lao ra cửa, ngoài hành lang rộng thênh thang không một bóng người. “Đang trong lúc này Lương Viện chạy đâu mất nhỉ?” - Đường Phong nghi ngờ đi về cuối hành lang, rẽ một cái, lại là một hành lang rộng thênh thang.

Đường Phong run rẩy bật đèn pin lên, soi về phía hành lang, chùm ánh sáng chao đảo rọi trên hành lang, Đường Phong phát hiện hai bên hành lang là những cánh cửa to, rồi cuối hành lang vẫn còn một cánh cửa to. Đường Phong khẽ đẩy từng cánh cửa bên cạnh hành lang, anh sợ rằng Lương Viện chạy vào trong những

cánh cửa này, nhưng những cánh cửa đều đóng im ỉm. Anh không dám gọi tên Lương Viện, thậm chí không dám ho he. Đường Phong cẩn thận rón rén từng bước từng bước đi tới cuối hành lang, ở đây lại là một cánh cửa, một cánh cửa cao lớn và hào nhoáng.

Đường Phong lấy đèn pin soi về phía cánh cửa, trên cánh cửa chạm khắc hoa văn tinh xảo, thậm chí có chỗ còn gắn vàng, lấp lánh trong bóng tối. Đường Phong không biết cánh cửa này thông tới đâu. Anh lấy tay khẽ đẩy cánh cửa tinh xảo này, và ngoài sự tưởng tượng của anh, cánh cửa tưởng chừng to nặng, hóa ra chỉ đẩy nhẹ một cái là đã mở. Đường Phong đẩy hé một khe, lách người chui

vào bên trong.

Trong bóng tối, Đường Phong cảm thấy bên trong cánh cửa là một không gian rất lớn. Anh dùng đèn pin soi vào trong đó, trong căn phòng thênh thang là từng dãy kệ tranh xếp ngay ngắn. Đường Phong lại gần một dãy kệ tranh, anh phát hiện ngay ra trên kệ tranh hóa ra đang ườo tác phẩm nổi tiếng “Chân dung của Anton Antonia” của đại danh họa Tây Ban Nha Goya. Đường Phong vội vàng nhìn những kệ tranh khác, từng bức tranh đều là tác phẩm hội họa kinh điển của thế giới. Đây là đâu? Đường Phong âm thầm suy ngẫm, đột nhiên, anh mở trừng mắt, kêu lên thất thanh: “Lẽ nào mình đã chui vào cung điện Mùa Đông?” - Đường Phong nhìn

xung quanh, rút cuộc anh đã xác định được mình quả thực đang ở trong cung điện Mùa Đông, hơn nữa lại còn ở trong cung điện Mùa Đông ban đêm không một bóng người.

Đường Phong nhớ lại Tymoshenko đã từng nói với anh, trên hành lang tầng hai có một cánh cửa có thể thông tới sảnh triển lãm của cung điện Mùa Đông, lẽ nào ban nãy mình đã mở cánh cửa đó ra? Nhưng Đường Phong cũng nhớ rõ ràng là Tymoshenko từng bảo rằng, buổi tối cánh cửa đó bị khóa lại, hơn nữa anh ấy còn đặc biệt dặn dò không được lại gần nó, ở đây buổi tối có lắp thiết bị cảnh báo, nhưng... nhưng mình lại vào trong cung điện Mùa Đông dễ dàng đến vậy, thật là

không thể tưởng tượng được.

Đường Phong quay lại cánh cửa tinh xảo đó rồi dùng đèn pin soi lên cửa. Lần này, anh đã nhìn rõ bên cạnh cửa có lắp hai thiết bị cảnh báo, nhưng sao lúc anh vào nó lại không kêu lên? Đường Phong nghi ngờ soi đèn pin lên đỉnh gian triển lãm. Trên trần nhà vàng ngọc lấp lánh, chạm khắc nhân vật trong thần thoại. Trên đỉnh cột dát vàng, trên trần vẽ một bức tranh sơn dầu lớn, nhưng Đường Phong không nhìn thấy camera vẫn thường có trong các viện bảo tàng. “Có lẽ là để bảo tồn kiến trúc cổ!” - Đường Phong nghĩ như vậy, rồi lui ra khỏi cánh cửa tinh xảo. Anh muốn nhanh chóng quay về, có lẽ Lương Viện cũng đã về rồi. Tự mình

xông vào cung điện Mùa Đông đã là một sai lầm lớn, không thể tiếp tục đi tiếp nữa, nhưng Đường Phong bỗng nhiên cảm thấy bước chân mình không sao điều khiển được nữa, anh lại đứng im trước cửa rồi quay người đi về hướng ngược lại. Một sức mạnh bí ẩn nào đó đã đẩy anh ra khỏi gian triển lãm này, có lẽ là do bản thân mình không thể cưỡng được sức hấp dẫn của việc có thể một mình chiêm ngưỡng bao nhiêu tác phẩm nghệ thuật, nhưng cũng có thể là...

10

Đường Phong không hiểu rốt cuộc là vì sao anh lại đi vào gian triển lãm. Đường Phong dừng chân thưởng thức những tác phẩm hội họa ừng gian triển lãm này,

Da Vinci, Titian... Đột nhiên, khi Đường Phong chuyển tới một kệ tranh khác, anh bỗng đâm sầm vào một bóng đen, chiếc đèn pin trong tay Đường Phong cũng rơi xuống nền nhà. Đây là ai? u hồn? Mình đã đâm vào u hồn? Không, không phải u hồn, bởi Đường Phong ngửi thấy mùi hương quen thuộc, đó là mùi hương của Lương Viện.

Bóng đen đó cũng nhận ra Đường Phong trước mặt, nũng nịu nói: “Anh đâm vào em đau quá!”

“Lương Viện, là em sao?” - Đường Phong ôm chặt lấy cơ thể mềm mại của Lương Viện, cảm nhận hơi thở của cô.

Hai người cứ như vậy ôm nhau trong bóng tối, mãi một lúc sau, Lương Viện

mới khẽ nói: “Đương nhiên là em rồi, ngoài em ra thì ở đây còn có ai nữa?”

Đường Phong buông Lương Viện ra, nói: “Em làm anh sợ gần chết, anh... anh cứ tưởng là...”

“Khà khà, anh tưởng em là u hồn của hoàng hậu Mộ Tạng sao? - Lương Viện cười hình hích.

“Nói nhỏ thôi, ban nãy em chạy đi đâu đấy? Anh còn tưởng em bị...” - Đường Phong không nói nữa.

Lương Viện lúc này lại không sợ chút nào. Cô giải thích với Đường Phong:

“Lúc em chạy ra lại nghe thấy âm thanh kỳ quái đó. Em phán đoán âm thanh này phát ra từ dãy hành lang. Vậy là em đến chỗ hành lang, nhưng khi em đến thì âm

thanh đó lại biến mất. Em thu hết can đảm đi một đoạn trong hành lang, định quay lại tìm anh, nhưng không hiểu sao hình như có một sức mạnh thần bí nào đó đã hấp dẫn em, đẩy em đi đến cuối hành lang. Sau đó em khẽ đẩy cánh cửa đó ra và tiến vào trong này.”

“Sức mạnh thần bí?” - Đường Phong nhớ lại ban nãy mình cũng bị một sức mạnh kỳ quái đẩy đi nên mới tới đây. Đường Phong ra sức lấy lại bình tĩnh, anh không tin trên thế giới này còn có sức mạnh vượt tự nhiên. Anh định thần lại, nhạt đèn pin dưới đất lên, hỏi Lương Viện: “Em có biết đây là đâu không?”

“Đây là đâu? Em nghĩ hiện giờ chúng ta chắc là đang ở trong cung điện Mùa

Đông rồi!” - Lương Viện nhìn xung quanh và suy đoán.

“Đúng vậy, chúng ta đã vào gian triển lãm của cung điện Mùa Đông, hơn nữa thiết bị cảnh báo lại không hề phát tín hiệu, điều này kỳ lạ thật. Rõ ràng Tymoshenko

đã nói rằng cánh cửa này buổi tối bị khóa lại, còn có cả thiết bị cảnh báo, nhưng chúng ta lại vào trong dễ dàng như vậy.”

“Đúng là kỳ lạ thật, nhưng em thấy như vậy rất thú vị!”

“Chúng ta mau quay lại thôi!”

“Sao phải quay lại? Dù sao chúng ta cũng vào đây rồi, ở đây chỉ có hai chúng ta, tốt biết bao, em còn chưa tham quan

nữa đây, hay là chúng ta làm một chuyến
ngao du cung điện Mùa Đông về đêm
đi!”

“Em điên rồi, ở đây chúng ta lúc nào
cũng có thể động chạm tới thiết bị cảnh
báo đấy!”

“Dù thế nào thì em cũng không quay lại
đó đâu, nếu anh sợ thì về trước đi!” -
Lương Viện lúc này bỗng trở nên to gan
như vậy.

Đường Phong chán nản lắc đầu, rồi đành
phải theo Lương Viện đi tiếp. Hai người
đi qua từng gian từng gian triển lãm, đại
sảnh công máy, đại sảnh lục quân nguyên
soái, đại sảnh diện kiến Peter, đại sảnh
quốc huy. Hai người đi lên tầng ba, ở
đây vẫn là từng gian từng gian triển lãm,

hình như mãi mãi không có điểm kết thúc. Lúc lên cầu thang, Đường Phong nhìn thấy hai bộ thiết bị cảnh báo, nhưng chúng vẫn không hề kêu. Đường Phong bụng đầy nghi ngờ, nhưng vẫn cùng Lương Viện ngao du từng gian triển lãm, họ đã quảng truyền thuyết về u hồn gì đó ra khỏi đầu từ lúc nào.

“Í? Sao chúng ta lại đi đến đây?” -

Đường Phong ngạc nhiên khẽ nói.

“Sao thế?”

“Đây là gian triển lãm Trung Quốc!”

“Gian triển lãm Trung Quốc, bên trong có văn vật Tây Hạ?” - Lương Viện tò mò hỏi.

“Ừm, lần trước anh đến tham quan thì nhìn thấy ở đây có trưng bày vài văn vật

Tây Hạ mà Kozlov mang về từ Hắc Thủy Thành, trong đó có cả đầu tượng phật mà Tymoshenko nói!”

“Ồ! Xương sọ của hàng hậu Một Tạng?”

Đường Phong vẫn chưa trả lời, Lương Viện đã bước vào gian triển lãm Trung Quốc. Trong này tối đen.

Lương Viện không biết từ lúc nào đã ở chính giữa gian triển lãm. Cô nhìn xung quanh, không trông thấy gì cả.

Đột nhiên, một luồng ánh sáng rọi vào, Lương Viện quay lại nhìn, là chiếc đèn pin trong tay Đường Phong. Cô khế thúc giục: “Anh mau lên nào! Để em còn xem đầu pho tượng đó!”

Đường Phong đến bên cạnh Lương Viện, dùng đèn pin soi lên một tủ trưng bày gần

họ nhất, bên trong là mấy bức tranh non nước. Tuy Đường Phong đã từng đến đây, nhưng trong bóng tối anh cũng không nhận ra phương hướng. Anh kéo Lương Viện, cẩn thận rón rén đi men theo tủ triển lãm tiến về phía trước....

11

Đường Phong nắm chặt chiếc đèn pin trong tay, ánh sáng đèn pin rọi vào tủ trưng bày, anh nhìn thấy từng văn vật đến từ Trung Quốc. Bỗng nhiên, anh trông thấy bản kinh Phật đến từ Hắc Thủy Thành, còn cả “Thánh lập nghĩa hải” không còn nguyên vẹn. Đường Phong khẽ giới thiệu với Lương Viện: “Mấy văn vật Tây Hạ đó ở chỗ này...”, nhưng khi ánh sáng đèn pin tiếp tục soi về phía trước,

bỗng chốc Đường Phong ngậy người ra, bởi vì... bởi vì anh kinh ngạc phát hiện ra, bức tượng đầu phật Lư Xá vốn bày chính giữa trung tâm gian triển lãm trước đây, giờ không thấy đâu nữa.

“Đường Phong, anh... anh sao thế?” - Lương Viện hỏi.

Đường Phong thần thờ nhìn chăm chăm tủ trung bày đó một lúc lâu mới lẩm bầm nói: “Bức đầu tượng phật... tượng phật đó mất rồi!”

“Sao cơ? Bức đầu tượng phật đó? Tượng của hoàng hậu Một Tạng?” - Lương Viện lo lắng hỏi.

“Đúng vậy, mấy hôm trước anh còn thấy bức tượng đó bày ở đây, chính vị trí này!” - Đường Phong chỉ vào vị trí trống

trong tủ trưng bày, nói với Lương Viện.

“Sao... sao lại thế được!” - Lương Viện giật mình nhìn Đường Phong rồi lại nhìn tủ trưng bày.

“Chính xác tuyệt đối, lẽ nào nó bị ai đó lấy trộm rồi?” - Đường Phong nghi ngờ kiểm tra kĩ lại tủ trưng bày lần nữa, nhưng không phát hiện ra điều gì bất thường. Anh bỗng nhiên thấy đầu mình ong ong, trời đất quay cuồng. “Sao thế này nhỉ?” - Đường Phong vịn vào tủ trưng bày, thở hổn hển.

Lương Viện vẫn đờ đẫn đứng trước tà trưng bày, miệng ngậy ngô thốt ra những từ ngữ khiến Đường Phong kinh ngạc:

“Có lẽ cung điện Mùa Đông quả thật có u hồn tồn tại, hơn nữa còn là u hồn của

hoàng hậu Một Tạng. Mỗi đêm bà lại biến hóa chui ra khỏi tử trung bày, giống như cô hồn dã quỷ bay lượn trong không gian của cung điện để tìm kiếm một phần cơ thể của mình bị mất, nhưng bà không sao tìm thấy nó, bà đã tuyệt vọng mông lung ở đây gần team năm...

Đường Phong kinh ngạc quay đầu lại nhìn Lương Viện, cô ấy sao vậy? Đúng lúc Đường Phong đang hoài nghi thì bên ngoài cửa của gian triển lãm Trung Quốc “Soạt!” một tiếng - một bóng trắng loáng lướt qua.

Đường Phong sợ tới nỗi khụy xuống đất. Thần kinh vốn cứng rắn của anh giây phút này đã đứng bên bờ sụp đổ. Anh cảm thấy từng lỗ chân lông trên cơ thể

mình đều giãn nở ra hết. Anh thở hắt hắt, tuyệt vọng nhìn về phía cửa. Lúc này, ngoài đó hình như đã trở lại bình thường, một vùng tối đen. Lương Viện đang chăm chú nhìn tử trung bày thấy bộ dạng Đường Phong như vậy liền ngạc nhiên hỏi: “Anh sao thế?”

“Anh nhìn thấy u hồn!” - Đường Phong run rẩy nói.

“Ha ha, không phải anh không tin có u hồn tồn tại sao? Sao giờ anh lại sợ đến như vậy?”

“Nó thực sự tồn tại! Em xem...”

Đường Phong vừa nói dứt lời thì Lương Viện đã đi về phía cửa bóng trắng đó lại lóa lên lần nữa, đồng thời còn có cả một luồng ánh sáng đi theo

bóng trắng đỏ. Ánh sáng chói mắt khiến Đường Phong và Lương Viện không sao nhìn rõ hình dáng của u hồn. Trông thấy vậy, Lương Viện ban nãy còn trấn tĩnh bỗng òa lên một tiếng, lao vào lòng Đường Phong. Hai người ôm chặt lấy nhau, không ai dám nhìn lại về phía cửa... mãi một lúc sau, Đường Phong mới thu hết can đảm, ngẩng đầu nhìn ra cửa. Giờ thì ngoài đó đã trở lại bình thường, Đường Phong khẽ nói với Lương Viện: “Xem ra u hồn của hoàng hậu Một Tạng quả thực bay lượn về đêm. Em có còn nhớ ánh sáng của u hồn mà chúng ta nhìn thấy ở cung điện Mùa Đông buổi tối hai hôm trước không?”

“Đúng thế! Em nhớ hôm đó chúng ta nhìn

thấy quầng sáng đỏ ở trên tầng ba.” -

Lương Viện run rẩy nói, đột nhiên, cô lại nhớ ra điều gì đó: “Ban nãy anh có nhìn rõ u hồn không? Có phải là hoàng hậu Một Tạng không?” “Anh nào dám nhìn? Ánh sáng đó chói mắt quá, anh không tài nào thấy rõ hình dáng u hồn, nhưng anh loáng thoáng trông thấy trên người u hồn đó khoác áo choàng trắng.”

“Áo choàng trắng? Không phải anh đã từng nói với em rằng người Đẳng Hạng sùng bái màu trắng, thích mặc áo choàng trắng sao?”

“Đúng là anh từng nói vậy, nhưng... thôi, hay là chúng ta nhanh chóng quay về đi!”

Đường Phong nói xong, run lập cập đỡ Lương Viện đứng dậy. Hai người nhìn

nhau, rồi lại nhìn ra phía cửa tối đen, bên ngoài đó rốt cuộc có gì vậy? Là một vùng tối đen hay là thế giới của u hồn?”

12

Đường Phong và Lương Viện thu hết can đảm bước ra khỏi gian triển lãm Trung Quốc. Ngoài cửa không phải là thế giới của u hồn mà là một gian triển lãm rộng rãi, vẫn tối om om. Hai người không dám dừng lại lâu, Đường Phong kéo Lương Viện tiến về phía trước. Anh nhớ là phía trước có một cầu thang có thể xuống dưới tầng hai.

Đường Phong và Lương Viện bước nhanh qua từng gian trưng bày, nhưng cầu thang trong trí nhớ của Đường Phong mãi

mà vẫn chưa thấy xuất hiện. Trong lòng Đường Phong vừa sốt ruột, bước chân càng bước càng loạn nhịp.

“Sao chúng ta lại quay lại gian triền lẫm Trung Quốc thế này?” - Lương Viện bỗng ngạc nhiên hỏi.

Đường Phong dừng lại, nhìn nhìn xung quanh, đúng vậy, hóa ra họ lại quay về khu triền lẫm Trung Quốc. “Lẽ nào chúng ta lạc đường rồi?” - Đường Phong lẩm bẩm, bỗng chốc không biết làm thế nào. Đúng lúc này, u hồn màu trắng đỏ lại xuất hiện.

Cùng với một chùm ánh sáng trắng, u hồn màu trắng đỏ từ từ lướt qua cửa gian triền lẫm Trung Quốc. Đường Phong và Lương Viện trợn tròn mắt chứng kiến

cảnh tượng này, hai người hoàn toàn suy sụp. Đường Phong ôm chặt lấy Lương Viện, bất chấp tất cả lao ra khỏi gian triển lãm, u hồn màu trắng đỏ cũng theo sau. “U hồn đuổi theo rồi!” - Lương Viện hoảng sợ hét lên. Đường Phong không dám quay đầu lại, cũng không thể quay đầu lại, anh kéo Lương Viện chạy thục mạng lao về phía trước. Anh cũng không biết xuống dưới bằng cầu thang nào, anh cảm giác mình như sắp mất đi tri giác, chỉ có... tay trái, tay trái vẫn còn cảm giác, bởi bàn tay trái của anh đang nắm chặt lấy bàn tay phải lạnh ngắt của Lương Viện.

Xuống dưới tầng hai là một dãy hành lang rộng, hai bên tường hành lang treo

rất nhiều tranh chân dung. Đường Phong vẫn kéo Lương Viện lao như bay về phía trước. Đường Phong nhìn tranh trên tường, anh đã không thể nào nhận biết được đó là những bức tranh gì, hình như là chân dung của một số nhân vật, lại hình như là... Lúc này, trong mắt anh, những bức tranh đó đều biến thành những hung thần bặm trợn, mặt mũi hung tợn đang trợn mắt dữ dần nhìn anh và Lương Viện.

Hành lang sâu hun hút, cung điện Mùa Đông sâu hun hút, đèn pin cũng không biết rơi mất ở đâu, không biết u hồn có đeo bám phía sau hay không, Đường Phong đã hoàn toàn không nhận ra phương hướng, chỉ biết rằng Lương Viện

vẫn còn đây. Khi hai người xuyên qua một cung điện rộng lớn thì thiết bị cảnh báo của cung điện Mùa Đông đột nhiên phát huy tác dụng. Lòng Đường Phong lại trĩu nặng, tiêu rồi, cảnh báo kêu lên rồi, không biết do mình chạm vào hay là u hồn đó chạm vào thiết bị cảnh báo đó đây.

Lại là một gian triển lãm rộng lớn, Đường Phong kéo Lương Viện bước nhanh tới đầu cuối cùng của gian triển lãm, nhưng đường đi ở đây lại bị một cánh cửa lớn chặn đứng. “Lẽ nào không còn đường nào để đi sao?” - Đường Phong lẩm bẩm.

“Đây chính là cánh cửa mà chúng ta đi vào!” - Lời của Lương Viện cảnh tỉnh

Đường Phong. Đúng vậy, cánh cửa to lớn tinh xảo, chính là cánh cửa lúc họ đến. Tiếng còi báo động chói tai vẫn đang vang lên, rất nhiều gian triển lãm đều đã sáng đèn. Tầng một vọng lên những tiếng bước chân hỗn loạn và tiếng kêu thét. Đường Phong chỉ cảm thấy toàn thân bại hoại không chút sức lực, hai chân mềm nhũn ra, nhưng anh vẫn nghiêng răng kiên trì, bởi vì... bởi vì anh cảm thấy u hồn... u hồn màu trắng đó vẫn đang đuổi theo! Đường Phong bất chấp tất cả, dồn hết sức lực, đẩy cánh cửa lớn trước mặt. Anh và Lương Viện lại quay trở lại dãy hành lang rộng lớn. Hai người tức tốc tới cửa văn phòng của Tymoshenko. Đường Phong đẩy mạnh một cái, nhưng cửa vẫn

phòng không hề nhúc nhích. Lòng Đường Phong lo lắng, hết đẩy lại đẩy, cánh cửa vẫn bất động. Lương Viện đứng bên cạnh sốt ruột hỏi: “Hay là lúc ra ngoài anh đã khóa cửa rồi?”

“Không có! Tuyệt đối không, lúc đó vì đuổi theo em nên anh đâu kịp khóa cửa.”

“Vậy chìa khóa Tymoshenko đưa cho anh đâu?” “Đợi anh tìm xem, đợi anh tìm xem, chắc là ở trên người, ở trong túi áo...” - Đường Phong lục tìm khắp người, rốt cuộc cũng mò ra chiếc chìa khóa Tymoshenko đưa cho anh để trong túi quần.

Đường Phong run rẩy tra chìa khóa vào ừơng ổ, nhưng ổ khóa của chiếc cửa cổ lỗ này lại rất đặc biệt. Từ trước tới giờ

Đường Phong chưa từng mở ổ khóa nào thế này, anh ra sức chọc ngoáy một hồi cũng vẫn chưa mở được cửa, càng cuống, tay càng run rẩy hơn.

“Nhanh lên, u hồn đó đuổi đến nơi rồi!”

- Lương Viện nghe thấy âm thanh phía sau càng lúc càng to, cô cũng không biết đó là u hồn hay là cảnh vệ của cung điện Mùa Đông.

Tay Đường Phong đã run tới nổi không sao điều khiển nổi. Lương Viện thấy vậy liền nắm chặt lấy tay Đường Phong.

Đường Phong lại dốc sức, “rắc” một tiếng, cửa văn phòng cuối cùng cũng đã mở ra.

Đường Phong và Lương Viện chạy vào trong phòng, sau đó đóng sầm cửa lại.

Hai người tựa lưng vào cửa, thở hắt hắt. Đột nhiên, bên ngoài cánh cửa không hiểu bị một luồng sức mạnh nào, bỗng nhiên đập mạnh một cái. Đường Phong và Lương Viện hốt hoảng thất sắc, hai người lại ôm chặt lấy nhau. Ngay sau đó, ngoài cửa lại đập mạnh một cái. Đường Phong ôm Lương Viện thật chặt, anh dùng chút sức lực cuối cùng áp chặt người vào cửa. Anh không biết điều gì đang chờ đợi anh và Lương Viện. Họ đã không còn đường nào để thoát, chỉ biết bình tĩnh đứng đây đón nhận số phận an bài. Họ đã thoát được khỏi bọn áo đen, thoát khỏi Ilyushin nhưng lại không thoát được u hồn, u hồn của hoàng hậu Một Tạng!

chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 11

Misha trong sương khói

Mượn ánh nến âm u, Makarov mở to đôi mắt. Ông vô cùng sững sốt nhìn Misha trước mặt. Khuôn mặt Misha, khuôn mặt ban nãy vẫn còn trẻ trung, trong phút chốc đã trở nên già cỗi, dữ dằn hung tợn. Makarov không biết trên thế giới này còn có từ ngữ nào để có thể miêu tả đúng về khuôn mặt của Misha lúc này không. Trên khuôn mặt đó nổi lên vô số những mụn bọc to nhỏ...

Trong đường cống tối tăm ẩm ướt, một mình Makarov nắm chặt đèn pin, dò dẫm tiến lên phía trước.

Đột nhiên, phía trước lóe lên vài tia sáng âm u, đó là một cái lỗ nhỏ trên bức tường, to bằng lòng bàn tay. Makarov xác định những tia sáng đó phát ra từ đây. Ông lấy chiếc búa nhỏ trong ba lô ra, rồi nhát một, nhát một, chiếc búa gỗ từng nhát nặng trĩch lên tường. Bức tường này vốn không chắc chắn lắm, nên chẳng mấy chốc đã bị Makarov khoét ra một lỗ to hơn. “Bịch! Bịch!...”, Makarov vẫn đập từng nhát từng nhát lên tường, rốt cuộc cái lỗ đó càng lúc càng to, càng lúc càng rộng... mãi cho tới khi nửa bức

tường hoàn toàn đổ sập xuống, Makarov mới dừng búa lại.

Ông bước qua nửa bức tường thấp lè tè còn lại. Trong một đồng gạch vụn, ông đã nhìn thấy tia sáng âm u đó, đó là ánh sáng phát ra từ một ngọn nến trắng rất to. Cây nến đặt trên một chiếc bàn tồi tàn, trên bàn có vài quyển sách, bên cạnh bàn, quay lưng về phía ông là một người toàn thân trắng toát, không! Đó có lẽ là u hồn màu trắng dưới lòng đất!

Makarov bước lại gần, ông vòng qua phía bên kia chiếc bàn gỗ, mượn ánh nến nhìn người đó, “Misha!”, Makarov nhận ra người trước mặt mình. Ông ấy không phải u hồn, ông ấy chính là Misha cùng đội thám hiểm với mình năm nào.

Tóc của Misha vừa dài vừa trắng, xõa tung sau lưng, chiếc áo choàng trắng trên người cũng vừa bẩn vừa rách, một dáng vẻ lôi thôi luộm thuộm. Nhưng khi người này nghe thấy Makarov gọi và ngẩng đầu lên, thì lại khiến Makarov ngây người ra, khuôn mặt Misha hóa ra... hóa ra vẫn trẻ trung nhường vậy, giống hệt năm nào.

Nửa thế kỷ đã qua đi mà Misha vẫn không chút biến đổi!

Misha ngấm kĩ Makarov, không nói một lời. Makarov lại nói: “Tôi là Ivan đây! Lẽ nào anh quên rồi, nửa thế kỷ trước, ở Trung Quốc, lần thám hiểm đó...”

Makarov nói một tràng, nhưng Misha đối diện lại cúi đầu, trầm tư không nói. Đợi Makarov dừng lại, Misha mới ưu tư cất

lời: “Xin lỗi, chắc ông nhận nhầm người rồi, tôi không phải là Misha mà ông muốn tìm.”

“Không! Tôi không nhận nhầm, trông anh vẫn giống năm nào, giọng nói của anh vẫn không thay đổi.

Bao nhiêu năm rồi, anh có khỏe không? Sao anh lại thoát chết vậy? Sao anh không nói gì?” - Makarov không ngừng truy hỏi.

“Tôi đã nói rồi, tôi không phải là Misha mà ông muốn tìm!”

“Misha, rốt cuộc anh sao vậy? Sao anh lại ở đây?

Sao lại biến thành thế này? Anh hãy nói với tôi, có lẽ tôi có thể giúp anh.”

“Không! Ông không giúp được bất cứ ai

cả, đừng làm phiền cuộc sống của tôi!” - Giọng Misha đột nhiên thay đổi, trở nên già cỗi và trầm tư.

“Chuyện... chuyện gì xảy ra vậy? Misha, sao giọng anh lại..- Makarov giật mình nhìn chằm chằm Misha trước mặt.

Misha lại từ từ ngẩng đầu lên. Trong ánh nến âm u, Makarov mở to đôi mắt. Ông vô cùng sửng sốt nhìn Misha trước mặt. Khuôn mặt Misha, khuôn mặt ban nãy vẫn còn trẻ trung, trong phút chốc đã trở nên già cỗi, dữ dằn và hung tợn.

Makarov không biết trên thế giới này có còn từ ngữ nào để có thể miêu tả đúng được khuôn mặt của Misha lúc này, trên khuôn mặt đó nổi lên vô số những mụn bọc to nhỏ. Những chiếc mụn bọc từ từ

nở ra, bên trong chảy ra dịch màu đỏ, màu vàng, không, có lẽ là dịch màu trắng. Một cơn buồn nôn mãnh liệt kéo đến, Makarov muốn nôn mửa, nhưng ông không nôn được gì

cả. “Misha, anh... anh sao thế, sao anh lại trở nên như vậy?” - Makarov kiệt sức kêu gào. Ông đột nhiên cảm thấy xung quanh mình mọc lên vô số những khuôn mặt, dữ dằn hung tợn, chảy ra chất dịch đặc quánh giống như khuôn mặt của Misha vậy.

2

“Không! Các người là ai? Misha... Misha...” - Makarov thất vọng kinh ngạc hét lên. Ông mở trừng đôi mắt, vài khuôn mặt xuất hiện trước mặt. Ông sững sờ

nhìn những khuôn mặt này hồi lâu rồi mới nhận ra, đó là Yelena, Hàn Giang và Từ Nhân Vũ. Makarov vịn tay rồi ngồi dậy, lúc này ông mới phát hiện ra mình đang nằm trong căn hộ của con trai, mà không phải là trong căn buồng nhỏ đó và cũng không có khuôn mặt dữ tợn hung ác của Misha.

“Cha, ban nãy cha sao vậy?” - Yelena sốt sắng hỏi.

“Đúng vậy, làm chúng cháu sợ quá!” - Hàn Giang cũng hỏi.

Makarov quệt mồ hôi trên trán, nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã tối. Ông thở dài, nói: “Ban nãy cha nằm mơ thấy một cơn ác mộng, mơ thấy cha một mình đi vào đường cống ngầm âm u. Đi mãi đi mãi,

cha phát hiện thấy một chút ánh sáng, đó là căn buồng dưới lòng đất của Misha. Cha đập tường vào trong, phát hiện Misha xõa tóc, chiếc áo choàng trên người vừa bẩn vừa rách, nhưng khuôn mặt ông ta vẫn giống hệt nửa thế kỷ trước, trẻ trung tuấn tú, nhưng khi cha hỏi ông ta sao lại nên nông nổi này thì ông ta lại không nhận mình là Misha. Cuối cùng... cuối cùng khi Misha ngẩng đầu lên thì mặt ông ta bỗng trở nên dữ tợn hung ác. Cha không thể miêu tả bằng lời, thật quá khủng khiếp... Trên khuôn mặt đó bỗng nhiên mọc lên vô số những mụn bọc, sau đó mụn bọc nứt ra, bên trong chảy ra những chất nhầy khiến người ta buồn nôn, vô cùng buồn nôn, quá là

khủng khiếp!...”

Makarov kể lại cơn ác mộng một cách rời rạc không đầu không cuối, miệng còn không ngừng lẩm bẩm: “Sao mình lại nằm mơ thấy cơn ác mộng đó nhỉ? Sao lại nằm mơ thấy cơn ác mộng đó nhỉ?”

Yelena không ngừng an ủi Makarov. Hàn Giang rót cho Makarov một cốc nước. Makarov uống xong rồi nghỉ ngơi một lúc thì tinh thần mới dần dần hồi phục lại. Makarov nhìn nhìn Hàn Giang và Yelena, và lúc này mới nhớ ra là sáng sớm họ ra ngoài làm nhiệm vụ.

Ông quan tâm hỏi: “Hôm nay hai người có phát hiện được gì không?”

Yelena và Hàn Giang đã thay quần áo bản ra. Yelena nhún vai, đáp: “Không

phát hiện thấy gì cả ạ.”

“Không phát hiện thấy gì cả? Thế còn căn buồng nhỏ dưới lòng đất đó thì sao?”

- Makarov đầy vẻ thất vọng.

“Bọn con đã đến căn phòng nhỏ dưới lòng đất rồi, nhưng giống như Hàn Giang miêu tả, không có phát hiện gì mới!” -

Yelena ngừng lại một lúc, nói tiếp:

“Đương nhiên, Hàn Giang mà cha ca ngợi nhất lại có phát hiện trọng đại đấy. Anh ấy luôn nói rằng anh ấy nhìn thấy u hồn, còn nói u hồn trong bóng tối cứ chăm chăm nhìn bọn con, nhưng con lại chẳng thấy gì cả!”

“Sao lại coi như không thấy gì cả? Chỉ cần cố gắng thì nhất định sẽ có thu hoạch, nhìn xem, đây là gì?” - Nói xong, Hàn

Giang lôi dải vải trắng mà anh phát hiện trong giếng ngầm ra.

Makarov đón lấy dải vải nhìn kỹ rồi đưa lại cho Từ Nhân Vũ, sau đó hỏi lại Hàn Giang: “Đây chính là thứ mà cậu cho rằng do u hồn đó để lại?”

“Cháu nghĩ là như vậy. Từ lúc cháu chui xuống đường cống ngầm đã luôn có một cảm giác lạ, cảm thấy như có đôi mắt trong bóng tối cứ nhìn mình chằm chằm, đó là mắt của u hồn. Cuối cùng, cháu và Yelena đã phát hiện ra dải vải này trong một cái giếng ngầm.” - Hàn Giang kể lại.

Makarov chìm trong ưu tư. Yelena nói: “Nhưng con thấy dải vải này chẳng nói lên điều gì mấy!” - Từ Nhân Vũ sau khi xem xong, cũng lắc đầu nói: “Chỉ dựa

vào dải vải này thì quả thực rất khó phán đoán.”

“Cậu phát hiện ra dải vải này ở đâu? Ý tôi là phát hiện ra trong giếng ngầm ở chỗ nào?” - Makarov đột nhiên hỏi Hàn Giang.

“Cung điện Mùa Đông, trong một công ngầm gần quảng trường Cung điện Mùa Đông.” - Hàn Giang trả lời.

“Sao cơ? u hồn của cung điện Mùa Đông? Xem ra quả thực có tồn tại u hồn của cung điện Mùa Đông!” - Từ Nhân Vũ lại nhớ tới truyền thuyết mà mình đã từng nghe.

Makarov cũng giật thót tim, nhưng ông lập tức lắc đầu: “Tôi vẫn không tin có u hồn nào cả!”

Makarov và Từ Nhân Vũ, mỗi người đều tự ngẫm nghĩ vấn đề của mình. Yelena đột nhiên lại nói: “Đúng rồi, lúc chúng ta ra ngoài có đụng phải Ivan Pavlov.”

“Ivan Pavlov, cậu ta không bắt hai người sao?” - Makarov hỏi.

“Khà khà, Ivan Pavlov có nằm mơ cũng muốn bảo vệ tiểu thư Yelena của chúng ta, thì sao lại dám tóm cô ấy được?” - Chưa kịp đợi Yelena cất lời, Hàn Giang đã tranh trả lời trước.

Yelena tức tối lườm Hàn Giang một cái, rồi nói với Makarov: “Anh ta muốn đuổi theo bọn con, nhưng con thấy anh ta vốn không định bắt con, bởi vì anh ta không gọi người tới.”

“Vậy sau đó hai người không có đuôi

bám theo chứ?” - Từ Nhân Vũ hỏi.

“Anh yên tâm, tiến sỹ, chúng tôi rất chuyên nghiệp!” - Yelena cười nói.

“Vậy thì tốt!” - Từ Nhân Vũ thở phào nhẹ nhõm.

“Đúng rồi, Ivan Pavlov còn nhắc tới Đường Phong!” - Yelena lại nói với Makarov.

“Đường Phong, cậu ấy giờ sao rồi?” - Makarov quan tâm hỏi.

“Ivan Pavlov nói rằng Đường Phong chạy rồi, nhưng anh ta nói chẳng mấy chốc họ sẽ tóm được anh ấy. Con tính, nếu Đường Phong một thân một mình lạ nước lạ cái thì quả thực lành ít dữ nhiều!”

“Đúng thế! Hôm nay cháu còn cố ý dùng

điện thoại công cộng trên phố gọi chó Đường Phong, nhưng không ai nghe máy, gọi lại thì tắt máy, có lẽ là hết pin. Phải chăng kể cả cậu ấy không bị Ivan Pavlov tóm được đi chẳng nữa thì chắc chắn cũng đang gặp nguy hiểm. Đừng quên vẫn còn có cả bọn áo đen và Stephen!” - Hàn Giang vô cùng lo lắng nói.

“Thảo nào sáng hôm nay lúc cùng em đến pháo đài Saint Petersburg, giữa đường thì anh bí bí ần ần nhất định đòi đi gọi điện thoại, hóa ra là như vậy. Lần sau không được như vậy nhé, ở Saint Petersburg này nhất cử nhất động của anh đều phải báo cáo với em, không được giấu em!” - Yelena nói với Hàn Giang bằng giọng ra lệnh.

Ngược lại Hàn Giang lại thấy thú vị:
“Nhất cử nhất động đều phải báo cáo với em? Anh đi vệ sinh cũng phải báo cáo với em sao?”

“Anh... nếu cần thiết cũng phải báo cáo, đừng quên anh hiện giờ là quân của em!”
- Yelena lại gần Hàn Giang nói.

“Được rồi, hai người đừng làm người khác thấy ớn nữa đi, hãy nghĩ bước tiếp theo nên làm gì đi đã! Làm thế nào để tìm thấy Đường Phong?” - Câu nói của Từ Nhân Vũ lại khiến mọi người chìm trong suy tư.

3

Lúc Hàn Giang và Yelena trở về có mua về rất nhiều thực phẩm. Lúc này, bốn người lại quây quần trong phòng ăn, vừa

ăn bữa tối, vừa thương lượng hành động bước tiếp theo nên làm thế nào.

Makarov nói lên quan điểm của mình: “Tôi thấy hiện giờ vẫn cần phải đi tìm hiểu rõ về Misha; nếu quả thực Misha vẫn còn sống thì giống như trước đây chúng ta phán đoán: anh ta nếu không là đồng bọn của bọn áo đen thì bọn áo đen của Stephen cũng sẽ không tha cho anh ta đâu. Bởi vậy chúng ta phải nhanh chóng tìm ra Misha, tìm thấy Misha rồi, sẽ có thể tìm thấy nơi ẩn náu của bọn áo đen Stephen ở Saint Petersburg, cũng có nghĩa là có thể tìm thấy kệ tranh ngọc thứ hai.”

“Bác nói rất có lý, nhưng tất cả những điều này chỉ dựa trên nền tảng giả thiết

mà thôi!” - Từ Nhân Vũ nói.

Makarov gật gù: “Tiến sỹ, cậu nói không sai, nhưng chúng ta cần không ngừng đặt ra giả thiết, sau đó đi chứng minh. Hành động vào thời gian trước của chúng ta đã chứng minh được rất nhiều giả thiết, tôi nghĩ lần này nhất định cũng không sai được đâu!”

“Tôi lo rằng kệ tranh ngọc hiện không còn ở Saint Petersburg nữa!” - Từ Nhân Vũ nói ra điều lo lắng trong lòng.

“Vậy thì chỉ còn biết trông chờ vào cái gã Ilyushin ngu ngốc thôi!” - Yelena cầu nhàu.

“Tiến sỹ, anh yên tâm, kể cả Misha có không phải là bọn áo đen đi chằng nữa thì chỉ cần anh ta còn sống, hơn nữa là

còn ở Saint Petersburg thì bọn Stephen, kể cả có đoạt được kệ tranh ngọc, cũng sẽ không chịu can tâm nghỉ ngơi đâu. Chúng nhất định sẽ xuất đầu lộ diện!” - Makarov phân tích.

“Mong là như vậy. Nhưng manh mối phía Misha chúng ta nên làm thế nào đây? Lẽ nào lại xuống dưới cống ngầm để tìm u hồn đó?” - Từ Nhân Vũ hỏi Makarov.

“Chúng ta có bốn người, đường cống ngầm của Saint Petersburg lại to lớn và phức tạp nhường vậy, nếu cứ tìm kiếm như thế thì chắc chắn không phải là cách hay!” - Hàn Giang lắc đầu nói.

Makarov trầm ngâm hồi lâu mới cất lời: “Thực ra tôi có một chủ ý, nhưng phải mạo hiểm thì mới được.”

“Chủ ý gì vậy?” - Mọi người đồng thanh hỏi.

Makarov nhìn mọi người một lượt rồi mới nói ra cách của mình: “Tôi suy nghĩ thế này, nếu như năm đó Misha quả thực chưa chết, trở về Saint Petersburg thì KGB nhất định sẽ nắm được tình hình của anh ấy, thậm chí còn sắp xếp ổn thỏa cho anh ấy, giống như họ đã sắp xếp ổn thỏa cho tôi năm nào, đã thay đổi số phận cả cuộc đời tôi. Bởi vậy tôi nghĩ... trong tổng bộ chắc phải có tài liệu của Misha, có thể không nhiều, nhưng chỉ cần Misha chưa chết thì nhất định sẽ có.”

“Tài liệu của Misha?” - Yelena suy ngẫm.

“Ừm, tổng bộ nhất định có tài liệu của

Misha, nhưng cấp độ bảo mật khả năng rất cao, bởi vậy không vậy không dễ có được, ngoài ra cha con ta hiện giờ thân phận thế này cũng quả thực rất khó mà ra tay.” - Makarov nói

“Lão Mã, bác ở KGB bao nhiêu năm chắc là phải có những mối quan hệ cũ chứ?” - Hàn Giang hỏi.

Makarov cười: “Hàn Giang, những người cùng thời với tôi lúc đó hiện giờ nếu không đi gặp thượng đế thì cũng đều nghỉ hưu ở nhà giống tôi, hoặc chuẩn bị đi gặp thượng đế. Hơn nữa, lúc đó tôi ở KGB vốn không được mọi người ưa cho lắm.”

“Vậy còn Yelena thì sao?” - Hàn Giang quay ra hỏi Yelena.

Yelena nói với Hàn Giang: “Cha nói ra chủ ý này chính là để xem thái độ em thế nào! Tổng bộ thì em quen biết cũng không ít, rất nhiều người có thể tiếp xúc với tài liệu tuyệt mật. Nếu như trước đây thì việc này chỉ là chuyện nhỏ, nhưng hoàn cảnh em bây giờ thì khả năng lớn là họ sẽ không chịu giúp em, ngoài ra vẫn còn một điều nữa, theo như quy định của tổng bộ, những người không liên quan tới việc này thì không nên để họ biết chuyện, bởi vậy, em không thể đi tìm những người trong tổng bộ được.”

“Vậy nên làm thế nào?” - Hàn Giang và Từ Nhân Vũ lại hỏi.

“Các cậu không cần sốt ruột, tôi tin rằng nhất định Yelena sẽ có cách!” - Makarov

cười tít mắt nhìn Yelena.

Yelena bó tay nhún vai, nói: “Đương nhiên là con có cách, nhưng mọi người thế này là ép con đấy nhé!” “Cách gì vậy?” - Hàn Giang truy hỏi.

“Cách duy nhất cho tới thời điểm này, có thể giúp được chúng ta nhất, cũng là người duy nhất mà em có thể đi tìm chính là Ivan Pavlov.” - Yelena nói ra suy nghĩ của mình.

“Ivan Pavlov? Ô! Yelena, hàng ngũ của em lại vượt chỉ tiêu rồi đấy!” - Hàn Giang nói đầy vẻ hóm hỉnh.

Yelena kìm nén sự thích thú, điềm tĩnh nói với Hàn Giang: “Em cũng không muốn đi tìm Ivan Pavlov, nhưng anh nói xem còn có cách nào khác không?”

“Yelena thân yêu, em không đá anh ra khỏi hàng ngũ của em đấy chứ?” - Hàn Giang ôm Yelena hỏi.

“Đương nhiên là vậy, nhiệm vụ này vẫn còn cần anh phối hợp đấy!”

“Phối hợp? Em muốn anh đi cùng em?”

“Đúng vậy, em cần anh bảo vệ em!”

“Anh rất sẵn lòng hy sinh vì em phục vụ!”

Yelena lườm Hàn Giang, nói với Makarov và Từ Nhân Vũ: “Vậy thì ổn rồi, quyết định vậy đi, sáng sớm ngày mai, con và Hàn Giang sẽ đi tìm Ivan Pavlov!”

4

Yelena nói xong kế hoạch của mình,

Makarov không ý kiến gì nhưng ngược lại Từ Nhân Vũ lại lên phản đối: “Hai người đều là chủ lực của chúng ta, ngộ nhỡ Ivan Pavlov bắt hai người thì chúng ta coi như xong!”

Hàn Giang không chịu: “Bắt buộc phải mạo hiểm.”

“Vậy thì cũng phải xem là đấu với ai chứ! Anh quên lúc Ivan Pavlov nhốt chúng ta rồi sao, giống như hung thần bặm trợn vậy!” - Từ Nhân Vũ phản bác lại.

“Tiên sỹ, anh cứ yên tâm đi, Ivan Pavlov thì tôi quá hiểu anh ta rồi, anh ta không dám làm gì chúng tôi đâu!” - Yelena rất tự tin nói.

“Đúng thế! Chúng ta đang ở trong địa

bàn của người ta thì phải nghe người ta. Đừng có phí lời nữa, tôi tin rằng Yelena đủ khả năng đối phó với gã Ivan Pavlov đó!” - Hàn Giang nhìn Yelena nói.

Yelena ngoảnh mặt đi, không nhìn Hàn Giang. Cuối cùng, Makarov vỗ bàn nói: “Được rồi, cứ quyết vậy đi, Yelena, con và Hàn Giang sáng sớm ngày mai, tốt nhất là khi trời chưa sáng, hãy đi tìm Ivan Pavlov. Bây giờ hai đứa tranh thủ thời gian nghỉ ngơi đi, cha và Từ Nhân Vũ ngủ cả ngày nay rồi, buổi tối sẽ cảnh giới cho hai đứa.

Tiến sỹ, cậu không phản đối chứ?”

Từ Nhân Vũ lắc đầu: “Đương nhiên không phản đối!”

“Vậy thì hai chúng ta ở đây sát phạt một

ván thối!” - Makarov lấy từ trong tủ ra một bàn cờ tướng để đại chiến với Từ Nhân Vũ.

Sáng hôm sau, khi trời vẫn chưa sáng, Hàn Giang và Yelena ăn sáng xong liền xuất phát, giống như lần trước, họ cũng đi bộ qua vài con phố Yelena mới tìm thấy chiếc Fiat của cô. Yelena lái xe vòng vèo qua những phố xá vắng hoe xong mới gọi điện cho Ivan Pavlov: “Bây giờ có thể ra ngoài không? Tôi có việc quan trọng muốn tìm anh!”

Ivan Pavlov không ngờ Yelena còn gọi điện ình nên phần khởi ngạc nhiên đáp: “Được chứ! Em muốn gặp ở đâu?”

“Nghĩa trang cạnh tu viện Kwasniewski.” - Yelena nói.

“Nghĩa trang?” - Ivan Pavlov phía đầu dây bên kia có chút sững sờ.

“Đúng, nghĩa trang cạnh tu viện Kwasmewski phía tây.”

Yelena tắt máy rồi lái xe về hướng tu viện Kwasniewski. Tu viện này nằm ở tận cùng phía đông đại lộ Neva. Trong mắt của những người cao tuổi sống tại Saint Petersburg thì ở đây được coi là ngoại ô rồi. Do nhiều năm không được tu sửa, nên bức tranh sắc sỡ trên tường tu viện đã bong tróc, quạ đen không biết từ đâu đến cứ bay lượn vòng mãi quanh sân tu viện. Xung quanh tu viện có rất nhiều ngôi mộ. Nơi đó chôn cất biết bao danh nhân nổi tiếng của lịch sử Liên Xô, trong đó có cả đại văn hào Dostoevsky và

nhạc sỹ đại vĩ Tchaikovsky.

Hàn Giang và Yelena tới nghĩa trang khi trời còn mù sương. Mộ của Dostoevsky rất yên tĩnh, bức ảnh của ông trên bia mộ lặng lẽ chăm chú nhìn Hàn Giang và Yelena. Hàn Giang quan sát xung quanh bằng nhạy cảm nghề nghiệp đặc biệt.

Xung quanh một bầu không khí chết chóc, nhưng không khí trong lành sớm mai vẫn chưa tan đi. Hàn Giang cũng không biết trong những ngôi mộ phía xa xa kia có phải đang chứa đựng mối nguy hiểm nào không?

“Anh không phải nhìn đâu, không có mai phục đâu!” - Yelena nói.

“Xem ra em rất yên tâm về Ivan Pavlov đấy nhỉ? Nhưng anh thì không hoàn toàn

yên tâm với anh ta!” “Hừm, vậy được, anh đi kiểm tra lại một lượt đi, thử xem có ai núp sau những ngôi mộ đó không?”

Hai người đang nói chuyện thì phía xa xa bỗng vọng lại tiếng phanh xe. Yelena cảnh giác dỏng tai nghe ngóng, phán đoán hướng có người đến, còn Hàn Giang thì hai tay lại đút vào túi áo khoác, trong đó là khẩu súng ngắn PK “rắn hổ mang” nòng 9 ly.

5

Ivan Pavlov chậm rãi bước ra từ trong sương sớm. Anh ta trông thấy Hàn Giang cũng ở đây nên bất giác chau mày. Biểu cảm thoáng qua đó cũng không lọt qua được mắt Hàn Giang. Yelena trông thấy Ivan Pavlov liền bước lên phía trước,

còn Hàn Giang lại lùi lại phía sau, anh cố ý giữ khoảng cách với Yelena.

“Yelena, hôm qua em không nên như vậy với anh. Em xem, hôm nay anh vẫn chỉ đến đây một mình!” - Ivan Pavlov hét lên với Yelena.

Nét mặt Yelena tươi cười: “Được rồi, Valentin, đừng có vì chút hiểu lầm nhỏ nhỏ đỏ mà bực bội trong lòng, anh phải hiểu rằng, không phải tôi nhắm vào anh mà là nhắm vào Ilyushin!”

“Ok, anh tin em, nói thực, anh cũng không thích Ilyushin.”

“Tôi biết anh không thích Ilyushin. Anh có tin kẻ tranh ngọc là do Hàn Giang lấy cắp không?” - Yelena hỏi.

“Nếu theo quan điểm của anh thì anh

không tin, nhưng Ilyushin tin. Hoặc có thể nói rằng Ilyushin bắt buộc phải tin, bởi vì ông ta cần có một người để gánh trách nhiệm.”

“Anh hiểu được điều đó là tốt rồi, xem ra anh cũng không ngốc lắm!”

“Nhưng điều này không có nghĩa là anh có chút thiện cảm nào với cái gã Hàn Giang đó. Hôm nay em gọi anh đến đây có chuyện gì vậy? Không phải vì anh ta chứ?” - Nói xong, Ivan Pavlov liếc nhìn Hàn Giang gần đó.

Yelena bước tới trước mặt Ivan Pavlov, khẽ nói: “Có một việc quan trọng, chỉ có anh mới làm được!”

“Việc quan trọng?”

“Ừm, anh có còn nhớ đội thám hiểm liên

hợp Liên Xô - Trung Quốc năm nào không?”

“Có chút ấn tượng, liên quan tới kế tranh ngọc sao?”

“Đúng vậy, tất cả những hồ sơ cấp cao đều cho thấy đội thám hiểm năm đó chỉ có hai người còn sống sót, một người là cha tôi, còn người kia là phiên dịch người Trung Quốc. Nhưng hiện giờ cha tôi nghi ngờ đội thám hiểm năm đó vẫn còn một người chưa chết, ông ấy vẫn còn sống.”

“Sao cơ? vẫn còn người chưa chết? Là ai?”

“Cha tôi cũng không biết ông ấy tên là gì, bởi vì những người trong đội thám hiểm năm đó đều không được phép hỏi han họ

tên thật của nhau. Cha tôi chỉ biết rằng ông ấy tên là Misha!”

“Misha? Đây là tên gọi thân mật?”

“Không sai, tôi muốn anh giúp tôi đến tổng bộ kiểm tra tài liệu tuyệt mật năm đó. Cha tôi cho rằng, nếu quả thực Misha chưa chết, thì tổng bộ nhất định có lưu giữ ghi chép về ông, và hiện giờ ông Misha này vô cùng quan trọng đối với chúng tôi, đối với anh, đối với Ilyushin và đối với cả toàn bộ sự việc này. Bởi vậy, nhiệm vụ của anh là bắt buộc phải giúp tôi việc này!” - Yelena khẩn cầu.

Ivan Pavlov nhìn vào mắt Yelena. Anh ta biết không thể từ chối lời khẩn cầu của Yelena, anh ta tình nguyện làm mọi điều vì Yelena, nhưng chỉ cần liếc nhìn thấy

Hàn Giang đứng sau lưng Yelena thì bất giác không tránh khỏi sự bực bội lo lắng. Hàn Giang trông thấy Ivan Pavlov đang nhìn mình liền mỉm cười với anh ta.

Ivan Pavlov nói với Yelena: “Được! Việc này anh có thể giúp em. Máy hôm nay đúng lúc anh cũng phải tới tổng bộ một chuyến. Thế này đi, bây giờ anh đi luôn, nếu thuận lợi thì buổi tối là anh có thể quay về rồi. Nếu em cần gấp thì chín giờ tối nay sẽ lại gặp nhau ở đây!” “Vậy thì tốt quá, nhưng anh nhất định không được để Ilyushin biết!” - Yelena đặc biệt dặn dò Ivan Pavlov.

“Cái này thì em yên tâm, anh không để anh ta biết đâu, nhưng anh phải nói rõ một điều, anh làm việc này đều là vì em,

không phải vì cái gã đàn ông kia!” - Vừa nói Ivan Pavlov vừa chỉ chỉ về phía Hàn Giang đang đứng sau lưng Yelena.

Hàn Giang lại mỉm cười với Ivan Pavlov, rồi còn vẫy vẫy tay, nhưng Ivan Pavlov cứ lờ Hàn Giang đi. Yelena quay lại nhìn Hàn Giang một cái, cười nói với Ivan Pavlov: “Đương nhiên không phải vì anh ấy, là vì tôi, cũng là vì cha tôi, vì tất cả mọi người chúng ta. Còn nữa, anh phải đặc biệt dặn dò Ilyushin, nhất định không được để kẻ tranh ngọc rời khỏi Saint Petersburg!”

Ivan Pavlov lắc đầu nói: “Những gì em nói anh đều hiểu, nhưng lòng anh nói với anh rằng, anh chỉ vì em. Chín giờ tối, ở đây, không gặp không về, nhưng...” - Ivan

Pavlov do dự một lúc, “Nếu như anh không tìm thấy thứ em cần trong tổng bộ thì anh sẽ gọi lại cho em!” “Ok, nhưng tôi sẽ không nghe điện thoại ngay, tôi sẽ đợi một lúc rồi gọi lại cho anh.” -

Yelena nói.

“Xem ra em vẫn chưa yên tâm về anh, nhưng anh sẽ chứng minh cho em thấy!” - Ivan Pavlov lắc đầu, lùi lại, từ từ, chậm chậm, bóng anh ta dần mất hút trong sương sớm...

6

Sau khi trải qua một ngày khó nhọc, Hàn Giang và Yelena đã tới nghĩa trang cạnh tu viện Kwasniewski sớm hơn nửa tiếng so với giờ hẹn. vẫn là ở trước mộ Dostoevsky, Hàn Giang cẩn thận quan sát

không gian xung quanh. Yelena đứng nguyên một chỗ cười, nói:

“Anh không yên tâm với Ivan Pavlov đến vậy sao?”

“Khà khà, buổi sáng còn nói trước được, anh ta không kịp mai phục, nhưng buổi tối, anh không thể không thêm phần cảnh giác!” - Hàn Giang nắm chặt súng nói.

“Thế anh phát hiện được gì vậy?”

“Chẳng phát hiện được gì, chỉ cảm thấy ở đây tối tăm âm u thật!”

“Sao? Anh sợ rồi à?”

“Có chút!”

“Mới thế mà đã sợ rồi? Tại Saint Petersburg có rất nhiều nghĩa trang, ở đây vẫn chưa được coi là tối tăm âm u

khủng khiếp nhất đầu đây. Em đã từng tới một nghĩa trang khác ở ngoại ô, ở đó mới thật sự khiến người ta run rẩy sợ hãi!”

“Nghĩa trang khác?”

“Ừm, nhưng giờ thì em cũng quên mất là nghĩa trang nào rồi!”

Hàn Giang lại nhét súng vào trong túi áo, nói: “Em đừng hiểu lầm, anh không sợ ma quỷ, u hồn, anh sợ là sợ Ilyushin của bọn em, và cả đồng bọn của Stephen nữa!” “Anh yên tâm, chỉ cần Ivan Pavlov không nuốt lời thì cái gã ngu ngốc Ilyushin đó không thể biết được hiện giờ chúng ta đang ở đây đâu. Nhưng còn cái bọn áo đen mà anh nói thì cũng khiến em có chút bất an!”

“Đúng vậy, anh cũng có cảm giác như

vậy. Kệ tranh ngọc thứ hai bị lấy cắp, cho thấy người của Stephen đã tới Saint Petersburg rồi, nhưng sau đó bọn chúng lại không hề có động tĩnh gì, điều này có chút kỳ lạ.”

“Anh lo lắng bọn chúng đã đem kệ tranh ngọc rời khỏi Saint Petersburg rồi sao?”

“Hoàn toàn có khả năng này, còn chúng ta thì vẫn ở đây đấu qua đấu lại!”

“Nhưng em lại có cảm giác bọn chúng vẫn chưa rời khỏi Saint Petersburg! Đừng hỏi em tại sao, đây chỉ là cảm giác của em...” - Yelena vừa dứt lời thì cô đã nghe thấy tiếng phanh xe quen thuộc, tiếng phanh xe của Ivan Pavlov.

Yelena nhìn đồng hồ, vừa đúng chín giờ, xem ra anh chàng này rất đúng giờ. Lúc

ấy, Hàn Giang thì nhìn chăm chăm về phía công nghĩa trang, mãi cho đến khi Ivan Pavlov cầm theo một bộ hồ sơ xuất hiện trước mặt thì tim anh, đang treo ngược lên, mới dần dần trở lại vị trí.

“Yelena, anh đã nói rồi, anh không để em thất vọng đâu!” - Ivan Pavlov bước tới trước mặt Yelena.

“Anh lấy được rồi ư?” - Yelena hỏi. Ivan Pavlov đưa tập hồ sơ trong tay cho Yelena:

“Anh phải mất cả ngày lục tìm trong đồng hồ sơ cấp ốc meo ở tổng bộ mới tìm thấy chút tài liệu này đây!”

Yelena vội vàng mở tập hồ sơ ra, bên trong là một tập tài liệu rất dày. Dưới ánh đèn pin, Yelena vội vàng đọc. Càng

lật giờ về sau, mắt Yelena càng mở to, trông càng kinh ngạc... Trong lúc Yelena đọc tài liệu, Ivan Pavlov nhìn Hàn Giang, Hàn Giang cũng nhìn lại anh ta. Hai người không ai nói năng gì, chỉ dùng ánh mắt để giao đầu.

Yelena vội vàng đọc xong, cất tài liệu vào trong tập hồ sơ, hỏi lại Ivan Pavlov: “Chỉ có vậy?”

“Như vậy là nhiều rồi đấy, hồ sơ liên quan tới vụ việc này vốn đã ít, hơn nữa em cũng biết rồi, sau khi KGB giải tán, rất nhiều hồ sơ bị mất tích, bởi vậy tìm được nhiều ngàn này cũng không dễ dàng gì đâu!”

“Tôi đọc phần tài liệu phô tô này, cuối cùng chỉ dừng lại ở năm 1988, phía sau

hết rồi sao?”

“Lúc anh phô tô cũng để ý thấy, chắc là hết rồi. Anh đã phô tô hết một lượt tất cả những tài liệu liên quan tới Misha, sau đó đóng thành tập, không thể sót được đâu.”

“Xem ra suy đoán của cha là đúng đấy!”
- Yelena ưu tư nói.

“Đúng vậy, suy luận của ông hoàn toàn chính xác.

Anh tìm thấy bộ hồ sơ này trong đồng văn kiện thuộc hạng trọng điểm được KGB năm đó bảo hộ, hơn nữa mức độ bảo mật của nó rất cao. Anh cũng tốn rất nhiều công sức mới thuyết phục được những bác sếp già ở tổng bộ để anh phô tô một bộ đấy.”

Ivan Pavlov ra sức kể công trước mặt Yelena, nhưng Yelena không những không ghi nhận mà ngược lại còn chất vấn Ivan Pavlov: “Anh cũng đọc qua nội dung của phần tài liệu này rồi sao?”

“Đúng, anh tìm tài liệu đương nhiên phải đọc qua nội dung chứ!” - Ivan Pavlov không hiểu Yelena ý gì.

“Anh tốn công thuyết phục tổng bộ như vậy chắc chắn là sẽ phô tô thêm một bộ đúng không?”

“Khà khà, Yelena, em thông minh lắm, chẳng có gì qua mắt được em cả, đúng là anh có phô tô thêm một bộ!” “Chuẩn bị đưa cho Ilyushin ư? Tôi khuyên anh đừng nên làm vậy, bởi vì như vậy sẽ làm rối loạn kế hoạch của chúng tôi đây!” -

Yelena nghiêm túc nói.

“Rối loạn kế hoạch của bọn em? Yelena, hãy lượng thứ cho anh không tuân lệnh em được. Ilyushin là sếp của anh, anh chẳng có lý do gì để không đưa cho anh ta một bộ. Hơn nữa, việc anh đến tổng bộ tìm tài liệu Ilyushin cũng sẽ biết được, thế nên..

Không đợi Ivan Pavlov kịp nói hết câu, Yelena đã liền vỗ về: “Bất luận thế nào thì tôi cũng vẫn phải cảm ơn anh, đợi sự việc này kết thúc thì anh sẽ được thăng chức đấy. Ngoài ra, phần hồ sơ anh cầm, tốt nhất là hai hôm nữa hãy đưa cho Ilyushin!”

“Được thôi, anh cố gắng kéo dài hai ngày. Nhưng Yelena này, anh vẫn cần

phải nói với em, anh không quan trọng việc thăng quan tiến chức gì đâu, anh chỉ hy vọng em hiểu được tất cả những gì anh làm đều là vì em!”

“Tôi hiểu, nhưng bây giờ tôi phải đi đây, anh bảo trọng nhé!” - Nói xong, Yelena và Hàn Giang vội vàng rời khỏi nghĩa trang.

Ivan Pavlov đứng một mình trong nghĩa trang hoang vắng, bất giác cảm thấy ớn lạnh, anh ta đi về phía xe ô tô của mình mà dường như thấy mất mát điều gì đó, bỗng nhiên, điện thoại của anh đổ chuông...

7

Trên đường trở về, Yelena để Hàn Giang lái xe còn mình ngồi xem tập hồ sơ khá

dày. Hàn Giang chốc chốc lại quay đầu nhìn Yelena, anh nóng lòng muốn biết nội dung của tập hồ sơ, nhưng sắc mặt Yelena lại hết sức căng thẳng, cô không nói một lời, chỉ tập trung xem tài liệu nên Hàn Giang đành phải nuốt lời lại.

Hai người về đến căn hộ của Victor. Makarov và Từ Nhân Vũ đang sốt một chờ đợi họ trở về. Yelena đưa bộ hồ sơ dày cộp cho Makarov, nói: “Cha, hồ sơ mà Ivan Pavlov lấy được đã chứng minh phán đoán của cha hoàn toàn chính xác, ông Misha đó quả thực chưa chết, sau đó ông ta đã quay trở lại Saint Petersburg.”

“Quả đúng như vậy?” - Makarov tuy đã chuẩn bị từ trước, nhưng khi phán đoán

của ông được chứng thực, ông vẫn vô cùng ngạc nhiên.

“Đúng. Nửa năm sau khi đội thám hiểm mất tích, Misha đột nhiên xuất hiện tại Matxcova!”

“Sao cơ? Nửa năm sau?” - Rõ ràng Makarov không thể tin được. Ông vội vàng lật giở bộ hồ sơ, Từ Nhân Vũ cũng chụm đầu lại xem, nhưng Makarov vừa đọc xong một chút tài liệu phần đầu liên quan tới Misha thì nghi ngờ hỏi Yelena: “Phần giới thiệu về Misha trên bộ hồ sơ này tại sao không có họ tên gốc của Misha nhỉ?”

Yelena gật đầu nói: “Con cũng để ý thấy điều này, cả bộ hồ sơ không hề xuất hiện danh tính thật của Misha, đều dùng

Misha đề chỉ ông ta, nhưng sau này ông ta có một cái tên mới!”

“Kỳ bí vậy sao, tên mới của ông ấy là gì?”

“Con vẫn chưa đọc thấy, trong đó chỉ nói rằng: cho ông ấy có một thân phận mới, cái tên mới, nhưng trong hồ sơ lại không xuất hiện cái tên mới đó.”

Hàn Giang vốn không biết tiếng Nga, nhưng rất nóng lòng muốn biết nội dung của bộ hồ sơ, vậy là Yelena giới thiệu với mọi người: “Được rồi, tôi sẽ tóm tắt qua một chút nội dung của bộ hồ sơ này. Bộ hồ sơ này rất dài, phần lớn đều là tập hợp báo cáo về tình hình của Misha vài chục năm sau đó. Vì sau này Misha được liệt vào hàng đối tượng cần bảo vệ trọng

điểm của KGB, nên mỗi tháng đều có báo cáo về ông, thậm chí có lúc mỗi tuần đều có một phần báo cáo liên quan tới ông. Phần tài liệu này rất dài, nhưng nội dung báo cáo lại tương đối đơn giản, có lúc một tháng chỉ có một trang giấy, điều này cho thấy Misha không xảy ra chuyện gì.”

“Có phải KGB bọn em đều làm như vậy với rất nhiều người phải không?” - Hàn Giang tò mò hỏi.

Makarov đáp: “Có một số người cần bảo vệ trọng điểm, cũng có một số người cần giám sát trọng điểm, nhưng những người như vậy vốn không nhiều, hơn nữa đa số chỉ là nhất thời, còn giống như Misha, là đối tượng bảo hộ trọng điểm mấy chục

năm như vậy, cũng quả là hiếm thấy.”

Yelena tiếp tục nói: “Căn cứ theo phần tài liệu này thì sau nửa năm đội thám hiểm mất tích, Misha đã bị cảnh sát phát hiện ra tại Matxcova. Lúc cảnh sát phát hiện ra Misha, tóc tai ông xơ xụi, quần áo trên người vừa bẩn vừa rách, giống như ăn mày vậy. Sau này điều tra ra, có người đã từng trông thấy người có tướng mạo giống Misha tại thủ đô Ulan Bator của Mông cổ và thành phố Irkutsk. Bởi vậy, có lý do để tin rằng Misha đã phải ăn mày dọc đường mới trở về được Matxcova.

“Thật không thể tin được, từ Mông cổ tới Matxcova.

Nhưng... nhưng sao ông ấy lại không đi

tìm cơ quan hữu quan mà lại phải đi ăn mày dọc đường?” - Makarov ngạc nhiên hỏi.

Yelena thân mật vỗ vỗ vai Makarov, đáp: “Cha, cha đừng nôn nóng, nghe con từ từ kể đã nào. Cảnh sát vốn không biết thân phận thật của Misha. Theo như người cảnh sát phát hiện thấy Misha nói lại thì, lúc đó Misha mồm miệng nói năng lung tung, điên điên khùng khùng, hoàn toàn không giống người bình thường nên mới đưa ông ấy về đồn cảnh sát. Khi trả lời chất vấn của cảnh sát, Misha vẫn điên điên khùng khùng, không hỏi mà vẫn cứ trả lời. Sau đó phải cảnh sát bó tay nên định đưa ông tới bệnh viện tâm thần!”

“Misha điên thật ư?” - Hàn Giang hỏi.

Yelena lờm Hàn Giang một cái, nói:

“Sao anh cũng sốt ruột vậy? Nghe em từ từ kể. Sau khi Misha nghe thấy mình sắp bị đưa tới bệnh viện tâm thần thì đột nhiên trở lại bình thường và có hành động khiến người khác kinh ngạc là hét về phía cảnh sát yêu cầu gặp Shelepin.”

“Shelepin? Chủ tịch KGB?” - Makarov lại nhớ tới cảnh tượng lúc mình gặp Shelepin.

“Ừm, Misha yêu cầu được gặp chủ tịch KGB. Tuy ông nghiêm túc yêu cầu muốn gặp Shelepin, nhưng những cảnh sát đó nào dám giúp ông ta đi tìm người danh tiếng như Shelepin, mà lại càng tin rằng Misha là một gã điên, vậy là họ đưa ông

tới bệnh viện tâm thần. Đến bệnh viện, Misha vẫn lớn tiếng la hét đòi gặp Shelepin, đến khi bình tĩnh trở lại ông mới chịu nằm yên trên giường, nhưng ông vẽ ra một số hình thù kỳ quái và viết ra một số chữ không ai hiểu nổi. Hành động này của Misha đã thu hút được sự chú ý của viện trưởng, vì ông ấy đã nhận ra những chữ kỳ lạ trên tường có một vài chữ là chữ Phạn cổ xưa, còn lại hầu hết đều là những chữ mà viện trưởng không hiểu. Ngoài ra viện trưởng còn phát hiện: Misha thường xuyên đứng trên bàn nghiêm túc giảng bài cho những bệnh nhân tâm thần khác trong viện. Vậy là viện trưởng đoán định Misha không phải là một gã điên bình thường nên đã báo

cáo tình hình với KGB.”

“Nếu có thể nhìn được Misha viết gì thì tốt, trong đó nhất định có văn tự Đảng Hạng!” - Từ Nhân Vũ suy đoán.

8

Yelena lại nói tiếp: “Lúc này KGB mới tìm thấy Misha nhưng đối diện với những câu hỏi chắt vắn, ông ta không nói gì mà chỉ yêu cầu gặp Shelepin.”

“Misha nhất mực đòi gặp Shelepin, vậy trước đây ông ấy đã từng gặp Shelepin sao?” - Hàn Giang hỏi.

Makarov hồi tưởng lại: “Lúc còn trong đội thám hiểm, Misha đã từng nói với cha, trước khi gây dựng đội thám hiểm, Shelepin đã từng triệu kiến mấy học giả bọn họ để hỏi han tình hình. Bởi vậy

trước đó chắc là ông ta đã từng gặp Shelepin.”

“Đòi gặp chủ tịch KGB, xem ra ông ấy không hề điên đâu!” - Hàn Giang cười nói.

“Điều này rất khó nói, sau đó đương nhiên Misha được chứng minh không hề bị điên. Nhưng lúc đó quả thực không có ai có thể khẳng định Misha rút cuộc có bị điên hay không. KGB đã từng kiểm tra sức khỏe toàn diện cho Misha, đặc biệt là kiểm tra rất kỹ phần đầu của ông. Bác sỹ rút ra kết luận là, não của Misha đã từng bị kích động mạnh đến mức là có khả năng ông đã bị mất trí nhất thời!” - Yelena giải thích.

“Bị kích động mạnh ư? Là do đội thám

hiếm gặp nạn chẳng?” - Hàn Giang lẩm bẩm.

“Vậy sau đó Misha có kể rằng mình đã thoát hiểm thế nào, rồi ăn mày ra sao trên suốt quãng đường trở về Matxcova, sau khi đội thám hiểm gặp nạn không? - Makarov hỏi Yelena.

“Việc này thì trên hồ sơ không nói tới, nhưng sau đó Shelepin vẫn triệu kiến ông; còn khi Misha gặp Shelepin ông có kể về những gì mình đã gặp phải hay không thì trên hồ sơ này không có bất cứ ghi chép nào!” - Yelena đáp.

“Chủ tịch KGB triệu kiến mà ông ta không nói gì sao?” - Từ Nhân Vũ hỏi.

“Nhưng có một điều có thể khẳng định, sau lần được Shelepin triệu kiến này,

tình cảnh của Misha đã chuyển biến rất lớn, có thể nói là đã thay đổi hoàn toàn. Ông được đón từ bệnh viện tâm thần về, được ở trong một viện an dưỡng trị liệu cao cấp. Trong viện an dưỡng, Misha dần dần hồi phục sức khỏe, sau đó, KGB tiến hành phẫu thuật thay đổi hình dạng cho Misha, đồng thời cho ông một thân phận mới.”

“Sao cơ? Phẫu thuật thay đổi hình dạng? Vậy... vậy tướng mạo của Misha chắc chắn khác với trước đây rồi. Nếu như quả thực ông ấy chưa chết thì mình có thể nhận ra anh ta không?” - Makarov tự mình lẩm bẫm.

“E rằng rất khó đấy ạ!” - Yelena đáp lời.
“Sau đó thì sao? Sau đó Misha thế nào?”

- Hàn Giang hỏi dồn.

“Sau đó KGB sắp xếp cho Misha làm việc trong cung điện Mùa Đông, như vậy vừa có thể phát huy những gì mà ông đã từng học, lại vừa có thể bảo vệ ông.”

“Misha đến làm việc trong cung điện Mùa Đông?

Vậy bây giờ ông ấy có còn ở trong cung điện Mùa Đông không?” - Makarov hỏi.

Yelena lắc lắc đầu, nói: “Lúc con điều tra vụ án này đã từng điều tra rất kỹ nhân viên làm việc trong cung điện Mùa Đông, nhưng trong ấn tượng của con thì không có một người già nào như vậy cả.”

“Biết đâu ông ấy đã về hưu rồi?” - Từ Nhân Vũ nói.

Hàn Giang phẩy tay: “Đoán mò gì thế,

không phải vẫn còn giấy tờ đấy sao?”

Yelena nhìn nhìn Hàn Giang, thất vọng lắc đầu:

“Thật đáng tiếc, những ghi chép liên quan tới Misha trong bộ hồ sơ này đến năm 1988 thì toàn bộ đã bị đứt đoạn.”

“Năm 1988, vậy sau đó thì sao? Lẽ nào Mish đã chết rồi?” - Makarov ngạc nhiên nói.

“Không có ghi chép để lại, từ trong phần báo cáo cuối cùng cho thấy, mọi thứ của Misha lúc đó đều bình thường, không xảy ra bất cứ tình hình đặc biệt nào, chỉ có điều kể từ đó trở đi, những báo cáo liên quan tới Misha đều không có nữa” - Yelena nói.

“Điều này không thể loại trừ khả năng

Misha đột ngột gặp bạo bệnh và qua đời, ngoài ra cũng có khả năng KGB cho rằng không cần thiết phải bảo hộ vệ Misha nữa nên đã xóa bỏ lệnh bảo vệ ông!” - Hàn Giang phân tích.

Yelena thở dài, nói: “Trên báo cáo trước đó có bảng kiểm tra sức khỏe hàng năm của Misha, đây là do KGB lấy về từ bệnh viện, trên bảng biểu cho thấy, sức khỏe của Misha rất tốt, thậm chí có thể nói là rất khỏe mạnh. Còn tại sao những báo cáo về Misha lại đột ngột gián đoạn từ năm 1988, theo như những gì tôi biết về KGB thì rất có khả năng do lúc đó chính cục biến động, bản thân KGB còn khó giữ mình nên đã xóa bỏ sự bảo vệ và giám sát với rất nhiều người. Misha cũng

không ngoại lệ, bởi vậy, trong hồ sơ của KGB đã không còn ghi chép về Misha nữa. Bộ hồ sơ này kể từ đó cũng bị khóa trong góc của kho tư liệu, không ai nhòm ngó tới.”

“Anh nói rất có lý, nhưng tôi nghi ngờ liệu có khi nào có người đã can thiệp vào bộ hồ sơ này không?” - Hàn Giang nói ra nghi vấn trong lòng.

“Can thiệp? Sao em không để ý tới khả năng đó nhỉ?” - Lời của Hàn Giang đã thức tỉnh Yelena. Yelena vội vàng lật tới trang cuối của bộ hồ sơ, kiểm tra tỉ mỉ, nhưng từ bộ hồ sơ phôi tồ này, cô căn bản không thể phát hiện thấy dấu vết có người can thiệp. - “Chỉ nhìn từ phần cuối của bộ hồ sơ phôi tồ này, em không thấy

dấu vết có người chỉnh sửa nào cả. Điều này phù hợp với những suy đoán của em ban nãy, từ năm 1988 KGB đã kết thúc bảo hộ cho Misha, nên không thể có thêm báo cáo nào mới, vậy là tất cả những tài liệu liên quan tới Misha đều bị nhét chung vào kho tư liệu.”

Hàn Giang không kết luận nhẹ nhàng như vậy, anh tiếp tục lật từ cuối hồ sơ lên, không bỏ sót trang nào. Khi lật tới một trang, mắt Hàn Giang đột nhiên mở to, kinh ngạc: “Mọi người xem, ở đây vẫn bị người ta động chạm tới đây!”

Mọi người nhìn theo hướng ngón tay Hàn Giang, quả nhiên chỗ này số trang trước và trang sau không trùng nhau, Hàn Giang phán đoán: “Từ số trang trước và

sau cho thấy, ở đây thiếu... thiếu đúng hai mươi trang.”

“Đúng vậy, trang trước và trang sau nội dung không khớp nhau, hóa ra thiếu nhiều trang như vậy.”

Hàn Giang và Yelena lật lại tập hồ sơ một lượt từ đầu đến cuối, ngoài 20 trang bị thiếu ở giữa ra thì không phát hiện ra dấu vết bị can thiệp nào khác. Tiếp đó Hàn Giang và Yelena kiểm tra thêm lần nữa thì lại phát hiện ra điều khiến họ kinh ngạc hơn nữa, nội dung 20 trang bị mất hóa ra đều là của năm 1964.

“Có khi nào bị thất lạc không? Những tài liệu này chất trong kho tư liệu, bao nhiêu năm cũng không có ai tra cứu, năm tháng tích lũy, bảo quản không tốt nên mới mất

đi một phen chẳng?” - Yelena nói.

“Nhưng tại sao lại chỉ mất nội dung của năm 1964,

Anh lại nghi ngờ chính là Ivan Pavlov, anh ta không muốn để chúng ta biết nội dung đó!” - Hàn Giang suy đoán.

“Ivan Pavlov?” - Yelena giật thót tim, cô không thể không thừa nhận khả năng lớn chính Ivan Pavlov là người động tay lên tập hồ sơ, nhưng vấn đề ở chỗ, nội dung về Misha trên hồ sơ liên quan tới năm 1964 là gì? Và tại sao Ivan Pavlov lại phải làm như vậy?

9

Makarov định thần lại, nói với mọi người: “Tạm thời không quan tâm tới năm 1964 nữa, từ bộ hồ sơ này có thể

khẳng định, Misha năm đó quả thật chưa chết, sau đó ông ấy được KGB sắp xếp tới cung điện Mùa Đông làm việc, hơn nữa ông ta còn phẫu thuật chỉnh sửa khuôn mặt, tôi nghĩ mục đích KGB làm như vậy là vì không muốn người ta nhận ra Misha. Cũng có nghĩa là Misha đã hoàn toàn đoạn tuyệt với cuộc sống trước đây, ông ta không thể gặp lại người thân, bạn học, thầy cô giáo và bạn bè cũ, ông ấy hoàn toàn trở thành một người mới. Những người mà ông ấy kết giao sau đó, chỉ có thể là những người quen biết sau này, kể cả không trốn tránh được, gặp phải người quen trước đây, ông ấy cũng đành phải vờ như không quen biết. Đối với thế giới bên ngoài, đối với người

thân, bạn học, thầy cô giáo, bạn bè của Misha trước đây thì ông ấy coi như đã chết rồi, trên đời này không còn một người như vậy nữa, tôi thật sự khng thể tưởng tượng nổi Misha đã phải gánh chịu biết bao đau khổ như vậy.”

Đúng thế. Nhưng điều mà tôi quan tâm hơn chính là Misha đã đi đâu, sau khi KGB bãi bỏ sự bảo hộ dành cho ông ấy?”- Hàn Giang nói.

“Kết cục bình thường nhất là Misha đã làm việc ở cung điện Mùa Đông cho tới khi nghỉ hưu, sau đó thành thoi dưỡng lão ở một nơi nào đó. Dĩ nhiên trừ phi ông ấy vẫn còn ý đồ nào khác!”- Yelena nói.

Makarov lại lắc đầu: “Misha sẽ có kết

cực vậy sao? Cha không tin, kể từ sau khi
bạn cha tham gia vào đội thám hiểm đó,
số phận của chúng ta đã coi như đã được
thay đổi rồi. Thành thời dưỡng lão? Bạn
con nhìn cha thì sẽ hiểu rằng, đối với
những người như cha, đó là một thứ xa
xỉ.”

“Bác vẫn nghi ngờ u hồn mà bạn cháu
gặp dưới đường cống ngầm chính là
Misha ạ?” - Hàn Giang hỏi.

Makarov cúi đầu im lặng, ông cần phải
suy ngẫm để sắp xếp lại tư duy, nhưng
đầu óc ông càng lúc càng rối rắm.

Ngược lại Yelena lại suy đoán: “Cha nói
rất có lý, Misha muốn bình yên thành
thời an dưỡng có vẻ như không thể. Cha
và tiên sinh Lương Vân Kiệt, hai người

còn sống sót năm nào, đều bị cuốn vào chuyện này, hướng hồ là Misha. Misha khác với cha và Lương Vân Kiệt, ông ấy là chuyên gia, nhận thức của ông về đội thám hiểm năm đó vượt xa cha và Lương Vân Kiệt. Cộng thêm những việc ly kỳ sau đó mà ông gặp phải, không biết chừng ông đã tìm thấy thành phố đó trong sa mạc cũng nên.”

“Có khả năng như vậy đấy! Nếu như Misha năm đó vô tình tìm thấy Hạng Hải Mật Thành, vậy thì ông chắc chắn đã biết được rất nhiều bí mật, nhưng tôi luôn cảm thấy khả năng này không lớn lắm, bởi vì không ai biết được phương hướng và vị trí của Hạng Hải Mật Thành, vậy một mình Misha thì làm sao tìm thấy

được?” - Hàn Giang nói.

“Hàn Giang, đừng quên tôi đã từng kể qua với cậu, khi cuối cùng tôi và Lương Vân Kiệt trở về doanh trại thì đội thám hiểm đã mất tích một cách bí ẩn rồi. Tôi vốn dĩ luôn nghi ngờ rằng họ đã gặp phải nguy hiểm khủng khiếp nào đó, kết quả toàn quân tan tác. Nhưng bây giờ xem ra, sự tình vốn không đơn giản như vậy, Misha bị rối loạn tâm thần, tiến hành phẫu thuật thay đổi hình dạng, KGB tiến hành trọng điểm bảo hộ anh ta, tất cả những điều này dường như đều dự báo rằng: đúng là Misha đã xảy ra chuyện gì đó, bởi vậy, anh ấy bắt buộc phải chịu đựng nỗi đau khổ mà người thường khó lòng chịu đựng được để gìn giữ tất cả

những bí mật của anh ấy.”

Yelena gật gù, tán thành: “Cha nói rất đúng, cha cũng là người may mắn sống sót của đội thám hiểm nhưng lại không được là trọng điểm bảo hộ như Misha, từ đó có thể thấy đúng là Misha biết rất nhiều bí mật. Còn nữa, sau đó Misha được sắp xếp tới cung điện Mùa Đông làm việc, đây cũng là một việc đáng để suy ngẫm. Mọi người có còn nhớ kế tranh ngọc đầu tiên được phát hiện ở đâu không?” “Tầng hầm dưới cung điện Mùa Đông!” - Hàn Giang đột nhiên lại liên tưởng tới bảy bức thư tuyệt mật, “Tôi đã từng nhắc tới bảy bức thư tuyệt mật của KGB với mọi người, trong đó bức thư thứ bảy là do Shelepin viết, đúng ra mà

nói thì là Shelepin hạ lệnh viết, trong đó có một điều nói rằng: sẽ bảo tồn vĩnh viễn kệ tranh ngọc, nhưng Shelepin không nói ra nơi bảo tồn này.”

“Bảo tồn vĩnh viễn? Kết quả là nửa thế kỷ sau, kệ tranh ngọc lại bị phát hiện dưới tầng hầm cung điện Mùa Đông, còn Misha sau này vẫn làm việc ở cung điện Mùa Đông, trong này nhất định có sự liên quan tất yếu. Tôi nghĩ, chắc là Misha biết về kệ tranh ngọc được bảo tồn dưới tầng hầm cung điện Mùa Đông, có khi việc đem kệ tranh ngọc bảo tồn dưới tầng hầm cung điện Mùa Đông chính là do Misha gợi ý cho Shelepin cũng nên.” - Yelena mạnh dạn suy đoán.

“Ừm, Yelena, cha tin rằng đó chính là sự

thật!” - Makarov gật đầu khẳng định.

“Nếu như bây giờ chúng ta có thể điều tra những nhân viên già cả đó thì nhất định sẽ có được chút manh mối, đáng tiếc hiện giờ chúng ta không có điều kiện làm vậy!” - Yelena nói.

“Bởi vậy, hiện giờ chúng ta chỉ có một con đường duy nhất: trở lại khám phá công ngầm, tìm cho ra u hồn đó, bất luận ông ta có phải là Misha hay không.” - Hàn Giang nói như đinh đóng cột.

Hàn Giang nói xong, Makarov và Yelena đều tỏ ra tán đồng, đến cả Từ Nhân Vũ cũng đành phải gật đầu chấp nhận.

chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv->

Chương 12

Người đàn ba trong tháp

Anh nhào người lên tủ trưng bày, thành kính quỳ trước mặt tượng phật Lư Xá, mặt đối mặt rồi chăm chú nhìn tượng phật trong tủ hồi lâu. Tymoshenko đã bị pho tượng chinh phục, bị vẻ đẹp phương Đông đặc trưng của nó chinh phục. “U hồn?” - Miệng Tymoshenko lẩm rầm thốt ra từ này, rồi ngay lập tức, anh ngồi xổm xuống đất, mỉm cười nói rằng: “Tượng phật đẹp thế này, sao lại có thể là u hồn được?...”

1

Một đêm kinh hồn trong cung điện Mùa

Đông khiến Đường Phong và Lương Viện không sao bình tĩnh trở lại, hai người giữ chặt cửa văn phòng của Tymoshenko, sợ rằng u hồn sẽ đập cửa xông vào. Họ không biết đã tựa vào sau cánh cửa bao lâu, mãi cho tới khi bên ngoài không còn động tĩnh gì, thì cả hai mới mệt nhoài uể oải đổ người lên ghế sofa.

Ban nãy có phải là u hồn đập cửa không vậy?” - Lương Viện run rẩy hỏi Đường Phong.

“Anh cũng không biết! u hồn của hoàng hậu Một Tạng? Điều này không thể tin được!” - Đường Phong vẫn chưa hoàn hồn.

“Vậy đó là cái gì?”

“Không cần biết đó có phải là u hồn của

hoàng hậu Một Tạng hay không, nhưng hiện giờ có thể khẳng định một điều rằng: chúng ta đã bị bảo vệ của cung điện Mùa Đông phát hiện ra rồi!”

“Vậy giờ nên làm thế nào?”

“Xem ra chỗ Tymosheko đây cũng không an toàn nữa, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi cung điện Mùa Đông thôi.

Nhưng hiện giờ không ra ngoài được, ta chỉ có thể trốn ở đây, đợi tới khi trời sáng mới lên ra ngoài được.”

Lương Viện gật gật đầu, vội vàng ôm chặt lấy Đường Phong. Hai người cứ như vậy dựa vào nhau, chào đón một ngày mới. Khác với hôm qua đứng đĩnh đến muộn, hôm nay Tymoshenko lao đến bất ngờ, khiến Đường Phong và Lương Viện

giật bản mình. Tymoshenko nhìn Đường Phong và Lương Viện trên ghế sofa, mãi vẫn chưa chịu cất lời, đôi mắt anh đỏ ngầu, dáng vẻ có chút đáng sợ, cánh cửa phòng phía sau anh cứ mở mãi như vậy cho tới khi ánh mắt Tymoshenko dịu xuống thì anh mới quay người đóng cửa phòng lại.

“Đêm qua hai người đã tới khu triển lãm của cung điện Mùa Đông phải không?” - Tymoshenko chất vấn Đường Phong.

Đường Phong vẫn chưa kịp cất lời, Lương Viện đã cứng miệng ngay biện: “Đâu có!”

“Đâu có ư? Vậy tại sao đèn pin của tôi lại rơi cạnh chiếc cột trong hành lang trưng bày tranh chiến tranh 1812?” -

Tymoshenko vừa nói, vừa quẳng chiếc đèn pin lên bàn làm việc.

Đường Phong nhận ra ngay đây chính là chiếc đèn pin mà đêm qua anh đã đánh rơi lúc anh và Lương Viện bỏ chạy. Anh không thể không thừa nhận: “Đúng vậy, đêm qua chúng tôi vô tình vào trong cung điện Mùa Đông, xin lỗi, đã gây thêm phiền phức cho anh...”

Đường Phong vẫn chưa nói xong, Tymoshenko liền hất hất tay, nặng nhọc đỡ người xuống ghế sofa, sau đó nói với Đường Phong: “Ba giờ sáng hôm nay, bảo vệ của cung điện Mùa Đông gọi điện thoại cho tôi để đến kiểm tra xem có bị mất văn vật nào không. Tới khi tôi đến nơi thì mới phát hiện ra một nam

đồng nghiệp trẻ tuổi khác cũng đã đến rồi, và còn có cả người của cục cảnh sát. Chúng tôi bận rộn mấy tiếng đồng hồ, tranh thủ kiểm tra xong trước khi mở cửa bảo tàng. Tôi nhặt được chiếc đèn pin này cạnh cột trong dãy hành lang trưng bày tranh chiến tranh 1812. Tôi nhìn chiếc đèn pin này, hóa ra lại là của mình, nên lúc đó tôi đã nghĩ ngay tới kẻ lén vào ban đêm đó chính là hai người. Nếu như chiếc đèn pin này mà do đồng nghiệp kia nhặt được, thì tôi biết ăn nói thế nào đây?”

“Thành thật xin lỗi anh, xem chút nữa là liên lụy đến anh. Nhưng mong anh tin rằng chúng tôi không cố ý vào trong đó!”

- Đường Phong giải thích.

“Vậy tại sao hai người lại phải vào trong cung điện Mùa Đông. Tối qua tôi vẫn còn đặc biệt cảnh báo hai người không được vào đó mà!” - Rõ ràng

Tymoshenko rất không vui.

“Bởi vì...” - Đường Phong còn chân chừ do dự, không biết có nên kể lại cho Tymoshenko nghe chuyện đêm qua hay không, nhưng Lương Viện đã đáp thẳng tuột: “Bởi vì u hồn!”

“Sao cơ? U hồn?” - Tymoshenko vô cùng kinh ngạc.

“Bởi vì tối qua chúng tôi nghe thấy những âm thanh kỳ lạ vọng lại từ bên ngoài văn phòng, vì thế mà tôi ra ngoài muốn xem cho rõ, kết quả tôi đã đi men theo dãy hành lang bên ngoài tiến vào

trong cánh cửa đó, lúc này mới phát hiện ra bên trong cánh cửa hóa ra chính là triển lãm cung điện Mùa Đông. Đây là lỗi của tôi, Đường Phong sau đó vì đi tìm tôi nên mới vào trong đó!” - Lương Viện rành rọt nói ra sự thật.

“Âm thanh kỳ lạ?” - Tymoshenko mù mịt hết cả đầu óc, nhưng anh đột nhiên mở to mắt, ngạc nhiên nói:

"Không đúng, cánh cửa đó ban đêm khóa rồi mà, hơn nữa cánh cửa đó còn có thiết bị báo động, nếu ban đêm có người xâm nhập vào đó bất hợp pháp thì thiết bị cảnh báo đã kêu lên.”

“Nhưng quả thực đêm qua cánh cửa đó không khóa, hơn nữa thiết bị cảnh báo cũng không báo động, nếu không thì hai

chúng tôi cũng không thể vào được, mong anh hãy tin chúng tôi!” - Đường Phong giải thích.

Tymoshenko lắc đầu, nói: “Tôi tin các bạn nhưng tình huống mà các bạn kể lại quả thực khiến tôi kinh ngạc. Ban nãy chính tôi và đồng nghiệp đã đến đây qua cánh cửa đó, cửa vẫn khóa mà, ban nãy người đồng nghiệp vừa mới dùng khóa mở cánh cửa đó ra!”

“Tôi cũng không biết nữa, nhưng quả thực đêm qua cánh cửa đó đây một cái là đã mở ra rồi!” - Đường Phong cảm thấy giờ thì thật khó mà biện luận.

“Được rồi, được rồi! Cứ coi như cánh cửa đó không khóa, thiết bị cảnh báo cũng không kêu đi chằng nữa, vậy sau khi

hai người vào trong cung điện Mùa Đông thì nhìn thấy gì vậy?” - Tymoshenko hỏi.

“Nhìn thấy u hồn! u hồn của hoàng hậu Một Tạng!” - Lương Viện ưu tư nói.

Trong giây phút này, Tymoshenko ngạc nhiên đến nỗi sững sờ nhìn Lương Viện hồi lâu, không biết nên nói gì.

2

Ngược lại, lúc này Lương Viện đã bình tĩnh trở lại không còn hoảng hốt như ban nãy, cô tường thuật lại hết sức sống động với Tymoshenko cuộc gặp kinh hoàng trong cung điện Mùa Đông, đặc biệt là chuyện gặp u hồn của hoàng hậu Một Tạng ở trong khu triển lãm Trung Quốc. Tymoshenko nghe xong, sững sờ ngây người một hồi mới hỏi: “Những gì các

bạn... các bạn nói đều là thật sao?”

“Tuyệt đối chuẩn xác!” - Lương Viện thề thốt.

“Không đúng! Hai người xông vào cung điện Mùa Đông là thật, nhưng chuyện gặp u hồn sau đó là do hai người bịa ra phải không?” - Tymoshenko không sao tin nổi.

Đường Phong nói rất nghiêm túc: “Chúng tôi quả thực đã nhìn thấy u hồn đó!”

“Vậy tôi hỏi anh, u hồn đó trông thế nào?” - Tymoshenko hỏi.

“Hình dáng u hồn chúng tôi không trông rõ, chỉ nhìn thấy toàn thân u hồn mặc một chiếc áo choàng trắng, tóc xõa ra, còn cả ánh sáng... - Đường Phong ra sức miêu tả cảnh tượng đêm qua.

“Khà khà, Đường Phong, chắc là anh xem nhiều phim kinh dị quá rồi phải không? Những năm qua ở cung điện Mùa Đông, tôi cũng từng nghe một vài truyền thuyết đại loại liên quan tới u hồn cung điện Mùa Đông, nhưng đó chỉ là truyền thuyết, còn từ trước đến nay chưa từng có ai nhìn thấy, anh may mắn thật đấy, vừa mới đến ngày đầu tiên mà đã trông thấy rồi. Hơn nữa lại còn nói là... u hồn của hoàng hậu Một Tạng gì đó?”

“Bởi vì chúng tôi phát hiện ra đầu tượng phật Lư Xá trong tủ trưng bày biến mất, chính là đầu tượng phật mà anh bảo rằng trong đó có cất giữ xương sọ của hoàng hậu Một Tạng!” - Đường Phong tranh luận.

Không ngờ, nghe Đường Phong nói vậy, Tymoshenko liền bật cười, cười xong, anh chậm rãi nói: “Đường Phong, tôi thật sự nghi ngờ hai người đêm qua bị mộng du đấy. Tôi vừa mới đi kiểm tra qua, đầu tượng phật Lư Xá mà anh nói hiện đang được đặt ngay ngắn trong tủ trưng bày của khu triển lãm Trung Quốc kia kìa, sao anh lại nói là đầu tượng phật biến mất? Anh phải hiểu rằng, mỗi tủ trưng bày trong cung điện Mùa Đông đều kết nối với thiết bị cảnh báo trong phòng giám sát, bất cứ tủ trưng bày nào bị phá hoại thì thiết bị cảnh báo trong phòng giám sát đều lập tức đổ chuông, bởi vậy, gần như không thể có người không được phép mà lại động được vào văn vật trong

đủ trong khi không hề chạm tới thiết bị báo động.”

Đường Phong bỗng chốc cứng miệng, không còn lời nào để đầu lại. Lương Viện bĩu môi nói: “Dù sao thì những gì chúng tôi nói đều là sự thật, cứ cho là mộng du đi chẳng nữa thì hai chúng tôi cũng không thể cùng mộng du một lúc, lại càng không thể mở được khóa cửa cửa chính.”

Đường Phong thấy không có cách nào để Tymoshenko tin lời mình nói, đành phải nói: “Xem ra chúng tôi không còn cách nào để khiến anh tin mình, vậy thì chúng tôi chỉ còn cách từ biệt anh tại đây thôi, nếu chúng tôi tiếp tục ở lại đây thì có thể sẽ gây thêm hiểu lầm không đáng có!” -

Nói xong, Đường Phong đứng dậy định bỏ đi.

“Đường Phong, anh định đi đâu?” - Tymoshenko truy hỏi.

Đường Phong không biết trả lời thế nào, bởi vì cơ bản anh không biết còn có thể đi đâu ở thành phố này. Tymoshenko kéo Đường Phong lại, bảo: “Đường Phong, hiện giờ anh không thể đi đâu được. Tôi không quan tâm ai đang đuổi bắt anh, nhưng hiện giờ cung điện Mùa Đông đã tăng cường cảnh giới, cảnh sát bên ngoài cũng tăng cường cảnh giác, bây giờ anh ra ngoài là rất dễ bị cảnh sát bắt lại, nếu như vậy thì tôi cũng bị liên lụy. Bởi vậy, bất luận là đối với anh hay đối với tôi thì hiện giờ anh ở đây vẫn là an toàn nhất.”

Đường Phong quay lại nhìn Tymoshenko, anh thấy Tymoshenko nói có lý, nên không kiên quyết đòi bỏ đi nữa.

Tymoshenko cảnh báo Đường Phong lần nữa:

“Bất luận anh có nghe thấy gì, và kể cả cửa có khóa hay không, thì anh cũng nhất định không được đến cung điện Mùa Đông nữa. Nếu lại gây ra chuyện, thì sẽ không giải quyết dễ dàng thế này được nữa đâu!”

Đường Phong gật gù: “Được, tôi nhớ rồi!”

“Giờ tôi có việc phải ra ngoài, buổi chiều tôi sẽ mang chút đồ ăn đến cho các bạn, hai người cứ ở yên đây nhé. Nếu như chán quá thì hãy đọc sách ở chỗ tôi

đây.

Tôi nghĩ các bạn sẽ hứng thú với những cuốn sách này đây!” - Nói xong, Tymoshenko liền vội vàng rời khỏi văn phòng.

Tymoshenko rời khỏi văn phòng, xuyên qua những dãy hành lang dài miên man của cung điện Mùa Đông, đi thẳng tới khu triển lãm Trung Quốc trên tầng ba. Anh đứng trước cửa khu triển lãm Trung Quốc chần chừ do dự hồi lâu rồi mới bước vào bên trong. Trong khu triển lãm không có du khách nào khác, chỉ có một mình anh đứng giữa căn phòng. Anh nhìn xung quanh, đây là nơi mà anh vốn rất quen thuộc. Không phát hiện ra hôm nay ở đây có gì khác trước đây, nhưng đầu óc

anh vẫn không ngừng hiện lên cảnh tượng mà Đường Phong và Lương Viện gặp phải rồi tường thuật lại.

“U hôn? Người đàn bà trong tháp? Hoàng hậu Một Tạng?...” - Từng cảnh tượng hiện lên trong đầu khiến

Tymoshenko tim đập chân run. Anh lại nhìn thấy đầu pho tượng phật Lư Xá đẹp đến nỗi khiến người ta phải nín thở. Giây phút này, đầu tượng phật Lư Xá vẫn giống như trước đây, lặng lẽ trưng bày tại vị trí chính giữa, nổi bật trong tủ triển lãm, miệng pho tượng hé môi cười, chăm chú nhìn từng người đi ngang qua mình.

Tymoshenko bước nhanh tới phía trước, anh nhào người lên tủ, thành kính quỳ trước mặt tượng phật Lư Xá, mặt đối

mặt, chăm chú nhìn tượng phật trong tủ
hồi lâu. Tymoshenko đã bị pho tượng
chinh phục, bị vẻ đẹp Đông Phương đặc
trung của nó chinh phục. “U hồn?” -
miệng Tymoshenko lẩm rẩm thốt ra từ
này, ngay lập tức, anh ngồi xồm xuống
đất, mỉm cười nói rằng: “Tượng phật đẹp
thế này, sao lại có thể là u hồn được? Bà
đã chờ đợi hàng nghìn năm trong tháp chỉ
vì sự hồi sinh ngày hôm nay, để thế nhân
cảm thán trước vẻ đẹp của bà!” Mãi lâu
sau, khi du khách trong gian triển lãm
dần dần đông lên, Tymoshenko mới đứng
dậy trước tượng phật Lu Xá; rồi khi
bước ra khỏi gian triển lãm, anh lại quay
lại nhìn pho tượng thêm lần nữa, ánh mắt
lóa lên tia hoảng loạn, bất an.

Tymoshenko tới phòng giám sát ở tầng một, tìm người bảo vệ phụ trách an ninh mà anh quen biết: “Sergei, có thể chỉnh cho tôi xem một chút hình ảnh ghi lại gần gian triển lãm Trung Quốc đêm qua không?”

“Ở đó, gần gian triển lãm không có camera, chỉ có hai thiết bị báo động gắn ngoài hành lang thôi!” - Sergei đáp.

Tymoshenko nghe thấy vậy, lầu bầu: “Chết tiệt! Sao lại không có camera giám sát nhỉ?”

“Anh biết rồi đấy, bản thân cung điện Mùa Đông vốn dĩ đã là di sản văn hóa quan trọng, phần lớn trong các gian trưng bày đều không tiện gắn thiết bị ghi hình là để giữ gìn văn vật. Trọng điểm bảo vệ

của chúng ta chủ yếu là bên ngoài, quảng trường lân cận này, đường phố này, một vài dãy tường bao quanh cung điện Mùa Đông này, camera giám sát trong cung điện Mùa Đông khá ít, chỉ đặt ở một vài lối đi quan trọng thôi!” - Sergei giải thích.

“Trên lối đi quan trọng?... Vậy anh cho tôi xem camera giám sát trên cầu thang từ tầng hai thông lên tầng ba, tôi nhớ hình như trên đó có lắp một cái.”

“Đúng vậy, ở đó có một cái, để tôi tìm cho anh!” - Sergei vừa giúp Tymoshenko điều chỉnh camera ghi lại hình ảnh trên cầu thang đêm qua vừa hỏi: “Sao rồi, chỗ các anh không mất thứ gì chứ?”

“Không mất, tôi chỉ muốn xem lại

camera thôi.” “Nhưng kẻ đột nhập đêm qua đã chạm vào thiết bị cảnh báo ở tầng hai, anh nghi ngờ hẳn đã đột nhập lên tầng ba?”

“Tôi không biết, chỉ là có chút lo lắng!”

“Theo như tôi thấy, sự việc đêm qua không giống như hành vi trộm cướp gì, rút cuộc cũng không bị mất văn vật nào, khả năng chỉ là do một du khách nào đó không ra về sau khi bảo tàng đóng cửa, nhưng kỳ lạ ở chỗ chúng tôi đã lục soát tất cả các gian triển lãm cũng không tóm được kẻ đột nhập phi pháp đó. Ban này những cảnh sát của cục cảnh sát cũng đều cho rằng vì thiết bị cảnh báo của chúng ta xảy ra sự cố, khiến họ uổng công đến đây, hiện giờ thì nhóm cảnh sát đó cũng

về hết rồi.” “Cảnh sát thực sự cho rằng như vậy ư?”

“Đúng, bởi vì trước đây ở chỗ chúng ta cũng đã từng xảy ra chuyện tương tự, lúc tôi trực ban ở đây cũng đã gặp phải một lần, nhưng mỗi lần xảy ra chuyện như vậy vừa không bị mất văn vật, cũng không tóm được kẻ đột nhập phi pháp; nên lần nào cảnh sát rút ra kết luận cũng đều cho rằng thiết bị cảnh báo của chúng ta có vấn đề mọi chuyện cuối cùng kết thúc như vậy, sau đó cũng không xảy ra vấn đề gì nghiêm trọng cả.”

“Ồ!.. Tôi nhớ ra rồi, mấy năm trước, có một lần tôi bị dựng dậy lúc nửa đêm, cũng giống như tình hình đêm qua!” - Tymoshenko cố gắng hồi tưởng lại,

nhưng anh không sao nhớ nổi tình tiết chuyện trước đây.

Hình ảnh cầu thang trong camera đã được điều chỉnh. Sergei đang chuẩn bị tua lại thời gian trong camera đến hai giờ 30 phút sáng, nên nói với Tymoshenko: “Thời gian này người của chúng tôi đã xuất hiện ở đây rồi, nếu như có thể phát hiện ra điều gì thì chắc là phải trước hai rưỡi sáng!” - Sau đó, Sergei bắt đầu tua lại.

4

Khi camera tua lại đến hai giờ 20 phút, Tymoshenko đột nhiên kêu lên: “Dừng! Dừng lại!”

Sergei nghe Tymoshenko hét lên như vậy thì giật bản mình, vội vàng dừng lại đoạn

hình ảnh đang tua, ngạc nhiên hỏi

Tymoshenko: “Sao rồi? Anh nhìn thấy gì vậy?”

“Tua lại từ hai giờ 18 phút đi!” -

Tymoshenko chau mày nói.

Hình ảnh camera bắt đầu từ hai giờ 18 phút bắt đầu tua lại với tốc độ thông thường, Tymoshenko căng thẳng chăm chú nhìn màn hình. Trên màn hình xuất hiện cầu thang từ tầng hai thông lên tầng ba, trên cầu thang trải thảm đỏ, hai chiếc đèn treo tường phát ra ánh sáng âm u trong cung điện Mùa Đông tối om, Tymoshenko cảm thấy một không khí kỳ dị. Khi thời gian cận kề hai giờ 20 phút, Tymoshenko mở to mắt, nhìn chăm chăm lên cầu thang trên màn hình, nhưng khi

thời gian trôi đến hai giờ 20 phút thì thời gian dường như ngưng lại... màn hình camera lốm đốm trắng như bông tuyết, mắt Tymoshenko lúc đó bất giác thất thần, khoảng 20 giây sau, trên màn hình lại trở lại bình thường. Sergei ngạc nhiên hỏi: “Nếu không có anh nhắc thì tôi chắc chắn cũng bỏ sót chi tiết này, nhưng cái này thì nói lên điều gì vậy?”

“Tôi nghĩ nó chẳng nói lên điều gì cả, có lẽ máy móc thiết bị của các anh quả thực cần bảo dưỡng rồi đấy!” - Tymoshenko day day thái dương, điềm tĩnh nói.

“Được thôi, chúng ta xem tiếp phía trước xem sao!” - Sergei lại tiếp tục tua về phía trước. Tymoshenko không ngừng lo lắng sợ hình ảnh Đường Phong và Lương

Viện sẽ xuất hiện trên hình ảnh camera, bởi nếu như vậy thì sẽ rắc rối to, vậy là anh liền ngồi xuống, cùng Sergei kiểm tra. Tymoshenko cảm thấy may mắn khi anh không phát hiện ra bóng dáng của Đường Phong và Lương viện trên hình ảnh camera.

“Những cầu thang từ tầng hai thông lên tầng ba khác không có camera giám sát sao?” - Tymoshenko hỏi.

Sergei lắc đầu: “Không phải tất cả đều có, ngoài cái này ra thì vẫn còn một cái bị hỏng, đến cả nửa tháng nay rồi nhưng vẫn chưa sửa được.”

Tymoshenko âm thầm suy luận, nếu như những gì Đường Phong nói là thật, vậy thì họ nhất định đi từ phía cầu thang

khác. Tymoshenko lặng lẽ định thần lại, đang định ra về nhưng không hiểu sao trong đầu anh lại hiện lên cảnh tượng khủng khiếp đó - u hồn, người đàn bà trong tháp, hoàng hậu Một Tạng, camera trên cầu thang... Tymoshenko dừng bước, quay người lại, khẽ hỏi Sergei: “Anh đã từng nghe nói về u hồn cung điện Mùa Đông chưa?”

“U hồn cung điện Mùa Đông? Trước đây tôi đã từng nghe đồng nghiệp cũ kể, nhưng chưa từng gặp. Khà khà, sao anh lại hỏi chuyện này, lẽ nào anh cho rằng đêm qua...” - Sergei bỗng nhiên mở to mắt, chăm chú nhìn Tymoshenko, không dám nói tiếp.

“Chỉ là đột nhiên tôi nhớ tới truyền

thuyết u hồn trong cung điện Mùa Đông, chứ không có ý gì khác!” - Nói xong, Tymoshenko liền rời khỏi phòng giám sát.

Sergei vẫn chưa kịp phản ứng lại sau câu nói ban nãy của Tymoshenko; nhưng đợi tới khi Tymoshenko đi xa rồi, một đồng nghiệp khác mới nói với anh: “Tôi thấy ông Tymoshenko này nghiên cứu học thuật nhiều quá đến nỗi đầu óc có vấn đề rồi đấy, lại còn nghi ngờ cả u hồn chạm vào thiết bị cảnh báo nữa!”

Sergei quay lại nhìn người đồng nghiệp này, rồi lại nhìn camera trước mặt, bó tay lắc lắc đầu.

5

Đường Phong và Lương Viện trải qua

một buổi sáng vô cùng phạt nheo trong văn phòng của Tymoshenko, Đường Phong cứ giở và đọc những cuốn sách của Tymosheno, nhất là những cuốn sách tiếng Trung. Anh cũng vô cùng khâm phục số lượng sách mà Tymoshenko từng đọc; một người nước ngoài nhưng lại am hiểu về lịch sử và văn hóa Trung Quốc đến nhường vậy.

Giở hết những cuốn sách của Tymoshenko, Đường Phong lại cầm tập tài liệu mỏng trên bàn lên. Anh giở tài liệu, rồi lần nữa lặng lẽ chăm chú ngắm nhìn chân dung pho tượng trên bức ảnh đen trắng, pho tượng phật Lư Xá nghiêm trang mỹ lệ, lẽ nào đây chính là di cốt của hoàng hậu Một Tạng?

Đúng lúc Đường Phong đang suy nghĩ miên man thì Tymoshenko mang theo một ít thức ăn quay lại văn phòng. Nhìn thấy Đường Phong vẫn đang chăm chú thận thò xem phần tư liệu đó, anh cười, nói: “Anh vẫn đang nghĩ về u hồn đó sao?”

“Tôi không muốn nghĩ tới u hồn, nhưng u hồn lại cứ bám lấy tôi!” - Đường Phong thốt ra một câu giống như một lời nguyên vậy.

“Thôi nào, đừng nghĩ nữa, tôi đã tới phòng giám sát điều chỉnh để xem hình ảnh lưu lại trong camera, cơ bản không phát hiện ra u hồn nào cả; ngược lại, hai người cũng rất may mắn đấy, vì hình ảnh của các bạn không xuất hiện trong đó!” - Tymoshenko nói.

“Vậy thì may quá, nhưng sự việc đêm qua vẫn chưa được giải thích rõ ràng!” - Lương Viện nghi ngờ nói.

“Lương tiểu thư, cô nên biết rằng, trên đời này có rất nhiều chuyện vốn không có cách giải thích chính xác.

Trước đó tôi cũng đã tới khu triển lãm Trung Quốc kiểm tra lại bức tượng phật, nó vẫn nguyên vẹn đặt tại vị trí cũ trong tủ trưng bày.”

“Thật... thật không thể tin được!” - Đường Phong cảm thấy đầu óc mình càng lúc càng rối rắm.

Tymoshenko cầm phần tài liệu trước mặt Đường Phong lên, lật lật, sau đó quăng nó lên bàn, chỉ vào bức ảnh ngọn tháp trong tập tài liệu, nói với Đường Phong:

“Ngọn tháp vĩ đại này quả thật rất vĩ đại, bởi nó đã mở ra cánh cửa Tây Hạ học, đáng tiếc... đáng tiếc cái ông Kozlov chết tiệt ấy đã phá hỏng tòa tháp vĩ đại, ông ta đã dùng phương pháp thô bạo để mở tòa kho báu nghệ thuật Tây Hạ này ra. Kozlov chết tiệt chỉ là một kẻ thô lỗ đã man, một nhà thám hiểm vô văn hóa.”

Tymoshenko vừa nói vừa đâm mạnh xuống bàn.

Đường Phong ngạc nhiên nhìn

Tymoshenko, anh hiếm khi nghe thấy có học giả người Nga nào lại bình luận và đánh giá về Kozlov như vậy. Trước đây, các học giả trong nước thường chỉ trích Kozlov vì ông đã khai quật Hắc Thủy Thành bằng phương pháp thô bạo, nhưng

Đường Phong không bao giờ ngờ rằng một học giả người Nga như Tymoshenko đây, cũng bất mãn với Kozlov như vậy.

Tymoshenko lại tiếp tục oán thán: “Nếu tôi mà khai quật Hắc Thủy Thành thì sẽ hoàn mỹ hơn Kozlov gấp trăm lần, nhất là tòa tháp vĩ đại này, tôi sẽ mở tòa bạch tháp này ra bằng phương thức khoa học nhất, nhẹ nhàng nhất, lấy từng văn vật một trong tòa bạch tháp ra. Đặc biệt là pho tượng phật Lư Xá, vì nó là hóa thân của hoàng hậu Một Tạng, vì nó sở hữu nụ cười phương Đông diễm lệ nhất, vì sự cao quý, không thể khôi phục của nó. Đáng tiếc, tất cả những điều này đều bị Kozlov phá hỏng rồi, cho nên... tôi luôn

ước rằng; rồi cũng sẽ có một ngày mình cũng được mở ra một tòa tháp vĩ đại như vậy, và bên trong tháp cũng có một hoàng hậu xinh đẹp hoặc là một công chúa!”

Tymoshenko càng nói càng say sưa.

Đường Phong chăm chú nhìn anh, mãi cho tới khi anh nói xong, Đường Phong mới cười nói: “Thật không ngờ anh lại có lý tưởng đó, đáng tiếc anh đã ra đời muộn cả trăm năm.”

“Đúng vậy! Một trăm năm, nhưng một trăm năm đó so với hàng nghìn năm ngủ say trong tòa tháp của hoàng hậu Một Tạng có là gì chứ?”

“Anh khẳng định người đàn bà trong tháp chính là hoàng hậu Một Tạng sao?” - Lương Viện nửa tin nửa ngờ hỏi, tuy cô

đã từng nhìn thấy u hồn màu trắng, nhưng cô vẫn không dám tin rằng đó chính là u hồn của hoàng hậu Một Tạng.

“Người đàn bà sở hữu lễ vật tùy táng tinh xảo và quan trọng như vậy chỉ có thể là hoàng hậu, hoàng hậu Một Tạng cao quý!”

“Nhưng chúng ta vẫn chưa thể biết được lịch sử hoàn chỉnh của hoàng hậu Một Tạng, bà giống như một người đàn bà trong sương khói!” - Đường Phong chán nản nói.

6

Tymoshenko gật đầu, đáp: “Đúng vậy, Đường Phong, anh nói rất đúng, đối với chúng ta hoàng hậu Một Tạng vẫn là một người đàn bà trong sương khói.

Sau khi Tây Hạ diệt vong, người Mông cổ đã hủy diệt mọi thứ của Tây Hạ, cung điện, lăng mộ, tế đàn, văn tự, tất cả mọi thứ đã từng ghi chép về lịch sử và văn hóa Tây Hạ, để đến nỗi chúng ta ngày nay chỉ biết rất ít về lịch sử Tây Hạ. Sau khi Nguyên Hạo chết, hoàng hậu Một Tạng bước lên đỉnh cao của quyền lực, nhưng gia tộc Một Tạng đã nhanh chóng suy vong từ đỉnh cao quyền lực đó, còn người phụ nữ này đã phải chịu đựng nỗi đau khổ và dằn vặt như thế nào? Căn cứ theo tài liệu lịch sử mà chúng ta nắm được để suy đoán thì năm đó tuổi tác của bà không nhiều lắm, lẽ nào bà lại xuất gia làm ni cô? Sau đó, bà còn sống thêm được bao nhiêu năm nữa? Chúng ta hoàn

toàn không biết. Điều này, đối với một học giả nghiêm túc mà nói thì không thể bỏ qua được, bởi vậy tôi cứ nghiên cứu mãi pho tượng và tòa tháp vĩ đại này.”

“Tôi còn nhớ hôm đó anh từng nói: các học giả của phía anh đã từng kiểm nghiệm qua tuổi tác của bộ xương đó, nói rằng nó là của một người phụ nữ trên dưới 30 tuổi, tuổi đó hình như có phần khớp với tuổi của hoàng hậu Một Tạng. Theo tính toán của tôi, tuổi tác của hoàng hậu Một Tạng trong lịch sử phải lớn hơn một chút, bởi vậy tôi vẫn chưa thể hoàn toàn tán đồng với quan điểm của anh!”

“Đường Phong, vấn đề mà anh nói tôi cũng từng nghĩ tới, căn cứ theo ghi chép lịch sử, Một Tạng Thị trước khi gả cho

Nguyên Hạo đã từng kết hôn, dựa vào tuổi tác suy đoán thì lúc sinh hạ Lượng Tộ cho Nguyên Hạo thì ít nhất bà cũng gần 30 tuổi rồi. Lượng Tộ kể ngôi khi còn bọc trong tã lót, hơn 10 năm sau, gia tộc Một Tạng quyền lực che kín bầu trời; nên căn cứ vào suy đoán này thì khi gia tộc Một Tạng sụp đổ, hoàng hậu Một Tạng ít nhất cũng phải trên dưới 40 tuổi. Nhưng tôi cho rằng, lúc Một Tạng sinh Lượng Tộ chắc là vẫn còn rất trẻ, và đợi tới khi gia tộc Một Tạng sụp đổ thì bà cũng chỉ trên dưới 40 tuổi mà thôi, từ đó so sánh với nghiên cứu về bộ hài cốt này cũng khá hợp lý mà.”

“Đây chỉ là sự suy luận của cá nhân anh, nhưng không phù hợp với tinh thần khoa

học!” - Đường Phong cười, nói với Tymoshenko.

Tymoshenko lại xoa xoa thái dương rồi nói tiếp: “Đúng vậy, đây quả thực là có chút quan điểm cá nhân, nhưng tôi vẫn tin rằng như vậy. Bộ hài cốt này trẻ như vậy còn nói lên một điều: nó chứng minh rằng hoàng hậu Một Tạng sau khi gia tộc lui bại cũng không còn sống

“Ý anh là, Lương Tộ, con trai một của bà rất có khả năng đã hại chết chính mẹ đẻ của ông ta?” - Đường Phong kinh ngạc nói.

“Chính là ý đó!”

Tymoshenko nói xong, phòng làm việc liền chìm trong im lặng. Sau một hồi lâu, Lương Viện mới nói:

“Được rồi! Được rồi! Các anh nói đến hài cốt, xác phụ nữ nhiều quá đấy, cái u hồn mà em gặp phải cũng đủ khiếp sợ rồi!”

Tymoshenko khẽ lắc đầu, anh muốn sắp xếp lại tư duy của cả ngày hôm nay, nhưng anh càng muốn sắp xếp lại, đầu óc anh lại càng rối rắm. Rút cuộc, Tymoshenko điềm tĩnh nói: “Đường Phong, không phải tôi không tin những gì các bạn nói, tuy tôi chưa từng gặp u hồn mà hai người kể đó, nhưng tôi tin những gì các bạn gặp đêm qua đều có nguyên nhân của nó, để tôi nghĩ thêm xem sao, có lẽ tôi cũng có thể nghĩ ra điều gì đó... Nếu thầy giáo của tôi còn sống thì tốt quá, chắc chắn ông có thể giải thích rõ

mọi thứ!”

“Ý anh là giáo sư Boris?” - Đường Phong hỏi lại.

“Đúng vậy, giáo sư Boris, ông quả là người trí tuệ, hiền từ, bác học, đến tận bây giờ tôi vẫn cần sự giúp đỡ của ông, nhưng ông lại rời xa chúng tôi rồi!” - Tymoshenko dừng lại một lúc, rồi quay ra nói với Đường Phong: “Tôi phải đi đây, đêm nay các bạn hãy tự lo ình. Nhớ những gì tôi nói, bất luận bên ngoài có động tĩnh gì cũng không được ra khỏi căn phòng này!”

Đường Phong và Lương Viện gật đầu. Tymoshenko đi rồi, trong căn phòng làm việc rộng thênh thang giờ chỉ còn lại Đường Phong và Lương Viện, họ không

còn lựa chọn nào khác, đành chán nản tiếp tục trải qua đêm đông lạnh lẽo này.

7

Rời khỏi nghĩa trang cạnh tu viện Kwasniewski, Ivan Pavlov tức tốc quay trở lại Cục an ninh Liên bang. Ilyushin đã đợi sẵn ở đây và bắt đầu sốt ruột, anh ta vừa nhìn thấy Ivan Pavlov liền vồ vập hỏi: “Hôm nay cậu đến tổng bộ làm gì vậy hả? Tại sao trước đó tôi không biết gì cả?”

“Sếp, là do tổng bộ nhất thời gọi tôi đến báo cáo công việc, tôi tưởng tổng bộ thông báo cho sếp rồi chứ!” “Vớ vẩn! Tôi chẳng biết gì cả, sau khi cậu đi tôi mới biết. Cậu nói những gì chỗ tổng bộ vậy?” - Rõ ràng Ilyushin rất không hài

lòng về Ivan Pavlov.

“Tôi chỉ có gì nói này, báo cáo với Tổng bộ tình hình tiến triển của vụ án.”

“Vậy cậu nói gì về Yelena vậy?” -

Ilyushin quan tâm nhất tới vấn đề này.

“Yelena à, tôi nói rằng cô ấy đã bỏ chạy cùng gã đặc công Trung Quốc đó rồi, cô ta đã phản bội anh, cô ấy muốn tự mình đi điều tra vụ án!”

“Không!” - Ilyushin đột nhiên nhảy dựng lên, gào thét: “Không! Không phải phản bội tôi mà là phản bội tổ chức, phản bội quốc gia! Tôi muốn tổng bộ hiểu rõ tất cả mọi thứ xảy ra tại đây, trong số chúng ta có nội gián, tên nội gián này chính là Yelena, còn cả cái lão già chết tiệt Makarov nữa, vì thế mà kẻ tranh ngọc

mới bị lấy mất!” “Nói thật lòng, sếp, anh tin rằng kê tranh ngọc là do Hàn Giang và Yelena lấy trộm sao?” - Ivan Pavlov hỏi lại.

Ilyushin tiến sát lại gần Ivan Pavlov, nói: “Valentin thân mến, cậu phải rõ một điều rằng, đây không phải là vấn đề tôi hay cậu tin hay không tin. Sự việc đã đến nước này rồi, cậu bắt buộc phải tin rằng, chính gã Hàn Giang đó đã cấu kết với Yelena lấy trộm kê tranh ngọc, hiện giờ chúng ta không còn lựa chọn nào khác!”

Ivan Pavlov gật gù: “Tôi hiểu.”

“Hiểu là tốt, hiểu thì phải bắt đầu hành động đi. Tôi hỏi cậu, cậu đến tổng bộ còn làm gì nữa không?”

“Còn làm gì nữa?” - Ivan Pavlov lập tức

nghĩ tới việc mà Ilyushin muốn ám chỉ, trong lòng anh thậm rủa Ilyushin lại còn giám sát cả mình. Ivan Pavlov vốn định giúp Yelena kéo dài thêm hai ngày mới nói với Ilyushin việc mình đến tổng bộ tìm kiếm tài liệu, nhưng hiện giờ xem ra không thể kéo dài được nữa, anh đành phải lấy tập hồ sơ dày cộm ra, đưa cho Ilyushin, miễn cưỡng nói: “Còn đi tìm kiếm tài liệu này nữa.”

“Tìm tài liệu? Ai bảo cậu đi tìm tài liệu?”

“Tôi tự đi, không ai bảo cả!” - Ivan Pavlov cứng cỏi trả lời.

Ilyushin nghi ngờ lật giở bộ hồ sơ, hỏi: “Misha? Cậu đi điều tra người này làm gì hả?”

“Không phải trong hồ sơ đều viết rồi đây sao? Ông ấy chính là người may mắn sống sót thứ ba trong đội thám hiểm năm đó, nhưng trước đây chúng ta vốn không biết chuyện này, bởi vậy tôi nghĩ chúng ta phải điều tra về tình hình của ông ta.”

“Tôi biết, ý tôi là sao cậu lại biết được hoặc có thể nói là sao cậu lại nghĩ tới việc đi điều tra về Misha? Trước đây, cậu có manh mối gì không?” - Ilyushin nhìn Ivan Pavlov bằng ánh mắt đầy nghi ngờ.

“Không! Trước đây tôi không hề biết ông Misha này vẫn còn sống, là tôi muốn đến tổng bộ điều tra hồ sơ của những người trong đội thám hiểm năm đó, nhưng ngoài những gì chúng ta đã nắm được ra, thì đã

tìm thấy bộ hồ sơ cũng được coi là hữu dụng này!” - Ivan Pavlov cẩn trọng trả lời.

Ilyushin chăm chú nhìn Ivan Pavlov bằng đôi mắt màu tro nhỏ xíu: “Lẽ nào không phải là Yelena bảo cậu đi điều tra sao?”

“Sếp, tuyệt đối không phải! Tuy tôi đã từng theo đuổi Yelena nhưng hiện giờ tôi đã mất liên lạc với cô ấy rồi!” - Ivan Pavlov cam đoan với Ilyushin.

Tuy trong lòng Ilyushin không hoàn toàn tin tưởng những gì Ivan Pavlov nói, nhưng cũng không tiện tiếp tục truy hỏi. Anh ta giở hồ sơ mà Ivan Pavlov mang về ra, chăm chú đọc, vừa đọc vừa hỏi: “Cậu đã đọc qua bộ hồ sơ này chưa?”

“Đọc rồi ạ!”

“Có ý tưởng gì không?”

“Tạm thời không. Nhưng nếu ông Misha đó đến giờ vẫn chưa chết, thì chắc là chúng ta có thể tìm ra ông ấy. Nhưng bộ hồ sơ này chỉ ghi chép đến năm 1988, còn những gì liên quan tới tình hình và hành tung của Misha sau đó thì không còn nữa, bởi vậy không biết gì về tình hình của ông ta sau đó, thế nên cũng không có cách nào để ra tay hành động.”

“Có thể đi điều tra nhân viên cũ trước đây của cung điện Mùa Đông mà!” - Ilyushin gợi ý.

“Vâng, sếp thật sáng suốt, ngày mai tôi sẽ đi điều tra.”

Ilyushin lại nói: “Từ bộ hồ sơ này cho thấy, việc Misha phục sinh quả là thần

kỳ, nếu quả thực ông ta vẫn còn sống thì đối với chúng ta ông ấy rất có ý nghĩa, còn vượt xa cả bản thân kế tranh ngọc. Cậu có hiểu ý tôi không vậy?”

“Hiểu chứ, tôi sẽ gắng hết sức đi điều tra. Nhưng tôi cảm giác ông Misha này có khi không còn sống nữa cũng nên, rõ ràng từ sau năm 1988 là đã không còn báo cáo nào về ông ấy, khả năng nguyên nhân chủ yếu là vì ông ấy đã chết trong năm 1988.”

“Bất luận ông ấy còn sống hay không thì cũng phải điều tra! Mà này, sao bộ hồ sơ phôi tồ này lại bị mất những ghi chép về Misha năm 1964?” - Ilyushin cũng phát hiện ra phần hồ sơ bị thiếu này.

Ivan Pavlov ghé đầu gần hơn, chăm chú

đọc. Bây giờ anh cũng mới phát hiện ra bộ hồ sơ này thiếu mất phần ghi chép về Misha năm 1964. Anh cố gắng nhớ lại cảnh tượng mình tìm thấy những bộ hồ sơ phủ đầy bụi trong kho tài liệu của tổng bộ, tất cả hồ sơ liên quan đến Misha đều đã phô tô rồi, chắc chắn không thể sót lại! Tuyệt đối không thể!

Ilyushin nghi ngờ nhìn Ivan Pavlov rồi lại nhìn vị trí bị khuyết mất trang, và chìm trong suy nghĩ.

8

Ilyushin trầm ngâm im lặng, anh ta nghĩ rằng có thể Ivan Pavlov đã vì Yelena và Hàn Giang nên mới đi tìm tập hồ sơ này, còn không anh ta điều tra về ông Misha này làm gì? Nếu như vì Yelena muốn có

những tài liệu này, thì gần như có thể khẳng định chắc chắn họ đã có manh mối, sao lại không lợi dụng manh mối của họ nhỉ... Nghĩ tới đây, Ilyushin liền gấp hồ sơ lại, nói với Ivan Pavlov: “Phần hồ sơ bị mất e rằng có liên quan tới một số thứ quan trọng nên đã bị người ta lấy cắp rồi, mấy gã quan liêu ở tổng bộ đến hồ sơ mà cũng không giữ cho tử tế.”

“Đúng quá! Chỉ có chúng ta sống chết bán sinh mệnh!”

“Tạm thời không quan tâm tới hồ sơ này nữa, trọng điểm của chúng ta vẫn là phải tìm thấy Yelena, gã Hàn Giang và Đường Phong đó!”

“Đúng vậy, sếp, mấy hôm nay tôi đã phát

hiện thêm một số chuyện, chiếc xe thể thao BMW màu đỏ đó tôi đã điều tra ra rồi. Xe đó là của một công ty cho thuê xe ô tô, khách thuê là một cô gái người Trung Quốc - tên là Lương Viện, đây là hộ chiếu cô ta đặt lại để thuê xe.

Sau đó, chúng tôi tìm ra cô ta đã thuê phòng tại khách sạn Astoria, nhưng giấy tờ họ đăng kí lại không phải là Đường Phong, cũng không phải là Lương Viện mà là một công ty của Hồng Kông.” - Ivan Pavlov báo cáo.

Ilyushin cầm lấy hộ chiếu của Lương Viện, đọc qua, miệng lẩm bẫm: “Hồng Kông, Trung Quốc? Lương...Viện? Công ty của Hồng Kông?” - Anh ta ra sức tìm trong trí nhớ của mình xem có ấn tượng

gì về cô gái Trung Quốc này không nhưng lại không nghĩ ra bất cứ tình huống nào có liên quan tới cô ấy cả... Ilyushin quảng hộ chiếu của Lương Viện lên bàn, nói với Ivan Pavlov:

“Ngày nhập cảnh của cô gái này không trùng với Đường Phong, xem ra tổ chức của họ lại phải thêm người đến, có khi không chỉ một người thôi đâu, còn cái công ty của Hồng Kông đấy có khi chỉ là một công ty ảo, căn phòng tại khách sạn Astoria đó rất có khả năng là cứ điếm của bọn họ tại Saint Petersburg.”

“Đúng thế! Hôm đó dưới chung cư của Yelena, xem chút nữa là chúng ta đã tóm được Đường Phong, rút cuộc tự nhiên có một chiếc BMW từ đâu lao tới đón

Đường Phong đi, rất có khả năng họ lại có người đến Saint Petersburg.” - Ivan Pavlov phụ họa.

“Xem ra bọn họ không đạt được mục đích thì sẽ không dừng tay đâu! Căn hộ của Yelena mấy hôm nay có động tĩnh gì không?”

“Mấy hôm nay rất im ắng, tôi còn đưa người tới lục soát cả nhà của Makarov, nhưng không thu hoạch được gì cả. Ngoài ra, lúc chúng tôi cũng đã tới khách sạn Astoria, Đường Phong và cô gái đó đều không ở đấy, nhưng vật dụng vẫn còn trong phòng, bởi vậy tôi đoán chắc họ vẫn sẽ quay về. Có điều người của chúng ta canh gác ở đó đã hai hôm nay mà vẫn không thấy bóng dáng họ đâu cả. Quả là

kỳ lạ, Hàn Giang và Yelena, còn cả Đường Phong nữa, đám người này chắc là vẫn còn ở Saint Petersburg, nhưng chúng ta lại không tóm được lấy một người, rút cuộc họ trốn ở đâu nhỉ?” - Ivan Pavlov nghi ngờ nói.

Ilyushin đáp: “Nhất định là chúng có chốn nương thân, căn cứ theo tài liệu của chúng ta cho thấy, hiện giờ chắc là Hàn Giang đang ở cùng Yelena, Makarov, còn cả cái gã tự xưng là phiên dịch nữa, bọn họ ít nhất có bốn người; còn Đường Phong ít nhất cũng đang ở cùng cái cô gái tên là Lương Viện đó. Tôi đoán hai nhóm bọn chúng vẫn chưa gặp nhau đâu, chúng ta phải ngăn chặn việc chúng gặp nhau, phải công kích để xử lý từng nhóm

một.” “Ra là như vậy, nhưng hiện giờ chúng ta ngoài việc chờ đợi họ xuất hiện ra thì gần như không có cách nào khác.”

“Đề tôi nghĩ xem, đề tôi nghĩ xem. Đường Phong thì chúng ta không quen, nhưng Yelena và Makarvo chúng ta đã quá rõ rồi, bọn họ còn có chỗ nào trú chân, ở Saint Petersburg này nhỉ? Đúng rồi! Sao chúng ta lại quên mất chỗ đó chứ!” - Ilyushin đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

“Cục trưởng, anh nghĩ đi đâu vậy?”

Ilyushin vẫy tay một cái, Ivan Pavlov liền ghé tai lại, hai người họ thì thầm to nhỏ vài câu, Ivan Pavlov gật đầu lia lịa. Giao phó nhiệm vụ xong, Ilyushin lạnh

lùng cười, nói: “Khà khà, Yelena, Hàn Giang và cả thầy giáo thân yêu của tôi nữa, các người không thoát khỏi được tay ta đâu!”

Ilyushin nói xong liền bật ra tràng cười gian xảo ớn lạnh. Ivan Pavlov vẻ ngoài thì hùa theo cười nhưng trong lòng không khỏi lo lắng thay cho Yelena.

chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 13

Nhà của u hồn

Hàn Giang không biết mình đã bật ra tiếng gào thét khản đặc từ phần nào trong

cơ thể, nhưng sau đó anh dốc hết sức lực, cuối cùng bóp nòng súng. Pằng! Một viên đạn bắn xuyên qua thân thể của u hồn màu trắng đỏ; bóng trắng lắc mạnh một cái, nhưng nó chỉ hơi khựng lại giây lát rồi lại tiếp tục bay về phía Hàn Giang và Đường Phong...

1

Hàn Giang và Đường Phong đẩy cánh cửa ra, bước vào một tòa cung điện nguy nga tráng lệ, xung quanh tối đen như mực. Đột nhiên, một chùm ánh sáng không biết từ đâu rọi tới, ánh sáng chiếu thẳng lên người Hàn Giang và Đường Phong, chói đến mức làm hai người không mở mắt ra được. Hàn Giang và Đường Phong bước lên phía trước, chùm

ánh sáng đó cũng di chuyển theo, Hàn Giang và Đường Phong bước nhanh hơn, chùm ánh sáng đó cũng di chuyển nhanh hơn, Hàn Giang nói với Đường Phong: “Hai chúng ta chia nhau chạy đi”

Đường Phong gật đầu, hai người chia ra chạy về hai hướng khác nhau, chùm ánh sáng đó cũng chia làm hai, đeo bám bằng được Hàn Giang và Đường Phong.

Trong bóng tối của cung điện khổng lồ, đường trước mặt dường như mãi mãi không có điểm kết thúc. Xuyên qua từng cánh cửa to, từng dãy hành lang, chùm ánh sáng đó vẫn cứ bám chặt phía sau, đuổi cũng không đi. Đây là đâu? Chùm ánh sáng đó từ đâu tới? Tại sao chùm ánh sáng này lại cứ bám riết lấy mình?

Cũng không biết Đường Phong ra sao rồi?... Hàng loạt những câu hỏi như đập vào đầu Hàn Giang, anh không hiểu tất cả những chuyện này là như thế nào, anh bất chấp tất cả lao về phía trước. Đúng lúc Hàn Giang cảm thấy tuyệt vọng thì đột nhiên anh nhìn thấy phía trước xuất hiện một đường ánh sáng, đó là lối ra của mê cung? Hàn Giang lại tăng tốc, nhưng khi chòm ánh sáng đó lại gần mình thì anh lại đâm sầm vào một người. Hàn Giang định thần lại nhìn, hóa ra người mình đâm phải chính là Đường Phong. Đúng khoảnh khắc anh và Đường Phong đâm sầm vào nhau, hai chòm ánh sáng đuổi theo họ lại hòa làm một.

“Sao anh lại chạy tới đây?” - Hàn Giang

lớn tiếng hỏi Đường Phong.

“Tôi cũng không biết, tôi và anh chạy hai hướng khác nhau, chùm ánh sáng đó bám riết lấy tôi, kết quả tôi đã chạy tới đây!”

- Đường Phong hoảng loạn đáp lại.

“Xem ra chúng ta không thoát ra khỏi mê cung này rồi!” - Hàn Giang sầu não gầm lên.

“Vậy chúng ta phải làm thế nào?” Đường Phong chưa kịp nói hết câu thì trước mặt họ đột nhiên xuất hiện một bóng trắng, đó là một người mặc áo choàng trắng, không! Đó không phải là người, đó là u hồn! Bởi vì... bởi vì Hàn Giang và Đường Phong không hề nhìn thấy mặt u hồn đó.

U hồn màu trắng bay về phía họ, Hàn

Giang theo phản xạ rút súng ra. U hồn vẫn di chuyển về phía họ. Hàn Giang hai tay giương súng lên, nhưng không tài nào bóp được cò. Đường Phong hét lên:

“Mau bắn đi, mau bắn đi!”. Hàn Giang không biết mình đã bật ra tiếng gào thét khản đặc từ phần nào trong cơ thể mình, sau đó anh dốc hết sức lực, cuối cùng bóp cò súng. Pằng! Một viên đạn bắn xuyên qua cơ thể của u hồn màu trắng đỏ, bóng trắng lắc mạnh một cái, nhưng nó chỉ hơi khựng lại giây lát rồi lại tiếp tục bay về phía Hàn Giang và Đường Phong. “Bắn tiếp đi!” - Đường Phong vô cùng hoảng loạn.

Hàn Giang lại tiếp tục bóp cò. Pằng! Pằng! Pằng!. một loạt đạn bắn vào u hồn

màu trắng, bóng trắng đã biến mất rồi!
Chùm ánh sáng bao trùm lên họ cũng biến mất. Hàn Giang và Đường Phong không biết u hồn đó đã bị bắn chết hay là rút lui, nhưng tóm lại, xung quanh đã trở nên im ắng như tờ, tĩnh lặng tới mức chỉ có thể nghe thấy tiếng thở và tiếng tim đập của hai người...

Hàn Giang và Đường Phong cẩn thận rón rén, dò dẫm trong bóng tối, họ tới nơi mà ban nãy u hồn màu trắng biến mất, căng thẳng và chăm chú nhìn phía trước, nhưng trong bóng tối họ không nhìn thấy gì cả. Đột nhiên, chùm ánh sáng đó lại trùm lên người họ, Hàn Giang và Đường Phong giật bản mình, gần như cùng lúc đều cảm thấy điều dị thường phía sau.

Hai người quay lại thì ra u hồn màu trắng đó đã xuất hiện sau lưng. Căng thẳng, khủng hoảng đã đè nén Hàn Giang tới nỗi không thở nổi, anh bóp mạnh cò súng. Pằng! Pằng! Bắn hai phát súng, u hồn màu trắng trước mặt lại biến mất, nhưng ngay lập tức cảnh tượng khiến họ vô cùng khiếp sợ đã xuất hiện: cung điện khổng lồ đang tối đen, đột nhiên vô số đèn điện bùng sáng, khiến nơi đây không khác gì ban ngày, rồi vô số u hồn áo trắng chập chờn trước mặt họ, đang tiến lại gần họ. Hàn Giang và Đường Phong áp lưng vào nhau thở hắt hắt, họ đều trợn mắt sững sờ, không biết phía trước sẽ là điều gì đây?

Vô số u hồn màu trắng đang bay tới chỗ Hàn Giang và Đường Phong, có u hồn đã đến trước mặt hai người. Cuối cùng thì Hàn Giang và Đường Phong cũng đã nhìn thấy dung nhan của u hồn, đó là một khuôn mặt chi chít mụn bọc, không ra hình mặt người, chỗ mụn bọc vẫn còn đang chảy mủ. Hàn Giang và Đường Phong giật thót tim, giây phút này rút cuộc họ đã chắc chắn: những thứ này không phải là người mà là u hồn, bởi vì khuôn mặt này không phải là mặt người. Hàn Giang và Đường Phong vô cùng tuyệt vọng tựa vào nhau, u hồn bên cạnh họ càng lúc càng đông. Đột nhiên, cung điện ban nãy vẫn còn nguy nga tráng lệ mà trong phút chốc đã biến thành đường

công ngầm tôi tắm âm ướt, đây rầy những con chuột to béo và biết bao là u hồn. Từng đàn chuột lao tới tấn công họ, khắp người Hàn Giang chuột bò lổm nhổm, khiến anh tuyệt vọng. Anh cảm thấy tắc thở, anh muốn hét, muốn kêu cứu, muốn giãy giụa lần cuối trước khi chết, nhưng anh đã không còn chút sức lực nào, anh không hét được thành tiếng. Anh quay đầu trông thấy Đường Phong, lúc này Đường Phong đã bất tỉnh và đang thoi thóp! Không thể chết ở đây như vậy được, không thể chết tại căn phòng của u hồn được!

Hàn Giang bắt đầu dồn hết sức lực, anh hất hai con chuột trên cánh tay xuống, vươn cánh tay rắn chắc tóm lấy bàn tay

đang bóp cổ mình, dốc hết chút sức lực còn lại để giằng bàn tay mà anh không nhìn thấy, bàn tay vận mệnh đó ra. Nhưng mọi nỗ lực của anh hình như đều vô ích, anh cảm thấy mình đang mất dần từng chút sức lực, còn cánh tay đang bóp nghẹt cổ anh lại càng lúc càng thắt chặt hơn. Cuối cùng, anh tuyệt vọng tò bở kháng cự, chỉ biết bật ra tiếng kêu yếu ớt. Hàn Giang mở tròng mắt, xung quanh tối đen, đây là đâu? Anh quệt mồ hôi trên trán nhưng cảm thấy toàn thân lạnh toát. Hàn Giang ngồi dậy trên ghế sofa, nhìn đồng hồ trên tường, 11 giờ đêm. Xem ra mình vừa mới chợp mắt đã bị cơn ác mộng đó đánh thức. Anh lặng lẽ ngồi một lúc, lúc này anh mới nhớ là hiện giờ

mình vẫn đang ở trong căn hộ của Victor. Tiếng kêu yếu ớt của Hàn Giang ban nãy đã đánh thức Yelena, Yelena chầm nển, lo lắng hỏi: “Anh sao thế?”

Hàn Giang thở dài, nói: “Anh mơ thấy ác mộng!”

“Ác mộng?”

“Đúng vậy, cơn ác mộng rất đáng sợ, anh mơ thấy anh và Đường Phong ở trong một cung điện nguy nga tráng lệ, rồi bọn anh bị hai chùm ánh sáng đeo bám, giống như... giống như chúng ta ở chính giữa sân khấu còn xung quanh đều là khán giả, nhưng... nhưng khán giả xung quanh lại toàn là u hồn, chúng nhào tới bọn anh, anh nổ súng rồi nhưng vô ích. Đừng như bọn anh đã tới nhà của u hồn, đám u

hồn đó càng lúc càng đông, cung điện vốn nguy nga tráng lệ trong chớp mắt bỗng biến thành đường cống ngầm tối đen, ẩm ướt, chuột cống nhung nhúc. Bọn anh không còn sức để kháng cự nên đã bị những u hồn và đám chuột bọ đó gặm nuốt ngấu nghiến. Sau đó... sau đó thì anh tỉnh giấc!” - Hàn Giang nhớ rất rõ cơn ác mộng ban nãy.

“Em lại cứ tưởng rằng anh mơ thấy ở bên em, hóa ra là Đường Phong!” - Yelena giả vờ ra vẻ hờn dỗi.

Hàn Giang lắc đầu, nói: “Yelena, anh không đùa đâu, anh rất ít khi nằm mơ, giấc mơ này khiến anh có cảm giác bất an!”

“Em thấy anh có vẻ sợ và lo lắng cho lần

hành động ngày mai. Trung Quốc các anh không phải đã có câu ‘Ngày nghĩ sao đêm chiêm bao là vậy’ ư?’ - Yelena cười nói.

“Sợ ư? Có lẽ có chút, nhưng đó không phải là điều chủ yếu, cơn ác mộng này khiến anh cảm thấy nguy hiểm, anh cảm thấy một mối nguy hiểm vô cùng to lớn đang cận kề chúng ta, hơn nữa khả năng Đường Phong đã gặp nguy hiểm thật rồi. Cậu ấy chỉ có một mình, ngộ nhỡ gặp nguy hiểm thì cũng không đủ sức chống chọi!”

- Hàn Giang khẳng định.

Yelena vỗ vỗ vai Hàn Giang: “Em thấy anh mấy hôm nay mệt mỏi quá rồi đấy, đừng nghĩ ngợi nữa, tranh thủ thời gian

ngủ ngơi đi, sáng sớm mai là phải hành động rồi!”

Hàn Giang nắm ngay lấy tay Yelena:

“Em nhất định phải tin anh, trực giác của anh từ trước đến nay rất chuẩn, anh thấy ở đây không thể ở lâu được đâu, chúng ta nhanh chóng di chuyển thôi!”

“Ý anh nói là chúng ta di chuyển ngay trong đêm sao?” - Yelena ngạc nhiên.

Hàn Giang gật gật đầu, đáp: “Anh không biết nguy hiểm gì đang chờ đợi chúng ta, nhưng anh cảm thấy họ đang ở rất gần chúng ta!”.

“Họ? Ilyushin?”

“Không biết, có thể là Stephen hoặc là ai đó có hứng thú với chúng ta!”

“Vậy bây giờ chúng ta có thể đi đâu?”

Hàn Giang ngẫm nghĩ một lúc, đáp:
“Đằng nào ngày mai chúng ta cũng sẽ đi
thăm dò công ngầm, vậy thà chúng ta
hành động trước còn hơn, không biết
chừng u hồn đó hiện đang ngủ trong căn
buồng nhỏ cũng nên!”

Yelena yên lặng suy nghĩ một lúc rồi mới
hỏi lại Hàn Giang: “Em có thể đi cùng
anh ngay bây giờ nhưng còn cha thì sao?
Ông có cùng hành động với chúng ta
không?” “Hiện giờ chỉ còn cách đưa cha
em đi cùng, chúng ta giờ đã không còn
chốn ăn náu ở thành phố này nữa.

Ilyushin không tha cho chúng ta đâu,
Stephen cũng có thể xuất hiện bất cứ lúc
nào, chỉ có chúa mới biết được sẽ còn
gặp ai nữa!”

“Được, vậy ta sẽ làm theo anh nói, nhưng nên hỏi ý kiến cha em đã, ông có kinh nghiệm hơn chúng ta nhiều!” -

Yelena đồng ý với Hàn Giang, cô đi đến phòng ngủ của Makarov gọi ông dậy.

3

Hàn Giang cũng gọi Từ Nhân Vũ dậy. Không ngoài dự đoán của Hàn Giang, Makarov nghe xong chủ ý của Hàn Giang liền cười, nói: “Tôi cũng ngủ cả ngày nay rồi nên muốn xuất phát sớm, bây giờ xuất phát là đẹp đấy, hơn nữa nơi đây cũng không phải là chỗ ở lâu được.”

Từ Nhân Vũ vẫn mắt nhắm mắt mở, có vẻ không hài lòng, nhưng thấy Hàn Giang, Yelena và Makarov đã nhất trí như vậy nên cũng không thể nói thêm gì

nữa. Bốn người thu dọn những đồ đạc cần thiết rất nhanh chóng rồi lên đường, Makarov không khỏi lưu luyến nhìn lại căn hộ của con trai, miệng lẩm bẩm:

“Liệu chúng ta có còn quay lại không?”

“Chúng ta sẽ quay về nhanh thôi!” - Yelena an ủi Makarov.

Bốn người rời khỏi căn hộ của Victor, dò dẫm xuống cầu thang. Xe của Yelena để trong bãi đỗ cách chỗ họ ở hai con phố, nên bốn người đi qua những dãy phố không bóng người để đến bãi đỗ xe đó.

Nhưng đứng lúc họ rẽ ngoặt, chuẩn bị qua đường thì mấy chiếc xe con màu đen cũng rẽ tới từ một dãy phố khác. Tuy những chiếc xe này không có bất cứ kí

hiệu nào, nhưng Yelena vẫn nhận ngay ra chúng, cô giơ tay trái ra hiệu mọi người đứng nép vào góc phố.

Bốn người nép trong bóng tối ven đường, đợi tới khi mấy chiếc xe đỏ bám còi đi qua, Yelena mới quay lại nói với Hàn Giang: “Xem ra trực giác của anh rất chuẩn đấy, đó đều là xe của Cục an ninh Liên bang, hơn nữa có một chiếc chắc là của Ilyushin!”

“Ilyushin cũng đến sao?” - Hàn Giang ngạc nhiên hỏi.

“Xem ra họ vội vàng lao đến đây là vì chúng ta đấy!”

- Yelena vừa dứt lời thì nhìn thấy vài chiếc xe màu đen đỗ dưới khu chung cư của Victor, rồi hơn chục bóng đen nhảy

xuống xe, xông vào tòa nhà với đội hình chiến đấu.

“Mau đi thôi, bị bọn họ phát hiện ra là toi đấy!” - Từ Nhân Vũ thúc giục.

Hàn Giang thì lại an ủi Từ Nhân Vũ:

“Đừng vội, đợi xem đã!”

Chỉ huy của đội quân chính là Ilyushin, Ivan Pavlov đầu dẫn theo đám đặc công xông vào khu chung cư, Ilyushin bám sát theo sau, cũng vào trong tòa nhà. Căn hộ của Victor trên tầng ba, Ivan Pavlov rón rén mò lên tầng ba rồi quay đầu lại nhìn những người phía sau, ra hiệu bảo mọi người chú ý né đi. Ivan Pavlov nhoài ra cạnh hành lang, im lặng lắng nghe động tĩnh trong căn hộ của Victor, không chút động tĩnh: “Nếu quả thực Yelena ở đây

thì chắc là họ đang ngủ rồi!” - Ivan Pavlov nghĩ tới đây liền bất giác lo lắng cho Yelena.

Ilyushin đứng phía sau thấy Ivan Pavlov mãi vẫn chưa chịu hành động nên sốt ruột, anh ta rút súng, rẽ mọi người ra, bước tới cạnh Ivan Pavlov, chát vắn: “Tại sao vẫn chưa hành động đi?”

Ivan Pavlov đang định mở miệng trả lời thì nghe thấy một tiếng “bùm” nổ vang, một chùm lửa đỏ kèm theo tiếng nổ bắn thủng cửa căn hộ của Victor, cánh cửa sắt vốn kiên cố đã bị luồng khí mạnh mở ra dễ dàng. Ivan Pavlov vội vàng ấn Ilyushin xuống vừa khi anh ta đang định xông lên.

Tiếng nổ lớn này khiến hành lang rơi

xuống không biết bao nhiêu là bụi và gạch vụn. Ilyushin đợi dứt tiếng nổ, phủi phủi bụi bặm trên đầu, ngẩng lên chửi rủa: “Mẹ kiếp, Yelena thành phần tử khùng bố rồi đây!”.

Ivan Pavlov vẫn im lặng, anh đứng ngây người tại chỗ, mà không biết là cánh tay mình đang chảy máu.

Anh nhìn căn hộ vẫn đang cháy, tim như bị thứ gì đó bóp nghẹn lại, khiến anh vô cùng đau đớn.

Hàn Giang cùng mọi người nấp cách căn hộ không xa ngây cả người ra vì tiếng nổ bất ngờ đó, Hàn Giang quay lại nhìn Yelena, anh nhìn thấy ngọn lửa bùng cháy trong mắt Yelena. Qua một hồi, Từ Nhân Vũ mới hỏi lại Hàn Giang: “Có phải anh

biết là sẽ nổ không?”

Hàn Giang nổi cáu: “Biết gì mà biết! Tôi đã nói rồi, hãy tin vào trực giác của tôi!”

“Không phải là nổ do khí ga chứ?” - Từ Nhân Vũ lại hỏi.

“Đây rõ ràng là nhằm vào chúng ta!” - Yelena tức tối nói.

“Xem ra không giống như Ilyushin ra tay, vậy chỉ có thể là..- Hàn Giang suy đoán.

“Ý anh là Stephen!” - Từ Nhân Vũ kinh ngạc.

“Ngoài tổ chức bí ẩn đó ra thì còn ai có thể làm được như vậy! Còn có ai nhất định phải dồn chúng ta vào chỗ chết nữa!” - Hàn Giang tức giận nói.

“Xem ra Ilyushin và Ivan Pavlov ban nãy

lao vào trong đó lạnh ít dữ nhiều!” - Từ Nhân Vũ lẩm bẩm.

Hàn Giang nhìn Yelena, im lặng, Yelena cũng im lặng, nhưng khi hai người quay đầu lại liếc nhìn Makarov thì bỗng thấy hai hàng nước mắt chảy ra từ khóe mắt ông. Yelena nhớ lại ban nãy trước khi đi, mình còn an ủi Makarov “Sẽ quay lại nhanh thôi!”, nhưng không ngờ mới chưa tới nửa tiếng đồng hồ mà căn hộ của Victor đã hóa thành tro!

“Cha, đừng buồn nữa, chúng ta đi thôi, may mà chúng ta không sao cả!” - Yelena an ủi Makarov.

Makarov quệt nước mắt trên má, tức giận nói: “Ta và bọn chúng quyết không đội trời chung!” - Nói xong, Makarov bước

thật nhanh, đi thẳng về phía trước. Hàn Giang và Yelena, Từ Nhân Vũ vội vàng đuổi theo sau.

4

Trong căn hộ của Victor, lửa cháy bùng bùng, cảnh sát đang trấn an hàng xóm xung quanh. Ilyushin và Ivan Pavlov bước vào căn hộ của Victor trước tiên, cửa sổ và tường bên ngoài căn hộ bị tiếng nổ phá hủy hoàn toàn, phía ngoài cửa chính bên này vẫn còn khá ổn.

Ilyushin và Ivan Pavlov kiểm tra từng căn phòng, không phát hiện thấy bất cứ thi thể nào. Ilyushin vô cùng nghi ngờ: “Lẽ nào Yelena không hề tới đây? Vụ nổ này là thế nào? Do ông dẫn khí ga?”

“Đây rõ ràng là hành vi cài nỏ!” - Ivan Pavlov nói, anh vừa mới băng bó xong cánh tay bị miếng gạch cào rách.

“Cài nỏ? Là ai ra tay? Lẽ nào là do Yelena cài rồi đợi chúng ta xuất hiện?”

“Rõ ràng không phải, theo tôi thấy thì kíp nỏ được cài đặt bên tường phía ngoài cầu thang, mục tiêu của chúng không phải là chúng ta mà là Yelena, Hàn Giang và Makarov!”

“Muốn cho Yelena và Hàn Giang nỏ tung? Vậy đó có thể là ai?”

“Anh có nhớ tôi đã từng giới thiệu với anh về tổ chức bí ẩn không?”

Ilyushin nhớ lại Ivan Pavlov đã từng kể với mình về tổ chức bí ẩn từng bắt cóc Yelena: “Ý cậu là bọn chúng cũng đã tới

thành phố này?”

“Tôi không dám khẳng định, nhưng năng lực của tổ chức bí ẩn đó quả thực không thường đâu!” - Ivan Pavlov vừa nói vừa nhặt mấy túi thực phẩm chưa bị nổ tung gần ghế sofa trong phòng khách lên rồi nói với Ilyushin: “Quả thực Yelena đã từng đến đây, hơn nữa chắc là họ mới bỏ đi chưa được bao lâu đâu.”

Ilyushin gật gù, cúi người xuống, nhặt từ gầm sofa bị rách bươm một cuốn sổ dày cộm bị cháy mất một nửa, anh lật giở cuốn sổ này ra, sau đó cười nhạt với Ivan Pavlov: “Đúng vậy, tôi hoàn toàn đồng ý quan điểm của cậu, họ vừa mới rời khỏi đây thôi, đây chính là chứng cứ.” Ivan Pavlov nhận ngay ra tập hồ sơ

này, chính là tài liệu liên quan tới Misha mà anh tìm cho Yelena, anh không khỏi toát mồ hôi ớn lạnh, cúi đầu, chờ đợi Ilyushin gào thét và giáo huấn mình một bài. Nhưng lần này Ilyushin lại không làm như vậy, anh ta rất bình tĩnh lấy một túi tang vật, cẩn thận nhét tập hồ sơ vào trong túi tang vật, sau đó liếc Ivan Pavlov một cái, quay đầu bước ra khỏi căn hộ của Victor. Chỉ còn lại một mình Ivan Pavlov đứng chết trân trong căn hộ bị lửa thiêu cháy hoang tàn.

Cùng với lúc Ilyushin phát hiện ra tập hồ sơ đó, Hàn Giang, Yelena, Makarov và Từ Nhân Vũ đã chui xuống đường cống ngầm khổng lồ của Saint Petersburg.

Hàn Giang dẫn đầu, Từ Nhân Vũ và

Makarov đi giữa, Yelena sau cùng, lần lượt chui xuống, xuyên qua cửa sắt kéo, rẽ vào trong một ống cống đã hoang phế. Đi được một đoạn trong đường ống này, Hàn Giang dùng đèn pin soi phía trước, quay đầu lại khẽ nói với Makarov: “Căn phòng nhỏ đó ở ngay trước mặt.”

Hàn Giang không dám mạo hiểm tiến lên phía trước ngay mà ngồi xổm xuống chỗ cách căn phòng nhỏ không xa, quan sát một hồi. Căn phòng nhỏ lúc này không chút ánh sáng, giống hệt như lần trước khi Hàn Giang và Yelena tới, xem ra kể từ sau khi cùng Từ Nhân Vũ gặp phải u hồn từ đó đến nay, u hồn đó đã không quay lại đây.

Nghĩ tới đây, Hàn Giang đứng dậy, bước

vào căn phòng nhỏ trước tiên. Bốn chiếc đèn pin soi sáng căn phòng nhỏ dưới lòng đất, mọi thứ vẫn như cũ, Hàn Giang và Yelena không phát hiện ra ở đây có gì thay đổi so với lần trước. Makarov lại cẩn thận quan sát căn phòng này, chiếc giường gỗ nhỏ hẹp, dãy sách trên giá, và cả cây nến đã đốt cháy hết tự bao giờ trên bàn đọc sách. Makarov không bỏ qua bất cứ chi tiết nào, cuối cùng, ông ngồi xuống cạnh chiếc bàn, miệng lầm bầm: “Giống hệt như cảnh tượng trong mơ của tôi, chỉ thiếu Misha thôi!”

“Đó là bởi vì bác đã nghe chúng cháu tường thuật lại nên mới mơ thấy ác mộng.” - Hàn Giang nói.

Makarov đứng dậy, đến bên giá sách

xem qua rồi nói: “Hàn Giang, từ chút thực phẩm và sách vở còn sót lại ở đây và cả tờ giấy có chữ viết trên đó mà cậu nói cho thấy, cách đây không lâu u hồn đó đã từng ở đây, có thể vì cậu xâm nhập vào, quấy rối cuộc sống của ông ta nên ông ta đã rời khỏi đây rồi.”

“Rời khỏi đây rồi? Ý bác nói là ông ta vẫn còn một chỗ ở khác?” - Hàn Giang tò mò hỏi.

Makarov gật gù: “Rất có khả năng đó, tuy ở đây hoang phế từ lâu nhưng lại rất gần với lối ra, mà ban nãy chúng ta tiến vào, nên rất dễ bị người ta phát hiện, vì thế cậu xem... ở bên đó, ở đây đều là lối thoát, có thể vào có thể ra, quả là một u hồn thông minh! Nếu tôi đoán không lầm

thì đây chỉ là một trong số nơi ở của u hồn, ông ta không chỉ có một nơi ở, như vậy ông ấy mới liên tục đổi địa điểm.”

“Tại sao u hồn lại phải thay đổi chỗ ở nhỉ?” - Yelena hỏi.

“U hồn sống dưới lòng đất là vì không muốn nhìn thấy người khác, đặc biệt là ai đó, tôi nghĩ chắc là u hồn muốn trốn tránh người nào đó!” - Makarov nói.

“U hồn trốn tránh người? Tôi thấy người ta mà nhìn thấy u hồn đó đều sợ chết khiếp, rút cuộc ai trốn ai không biết!” -

Từ Nhân Vũ nhớ lại cảnh tượng gặp u hồn mà không khỏi sờn tóc gáy.

5

Bốn người thấy không thu hoạch được gì trong căn buồng nhỏ dưới hầm, nên họ

rời khỏi đây bằng một lối đi nhỏ hẹp ở phía bên kia. Họ chui vào lối đi chật hẹp đó rồi đi men theo lối đi mà Hàn Giang lần đầu tiên phát hiện thấy u hồn, tiến về phía trước, rút cuộc, họ lại tới trước miệng ba đường cống ngầm song song nhau. Hàn Giang chỉ vào ba đường cống ngầm này, giới thiệu với Makarov:

“Đường cống ngầm bên trái là nơi mà ban nãy chúng ta đi ra, đường ở giữa là đường mà tôi và Yelena trước đây gặp phải một bầy chuột to...”

“Không, không phải một bầy chuột to mà là hàng ngàn hàng vạn con chuột!” - Yelena vẫn nhớ như in lần gặp đàn chuột hôm đó.

“Đúng thế, hàng ngàn hàng vạn con chuột

chiếm cứ trong ống cống, không nhìn thấy điểm tận cùng! Bởi vậy sau đó chúng tôi đã chui vào ống cống bên phải, kết quả thì đã tới quảng trường Cung điện Mùa Đông và phát hiện ra mảnh vải đó!” -

Hàn Giang chỉ ống cống bên phải nói.

Makarov nhìn nhìn ống cống ở giữa, rồi lại nhìn ống cống bên phải, cuối cùng chỉ vào ống cống bên phải nói với Hàn Giang: “Nghe cậu nói thế thì chúng ta chỉ có cách đi đường này thôi.”

Hàn Giang gật đầu, bốn người theo đội hình cũ chui vào đường ống cống bên phải. Giống như lần trước, họ đã đến một đại sảnh dưới lòng đất, ở đây xuất hiện rất nhiều đường cống, Hàn Giang dẫn mọi người đến trước một đường ống

gạch đỏ, nói với họ: “Lần trước chúng tôi đã theo ống cống gạch đỏ này đến quảng trường cung điện Mùa Đông.”

Bốn người lại chui vào ống cống gạch đỏ, họ đi rất nhanh đến ống cống dồi dào nước, men theo lối đi nhỏ hẹp bên mép ống cống chưa được bao lâu thì đã tới cạnh miệng cống thông lên quảng trường Cung điện Mùa Đông. Chui vào dưới miệng cống, Hàn Giang chỉ lên trên, nói: “Đây chính là nơi lần trước phát hiện thấy tám vải trắng”.

“Phía trên là quảng trường Cung điện Mùa Đông ư?” - Makarov hỏi.

“Đúng vậy, nhưng đương nhiên không phải là ở chính giữa quảng trường, nếu không thì chúng ta sẽ bị mọi người ở đó

quây lại xem mắt. Khà khà!” - Hàn Giang cười nói.

Makarov nhìn lên trên, những chiếc lỗ trên nắp công lộ ra hai tia ánh sáng, rọi xuống thành công ẩm ướt, “Xem ra bên trên trời đã sáng rồi!” - Makarov lẩm bầm.

“Chúng ta đã ở dưới này cả đêm rồi đây!” - Từ Nhân Vũ nói.

Yelena nhìn Hàn Giang, hỏi: “Vậy sau đây chúng ta nên đi đâu? Xem ra hôm nay chúng ta không may mắn lắm, không gặp được u hồn đó!”

“Đúng thế! Hôm nay u hồn đó hình như mất tích rồi!” - Hàn Giang nhìn lên nắp công phía trên đầu, anh rất muốn lên trên để hít thở chút không khí trong lành,

nhưng lí trí nhắc với anh rằng, làm như vậy chỉ tổ hỏng việc.

Makarov quay lại lối đi lênh láng nước cống, chỉ phía trước, nói với mọi người: “Trong tình hình không có mục tiêu thì tiếp tục tiến lên phía trước!”

Hàn Giang gật đầu, bốn người nghỉ ngơi một lúc rồi lại tiếp tục lên đường.

Đường phía trước Hàn Giang chưa từng đi qua, nên anh trở nên vô cùng cẩn thận, bước chân cũng chậm rãi hơn. Đi được một đoạn khá dài, Hàn Giang phát hiện đường ống này uốn khúc quanh co, hơn nữa càng tiến về phía trước, độ uốn lượn càng lớn, anh không biết đường cống này sẽ đưa mình đến đâu.

Một tiếng đồng hồ sau, sát tường của

đường cống này lại xuất hiện một đường cống khác. Hàn Giang lấy đèn pin soi về phía trước, trong đó rất khô ráo, nhưng cũng rất âm u, rõ ràng đây không phải là một cái cống, mà là một đường ống không biết sẽ thông tới đâu.

Hàn Giang trở nên do dự, sẽ đi theo đường ống dưới chân này tiến về phía trước hay là chui vào đường cống bên cạnh? Yelena và Makarov cũng đang quan sát lối đi này, Makarov phán đoán: “Đường ống này có vẻ như đã hoang phế rồi, nước thải trong đường ống chảy về phía trước, tôi đoán phía trước chắc là có một lối ra. Hiện giờ chúng ta phải đi tìm u hồn đó chứ không phải là để ra ngoài, bởi vậy tôi đề nghị sẽ đi vào trong

lôi đi bên cạnh đường công bên phải đó.”

“Hơn nữa u hồn chắc là sống trong đường ống hoang phế!” - Hàn Giang hoàn toàn đồng ý với đề nghị của Makarov.

Vậy là bốn người chui vào trong đường ống hoang phế. Trong đường ống hoang phế này, bốn người đi rất xa nhưng vẫn chưa phát hiện ra ngã rẽ khác, đường ống hoang phế này giống như một mê cung không có điểm kết thúc, lúc thì sang trái, lúc thì sang phải, lúc thì lên trên, lúc lại trái dài xuống dưới. Từ Nhân Vũ đi sau Hàn Giang oán thán: “Cứ đi mãi thế này thì bao giờ mới đến nơi đây?”

Hàn Giang không đáp lại, anh tiếp tục

dẫn mọi người đi một đoạn nữa thì phía trước xuất hiện một ngã rẽ hình chữ T...

6

Ngã rẽ hình chữ T? Lòng Hàn Giang bỗng chốc trở nên bất an, lẽ nào lại sắp phải đối diện với sự lựa chọn? Anh đến ngã rẽ hình chữ T, một đường ống hướng đông, tây xuất hiện trước mặt mọi người. Hàn Giang phát hiện đường ống hướng tây đã bị gạch đá chặn đứng tự bao giờ, chỉ có đường ống phía đông là vẫn có thể đi được. Anh cũng không biết nên làm thế nào, trong lòng đã cảm thấy như trút được gánh nặng vì vừa không cần phải lựa chọn, lại vừa không đối diện với đường cụt.

Makarov vốn cẩn thận, đã bước tới

trước đường ống bị bịt kín, tử mẫn quan sát chỗ bị bịt; ở đây mạng nhện giăng đầy, tích rất nhiều bụi, xem ra đã rất lâu rồi không có người tới đây. Makarov quan sát một lúc rồi mới yên tâm chỉ vào đường ống hướng đông, nói:

“Đường ống hướng tây đã bị bịt kín từ lâu rồi, nhưng mong rằng đường cống này đừng có bị bịt kín!”

Đường ống trải dài về phía đông không có nước thải, xem ra cũng sớm bị hoang phế từ lâu, đường ống này không những không bị bịt hẳn như Makarov lo lắng, mà ngược lại càng đi càng dài, như không có điểm kết thúc. Hàn Giang thầm ước lượng, đi mấy cây số trong này rồi mà sao vẫn chưa đến điểm kết thúc. Anh

vừa mệt vừa khát, nhưng dùng đèn pin soi về phía trước thì chỉ có một vùng tối đen, vẫn không nhìn thấy lối ra nào cả.

“Chúng ta nghỉ ngơi ở đây một chút nhé!” - Hàn Giang rút cuộc đã dừng lại, đề nghị.

Yelena và Từ Nhân Vũ cũng đang có ý định này, Makarov sức còn yếu hơn, vậy là bốn người tựa vào tường ống, ngồi bệt xuống đất. Hàn Giang lấy đồ ăn trong túi mang theo ra: “Thức ăn chúng ta mang theo có hạn, hơn nữa chúng ta cũng không thể tồn tại dưới thế giới ngầm này lâu được, bởi vậy tôi nghĩ: nếu không tìm thấy u hồn đó thì chúng ta cũng nên tìm thấy lối ra trước khi trời tối. Sau khi trời tối, có thể ra ngoài ăn chút gì đó, hít thở

không khí.”

“Tôi thật sự không thể tưởng tượng nổi, nếu chúng ta mãi vẫn không thu hoạch được gì thì phải làm thế nào đây? Lẽ nào cứ đi mãi như vậy?” - Yelena bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng.

Makarov an ủi Yelena: “Đừng sốt ruột con gái, nhất định chúng ta sẽ tìm thấy u hồn đó, Hàn Giang nói rất có lý, nếu hôm nay không thu hoạch được gì, thì chúng ta cũng nên tìm thấy đường ra trước khi trời tối.”

Bốn người ăn hết chỗ đồ ăn mang theo, sau đó tựa vào tường nghỉ ngơi, nhưng quả thực họ đã quá mệt mỏi, bốn người ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Trong cơn ngủ say, Từ Nhân Vũ đã mơ thấy

những năm tháng mình đi du học...

Đó là tại Berlin, London hay là tại Stockholm? Từ Nhân Vũ quả thực không nhớ rõ nữa, nhưng anh vẫn nhớ như in năm đó lạnh giá khác thường, đó là một mùa đông lạnh giá nhất mà anh từng trải qua trong đời. Anh cuộn người trong chiếc áo khoác cũ rách, đội gió tuyết bước trên những con phố xa lạ, anh tin rằng với bộ dạng của mình lúc đó nếu ngồi ven đường thì chắc chắn sẽ có người tốt bụng quẳng ình một vài đồng xu.

Anh tới trước cửa một quán ăn, nhìn chằm chằm vào tủ kính nhà hàng sát ven đường, những chiếc bánh ngọt đẹp mắt xếp ngay ngắn trong đó, khiến Từ Nhân

Vũ vốn đang bụng đói còn cào, thềm nhỏ dãi. Anh lần mò ví tiền trong túi áo, trống rỗng, còn cả giấy tờ của mình nữa cũng đã quá hạn nhiều ngày. Anh ngẫm nghĩ, chân chừ hồi lâu, rút cuộc cũng đẩy cửa bước vào nhà hàng này. Anh gọi rất nhiều món ăn ngon, đương nhiên còn có cả những chiếc bánh ngọt đẹp mắt mà anh vừa nhìn thấy trong tủ kính.

Sau khi ăn như lũ cuốn, Từ Nhân Vũ đứng dậy bỏ đi, nhân viên phục vụ trong nhà hàng chặn ngay anh lại,

“Quý khách, anh vẫn chưa thanh toán?”

Từ Nhân Vũ sững sờ chốc lát, sau đó anh ngửa hai tay ra: “Tôi không có tiền.”

“Không có tiền? Anh muốn ăn quýt bữa ăn này sao?” - Một giọng nói vang lên từ

sau lưng Từ Nhân Vũ.

Anh quay đầu lại nhìn, là ông chủ của nhà hàng, một gã béo tròn béo trọc. “Xin lỗi... thưa ngài, tôi có thể làm thuê cho ngài để trả nợ” - trong lòng Từ Nhân Vũ bắt đầu hồi hận về hành động ngu xuẩn của mình.

“Không! Chúng tôi không cần!” - Gã béo gào lên với Từ Nhân Vũ.

Từ Nhân Vũ không biết phải làm thế nào. Gã béo đó lại gần Từ Nhân Vũ, nhả ra từng chữ từng chữ qua kẽ răng: “Mày là người Trung Quốc hả? Mày là thằng Trung Quốc ăn quýt, tao sẽ tống cổ mày đến cảnh sát.”

Từ Nhân Vũ vừa cảm thấy nhục nhã vừa cảm thấy hoảng sợ, anh run rẩy nói với

gã béo: “Không! Ngài bảo tôi làm gì cũng được, nhưng xin đừng đưa tôi đến cảnh sát”. Nhưng gã béo vẫn nhất định không buông tha, Từ Nhân Vũ lùi lại phía sau, đột nhiên, tay anh chạm vào chiếc đĩa đặt trên bàn phía sau lưng. Anh không thể đi gặp cảnh sát, anh hạ quyết tâm, vớ ngay chiếc đĩa đập mạnh vào gã béo đang áp sát mình. Trông to béo hung tợn là vậy nhưng không ngờ gã lại chịu không nổi cú đập đó, Từ Nhân Vũ vừa đập một cái gã béo đã trợn mắt trắng dã, đổ xầm xuống mặt đất.

Từ Nhân Vũ thấy vậy liền bất chấp tất cả lao ra khỏi cửa hàng, nhưng anh chưa chạy được bao xa thì bị cảnh sát đuổi theo. Một chiếc xe cảnh sát hú còi truy

đuổi, còn anh đang chạy thực mạng trên vỉa hè. Từ Nhân Vũ biết là không ổn, anh thấy có một ngõ nhỏ ven đường, xe cảnh sát sẽ không lao vào đó được, nên liền chui tọt vào đó. Xe cảnh sát lao lên vỉa hè, chặn ngang đầu ngõ, cảnh sát nhảy xuống xe, cầm dùi cui xông lên. Từ Nhân Vũ chạy thực mạng về phía trước, nhưng không ngờ đúng lúc anh đang định lao ra khỏi đầu kia của con ngõ thì hia cảnh sát cao to đã chặn đứng trước mặt. Anh quay đầu nhìn lại, cảnh sát phía sau đã đuổi đến, anh không còn đường tháo chạy...

7

Từ Nhân Vũ bị mấy tay cảnh sát cao to đè bẹp xuống nền tuyết, anh gào thét thảm thiết, giãy giụa, nhưng tất cả đều vô ích.

Anh bị cảnh sát áp tải lên xe trong ánh mắt tò mò của mọi người. Anh mang theo sự nhục nhã, hổ thẹn và đau đớn đến đồn cảnh sát, rồi anh bị nhốt vào phòng tạm giam cùng với mootj cô gái điếm, lưu manh, mấy gã nghiện hút, thành viên xã hội đen, toàn những cặn bã của cái thành phố này.

Cô gái điếm ăn mặc hở hang lao tới, sờ mó khắp người Từ Nhân Vũ, miệng thốt ra toàn lời tục tĩu châm chọc anh, cuối cùng cô này nhoài lên người Từ Nhân Cũ cười lớn: “Này anh chàng Trung Quốc, em lấy rẻ thôi, có nhu cầu không?”

Ngay sau đó một gã nghiện không biết lấy từ đâu ra một ống kim tiêm, nói với Từ Nhân Vũ: “Sao rồi, có muốn thử một

phát không? Tao đảm bảo mày sẽ có cảm giác như được lên thiên đường vậy, ở đó mày có thể trông thấy thượng đế, khà khà...”

Gã nghiện vẫn chưa dứt lời thì đã bị một gã vạm vỡ xăm trổ đầy mình quẳng qua một bên, gã này dẫn theo vài người áp sát Từ Nhân Vũ, cười nhạt: “Này! Mới đến hả, mày có biết ai là đại ca ở đây không? Để tao nói ày biết”. Nói xong, gã vạm vỡ nhấc bổng Từ Nhân Vũ lên giống như nhấc một con gà con, đồng thời giơ nắm đấm đe dọa. Từ Nhân Vũ vô cùng hoảng sợ, lúc này gã nghiện cầm kim tiêm và cả ả gái làng chơi già nhìn phát ói, cũng xông tới sờ mó, đâm chọc cơ thể Từ Nhân Vũ. Từ Nhân Vũ không thể chịu

đụng được nữa, anh cầu cứu cảnh sát, nhưng cảnh sát chẳng buồn để ý đến anh, rồi nắm đám nặng trĩu của gã vạm vỡ giáng xuống người Từ Nhân Vũ, anh tuyệt vọng kêu gào...

Từ Nhân Vũ mở trừng mắt, bốn bề tối thui, anh biết mình vẫn đang ở trong đường cống ngầm hoang phế. Đột nhiên, cảm giác có thứ gì đó long lá đang ngo nguậy trên đùi mình, anh giật bản mình, mò lấy đèn pin bên cạnh, bật lên, soi về phía đùi, một vật lông lá đen thui, đó là cái gì? “Á!... chuột!” - Từ Nhân Vũ hét lên thất thanh rồi nhảy cẫng lên. Lúc này anh mới phát hiện ra, trên người Hàn Giang, Yelena và Makarov cũng đầy chuột bò lên. Bên cạnh bốn người đột

nhiên xuất hiện mấy chục con chuột to béo.

Từ Nhân Vũ hoảng hốt hét lên khiến cả đường cống ngậm vọng lại tiếng vang, kinh động cả đến những người còn lại. Hàn Giang, Yelena và Makarov vội vàng đứng dậy hất lũ chuột trên người xuống. Yelena hoảng hốt hét lên: “Lũ chuột này ở đâu ra vậy?”

Hàn Giang lấy đèn pin soi xuống đất, mấy chục con chuột bỏ chạy về phía bóng tối, anh chạy cà nhắc vài bước về phía trước, quay lại nói với mọi người: “Lũ chuột chạy về phía trước, chúng ta cũng chạy theo bọn nó xem sao!”

“Phía trước là nơi nào? Không phải là hang ổ của lũ chuột chứ? Em sợ chuột

nhất đây!” - Yelena vẫn chưa hết hoảng hốt.

“Cô đúng thật phí lời, hiện giờ chúng ta ngoài việc tiến về phía trước thì còn có đường nào khác để đi đâu, đang định nghỉ ngơi ở đây một lúc thì lũ chuột đó cũng không để yên!” - Từ Nhân Vũ oán thán.

Makarov nhìn nhìn đồng hồ, đột nhiên hét lên: “Không được, ban nãy chúng ta ngủ thiếp đi, giờ đã bốn giờ chiều rồi!”

“Bốn giờ chiều? Vậy trên mặt đất chắc là trời sắp tối rồi!” - Yelena nói.

“Xem ra chúng ta phải mau đi thôi” - Hàn Giang lẳng trong lòng, anh cũng không ngờ mình lại ngủ lâu thế. Bốn người không nói thêm gì nữa, lại tiếp tục

đi về

phía trước. Nhưng họ chưa đi được bao xa thì lại gặp phải một ngã rẽ hình chữ T. Đúng lúc mọi người đang không biết nên làm thế nào thì Hàn Giang bỗng nhiên phát hiện ra hình như chỗ này anh đã từng đi qua, anh cẩn thận quan sát, rồi đột nhiên hét lên: “Toi rồi, sao chúng ta lại đi đến đây?”

“Đây là đâu?” - Yelena hỏi.

Hàn Giang giải thích: “Em quên rồi sao? Lần trước chúng ta từ ống cống ở giữa đã đi đến đây, kết quả vừa rẽ một cái thì gặp phải hàng ngàn hàng vạn con chuột cống, còn hiện giờ chúng ta đến đây từ một đường ống khác, nếu chúng ta tiếp tục đi thẳng thì chính là nơi đã gặp bọn

chuột!”

“Sao cơ? Anh nói là phía trước sẽ xuất hiện hàng ngàn hàng vạn con chuột?” - Yelena tuy đã nhận ra chỗ này nhưng vẫn không dám tin, cô dùng đèn pin soi về phía trước, đường cống tối om, không trông thấy gì khác lạ, nhưng khi cô quét ánh đèn xuống đất và lên tường thì đột nhiên phát hiện ra: trên mặt đất và trên tường của đường ống trước mặt bò kín những con chuột to đen sì!

8

Yelena sợ đến nỗi đánh rơi cả đèn pin xuống đất, “Sao chúng ta lại đi đến đây? Thảo nào lúc nãy có chuột bò lên người em, hóa ra chỗ chúng ta nghỉ chân gần hang ổ của bọn chuột như vậy! Đáng sợ

quá!” - Yelena run rẩy nói.

“Anh cũng không biết, tóm lại chúng ta đã đi một vòng lớn dưới công ngầm.” - Hàn Giang nói.

“Nói như vậy thì chúng ta chỉ cần rẽ một cái là có thể ra khỏi công ngầm?” - Từ Nhân Vũ hỏi.

“Đúng vậy, nhưng tôi không muốn bỏ cuộc giữa chừng!” - Hàn Giang nói như đinh đóng cột.

“Anh định làm gì?” - Yelena hỏi.

“Anh muốn đi qua đó!”

“Anh muốn đi qua đoạn ống đầy rẫy chuột bọ đó sao? Anh điên rồi!” - Từ Nhân Vũ làu bàu.

Makarov phúi phúi vai, nói: “Hàn Giang,

tôi ủng hộ cậu, nhưng cậu phải nghĩ cho kĩ, có lẽ nếu rẽ thì chẳng mấy chốc sẽ ra được ngoài, còn nếu cứ đi thẳng thì sẽ còn vô số những nguy hiểm đang chờ đợi chúng ta.”

“Cháu nghĩ kĩ rồi, ở đây tụ tập bao nhiêu là chuột, vốn dĩ đã rất không bình thường rồi, cháu nghĩ nếu chúng ta đi thẳng thì nhất định sẽ phát hiện ra điều gì đấy!” - Hàn Giang nhìn Makarov khẳng định.

Makarov gật gù, nói với mọi người:

“Được thôi, bây giờ mọi người nghe tôi chỉ huy, trước tiên hãy dùng dây buộc chặt ống quần và ống tay áo lại. Sau đó lấy thứ gì đó trùm đầu lại rồi đi theo tôi, đi thật nhanh qua đây, nhớ là đừng có nhìn, đừng có kêu, chỉ tập trung đi qua,

bất luận xảy ra chuyện gì cũng không được dừng lại!”

Hàn Giang, Yelena và Từ Nhân Vũ lấy dây thừng ra, buộc chặt ống quần và cổ tay áo lại, Makarov lại dặn dò: “Ngoài ra, tốt nhất là chúng ta chia thành hai nhóm tiến lên phía trước, tiến sỹ, anh với tôi một nhóm. Hàn Giang, cậu và Yelena một nhóm. Nhớ này Hàn Giang, từ bé Yelena đã sợ những con lông lá này rồi, nếu như có chuột rơi lên người Yelena thì cậu hãy giúp nó đuổi chúng đi nhé!”

Hàn Giang nhìn Yelena, gật gật đầu với Makarov. Makarov và Từ Nhân Vũ chuẩn bị xong xuôi, hai người vịn vào nhau, tiến vào đường cống nhưng nhúc nhúc, Hàn Giang lấy vai đỡ Yelena cùng

tiến lên theo.

Thứ mềm nhũn dưới chân không phải là thảm mà là từng đàn chuột. Bọn chuột kêu rống lên thảm thiết, Hàn Giang mặc kệ, cố gắng hết sức giữ bình tĩnh, dần dần, chân anh cũng mất cảm giác, bước từng bước lên phía trước như một cái máy... Đột nhiên, một con chuột to tướng rơi lên tóc Yelena, Yelena hét toáng lên thất thanh, Hàn Giang vội vàng tóm lấy con chuột đó quăng đi.

Phía trước, một vùng hơi nước trắng xóa che kín tầm nhìn của Hàn Giang, anh trông thấy Makarov và Từ Nhân Vũ đã tiến vào trong vùng hơi nước đó. Anh cảm thấy nóng nực, bức bí, nhiệt độ ở đây đột nhiên cao hơn ban nãy. Hàn

Giang đã bắt đầu hiểu ra tại sao ở đây lại tập hợp nhiều chuột cống đến vậy, bởi trong mùa đông lạnh giá khô hạn thì ở đây ẩm áp và ẩm ướt hơn những chỗ khác.

Hàn Giang hoàn toàn không nhìn rõ phía trước, anh nhắm chặt mắt lại, đỡ Yelena tiếp tục tiến lên phía trước. Khoảng hơn chục phút sau, chân anh rồi cũng đã có cảm giác trở lại, biết đôi chân mình lại đạp lên nền đất cứng rắn, anh mở mắt ra nhìn Yelena trong tay mình, cô vẫn đang tựa vào ngực anh, nhìn lại phía sau thì chỉ trông thấy làn khói trắng mù mịt khắp cả đường cống, hàng ngàn hàng vạn con chuột đã không còn thấy tung tích nữa.

“Xem ra chúng ta đã đi qua được rồi!” -

Makarov nói với Hàn Giang.

“Đúng vậy, chỉ có điều không biết phía trước sẽ thông tới đâu?”

Phía trước vẫn là một vùng tối đen, bốn người lại theo đội hình cũ, tiếp tục tiến lên phía trước. Đi được khoảng nửa tiếng mà đường cống này vẫn chưa có điểm kết thúc. Hàn Giang cẩn thận rón rén dẫn đầu, đột nhiên, anh phát hiện ra cạnh tường của đường cống đang đi xuất hiện một đường cống nhỏ hẹp, bên trong lập lòe những đốm sáng...

9

Hàn Giang trông thấy những đốm sáng đó liền lập tức nghiêng người áp vào tường cống, ra hiệu ọi người dừng lại. Hàn Giang quay đầu lại, dùng tay chỉ lên

lường công, khẽ nói: “Bên trong có ánh sáng!”

Hàn Giang và Yelena móc súng ra, cẩn thận rón rén rẽ vào đó, tiến vào đường công nhỏ hẹp. Ánh sáng phát ra từ một cánh cửa đá, bên trong cửa đá có gì nhỉ?

Mỗi bước đi của Hàn Giang và Yelena đều vô cùng cẩn trọng, đi được khoảng bốn mươi bước, hai người đã tới cạnh cửa đá. Hàn Giang dùng mắt ra hiệu cho Yelena, sau đó đập cửa xông vào, Yelena bám sát theo sau, cũng xông vào cửa đá đó. Nhưng họ vô cùng thất vọng khi bên trong cánh cửa đá không có người nào cả, lại càng không có u hồn.

“Lại là một căn phòng nhỏ dưới lòng đất!” - Makarov sau khi tiến vào thốt lên.

Căn phòng nhỏ dưới lòng đất này được tạo thành bởi những tảng đá khổng lồ, to hơn một chút so với căn phòng phát hiện trước đây, còn những thứ khác thì không có gì là không giống, vì đến ngay cả đồ đạc bày biện cũng tương tự căn phòng kia. Thế nhưng khi Makarov nhìn bốn bức tường xung quanh căn phòng và trần nhà, thì ông bỗng sững sờ. Hàn Giang, Yelena và Từ Nhân Vũ cũng sững sờ, vì bốn bức tường và trần nhà của căn phòng nhỏ này bị người ta dùng mực đen vẽ kín những ký hiệu và văn tự đủ hình đủ dạng. “Toàn là những chữ viết mà chúng ta không biết, còn cả kí tự bí ẩn nữa! Đây lẽ nào chính là nhà của u hồn?” - Yelena than thở.

“Mọi người xem, đó chính là văn tự Tây Hạ” - Từ Nhân Vũ chỉ lên những kí tự chi chít trên trần nhà, ngạc nhiên nói.

Hàn Giang và Makarov cũng đã nhìn thấy: “Đúng vậy, đó chính là văn tự Tây Hạ, còn cả trên tường nữa!”

- Trên một vách tường Hàn Giang cũng phát hiện ra chữ Tây Hạ.

“Tôi còn phát hiện ra cả chữ Phạn của Ấn Độ cổ, còn cả... chữ Kharosthi, chữ Tocharian! Nếu như tôi không nhầm thì ở đây còn có rất nhiều văn tự của phương Đông cổ xưa, hơn nữa không ít văn tự hiện đã thất truyền!”

- Từ Nhân Vũ chỉ lên một mặt tường khác nói.

“Đây chính là nhà của u hồn Misha!” -

Makarov lẩm bẩm.

“Mọi người có còn nhớ tập hồ sơ mà Ivan Pavlov lấy về không? Trong đó nhắc đến việc sau khi Misha bị đưa vào bệnh viện tâm thần, ông ta đã viết vẽ lên tường bệnh viện rất nhiều văn tự phương Đông mà không ai hiểu nổi!” - Yelena nhắc nhở mọi người.

Từ Nhân Vũ lại quan sát tỉ mỉ những chữ trên tường và trần nhà, đặc biệt là những văn tự Tây Hạ, anh lắc đầu: “Nếu có Đường Phong ở đây thì tốt quá, tuy tôi có thể nhận ra đó là văn tự Tây Hạ, nhưng không hiểu nghĩa của chúng”.

“Đúng vậy! Không biết Đường Phong hiện giờ sao rồi!” - Hàn Giang vô cùng lo lắng.

Makarov bước tới trước giá sách, trên đó bày kín các loại sách khác nhau, có những cuốn rõ ràng thường xuyên được người ta mở ra đọc. Ông lại tới bên bàn đọc sách, trên bàn là một tờ giấy đã hơi ngả vàng có một dòng chữ Nga được viết nắn nót bằng thể thư pháp. Makarov nhìn thấy dòng chữ này, đôi mắt ông bỗng mở to, bởi vì ông lại nhìn thấy câu nói quen thuộc đó: "Đối với thượng đế, chúng ta đều là Nekhlioudov, đối với cuộc sống, chúng ta đều là Meche Kim Duke!".

"Đây đúng là bút tích của Misha!" - Makarov khẳng định.

"Giờ thì chúng ta có thể chắc chắn là Misha vẫn chưa chết, hơn nữa còn sống tới giờ, nhưng ông ta đúng là u hồn đó

sao?” - Yelena nói.

“Misha! Anh ở đâu? Xin anh hãy ra đây. Tôi là Makarov. Năm đó trong đội thám hiểm, các anh đều gọi tôi là Ivan, lẽ nào anh quên tôi rồi sao?” - Trong căn phòng nhỏ dưới lòng đất, Makarov đột nhiên hét vang.

Hàn Giang và Yelena lại nắm chặt súng, họ sợ u hồn đáng sợ đó sẽ đột nhiên từ đâu chui ra, nhưng Makarov kêu gọi hồi lâu mà u hồn vẫn không xuất hiện trong căn phòng nhỏ, cũng không thấy bóng dáng Misha đâu, chỉ có ánh nến lay động trong âm thanh vọng lại bởi những tiếng hét của Makarov.

10

Makarov hét mệt liền ngồi phịch xuống,

Từ Nhân Vũ cũng tựa vào bàn đọc sách nghỉ ngơi, Yelena vẫn căng thẳng nhìn chăm chăm căn phòng đáng sợ của u hồn. Hàn Giang giương súng, chậm chậm bước ra khỏi nhà của u hồn, đến một đường cống nhỏ hẹp. Bóng anh dưới ánh nến hiện lên cao gầy, đột nhiên, anh phát hiện ra một cái bóng khác phản chiếu lên bề mặt miệng đường cống, ngoài đó có người!

Nghĩ tới đây, Hàn Giang định thẩn lại, sau đó bước nhanh vài bước, lao ra khỏi đường cống nhỏ hẹp, trở lại đường cống to ban nãy. Một bóng trắng lướt qua trước mặt anh rồi lập tức biến mất vào bóng tối của đường cống trước mặt, Hàn Giang giương súng bắn lên ừn một phát,

nhưng bóng trắng đó đã không xuất hiện lại nữa.

Yelena, Từ Nhân Vũ và Makarov nghe thấy tiếng súng nổ liền tức tốc lao ra khỏi nhà của u hồn - “Sao thế?” - Yelena hỏi Hàn Giang.

“Chính là u hồn đó, chính là u hồn mà chúng ta đã gặp, ông ta đã biến mất ở phía trước!” - Hàn Giang soi đèn pin về phía trước nói.

“Misha..- Makarov lảm bảm.

“Còn ngây ra đó làm gì, mau đuổi theo!” - Yelena thúc giục.

Mọi người lúc này mới tỉnh ra, cùng men theo đường cống rộng truy đuổi. Họ chạy chưa được bao lâu thì đường cống vòm vốn cao rộng bỗng biến thành một

đường ống thấp bé hình bầu dục, trong đó còn có nước cống chảy qua. Mọi người chán nản, đành phải bịt mũi, khom lưng, men theo đường cống hình bầu dục tiến lên phía trước.

Bốn người khó khăn lắm mới đi qua được đường cống hình bầu dục ra đến bên ngoài thì lại nhìn thấy hai ngã rẽ. Đối diện với sự chọn lựa, bốn người tức thời không có chính kiến. Hàn Giang quan sát lối đi bên phải, rồi lại nhìn nhìn lối đi bên trái, hai lối đi dường như giống hệt nhau không có gì khác biệt. Đúng lúc Hàn Giang đang mông lung thì đột nhiên lối đi bên trái lóa lên một bóng trắng, không chân chừ, anh lao ngay vào lối đi bên trái. Những người khác chưa

kịp hiểu ra chuyện gì nhưng cũng vội vàng lao theo. Hàn Giang chạy rất nhanh, ánh đèn pin soi rọi trong bóng tối lắc lư chao đảo. Anh không nhìn thấy phía trước, không nhìn rõ có phải bóng trắng đó đang ở phía trước hay không, anh càng không thể khẳng định u hồn màu trắng đó có phải là Misha hay là ai khác mà chỉ biết nếu tóm được một tia hy vọng thì không thể bỏ qua.

Cũng không biết họ đã đi được bao lâu trong đường cống, đường cống vốn đang uốn lượn bỗng chốc thẳng tắp. Ánh đèn pin của Hàn Giang lại lần nữa tóm được u hồn màu trắng đó. Anh trông thấy rồi, u hồn màu trắng đó đang ở trước mặt... nhưng sau khi ánh đèn pin của anh đột

nhiên lắ mạnh một cái, thì u hồn màu trắng đó lại biến mất trong đường cống thẳng tấp.

Hàn Giang mệt mỏi chạy chậm lại, đầu óc anh tức tốc phán đoán tình huống. Đường cống thẳng tấp, trong ánh đèn pin, u hồn màu trắng đó đột nhiên mất hút trước mắt mình, chỉ có một khả năng, phía trước có ngã rẽ. Hàn Giang nghĩ tới đây liền chạy chậm lại, kéo cò súng, từng bước từng bước tiến lên phía trước thăm dò.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của Hàn Giang, chính nơi u hồn màu trắng đó biến mất thì trên tường xuất hiện một cái hố đen. Hàn Giang để ý thấy cái hố này rõ ràng không giống với lối đi xuất hiện

trước mặt, giống như gần đây mới được người ta tạo ra vậy, trên mặt đất vẫn còn ít gạch đá rơi vãi. Hàn Giang dùng đèn pin soi vào trong cái hố đó, một lối đi rất tạm bợ, hơn nữa lại rất chật hẹp.

Yelena, Từ Nhân Vũ và Makarov cũng đuổi theo, đứng trước cái hố này, trong lòng mọi người trào dâng hoài nghi.

Makarov liếc nhìn Hàn Giang một cái, nói: “Lần này tôi vào trước nhé!”

“Không, để cháu vào trước!” - Nói xong, Hàn Giang không chút do dự bước vào cái hố đó, đi được hơn chục mét trong đồng gạch đá vụn nát, bất giác anh lại tiến vào một căn phòng tối đen như mực. Đây lẽ nào lại là một cái nhà căn phòng khác của u hồn?

chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 14

Cảnh hãi hùng trong cung điện Mùa Đông

Đường Phong hoảng hốt nhìn xuống phía dưới, anh đột nhiên phát hiện dưới mặt nền được lát bằng những viên đá hoa cương to và đá hoa văn, từng viên từng viên đã đã bị đào lên, rồi từ dưới đó chui lên hàng ngàn hàng vạn con chuột béo núc đen sì. Đại quân chuột công nhanh chóng chiếm lĩnh mặt sàn của cung điện Mùa Đông...

Đúng lúc Hàn Giang, Yelena, Makarov và Từ Nhân Vũ lại chui xuống đường cống ngầm thì Đường Phong và Lương Viện đang ở trong văn phòng của Tymoshenko cũng nghe thấy âm thanh kỳ lạ đêm qua.

Âm thanh đó không lớn, hình như nhỏ hơn âm thanh nghe thấy đêm qua, nên Đường Phong không nhận ra đó là âm thanh gì. Một lúc sau, âm thanh đó biến mất. bên ngoài im phăng phắc, nhưng chẳng mấy chốc ngoài hành lang lại vọng lên tiếng bước chân.

“Có người?” - Đường Phong nghi ngờ nhìn Lương Viện, Lương Viện cũng không biết nên làm thế nào.

Tiếng bước chân đó nặng nề nhưng có nhịp điệu, Đường Phong nghe thấy tiếng bước chân đó không hướng tới văn phòng của Tymoshenko, lúc này anh mới thở phào nhẹ nhõm. “Đêm nay sao lại có thêm nhiều tiếng bước chân như vậy nhỉ?” - Lương Viện thắc mắc.

“Có lẽ là bảo vệ tăng cường tuần tra, cũng có thể là nhân viên ở đây!” - Đường Phong đoán bừa.

Đúng lúc hai người đang thêm thiệp ngủ, quên đi âm thanh kỳ quái ban nãy, thì âm thanh kỳ dị đó lại vọng lên, lần này, âm thanh này dường như to hơn trước một chút, nhưng chẳng mấy chốc lại biến mất. Đường Phong và Lương Viện dỏng tai nghe ngóng một hồi, mười lăm phút sau,

Đường Phong chắc chắn âm thanh kỳ quái đó thực sự không xuất hiện nữa mới nhắm mắt ngủ. Nhưng anh vừa nhắm mắt, ngoài hành lang lại vọng lên tiếng bước chân. Đường Phong mở trừng mắt, chăm chú lắng nghe tiếng bước chân ngoài hành lang, cũng giống hệt như lần trước, vẫn là tiếng bước chân nặng nề mà có nhịp điệu, nhưng khác ở chỗ, tiếng bước chân đó hình như... đang hướng về phía mình.

Lương Viện cũng cảm nhận được sự khác thường của tiếng bước chân ngoài hành lang, nhưng với tính cách của mình, tuy sợ hãi, cô vẫn nhất quyết muốn ra ngoài xem cho ra nhẽ nhưng Đường Phong đã giữ cô lại, anh khẽ kêu lên: “Em quên

mất Tymoshenko nói gì rồi sao? Bất kể bên ngoài xảy ra chuyện gì cũng không được ra. Trừ khi...”

“Trừ khi gì cơ?”

“Trừ khi có người xông vào đây!”

Nói xong, Đường Phong lấy một chiếc bình hoa thủy tinh trong phòng làm việc, rồi nép vào sau cửa đề phòng khách không mời mà đến xông vào. Tiếng bước chân ngoài cửa đó vẫn đang di chuyển về phía văn phòng của Tymoshenko, Đường Phong nắm chặt lấy bình hoa, giơ nó lên đỉnh đầu, vừa lúc đó, tiếng bước chân bỗng đột ngột im bật. Đường Phong đoán chắc là người đó đang đứng gần cửa, anh nhìn sang Lương Viện, cô cũng đã nhặt một cuốn từ điển dày cộp lên, chỉ đợi

cánh cửa mở ra...

Một giây, hai giây, ba giây, năm giây, mười giây... ngoài cửa không chút động tĩnh. Lòng bàn tay Đường Phong đã ra rất nhiều mồ hôi, nhưng tiếng bước chân ngoài cửa lại như đã biến mất vậy.

Đường Phong cố nín thở, khẽ cử động người một chút, rồi đột nhiên, tiếng bước chân ngoài cửa lại vang lên. Nhưng lần này, Đường Phong và Lương Viện lại nghe thấy tiếng bước chân đó đã đi xa dần xa dần, hình như xuống tầng dưới, hình như lại biến mất phía đầu hành lang sâu hun hút.

Đường Phong khẽ hạ bình hoa trong tay xuống, thở phào một cái. Lương Viện loáng cái đã đi tới cạnh cửa sổ, vén một

góc rèm cửa dày cộm lên, nhìn về phía quảng trường Cung điện Mùa Đông, trên quảng trường không một bóng người, cũng không có gì khác thường.

Đợi mãi một hồi, Lương Viện oán thán: “Lại là âm thanh kỳ quái, lại là tiếng bước chân, đêm nay đúng là gặp ma rồi!”

“Được rồi, không quan tâm những thứ này nữa, hãy nghĩ tới việc của chúng ta đi!”

“Việc của chúng ta?”

“Chúng ta không thể cứ ở mãi trong văn phòng của Tymoshenko như thế này được, ngày mai anh muốn rời khỏi đây!”

“Rời khỏi đây, chúng ta có thể đi đâu? Khách sạn thì chắc chắn không quay lại

được nữa rồi!” - Lương Viện ngạc nhiên.

“Anh vẫn chưa nghĩ ra, nhưng không thể ở lại đây thêm được nữa!” - Đường Phong nói rất kiên quyết.

“Đằng nào ngày mai cũng rời khỏi đây rồi, vậy thì em càng phải ra ngoài thử xem đã xảy ra chuyện gì” - Lương Viện cố chấp nói.

“Không, em không được đi!”

“Em chỉ xem xét ngoài hành lang thôi, tuyệt đối không vào trong cung điện Mùa Đông đâu!” - Lương Viện hứa.

Đường Phong bó tay, đành phải cầm đèn pin, cùng Lương Viện khẽ mở cửa văn phòng. Hai người nhìn qua khe cửa, ngoài hành lang tối đen như mực, không phát hiện ra điều gì khác thường. Lương

Viện cả gan đẩy cánh cửa, lách người ra ngoài hành lang, Đường Phong vội vàng theo sau. Hai người vừa rẽ một cái thì đã tới dãy hành lang rộng thênh thang dẫn tới cung điện Mùa Đông. Lương Viện vẫn đi như vô thức tới cánh cửa thông với cung điện Mùa Đông. Đường Phong đã muốn giữ cô lại, nhưng Lương Viện đã lạng lẽ kịp tới trước cánh cửa đó.

Lương Viện đưa tay ra, khẽ đẩy cánh cửa trước mặt. “Cẩn thận, ngộ nhỡ chạm vào thiết bị cảnh báo thì toi đấy!” - Đường Phong khẽ nhắc nhở cô. Lương Viện không đẩy được cánh cửa ra, nên lại dùng sức đẩy thêm lần nữa, nhưng cánh cửa vẫn không nhúc nhích. “Xem ra đêm nay cánh cửa quả thực bị khóa lại rồi!” -

Lương Viện khẽ nói.

Đường Phong cũng dồn sức đẩy cánh cửa trước mặt, cánh cửa nặng trĩch không hề nhúc nhích. Đường Phong gật đầu:

“Đúng như Tymoshenko nói, cánh cửa này buổi đêm đã bị khóa lại.”

“Nhưng sao đêm qua chúng ta lại có thể dễ dàng vào trong cánh cửa đó nhỉ?”

“Có thể là họ đã quên khóa cửa đấy!”

“Nhưng Tymoshenko không cho rằng như vậy!” “Chuyện gì cũng có thể xảy ra!”

Hai người quay lại, Đường Phong vẫn không quên đẩy thử những cánh cửa giống hệt nhau dọc hai bên hành lang. Không khác tình hình đêm qua, các cánh cửa đều khóa; nhưng đúng lúc Đường Phong cho rằng không thể phát hiện thêm

được gì, thì một cách cửa bỗng mở ra khi anh vừa vô tình đẩy nhẹ nó...

2

Đường Phong giật thót tim, anh đang do dự không biết nên vào hay không thì Lương Viện đã thoát cái bước vào căn phòng tối đen phía sau cánh cửa. Đường Phong không thể không vào theo, anh lấy đèn pin trong tay soi khắp một lượt ở đây, đây là một căn phòng giống hệt như văn phòng của Tymoshenko, nhìn cách bày biện trong phòng thì chắc cũng là phòng làm việc.

“Chúng ta hãy nhanh chóng rời khỏi đây thôi, đây chỉ là một phòng làm việc!” -

Đường Phong thúc giục Lương Viện.

“Ở đây không có cảnh báo, anh sợ gì

chứ? Để em xem tiếp xem sao!” - Lương Viện lúc này lại bạo dạn hơn, dường như cô không còn sợ gì nữa.

Lương Viện đi một vòng trong văn phòng, rồi đến bên cạnh Đường Phong, nói: “Rất giống với văn phòng của Tymoshenko, trước bức tường có kê một kệ sách cũ, trên kệ chất đầy sách đều là sách tiếng Nga, em đọc không hiểu. Phía sau giá sách có một cái lò sưởi rất hào nhoáng, nhưng đã không dùng đến từ lâu rồi, sau này nhà của em cũng phải xây một cái lò sưởi hào nhoáng như vậy mới được.”

“Lò sưởi hào nhoáng? Bây giờ ai còn dùng cái đồ đó nữa, em xem ở đây bây giờ đều dùng khí sưởi rồi!” - Đường

Phong không hiểu.

“Anh đúng thật chẳng hiểu biết gì cả! Không chút lãng mạn!” - Lương Viện lườm Đường Phong một cái, nhưng ánh mắt cô ngay lập tức bị thu hút bởi chiếc máy tính đặt trên bàn làm việc. Cô ngồi trước bàn làm việc, nhẹ nhàng bật máy tính lên, Đường Phong lắc đầu, nói:

“Đó là đồ của người khác, chúng ta không nên động vào.”

“Em chỉ thử xem ở đây có lên mạng được không thôi, nếu có thể lên mạng, biết đâu chúng ta có thể..- Lương Viện vừa nói tới đây đã ỉu xìu rồi, cô thất vọng khi phát hiện ra chiếc máy tính này đã cài mật mã.

“Anh có thể giải được mật mã máy tính

không?” - Lương Viện quay người lại hỏi Đường Phong.

“Anh đâu có làm nghề tin học!” - Đường Phong nhún vai.

“Nếu có Triệu Vĩnh ở đây thì tốt, em đã từng nhìn thấy anh ấy xâm nhập vào hệ thống máy tính của người khác dễ như trở bàn tay, kể cả máy tính có phức tạp thế nào thì chỉ cần mấy chục giây là anh ấy đã xử lý xong.

Tiến sỹ Từ cũng có tài này, anh ấy cũng là một cao thủ máy tính.” - Lương Viện tự mình độc thoại.

“Tiếc là họ đều không ở đây, chúng ta hãy nhanh chóng rời khỏi đây thôi!” - Đường Phong sốt một thúc giục Lương Viện.

Lương Viện tắt máy tính, hậm hực theo Đường Phong rời khỏi căn phòng này. Hai người trở lại văn phòng của Tymoshenko, đóng chặt cửa lại, Lương Viện cười nói: “Xem ra người Nga có thói quen quên đóng cửa nhỉ!”

Đường Phong cúi đầu im lặng, hình như không nghe thấy Lương Viện nói gì. “Anh đang nghĩ gì vậy?” - Lương Viện vỗ vỗ Đường Phong hỏi.

“Anh đang nghĩ tới Hàn Giang, nếu anh ấy đã rơi vào tay của Ilyushin hoặc là gặp phải bất trắc gì đó rồi thì chỉ dựa vào hai chúng ta ở lại Saint Petersburg này cũng uổng công, hai chúng ta không thể hoàn thành nhiệm vụ ban đầu được giao.”

“Anh muốn về nước ư?”

“Xem ra chỉ có cách đó!” - Đường Phong vô cùng thiếu não nói.

Hai người không nói chuyện nữa, nằm trên ghế sofa, ai ngẫm nghĩ chuyện người đó. Lúc trời sáng tỏ, Tymoshenko mang một chút thức ăn đến văn phòng, Đường Phong muốn kể cho Tymoshenko chuyện đêm qua, còn cả chuyện chuẩn bị bỏ đi, nhưng Tymoshenko chỉ nghe một lúc liền nói với Đường Phong: “Đường Phong, tôi nghĩ hai người quả thực đã nảy sinh ảo giác hoặc là lại mộng du rồi!”

Đường Phong định phản bác, nhưng anh chưa kịp thì Tymoshenko đã cắt ngang: “Đường Phong, hôm nay tôi rất bận, khả

năng không có thời gian để ở cạnh hai người, ở yên đây chờ đợi nhé, tôi sẽ mang đồ ăn tới cho hai người.”

Cả ngày, quả thực Tymoshenko rất bận rộn, mãi cho tới khi hết giờ làm, anh mới đến văn phòng, mang theo rất nhiều đồ ăn. Đường Phong ái ngại muốn trả tiền cho Tymoshenko nhưng anh ấy kiên quyết không nhận.

Đường Phong không nói với Tymoshenko chuyện đêm qua nữa, mà nói thẳng với anh ấy chuyện mình định lù biệt lên đường. Tymoshenko ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi lại Đường Phong: “Anh nghĩ kĩ sẽ đi đâu chưa?”

Đường Phong lắc đầu, đáp: “vẫn chưa nghĩ ra, nhưng tôi không thể tiếp tục ở

đây gây thêm phiền nhiễu cho anh được nữa!” - Ngập ngừng một lúc, Đường Phong lại nói: “Quả thực không ổn, thì chỉ còn cách về nước trước thôi!”

“về nước? Vậy cũng tốt, tôi cũng không giữ anh nữa, hai người ở lại đây thêm một đêm nữa, sớm mai trước khi ười sáng, tôi sẽ đến đón hai người rời khỏi đây.” - Tymoshenko nói.

Đường Phong nghe Tymoshenko sắp xếp, nhìn nhìn Lương Viện, rồi gật đầu:

“Được thôi, hãy làm theo anh nói đi!”

Tymoshenko vỗ vỗ vai Đường Phong, dặn dò: “Vậy đêm nay hai người ngủ một đêm ở đây, ngày mai trước khi trời sáng tôi sẽ đến đón hai bạn. Nhớ nhé, nhất định đừng bước ra ngoài cánh cửa này!”

Nói xong, Tymoshenko rời khỏi văn phòng. Đêm đen lại lần nữa buông xuống thành phố cận sát vòng bắc cực này, mọi người trên đường phố đang bước đi hối hả. Đường Phong và Lương Viện ăn xong bữa tối, không biết làm gì trong văn phòng của Tymoshenko, nên đành lại nằm trên ghế sofa, chờ đợi trời sáng.

3

Đường Phong và Lương Viện lại chìm vào giấc ngủ, khóe miệng Lương Viện hé cười, bởi trong giấc mơ cô đã mơ thấy mẹ mình, mơ thấy thời thơ ấu mẹ đưa cô đi chơi, vui đùa, dạy cô học chữ, đọc thơ Đường...

Vẻ mặt của Đường Phong lại thật đau khổ, nhăn nhó, anh cũng mơ thấy một

giấc mơ, một cơn ác mộng dài và đáng sợ...

Trong một đường hầm tối tăm ẩm ướt, Đường Phong đang cùng Hàn Giang khó nhọc mò mẫm bước đi. Phía trước họ lấp lóe một chút ánh sáng, ánh sáng âm u đó lúc yếu ớt, lúc sáng tỏ, lúc xa lắc, lúc lại rất gần. Đường Phong và Hàn Giang đang đi theo những ánh sáng phát ra trong đường hầm, Đường Phong không hiểu tại sao mình lại như thế, tại sao mình lại truy đuổi những đốm sáng này, hình như có một sức mạnh bí ẩn nào đó đang hút lấy anh. Đường hầm không thấy điểm kết thúc, Đường Phong và Hàn Giang càng đuổi thì ánh sáng đó lại càng cách xa họ, xa mãi.

Hàn Giang đã hết kiên nhẫn, anh móc súng ra, bắn hai phát về phía đốm sáng đó. Pằng! Pằng! Hai tiếng súng nặng nề vang lên, trong bóng tối âm u tĩnh mịch của đường hầm vọng lại âm thanh đáng sợ. Phát súng của Hàn Giang rất chuẩn, sau khi tiếng súng nổ, đốm sáng đó đột nhiên biến mất, nhưng chỉ một lúc sau, đốm sáng đó lại lấp lóe trở lại trong đường hầm âm u, hun hút.

“Tại sao chúng ta phải đuổi theo?” - Đường Phong hét lên hỏi Hàn Giang.

“Tôi không biết, nhưng tôi biết đây là nhiệm vụ của ta, sứ mệnh của ta!” - Hàn Giang thờ dõc nói.

“Phía cuối đường hầm sẽ là gì nhỉ?” - Đường Phong lại lớn tiếng hỏi.

“Tôi cũng không biết, nhưng tôi biết chúng ta chỉ có cách chạy tới đó thì mới biết được phía cuối đường hầm có gì!”

Rút cuộc, Đường Phong và Hàn Giang cũng tới cuối đường hầm. Đây là một không gian rộng lớn, tối đen, những đốm sáng đó đột nhiên không thấy đâu nữa.

Đúng lúc Đường Phong và Hàn Giang ngạc nhiên thì xung quanh đèn đốm sáng trung, hai người nhìn xung quanh, thì phát hiện mình đang đứng trong một tòa cung điện nguy nga tráng lệ, tường dát vàng, cột vàng rờn, trần nhà vẽ kín những hoa văn đủ hình đủ dạng, dưới chân là nền nhà lát toàn đá hoa cương và đá hoa văn bóng như gương.

Đường Phong và Hàn Giang hướng về

giữa cung điện, ở đó có một điện thờ cao, phía trên là một người mặc áo choàng trắng đứng sừng sững, người đó đang quay lưng lại phía họ. “U hồn màu trắng?” - Đường Phong và Hàn Giang không hẹn mà gặp cùng đồng thanh lẩm bẫm.

u hồn đó từ từ quay người lại, nhìn Đường Phong và Hàn Giang đang ở phía dưới. Đường Phong nhìn rõ khuôn mặt của u hồn đó, không, đó không phải là u hồn, đó là khuôn mặt giống như một người cha hiền từ! Lẽ nào đây chính là u hồn mà mình khổ sở tìm kiếm sao?

Đường Phong không dám tin, anh lùi lại một bước, ngược nhìn lên điện thờ trước mặt.

“Hoan nghênh các cậu tới đây!” - Người mặc áo choàng trắng đó rút cuộc đã cất lời rồi.

“Đây là đâu?” - Đường Phong thu hết can đảm hỏi.

“Đây là nhà của u hôn!” - Giọng nói đó sang sảng uy nghiêm.

“Nhà của u hôn?” - Đây rõ ràng là tòa cung điện mà! Đường Phong không hiểu.

“Được rồi, chàng thanh niên, các cậu là hai người may mắn duy nhất được đến đây, các cậu có quyền bước lên điện thờ này, đến đây, các con của ta!” - Giọng nói đó thẳng thắn dứt khoát.

Đường Phong và Hàn Giang giống như đã bị mê hoặc, bước những bước nặng nề lên điện thờ. Mỗi bước bước đi, Đường

Phong đều cảm thấy tim mình lại đập mạnh một cái, anh chưa bao giờ nghe rõ tiếng tim mình đập đến vậy, hình như mọi thứ xung quanh đều đã ngưng lại... anh và Hàn Giang lần lượt bước lên điện thờ đó.

“Ông là ai?” - Đường Phong nóng lòng muốn biết vị mặc áo choàng trắng kỳ lạ trước mặt là thần thánh phương nào.

Nhưng người đàn ông mặc áo choàng trắng trước mặt cười không đáp, chỉ nhìn Đường Phong và Hàn Giang. Đột nhiên, Đường Phong cảm thấy điện thờ dưới chân lắc mạnh một cái. “Động đất ư?” - Đường Phong hoảng hốt nhìn xuống phía dưới, anh đột nhiên thấy dưới đó vốn là mặt nền được lát bằng những viên đá hoa

cương to và đá hoa văn, nhưng từng viên từng viên gạch bị đào lên, rồi từ dưới những viên đá chui lên hàng ngàn hàng vạn con chuột béo núc đen sì. Đại quân chuột công nhanh chóng chiếm lĩnh nền của cung điện Mùa Đông, hơn nữa, chúng đã bắt đầu men theo tường và cột của cung điện trèo lên trên. Cột và tường vốn lấp lánh ánh vàng, nhưng chỉ cần những chỗ nào đại quân chuột đi qua, thì ngay lập tức bỗng hóa đen sì. Cung điện lộng lẫy nguy nga bắt đầu rung chuyển, từ từ, từ từ, tường, sàn cung điện bỗng biến thành đường cống ngầm bẩn thỉu, ẩm ướt, cả cung điện đều đen sì. Rồi khi Đường Phong và Hàn Giang quay đầu lại, thì người mặc áo choàng trắng đứng sừng

sững trên điện thờ cũng biến mất! Lúc này Đường Phong bắt đầu tin rằng ông ta quả thực không phải là người mà là u hồn.

Đường Phong vẫn cảm thấy điện thờ dưới chân không ngừng lắc lư, hàng ngàn hàng vạn con chuột bắt đầu men theo chân điện thờ bò lên trên. Hàn Giang móc súng ra bắn xuống dưới, nhưng tất cả đều vô dụng. Bọn chuột đó đang leo lên điện thờ, nuốt chửng cả điện thờ, rồi đột nhiên, điện thờ dưới chân Đường Phong và Hàn Giang trong nháy mắt biến thành một đồng gạch đỏ nát. Chân Đường Phong như đang đạp giữa không trung cao vời vợi, anh hét lên thất thanh, rồi rơi từ trên điện thờ cao chót vót xuống,

phía dưới là một biển chuột đen sì...

4

“Á...”, Đường Phong tuyệt vọng hét lên, người co giật một cái rồi bùng tỉnh, anh mở tròng mắt, xung quanh tối đen, đây là đâu? Nhà của u hồn? cống ngầm? Không! Anh nhận ra mình vẫn đang ở trong văn phòng của Tymoshenko, khí sưởi của văn phòng không biết tự lúc nào đã ngừng hoạt động, nhiệt độ tức tốc hạ xuống. Đường Phong bị cơn ác mộng ban nãy làm cho sợ toát mồ hôi, anh quạt mồ hôi trên trán, quay người lại nhìn, Lương Viện không có trên ghế ô pha bên cạnh. Quay người lại lần nữa, Đường Phong đột nhiên phát hiện ra cửa văn phòng đang khép hờ, sao cửa lại mở nhỉ?

Đường Phong bật đèn pin, không thấy Lương Viện trong văn phòng. Đường Phong giật thót tim, một dự cảm không lành trào lên, chắc chắn Lương Viện lại chạy ra ngoài rồi.

Đường Phong bất chấp tất cả lao ra khỏi cửa phòng, vừa rẽ một cái thì đúng lúc đâm sầm vào một bóng đen, đây là cơ thể mềm mại của Lương Viện. Đường Phong ôm chầm lấy bóng đen trước mặt, khẽ hỏi: “Sao em lại chạy ra đây thế?”

“Em... em lại nghe thấy âm thanh kỳ lạ đó nên muốn ra ngoài xem cho ra nhẽ. Em... em đã nhìn thấy u hồn đó, u hồn của hoàng hậu Một Tạng!” - Lương Viện vẫn hồn xiêu phách lạc giọng run rẩy.

“Sao cơ? Em nhìn thấy u hồn màu trắng

lần trước?

Ở đâu?” - Đường Phong như không tin vào tai mình.

“Chính chỗ này, chính trên hành lang này, em trông thấy... trông thấy u hồn đó từ cửa chính đi vào!” - Lương Viện luống cuống chỉ chỉ về phía cánh cửa tinh xảo phía cuối hành lang.

“Cửa không khóa sao?”

“Em không biết, nhưng đúng là em trông thấy... trông thấy u hồn đó đi vào, em không dám vào, sợ đến nỗi bỏ chạy về thì đâm vào anh.”

Phát hiện u hồn ở đây? Xem ra u hồn không chỉ xuất hiện trong gian triển lãm Trung Quốc. Đường Phong tức tốc nghĩ lại toàn bộ sự việc, cuối cùng anh dẫn

lòng, quyết định lại vào cung điện Mùa Đông xem cho ra nhẽ, bởi vì đây là cơ hội cuối cùng của anh ở Saint Petersburg.

“Đi theo anh!” - Nói xong, Đường Phong kéo Lương Viện đi về phía cánh cửa tuyệt đẹp đó. Đến trước cánh cửa, Đường Phong đưa cánh tay phải run rẩy ra, khẽ đẩy vào cánh cửa nặng trĩu nhưng đẹp lộng lẫy trước mặt. Cửa quả nhiên không khóa, nên đẩy nhẹ một cái là mở ra. Đường Phong không dám bật đèn pin, anh kéo Lương Viện, cẩn thận rón rén bước vào cung điện Mùa Đông tối om...

vẫn là gian triển lãm kê đầy kệ tranh mà họ nhìn thấy đêm hôm trước, Đường

Phong kéo Lương Viện đi giữa từng dãy kệ tranh, nhưng hai người họ không còn tâm trí đâu để thưởng thức những tác phẩm của các đại danh họa này nữa, bởi vì' không biết lúc nào u hồn đó lại hiện lên trước mắt họ. Khi Đường Phong và Lương Viện rẽ vào một dãy kệ tranh thì đột nhiên phía trước lóe lên một bóng trắng, rồi mất hút trong một gian triển lãm khác. Đường Phong không biết đôi chân đã mềm nhũn của mình di chuyển thế nào, nhưng trong bóng tối, hình như có một sức mạnh nào đó đang dẫn dắt anh và Lương Viện cùng bước vào một gian triển lãm khác.

Dựa vào trí nhớ, Đường Phong phát hiện ra ở đây chính là gian triển lãm lần trước

đã từng đến. Anh và Lương Viện đến chính giữa gian triển lãm, nhìn xung quanh, vẫn là một màn tối đen, vô định nhưng không thấy u hồn màu trắng đâu nữa. Đường Phong không tìm được đã bật đèn pin lên, lúc này, anh rất cần một chút ánh sáng, dù đó chỉ là chút ánh sáng yếu ớt.

Đường Phong kéo Lương Viện lại vào một gian triển lãm, vẫn là một vùng tối đen như mực, rồi tiếp đó lại vào một gian khác. Hai người đi xuyên qua từng gian triển lãm thênh thang, trống trải, mọi thứ dường như đều giống thường ngày, nhưng không còn thấy bóng dáng u hồn đó đâu nữa. Có lẽ quả thật đó là u hồn, nó đang ẩn náu trong không khí xung

quanh đây. Đường Phong đang suy luận
mông lung thì tới trước một cầu thang
lớn. Đây là cầu thang dẫn lên tầng ba,
Đường Phong nhìn Lương Viện, ánh mắt
như dò hỏi, Lương Viện khẽ gật đầu, hai
người lại cùng nhau bước lên tầng ba.
Chẳng mấy chốc họ đã tới gian triển lãm
Trung Quốc, nơi có những văn vật Tây
Hạ cổ kính. Đường Phong bước tới trước
tả trung bày, lấy đèn pin soi vào
trong đó, anh lại nhìn thấy đầu pho tượng
phật Lư Xá.

Tượng phật vẫn còn?” - Đường Phong
lẩm bẫm.

“Em sợ quá!” - Lương Viện run rẩy nói

“Sợ gì?”

“Em sợ u hồn của hoàng hậu Một Tạng

lại bước từ trong pho tượng ra!” - Lương Viện vừa bám chặt cánh tay Đường Phong vừa nói.

“Đừng lo, trên đời này lấy đâu ra u hồn? Kể cả xương sọ của hoàng hậu Một Tạng vẫn còn ở trong pho tượng đi chằng nữa, nhưng em xem, bà ấy hiện giờ không phải vẫn đang rất ổn sao?” - Đường Phong cố gắng hết sức giữ bình tĩnh.

“Nhưng em vẫn sợ...”

“Không phải em muốn vào đây sao? Giờ thì lại sợ à?”

“Em sợ gian triền lẫm này, ở đây luôn khiến em có cảm giác bất an!” - Lương Viện run lập cập giải thích.

“Vậy chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây thôi!”

Lương Viện gật đầu, vậy là hai người bước ra khỏi khu triển lãm Trung Quốc. Đường Phong dựa vào trí nhớ, đi dọc theo hành lang trên tầng ba hướng về phía cầu thang. Đột nhiên, giữa không gian yên ắng tĩnh mịch của cung điện Mùa Đông, họ nghe thấy một âm thanh...

5

Đó là một giọng đàn ông, nói tiếng Anh, nhịp điệu vừa phải. Người đó cố gắng hạ giọng, nhưng Đường Phong và Lương Viện vẫn nghe thấy từng âm thanh đứt quãng: “Chúng ta không thể đợi thêm được nữa, giờ thì tôi gần như có thể khẳng định, u hồn chính là lão già đó... Đúng! Chính là ông ta, thầy giáp của tôi, ông ta vẫn chưa chết! Chắc chắn ông ta

đã phát hiện ra chuyện của chúng ta... Hôm qua tôi đã xuống hầm kiểm tra rồi, bức tường bị chúng ta bịt kín lại bị ai đó đập ra rồi... Đúng vậy, tôi chắc chắn một trăm phần trăm, ông ấy sống dưới cống ngầm, hiện giờ ông ấy đã trở lại cung điện Mùa Đông, không biết chừng ngay lúc này ông ta đang ở cạnh tôi cũng nên... Bởi vậy, chúng ta không thể chờ đợi nữa đâu! Stephen, anh lập tức đem người đến đó lấy kệ tranh ngọc đi, làm theo kế hoạch ban đầu. Việc ở đây tôi sẽ giải quyết, chúng ta sẽ gặp nhau ở New York.”

Đường Phong và Lương Viện nghe xong đoạn hội thoại này kinh ngạc đến nỗi há hốc mồm, cả hai người đồng thời nghe

thấy giọng nói đó, hóa ra là... là giọng của Tymoshenko, rõ ràng Đường Phong không thể tin tất cả những điều này. Anh cảm thấy mình đã rơi vào một âm mưu to lớn, không thể thoát ra được. Anh liếc nhìn Lương Viện, miệng Lương Viện lẩm bẩm: “Tymoshenko và Stephen là đồng bọn?”

Đầu óc Đường Phong rối tung cả lên, lúc này, anh chỉ có một ý định, nhanh chóng rời khỏi đây, rời khỏi cung điện đáng sợ, khủng khiếp này. Nhưng khi anh kéo Lương Viện vừa mới bước đi được vài bước thì một bóng đen đã loáng qua, tuy không nhìn rõ khuôn mặt người đó nhưng Đường Phong lập tức nghĩ tới Tymoshenko. Bóng đen đó tiến lên phía

trước vài bước, Đường Phong và Lương Viện theo phản xạ lùi lại phía sau vài bước. Cứ như vậy, mỗi khi bóng đen đó tiến lên phía trước một bước, Đường Phong và Lương Viện lại lùi lại phía sau một bước. Cuối cùng, Đường Phong và Lương Viện áp lưng vào tường, hai người đã đến bước đường cùng...

“Người là ai?” - Đường Phong thu hết can đảm hét về phía bóng đen đó.

“Bạn của tôi, sao đến cả tôi mà cậu cũng không nhận ra vậy?” - Trong bóng tối vọng ra giọng nói của Tymoshenko, tiếng Trung của anh ta vẫn chuẩn và lưu loát như thường.

“Anh... anh định làm gì?” - Lương Viện chất vấn Tymoshenko.

“Đừng sợ, bạn của tôi, nói cho tôi biết, ban nãy các người đã nghe thấy gì rồi?”

“Chúng tôi không nghe thấy gì cả!” -
Đường Phong lớn tiếng trả lời.

“Vậy sao? Nhưng tôi lại không nghĩ thế, hai người quả là không chịu nghe lời đây. Tôi đã bảo các người ở lại trong văn phòng nhưng các người nhất định phải chạy ra ngoài, vậy thì đừng có trách tôi!”

- Nói xong, Tymoshenko móc khẩu súng có lắp thiết bị giảm thanh ra.

“Đúng vậy, bọn tôi đã nghe thấy hết rồi, anh là thằng khốn, anh và Stephen là đồng bọn, kẻ tranh ngọc ở trong cung điện Mùa Đông chính là do anh lấy trộm phải không? Còn nữa... cả kẻ tranh ngọc trong Hắc Đầu Thạch Thất cũng đang

nằm trong tay anh hả?” - Lương Viện hỏi thẳng Tymoshenko.

Tymoshenko cười nhạt, nói: “Là tôi làm đây, tôi và Stephen cùng một phe thật đây, nhưng tôi khác với bọn họ, tôi là học giả, tất cả những gì tôi làm không phải để đoạt được tài sản gì cả, mà là vì nghiên cứu của tôi, là để tìm ra Mật Thành Hạng Hải trong truyền thuyết. Như vậy là tôi có thể nổi danh trong giới sử học. Ha... ha... ha..

Tiếng cười của Tymoshenko không lớn nhưng lại chấn động cả những chiếc đèn treo trên hành lang. Đường Phong thấy anh ta đã lộ ra bộ mặt thật và cũng không còn gì để che giấu nữa nên lại chất vấn Tymoshenko: “Vậy tại sao anh lại giúp

đỡ chúng tôi?”

“Đường Phong, tôi nói rồi tôi là một học giả, tôi không phải là bọn cướp bóc xã hội đen như Stephen. Nói thật với cậu nhé, ngay từ ban đầu tôi đã biết cậu là ai, kể cả thân phận thật và mục đích mà cậu tới Saint Petersburg, nhưng tôi không muốn giết cậu, tôi thương tiếc tài năng của cậu, nói theo cách nói của người Trung Quốc các cậu là: trân trọng nhân tài! Còn một mục đích khác nữa, đó là để giải mã bí mật của kệ tranh ngọc, tôi cần sự giúp đỡ của cậu, tôi hy vọng cậu có thể hợp tác với chúng tôi. Nhưng hiện giờ chuyện của chúng tôi đã xảy ra biến cố, tôi không thể không từ bỏ tất cả mọi thứ ở đây để rời khỏi Saint Petersburg.

Đã như vậy rồi, tôi vẫn không muốn lấy mạng cậu, tôi muốn để người của Stephen đến dẫn cậu đi, sau đó tôi sẽ từ từ thuyết phục cậu.”

“Anh cố chấp hoang tưởng vừa thôi, tôi sẽ không hợp tác với bọn anh đâu!” - Đường Phong gào lên.

“Chỉ cần cậu đi cùng tôi, tôi sẽ có cách. Đáng tiếc, hai người lại xông vào cung điện Mùa Đông, tôi không thể không thay đổi ý định. Đường Phong, còn cả cô gái xinh đẹp này nữa, mong các người hãy lượng thứ cho tôi, đừng trách tôi, nếu trách hãy trách u hồn đó đi!” - Nói xong, Tymoshenko nhắm thẳng nòng súng về phía Đường Phong và Lương Viện.

Đây là một gian triển lãm bày đầy những tác phẩm điêu khắc đủ hình đủ dạng, Đường Phong và Lương Viên bị Tymoshenko áp sát vào tường, Lương Viên đã nhắm mắt lại, cô tựa sát vào vai Đường Phong, chỉ chờ đợi tiếng súng nổ... Còn Đường Phong lại nhìn chằm chằm Tymoshenko trong bóng tối, anh vẫn chưa từ bỏ sự kháng cự cuối cùng, anh phát hiện cách chỗ họ đứng không xa có mấy chục pho tượng điêu khắc khổng lồ. Lúc này, anh chỉ cần một cơ hội nhỏ bé, chỉ cần mấy chục giây, nhảy qua họng súng của Tymoshenko, chạy tới nép sau những bức tượng đó. Trong cung điện tối đen thế này, có lẽ họ vẫn có thể thoát khỏi sự truy sát của Tymoshenko, nhưng

cơ hội này ở đâu ra?

Tiếng súng của Tymoshenko đã vang lên, nhưng đúng lúc này, bóng trắng phía sau Tymoshenko vọt lên,

ngay tức khắc, một bức tượng thạch àu trắng cao gần ba mét bên cạnh

Tymoshenko đột nhiên đổ xuống.

Tymoshenko thấy tình thế không ổn, vội vàng né sang một bên, viên đạn vọt ra bắn lên bức tường bên cạnh Đường

Phong. Trong lúc hấp tấp, Tymoshenko không kịp bắn thêm phát nữa, Đường

Phong thừa thế kéo Lương Viện đang đứng như trời trồng nép vào phía sau một bức tượng.

Đường Phong và Lương Viện vẫn đang hồn xiêu phách lạc trốn phía sau một bức

tượng cao to, hai người nín thở, sợ rằng Tymoshenko sẽ phát hiện ra họ. “Đường Phong, cậu đừng trốn nữa, tôi đã trông thấy cậu rồi!” - Tymoshenko gầm lên trong cung điện trống trải, đồng thời giương súng rón rén lại gần một bức tượng. Anh ta quay ngoắt người, phía sau bức tượng không có gì cả, anh ta lại tiến sát một bức tượng khác, vừa xoay người thì đột nhiên thấy Đường Phong kéo Lương Viện, đang đứng phía sau một bức tượng to, chạy vụt qua. Tymoshenko vội quay người bóp cò, viên đạn bắn vào chân bức tượng, trong bóng tối, tia lửa lóe lên chói mắt. Tymoshenko vẫn định nỏ súng tiếp nhưng Đường Phong và Lương Viện đã không thấy đâu nữa.

“Đường Phong, cậu ra đây, chúng ta nói chuyện tử tế với nhau, cậu không trốn thoát được đâu, chỉ cần cậu theo tôi, tôi sẽ đảm bảo an toàn cho cậu.” - Giọng Tymoshenko vang trong cung điện trống trải. Lương Viện cảm thấy tim mình sắp nhảy ra ngoài, cô há hốc miệng, thở hổn hển. Đường Phong sợ Lương Viện sẽ kêu thành tiếng nên đã lấy tay trái bịt miệng cô lại còn tay phải nắm chặt chiếc đèn pin, anh đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Trong không gian tối đen, Tymoshenko biết là không thể tìm kiếm được Đường Phong sau từng bức tượng, trong số bao nhiêu bức tượng thế này. Thế nhưng điều khiến anh ta lo sợ hơn cả chính là u hồn

màu trắng sẽ tới nhanh như chớp mắt. Anh ta đi đi lại lại trong sảnh triển lãm, bước chân rời rạc thể hiện rõ sự lo lắng bất an trong lòng. Đường Phong nín thở, tập trung phán đoán vị trí của Tymoshenko theo tiếng bước chân của anh ta. Cuối cùng, bước chân của Tymoshenko đã dừng lại, hình như dừng chính giữa phòng, rồi ngay sau đó, giọng Tymoshenko lại vang lên, anh ta đang gọi điện cho Stephen: “Stephen, u hồn đó ban nãy đã tấn công tôi, ông ta vẫn trong cung điện Mùa Đông, còn cả gã tiểu tử Đường Phong cũng chạy mất rồi, anh lập tức đưa người tới cung điện Mùa Đông đi... được, mười phút sau, chúng ta gặp nhau tại phòng giám sát tầng một”.

Nói xong, Tymoshenko bước nhanh ra ngoài khu triển lãm. Nghe tiếng bước chân của Tymoshenko dần dần đi xa, Đường Phong và Lương Viện mới yên tâm trở lại.

Lúc Tymoshenko tới phòng giám sát ở tầng một, Stephen và Fanny đã dẫn theo người tới khống chế nơi đây. Tám nhân viên bảo vệ của phòng giám sát đều đã bị Stephen đánh ngất hết, rồi nhốt trong một phòng làm việc.

“Sao lại tệ hại đến nông nỗi này?” - Stephen vừa trông thấy Tymoshenko đã chất vấn phủ đầu.

“Mọi việc đang diễn ra theo đúng chủ ý của tôi rồi, không ngờ u hồn đáng chết đó lại đột nhiên tiến vào cung điện Mùa

Đông, nếu không phải Đường Phong phát hiện ra u hồn đó thì tôi cũng không biết đâu. Nhưng như vậy cũng tốt, hiện giờ thì rút cuộc tôi cũng đã biết cuốn sổ ghi chép đó giấu ở đâu rồi, đợi lấy được cuốn sổ đó thì chúng ta sẽ đem kê tranh ngọc rời khỏi đây.”

“Cuốn sổ đó giấu ở đâu?” - Stephen hỏi.

“Hiện giờ việc cấp bách không phải việc này, bây giờ việc cấp bách là phải nhanh chóng cắt đứt nguồn điện của thiết bị cảnh báo” - Tymoshenko nhìn dây cầu dao điện trong phòng giám sát nói.

“Nhưng dây cầu dao điện này phải kéo cái nào trước đây?” - Stephen nhìn dây cầu dao điện được chia thành mấy loại với các màu khác nhau khó mà nhận ra

được.

Tay phải của Tymoshenko khẽ run rẩy, anh ta sờ cầu dao điện màu đỏ, rồi lại chạm vào cầu dao điện màu da cam, “Đề tôi nghĩ xem, trước đây tôi từng để ý đến chúng, chắc vẫn là cái này!”

Ồ điện. Tymoshenko quệt mồ hôi lâm thâm trên trán, nói với Stephen: “Bây giờ cung điện Mùa Đông là thế giới của chúng ta rồi, nhưng chỉ là tạm thời, tôi chỉ có thể đảm bảo không chế cục diện được nửa tiếng đồng hồ, sau đó phải trông vào các anh thôi. Các anh phải nhanh lên, Đường Phong và cô gái đó đi cùng nhau, họ không có vũ khí, các anh chắc là đã từng gặp họ rồi, còn cả u hồn đó nữa, không được bỏ qua bất cứ ai cả!

Nhưng các anh nhớ cho kĩ, trong tình huống không chắc chắn thì đừng tùy tiện nổ súng.”

“Được thôi, vậy anh thì sao?”

“Tôi đi tìm cuốn sổ ghi chép đó, sau khi xong việc vẫn gặp nhau tại đây.”

Tymoshenko nói xong, Stephen để lại bốn tên áo đen canh chừng phòng giám sát, sau đó cùng Fanny dẫn theo sáu tên áo đen khác lao lên tầng hai.

Tymoshenko nhìn đồng hồ, đã quá nửa đêm, thời gian không còn nhiều nữa, anh ta bật đèn pin lên, đi về phía cầu thang.

7

Đường Phong và Lương Yiện trông thấy Tymoshenko rời khỏi gian triển lãm, lúc này mới khẽ thở phào. Đường Phong

buông bàn tay bịt miệng Lương Viện từ nãy đến giờ ra, Lương Viện vừa thở hổn hển vừa oán thán: “Anh định hại chết em à! Anh làm trò gì vậy hả?”

“Làm trò gì?”

“Anh mưu sát người thân vô liêm sỉ...” - Lương Viện mới thốt ra đã nuốt lời lại.

“Anh sợ em làm lộ!” - Đường Phong vừa nói vừa thò đầu nhìn ra trung tâm gian triển lãm, Tymoshenko quả thực đã rời khỏi đây.

“Thật không ngờ Tymoshenko lại là đồng bọn với Stephen!”

“Em có nhìn thấy u hồn ban nãy đã xô đổ bức tượng không?” - Đường Phong đột nhiên hỏi Lương Viện.

“Lúc đó em nhắm chặt mắt, không nhìn

thấy gì cả, ý anh là u hồn đó đã cứu chúng ta?”

“Đúng vậy, chính u hồn đó đã cứu chúng ta!” “Được rồi, chúng ta tạm thời không nói chuyện này nữa, Stephen sẽ đem người tới đây ngay đây, bây giờ chúng ta phải làm gì?”

“Bọn chúng nhất định đã chiếm giữ phòng giám sát và cửa chính ở tầng một. Bây giờ chúng ta có hai đường, một là tìm nơi nào đó để trốn, đợi có người đến cứu, còn một đường khác là trốn ra từ cửa chính lúc chúng ta đến. Bất luận thế nào, hôm nay chúng ta cũng lành ít dữ nhiều.” - Đường Phong nói.

“Trốn rồi đợi người đến cứu, quá bị động, không phải tính cách của em!” -

Lương Viện nói.

“VẬY TRỐN RA NGOÀI!” - Chưa đợi Lương Viện kịp phản ứng, Đường Phong đã kéo ngay Lương Viện xông ra khỏi gian triển lãm thênh thang này.

Stephen và Fanny dẫn theo ba người, chia thành hai nhóm lưng sục Đường Phong và Lương Viện, còn cả u hồn không biết lúc nào sẽ lại hiện lên.

Stephen và ba

người, đầu đội mũ có tia hồng ngoại nhìn thấu màn đêm, tay cầm khẩu súng ngắn đột kích giảm thanh M4A1, chẳng mấy chốc đã đến trước một cầu thang dẫn lên tầng ba. Đúng lúc này, Đường Phong kéo Lương Viện lao từ tầng ba xuống, Stephen thấy vậy, miệng mỉm cười, lớn

tiếng hỏi: “Đường Phong, chúng ta lại gặp nhau rồi, anh có khỏe không?”

Đường Phong và Lương Viện sợ toát mồ hôi hột, không kịp nhìn vội, quay người lao như bay lên tầng ba. ‘ Ba khẩu M4A1 bắn đồng loạt, may mà Đường Phong phản ứng kịp thời, đạn bắn tứ tung lên tường và cầu thang nhưng không làm Đường Phong và Lương Viện bị thương. Stephen hất tay một cái, ba gã áo đen cùng lao lên tầng ba. Đường Phong và Lương Viện bất chấp tất cả chạy thục mạng vào từng gian triển lãm và hành lang trong cung điện Mùa Đông. Cùng với tiếng gào thét của Lương Viện, chốc chốc lại có đạn bay từ phía dưới lên. Đường Phong đột nhiên nhớ lại đêm hôm

trước, hôm đó anh cũng kéo Lương Viện chạy thực mạng trong cung điện Mùa Đông. Hôm đó trốn chạy là vì u hồn truy đuổi, còn hôm nay u hồn lại cứu mạng mình; lúc này, mối đe dọa thật sự rút cuộc cũng xuất hiện rồi, chúng đáng sợ hơn u hồn gấp trăm lần.

Từng gian phòng trong cung điện, từng dãy hành lang, trong bóng tối, Đường Phong hoàn toàn không nhận ra phương hướng. Anh kéo Lương Viện chạy lung tung trong cung điện Mùa Đông, rồi rút cuộc lại tới trước một chiếc cầu thang. Nhưng phía dưới có bọn người của Stephen không nhỉ? Chúng đang giương súng đợi chúng ta chẳng? - Đường Phong do dự một hồi, lúc này bọn áo đen phía

sau lưng đã đuối rất gần, không còn cơ hội cho anh nghĩ ngợi lâu, nên anh hạ quyết tâm, kéo Lương Viện lao xuống cầu thang. Dưới cầu thang không có người, một bầu không khí yên lặng đến nặng nề bao trùm; Đường Phong và Lương Viện xuyên qua ba gian triển lãm, chạy vào một gian triển lãm bày kín những giá tranh. Đường Phong nhận ra đây chính là gian triển lãm mà trước đó họ vào đầu tiên, chiếc cửa tinh xảo lộng lẫy thông ra bên ngoài đã ở ngay trước mặt.

Nghĩ tới đây, Đường Phong và Lương Viện nhìn nhau, hình như đã trông thấy tia hy vọng, nhưng khi hai người họ chạy nhanh tới gần cánh cửa cao lớn tinh xảo đó thì tức khắc thất vọng tràn trề vì cửa

chính đã bị khóa. Đường Phong dùng người ra sức đẩy cánh cửa, nhưng cánh cửa nặng trĩu không hề nhúc nhích.

“Tiêu rồi, chúng ta không ra ngoài được rồi!” - Lương Viện sợ tới nỗi khóc thành tiếng.

Đường Phong nhất thời không biết phải làm sao, sau lưng vẫn vọng lại tiếng bước chân loạn xạ. Đường Phong quay đầu lại, trong bóng tối, anh nghe rõ tiếng bước chân của Stephen và ba tên áo đen. Theo phản xạ, anh kéo Lương Viện trốn vào phía sau một dãy kệ tranh. Stephen dẫn người tới trước cánh cửa, đẩy đẩy cửa, cánh cửa không nhúc nhích. Stephen ra lệnh: “Cửa chính bị Tymoshenko khóa lại rồi, hai người đó vẫn ở đây, chúng

không chạy thoát được đâu, lục soát!”

Stephen vừa dứt lời, Đường Phong nhân lúc chúng sơ hở, kéo Lương Viện vòng qua dãy kệ tranh, lao ra khỏi gian phòng. Stephen nghe thấy tiếng bước chân, quay người lại nhìn, Đường Phong đã cùng Lương Viện mất hút nơi cửa gian triển lãm. Stephen cũng dẫn người lao ra khỏi gian phòng, bên ngoài, một bên là gian triển lãm khác, một bên là dãy hành lang. Stephen chỉ dãy hành lang, hẳn tin rằng Đường Phong đã tháo chạy dọc theo dãy hành lang. Stephen lao tới cuối hành lang, rẽ ngoặt một cái là cầu thang thông xuống tầng một, hẳn thầm chửi rủa: “Định chạy xuống tầng một hả, muốn chết đây!”

Đến tầng một, trước mặt Stephen vẫn là một hành lang thênh thang, hắn nhìn thấy Đường Phong và Lương Viện đang chạy phía trước. Stephen hiểu rằng thời gian của mình cũng không còn nhiều nữa, nên ra sức vẫy tay, ra hiệu cho thuộc hạ nhanh chóng tóm lấy Đường Phong và Lương Viện.

Đường Phong quay đầu lại nhìn, Stephen đang dẫn người đuổi theo, nên anh tăng tốc theo bản năng. Thế nhưng Đường Phong không hề thông thạo tầng một, phía trước lại có một ngã rẽ, vậy rẽ vào đây sẽ là nơi nào? Đúng lúc Đường Phong đang phân vân thì Fanny dẫn theo một nhóm tên áo đen từ phía hành lang bên

kia rẽ vào. Hai người giật mình vội vàng khựng chân lại, họ sững sờ đứng trên dãy hành lang thênh thang, bởi một đầu là Stephen, còn một đầu là Fanny. Họ đã không còn đường tháo chạy, lẽ nào hai người đành bó tay chờ chết thế này sao? Không! vẫn còn một tia hy vọng. Hai đầu hành lang vẫn còn vài gian triển lãm, Đường Phong thấy mình đang đối diện với một gian phòng, anh hơi chân chừ một chút, sau đó kéo Lương Viện lao vào. Lúc này, đây là sự lựa chọn duy nhất, tia hy vọng duy nhất của họ! Nhưng khi Stephen và Fanny hợp lại hẳn cũng nhanh chóng tiến vào gian triển lãm đó. Đây là một gian phòng hình ống, trong này không có những pho tượng khổng lồ,

cũng không có những dãy kệ tranh để có thể lẫn trốn, mà chỉ có vài tủ trưng bày thấp lè tè. Hai người họ hoàn toàn lộ diện trong gian triển lãm này nên họ chỉ biết chạy, chạy thẳng về phía trước. Thế nhưng phía trước tối đen sẽ có gì đây?

Phía trước là một bức tường màu đen, sao lại là bức tường màu đen được nhỉ? Đúng là một bức tường kỳ lạ, lẽ nào bản thân mình bị ảo giác? - Đường Phong nhìn rõ bức tường màu đen đó. Phía sau lưng, Stephen đã cận kề, Đường Phong biết rằng ngày tận thế của mình đã đến. Anh tuyệt vọng nhắm mắt lại, nhưng không thể dừng nhịp chân chạy. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này, Đường Phong và Lương Viện chạy tới cuối bức

tường, đúng lúc đó họ đâm sâu vào một người.

Đường Phong kinh ngạc mở mắt, trong bóng tối anh trông thấy một người đàn ông cao to vạm vỡ đứng sừng sững trước mặt mình, người này ngạc nhiên gọi tên anh: “Đường Phong, là cậu sao? Lương Viện, cô đến đây từ lúc nào vậy?”

Là giọng Hàn Giang. Đường Phong tức khắc bừng tỉnh, anh nhìn Hàn Giang, Yelena, Makarov và cả Từ Nhân Vũ. “Là tôi, Stephen đang đuổi theo chúng tôi phía sau... Tymoshenko và bọn chúng là một hội, bọn tôi còn trông thấy u hồn...” - Đường Phong lắp bắp nói ra câu này rồi ngồi bệt ra đất.

Hàn Giang lập tức hiểu có chuyện gì xảy

ra, anh rút súng, dặn dò mọi người:
“Tiên sỹ, lão Mã, hai người lo cho
Đường Phong và Lương Viện, Yelena,
chúng ta lên thôi!”

Nói xong, Hàn Giang và Yelena một trái
một phải, hai khẩu súng ngắn, hai tay xạ
thủ cùng lúc lên nòng súng, bắn dồn dập
về phía hội Stephen. Hai tên áo đen
không hề đề phòng, gục ngay xuống.
Stephen và Fanny đối diện với tình
huống bất ngờ này không biết phải làm
thế nào, hấn ta không biết Hàn Giang
mang theo bao nhiêu viện binh? - Lòng
đầy hoài nghi, hấn vội vàng dẫn đồng
bọn rút khỏi gian triển lãm này. Hàn
Giang và Yelena hoàn toàn trong thế áp
đảo Stephen, hai người từng bước áp sát,

bắn liền một loạt hết toàn bộ chỗ đạn, rồi đến cạnh những tay áo đen bị bắn hạ, nhặt hai khẩu tiểu liên M4A1 lên, tiếp tục tấn công về phía Stephen đang chiếm giữ hành lang.

Stephen thấy tình thế không ổn, hấn liếc xuống đồng hồ rồi nói với Fanny: “Thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa, cũng không biết bọn chúng có bao nhiêu người, nhanh chóng rút lui thôi!”

“Bỏ mặc Tymoshenko sao?”

“Cậu ta tự khắc có cách thoát thân.”

Stephen nói xong, lấy tay ra hiệu ấy tên áo đen, một tên áo đen trong số đó bắn vỡ một ô cửa sổ lao ra ngoài, những tên khác cũng lao ra theo.

Hàn Giang và Yelena lao ra ngoài hành

lang, thấy Stephen đã bỏ chạy, Hàn Giang định đuổi theo nhưng Yelena lại nói: “Đừng đuổi theo chúng, mau đến phòng giám sát đi!”

Hai phút sau, Hàn Giang và Yelena xuất hiện bất ngờ trước cửa phòng giám sát, bốn gã áo đen canh chừng ở đây đang định phản kháng nhưng đã bị Hàn Giang và Yelena tiêu diệt toàn bộ. Máu của bọn áo đen bắn tóe lên màn hình máy tính, lên cả cầu dao điện. Yelena chân chừ do dự trước dãy cầu dao điện màu sắc khác nhau, cuối cùng cô đóng cầu dao điện màu đỏ, liền đó đóng luôn cầu dao đèn chiếu sáng. Tức khắc, cung điện Mùa Đông sáng như ban ngày, chuông báo động kêu vang. Năm phút sau, mấy chục

cảnh sát, Ivan Pavlov dẫn theo vài chục đặc công đã xuất hiện trên quảng trường Cung điện Mùa Đông.

chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 15

U hồn thật, u hồn giả

Yelena không nói gì, quay lại ra hiệu cho vị bác sỹ pháp y đầy kinh nghiệm giám định bộ hài cốt. Chẳng mấy chốc, vị bác sỹ này đã rút ra kết luận đầu tiên: "Bộ hài cốt không có xương sọ này là của nữ giới, phán đoán bước đầu là của một người phụ nữ thuộc chủng tộc Tây Tạng -

Aryan - Mông cổ, khoảng trên dưới 40 tuổi, cũng có khả năng cao hơn một chút.”

1

Elena và Hàn Giang thả những nhân bảo vệ bị giam giữ ra, Ivan Pavlov đã xuất hiện tại trước của phòng giám sát với cánh tay phải quấn băng trắng. Yelena nhìn Ivan Pavlov một cái, hỏi: “Sao vậy? Bị Stephen gài bom bị thương đúng không?”

“Đúng vậy, nhưng bị thương nhẹ thôi, đây là lần đầu tiên em quan tâm anh đấy!”

“Thôi đi, đừng nói những câu thừa thãi, lần này anh lại tuân lệnh của Ilyushin đến bắt chúng tôi phải không?”

“Anh đến đây theo lệnh, nhưng không phải là lệnh của Ilyushin mà là lệnh của tổng bộ!” - Ivan Pavlov đột nhiên nghiêm mặt, nói rất nghiêm túc.

“Mệnh lệnh của tổng bộ? Thế đối với tôi đó là tin tốt hay tin xấu?” - Yelena lòng đầy nghi ngờ.

“Tin tốt! Tin vô cùng tốt!” - Ivan Pavlov ra vẻ bí hiểm. “Tin tốt? Vậy anh nói nghe xem!”

“Tổng bộ đã quyết định ngay lập tức khôi phục chức vụ cho em, vụ án này vẫn do em phụ trách, em có quyền điều động mọi lực lượng mà em cho là cần thiết!” - Ivan Pavlov nói.

“Ồ! Quả nhiên là một tin tốt lành. Vậy Ilyushin thì sao?”

“Anh ta bị đình chỉ chức vụ rồi!”

“Ha ha, đây có vẻ còn là tin tức tốt lành hơn!” - Yelena cười nói.

“Đúng, anh cũng nghĩ vậy!”

“Vậy còn anh thì sao? Thiếu tá, anh cũng nghe tôi chỉ huy?”

“Đương nhiên, anh hoàn toàn tuân theo sự điều động của em.”

“Vậy tốt, bây giờ tôi lệnh cho anh, thiếu tá Ivan Pavlov, lập tức không chế phong tỏa toàn bộ cung điện Mùa Đông, lục soát khắp cung điện Mùa Đông, không được bỏ qua bất cứ góc ngách nào.

Stephen tháo chạy rồi nhưng Tymoshenko chắc vẫn còn ở đây, còn cả u hồn mà chúng ta muốn tìm kiếm nữa. Đồng thời, lệnh cho sân bay, bến xe, bến cảng phải

thắt chặt phòng bị, không thì Stephen mang kê tranh ngọc đi mất.”

Ivan Pavlov nhận lệnh lập tức triển khai thi hành nhiệm vụ, Yelena nhìn sang Hàn Giang, hỏi lại: “Thế nào, em bố trí được chứ?”

“Xin lỗi, anh nghe không hiểu mệnh lệnh của em, em biết rồi đây, tiếng Nga của anh không tốt lắm!” - Hàn Giang lắc đầu nói.

“Vậy anh nghe được gì?”

Hàn Giang cười cười: “Chúc mừng em được khôi phục chức vụ, cũng chúc mừng luôn tay Ilyushin bị mất chức.”

“Thôi nào, không kê cà nữa, mau đi xem Đường Phong thế nào đi!”

Hai người nói xong liền đi thẳng tới gian

triển lãm nơi phát hiện ra Đường Phong. Xem ra sắc mặt Đường Phong và Lương Viện đã hồi phục lại kha khá, nhưng Đường Phong vẫn uể oải tựa vào cạnh tủ trưng bày. Hàn Giang khẽ đá Đường Phong một cái: “Thôi nào, mau đứng lên! Nói nghe xem, sao hai người lại chạy tới cung điện Mùa Đông này, chuyện về Tymoshenko là như thế nào?” Vậy là Đường Phong kể tóm tắt lại những gì mà anh và Lương Viện gặp phải trong mấy ngày qua. Đường Phong kể xong, đứng dậy hỏi: “Sao bỗng nhiên các anh lại xuất hiện ở đây vậy?”

Hàn Giang chỉ tay về phía gian triển lãm bên cạnh: “Gian triển lãm kia có một cánh cửa sắt thông với một kho văn vật ở

dưới hầm, chúng tôi đã men theo đường cống ngầm mò tới gian hầm đó, sau đó đi lên, dùng súng bắn hỏng ba cái khóa trên cánh cửa, mở cửa và tới được đây, vừa đúng lúc hai người chạy tới.”

“Nếu chỉ chậm một khắc thôi thì tôi và Lương Viện coi như toi rồi... Này! Sao mọi người lại từ đường cống ngầm mò tới cung điện Mùa Đông vậy?” - Đường Phong không sao lý giải được.

“Bởi vì u hồn, chính u hồn đã đó đã đưa chúng tôi tới đây.”

“Sao cơ? Mọi người cũng nhìn thấy u hồn ư?” - Đường Phong ngạc nhiên hỏi. Đột nhiên, Đường Phong chỉ ra phía hành lang ngoài cửa, hét hoảng hét lên: “Mọi người trông kia, u hồn đó đang ở ngoài

hành lang!”

Mọi người quay ra nhìn, tất cả đèn ngoài hành lang đều sáng trưng, nhưng không ai nhìn thấy bóng dáng u hồn. Đường Phong nhao cả người lên, lúc này, anh đột nhiên nảy sinh thiện cảm với u hồn đã cứu mạng mình, anh chạy ra ngoài hành lang đầu tiên rồi rẽ ngoặt, đến một gian triển lãm khác ở bên cạnh, Đường Phong nhìn thấy cánh cửa sắt mà Hàn Giang kể, u hồn màu trắng đỏ vụt lên một cái rồi mất tích trong cánh cửa sắt.

2

Tới khi mọi người tới nơi thì chỉ còn Đường Phong đang đứng chỉ vào cánh cửa sắt, nói: “U hồn vào trong cửa sắt rồi!”

Hàn Giang nhìn cánh cửa sắt, giương súng, tiến vào đó trước tiên, đây chính là nơi ban nãy họ đến. Lúc này, trong căn hầm đang sáng trưng ngọn đèn tường màu vàng, giờ Hàn Giang mới có thể nhìn được toàn cảnh nơi đây. Anh quan sát xung quanh, bốn bức tường đều được xây lên bằng những tảng đá dài, không gian rộng khoảng ba bốn trăm mét vuông, trong đó một bên có một căn buồng lõm vào trong, bức tường phía sau căn buồng đã bị người ta đập vỡ, thông thẳng tới đường cống ngầm tối đen sì.

Ban nãy nhóm Hàn Giang đã bước vào gian hầm từ chính chỗ này, bây giờ anh lại lần nữa bước vào đây, tỉ mỉ quan sát, rồi đột nhiên phát hiện ra trên mặt

đất loang loáng một vệt máu. Anh quay lại dùng đèn pin soi, phát hiện ra vệt máu này kéo dài từ phía cửa sắt tới tận cái hố đen kịt phía ngoài bức tường dưới chân mình. “Vệt máu này lẽ nào là của u hồn ban nãy để lại?” - Hàn Giang lẩm bẫm.

“Rất có khả năng đó!” - Đường Phong nói.

“Vệt máu này hướng ra bên ngoài, u hồn đó lóe lên một cái rồi biến mất, tôi nghĩ chắc chắn u hồn đã quay lại đường cống ngầm rồi.” - Hàn Giang suy đoán xong liền định xông vào hố đen trên bức tường bên ngoài để truy đuổi tung tích của u hồn, nhưng lại bị Yelena tóm ngay lại: “Đừng đuổi theo nữa, u hồn có cuộc sống

của u hồn!”

Hàn Giang không hiểu nhìn nhìn Yelena hỏi: “U hồn có cuộc sống của u hồn là sao?”

Yelena nói với mọi người: “Ban nãy nghe Đường Phong kể lại, em đại khái đã hiểu ra ngọn nguồn của mọi chuyện rồi, chúng ta hãy nói ở đây trước. Đây chính là nơi đầu tiên tôi đến khi tiếp nhận vụ án này, đây là một nhà kho dưới tầng hầm của cung điện Mùa Đông, vì điều kiện chưa đủ nên ở đây chỉ chuyên cất những pho tượng điêu khắc hoặc tượng đá to nặng. Hơn nửa năm trước, cung điện Mùa Đông quyết định tiến hành cải tạo nơi này, theo như tôi điều tra, lúc đó Tymoshenko đã xung phong nhận việc

này, ngoài công việc đương chức ra, anh ta còn đảm nhận công việc di dời văn vật ở đây đi. Tôi đoán chắc là đúng trong thời gian đó, Tymoshenko đã phát hiện ra căn hầm này, chính là gian mật thất dưới tầng hầm mà mọi người đang nhìn thấy, đây cũng chính là nơi đã cất giữ kệ tranh ngọc thứ nhất.”

“Hóa ra kệ tranh ngọc thứ nhất đã được cất giấu mãi ở đây! Tymoshenko và Stephen là đồng bọn, vậy rất có khả năng hẳn đã biết về sự tồn tại của gian mật thất này!” - Đường Phong ngạc nhiên nói.

“Ừm, bây giờ xem ra Tymoshenko đã biết về sự tồn tại của gian mật thất này trước khi sự việc xảy ra, nhưng anh ta không biết vị trí cụ thể của gian mật thất. Chính

trong quá trình cải tạo nơi này, Tymoshenko đã biết rõ vị trí của căn hầm, hơn nữa anh ta còn biết được căn hầm này rất gần với một đường cống ngầm bên ngoài bức tường cuối căn phòng, vậy là một kế hoạch to gan nhưng tuyệt diệu đã nảy sinh trong đầu anh ta. Anh ta đã dẫn người phá thông đường từ cống ngầm dẫn tới gian mật thất, rồi nhân lúc thần không biết quỷ không hay đã lấy mất đi kệ tranh ngọc, sau đó xây mới lại bằng những tảng đá dài, khiến mọi thứ trở lại nguyên trạng, mà nếu không nhìn kỹ thì người ngoài sẽ không phát hiện ra được. Thế nhưng Tymoshenko vẫn sơ hở, anh ta đã để lại một số vết tích khiến Victor sau này đến đây thi công đã phát

hiện ra. Victor đã nghi ngờ ngay Tymoshenko. Để bịt miệng và cũng là để bảo vệ bí mật về kế tranh ngọc, Tymoshenko đã sai người giết hại dã man Victor, đồng thời còn đổ tội cho Victor đã đánh cắp kế tranh ngọc!” - Yelena dựa vào suy luận của mình để miêu tả lại quá trình kế tranh ngọc bị đánh cắp.

“Nói như vậy thì trước khi công ty thiết kế nội thất của Victor vào đây, kế tranh ngọc đã bị đánh cắp rồi sao?” - Hàn Giang nói.

“Đúng là như vậy. Victor vô tội, nhưng có khả năng Victor đã bị Tymoshenko uy hiếp, không biết là do quá sợ hãi hay vì nguyên nhân nào khác mà anh ấy không

kịp thời báo với cơ quan hữu quan về Tymoshenko, nên mới...”

Yelena nói tới đây, Makarov bên cạnh đã chan chứa nước mắt, ông khóc không thành tiếng. Yelena đành phải dừng lại, an ủi Makarov.

3

Nhờ sự động viên của mọi người, Makarov dần dần lấy lại bình tĩnh, ông chỉ vào bức tường vừa bị đập ra, hỏi Yelena: “Vậy tại sao ở đây bây giờ lại thành thế này?”

Yelena giải thích: “Nếu con suy luận không nhầm thì sẽ là thế này, sau khi kế tranh ngọc bị đánh cắp, công trình cải tạo cung điện Mùa Đông cũng tạm thời bị đình chỉ, văn vật ở đây bị dọn đi, cánh

cửa sắt thông tới đây bị khóa chặt lại, từ đó không còn ai tới đây nữa, còn bức tường cuối tầng hầm bị đập ra chắc là do u hồn đó làm.” “Ý con nói Misha?” - Makarov hỏi.

“Hiện giờ xem ra không còn nghi ngờ gì nữa, u hồn đó chính là Misha!” - Yelena đáp.

“Misha?” - Đường Phong rất ấn tượng với cái tên này, nhưng không hiểu chuyện Yelena đang nói. Vậy là Yelena kể qua cho Đường Phong và Lương Viện về những phát hiện của họ trong mấy ngày gần đây. Đường Phong nghe xong, không ngừng xuýt xoa. Đội thám hiểm hóa ra vẫn còn người thứ ba may mắn sống sót, Misha chính là u hồn đó? Đúng lúc

Đường Phong đang nghĩ ngợi lung tung thì Yelena lại nói: “U hồn Misha chắc là người biết về kế tranh ngọc, sau khi phát hiện kế tranh ngọc bị đánh cắp, không biết vì mục đích gì mà ông đã đập chỗ này ra. Tôi nghĩ ông mở chỗ này ra là để ban đêm vào trong cung điện Mùa Đông, không chỉ vì đóng giả thành u hồn để dọa người, mà những gì mà ông làm chắc chắn đều liên quan tới việc kế tranh ngọc bị đánh cắp.”

“Biết đâu Misha đang tìm thứ gì đó?” - Đường Phong đột nhiên nói.

“Tìm thứ gì đó, tìm gì chứ?” - Hàn Giang hỏi.

“Tôi không biết. Tôi chỉ suy đoán thôi!” - Đường y Phong đáp lại.

“Nhưng cứ cho rằng u hồn Misha đục bức tường, phía sau ra để vào trong này, nhưng ông ấy sẽ vào trong cung điện Mùa Đông bằng cách nào nhỉ? Cánh cửa sắt bên ngoài được khóa lại bằng mấy cái khóa to cơ mà!” - Lương Viện đưa ra thắc mắc của mình.

Yelena im lặng không nói. Hàn Giang và Đường Phong ngẩng đầu ngược nhìn gian hầm này. Đường Phong đột nhiên phát hiện ra sát bức tường phía bắc có gì đó khác thường, anh bước tới, dùng đèn pin soi lên chỗ tường đó. Dưới ánh đèn pin, mọi người nhìn thấy, trên mặt tường này thò ra một chiếc thang bằng sắt giống như cầu thang chữa cháy vậy. Đường Phong soi đèn pin lên từng chút một, ánh sáng

đền chiếu thẳng lên điểm đầu của chiếc thang này, ở đó hình như có hai tầng đá...

“Hóa ra là như vậy, không chú ý nhìn thì đúng là không phát hiện ra chiếc thang này!” - Yelena ngạc nhiên nói.

Makarov lập tức giải thích: “Cái này không có gì là lạ, theo như tôi biết, tầng hầm ở đây, bao gồm cả kho mật thất này, đều được đào thành hầm phòng không từ thời chiến tranh vệ quốc để chống bom đạn của người Đức.

Bởi vậy để nhân viên kịp thời di tản họ đã dựng lên chiếc thang sắt này, người ở bên trên có thể xuống thẳng từ đây để tránh bom đạn”.

“Ừm, là như vậy, vậy thì cũng từ chỗ này, u hồn Misha đã đi theo đường này để

vào cung điện Mùa Đông.” - Yelena suy đoán.

“Được rồi, chúng ta hãy nhanh chóng đi theo con đường mà u hồn từng đi để leo lên, thử xem bên trên rút cuộc là chỗ nào?” - Từ Nhân Vũ đề nghị.

Đường Phong gật đầu, leo lên cầu thang sắt đầu tiên, theo sau là Hàn Giang, Lương Viện, Yelena, Makarov và Từ Nhân Vũ. Đường Phong leo lên đỉnh cầu thang sắt, khẽ đẩy một tấm gạch trên đầu, tấm gạch nhúc nhích, lộ ra một khe hở. Đường Phong nhìn xuyên qua khe hở, bốn bề tối đen, phía trước hình như có vật gì đó chặn mắt tầm nhìn. Anh lấy hết sức, nhấc cả tấm gạch lên, sau đó lại nhấc một tấm gạch khác lên, lồi lên đã

trở nên rộng rãi, Đường Phong nhảy phắt lên, ngay sau đó Hàn Giang cũng nhảy lên theo.

Trước mặt Đường Phong là một chiếc tủ cao lớn, anh thử đẩy, chiếc tủ không xô dịch. “Xem ra cái tủ này rất nặng!” - Đường Phong nói xong liền cùng Hàn Giang kê chiếc tủ chặn ngay trước miệng lối lên sang chỗ khác. Chiếc tủ rất nặng, hai người đàn ông lực lưỡng như Đường Phong và Hàn Giang mà cũng không tài nào nhấc được chiếc tủ, đành phải chuyển sang đẩy nó. Chiếc tủ ma sát với mặt sàn nhà phát ra âm thanh chói tai. Đường Phong giật mình, đột nhiên nhớ ra điều gì đó: “Hóa ra âm thanh kỳ lạ mà chúng ta nghe thấy buổi đêm chính là

tiếng động này!”

“Vây có nghĩa là u hồn chắc chắn đã vào cung điện Mùa Đông băng lối này lúc nửa đêm” - Lương Viện vừa mới leo lên liền nói.

“Đúng vậy, chiếc tủ này rất nặng, anh và Hàn Giang hai người mới khó nhọc đẩy được nó, xem ra u hồn đó cũng khỏe kinh người!” - Đường Phong nói.

Hàn Giang bật đèn, lúc này mọi người mới nhìn rõ, hóa ra đây là một phòng làm việc. Đường Phong và Lương Viện nhận ngay ra đây chính là căn phòng mà hai người họ vào nhầm, còn cái hang ban nãy họ chui ra hóa ra lại là chiếc lò sưởi hào nhoáng. Ngay lập tức, Đường Phong đã hoàn toàn hiểu ra con đường mà u hồn

tiên vào cung điện Mùa Đông.

4

Đường Phong dẫn mọi người ra khỏi văn phòng này, sau đó rẽ một cái là tới ngay phòng làm việc của Tymoshenko, anh giới thiệu với họ: “Đây chính là văn phòng của Tymoshenko!”

Hàn Giang và Yelena lục soát trong văn phòng của Tymoshenko hồi lâu nhưng không thu hoạch được gì.

Đường Phong đột nhiên liếc thấy tập tài liệu “Tòa tháp vĩ đại” đặt trên bàn làm việc của Tymoshenko, tim anh giật thót một cái, bất giác có dự cảm không lành.

Hàn Giang thấy Đường Phong có vẻ mặt khác thường liền vội vàng hỏi: “Cậu sao vậy?”

Đường Phong đột nhiên hét lên: “Toi rồi, pho tượng phật đó!”

Nói xong, Đường Phong một mình lao ra khỏi phòng làm việc của Tymoshenko. Mọi người không hiểu chuyện gì cũng chạy theo Đường Phong lên khu triển lãm Trung Quốc trên tầng ba của cung điện Mùa Đông. Đường Phong đưa cánh tay run rẩy ra mò trên tường, cuối cùng anh cũng đã sờ thấy công tắc đèn. Chiếc đèn chùm đồ sộ vụt sáng, soi rọi cả gian triển lãm, lộng lẫy nguy nga, nhưng khi Đường Phong nhìn về phía văn vật Tây Hạ thì anh bỗng ngớ người ra. Đầu tượng phật Lư Xá vốn bày ở chỗ cũ đã không thấy đâu nữa.

Đường Phong không thể tin vào mắt

mình, anh lao tới trước tủ trưng bày, quan sát từng tí một. Đầu tượng phật quả thực đã biến mất, cửa kính trước tủ trưng bày đã bị đập vỡ một lỗ to... “Đây là do ai làm? Ở đây có gì vậy?” - Yelena ngạc nhiên hỏi.

Đường Phong giở bức ảnh chụp đặc tả pho tượng phật trong tập tài liệu ra, chỉ ọi người xem: “Pho tượng này chính là tượng phật Tây Hạ mà Kozlov phát hiện thấy trong Hắc Thủy Thành, Tymoshenko cho rằng bên trong tượng phật này chính là xương sọ của hoàng hậu Một Tạng.”

“Xương sọ của hoàng hậu Một Tạng?” - Mọi người kinh ngạc.

“vết máu mà u hồn đó để lại cho thấy hình như là ông ta đã bị thương, có khi

nào là do đập vỡ tấm kính này không nhỉ?” - Từ Nhân Vũ nhắc nhở mọi người.

“Tiên sỹ, ý anh là pho tượng này đã bị u hồn lấy đi?” - Lương Viện hỏi lại.

Đường Phong cẩn thận quan sát lỗ thủng trên tấm kính bị đập vỡ, nói: “Quanh lỗ thủng trên tấm kính này không phát hiện ra vết máu nào cả, như vậy cho thấy máu trên người u hồn không giống do lúc đập vỡ kính để lại.”

“Được rồi, mọi người đừng nghiên cứu tấm kính vỡ này nữa, xem tôi tìm thấy cái gì đây” - Hàn Giang cầm một vò đạn trong tay bước tới: “Trên một mặt sàn cách đây không xa lắm tôi đã phát hiện ra cái này.”

“Cho thấy ở đây đã từng xảy ra... không,

ban này ở đây đã xảy ra tranh cướp, trong quá trình giằng co còn nổ súng!” - Yelena ngạc nhiên nói.

“Tranh cướp? Ai và ai?” - Lương Viện hỏi.

“Thế mà cũng phải hỏi, chắc chắn là Tymoshenko và u hồn đó, họ đều muốn đoạt được kế tranh ngọc, và vết máu mà u hồn đó để lại, cho thấy u hồn Misha đã bị thương trong quá trình giành giật, chắc là bị trúng đạn của Tymoshenko” - Đường Phong nói.

“Giải thích như vậy cũng hợp tình hợp lý, chỉ có điều tôi không hiểu pho tượng đó có gì đặc biệt mà khiến họ nhất định phải tranh cướp bằng được?” - Hàn Giang không hiểu hỏi Đường Phong.

“Pho tượng phật đó chắc chắn có ý nghĩa và giá trị đặc biệt, chỉ có điều chúng ta không biết mà thôi!” - Đường Phong giải thích.

“Nói như vậy thì vẫn chưa rõ ràng, nếu Tymoshenko muốn lấy pho tượng đó thì sao phải đợi tới hôm nay?”

Anh ta lúc nào chẳng có cơ hội để đánh cắp pho tượng đó!” - Yelena lắc đầu nói.

Đường Phong nhìn tủ trưng bày thiếu mất pho tượng phật, thần thờ nói: “Tại sao những văn vật khác trong tủ trưng bày không thu hút họ, mà lại cứ phải là pho tượng đó? Còn tại sao Tymoshenko phải đợi đến bây giờ mới muốn chiếm đoạt pho tượng đó? Chỉ có một khả năng, họ tranh cướp nhau không phải vì bản thân

pho tượng đó mà là vì bí mật ẩn chứa trong đó mà thôi, không biết chừng bí mật ở trong chính pho tượng!”

“Bên trong pho tượng? Không phải cậu nói rằng bên trong pho tượng là xương sọ của hoàng hậu Một Tạng sao?” - Hàn Giang hỏi.

“Đó là Tymoshenko nói, còn bên trong tượng phật có xương sọ của hoàng hậu Một Tạng hay không, thì chỉ có mở ra mới biết được!” - Đường Phong nói.

Yelena ngắt lời hai người: “Được rồi, tạm thời không nói về pho tượng nữa, nói về hai người tranh cướp pho tượng đi. u hồn Misha bỏ đi mang theo vết thương, vậy thì Tymoshenko đâu? Chắc là anh ta vẫn ở trong cung điện Mùa Đông, chúng

ta vẫn còn cơ hội tóm lấy anh ta.”

Yelena vừa dứt lời thì điện thoại của cô đổ chuông, là Ivan Pavlov gọi tới, chỉ nghe thấy Yelena mắng mỏ ở đầu điện thoại bên này: “Đồ ngu!” - rồi tức tối dập máy.

Yelena nhún vai rồi giải thích với mọi người: “Đời là vậy đấy, luôn cở những người nhanh hơn chúng ta một bước, gã Tymoshenko đó, ban nãy đã nghiêm nhiên nghênh ngang ra ngoài từ cửa chính.”

“Ra ngoài rồi? Sao lại như vậy được?” - Mọi người vô cùng ngạc nhiên rồi cùng Yelena đến phòng giám sát tầng một. Ivan Pavlov rất cẩn trọng báo cáo: “Chúng tôi giải cứu được một viên cảnh

sát trong nhà vệ sinh, quần áo ngoài của anh ta bị lột sạch.”

“Được rồi, tôi không hứng thú với lời giải thích của anh, chỉnh camera cho tôi xem!” - Yelena giống như biến thành một con người khác, nghiêm giọng nói.

5

Trên màn hình, xuất hiện hình ảnh trước cổng cung điện Mùa Đông, chẳng mấy chốc, một người dáng cao gầy mặc cảnh phục, xách theo một chiếc cặp da hình vuông đã ngang nhiên bước ra khỏi cổng cung điện Mùa Đông. Tuy Tymoshenko trên màn hình không đeo kính và đã thay trang phục khác, nhưng Đường Phong vẫn nhận ngay ra: “Chính là anh ta, bên trong chiếc cặp anh ta xách chắc chắn là

pho tượng phật đó, kích thước vừa vặn.”

Lúc này, Ivan Pavlov bên cạnh lại báo cáo tiếp:

“Sau khi Tymoshenko lên ra ngoài cung điện Mùa Đông, anh ta đã không lên xe của mình mà lái một chiếc xe cảnh sát. Chúng tôi đã lục soát được thứ này trên xe của anh ta.”

Nói xong, Ivan Pavlov lấy từ trong túi vật chứng cỡ lớn ra một chiếc áo choàng màu trắng. Từ Hàn Giang đến Đường Phong, rồi tới Yelena, Makarov, tất cả mọi người đều ngỡ ngàng, trong xe của Tymoshenko lại có một chiếc áo choàng như thế này sao?

“Đây chính là áo choàng của u hôn, áo choàng của u hôn..- Makarov lảm bảm.

Hàn Giang tỉ mỉ quan sát chiếc áo choàng này, anh phát hiện dưới gấu áo choàng có vết tích bị vật sắc nhọn cào rách, ở đó khuyết một miếng. Hàn Giang vội vàng móc mảnh vải trắng mà mình nhặt được trên nắp cống ngầm ra so sánh, hoàn toàn vừa khớp với vị trí chiếc áo choàng bị cào rách, không sai một li.

“Thế này là thế nào? Sao lại xuất hiện thêm một u hồn?” - Đường Phong cảm giác đầu mình như sắp nổ tung.

“Rút cuộc ai mới là u hồn thật? Misha hay Tymoshenko?” - Yelena cũng chìm trong suy tư. Cô vốn cho rằng mình đã tìm ra ngọn nguồn sự việc, nhưng hiện giờ nhìn lại, những gì mà cô biết được chỉ vô cùng nhỏ bé.

Sau một hồi trầm ngâm, Đường Phong đột nhiên nhớ ra gì đó, anh nói với mọi người: “Sau khi tôi và Lương Viện vào nhằm phòng ở cung điện Mùa Đông, thì bỗng nhiên nghe thấy Tymoshenko gọi điện cho Stephen. Trong lúc nói chuyện, Tymoshenko đã nói, hiện giờ anh ta có thể chắc chắn u hồn đó chính là lão già, sau đó còn giải thích đó là thầy giáo của mình đồng thời nói ông lão vẫn chưa chết mà sống ở trong cống ngầm, giờ đã quay lại cung điện Mùa Đông.” “Thầy giáo của Tymoshenko ư?” - Từ Nhân Vũ đột nhiên kêu lên thất thanh.

Mọi người nhìn Từ Nhân Vũ, không hiểu sao Từ Nhân Vũ lại đột nhiên thất thần như vậy, chỉ có Đường Phong nhìn Từ

Nhân Vũ, miệng chậm rãi thốt ra một câu:

“U hồn đó có khi nào là... có khi nào là giáo sư Boris?”

“Không! Điều này là không thể, giáo sư Boris đã mất cách đây tám năm rồi, không phải hai chúng ta đã từng tới mộ của ông đó sao? Có lẽ Tymoshenko còn có thầy giáo nào khác?” - Từ Nhân Vũ không thể tin vào điều đó.

“Đường Phong, ý cậu là giáo sư Boris chính là u hồn Misha?” - Hàn Giang đột nhiên cũng nhớ ra chuyện về giáo sư Boris mà Đường Phong và Từ Nhân Vũ từng kể cho anh.

Đường Phong gật đầu, nói: “Cũng có thể nói rằng u hồn Misha chính là giáo sư

Boris!”

Lúc này Từ Nhân Vũ cũng không thể không tin vào phán đoán này, trước mắt anh lại hiện lên hình bóng giáo sư Boris năm nào: “Hai người họ quả thực rất gần về tuổi tác, hơn nữa ân sư của giáo sư Boris cũng là viện sĩ Arik, nếu sau năm 1988 Misha đến Đại học Saint Petersburg... nhưng tại sao giáo sư Boris lại trở thành u hồn nhỉ?”

Hàn Giang im lặng không nói năng gì, miệng lẩm bẫm: “U hồn Misha? Giáo sư Boris? Tymoshenko? Hồ sơ bị mất năm 1964, ai là u hồn thật đấy.

Từ Nhân Vũ kể lại cho Yelena và Makarov nghe về mối quan hệ giữa anh và giáo sư Boris năm đó, Yelena nghe

xong, nói với Hàn Giang: “Được rồi, anh đừng nghĩ nữa, em chỉ cần đến Đại học Saint Petersburg tìm hiểu một chút là sẽ biết rõ tình hình của giáo sư Boris. Hiện giờ Tymoshenko cũng bỏ trốn rồi, âm mưu của bọn chúng đã hoàn toàn bại lộ, nhất định sẽ mang theo kệ tranh ngọc và cả đầu pho tượng phật thân bí tháo chạy, bởi vậy, chúng ta nhất định phải chặn chúng ở lại Saint Petersburg.”

6

Yelena ngáp ngừng rồi lại hạ lệnh cho Ivan Pavlov: “Ivan Pavlov, anh để lại mấy người ở cung điện Mùa Đông, những người khác có thể rút đi. Nhiệm vụ chính của anh là đem người tới sân bay, bến xe và những ngã giao thông thất

chặt kiểm tra, tuyệt đối không được để Stephen và Tymoshenko thoát, có tình hình gì thì kịp thời thông báo cho tôi biết!”

Ivan Pavlov nhận lệnh rồi đi luôn, Hàn Giang lại nói: “Chỉ chặn như vậy không phải là cách, thành phố lớn thế này khó tránh khỏi để lọt mất chúng!”

“Vậy ý anh sao?” - Yelena hỏi.

“Chúng ta phải chủ động xuất kích!” - Hàn Giang nói như đinh đóng cột.

“Nhưng chúng ta xuất kích hướng nào đây? Chúng ta không biết kẻ tranh ngọc bị giấu ở đâu!”

“Tôi còn nhớ Tymoshenko đã từng nói, trong lúc gọi điện, rằng anh ta sẽ lập tức tới chỗ đó lấy kẻ tranh ngọc - Đường

Phong cố gắng nhớ lại từng câu nói của Tymoshenko, nhưng lúc đó quả thực anh quá căng thẳng nên hiện giờ chỉ có thể nhớ lại đút quãng những câu nói của Tymoshenko.

“Chỗ đó? Anh ta không nói là chỗ nào sao?” – Hàn Giang vội vàng hỏi.

“Không. Tôi nghĩ Stephen biết chỗ đó, trước đây chúng đã hẹn nhau rồi” - Đường Phong nói.

“Điều này cho thấy hiện giờ kệ tranh ngọc vẫn ở trong tay Stephen và Tymoshenko. Sau khi đánh cắp kệ tranh ngọc chúng đã đem giấu nó ở một nơi không ai biết. Là nơi nào nhỉ?” - Hàn Giang băn khoăn.

Yelena nổi cáu: “Mặc kệ nó ở đâu, kiểm

tra toàn bộ kết bảo hiểm của tất cả ngân hàng trong thành phố trước đây!”

“Không được, làm lớn như vậy thì khuếch trương quá!” - Makarov khuyên nhủ Yelena.

“Vậy thì còn cách nào khác?”

“Sẽ có cách, mọi người cũng tĩnh tâm lại ngẫm nghĩ xem sao!” - Makarov vẫn giữ được bình tĩnh.

Đường Phong ngẩng đầu, nhìn thần thờ lên bức tranh sơn dầu trên trần nhà cung điện Mùa Đông. Bức tranh này hình như là bức “Chúa Jesus gặp nạn”, Đường Phong nhìn bức tranh, trước mắt bỗng hiện lên cả một vùng sắc đỏ, sắc đỏ đó từ từ lan rộng ra, giống như từng bông hồng đỏ thắm, cũng lại giống như một vệt

máu loang đỏ thẫm... Đường Phong nhắm mắt lại, khi anh mở mắt ra, trước mắt anh lại hiện lên một bức tranh tĩnh, anh bình tĩnh nói với mọi người; “Tôi nghĩ tới một chỗ.”

“Chỗ nào?”

“Ngôi mộ, mộ của giáo sư Boris” - Đường Phong nhấn mạnh.

“Mộ? Tại sao lại là chỗ đó?” - Hàn Giang hỏi lại Đường Phong.

“Trực giác, hãy tin vào trực giác của tôi, đây chính là câu anh hay nói mà!” - Đường Phong đáp lại.

“Đó quả thực là nơi không ai chú ý tới!” - Từ Nhân Vũ gật đầu tán đồng suy đoán của Đường Phong.

Đường Phong lại giải thích: “Thực ra tôi

cũng không phải hoàn toàn dựa vào trực giác. Lúc tôi và tiến sỹ Từ tới mộ của giáo sư Boris, đã từng nhìn thấy có người đặt một bông hồng đỏ trước ngôi mộ hiu quạnh của giáo sư Boris, chắc là đặt trước đó không lâu, khả năng là ngay trước khi chúng tôi đến. Lúc đó tôi đã nghĩ, mùa đông lạnh giá như vậy nếu mua một bông hồng đỏ tại Saint Petersburg chắc chắn sẽ rất đắt! Tiến sỹ Từ cũng từng kể rằng giáo sư Boris sống một mình, không có con cái, cũng chẳng có mấy bạn bè, mộ lại ở nơi xa xôi hẻo lánh, trong ngày giá lạnh như vậy liệu ai sẽ đội giá rét để đến thăm mộ của ông đây? Hơn nữa lại còn đặt lại một bông hồng đỏ đắt tiền. Bây giờ nghĩ lại, người

đặt hoa chắc là Tymoshenko thôi!”

“Thời gian này ngược lại cũng gần với thời gian kế tranh ngọc bị đánh cắp. Nhưng kể cả Tymoshenko có cất giấu kế tranh ngọc tại ngôi mộ đi chăng nữa thì việc này liên quan gì tới việc tặng hoa?”
- Hàn Giang không hiểu.

“Tất nhiên không liên quan gì ghê gớm tới việc tặng hoa, tôi nghĩ nếu giáo sư Boris chính là u hồn Misha, nếu Tymoshenko ám hại thầy giáo của mình thì chắc chắn sẽ chột dạ! Tất nhiên đây chỉ là suy đoán của tôi thôi!”

Yelena cũng bắt đầu tin vào suy đoán của Đường Phong: “Đường Phong nói cũng có lý, rất có khả năng Tymoshenko đã đem kế tranh ngọc đánh cắp được giấu

trong mộ. Được rồi, chúng ta không cần phải suy đoán nữa, ngay sau đây sẽ chia ra để hành động, bất luận kế tranh ngọc có giấu trong mộ hay không thì Hàn Giang, Đường Phong và cả cha nữa, ba người hãy tới mộ của giáo sư Boris trước, đề phòng có người đào mộ, rồi đợi tới khi trời sáng. Con lập tức đi làm công văn khai quật mộ, bên cạnh đó sẽ tới Đại học Saint Petersburg để xem lại hồ sơ về giáo sư Boris ở trong trường. Tiến sỹ Từ, tốt nhất là anh theo tôi, sau đó mọi người sẽ gặp nhau tại nghĩa trang.”

Từ Nhân Vũ gật đầu đi theo Yelena, Đường Phong, Hàn Giang, Lương Viện và Makarov vội vã tới nghĩa trang

Shuvalov ở vùns naoại ô. Lúc này, đã là rạng sáng ngày hôm sau, cung điện Mùa Đông đã trải qua một đêm không ngủ.

7

Trời vẫn chưa sáng tỏ. Đường Phong, Hàn Giang, Lương Viện và Makarov đã tới nghĩa trang Shuvalov. Nghĩa trang yên tĩnh lạ thường, không thấy một tiếng chim hót, cũng không trông thấy một bóng người. Hai hàng tuyết từng trải dài theo con đường nhỏ dẫn sâu vào nghĩa trang, bốn người giẫm trên tuyết, phát ra những âm thanh “rắc, rắc” nặng nề. Lương Viện vẫn nắm tay Đường Phong, hoảng sợ nhìn từng hàng bia mộ và thánh giá nhấp nhô hai bên đường. Bốn người đi tới cuối con đường, dựa vào trí nhớ, Đường

Phong chỉ vào dốc núi nhỏ bên trái, khẽ nói: “Chắc là trên dốc núi đó.”

Bốn người tiếp tục tiến lên dốc núi, đột nhiên, họ nghe thấy tiếng sột soạt. Hàn Giang cảnh giác rút súng ra, đây là khẩu súng mà trước khi Yelena rời khỏi cung điện Mùa Đông đã đưa anh để phòng thân. Hàn Giang đi trước Đường Phong, đứng sừng sững trên tuyết, quan sát xung quanh. Trời sáng, trong nghĩa trang đã bốc sương trắng, Hàn Giang không nhìn rõ mọi vật cách khoảng chục mét, anh chỉ có thể lắng nghe. Anh lại nghe thấy những âm thanh sột soạt. Lúc này, trong nghĩa trang không thể có người, lẽ nào là Stephen hay là Tymoshenko? Đúng lúc Hàn Giang đang nghi ngờ thì Makarov

bước tới, vỗ vỗ vai anh: “Đừng căng thẳng, đó chỉ là hai con sóc nshịch ngợm thôi.”

“Sóc! Ở đâu? Bác chắc chắn vậy sao?”

“Đi thôi! Tôi có thể đảm bảo đó là sóc mà!”

Mười phút sau, họ đã leo lên sườn núi. Hàn Giang đứng trên sườn núi, nhìn xung quanh, vẫn chưa nhìn rõ cảnh vật, chỉ loáng thoáng trông thấy rặng thông um tùm trên dốc núi phía xa xa. Hàn Giang quay lại dùng đèn pin soi về phía vị trí họ đang đứng, anh trông thấy một bia đá to lớn, đen sì, bên trên khắc hai chữ Hán lớn: Bất uất.

Trong lúc Hàn Giang đang ngạc nhiên thì Đường Phong chỉ tấm bia đá giới thiệu:

“Đây là mộ của bậc thầy Hán học nổi tiếng, viện sỹ Arika. ”

“Chính là thầy giáo của Misha?” - Makarov hỏi. “Đúng vậy, rất nhiều nhà Hán học của nước Nga đều là học sinh của ông!” - Đường Phong đáp.

“Mộ của giáo sư Boris đâu?” - Hàn Giang lại hỏi Đường Phong.

“Chắc là ở gần đây!”

Nói xong, Đường Phong liền đi tới mộ của giáo sư Boris, nhưng lại bị Hàn Giang tóm ngay lại. Hàn Giang cẩn trọng dùng đèn pin soi xung quanh khu vực mộ của viện sỹ Arika, soi tới sát gần mặt tuyết phía xa xa rồi mới yên tâm, anh nói: “Ở đây ngoài vết chân của chúng ta ra thì không phát hiện thấy dấu chân ai

khác, xem ra ngoài chúng ta thì mấy hôm nay cũng không có ai tới đây cả!”.

Chẳng mấy chốc Đường Phong đã tìm thấy bia mộ của giáo sư Boris trong những tấm bia mộ ngôn ngang, bởi vì anh lại trông thấy bông hồng đỏ đó. Bông hồng đỏ vẫn nằm lặng lẽ trước mộ của giáo sư Boris, chỉ có điều sau vài ngày bị gió tuyết vùi dập, nên nó đã mất đi màu đỏ tươi vốn có.

Đèn pin của Đường Phong soi lên bia mộ, vẫn là tấm bia mộ bình thường, có thể nói là sơ sài, bên trên khắc bằng chữ Nga “Boris Mikhail Ivanovich Ustinov”. Ngoài dòng họ tên như vậy ra thì không có gì cả. Đèn pin của Đường Phong từ từ di chuyển tới phía sau bia mộ, đó chính

là nơi yên nghỉ của giáo sư Boris.

Đường Phong tiến lại gần, dùng đèn pin tỉ mỉ quan sát chỗ này. Đột nhiên, anh mở to mắt, hét lên: “Mọi người xem, ở đây hình như bị ai đó lật lên rồi!”

Mấy người xúm lại, thấy trên bia mộ của giáo sư Boris tuy phủ kín tuyết nhưng rõ ràng tuyết mỏng hơn trên những nắp mộ khác, hơn nữa lại còn có vẻ hỗn loạn.

Đường Phong nói như đinh đóng cột: “Nhất định có vấn đề. Tôi còn nhớ lần trước đến đây với tiến sỹ Từ, tuyết ở đây rất dày, hơn nữa cũng không hỗn loạn như vậy.” “Xem ra cậu nói đúng đấy!” - Hàn Giang nói. Lương Viện đột nhiên hỏi lại Hàn Giang: “Nếu quả thực kệ tranh ngọc được cất giấu ở đây, thì hiện giờ

chúng ta ở đây không phải rất nguy hiểm sao? Stephen và Tymoshenko có thể đem người tới đây giết chúng ta bất cứ lúc nào.”

Hàn Giang gật gật đầu, đáp: “Đúng vậy, chúng ta phải chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào.”

“Mong rằng Yelena sớm đưa người tới đây!” - Makarov âm thầm cầu nguyện.

8

Khi Yelena và Từ Nhân Vũ dẫn theo cả đoàn người tới nghĩa trang Shuvalov thì trời đã sáng tỏ, nhưng sương sớm vẫn chưa tản hết. Giây phút mà Đường Phong và Hàn Giang trông thấy Yelena thì thần kinh đang căng như dây đàn của họ mới chùng xuống. Cảnh sát bố trí vài vòng

cảnh giới xung quanh ngôi mộ, Yelena còn mang theo cả một vị bác sỹ pháp y giàu kinh nghiệm.

“Cuối cùng cũng đợi được em tới. Hiện giờ chúng ta có thể chắc chắn, thời gian gần đây mộ của giáo sư Boris đã bị người ta đục tới!” - Hàn Giang nói thẳng với Yelena về những phát hiện của họ.

“Ồ, nói như vậy thì kệ tranh ngọc rất có khả năng được chôn ở đây sao?” - Yelena phấn khởi nói.

“Phải đào lên mới biết được!” - Makarov đáp.

Yelena lại tiếp lời: “Tôi cũng có phát hiện mới, chúng tôi đã làm rõ lai lịch của giáo sư Boris tại Đại học Saint

Petersburg. Quả thực năm 1988 ông đã tới Đại học Saint Petersburg, Tymoshenko cũng đúng là học sinh của ông. Khoảng tám năm trước, giáo sư Boris chết vì một căn bệnh đáng sợ, nghe nói là bệnh truyền nhiễm về da, bởi vậy gần như không có ai tới tham dự tang lễ của ông và cũng rất ít người biết mộ của ông ở đâu.”

“Còn theo như những gì mà đồng nghiệp của giáo sư Boris kể lại thì trong thời gian ông lâm bệnh, đều do Tymoshenko chăm sóc ông. Sau khi giáo sư Boris chết, cũng là Tymoshenko giúp ông lo liệu tang lễ, giúp ông xây cất ngôi mộ này” - Từ Nhân Vũ bổ sung thêm.

“Hóa ra là vậy! Vậy thì suy đoán của

chúng ta hoàn toàn có thể thành sự thật, sau năm 1988, Misha không còn được KGB bảo hộ nữa nên đã tới giảng dạy tại Đại học Saint Petersburg. Đáng lẽ ông có thể yên ổn tận hưởng tuổi già ở đây, nhưng cuối cùng lại bị chính học sinh Tymoshenko của mình hãm hại. Nhưng Misha chưa hề chết, ông đã trốn xuống dưới đường cống ngầm, và trở thành u hồn.” - Đường Phong nói.

“Vậy trong ngôi mộ sẽ là gì nhỉ? Lẽ nào bao nhiêu năm qua đều trống trơn?” - Lương Viện đột nhiên đưa ra câu hỏi.

“Đào lên xem nào!” - Yelena nói, rồi lệnh cho hai viên cảnh sát bắt đầu đào bới. Mộ rất nông, chỉ năm phút sau, một huyết mộ không lớn lắm đã hiện lên.

Trong huyết mộ là một chiếc quan tài được làm bằng gỗ xoan. Makarov tỉ mỉ quan sát cỗ quan tài này, nói: “Từ chất liệu và cách chế tác cho thấy, đây là một cỗ quan tài khá tốt, tám năm rồi, không có bất cứ vết tích mục nát nào.” “Cỗ quan tài tốt vậy chắc là bên trong không thể trống rỗng đâu nhỉ?” - Lương Viện nói.

Yelena đưa mắt ra hiệu ột viên cảnh sát, anh ta dùng một chiếc xà beng cậy nắp quan tài trong huyết mộ lên. Mọi người quây xung quanh huyết mộ, căng thẳng nhìn chiếc quan tài trước mặt. Nắp quan tài đã thực mở ra, một bộ hài cốt thiếu mất xương sọ xuất hiện trước mắt. Mọi người thấy vậy không ai là không kinh

ngạc: “Hài cốt không đâu?” - không ai bảo ai cùng đồng thanh kêu lên.

Hai phút sau, chỉ có Đường Phong nhanh chóng hình tĩnh lại. Anh không đợi bác sỹ pháp y ra tay mà liền thò tay vào trong quan tài nhặt một chiếc xương cánh tay, quan sát tỉ mỉ, sau đó nói với mọi người: “Bộ hài cốt này rất sạch sẽ, mọi người xem, trong quan tài tất cả đều rất sạch sẽ, rõ ràng không giống những quan tài chôn người chết thật sự, bộ hài cốt không đầu này khiến tôi nghĩ tới hoàng hậu Một Tạng mà Tymoshenko từng nói với tôi.” “Chính là vị hoàng hậu bị bọc trong pho tượng phật ư?” - Yelena hỏi lại.

Đường Phong gật gật đầu: “ừm, đây có thể chính là hoàng hậu Một Tạng đó!”

Yelena không nói gì, quay người ra hiệu cho vị bác sĩ pháp y giàu kinh nghiệm giám định bộ hài cốt. Chẳng mấy chốc vị bác sĩ này đã rút ra kết luận đầu tiên:

“Bộ hài cốt không có xương sọ này là của nữ giới, phán đoán bước đầu là của một người phụ nữ thuộc chủng tộc Tây Tạng - Aryan - Mông cổ, khoảng trên dưới 40 tuổi, cũng có khả năng cao hơn một chút.”

Kết luận này lại khiến mọi người vô cùng kinh ngạc, trong huyết mộ của giáo sư Boris bỗng lại xuất hiện hài cốt phụ nữ, hơn nữa lại là chủng người Mông Cổ.

“Cũng có nghĩa là bộ hài cốt này không thể là hài cốt của người Nga phải không?” - Yelena ngạc nhiên hỏi bác sĩ

pháp y.

Bác sỹ pháp y gật đầu, khẳng định đáp: “Bộ hài cốt này chắc là đến từ Phương Đông, hơn nữa cũng có lịch sử rất lâu đời, ít nhất cũng hàng trăm năm, bà ta còn cổ xưa hơn bất cứ linh hồn nào trong nghĩa trang này. Đây quả thực là việc kỳ lạ không thể tin được, lần đầu tiên trong sự nghiệp mấy chục năm công tác tôi gặp phải đấy...”

Yelena đã không còn nghe rõ những lời nói sau đó của vị bác sỹ pháp y, cô chỉ cảm thấy đầu óc mình quay cuồng, rồi tung cả lên. Một lúc lâu sau, cô mới nghe thấy Makarov nói: “Xem ra suy đoán của Đường Phong là chính xác đây, bộ hài cốt này quả thực là hài cốt của hoàng hậu

Một Tạng, bà đến từ Phương Đông xa xôi và bị chôn vùi ở đây.”

Makarov nói xong, lại làm dấu thập tự trước ngực. Đường Phong liền nảy sinh nghi ngờ mới: “Nhưng theo như những gì Tymoshenko nói, hài cốt của hoàng hậu Một Tạng đã bị thất lạc trong chiến tranh vệ quốc, sao giờ lại đột nhiên xuất hiện ở đây?”

“Điều này thì phải hỏi Tymoshenko và u hồn Misha rồi!” - Yelena nói xong, dặn dò vị bác sỹ pháp y thu dọn cẩn thận bộ hài cốt phụ nữ không đầu để đem về phòng thí nghiệm xét nghiệm cẩn thận. “Vấn đề hiện giờ là kệ tranh ngọc đâu? Trong quan tài không hề có, lẽ nào Tymoshenko và Stephen đã nhanh chân

trước một bước lấy kệ tranh ngọc đi mất?” - Yelena thất vọng nói.

Yelena vừa dứt lời, Đường Phong đã nhảy thẳng xuống huyết mộ, đứng giữa quan tài. Lương Viên giật mình: “Đường Phong, anh định làm gì vậy?”

“Tôi tin rằng kệ tranh ngọc ở đây!” - Nói xong,

Đường Phong cúi người xuống sờ lên mảnh ván đề quan tài, rồi dùng tay gõ gõ, sau đó cầm chiếc xà beng trong tay viên cảnh sát cắm vào cạnh đề quan tài, ra sức nện lên. Đế quan tài bị cạy bật lên, mọi người kinh ngạc phát hiện: hóa ra dưới đáy quan tài vẫn còn một lớp nữa. Đường Phong phẫn khích nện tất cả bản gỗ lên, lật lớp bọt biển dày dưới tấm gỗ

lên - một kệ tranh ngọc óng ả đẹp đẽ hiện lên trước mắt mọi người, trên mặt tấm ngọc còn lấp lánh ánh vàng. Đường Phong nhận ngay ra: đây chính là kệ tranh ngọc mà anh phát hiện ra trong Hắc Đầu Thạch Thất.

Đường Phong nâng kệ tranh ngọc lên khỏi cỗ quan tài, Makarov cẩn trọng đón lấy, đặt nó lên nền tuyết trước tấm bia mộ. Ngay sau đó, Đường Phong lại phát hiện ra dưới đáy quan tài còn một lớp nữa có xếp từng dãy súng tiểu liên M4A1 cùng những băng đạn lớn.

“Tymoshenko biến chỗ này thành kho lưu trữ của hắn ta rồi!” - Yelena nhìn những khẩu súng được lấy ra từ trong huyết mộ nhận xét. Cô vừa dứt lời, từ phía sau

những người đứng quanh bỗng vang lên tiếng nói hỗn loạn.

9

Mọi người xung quanh huyết mộ cùng nhìn về một phía, trên con đường nhỏ gần đó, hơn hai chục cảnh sát trang bị đầy đủ súng đạn đang vây quanh một người đàn ông cao to, toàn thân khoác áo choàng trắng, đội mũ chụp đầu. Cảnh sát lớn tiếng hô hào người đó, yêu cầu ông ta dừng lại để kiểm tra nhưng người này không buồn để ý tới họ, cứ tiếp tục đi về phía ngôi mộ...

“Trời ơi, u hồn hiện thân thật rồi!” - Đường Phong chứng kiến cảnh tượng này thần thờ thốt ra câu đó.

Yelena thấy vậy vội vàng dùng bộ đàm

ra lệnh cho cảnh sát: “Không được chặn lại, để ông ta tới đây.”

Hơn hai chục viên cảnh sát tản ra, mở đường cho u hồn. u hồn màu trắng một mình tiến lên sườn núi, mộ trắng, áo choàng trắng, mũ chụp đầu màu trắng, một thế giới trắng, dường như u hồn đang hòa cùng những gì xung quanh, ông cô độc, bước chân lão đảo trên con đường tuyết phủ, giống như tù nhân Siberia lưu lạc...

Rút cuộc u hồn đã ngừng cầu nguyện, đứng dậy, đi về phía mọi người. Đến nơi còn cách mọi người khoảng năm mét, u hồn dừng lại. Đường Phong không thể tin đây chính là u hồn mà mình gặp trong cung điện Mùa Đông, anh càng không thể

tin u hồn trước mặt này sẽ là Misha. Anh muốn nhìn rõ mặt u hồn, nhưng u hồn cúi đầu, chiếc mũ chụp đầu thùng thình che kín cả mặt u hồn. Đường Phong lại chăm chú quan sát chiếc áo choàng mà u hồn đang mặc, một chiếc áo thật kỳ lạ, Đường Phong không hiểu kiểu dáng của chiếc áo choàng này là của phương Tây phương hay phương Đông, “Misha, là anh phải không?” - Makarov lên tiếng trước.

“Ivan, tuy anh đã già rồi nhưng tôi vẫn nhận ra anh!” - u hồn Misha đã trả lời, giọng nói khàn khàn kỳ lạ.

“Anh không thể bỏ mũ chụp đầu ra sao?” - Makarov lại hỏi.

“Bởi vì như vậy có thể khiến các anh

khiếp sợ!” - u hồn Misha đáp lại. Nói xong, Misha từ từ gỡ mũ chụp đầu xuống, ngẩng mặt lên. Mọi người chứng kiến đều vô cùng sửng sốt. Trên khuôn mặt sần sùi của Misha mọc chi chít những mụn bọc lớn nhỏ, có những mụn bọc còn tấy đỏ, có những mụn bọc đã vỡ ra chảy mủ xuống. Đó là một khuôn mặt khủng khiếp nhất trên thế giới này, khó có thể dùng ngôn ngữ để miêu tả khuôn mặt đó.

“Sao? Anh...” - Makarov tức khắc khựng lại, không thốt nên lời.

Từ Nhân Vũ vô cùng kinh ngạc, run rẩy hỏi: “Thầy có còn nhớ em không? Hơn chục năm trước em đã từng nghe thầy giảng bài?”

“Ừ, tất nhiên tôi vẫn nhớ cậu, thật không

ngờ hôm nay lại gặp cậu ở đây. Tôi cũng biết cậu đến đây vì kệ tranh ngọc, đây là bí mật được tôi cất giấu hơn nửa thế kỷ qua, giờ xem ra không thể giữ được nữa rồi!”

“Misha chính là giáo sư Boris? Ông chính là người đã cứu mạng tôi trong cung điện Mùa Đông phải không?”

- Đường Phong hỏi.

U hồn Misha bỗng bật cười vài tiếng, âm thanh đó không giống cười mà lại giống như kêu khóc hơn.

“Không sai, Misha chính là Boris, Boris chính là Misha.

Chàng thanh niên, cho dù cậu là ai thì tôi cũng không muốn cậu chết trong tay Tymoshenko!” - Misha trả lời Đường

Phong bằng tiếng Trung lưu loát.

“Misha, sau khi từ Trung Quốc trở về anh sống ra sao? Anh không chết vậy tại sao không đến tìm tôi?” - Makarov hỏi.

“Ít nhất trước khi tôi ‘chết’ thì tôi sống cũng khá ổn. Nhưng làm người không nên đòi hỏi quá cao, KGB đã an bài mọi thứ cho tôi, tôi không còn sự lựa chọn nào khác, tôi chỉ cần theo vậy mà sống là được rồi. Trong cuộc sống đã được an bài đó, tôi không thể đi tìm anh.”

“Chúng tôi đã tìm thấy hồ sơ của anh tại KGB nhưng đến năm 1988 thì không còn ghi chép gì về anh nữa, vậy là thế nào?” - Makarov lại hỏi.

Misha thở dài: “Lúc đó khi tôi thập tử nhất sinh quay trở về, Shelepin đã thu

xếp mọi thứ cho tôi, khiến tôi không thể tự lựa chọn cuộc sống của mình. Tôi đã từng oán hận ông ta, nhưng giờ nghĩ lại, tôi mới nhận ra Shelepin không hổ danh là một chính trị gia có tài nhìn xa trông rộng. Hình như ông đã sớm dự liệu được số phận của rất nhiều người, bao gồm cả cuộc đời tôi. Dĩ nhiên ông lại không thể dự liệu được số phận của chính mình. Ông sớm lo liệu, chỉ cần tôi mất đi sự bảo hộ hữu ích của KGB, thì nguy hiểm lúc nào cũng sẽ rình rập. Sự thật quả đúng như vậy, năm 1988, liên bang từng vững mạnh kiên cố đã bị lung lay, bản thân KGB còn khó giữ mình. Vì bị KGB bảo hộ từ lâu, giám sát 24 tiếng mỗi ngày, nên đã khiến tôi mất đi hầu hết

không gian riêng tư, vậy là tôi xin được đến công tác tại Đại học Saint Petersburg. KGB không thể cài cắm người của họ trong trường đại học, cộng thêm tuổi tác tôi cũng cao, bao nhiêu năm qua chưa từng xảy ra chuyện gì, vậy là đúng lúc đó, KGB đã gỡ bỏ sự giám sát bảo hộ đối với tôi”.

10

U hồn Misha ngừng lại một lúc, dường như ông đang hồi tưởng lại quãng thời gian tươi đẹp; “Những ngày tháng mới đến trường đại học quả là những ngày tháng rỗi ren, nhưng tôi say sưa với nghiên cứu của mình Cuộc sống tuy khó khăn đặm bạc nhưng đó lại là quãng thời gian vui nhất trong cuộc đời tôi, mãi cho

tới khi Tymoshenko xuất hiện. Chính hắn, chính hắn đã hủy hoại cuộc sống của tôi, hủy hoại mọi thứ của tôi, khiến tôi trở thành hình dạng người không ra người, quý không ra quý như ngày hôm nay!”

“Tymoshenko đã hại ông thế nào? Tại sao anh ta lại phải hại ông?” - Đường Phong mạnh dạn hỏi.

“Bởi vì kế tranh ngọc, bởi vì bí mật của kế tranh ngọc! Tôi không thể không thừa nhận Tymoshenko là một trong những học sinh thông minh, cần cù và cũng tài hoa nhất của tôi. Lần đầu tiên nhìn thấy cậu ta, tôi đã tin rằng chỉ cần cậu ta cố gắng nỗ lực thì sẽ có thể vượt qua cả tôi, thậm chí đến một ngày còn có thể đứng ngang hàng với bậc thầy, ân nhân của tôi - viện

sỹ Arik. Cũng bởi vậy mà tôi đã nói với cậu ta rất nhiều chuyện mà đáng ra là không nên nói.”

“Ví dụ như chuyện kê tranh ngọc giấu dưới tầng hầm cung điện Mùa Đông và cả bí mật của kê tranh ngọc nữa?” - Makarov nói chêm vào.

“Đúng vậy, cả chuyện những gì mà đội thám hiểm năm đó gặp phải, tuy vẫn giữ kín một vài bí mật quan trọng với cậu ta, nhưng những gì tôi nói cũng đã quá nhiều, quá nhiều. Tôi nhìn thấy sự tài hoa và thiên phú của cậu ta nhưng không nhìn rõ con người cậu ta, nên bỏ qua việc tìm hiểu con người này. Mãi sau này, tôi mới phát hiện ra dã tâm của cậu ta. Nhưng tới khi tôi muốn đi tìm KGB để họ di chuyển

kệ tranh ngọc dưới tầng hầm cung điện Mùa Đông, thì KGB đã không còn tồn tại nữa. Tôi đến cục cảnh sát và một vài ban ngành khác nhưng không ai tin lời tôi, họ đều cho rằng tôi là một gã điên.

Tymoshenko biết hành động của tôi, nhưng cậu ta không coi tôi là gã điên mà lại coi tôi là mối đe dọa lớn. Vì kế hoạch quy mô của họ, cậu ta đã âm thầm hạ độc tôi, biến tôi thành bộ dạng thế này, sau đó mua chuộc cảnh sát, tuyên truyền với bên ngoài là tôi đã chết, nhưng tôi vẫn chưa chết. Vậy là Tymoshenko lại âm mưu giết tôi lần nữa, cậu ta thuê một sát thủ giết hại tôi. Tôi phải lẩn trốn khắp nơi, một lần tôi đã bị sát thủ đó đuổi đến đường công ngầm, gã

đó đã nổ liền mấy phát súng, trong đó một phát súng đã bắn trúng tôi và tôi đã gục trong nước cống, bất tỉnh nhân sự. Gã sát thủ đó tưởng rằng đã kết liễu được tôi, nên đã bỏ đi. Tôi lại thoát được lần nữa và được những người nhặt rác cứu sống. Từ đó trở đi, tôi đã đi theo những người nhặt rác sống cuộc sống giống như kẻ ăn mày, tôi lựa chọn cuộc sống dưới đường cống ngầm.

Và như vậy, vài năm qua đi, Tymoshenko cho rằng tôi đã chết, nên không tiếp tục truy sát tôi nữa.”

“U hồn chúng tôi gặp trong lần đầu tiên xuống cống ngầm có phải là ông không?”

- Từ Nhân Vũ hỏi.

“Là tôi, nhưng lúc đó tôi rất sợ, tôi sợ

Tymoshenko phát hiện ra tôi vào trong cung điện Mùa Đông, biết tôi vẫn chưa chết thì sẽ lại tiếp tục truy sát tôi, bởi vậy tôi đã bỏ chạy. Hơn nữa lúc đó tôi loáng thoáng nghe thấy các cậu nói chuyện với nhau bằng tiếng Trung Quốc, điều đó lại càng khiến tôi hoảng sợ, trong đường cống ngầm tại Saint Petersburg tại sao lại có người nói tiếng Trung? Tôi còn nhớ rất rõ gã sát thủ giết tôi trước đây chính là một người Trung Quốc”.

“Sao cơ? Sát thủ người Trung Quốc?” - Hàn Giang kinh ngạc.

“Đúng vậy, tôi nghi ngờ hẳn cùng hội với Tymoshenko.”

“Vì thế ông cũng nghĩ chúng tôi là người

của Tymoshenko!” - Hàn Giang nói.

“Đừng quên lúc đó các cậu còn cầm cả súng.”

“Nhưng khi chúng tôi phát hiện ra căn buồng nhỏ dưới lòng đất thì ông hình như đã rời khỏi đó, có phải căn phòng đó đã bị ông bỏ lại không?” - Hàn Giang nói ra thắc mắc trong lòng.

U hồn Misha cười nhạt, đáp: “Hình như gần đây Tymoshenko đã phát giác ra tôi vẫn chưa chết, nhất là sau khi anh ta phát hiện ra tôi đột nhập vào cung điện Mùa Đông nên đã mấy lần xuống đường công ngầm tìm tung tích của tôi. Anh ta cũng cải trang giống tôi thế này, anh ta cũng phát hiện ra căn phòng nhỏ dưới lòng đất của tôi, nên tôi không thể không di

chuyên tới một căn phòng khác ở dưới đó, đây chính là nhà của u hồn mà các cậu thường nói. Hàng nghìn hàng vạn con chuột đã chặn đứng đường đi của Tymoshenko, còn tôi với bộ dạng thế này lại khiến cho bọn chuột phải nhường đường, có lẽ bọn chúng cũng không muốn bị nhiễm mầm bệnh trên cơ thể tôi, khà khà... Tôi phải cảm ơn những con chuột đó, chính bọn chúng đã giúp tôi sống được đến ngày hôm nay.”

“Thảo nào khi lần thứ hai tôi xuống đường cống ngầm lại luôn cảm thấy có một đôi mắt chăm chăm nhìn mình, hóa ra là Tymoshenko.” - Hàn Giang hồi tưởng lại tình hình trong đường khi xuống đó lần thứ hai.

“Vậy ông xâm nhập vào cung điện Mùa Đông thế nào?” - Đường Phong hỏi Misha.

“Đó là mấy hôm trước, tôi vô tình phát hiện ra đường cống ngầm rất gần cung điện Mùa Đông đã bị ai đó đập thủng. Tôi chui vào xem thì hiểu ra cái lỗ đó thông tới gian mật thất cất giữ kệ tranh ngọc, nên tôi lập tức nghĩ tới Tymoshenko.”

“Vậy là ông đã đập tiếp cái lỗ đó, rồi từ đó chui vào cung điện Mùa Đông, đêm đêm lại nhát ma dọa quỷ. Nhưng tôi vẫn còn chút thắc mắc, ông làm thế nào mà có thể mở được những cánh cửa đó ra? Rồi còn trốn được cả camera giám sát?”

- Đường Phong lại hỏi.

“Đừng quên, tôi đã từng làm việc trong đó mấy chục năm, tôi nắm rõ như lòng bàn tay từng căn phòng trong đó. Ngoài ra, tôi cũng học được một vài chiêu của người đặc công từng phụ trách bảo vệ tôi, ví dụ như tự tạo máy phá sóng, có thể làm nhiễu tín hiệu của camera, hay làm thế nào để mở cửa phòng.”

“Vậy tại sao ông phải đột nhập vào cung điện Mùa Đông?” - Đường Phong nói ra nghi ngờ lớn nhất trong lòng.

“Bọn chúng mà đoạt được kế tranh ngọc thì một thảm họa sẽ bắt đầu, bởi vậy tôi phải dựa vào năng lực ít ỏi của mình để ngăn chặn âm mưu của hội Tymoshenko.”

“Âm mưu của Tymoshenko? Có phải vì

pho tượng phật đó không? Lần đầu tiên khi tôi vô tình vào nhằm trong cung điện Mùa Đông thì phát hiện ra pho tượng phật trong gian triển lãm Trung Quốc đã biến mất, nhưng hôm sau nó lại xuất hiện nguyên vẹn trong tủ trưng bày, là do ông làm sao?” - Đường Phong hỏi thẳng vấn đề mà anh quan tâm nhất.

U hồn Misha cúi đầu, im lặng, giống như đang ngẫm nghĩ, cũng giống như có điều khó nói. Đốc núi nhỏ chìm trong tĩnh lặng, chỉ có âm thanh ghe rợn của những cơn gió lạnh chốc chốc lại thổi qua.

Đường Phong phát hiện ra hình như cánh tay trái của Misha có chút không tự nhiên, anh nhìn theo cánh tay của ông, máu, anh nhìn thấy từng giọt từng giọt

máu trên cánh tay của Misha đang nhỏ xuống nền tuyết, đây chắc là vết thương mà ông bị Tymoshenko bắn trúng. Đường Phong tiến lên phía trước, quan tâm hỏi: “vết thương của ông vẫn đang chảy máu kìa!”

Đường Phong định tiến lên nữa, nhưng Misha đột nhiên ngừng đầu, hét về phía anh: “Đúng vậy, là vì pho tượng đó, lần đó đáng lẽ nó đã ở trong tay tôi nhưng vì cậu xuất hiện, chạm vào thiết bị cảnh báo nên tôi phải vội vã thoát thân, bất đắc dĩ mới phải đặt pho tượng về vị trí cũ.”

“Bên trong pho tượng rút cuộc có gì vậy? Là xương sọ của hoàng hậu Một Tạng sao?” - Đường Phong truy hỏi.

“Xương sọ của hoàng hậu Một Tạng?!

Bà quá đẹp, vẻ đẹp phương Đông hoàn mỹ không tỳ vết” - Nói xong, Misha lại bật ra tràng cười ớn lạnh, giống tiếng sói hú, lại giống như... Đường Phong không thể tưởng tượng ra đó là âm thanh gì.

Nhưng đúng lúc này, cơ thể Misha bỗng lắc mạnh một cái, rồi ngay sau đó lại thêm một lần nữa. Tiếng súng thảm khốc đã xé rách sự tĩnh mịch của rừng sâu.

“Nằm xuống, có súng bắn tĩa!” - Sau tiếng hét của Hàn Giang và tiếng súng chói tai, cả vũng máu đỏ tươi trước ngực Misha vương vãi khắp nơi, máu nhuộm đỏ áo choàng trên người ông.

Đường Phong sững sờ chết lặng trước mặt Misha, anh không biết phải làm thế nào. Hàn Giang xông lên, kéo Đường

Phong vào phía sau bia mộ: “Cậu không muốn sống nữa sao!” - Hàn Giang gào lên với Đường Phong.

Đường Phong vẫn đang nghĩ tới những lời nói của Misha ban nãy, Hàn Giang đã rút súng ra, chỉ về phía rừng thông trước mặt nói với Yelena: “Ồ đó, trong rừng thông trước mặt!” - Hàn Giang, Yelena và rất nhiều cảnh sát nấp sau từng bia mộ, cùng bắn về phía rừng thông đó, nhưng phía bên đó chẳng mấy chốc đã yên tĩnh trở lại.

Misha trúng đạn, nhưng vẫn gượng đứng trên sườn núi, hình như những tiếng kêu thét, tiếng súng bắn tĩa xung quanh đều không liên quan tới ông. Ông khó nhọc bước đi vài bước, tiến tới ngôi mộ của

mình, đó là ngôi mộ Tymoshenko xây cho ông, họ tên trên mộ là do KGB đặt cho ông, mọi thứ ở đây vốn dĩ đều không liên quan tới ông, nhưng cuối cùng ông vẫn kết thúc mạng sống đổ gục trước mộ. Cơ thể Misha co giật mạnh một cái, miệng và người vẫn không ngừng trào máu đỏ, ông trợn trừng đôi mắt khủng khiếp, nhìn Đường Phong, mãi vẫn không chịu khép lại. Đường Phong hoảng hốt chứng kiến cảnh tượng trước mắt, đột nhiên, anh nghe thấy từ miệng Misha thốt ra một câu không rõ lời: “Trong... trong tượng phật... có thứ... các cậu cần..

Nói xong câu này, cơ thể Misha lại co giật mạnh một lần nữa rồi bất động hẳn. Máu tươi của ông bắn lên ngôi mộ hoang

sơ, bắn lên kệ tranh ngọc, và cũng từ từ nhuộm đỏ bông hồng đã úa tàn trước mộ...

chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 16

Biển Băng dậy sóng

Một khe nứt mỏng manh trên đầu pho tượng tượng giãn ra từng chút từng chút một, ngay sau đó lại là một đường nữa, đường thứ ba, đường thứ tư, đường thứ năm... rồi rào một tiếng, pho tượng phật mới ban nãy còn phẳng phất khí cốt thần bí phương Đông, mà trong chớp mắt đã

biến thành một đồng gạch sứ hoang tàn.
Và trong pho tượng, một chiếc xương sọ
khủng khiếp hiện lên trước mắt mọi
người...

1

Tiếng súng liên hồi rút cuộc đã dừng lại,
Yelena dẫn người đi lục soát rừng thông
trên sườn núi đối diện, tìm thấy vị trí của
tay súng bắn tỉa, nhưng ở đó không còn
gì cả.

Đường Phong , Hàn Giang, Lương Viện,
Từ Nhân Vũ và Makarov vẫn đứng im
trước ngôi mộ của giáo sư Boris, gió
đông lạnh buốt cào qua mặt mọi người.
Đường Phong thần thờ nhìn cảnh sát
khiêng thi thể của Misha lên xe, lại thêm
một người nữa bỏ mạng, anh không biết

người tiếp theo sẽ là ai đây, là mình, hay là Hàn Giang?

Lúc đó anh đã chìm sâu trong sự trách móc bản thân, tại anh không sớm nhìn ra con người thật của Tymoshenko, lại còn kể cho anh ta nghe về chuyện gặp gỡ u hồn trong cung điện Mùa Đông. Chính Tymoshenko đã nghe anh kể nên mới chắc chắn rằng u hồn Misha vẫn chưa chết và mới lấy cặp đầu pho tượng phật quan trọng đi.

Yelena lục soát hiện trường xong, quay trở lại mộ giáo sư Boris, nói với mọi người: “Được rồi, chúng ta nên rút thôi!”

“Rút? Kết thúc như vậy sao?” - Hàn Giang hỏi Yelena.

“Anh muốn thế nào?”

“Bây giờ nhân lúc Stephen và Tymoshenko vẫn chưa rời khỏi Saint Petersburg, hãy tóm lấy chúng!” - Hàn Giang nói như đinh đóng cột.

“Đúng là phải tóm chúng, nhưng không phải ở đây. Hiện giờ bọn chúng không quay lại đây nữa đâu!” - Yelena phán đoán.

Makarov gật gù: “Yelena nói đúng đây, kệ tranh ngọc hiện giờ đang ở trong tay chúng ta, bọn chúng đã không thể ở lại Saint Petersburg được nữa, chúng nhất định sẽ đem đầu pho tượng phật rời khỏi Saint Petersburg.”

“Đúng thế, vậy nên kế hoạch ngày hôm nay là phải tăng cường giám sát không chế sân bay, bến xe, đường bộ và cả ga

tàu hỏa nữa, đề phòng bọn chúng tháo chạy!”

- Yelena nói.

“Em cho rằng làm như vậy là có thể tóm được bọn chúng sao?” - Hàn Giang chất vấn.

“Vậy anh nói xem phải làm thế nào bây giờ?” - Yelena tức tối nhìn Hàn Giang.

“Đợi đã!” - Đường Phong bỗng nhiên ngắt lời Hàn Giang và Yelena, “Yelena, ban nãy cô vừa nhắc đến sân bay, đường bộ, bến xe, ga tàu hỏa, nhưng... nhưng cô đã quên mất một địa điểm, Saint Petersburg là thành phố nằm cạnh biển...”

“Ý anh là vẫn còn bến cảng! Sao tôi lại quên mất bến cảng nhỉ!” - Yelena ngạc

nhiên.

“Không chỉ là bến cảng mà bất cứ lúc nào bọn chúng cũng có thể tiến ra biển từ một bãi biển nào đó.” “Được rồi! Tôi sẽ lập tức ra lệnh phong tỏa tất cả các cảng biển, kiểm tra bến tàu thủy.”

“Dĩ nhiên, chúng có rất nhiều chiêu, bọn chúng có thể thử nghiệm đủ mọi cách thức. Tôi thấy thế này nhé, tôi và Hàn Giang sẽ đến bến tàu thủy xem sao. Lương Viện, cô và tiến sỹ Từ cùng lão Mã sẽ về khách sạn Astoria nghỉ ngơi. Mọi người luôn phải giữ liên lạc với nhau đấy!” - Đường Phong nói.

Hàn Giang gật đầu: “Hiện giờ cũng chỉ có cách đó. Yelena, cho anh mượn xe của em, anh hứa là sẽ không làm hỏng nó

đâu.”

Yelena đưa chìa khóa cho Hàn Giang, dặn dò: “Các anh phải cẩn thận đấy!”

Hàn Giang nhận chìa khóa, nhìn kệ tranh ngọc vẫn đang đặt trên nền tuyết, anh cầm lên, mặt cố rặn ra một nụ cười khó coi, rồi lại nói với Yelena: “Cái này cũng để anh dùng trước nhé!”

Yelena lờm một cái, hét lên: “Anh đúng là được voi đòi tiên!” - Nói xong, Yelena nhìn nhìn xung quanh, phần lớn cảnh sát và đặc công của Cục an ninh Liên bang đã rút lui, lúc này cô mới yên tâm.

2

Hàn Giang giao kệ tranh ngọc cho Lương Viện để cô cất giữ. Lương Viện và Từ

Nhân Vũ, Makarov, ba người mang theo
kệ tranh ngọc về khách sạn nghỉ ngơi.

Đường Phong và Hàn Giang, lái chiếc
Fiat của Yelena tới bến tàu thủy. Ở đây
khá vắng người, chỉ có vài ba mống,
cũng có rất ít thuyền ra khơi.

Đường Phong ngồi trong xe, cẩn thận
quan sát những người trong bến tàu, anh
hỏi Hàn Giang: “Anh đã trông thấy người
của Yelena chưa?” - Hàn Giang cũng
đang chăm chú quan sát những người trên
bến tàu, nghe Đường Phong hỏi vậy,
miệng liền lẩm bẫm: “Không nhận ra, có
lẽ người của họ nấp ở đâu đó thôi!” -
Hàn Giang quét mắt một lượt những
người trên bến tàu, nói với Đường
Phong: “Hai ngày hôm nay chúng ta chưa

ngủ ngơi rồi, không thể gượng mãi thế này được, ngộ nhớ Stephen và Tymoshenko mấy hôm không xuất hiện thì chúng ta toi đấy, bởi vậy ta sẽ thay nhau nghỉ ngơi.

Thế nào, tôi nghỉ trước hay là cậu nghỉ trước đây?”

“Anh nghỉ trước đi! Tôi vẫn chịu được!”

- Đường Phong khẳng khái trả lời. Hàn Giang cũng không nhường, dặn dò Đường Phong mấy điều cần chú ý rồi gục đầu xuống ngủ. Cả ngày, Đường Phong ngồi mãi trong xe, vừa chăm chú quan sát động tĩnh trên bến tàu, vừa chịu đựng tiếng ngáy khò khò của Hàn Giang.

Bốn giờ chiều, sắc tối đã buông xuống, bến tàu thủy đã sáng đèn, Đường Phong

quả thực cũng đã mệt mỏi. Anh ngáp dài một cái, nhìn sang Hàn Giang bên cạnh. Hàn Giang vẫn đang ngáy như sấm, chẳng có ý gì là thay ca cả. Đường Phong chau mày rồi lại nhìn ra ngoài cửa kính ô tô, nhiệt độ bên ngoài đang giảm xuống nhanh chóng, người qua lại trên bến tàu bước đi vội vã, chẳng mấy chốc đã khó mà thấy bóng dáng ai.

Đường Phong nhìn ra ngoài cửa xe, mí mắt đang không ngừng trùng xuống. Từ từ, từ từ, Đường Phong đã khép đôi mắt mệt mỏi cao độ lại. Khoảng hai mươi phút sau, một âm thanh chói tai đã đánh thức Đường Phong, anh vội vàng tỉnh dậy dụi đôi mắt kèm nhèm, nhìn ra ngoài cửa xe. Lúc này anh mới phát hiện ra trời đã

về đêm, hơn nữa không biết từ lúc nào, bên ngoài đang mưa dông, cửa kính chiếc Fiat mù mịt hơi nước. Đường Phong thò tay ra lau lau hơi nước trên cửa kính ô tô, rồi lại gạt cần gạt nước lau cửa kính trước, lúc này anh mới trông thấy, trên bến tàu thủy cách đó không xa, đang có một chiếc BMW đỗ ở đó. Anh cố gắng nhớ lại âm thanh nghe thấy ban nãy, “hình như là tiếng phanh xe!” - Đường Phong nghĩ tới đây liền quan sát kỹ chiếc BMW cách đó không xa. Anh đột nhiên phát hiện hình như có một người đang đứng sau chiếc xe BMW lấy thứ gì đó từ trong cốp xe ra. Người đó làm gì đó một lúc, cuối cùng đã đóng cốp xe lại, xách một chiếc hộp hình

vuông tiến về phía cây cầu sắt hoen rỉ cạnh chiếc BMW.

“Tymoshenko!” - Đường Phong nhìn thấy chiếc hộp đỏ liền nhận ngay ra đó chính là chiếc hộp mà Tymoshenko mang ra khỏi cung điện Mùa Đông.

“Ở đâu?” - Đường Phong nói không to nhưng Hàn Giang vẫn bị thức giấc và hỏi.

Đường Phong nhìn nhìn Hàn Giang, cười đau khổ: “Cuối cùng anh cũng tỉnh rồi cơ đấy, tôi còn tưởng anh chuẩn bị ngủ đến sáng mai cơ!”

“Nói ít thôi! Tymoshenko ở đâu?”

Đường Phong chỉ vào bóng người trên cây cầu sắt: “Đó chính là Tymoshenko, trong cái hộp mà anh ta đang xách chắc

chấn là đầu pho tượng phật của hoàng hậu MộT Tạng.”

Hàn Giang tập trung quan sát xung quanh một hồi, không phát hiện ra điều gì khác thường, anh không khỏi nghi ngờ: “Sao chỉ thấy mỗi Tymoshenko vậy?”

“Khả năng Stephen đang ở quanh đây.”

“Không quan tâm nhiều nữa, tóm lấy hấn rồi tính tiếp!” - Nói xong, Hàn Giang gọi điện cho Yelena. Yelena nghe Hàn Giang báo cáo xong liền nói: “Tạm thời anh cứ chú ý quan sát hấn, đừng hành động vội, em sẽ lập tức dẫn người tới!”

Gọi xong cho Yelena, Hàn Giang lại nhìn Đường Phong: “Đừng hành động vội? Cái này thật không phù hợp với phong cách của tôi!”

“Cũng không phù hợp với phong cách của tôi. Ngộ nhỡ Tymoshenko chạy mất thì sẽ không ổn đâu!” - Đường Phong lúc này nóng lòng muốn tóm được Tymoshenko để xem thử rút cuộc có gì được đựng trong chiếc hộp đó.

“Vậy thì chúng ta còn đợi gì nữa?” - Hàn Giang quẳng luôn lời dăn dò của Yelena sang một bên, rút súng ra, bước xuống xe. Đường Phong cũng xuống theo, hai người tới trước chiếc cầu thang sắt hoen rỉ loang lổ, chiếc cầu thang dẫn tới một chiếc cửa sắt màu xanh lá cây cũng hoen rỉ loang lổ, hai bên cửa sắt là một dãy tường vây bao quanh.

“Bên trong dãy tường vây đó là nơi nào nhỉ?” - Hàn Giang hỏi.

“Không biết, có lẽ là sào huyệt của bọn chúng!” - Đường Phong đáp.

Câu nói của Đường Phong khiến Hàn Giang càng đề cao cảnh giác. Hai người chẳng mấy chốc đã tới trước cánh cửa sắt màu xanh, Hàn Giang khễ đẩy cửa, cánh cửa cọt két một tiếng rồi mở ra. Đường Phong và Hàn Giang lách người qua, cẩn thận rón rén bước vào bên trong.

Trong cánh cửa không có lấy một tia ánh sáng, cũng không thấy tung tích của Tymoshenko, một vùng tối đen im ắng. Đường Phong giương súng từng bước, từng bước chậm rãi dò dẫm tiến lên phía trước. Hai người đều không bật đèn pin, bởi vì như vậy sẽ tự biến mình thành cái

bia của đối thủ. Đường Phong lau những giọt nước mưa lạnh buốt trên mặt, tiếp tục tiến lên phía trước, đột nhiên, anh cảm thấy chân mình bỗng nhẹ bẫng, giống như bước hụt khỏi tòa nhà cao tầng cao tới trăm mét. Đường Phong có cảm giác bất an, dưới chân là gì nhỉ? Bẫy hay là vực sâu không đáy? Tuy hoang mang, nhưng theo phản xạ, anh lập tức lùi ngay lại phía sau nhưng vẫn bị ngã xuống. Đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc đó, một bàn tay to khỏe đã tóm lấy anh. Đường Phong ngược lên nhìn, là Hàn Giang, Hàn Giang nhoài ra đất tóm chặt lấy anh. Đường Phong thở hồn hển, tim đập thình thịch. Anh không biết Hàn Giang ở trên đó có thể gắng gượng được bao lâu, vì

cảm thấy cơ thể mình vẫn đang trượt xuống. Không thể chỉ trông chờ vào Hàn Giang, bản thân mình cũng phải làm chút gì đó! Nghĩ vậy, Đường Phong cố gắng vươn một cánh tay ra, hướng lên trên, muốn tóm lấy thứ gì đó. Anh đã tóm được rồi, lại là một cánh tay, là một cánh tay khác của Hàn Giang. “Cố gắng lên!” - Hàn Giang vừa cổ vũ Đường Phong, vừa kéo Đường Phong lên từng chút một.

3

Rút cuộc Đường Phong đã đứng dậy được, anh thở dốc, moi đèn pin trong người ra, bật đèn pin lên, soi xuống dưới chân, anh muốn nhìn xem rút cuộc dưới đó là gì mà xem chút nữa đã lấy mạng mình!

“Đừng soi nữa, phía dưới là hầm tàu!” - Hàn Giang nói.

“Hầm tàu?” - Đường Phong nghi ngờ soi soi xuống phía dưới, quả nhiên là một hầm tàu, một hầm tàu vừa sâu vừa rộng. Trong hầm tàu có vút rất nhiều sắt đồng phế thải, một đầu hầm tàu thông với đại dương tối đen, lúc này nước biển đang cuốn theo những tảng băng nổi ra sức đập vào mạn hầm, phát ra những âm thanh âm âm. Còn đầu kia của hầm tàu lại giống như một công ten nơ bỏ hoang, công ten nơ xây trên hầm tàu, bên trong tối thui, không nhìn thấy lấy một tia sáng.

“Ở đây hóa ra là một xưởng đóng tàu?” - Đường Phong quay lại hỏi Hàn Giang.

“Không sai, là một xưởng đóng tàu,

nhưng đã hoang phế từ lâu rồi.”

“Tymoshenko đâu? Có khi nào hắn trốn đi đâu không...” - Nói xong, Đường Phong chỉ chỉ vào công ten nơ tối om trước mặt.

Hàn Giang khẽ gật đầu, hai người lên nòng súng, áp sát công ten nơ tối om. Tấm cửa cuốn to lớn của công ten nơ rỉ sét loang lổ, một cảnh tượng hoang tàn, rõ ràng ở đây cũng đã bị bỏ hoang từ lâu. Hai người đứng im tại vị trí cách cửa công ten nơ chừng hai mươi mét, Đường Phong nhìn Hàn Giang, sau đó lớn tiếng hét vào bên trong công ten nơ tối đen: “Tymoshenko, tôi biết anh trốn bên trong, anh đã bị bao vây rồi, anh không thoát được đâu, mau đầu hàng đi!”

Công ten nơ tời đen lặng thình như tờ, một vùng chết chóc, không ai lên tiếng, chỉ có tiếng nước biển cuốn theo băng nổi càng đập mạnh hơn vào hầm tàu.

Đường Phong lại nhìn Hàn Giang, không biết tiếp theo nên làm thế nào. Hàn Giang vẫy tay, ý là tiếp tục tiến lên phía trước. Nhưng hai người họ vừa bước được một bước thì từ trong công ten nơ, giọng Tymoshenko đột nhiên vọng ra: “Đường Phong, cậu đừng lừa tôi nữa! Tôi bị bao vây ư? Hừm! Nếu tôi thật sự đã bị bao vây thì các người đã tấn công tôi từ lâu rồi.”

“Đúng là anh đang ở trong đó, đại đội của chúng tôi sẽ lập tức kéo đến, anh tưởng cứ trốn trong đó sẽ thoát được

sao?”

“Tôi tự có cách của mình, không khiến anh phải bận tâm!”

“Được rồi, cứ cho rằng chúng ta sắp phải tạm biệt nhau, vậy thì hãy nói cho ra nhẽ được không?”

“Nói cái gì?” - Tymoshenko chắt vấn.

“Nói về thầy giáo, giáo sư Boris của anh. Từ lúc tôi gặp anh ở cung điện Mùa Đông, tôi đã muốn hỏi anh về tình hình của giáo sư Boris, nhưng anh toàn lảng tránh, giờ thì tôi đã hiểu ra rồi. Anh nói xem, tại sao anh phải hại giáo sư Boris?”

“Bởi vì ông ta đã biết quá nhiều!” - Tymoshenko gào lên.

“Thế nên anh đã giết ông!”

“Không! Không phải tôi, là Stephen đã giết ông!” “Nói như vậy nghĩa là tất cả những gì anh làm đều là do Stephen điều khiển?”

“Khà khà! Đường Phong, cậu hơi coi thường tôi đấy, tôi bị Stephen điều khiển? Lúc tôi còn làm việc cho ‘tướng quân’ thì Stephen vẫn còn hành nghề trộm cắp văn vật đấy!”

“Tướng quân? Anh có thể nói cho tôi biết tướng quân là ai không?” - Đường Phong hỏi.

“Đường Phong, cậu đã biết không ít rồi đấy, tôi khuyên cậu một câu, các cậu đừng đấu với tướng quân, các cậu không đấu được với ông ta đâu.”

Nghe tới đây, Đường Phong và Hàn

Giang bốn mắt nhìn nhau, trong lòng hai người đều có một dấu hỏi to tướng. Đường Phong định thần lại, hỏi tiếp: “Được rồi, tôi vẫn còn một câu hỏi, các anh đã đoạt được kệ tranh ngọc rồi vậy tại sao không sớm rời khỏi Saint Petersburg đi?” Trong công ten nơ hoang phế không có tiếng trả lời. Đường Phong và Hàn Giang chờ đợi hồi lâu, đúng lúc hai người cho rằng Tymoshenko đã chuồn mất thì trong công ten nơ lại vọng ra giọng nói của gã: “Đó là bởi vì tôi vẫn còn một thứ quan trọng vẫn chưa đoạt được, nếu như đoạt được thứ đó, cộng thêm bản đồ phía sau kệ tranh ngọc, thì tôi sẽ có thể tìm thấy Mật Thành Hạng Hải, thành phố ẩn sâu trong sa mạc, chứa

đây báu vật của vương triều Tây Hạ!”

“Còn có thứ gì vậy, có quan trọng bằng
kệ tranh ngọc không?” - Đường Phong
không hiểu lớn tiếng hỏi.

“Mạng sống của giáo sư Boris! Bởi vì
ông đã biết quá nhiều, biết nhiều hơn bất
cứ ai khác, còn chúng ta lại biết quá ít!”
- Tymoshenko nói ra một câu không đầu
không cuối, sau đó lại là sự im lặng kéo
dài.

“Nếu tôi đoán không lầm thì thứ đó đang
ở trong đầu pho tượng Phật phải không?”
- Đường Phong không nhịn được, lại phá
vỡ sự im lặng.

“Đúng vậy, cho dù cả bốn kệ trong ngọc
đều được tìm thấy thì muốn tìm kiếm
được Mật Thành Hạng Hải cũng không

thuận buồm xuôi gió, cũng vẫn phải đi rất nhiều đường vòng, bởi vì gần 1000 năm rồi, sự biến đổi của lịch sử sẽ thay thế rất nhiều, rất nhiều... Vì thế vẫn cần có một thứ như vậy mới có thể đưa chúng ta tới Mật Thành Hạng Hải một cách thuận lợi. Đây chính là nguyện vọng lớn nhất của tôi trong cuộc đời này!” - Nói xong, Tymoshenko liền bật ra tràng cười khiến người ta khiếp sợ. Cùng với tiếng cười của Tymoshenko, cửa của công ten nơ ri sét loang lổ đó bỗng nhiên cũng từ từ cuốn lên. Đường Phong và Hàn Giang mở trừng mắt, họ không biết mình sắp nhìn thấy gì đây.

Một chùm ánh sáng từ trong công ten nơ rọi ra ngoài, lóa tới mức khiến Đường

Phong và Hàn Giang không mở được mắt. Đợi tới khi thích nghi được với chùm ánh sáng đó thì lúc này họ mới nhìn ra trong chiếc công ten nơ bỏ hoang lại là một đường băng chuyên dài dằng dặc và đang trôi trên đó là một chiếc ca nô cao tốc. Tymoshenko lúc này đang ở trên chiếc ca nô, mỉm cười với Đường Phong và Hàn Giang.

Đường Phong và Hàn Giang thấy vậy lập tức hiểu ngay tiếp theo đây sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng họ chưa kịp phản ứng thì Tymoshenko đã vẫy vẫy tay với hai người rồi dòn sức khởi động chiếc ca nô trên băng chuyên, rồi họ chỉ kịp thấy chiếc ca nô màu trắng vẽ thành một đường vòng cung đẹp đẽ trên không

trung, một đầu lao xuống mặt biển tối đen.

4

Khi Đường Phong và Hàn Giang quay lại xưởng đóng thuyền hoang phế, đến bến tàu thì đúng lúc gặp Ivan Pavlov kéo theo cả một đội quân tới. Hàn Giang cầu nhàu Ivan Pavlov bằng tiếng Nga bồi: “Sao giờ bọn anh mới tới, Tymoshenko lái ca nô chạy mất rồi”.

Ivan Pavlov đang định mở miệng nói gì đó thì Hàn Giang lại chắt vắn tiếp:

“Yelena đâu? Sao chỉ có mỗi anh tới?”

“Yelcna có nhiệm vụ quan trọng khác!” – Ivan Pavlov đáp.

Hàn Giang quyết định không đợi Yelena nữa, anh dẫn Đường Phong tìm kiếm một

vòng trên bến tàu, rồi nhảy lên một chiếc ca nô đang có người. Chủ nhân của chiếc ca nô không hiểu chuyện gì xảy ra, đang định hỏi Đường Phong thì Ivan Pavlov đã rút thẻ cảnh sát chìa ra trước mặt người đó: “Ca nô của anh hiện được Cục an ninh Liên bang trưng dụng!”

Chủ nhân của chiếc ca nô chưa kịp hiểu gì thì đã bị đuổi xuống. Ivan Pavlov cũng nhảy lên ca nô, nói với Đường Phong và Hàn Giang: “Các anh ngồi cho chắc vào, cẩn thận bị văng xuống dưới biển.”

Nói xong, Ivan Pavlov điều khiển chiếc ca nô lao như tên bắn tiến thẳng về phía mặt biển tối đen.

Đường Phong và Hàn Giang bám chặt thành ca nô, không dám mở mắt. Nước

biển, mưa lạnh, cuồng phong không ngừng quất lên mặt họ, giống như lưỡi dao cứa, cũng giống như bị kim châm. Hàn Giang không ngờ kỹ thuật lái ca nô của Ivan Pavlov lại diệu nghệ đến vậy, anh đoán tốc độ của chiếc ca nô hiện giờ ít nhất cũng phải tới 50 cây số trở lên, chỉ cần bất cẩn buông tay ra một cái là sẽ ngã nhào xuống nước, bị mặt biển tối đen nuốt chửng.

Chiếc ca nô sau nửa tiếng nhấp nhô trên biển, Ivan Pavlov đột nhiên hét to một tiếng khiến Đường Phong và Hàn Giang gắng gượng hết sức để mở mắt ra. Lúc này hai người họ mới phát hiện thấy, hóa ra Ivan Pavlov đã đuổi kịp ca nô của Tymoshenko, ca nô của Tymoshenko

đang cách chỗ họ khoảng mấy trăm mét, theo đường vòng cung bên trái. Lúc này Tymoshenko cũng đã phát hiện ra ca nô truy đuổi, anh ta tăng tốc định thoát khỏi nhóm

Hàn Giang, nhưng Ivan Pavlov bám riết không tha, vẫn đuổi sát. Khoảng cách của hai chiếc ca nô càng lúc càng gần, trông như sắp đâm vào nhau đến nơi. Ivan Pavlov đột nhiên quay đầu lại, hét về phía Hàn Giang và Đường Phong: “Hai người cẩn thận, tôi sẽ đâm vào hấn ta.”

“Cái gì? Đâm ư?” - Đường Phong và Hàn Giang nghe thấy và giật thót tim.

Hai người họ chưa kịp phản ứng ra thì đã cảm giác chiếc ca nô lắc mạnh một cái. Hóa ra chiếc ca nô mà Ivan Pavlov lái

đã đâm vào chiếc ca nô của Tymoshenko, cơn sóng cuộn lên khiến hai chiếc ca nô chạm vào nhau. Đường Phong và Hàn Giang đã trông thấy Tymoshenko, sự tự tin ban nãy của Tymoshenko giờ đã tiêu tan, gã có chút sợ hãi trước hành động quyết liệt của Ivan Pavlov. Còn Ivan Pavlov ngược lại không chút e sợ, anh nhìn Tymoshenko một cái, rồi lại quay ca nô lại lao thẳng vào ca nô của gã. Ngay sau cú đâm trực diện đó là tiếng ken két chói tai khi hai chiếc ca nô cọ vào nhau.

Hành động điên rồ của Ivan Pavlov đã thực sự kích động sự tức giận của Tymoshenko. Sự hoảng sợ của Tymoshenko lúc nãy dường như đã bị sự

tức giận trăn áp, sắc mặt dữ tợn, gã hần học nhìn Ivan Pavlov ở ca nô bên cạnh, rồi nhìn cả Đường Phong lẫn Hàn Giang. Đột nhiên gã gào to về phía đó: “Chúng mày đã muốn chơi thì tao sẽ chơi đến cùng với chúng mày!”

Nói xong, Tymoshenko cũng quay ca nô, đâm vào ca nô của Ivan Pavlov. Cú đâm này khiến Đường Phong và Hàn Giang thấy ruột gan mình như bị xóc ngược lộn tung cả lên. Ivan Pavlov cũng không ngờ Tymoshenko còn điên cuồng hơn mình, anh đứng không vững, xém chút nữa là ngã xuống biển. Tymoshenko cũng nhân cơ hội đó tăng tốc, tháo chạy ra biển xa hun hút.

Ivan Pavlov thấy vậy, quay lại nói với

Hàn Giang:

“Cậu lên lái đi, để tôi đối phó với tên cứng đầu này!”

Hàn Giang không hiểu ý, nghiêng nghiêng ngả ngả tới đôi lái cho Ivan Pavlov.

Chiếc ca nô cao tốc tiếp tục truy đuổi Tymoshenko, khi thấy hai chiếc ca nô sắp kề sát nhau, Ivan Pavlov lớn tiếng gào lên với Hàn Giang:

“Áp sát vào! Áp sát vào!”

Hàn Giang bắt đầu hiểu ý đồ của Ivan Pavlov, anh ấy định nhảy lên ca nô của Tymoshenko, đây quả là một hành động vô cùng nguy hiểm. Với tốc độ cao như vậy, biến lại động, muốn nhảy lên ca nô của Tymoshenko, chẳng khác gì... Hàn Giang không muốn nghĩ tiếp nữa, nhưng

hiện giờ, ngoài cách này ra thì còn có thể làm gì được đây?

5

Hàn Giang liếc nhìn Tymoshenko bên cạnh, hai chiếc ca nô đang từ từ ép sát nhau. Hàn Giang cố gắng hết sức lái chiếc ca nô cho vững, nhưng mặt biển sóng vẫn cuộn cuộn, chiếc ca nô nhỏ bé nên không thể giữ được thăng bằng. Pằng! Hai chiếc ca nô lại áp sát vào nhau nhưng ngay lập tức đã bị một con sóng tách ra.

Ivan Pavlov gào lên với Hàn Giang: “Anh không giữ thăng bằng được một lúc sao?”

Hàn Giang cố gắng hết sức giữ bình tĩnh, chiếc ca nô anh lái lại cọ vào ca nô của

Tymoshenko lần nữa. Rõ ràng là Tymoshenko đã bị cú va chạm này làm cho nghiêng ngã và ngã bệt xuống ghế dưới. Ivan Pavlov cho rằng đây là cơ hội tuyệt vời, nên lao sang ca nô của Tymoshenko, nhưng đúng lúc này, một cơn sóng to trào tới khiến hai ca nô lại tách nhau ra.

Cú nhảy này của Ivan Pavlov không sang được ca nô của Tymoshenko, mà cả người anh lao xuống biển, chỉ có đôi tay là tóm được mép ca nô. Hàn Giang và Đường Phong thấy vậy hiểu rằng đại sự không ổn. Chỉ thấy Tymoshenko đứng dậy khỏi ghế sau, tiếp tục điều khiển ca nô, lắc trái lắc phải để quăng Ivan Pavlov xuống biển, nhưng Ivan Pavlov

vẫn sòng chét bám chặt lấy mạn thuyền, bất luận Tymoshenko lắc ca nô thế nào đi chẳng nữa anh cũng không chịu buông tay.

Tymoshenko bực dọc tức tối, đột nhiên dừng chiếc ca nô đang lao như bay lại, rút súng ra, bắn một phát về phía Ivan Pavlov. Ivan Pavlov thấy tình thế không ổn đành buông tay ra, lao xuống biển.

Tymoshenko vừa la lên hét điên cuồng, vừa giương súng bắn liên tiếp về phía biển. May mà Ivan Pavlov ở dưới nước rất cừ, anh lặn xuống biển, tránh được làn mưa đạn của Tymoshenko. Rút cuộc, Ivan Pavlov đã ngoi lên mặt nước cách đuôi ca nô của Tymoshenko vài mét. Hàn Giang vừa trông thấy Tymoshenko nổi

lên, liền vội vàng lái ca nô lới định cứu Ivan Pavlov lên khỏi mặt nước. Đúng lúc này, Tymoshenko cũng nhìn thấy Ivan Pavlov, gã nghiêng răng kèn kẹt, không thừa cơ tháo chạy mà lùi ca nô lại, cũng hướng về phía anh.

Đường Phong thấy Tymoshenko đang lùi ca nô về phía Ivan Pavlov liền hốt hoảng, hét lên với Hàn Giang:

“Toi rồi, Tymoshenko định dùng chân vịt phía sau ca nô để tấn công Ivan Pavlov”

Không cần tới Đường Phong nhắc nhở, Hàn Giang đã sớm nhận ra ý đồ hiểm ác của Tymoshenko, nhưng Đường Phong vừa dứt lời, vẫn chưa đợi Hàn Giang kịp lao tới, ca nô của Tymoshenko đã lao về phía Ivan Pavlov trước. Ivan Pavlov vội

vàng lặn xuống nước, nhưng tất cả đã quá muộn, chiếc chân vịt quay tít giống như một máy xay thịt đáng sợ lao thẳng vào anh, trong nháy mắt, nước biển bị máu nhuộm đỏ cả một vùng.

Tới khi Hàn Giang và Đường Phong lao tới thì Ivan Pavlov đã máu me đầm đìa, thi thể tan nát nổi lên mặt nước. Đường Phong và Hàn Giang sững sờ nhìn cảnh tượng hãi hùng trước mắt, vừa mới ban nãy thôi anh ấy vẫn còn sống sờ sờ, giờ đã biến thành một đồng thịt nát.

Trong lúc hai người họ vẫn chưa tỉnh ra thì Tymoshenko đã định khởi động lại ca nô bỏ chạy, nhưng gã đã nổ máy mấy lần mà động cơ ca nô chỉ phát ra tiếng kêu lớn rồi sau đó bốc khói đen nghi ngút,

không khởi động lại được. Tymoshenko hoảng hốt nhìn phía sau ca nô, gã hiểu rằng một cánh tay đứt lìa của Ivan Pavlov đã vướng vào chân vịt. Gã lại thử lần cuối cùng, rút cuộc phải từ bỏ ý định khởi động máy. Bây giờ gã chỉ còn lại hai đường thoát thân, một là cướp được ca nô của Hàn Giang và Đường Phong, hai là lao xuống biển, bơi vào bờ, nhưng đối với hắn mà nói, cả hai cách này đều khó mà thực hiện được. Một cơn gió lạnh buốt vượt qua mặt Đường Phong và Hàn Giang, hai người đã tỉnh ra, Tymoshenko định chuồn! Cả hai cùng móc súng nhắm thẳng vào Tymoshenko. Tymoshenko cũng móc súng ra, cứ như vậy, ba người cùng chăm

chằm đầu mắt trên sóng biển nhấp nhô, Tymoshenko bắt đầu hiểu ra, lúc này, lựa chọn thứ nhất đã không thể thành hiện thực.

Hàn Giang trợn đôi mắt vằn những tia máu đỏ, muốn bắn ngay một phát để kết liễu cái mạng quèn của Tymoshenko, nhưng Đường Phong lại khẽ nhắc nhở: “Chắc chắn Tymoshenko biết rất nhiều nội tình, chúng ta phải bắt sống hắn!”

Đường Phong nói xong liền hét về phía Tymoshenko: “Anh không thoát được nữa đâu, hạ vũ khí xuống đầu hàng đi!”

“Đề tôi nghĩ đã!” - Tymoshenko vừa nói xong,

Mặt biển lại trào sóng lớn, khiến gã xém chút nữa là ngã xuống. Sau một cái loạng

choàng, gã vịn vào chiếc hộp bên cạnh, chiếc hộp đựng đầu tượng phật Lư Xá.

Tymoshenko đang ngẫm nghĩ, nhưng không phải nghĩ tới chuyện đầu hàng mà là nghĩ làm thế nào để thoát thân. Sau ba phút tĩnh lặng, mặt biển lại cuộn sóng lớn, Tymoshenko đã hạ quyết tâm, gã gào về phía hai người: “Đường Phong, bọn mày không phải muốn có được tượng phật và kê tranh ngọc đó sao? Kê tranh ngọc đã ở trong tay bọn mày rồi, bây giờ tao sẽ đưa nốt pho tượng phật ày, mày hãy thả tao ra!” - Nói xong, Tymoshenko nhấc chiếc hộp đứng lên.

“Không thể! Anh đừng có cố chấp hoang tưởng như vậy, anh chỉ có một con đường duy nhất để lựa chọn, đó là đầu hàng!”

Tymoshenko cười nhạt vài tiếng, sau đó quay đầu nhìn mặt biển đen lạnh giá phía sau: “Khà khà, đầu hàng? Ngoài cách đó ra tao vẫn còn một cách, đó là ôm lấy xương sọ của hoàng hậu Một Tạng chìm xuống đại dương.” - Nói xong,

Tymoshenko ngửa người về phía sau, ôm chiếc hộp lao xuống biển.

Pằng! Pằng! Mặt biển vang lên hai tiếng súng nặng nề, Đường Phong và Hàn Giang không thể ngờ Tymoshenko lại hành động điên cuồng như vậy. Đợi tới khi Hàn Giang lên nòng súng thì mọi thứ đã quá muộn, Tymoshenko và chiếc hộp đã chìm trong nước biển.

Đường Phong và Hàn Giang thất vọng nhìn nhau, nhìn máu đỏ loang trên mặt

biển tối đen, hai người bắt lực không biết nên xử trí thế nào.

6

Phía xa xa trên mặt biển lại vang lên tiếng động cơ rền rĩ, một chiếc ca nô tuần tra đang tiến lại gần, chẳng mấy chốc đã tiếp cận Đường Phong và Hàn Giang, hai người ngược nhìn, là Yelena.

“Xảy ra gì vậy? Ivan Pavlov và Tymoshenko đâu?” - Yelena hét lên với Hàn Giang và Đường Phong.

Hàn Giang không biết phải trả lời thế nào, anh nhìn nhìn Đường Phong, Đường Phong đành phải mở miệng trả lời Yelena: “Ivan Pavlov chết rồi, Tymoshenko cũng ôm chiếc hộp đó nhảy xuống biển.”

Yelena nhìn nước biển nhuộm máu đã hiểu rằng có chuyện xảy ra, nhưng khi nghe thấy Ivan Pavlov đã chết thì Yelena không khỏi rớt lệ.

Yelena kìm nén không để hai hàng nước mắt chảy xuống, cô quay lại nói với Hàn Giang: “Hàn, em đến muộn rồi, nhưng em mang đến cho anh một người.”

Yelena vừa dứt lời thì một người mặc đồ lặn biển chui ra khỏi khoang ca nô tuần tra. Hàn Giang nhận ra ngay người này chính là Triệu Vĩnh, anh vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, nhảy lên ca nô tuần tra, vỗ mạnh vào vai Triệu Vĩnh một cái: “Cậu đến Saint Petersburg lúc nào vậy?”

Triệu Vĩnh oán thán: “Mấy hôm nay các anh không liên lạc gì với ở nhà cả, lo

rằng các anh xảy ra chuyện gì rồi nên thủ trưởng đã phái tôi tới đây cứu anh.”

“Chúng tôi thập tử nhất sinh ở Saint Petersburg đây! Nhưng cậu đến là tốt rồi, nhiệm vụ của cậu bây giờ không phải là cứu chúng tôi mà là phải đi mò cái hộp đó lên.” “Anh nhìn tôi trang bị toàn thân đây, mặc xong từ lâu rồi, Yelena sợ các anh sẽ rơi xuống biển.”

Đường Phong gặp Triệu Vĩnh cũng rất vui, nhưng anh không tin Triệu Vĩnh sẽ mò được chiếc hộp đó nên chán nản hỏi Triệu Vĩnh: “Hiện giờ sóng to thế này, nước biển lại lạnh thấu xương tủy, anh có thể mò được cái hộp đó không?”

Triệu Vĩnh tự tin nói: “Ban nãy tôi đã kiểm tra hồ sơ thủy văn ở đây, biển ở đây

không sâu lắm, chắc không vấn đề gì, đừng quên tôi vốn làm nghề gì nhé!”

Lúc này Đường Phong mới nhớ ra, Triệu Vĩnh trước đây vốn là người nhái của đội hải quân lục chiến, giờ thì anh mới có chút yên tâm. Lúc Triệu Vĩnh đeo mặt nạ oxy lên, Đường Phong đột nhiên nhớ ra điều gì đó, vội dặn dò: “Anh phải cẩn thận, ngộ nhỡ gã Tymoshenko đấy vẫn chưa chết thì nhiệm vụ của anh bắt buộc phải tóm sống hắn ta đấy.”

“Chưa chết? Không thể thế chứ!” - Triệu Vĩnh lắc lắc đầu, “Hắn ta không có trang phục lặn, bao nhiêu lâu như vậy chắc cũng toi rồi!”

“Tôi nói là ngộ nhỡ!” - Đường Phong đính chính.

“Ngộ nhỡ. - Triệu Vĩnh gật gật đầu. “Tôi có cái này” - nói xong Triệu Vĩnh nắm lấy một con dao găm, đeo mặt nạ dưỡng khí lên, nhảy xuống biển lạnh cóng.

Chiếc đèn chiếu sáng trên ca nô tuần tra soi xuống mặt biển chỗ Triệu Vĩnh nhảy xuống, mọi người đều nóng lòng chờ đợi Triệu Vĩnh và cái hộp đó sẽ nổi lên mặt nước, nhưng thời gian từng giây từng phút trôi qua, Triệu Vĩnh vẫn chưa nổi lên.

Cuối cùng Triệu Vĩnh cũng ngoi lên khỏi mặt nước, Đường Phong và Hàn Giang cũng vội vàng kéo anh lên ca nô tuần tra. Chỉ thấy môi Triệu Vĩnh tím tái, toàn thân run rẩy. Hàn Giang vội vàng khoác áo ấm cho Triệu Vĩnh, chờ đợi mãi Triệu

Vĩnh mới hồi phục lại, Đường Phong quan tâm hỏi: “Sao rồi? Phát hiện thấy gì?”

Triệu Vĩnh lắc đầu, nói: “Dưới nước lạnh quá, khả năng đề nhìn cũng rất kém...”

Mọi người nghe thấy vậy, không ai là không thất vọng. Nhưng sau khi phục hồi thể lực, Triệu Vĩnh lại đòi xuống nước lần nữa. Hàn Giang chần chừ do dự nhưng vẫn đồng ý với yêu cầu của Triệu Vĩnh. Vậy là, Triệu Vĩnh lại lần nữa nhảy xuống mặt biển tối đen và lạnh giá.

Lần này, thời gian Triệu Vĩnh ở dưới nước còn lâu hơn, khiến tim mọi người đều treo ngược hết cả lên. Đường Phong nhìn mặt biển tối đen, chỉ thấy hoa mắt

chóng mặt. “Ngộ nhỡ Tymoshenko chưa chết, ngộ nhỡ dưới nước có người của Stephen, thì Triệu Vĩnh...” - Đúng lúc Đường Phong đang suy nghĩ vẩn vơ thì mặt nước xao động. Trên mặt biển, chỗ được đèn chiếu rọi, một vật bỗng nhiên nổi lên mặt nước. “Cái gì vậy?” - Đường Phong nhòai người ra lan can ca nô tuần tra để nhìn, đó là... đó là một người! Không, là một cái xác! Đường Phong đột nhiên trợn trừng mắt, anh nhận ra rồi, trên người cái xác đó chính là quần áo của Tymoshenko, nhưng anh không nhìn rõ mặt người đó.

“Em yên tâm, chỉ cần có anh ở cạnh, cha em nhất định không xảy ra chuyện gì cả!” - Hàn Giang cam đoan.

“Còn nữa, kệ tranh ngọc và cuốn sổ ghi chép của Misha các anh hãy mang theo, còn pho tượng Phật vỡ nát và cả xương sọ của hoàng hậu Một Tạng các anh không thể đem đi như vậy, vì không thể qua được an ninh sân bay. Đợi tới khi mọi người về nước, em sẽ gửi cho, bao gồm cả bộ hài cốt đó nữa. Em có đường bưu điện chuyên dụng, không thể có người kiểm tra bưu kiện của em, chỉ cần các anh bên đó không xảy ra chuyện gì thì chắc chắn sẽ nhận được. Nhưng anh phải cho em một địa chỉ đáng tin cậy!” - Yelena nói với Hàn Giang.

Hàn Giang không ngờ Yelena lại nghĩ chu đáo đến vậy, thay anh cân nhắc mọi thứ. Anh ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng

ghi lại địa chỉ mà anh cho rằng đáng tin cậy lên một tấm danh thiếp cho Yelena, sau đó Hàn Giang để Từ Nhân Vũ dịch địa chỉ đó ra tiếng Nga rồi mới đưa cho cô. Yelena nhìn thật kỹ, Hàn Giang để lại một địa chỉ tại Bắc Kinh, người nhận là “Giáo sư Trần Tử Kiến?” - Yelena khẽ đọc cái tên này lên.

Hàn Giang giải thích: “Giáo sư Trần Tử Kiến là nhà nhân loại học nổi tiếng của nước anh, trước đây anh có quen biết ông, ông rất đáng tin cậy, em gửi đồ cho ông là được, trước khi gửi đừng quên thông báo với anh một tiếng.”

Yelena cất danh thiếp đi, nói: “Được rồi, anh yên tâm, chắc là không có vấn đề gì đâu. Những việc tiếp

theo sẽ do em sắp xếp, mọi người cứ đợi ở đây, nhất định đừng bước ra khỏi cánh cửa này, đợi tôi quay lại.”

- Yelena nói xong liền vội vàng rời khỏi phòng khách.

11

Khi trời chiều chạng vạng, Yelena lại trở về phòng khách trona khách sạn Astoria, cầm theo sáu chiếc vé máy bay, hai vé tối nay từ Saint Petersburg bay về Hồng Kông đưa cho Triệu Vĩnh và Lương Viện, bốn vé chiều mai bay về Bắc Kinh. Hàn Giang dặn dò Triệu Vĩnh hồi lâu, rồi quay lại nhìn thấy Lương Viện vẫn đang anh anh em em với Đường Phong, như kiểu tâm sự không hết chuyện. Hàn Giang ho khan vài tiếng: “Khẩn trương đi thôi,

thời gian không còn sớm nữa. Sau khi về Hồng Kông giúp tôi gửi lời hỏi thăm cha cô, ngoài ra Triệu Vĩnh có vài chuyện muốn thỉnh giáo ông.”

Lương Viện gật đầu, lúc này mới cùng Triệu Vĩnh lên đường. Yelena âm thầm hộ tống hai người lên máy bay, mãi cho tới khi trông thấy máy bay cất cánh mới thở phào nhẹ nhõm. Lúc rời khỏi sân bay, Yelena còn phát hiện ra người của Ilyushin, cô không khỏi lo lắng cho Hàn Giang và Đường Phong ngày mai lên đường.

Đường Phong và Hàn Giang trần trọc cả đêm không ngủ, rồi lại bồn chồn cả buổi sáng, khi cùng Makarov, Từ Nhân Vũ lên một chiếc tắc xi, lao thẳng tới sân bay.

Hàn Giang ngồi cạnh ghế lái, không ngừng quan sát gương chiếu hậu. Anh muốn phát hiện ra bóng dáng của Yelena trong dòng xe hồi hải phía sau, anh biết chắc chắn Yelena đang ở gần đây, âm thầm bảo vệ họ, nhưng anh lại luôn cảm thấy phía sau hình như có một đôi mắt không thân thiện đang nhìn họ chằm chằm.

Đột nhiên, điện thoại của Hàn Giang vang lên, là Yelena gọi: “Đừng đến sân bay, đến ga tàu hỏa đi chuyến quốc tế!” - Yelena nói xong câu này liền ngắt máy. Hàn Giang không hiểu, nhưng anh nghĩ ngay tới Ilyushin và quyết định làm theo những gì Yelena dặn dò. Vậy là anh vội vàng quay lại nói với Từ Nhân Vũ: “Bảo

tài xế không đến sân bay nữa, đến ga tàu hỏa.”

Từ Nhân Vũ cũng không hiểu đầu đuôi ra sao, chỉ làm theo đúng như thế. Vậy là chiếc tắc xi lượn một vòng, lại chuyển hướng tới ga tàu hỏa.

Bốn người hòa trong dòng người đông đúc ở nhà ga, đến trước thêm ga tàu. Hàn Giang không ngừng ngó nghiêng ngang dọc, vừa là để đề phòng Ilyushin xuất hiện, vừa để phòng ngừa bị Stephen tấn công và càng mong được nhìn thấy bóng dáng của Yelena.

Bốn người bị dòng người xô tới một góc khuất trên thêm ga, Makarov quan sát ở đây, người qua lại không đông, càng dễ quan sát, hơn nữa lại có một chiếc ghế

dài, ông nhìn Hàn Giang gật gật đầu, vậy là bốn người liền ngồi xuống. Đường Phong, Hàn Giang, Từ Nhân Vũ và Makarov căng thẳng quan sát xung quanh, đột nhiên Hàn Giang liếc thấy cách thêm ga không xa có một quầy bán thuốc lá và nước giải khát, liền đi đến đó, chỉ vào bao thuốc Marlboro, chủ sạp ra hiệu một cái, sau đó nói giá bằng giọng tiếng Anh lơ lơ. Lúc Hàn Giang đang trả tiền thì bên cạnh xuất hiện một cô gái xinh đẹp ăn mặc sành điệu, trang điểm đậm, cũng đến mua thuốc. Hàn Giang quay lại nhìn cô gái, cô ta đeo một chiếc kính râm to che hơn nửa mặt, nhưng Hàn Giang vẫn nhận ngay ra đây chính là Yelena. Anh đang định cất lời

thì Yelena đã gỡ kính xuống, nháy mắt với anh. Hàn Giang hiểu ý, đợi Yelena bỏ đi, anh châm một điếu thuốc, nhìn xung quanh, không thấy ai khả nghi, lúc này mới đi theo cô đến một góc khuất trong nhà ga.

Hàn Giang vừa trông thấy Yelena liền hơn hờ nói: “Anh chưa từng nhìn thấy em trang điểm như vậy đâu đấy, thật giống một minh tinh nào đó!”

“Còn giống người tình của một nhân vật cỡ bự nào đó hơn, anh nghĩ như vậy hả?”
- Yelena không chút hòa khí lờm Hàn Giang.

“Không, anh không nghĩ như vậy, trong lòng anh em mãi mãi là hóa thân của cái đẹp...”

“Thôi đi, những câu đại loại kiểu này Ilyushin và Ivan Pavlov cũng từng nói với em.”

“Được thôi, nói chuyện nghiêm túc nào, sao em lại bảo anh tới ga tàu hỏa?”

“Bởi vì Ilyushin đang đưa người tới sân bay chứ sao!”

“Ồ, xem ra bọn anh không dễ đi nhỉ!”

“Đây là bốn vé tàu về Bắc Kinh, mọi người yên tâm, chỉ cần bọn anh rời khỏi Saint Petersburg thì Ilyushin không làm gì bọn anh được đâu, hấn không dám báo cáo với tổng bộ kiểm tra các anh giữa đường!” - Nói xong,

Yelena đưa bốn tấm vé cho Hàn Giang.

“Vậy thì tốt! Chúng ta luôn giữ liên lạc với nhau nhé, vé tàu và vé máy bay anh

sẽ thanh toán cho em, khà khà!” - Hàn Giang cười, nói.

“Ai cần anh trả tiền chứ, đừng có nhăn nhó nhở nhở, anh phải nhớ rằng, em giúp mọi người chặn Ilyushin, nhưng sau đó tất cả đều phải dựa vào chính bản thân các anh đây!”

“Em lo lắng bọn Stephen?”

“Đúng vậy, mấy hôm nay bọn em lục soát khắp thành phố nhưng không tóm được chúng. Sau khi lộ diện trong cung điện Mùa Đông, bọn chúng đã biến mất, giống như bốc hơi vậy, nhưng em nghĩ bọn chúng không cam chịu dừng tay vậy đâu!”

“Anh hiểu rồi, việc anh nhờ, em nhớ đừng quên đấy!” “Đương nhiên không thể

quên, nếu không có việc gì thì em đi đây, em không thể ở đây lâu được!”

Yelena nói xong liền bỏ đi, nhưng cô vừa bước được mấy bước thì Hàn Giang đã gọi lại. Yelena quay đầu, nhìn Hàn Giang hỏi: “Còn việc gì không?”

Hàn Giang bước vội đến, đứng trước Yelena, ôm lấy eo cô, nói rất tình cảm: “Không có việc gì cả, anh chỉ có... có một việc muốn nói với em, bữa tối mà em chuẩn bị trong đêm tất niên là bữa tối mà anh cảm thấy ý nghĩa nhất tại Saint Petersburg. Anh hy vọng vẫn còn cơ hội được thưởng thức những món ăn của em!”

“Nhất định còn cơ hội!” - Yelena nhìn Hàn Giang, khẽ nói. Nói xong, hai người

ôm chặt lấy nhau hôn thắm thiết.
chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 17

Boolean Kennedy Branch

Nhiệm vụ của anh là hướng tới Mông cổ, điều trarõ lai lịch của những người này. Nếu trong số những người này quả thực có nhân viên tình báo Trung Quốc thì anh phải tìm hiểu rõ ý đồ của họ, báo cáo với tôi ngay lập tức; ngoài ra, nếu có khả năng, chúng ta cũng có thể phát triển người của mình trong nhóm bọn họ, sau đó lại phải về Trung Quốc...

Hàn Giang quay lại chỗ mọi người, họ trông thấy vết son trên môi Hàn Giang thì đều hiểu ngay chuyện gì xảy ra. Hàn Giang vội vàng lau vết son, sau đó phát vé tàu ọi người. Đường Phong nhìn vé tàu, bốn giờ 15 phút chiều, hiện giờ vẫn còn sớm. Vậy là bốn người đành phải ngồi ở ghế, chờ đợi chuyến tàu vào bến. Đường Phong cảm thấy thời gian trôi qua quá chậm chạp, chốc chốc anh lại nhìn đồng hồ, rồi lại sờ sờ kệ tranh ngọc và cuốn sổ ghi chép của Misha đi trong ba lô.

Nơi họ đang ngồi không có mấy người đi qua, chỉ thỉnh thoảng có vài ba hành khách ra khỏi ga bằng cửa phụ mới qua

đây.

Đúng lúc bốn người đang nhàm chán uể oải thì từ đầu bên kia ga tàu bỗng có một ông người Nga to béo tiến về phía họ. Đường Phong và Hàn Giang đều để ý nhìn, trông ông ta cũng xấp xỉ tuổi Makarov nhưng mặt mày hồng hào, tươi tắn, nhìn cách ăn mặc là biết ngay người thành đạt.

Ông người Nga kéo theo một chiếc va li, chậm rãi tiến về phía nhóm Đường Phong. Hình như ông ta cũng đã để ý tới Đường Phong và mọi người, nên ánh mắt lần lượt lướt qua bốn người trên ghế. Khi ánh mắt ông ta chạm phải ánh mắt Hàn Giang, anh liền giật thót tim, “Ánh mắt này chắc chắn không phải người

thường!” - Hàn Giang âm thầm suy luận, và lập tức cảnh giác. Cuối cùng người đó dừng ánh mắt trước Makarov, rồi bước chân ông ta chậm dần, chậm dần, cuối cùng dừng lại hẳn trước mặt Makarov. Makarov cũng chăm chú nhìn ông già trước mặt mình, rồi đột nhiên, ông già người Nga trước mặt ngạc nhiên reo lên: “Ivan, anh là Ivan phải không? Còn nhớ tôi chứ?”

“Ông là...”

“Tôi là Pavel đây!”

“Ồ, Pavel... Mông Cổ!”

“Đúng rồi, chúng ta từng làm việc với nhau tại Mông Cổ, bao năm không gặp rồi, anh không thay đổi nhiều lắm, tôi vừa nhìn thấy là nhận ra anh ngay!”

“Ngược lại anh thay đổi nhiều quá đây, trông anh ăn diện này, phát tài ở đâu rồi hả!”

“Khà khà!” - người này bật cười, “Phải rồi, chúng ta cả đời làm việc cho KGB, kết quả hai bàn tay trắng.

Sau khi KGB giải thể, tôi đã tự làm ăn, trước tiên là bán chút tình báo thương nghiệp, sau đó mở một công ty tư vấn, vừa mới từ Matxcova về.”

“Xem ra anh vẫn hành nghề cũ hả!”

“Không thể để mất nghiệp vụ mà! Mà anh đi đâu đấy? Máy cậu này là ai?”

“Ồ, tôi chuẩn bị đưa mấy người bạn Trung Quốc đến Matxcova du lịch một chuyến!” - Makarov nói dối.

Pavel lại nhìn Đường Phong, Hàn Giang

và Từ Nhân Vũ, sau đó đột nhiên thay đổi sắc mặt, khuôn mặt tươi cười ban nãy bỗng chốc đanh lại. Pavel kéo Marokov nép vào một góc khuất, ở đó thì thầm to nhỏ với ông. Hàn Giang nghi ngờ nhìn Makarov và Pavel, rồi quay lại hỏi Đường Phong và Từ Nhân Vũ: “Hai người họ lúc nãy rì rầm gì vậy? Người đó là ai?”

“Hình như trước đây cũng xuất thân từ KGB, tôi nghe không rõ lắm, để tiến sỹ Từ nói đi!” - Đường Phong trả lời.

Từ Nhân Vũ liếc nhìn Makarov và người đàn ông cách đó không xa, nói: “Nếu tôi nghe không nhầm thì người ban nãy là đồng nghiệp trước đây của Makarov, đã nhiều năm họ chưa gặp nhau, hỏi thăm

nhau vài câu. Nhưng sau đó ông ấy nói với Makarov là ‘Anh có còn nhớ mấy người Trung Quốc ở khu căn cứ năm nào không, sau đó sắc mặt của Makarov cũng biến đổi, tôi cũng không biết họ đang nói về cái gì.’”

Đường Phong và Hàn Giang nghe Từ Nhân Vũ nói xong, quay đầu lại nhìn Makarov và người đàn ông kia, họ vẫn chưa nói chuyện xong. Chỉ thấy người đó càng nói càng hăng, sắc mặt Makarov càng lúc càng căng thẳng, mãi cho tới khi người đàn ông đó bỏ đi, Makarov mới mặt mày lìm lìm quay lại cạnh Đường Phong. Anh thấy Makarov mặt mày cau có, sắc mặt thật khó coi liền quan tâm hỏi ông: “Lão Mã, bác sao thế, sắc mặt

bác sao..

Makarov xua xua tay với Đường Phong, ngồi xuống, thần thờ nhìn về đường ray phía xa xăm, mãi một lúc sau, mới chậm rãi nói: “Người ban nãy là đồng nghiệp của tôi trước đây ở KGB, ông ấy nhắc đến một chuyện cũ, một chuyện cũ đáng sợ! Sao tôi lại gặp ông ta ở đây nhỉ, đúng là số phận!”

“Chuyện cũ đáng sợ? Rút cuộc là chuyện gì vậy?” Makarov nhìn Đường Phong, hình như đang suy nghĩ xem có nên kể chuyện này ra hay không, cuối cùng ông thở dài một tiếng, đáp: “Vậy thì phải bắt đầu kể lại từ lần đầu tiên tôi đến số 11 quảng trường Lubyanka.” “Số 11 quảng trường Lubyanka, tổng bộ KGB!” -

Đường Phong lập tức cảm thấy hứng thú.
“Đúng vậy..- Makarov nặng nề tựa vào ghế, ông hồi tưởng lại những năm tháng xưa cũ của mấy chục năm trước trong KGB.

2

Shelepin thất thế trên mặt trận chính trị khiến Makarov ngày đêm bất an, nhưng anh không thể ngờ rằng trong lúc anh đang quần quanh không biết làm cách nào thì một tờ thông lệnh từ Matxcova đã đưa anh tới số 11 quảng trường Lubyanka.

Giống như lần đầu tiên tới quảng trường Lubyanka, lần này, Makarov cảm thấy khủng hoảng như chưa bao giờ từng khủng hoảng bởi bất an và áp lực. Anh

được đưa vào phòng làm việc của chủ tịch mới nhậm chức Yuri Vladimirovich Andropov. Đây là một phòng làm việc rộng rãi hào nhoáng, nằm trên tầng ba của tòa nhà tổng bộ KGB, có thể từ đây quan sát toàn bộ quảng trường phía dưới. Trên bàn làm việc rộng rãi có đặt một dãy điện thoại, có máy nối thẳng với Cục chính trị, có máy nối với Bộ quốc phòng, có máy nối với các bộ phận cấp dưới của KGB, dĩ nhiên, quan trọng nhất vẫn là máy kết nối trực tiếp với cung điện. Khi Makarov lần đầu tiên nhìn thấy Andropov, anh vẫn không thể ngờ khuôn mặt đằng sau cặp kính to đùng đó lại có ngày có thể ngồi trên đỉnh cao, làm chủ tịch KGB. Lúc này trong mắt Makarov,

Andropov mặc bộ lê đen từ đầu đến chân, đeo kính gọng to, trông giống một vị giáo sư đại học hoặc là một kỹ sư của công trường nào đó hơn là chủ tịch một cơ quan an ninh.

Andropov đang đọc một văn kiện được gửi tới, ông nhắc nhẹ gọng kính trên mũi, nhìn Makarov trước mặt một cái, bình tĩnh nói: “Đồng chí Makarov, mời ngồi!”.

Andropov không có đôi mắt sắc lẹm như Shelepin, hoặc ít nhất là cũng không thể hiện trước mặt Makarov. Giọng điệu ông ta hòa nhã, ánh mắt hiền từ, đây có lẽ là ấn tượng khác nhau về hai nhân vật lớn và danh tiếng trên đài chính trị để lại trong Makarov.

Trong lòng Makarov vẫn thấp thỏm không yên, trán anh lấm tấm mồ hôi, anh không hiểu rốt cuộc là có chuyện gì quan trọng mà chủ tịch KGB trong lúc bận rộn nhường vậy, vẫn đích thân triệu mình tới. Andropov đọc xong trang văn kiện cuối cùng liền ngẩng đầu nhìn Makarov, quan sát kỹ lưỡng một hồi, sau đó gọi thẳng cả họ cả tên của Makarov: “Đồng chí Ivan Petrovich, đồng chí có biết tại sao lại được gọi tới đây không?”

Makarov giật thót tim, xem ra nhân vật tầm cỡ trước mặt này đã biết rất rõ về mình, anh định thần lại, trả lời bằng giọng quân nhân: “Không biết!”

Andropov nhìn thấy sự lo lắng trong lòng Makarov, miệng hé cười: “Ivan

Petrovich, không phải căng thẳng, thư giãn chút đi. Trước khi anh tới, tôi đã xem qua toàn bộ hồ sơ của anh, trong hồ sơ của anh có hai điểm thu hút sự chú ý của tôi. Thứ nhất, anh quả thực rất xuất sắc, năng lực trên các phương diện đều nổi trội, điều này rất tốt; thứ hai, trước khi anh gia nhập với chúng tôi, thì đã từng phục vụ trong tập đoàn 39 của khu quân đội Baikal, lại còn từng tới Mông cổ và Trung Quốc, điều này càng thu hút tôi. Tôi nghĩ rằng cũng chính hai điều này đã thu hút đồng chí Shelepin đảm nhiệm trước tôi.”

Khi Andropov nhắc tới cái tên Shelepin, Makarov bất giác toàn thân run rẩy, ban nãy anh còn ra sức suy đoán xem

Andropov triệu anh tới đây làm gì, giờ thì đầu óc lại trống rỗng. Những biến đổi sắc thái rất nhỏ của Makarov không lọt qua được mắt Andropov. Ông ta thu lại nụ cười, mặt không chút cảm xúc nói: “Đừng trách tôi nói thẳng, Ivan Petrovich, gần đây tôi nhận được rất nhiều lời đàm tiếu và tổ giác không có lợi cho anh...”, mới nghe tới đây, toàn thân Makarov đã cứng đờ, anh đã không còn nghe rõ những gì Andropov nói sau đó, bởi lúc này anh lại đang nghĩ tới những oan hồn chết trong đợt “đại gột rửa” tại Lubyanka những năm 30.

3

Đúng lúc Makarov nghĩ rằng vận đen đang giáng xuống đầu mình thì Andropov

lại đột nhiên đứng dậy khỏi ghế sau bàn làm việc. Makarov giật bản mình, cũng đứng ngay dậy. Andropov nói tiếp: “Tuy những đàm tiếu và tố cáo này rất bất lợi cho anh, nhưng tôi chưa từng tin như vậy, anh hoàn toàn có thể yên tâm. Tất cả những lời đàm tiếu và tố giác bất lợi cho anh đến chỗ tôi đây thì coi như đã đến điểm kết thúc”. Andropov ngừng lại một lúc, sau đó bước tới cạnh tấm bản đồ treo trên tường, chăm chú nhìn tấm bản đồ hồi lâu rồi đột nhiên quay lại hỏi Makarov: “Anh có muốn đến phương Đông một chuyến nữa không?”

“Phương Đông?” - Makarov mụ mị hết cả đầu óc. “Đúng! Phương Đông, Baikal, Tuva, Mông cổ và cả Trung Quốc nữa!”

“Trung Quốc? Hiện giờ không phải quan hệ giữa chúng ta và Trung Quốc rất căng thẳng sao? Lẽ nào muốn tôi bí mật đột nhập vào Trung Quốc?” - Makarov trở nên căng thẳng.

“Không, tôi vẫn chưa có kế hoạch đó, ý của tôi chỉ là có thể sẽ như vậy thôi. Chắc là anh cũng biết được một chút nội tình của Trung Quốc, ở đây hiện đang tiến hành một đợt... nói theo cách nói của người Trung Quốc thì gọi là ‘đại cách mạng văn hóa chưa từng có trong lịch sử’, họ phòng vệ rất nghiêm ngặt, anh căn bản không thể có cơ hội xâm nhập vào Trung Quốc được.”

Makarov đã bắt đầu bình tĩnh lại, Andropov chỉ lên biên giới Trung Quốc -

Mông cổ trên bản đồ, nói: “Sự tình là thế này, mấy tháng trước, lính biên phòng Mông cổ liên tục báo cáo với nhân viên tình báo của chúng ta là ở đó mấy tháng nay liên tiếp có những người vượt biên bất hợp pháp từ biên giới Trung Quốc sang.”

“Những người vượt biên bất hợp pháp? Là dân du mục ở biên giới sao?”

“Không, không chỉ là dân du mục mà còn có không ít những người được gọi là thanh niên trí thức.”

“Thanh niên trí thức? Tôi đã từng biết đến, nghe nói rằng đó đều là những sinh viên trẻ tuổi thành phố!”

“Đúng vậy, họ không phải là người bản địa, bởi vậy... bởi vậy rất khả nghi.”

“Ngài sợ là trong số những người này có cả nhân viên tình báo Trung Quốc trà trộn trong đó?”

“Ừm, hoàn toàn có khả năng này, nhưng trực giác nói với tôi rằng, sự việc này không đơn giản như vậy.”

“Vậy nhiệm vụ của tôi là..”

“Nhiệm vụ của anh sẽ là tới vùng biên giới Mông Cổ, điều tra rõ tung tích của những người này. Nếu như trong số những người này quả thực có nhân viên tình báo Trung Quốc thì anh phải tìm hiểu rõ ý đồ của họ, rồi ngay lập tức báo cáo với tôi. Ngoài ra, nếu có điều kiện thuận lợi, chúng ta cũng có thể phát triển người của mình trong số những người này, sau đó lại phái họ quay về Trung

Quốc. Ivan Petrovich thân mến, anh cũng biết rồi đấy, kể từ khi quan hệ giữa chúng ta và Trung Quốc rạn nứt đến nay, nhân viên tình báo của chúng ta rất khó xâm nhập vào Trung Quốc. Bởi vậy, anh nhất định phải nhớ rằng, sau khi tìm hiểu rõ tung tích của những người này, thì phải phát triển người của chúng ta trong số những người đó, điều này rất quan trọng.”

Makarov đại khái đã hiểu ra nhiệm vụ của mình, nhưng vừa mới kịp tinh tâm trở lại thì anh đã thấy ngay rằng, phái mình tới Mông cổ xa xôi, từ Leningrad đến Mông Cổ, nghìn dặm xa cách, đây rõ ràng là tách mình đến nơi xa tít mù khơi, mà nào có phải là nhiệm vụ gì quan

trọng, chẳng qua chỉ là biến tướng của một cách đi đây mà thôi. Anh hiểu rằng, mình đã thực sự bị thất sủng ở KGB rồi, nếu như nhiệm vụ lần này khiến cho lãnh đạo của anh không hài lòng, vậy thì chờ đợi anh sẽ là hậu quả còn nghiêm trọng hơn.

Nghĩ thấu đáo mọi thứ xong xuôi, Makarov lòng nặng trĩu đứng nghiêm rồi đáp lễ Andropov: “Xin lãnh đạo yên tâm, tôi hứa sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

Andropov hài lòng gật gù, sau đó nhắc điện thoại dặn dò thư kí ở đầu dây bên kia: “Gọi Kennedy Branch vào đây!” - “Kennedy Branch?” Makarov tò mò, “Kennedy Branch này là người thế nào.” Chẳng mấy chốc, cửa phòng chủ tịch

KGB đã mở ra, một người đàn ông cao gầy mặc quân phục thượng tá xuất hiện trước cửa.

4

Andropov chỉ vào thượng tá vừa mới xuất hiện, giới thiệu với Makarov: “Đây là đồng chí Kennedy Branch, cậu ấy sẽ là trợ thủ của anh, cùng anh phối hợp hành động.” “Sao cơ? Xin lỗi, đồng chí chủ tịch, tôi không nghe lắm chứ, quân hàm của tôi chỉ là thiếu tá!” – Để một thượng tá làm trợ thủ cho thiếu tá, sắp xếp như vậy khiến Makarov không hiểu ra làm sao. “Không, không sai, tuy quân hàm của đồng chí Kennedy Branch cao hơn anh, nhưng lần này anh ấy lấy công chuộc tội, bởi vậy do anh phụ trách

nhiệm vụ lần này, đồng chí Kennedy Branch sẽ dốc hết sức giúp đỡ.”

“Lấy công chuộc tội?” - Makarov lại lần nữa ngạc nhiên.

“Đúng vậy, lần này là tôi lấy công chuộc tội, đồng chí Makarov, rất vui lòng cùng anh thực thi nhiệm vụ lần này”, nói xong, Kennedy Branch thân thiện đưa tay về phía Makarov, tự mình giới thiệu:

“Boolean Kennedy Branch.”

“Ivan Petrovich Makarov” - Makarov cũng đưa tay ra. Tuy Kennedy Branch nói rất khách sáo nhưng Makarov lại nhận thấy chút lạnh lẽo từ đôi bàn tay băng giá của anh ta.

Không để Makarov kịp nghĩ ngợi nhiều, Andropov lại nói: “Một vài hạng mục cụ

thể, đồng chí Branch sẽ nói với anh, hy vọng rằng lần hành động này của chúng ta sẽ thành công.”

Makarov và Branch đứng nghiêm, đáp lễ, rồi sau đó hai người lui ra khỏi văn phòng của Andropov.

Xuyên qua những dãy hành lang rối rắm trong tòa nhà của tổng bộ KGB, Branch bước đi như bay, Makarov hấp tấp đi theo. Hai người đều không ai nói gì, trong lòng Makarov vẫn rối bời suy nghĩ, vị thượng tá Kennedy Branch này rốt cuộc là người thế nào? Lấy công chuộc tội ư, rốt cuộc anh ta đã làm gì sai?

Hai người cứ im lặng như vậy cho đến khi tới trước một chiếc Volga màu trắng dưới lầu, lúc này Branch mới mở lời

trước: “Sao vậy? Có chuyện gì không? Nếu không có gì thì đi cùng tôi tới một nơi.”

“Nơi nào?” - Makarov hỏi lại.

“Núi Lenin”

“Núi Lenin?” - Makarov chần chừ một lúc. Branch giải thích: “Chính là Đại học Matxcova.”

“Đến Đại học Matxcova làm gì?” - Makarov mù mịt hết cả đầu óc.

“Không phải là cần đến Mông cổ sao? Tôi muốn mượn chút sách và tài liệu về nơi đó, ngoài ra, tôi vẫn còn vài vấn đề muốn thỉnh giáo giáo sư của Đại học Matxcova.” - Lời giải thích của Branch khiến Makarov cảm thấy người này làm việc rất cẩn trọng, khác xa với những đặc

công bình thường.

Hai người lên xe, Branch vừa lái xe vừa nhìn Makarov mặt mày lăm lì qua gương chiếu hậu: “Hình như cậu có vẻ không vui?”

“Đúng là có đôi chút. Nghĩ tới việc phải đến nơi xa xôi như thế..- Makarov ngập ngừng không nói.

“Khà khà, nhìn cậu là biết ngay chỉ suốt ngày ngồi trong phòng làm việc, làm một chuyến đi xa... sao vậy, không nhớ xa vợ con?”

“Tôi vẫn chưa có con.”

“Khà khà, vậy thì không nhớ xa vợ đẹp rồi. Trước đây cậu ở bộ phận nào vậy?”

“Bộ phận phản gián của Leningrad.”.

“Đúng như tôi nói, quả nhiên là ngôi văn phòng.

Nhưng như vậy thì kỳ lạ nhỉ, làm việc ở Leningrad tốt như thế, vậy tại sao tổng bộ lại phái cậu đi thực thi nhiệm vụ đó nhỉ?”

“Bởi vì trước khi gia nhập KGB tôi đã từng phục vụ tại tập đoàn thứ 39 của quân khu Baikal, và còn từng tới Trung Quốc. Dĩ nhiên đây đều chỉ là những biểu hiện bên ngoài, còn nguyên nhân thực sự thì chỉ có thủ trưởng mới biết, có thể là do tôi đã đắc tội với ai đó.

“Ồ, cậu đã từng đến Trung Quốc cơ à?” - Branch ngắt lời Makarov hỏi.

“Đúng vậy, nhưng đó là việc trước đây rất lâu rồi, một đoạn kí ức đau khổ và

khủng khiếp.” - Makarov chau mày.

“Kí ức đau khổ và khủng khiếp? Là như thế nào?” - Branch tò mò hỏi.

Branch vừa hỏi một cái, Makarov liền đột nhiên có phần mạnh động muốn trả lời, muốn kể lại cho người đồng nghiệp vừa mới quen này những bất ngờ mà anh đã gặp phải tại Trung Quốc. Nhưng bên tai anh ngay tức khắc đã vang lên lời cảnh cáo của Shelepin, nên anh nói:

“Không, tôi không thể nói, bởi đó là cơ mật quốc gia.” “Ồ, nếu là cơ mật thì tôi sẽ không hỏi nữa.” Trong xe lại chìm trong im lặng.

5

Sau một hồi im lặng đến ngột ngạt, Makarov đã phá vỡ bầu không khí này:

“Vậy anh ở bộ phận nào?”

Branch vừa nghe thấy Makarov hỏi mình liền đột nhiên cười nhạt, cười tới mức khiến Makarov cảm thấy mất tự nhiên.

Cười xong, chỉ nghe thấy Branch nói:

“Cậu hỏi tôi? Hừm hừm! Tôi từng ở rất nhiều nơi, lên lên xuống xuống. Đầu tiên là tôi phục vụ tại Tổng cục biên phòng trực thuộc quân chủng biên phòng, nói ra thì rất gần với nơi mà cậu phục vụ.”

“Baikal?”

“Đúng vậy! Siberia, Baikal hoang sơ lạnh lẽo, từ thời cổ xưa đã là những nơi lưu đày phạm nhân rồi, nhưng chỗ chúng tôi thì còn gần biên giới hơn.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, tôi lập được công và được cất

nhắc đến Tổng cục biên phòng, rồi lại do một lần sai sót nên bị tổng bộ đá ra ngoài, và thế là tôi bị điều tới Cục thứ 13.”

“Cục 13, tôi vào mấy năm rồi mà chưa từng nghe thấy dưới KGB có Cục thứ 13.”

“Đúng vậy! Dĩ nhiên là cậu chưa từng nghe thấy, bởi vì Cục thứ 13 này đã bị xóa bỏ rồi.”

“Xóa bỏ rồi?”

“Ừm, Cục đã bị xóa bỏ rồi, đồng nghĩa với việc tôi bị đá ra ngoài, sau đó tôi đã vào Sở 10.”

“Sở 10 phụ trách quản lý hồ sơ và văn kiện?”

“Không sai, đây chính là nơi quái quỷ

được người, ta gọi là Sở hồ sơ, ngày ngày làm bạn với đồng hồ sơ ngả vàng, tôi làm ở đó ba năm, vừa đúng ba năm đây, ôi tuổi trẻ quý giá!” - Branch không ngừng than thở.

“Xem ra anh không hơn tôi vài tuổi vậy mà không ngờ kinh nghiệm lại phong phú nhường vậy!”

“Không chỉ có thế thôi đâu, hai năm trước tôi lại được điều từ Sở 10 về Tổng cục 1”

Makarov nghe vậy ngạc nhiên: “Tổng cục 1, đó chính là nơi tìm kiếm thu thập tình báo đối ngoại, anh bị phái ra nước ngoài sao?”

“Hừm, thì bị cử ra nước ngoài, nhưng không giống như kinh đô gián điệp như

Vienna, Paris, Luân Đôn mà cậu tưởng tượng đâu, mà là ở tận Mông Cổ xa xôi hẻo lánh. Không có vũ hội hoành tráng, mỹ nữ như tiên, cũng không có đầu mối bí mật, xe bay truy đuổi như cậu tưởng tượng, càng không có tình báo gì có giá trị. Lập công lĩnh thưởng không bao giờ đến lượt tôi. Bầu bạn với tôi chỉ có sa mạc Gobi, thảo nguyên và gió cát và một vài tin tức tình báo vô vị, không có chút giá trị nào cả.” - Giọng Branch chứa đầy sự oán thán.

“Thảo nào lần này họ để hai chúng ta đi cùng nhau, tôi bắt đầu hiểu ra rồi, thứ nhất là chúng ta đã từng ở đó, thông thuộc tình hình ở đó, đây rõ ràng là lí do rất chính đáng; hai là chúng ta đều là

những người bị xếp ra ngoài hàng ngũ, tôi nghĩ đây mới chính là lí do thật sự!” - Makarov bỗng nhiên có cảm giác đã gặp người tri kỷ.

“Khà khà, cậu nói quá chuẩn, đã bóc trần được bản chất của chuyện này rồi. Nhưng có một điều có lẽ cậu vẫn chưa nghĩ tới.”

“Điều gì?”

“Tôi vốn dĩ không tin rằng chuyến đi Mông cổ lần này sẽ thu hoạch được gì, càng khỏi nói tới việc phái người của chúng ta tới Trung Quốc.”

“Đúng vậy! Theo như tôi biết, biên giới Trung Quốc phòng thủ rất chặt chẽ.”

“Bởi vậy lần này chắc là chúng ta sẽ trở về tay không. Như vậy cũng được coi là

tốt rồi đây, nếu như chúng ta có gì sơ suất, thì... hừm, thì chẳng có gì để lấy công chuộc tội cả!”

“Ban nãy thủ trưởng nói anh lần này là lập công chuộc tội, vậy rốt cuộc anh làm sai gì vậy?” - Makarov nhớ lại những lời Andropov nói với mình trong phòng chủ tịch.

Branch nhìn nhìn Makarov, giải thích:

“Việc này nói ra thì rất dài, dăm ba câu nói không hết được, nhưng cậu sống với tôi lâu rồi dần dần sẽ biết.”

Xem ra Branch không hề muốn nhắc đến việc này, Makarov không hỏi nhiều nữa. Chẳng mấy chốc chiếc Volga đã tới trước tòa nhà chính của Đại học Matxcova trên núi Lênin.

Branch đến Học viện Á Phi Đại học Matxcova nhưng không may là vị giáo sư mà anh muốn gặp đã ra nước ngoài công tác. Có chút thiếu nǎo, Branch cùng Makarov đến thư viện Gorky. Tại đây, anh mượn vài cuốn sách liên quan tới Mông cổ và lịch sử Trung Quốc, trong đó có cả hai cuốn bằng tiếng Trung. Makarov tò mò hỏi: “Anh đọc được tiếng Trung Quốc?”

“Trước đây tôi có học qua một chút, lần này có lẽ dùng được, nhưng hiện giờ tôi quên gần hết rồi!”

“Thật khâm phục đấy, anh không những có kinh nghiệm phong phú, mà học thức cũng rất uyên thâm, quân hàm cũng cao

hơn tôi, lần này không biết chúng ta ai chỉ huy ai đây?” - Makarov nửa đùa nửa thật nói.

“Dĩ nhiên là nghe cậu chỉ huy, tôi chỉ là lấy công chuộc tội thôi!” - Branch trả lời thẳng thắn.

Makarov đi dạo trong thư viện Gorky rộng thênh thang, anh tiện tay lật giở một cuốn sách tiếng Trung, đây là cuốn “Tu Trị Thông Giám”. Nhìn những chữ xa lạ hình vuông vuông, Makarov đột nhiên có cảm giác rất quen thuộc, anh lại nhớ đến người bạn Trung Quốc của mình, Lương Vân Kiệt, không biết hiện giờ anh ấy thế nào, sau cái đêm đáng sợ đó...

Makarov gập sách, nhắm mắt lại, cũng kể từ lúc đó, Makarov quyết tâm bắt đầu

học tiếng Trung Quốc một cách bài bản. Khi mở mắt, đột nhiên anh nhớ ra, Branch đâu? Anh ấy chạy đi đâu rồi?

Makarov đi xuyên qua từng dãy từng dãy giá sách đồ sộ để tìm kiếm Branch. Đi đến hành lang bên ngoài, anh phát hiện Branch đang đứng trò chuyện với một người đàn ông lạ phía cuối hành lang. Người đàn ông đó trạc tuổi Makarov, mặc lê giày bột, râu quai nón cắt tỉa cẩn thận, đeo kính, trông giống một học giả. Makarov ngẫm nghĩ: người đàn ông này có lẽ là bạn của Branch.

Anh đi về phía Branch và người đàn ông đó. Branch thấy Makarov đi đến liền thân thiện vẫy vẫy tay, nhưng người đàn ông đó lại cúi đầu, đi lướt qua Makarov,

mắt hút trong hành lang. Makarov nghi ngờ hỏi Branch: “Ai vậy?” “Một lưu học sinh.”

“Người nước ngoài?”

“Đúng! Người Mỹ, cậu ấy tính cách hướng nội, rất nhạy cảm, không muốn giao lưu với nhiều người, bởi vậy, ban này..

“Vậy sao anh lại quen cậu ta?”

“Khà khà, nói ra thì việc này giờ cũng không cần coi là cơ mật gì nữa, có thể kể cho cậu. Năm đó tôi ở trong Cục 13 đen đui, đã bị dỡ đó, và từng giám sát cậu lưu học sinh người Mỹ này, cấp trên nghi ngờ cậu ta là gián điệp được Mỹ cử tới để xâm nhập...”

“Đợi đã, nếu tôi không làm thì công việc

đó là do bộ phận phản gián của chúng tôi làm mà, sao lại...” - Makarov không hiểu nên cắt rời.

Branch cười nhạt vài tiếng, đáp: “Không sai, công việc này thông thường là do bộ phận phản gián làm, nhưng giám sát lưu học sinh người Mỹ này lại phù hợp với phạm trù công việc của Cục 13, lúc đó có còn bộ phận nào khác tham gia vào nữa hay không thì tôi không biết.”

“Vậy rốt cuộc Cục 13 đó là đơn vị thế nào?”

“Việc này tôi không nói được, bởi vì nó vẫn là cơ mật.”

“Còn thần bí thế cơ à? Xem ra chúng ta đều có những việc cần giữ bí mật với đối phương.”

“Không sai, kể từ ngày gia nhập vào KGB, chúng ta đều có vô số những cơ mật cần phải giữ kín, nếu chưa đến ngày giải mã chúng thì đều không được nói với bạn bè, người nhà. Nhưng thực ra bí mật mà chúng ta biết được, cũng chẳng qua chỉ là một góc nhỏ của núi băng mà thôi, chúng ta vĩnh viễn không thể biết được tất cả bí mật của KGB, không ai làm được điều đó.”

Nghe Branch nói vậy, Makarov gật đầu lia lịa:

“Vậy sau đó thế nào?”

“Sau đó chúng tôi điều tra mãi, chúng mình lưu học sinh này chẳng có vấn đề gì cả, vậy là xóa bỏ sự giám sát với cậu ta. Bởi vì trong quá trình điều tra, tôi đã cố

tình tiếp cận cậu ta, bởi vậy chúng tôi cũng được coi là biết nhau. Dĩ nhiên, thân phận mà tôi công khai với cậu ta là một thầy giáo trung học.”

“Thầy giáo trung học? Khà khà, có lẽ đến giờ cậu ta vẫn chưa biết mình đã từng bị anh điều tra đâu nhỉ!”

“Đúng vậy, đây chính là công việc của chúng ta.

Cuộc sống của chúng ta, hư hư thực thực, nhiều lúc đến bản thân tôi cũng không rõ nữa!” - Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi ra khỏi Đại học Matxcova. Đứng trên núi Lênin nhìn xuống cả thành phố Matxcova, suy nghĩ của họ đã bay tới phương Đông xa xôi, chỉ cở điều họ không biết chuyên đi này là họa hay là

phúc.

Tiếng còi tàu đã cắt ngang hồi ức của Makarov, họ phải lên tàu rồi. Vậy là, bốn người vội vàng thu dọn hành lý, bước lên chuyến tàu quốc tế hướng tới phương Đông. Còn Ilyushin lúc này vẫn ngu ngốc dẫn theo người chờ đợi ở sân bay.

chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 18

Biên giới Trung Quốc – Mông Cổ

Khi Makarov và Branch lái xe tới nơi, máu tươi trên cổ người Trung Quốc đó vẫn đang tuôn ra lênh láng, chảy trên sa

mạc Gobi hoang vắng. Toàn thân co rút, nhưng anh ta vẫn chưa chết, đôi mắt đỏ ngầu đang trợn lên nhìn Makarov và Branch, giống như bị chết oan uổng, cũng giống như đang cầu nguyện điều gì đó...

1

Trên chuyến tàu quốc tế hướng về phương Đông này, Đường Phong, Hàn Giang, Từ Nhân Vũ và Makarov bốn người vừa vặn đủ một khoang giường nằm. Sau khi đoàn tàu ra khỏi Saint Petersburg, Đường Phong đóng cửa phòng lại rồi tiếp tục hỏi Makarov về chuyến đi tới Mông Cổ của ông, ký ức của Makarov đã thực sự hấp dẫn Đường Phong. Makarov nhìn ra bên ngoài cửa sổ, thảo nguyên mênh mông bị băng tuyết

bao phủ, kí ức của ông bất giác lại quay về chuyến đi cùng Branch tới Mông cổ năm nào.

Một chiếc máy bay vận chuyển AN-24 đã đưa Makarov và Branch tới sân bay quân dụng Irkutsk. Xuống máy bay, Branch phóng tầm mắt ra xa, lập tức cảm thán quá lời: “Ồ, Siberia rộng lớn!Ồ, Siberia hoang sơ!Ồ, tại sao mà không chịu buông tha cho tao! Tao nào có phải là những người thàng chấp đầu, mà tại sao cũng bị mà ôm lấy?”

Makarov không hứng thú với những lời cảm thán của Branch, anh đứng trên sân bay cũng nhìn ra xung quanh, không có người đến đón họ, không có quân đội, cũng chẳng có KGB. Makarov chau mày:

“Không có người tới đón chúng ta sao?”

Branch vừa nghe thấy vậy liền cười nói:

“Thôi đi, cậu lại còn hy vọng có người đến đón, mang theo cho cậu cả muối và bánh mì? Không phải hôm qua cậu đã nói rằng đây là bị đi đày trá hình sao? Này, cậu nhìn bên kia...”

Vừa nói, Branch vừa chỉ về phía bãi đỗ của sân bay phía cuối đường băng.

Makarov nhìn theo hướng tay Branch chỉ, đó là một chiếc trực thăng Mi 8 già nua phủ đầy bụi. Lúc này, Branch lại nói: “Không phải cậu hỏi rằng ai đến đón chúng ta sao? Chính là nó đấy!”

Makarov và Branch đeo hành lý, đi tới chiếc trực thăng Mi 8. Branch gõ cửa sổ ghé lái, hai phi công đang ngủ gật mắt

nhắm mắt mở kéo cửa ra, liếc hai người một cái, hỏi: “Các anh là thượng tá Kenedy Branch và thiếu tá Makarov?”

Hai người gật đầu, Makarov lấy thẻ ra, chủ động đưa cho người phi công. Nhưng viên phi công đó lại nhìn Makarov cười, không buồn xem thẻ của anh, mà chỉ nói một câu: “Hai vị ngồi chắc nhé, chúng ta cất cánh ngay đây!”

Makarov vội vàng hỏi: “Bây giờ chúng ta bay tới đâu?” “Các anh không phải tới Mông cổ sao?” - Viên phi công hỏi lại.

“Đúng vậy! Đến Ulan Bator phải không?” - Makarov hỏi.

Viên phi công mỉm cười, đáp: “Không phải, chúng ta đến thẳng biên giới Mông cổ.”

“Á! Nhanh vậy sao?” - Makarov và Branch đều ngạc nhiên. Ngồi xuống ghế, Branch chửi rủa còn Makarov lại cảm thấy trong lòng nặng trĩu nên không nói nửa lời.

Cứ như vậy, chiếc trực thăng Mi 8 đầy bụi bặm, cũ kĩ khởi hành ừong tiếng chửi rủa của Branch.

Hoàng hôn buông xuống, chiếc trực thăng Mi 8 nặng nề hạ cánh xuống một vùng sa mạc hoang vu, cánh quạt cuốn tung bụi đất vàng khè mù mịt đất trời, Makarov và Branch đã ngủ gà ngủ gật mấy tiếng đồng hồ giờ bỗng bừng tỉnh.

“Đây là đâu?” - Hai người nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh vật bên ngoài khiến họ sững sờ.

“Hai vị, chúng ta đến rồi!” - Cửa trực thăng đã mở ra, viên phi công cười, nói với hai người.

Makarov và Branch bị cảnh vật bên ngoài làm cho sững sờ tới nỗi không thốt nên lời, chỉ thần thờ nhìn viên phi công. Viên phi công nhún vai, cười khan vài tiếng, giải thích: “Đáng lẽ chúng tôi đưa thẳng các anh tới một căn cứ quân sự gần biên giới Trung - Mông, nhưng ở đó đang có bão cát. Các anh đã thấy bao giờ chưa? Bão cát đáng sợ!” - Nói xong, viên phi công lấy tay ra hiệu một cách khoa trương rồi giải thích tiếp: “Bởi vậy chúng ta phải hạ cánh ở đây, vị trí chúng ta đang ở là một góc sân bay gần thủ phủ Dalanzadgad, phía nam tỉnh Gobi nước

Cộng hòa nhân dân Mông cổ. Chúng tôi đã thông báo với quân đội thường trú địa phương, chẳng mấy chốc họ sẽ cử xe đến đón các anh.”

Makarov và Branch hiểu rằng đã đến lúc họ phải xuống. Hai người xách hành lý, rời khỏi máy bay. Chưa kịp đợi họ đứng vững, động cơ trực thăng đã lại khởi động, cánh quạt lớn thổi bụi vàng mù mịt đất trời, những hạt cát bé xíu chui thẳng vào trong cổ áo, lỗ mũi, lỗ tai hai người. Branch tức tối đang định chửi rủa hai viên phi công chết tiệt đó thì cát vàng đã lập tức chui tọt vào miệng, anh vội vàng lấy tay bịt miệng lại.

2

Chiếc trực thăng đã bay đi xa, sa mạc lại

yên tĩnh trở lại, Makarov và Branch đứng như trời trồng giữa sa mạc hoang vu, lúc này đây không biết phải làm thế nào. Hai người ngồi lên hành lý, nhìn mặt trời lặn. Khi tia nắng cuối cùng vẫn còn sau đường chân trời, xe tới đón họ vẫn chưa thấy xuất hiện, Branch chửi rủa: “Bọn chó chết này!”

Makarov rầu rĩ nói: “Trên sa mạc này ban đêm nhiệt độ sẽ hạ xuống nhanh chóng, còn có cả sói nữa, nếu như đêm nay không có ai đón chúng ta, tôi thật sự không dám tưởng tượng...”

Makarov vẫn chưa nói xong nỗi lo sợ, thì có tiếng động cơ của chiếc Mazda ở phía xa xa rồi bụi bay lên mù mịt trong sa mạc hoang vu. Makarov và Branch

đứng dậy, chiếc xe mà họ mòn mỏi chờ đợi rốt cuộc đã xuất hiện.

Một chiếc xe Jeep quân dụng đỗ trước mặt hai người, lái xe là một thượng úy, anh ta mở lời: “Thiếu tá Makarov, thượng tá Branch, xin thứ lỗi, chúng tôi đến muộn, mời các anh đi theo chúng tôi.”

Branch nhìn viên thượng úy đó, ra vẻ của một thủ trưởng, nghiêm giọng nói: “Căn cứ của các anh cách đây xa không?”

“Không xa lắm, ngồi xe khoảng một tiếng đồng hồ” - Viên thượng úy đáp.

Một tiếng đồng hồ, nhưng chỉ cần một tiếng đồng hồ này cũng đã khiến cặp mông của Makarov và Branch ê ẩm bầm dập. Cả đoạn đường toàn là sa mạc

hoang vu, bốn bề tối đen, không thấy bất cứ cảnh vật nào khác, khi

hai người họ trông thấy những đốm đèn sáng phía trước thì cả hai đều biết rằng, cuối cùng họ cũng đã đến nơi.

Đây là một căn cứ bí mật được KGB xây dựng bên phía Mông cổ của biên giới Trung - Mông. Nói là căn cứ bí mật nhưng thực ra chỉ là mấy gian nhà mái tôn, tất cả nhân viên đều tập trung tại đây, tổng cộng cũng chỉ có 13 người. Bình thường thượng úy chính là người chỉ huy ở đây, Makarov và Branch được tổng bộ phái tới, quân hàm cũng cao hơn viên thượng úy, nên dĩ nhiên trở thành lãnh đạo ở đây.

Makarov hỏi thượng úy: “Bình thường

nhiệm vụ chủ yếu của các anh là gì?”

Thượng úy đáp: “Chỗ chúng tôi đây chỉ cách biên giới mấy chục cây số, chúng tôi được cử đến đây để trợ giúp biên phòng Mông cổ kiểm tra giám định, điều tra những người Trung Quốc vượt biên trái phép. Những người vượt biên bị quân biên phòng bắt được đều bị đưa tới đây, sau khi kiểm tra chúng tôi sẽ đưa những người có giá trị tới Irkutsk. Anh cũng biết rồi đấy, hiện giờ quan hệ giữa hai nước rất căng thẳng, bởi vậy gần đây..

Makarov gật gù, không hỏi gì nữa. Cả ngày mệt lả, cộng thêm tâm lý nặng nề, anh chỉ muốn nhanh chóng đi ngủ.

Thượng úy sắp xếp cho anh và Branch ở

trong một căn buồng mái tôn, vì hai người đã quá mệt nên đổ ra giường là ngủ ngay.

Cả đêm không có chuyện gì xảy ra. Bình minh lên, khi Makarov và Branch vẫn đang ngáy khò khò thì đột nhiên bên ngoài căn buồng mái tôn vang lên tiếng huyên náo, hai người gần như cùng lúc cảnh giác ngồi dậy. Makarov nắm chặt súng, bước nhanh ra khỏi buồng thì trông thấy viên thượng úy đang vội vàng đi tới.

“Việc gì vậy?” - Makarov nghiêm giọng hỏi.

“Chúng tôi bắt được hai người Trung Quốc vượt biên sang!” - Thượng úy báo cáo.

“Trùng hợp vậy sao, chúng tôi vừa mới

đến mà đã có người tự động chui đầu vào rọ? Tôi đang muốn gặp họ đây!” - Branch cũng đi tới, nói.

Viên thượng úy đưa Makarov và Branch đi về phía căn buồng mái tôn giam người vượt biên, vừa đi vừa giới thiệu: “Lần này kỳ lạ thật đấy, từ trước đến nay toàn là quân biên phòng Mông cổ tóm được người thì dẫn đến đây cho chúng ta, lần này lại đích thân chúng ta tự tay tóm được hai người. Hai người này không những vượt qua biên giới, mà còn đi xuyên qua mấy chục cây số trên sa mạc, chắc là họ tưởng lầm chúng ta là dân du mục địa phương, định đến xin ngụm nước uống, khà khà, không ngờ lại tự chui đầu vào rọ!” - Viên thượng úy không khỏi có

chút đặc ý.

Đây là một căn buồng mái tôn không có cửa sổ, chuyên dùng để giam người.

Branch đập vào làm cửa mở ra, một chùm nắng ban sớm soi vào gian phòng tối đen. Trong góc của căn buồng, hai người Trung Quốc mặc bộ đồ Tôn Trung Sơn bằng vải thô đang co ro trong đó, một người có thân hình gày gò, người còn lại còn tạm được

coi là cao to. Mặt mũi đầu tóc hai người đều bê bết bẩn thỉu, xem ra không nhiều tuổi, cũng chỉ trên dưới hai mươi.

Branch để ý thấy, khi anh đập cửa xông vào, người Trung Quốc gày gò run bắn lên một cái, rõ ràng anh ta vô cùng sợ hãi, còn người Trung Quốc cao to lại

không chút phản ứng. Khi Branch bước tới trước mặt họ, người đó thậm chí còn ngẩng đầu nhìn Branch một cái. Khi hai người mắt đối mắt, Branch giật bản mình, đây là một đôi mắt đầy lòng trắng, vẫn vện những tia máu, có thể nhận ra người này lâu lắm rồi không được nghỉ ngơi. Nhưng trong đôi mắt này, Branch lại nhìn ra một nghị lực, nghị lực chống chọi với số phận.

Branch nhìn xong, cùng Makarov ngồi xuống bên trong chiếc bàn, bắt đầu thăm vấn hai người vượt biên trái phép. Thông qua phiên dịch tiếng Trung, Makarov theo thường lệ hỏi họ tên và tuổi tác cùng thông tin cơ bản của hai người này, nhưng bất luận Makarov hỏi thế nào đi

chẳng nữa, họ cũng không hé răng nói một lời. Makarov không khỏi tức tối, anh bắt đầu nghi ngờ hay là họ này có vấn đề về khả năng nghe nói. Nhưng Branch lại không nóng vội, cứ ngồi cạnh lạnh lùng quan sát, vì trong lòng anh biết rõ, nhiệm vụ lần này không thể nhanh chóng kết thúc như vậy, bởi vậy anh không nóng vội như Makarov.

Makarov thấy hai người không có bất cứ phản ứng gì, đang định ra lệnh cho quân y kiểm tra cho họ thì Branch vỗ vào vai Makarov, nói nhỏ: “Hôm nay tạm thời tới đây, muốn họ mở miệng thì phải tiêu diệt tính khí ngang ngạnh của họ đã, hôm nay nhốt họ trong này, không cho ăn, ngày mai thăm vấn tiếp.”

Makarov bó tay, đành phải gặt đầu đồng ý. Branch sai người dùng dây thừng trói hai người úp lưng vào nhau lại rồi định bỏ đi. Nhưng khi họ vừa bước tới cửa, người Trung Quốc có thân hình cao to đột nhiên nói bằng tiếng Nga: “Xin hãy đưa chúng tôi về nước, chúng tôi chỉ bất cẩn vượt biên mà thôi.”

Tất cả mọi người đều giật mình, Makarov lập tức hỏi: “Hóa ra anh biết nói, lại còn biết nói cả tiếng Nga.” Người Trung Quốc nói xong câu đó liền ngậm kín miệng. Branch cười nhạt, ngồi xổm xuống, ghé vào tai người Trung Quốc đó, dùng tiếng Trung không được sôi lảm thốt ra từng từ từng từ một: “Anh cho rằng tôi sẽ tin những câu nói ma quỷ

của anh sao? Tôi khuyên anh nên thật thà một chút, nếu muốn nói thì có thể tìm tôi bất cứ lúc nào.”

Nói xong, Branch đứng dậy, đi thẳng ra khỏi căn buồng mái tôn bức bí.

3

Trước đó Makarov vốn không biết rằng, Branch còn là một chuyên gia ẩm thực. Cả một buổi chiều, Branch lục tung các kệ tủ, tìm ra tất cả những thứ có thể ăn được trong căn cứ, rồi sau đó tự tay dùng đậu đỏ, hành tây, rau cải thảo, củ cải, thịt bò nấu một nồi súp ngon tuyệt. Makarov không biết, là rốt cuộc anh ấy đã bỏ bao nhiêu nguyên liệu vào trong đó, anh chỉ thấy Branch đã đổ không ít rượu vodka vào trong súp. Anh cũng

không biết tại sao trong căn cứ lại có vật phẩm bị cấm như rượu vodka này, nhưng chẳng ai muốn đi truy hỏi, bởi ở cái nơi quái quỷ đến cỡ cũng không mọc nổi này, thì rượu vodka có lẽ là người bạn tốt nhất.

Makarov ném một miếng to món súp mà Branch nấu, chỉ đúng một miếng thôi mà đã vô cùng tuyệt vời. Vậy là cũng không buồn đợi đến giờ cơm, tất cả mọi người đều ngồi quây lại, thưởng thức món ngon hiếm có này.

Trong lúc mọi người đều đang say sưa với món súp ngon tuyệt thì bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng động cơ đánh lửa. Makarov nhận ra đây là tiếng khởi động của xe Jeep, ai đang ở ngoài vậy?

Makarov cảnh giác nhìn mọi người xung quanh, những người khác lúc này cũng cảm giác có gì không bình thường, mọi người mở to mắt nhìn nhau. Makarov tức tốc đếm một lượt những người mà mình nhìn thấy, 13 người vốn có của căn cứ, cộng thêm anh và Branch, tổng cộng 15 người, lúc này đều đang có mặt ở đây, vậy... vậy người khởi động xe bên ngoài là ai? Nghĩ tới đây, Makarov bỗng thấy lạnh toát sống lưng.

Bên ngoài, chiếc xe Jeep vẫn chưa khởi động xong, Makaxov rút súng, lên nòng, lao ra khỏi cửa trước tiên, những người khác cũng lao ra theo. Trên bãi đỗ xe cạnh khu nhà mái tôn, đang có hai người ra sức khởi động chiếc xe Jeep quân

dụng. Makarov nhận ngay ra trên xe chính là hai người Trung Quốc mới bị bắt ban sáng. Họ bị trói rất chặt, lại bị nhốt trong căn phòng không có cửa sổ, sao lại có thể... Makarov không dám nghĩ tiếp, anh lên nòng súng, bắn lên trời một phát để cảnh cáo. Hai người Trung Quốc rõ ràng là không thạo dùng đồ của Nga nên mất cả nửa ngày cũng không khởi động được chiếc xe Jeep. Lúc này, hai người họ đã bị phát hiện, biết không thể lái xe tháo chạy, vậy là họ nhảy xuống xe, lao như bay về phía biên giới.

Makarov lại bắn thêm hai phát lên trời, nhưng hai người Trung Quốc đó không chút phản ứng, vẫn chạy như bay về phía sa mạc hoang vu. Makarov không còn

cách nào khác đành phải nhảy lên xe Jeep, khởi động máy, nhưng chiếc xe Jeep đáng chết không tài nào khởi động nổi. Mãi một hồi lâu, rồi cũng khởi động được chiếc xe già cỗi, lúc này, Branch mang theo một khẩu súng săn cũng nhảy lên xe.

Chiếc xe Jeep lao như tên bắn, phi ra khỏi căn cứ. Trên sa mạc hoang vu, đây là một cuộc rượt đuổi không cân sức, một cuộc rượt đuổi bi tráng, giống như vùng đất thần kỳ này, trong lịch sử đã từng nhiều lần diễn ra như vậy, những kỵ binh của thảo nguyên Âu Á đang truy đuổi hai con cừu non.

Nhưng đây lại là hai con cừu thông minh, hoặc có thể nói là xảo quyết. Chiếc xe

Jeep đuổi được một đoạn, hai người Trung Quốc vốn đang chạy cạnh nhau bỗng đột nhiên một người chạy hướng tây nam, một người chạy hướng đông tây. “Đuổi theo ai đây?” - Makarov tức thời không biết phải làm thế nào đành giảm tốc độ xe.

Branch phóng tầm mắt về phía trước, mắt anh nhúu lại thành một đường, im lặng không nói. Makarov dừng xe, tiếp tục bắn lên trời một phát nữa, đồng thời hét lên với Branch: “Tiếp tục đuổi, sắp đến đường biên giới rồi!”

Branch nổi nóng: “Tiết kiệm đạn của cậu chút đi!”

- Nói xong, Branch nhảy xuống xe, giương khẩu súng sẵn lên, bắn một phát

về phía người Trung Quốc gầy gò.

Người đó lập tức quy ngã. Tất cả chỉ xảy ra trong vòng vài giây ngắn ngủi, Makarov vô cùng kinh ngạc trước hành động bộc phát của Branch, kinh ngạc hơn trước tay súng quá chuẩn của Branch, và còn kinh ngạc hơn trước sự lạnh lùng quyết đoán bắn hạ của Branch. Anh trông thấy người Trung Quốc đó ngã xuống sa mạc, xem ra vẫn còn chút sức, người đó muốn đứng dậy những đã hết sức, cuối cùng, cả người đổ xuống sa mạc, không ngừng co giật...

4

Branch bỗng biến thành tay thợ săn dững dĩnh, bắn giết xong một “con cừu” lại tiếp tục chỉnh nòng súng nhắm chuẩn vào

“con cừu” khác đang tháo chạy. Ngón tay anh nắm lấy cò súng, mắt nhúu lại thành một đường chỉ, mục tiêu đã xác định, chỉ cần bóp nhẹ cò súng... nhưng Branch lần này lại chần chừ do dự, ngón tay nắm vào cò súng, bóp vào rồi lại nhả ra, rồi lại bóp vào, nhắm chuẩn, lại nhắm chuẩn. Chính xác, anh cần phải chính xác tuyệt đối. Trong ống kính nhắm chuẩn của Branch, anh đã nhìn thấy đầu người đó. Anh tin rằng đây nhất định là một cái bia bắn tốt. Rút cuộc, anh hạ quyết tâm, bóp nòng súng. Tiếng súng rền vang xé nát sự yên tĩnh của sa mạc thẳm sâu...

Sau khi tiếng súng vang lên, người Trung Quốc có thân hình kiện tráng đó quỳ gồi trên sa mạc rồi cơ thể anh ta nặng nề đổ

xuống. Qua ống kính nhắm chuẩn, Branch đã nhìn rõ mọi thứ, anh giật thót tim, tay vẫn giương súng sẵn đứng sừng sững tại chỗ. Mãi một lúc sau, Branch mới từ từ hạ khẩu súng sẵn trên tay xuống, nhảy lên chiếc xe Jeep, nói với Makarov giống như đánh trống lảng vậ: “Giờ thì cậu đã biết tại sao tôi đến đây lập công chuộc tội rồi chứ?”

Makarov đã hồi tỉnh lại im lặng không nói gì, bình tình nổ máy chiếc xe Jeep, lái về phía người Trung Quốc ban nãy ngã xuống. Xe chậm rãi đỗ lại cạnh người đó. “Anh ta chết rồi chăng?” - Makarov ngồi trên xe lạnh lùng hỏi.

Branch nhảy xuống xe trước, rút súng trong người ra, lên nòng, cẩn thận bước

tới bên cạnh người Trung Quốc đó. Anh thò chân phải đá người này một cái, nhưng anh ta không hề phản ứng. Branch lòng nặng trĩu, không trông thấy vết thương trên người anh ta, cũng không thấy máu chảy. Anh và Makarov vắt và lật người đó lại, vẫn không có bất cứ vết thương hay vết máu nào. Branch lại tỉ mỉ quan sát người Trung Quốc, và anh lại kinh ngạc một lần nữa: khuôn mặt chữ điền, lông mày rậm rạp, xem ra tuổi tác chắc là không quá hai mươi, nhưng trên khuôn mặt này lại toát lên vẻ già nua hoàn toàn không tương xứng với tuổi tác. “Sao lại không có vết thương?” - Makarov nghi ngờ hỏi.

“Hừm! Bởi vì anh ta vốn không chết,

chẳng qua là anh ta lâu lắm rồi không nghỉ ngơi, không ăn uống gì nên cơ thể suy nhược nặng, cộng thêm ban nãy chạy thực mạng nên mệt ngất ra đây!” - Branch giải thích.

“Nhưng phát súng ban nãy của anh...” - Makarov hỏi.

“Phát súng đó của tôi không bắn trúng nhưng đã bắn tan chút ý chí cuối cùng của anh ta, anh ta biết rằng có chạy nữa cũng vô ích, bởi vậy mới ngã ra đây...”

“Nhưng tay súng của anh rất ổn mà, sao lại bắn không trúng?” - Makarov vẫn truy hỏi.

Branch lộ ra nụ cười khó hiểu, lắc đầu, không nói thêm gì nữa. “Vậy bây giờ chúng ta làm thế nào?” - Makarov thỉnh

giáo Branch.

Branch chau mày, nói: “Đem người này lên xe trước đã, sau đó thì đến xem cái gã chết tiệt kia.”

Makarov và Branch tốn bao công sức mới khiêng được người này lên xe, sau đó lái xe đến chỗ người Trung Quốc đang hấp hối. Khi họ tới nơi, một vũng máu to

đang chảy lênh láng trên sa mạc, máu tươi trên cổ người đó vẫn đang tuôn ra ngoài, toàn thân anh ta không ngừng co rút. Nhưng người này vẫn chưa chết, đôi mắt của anh ta đỏ ngầu đang trợn lên nhìn Makarov và Branch giống như chết không nhắm mắt vậy, cũng lại giống như đang cầu khẩn điều gì đó...

Branch từ từ rút khẩu súng ngắn ra, lên nòng, nhắm chuẩn vào đầu người Trung Quốc đó. Makarov kinh ngạc nhìn Branch, lớn tiếng hét lên với anh ta: “Anh định làm gì vậy? Anh ta vẫn chưa chết mà!”

“Đề tôi giúp anh ta bớt đau khổ!” - Branch kiên nghị trả lời.

“Không! Điều này không phù hợp chủ nghĩa nhân đạo!” - Makarov giải thích.

“Giúp anh ta bớt đau khổ chính là chủ nghĩa nhân đạo lớn nhất! Anh ta đã không cứu được nữa rồi!” - Branch cũng lớn tiếng hét lên với Makarov, đồng thời bóp cò.

Cơ thể người đó rớt cuộc đã ngừng co rút, nhưng đôi mắt vẫn không chịu khép

lại. “Có lẽ do chết oan ức!”

- Makarov nghĩ thầm rồi giúp người đó vượt mắt.

Trên đường trở về căn cứ, Makarov và Branch đều không ai nói năng gì.

Makarov không ngờ rằng, nhiệm vụ lần này tưởng chừng như vớ vẩn, vậy mà lại mở đầu máu me như vậy.

Về tới căn cứ, Makarov dẫn viên thương úy cùng những người khác mang theo công cụ quay trở lại chỗ người Trung Quốc đã chết, rồi chôn anh ta trên sa mạc. Không có bia mộ, không có bất cứ thứ gì để đánh dấu, giống như ở đó chưa từng xảy ra chuyện gì, giống như trên thế gian này chưa từng có một sinh mệnh trẻ tuổi đó.

Thế nhưng Makarov lại cảm thấy mình không đủ sức để đối diện với cái chết đó, anh trở lại căn cứ, khiêng người Trung Quốc hôn mê vào trong một căn buồng mái tôn, giao cho quân y kiểm tra. Kết quả kiểm tra của quân y giống hệt như phán đoán của Branch: lao lực quá độ, bị khủng hoảng nặng dẫn đến hôn mê, cần phải nghỉ dưỡng.

Makarov định bón cho anh ta chút thức ăn nhưng người đó không tài nào ăn được, quân y đành phải truyền dung dịch Glucose cho anh ta. Trọn một đêm, hiện hữu trước mắt Makarov là hình ảnh khủng khiếp của người Trung Quốc trước khi chết. Anh nằm trên giường, không tài

nào ngủ được. Anh không biết Branch làm như vậy có đúng không. Phát súng cuối cùng mà Branch bắn, đã phá hủy hoàn toàn nhân sinh quan hình thành trong anh mấy chục năm qua, có lúc anh cảm thấy Branch là một tay đao phủ, có lúc anh lại cảm thấy anh ta làm như vậy là đúng. Bởi vì anh cũng không biết, có còn cách nào khác có thể cứu được mạng sống của người Trung Quốc đó trong hoàn cảnh như vậy!

Makarov mất ngủ, từng chuyện từng chuyện cứ hiện lên trước mắt anh... Lúc bình minh, bên ngoài vẫn là một vùng tối đen, anh quyết định ngồi dậy, đi ra ngoài. Gió thổi mạnh trên sa mạc hoang vu, gió to cuốn theo những viên đá to nhỏ và cát

vàng, quét sạch mọi thứ, rồi đập vào những căn buồng mái tôn phát ra những âm thanh đáng sợ. Makarov đột nhiên muốn tới căn buồng tối qua giam giữ hai người Trung Quốc xem sao, có lẽ sẽ phát hiện điều gì đó ở đây. Anh mở cửa căn buồng không có cửa sổ đó ra, nhìn khắp phòng một lượt, lúc đó hai người bị trói áp lưng lại với nhau bằng một sợi dây thừng to, vậy họ thoát ra ngoài bằng cách nào? Makarov bắt đầu tỉ mỉ quan sát, anh phát hiện, hóa ra một sợi dây thừng vẫn còn nguyên vẹn, còn một sợi dây đã bị cắt ngang khúc giữa, từ vết bị cắt đứt cho thấy có vết tích của vật cứng mài qua mài lại, là gì nhỉ? - Là xẻng sắt, một chiếc xẻng sắt, thậm chí lưỡi xẻng còn

hơi cùn. “Lẽ nào chính là chiếc xẻng này?” - Makarov nghĩ tới đây, miệng tự lẩm bầm.

“Đúng vậy, chính là chiếc xẻng rất bình thường này!” - Một giọng nói cất lên sau lưng Makarov.

Makarov quay ngoắt người lại thì thấy một người đứng sừng sững trước cửa buồng, chính là Branch. Branch bước đến, nhắc đoạn dây thừng bị đứt lên, nói: “Tôi qua tôi đã đến kiểm tra. Hai sợi dây thừng, một sợi nguyên vẹn, còn sợi kia bị đứt ở giữa, chỉ có thể nói lên một khả năng, trong số hai người, có một người đã cắt đứt được sợi dây trói mình sau đó giúp người kia cởi trói.

Cậu nghĩ xem, trong số hai người họ thì

ai là người cắt đứt sợi dây trước?”

“Tôi cho rằng là gã Trung Quốc có thân hình cao to. Makarov nói.

“Không sai! Tôi cũng nghĩ giống cậu. Hôm qua lúc tôi hỏi gã đó thì đã thử được năng lực của người này. Để tôi phân tích một chút về gã này. Trước tiên gã ta dùng lưỡi xẻng sắt không được sắc lắm cửa đứt sợi dây thừng, cho thấy nghị lực đáng kinh ngạc của hắn, chỉ cần có một tia hy vọng là hắn ta tuyệt đối không bỏ qua. Thứ hai, người này cơ thể kiện tráng, khỏe kinh người, cậu có để ý thấy không, hắn ta không hoàn toàn chỉ dựa vào xẻng sắt để cửa đứt sợi dây thừng, nếu chỉ dựa vào lưỡi xẻng để cửa đứt dây thừng thì e rằng hắn phải ngồi cửa

đến tận bây giờ cũng chưa chắc sẽ cửa
đứt được nó. Rút cuộc cửa đứt được sợi
dây thừng là hoàn toàn dựa vào sức lực
của đôi tay hắn, điều đó cho thấy đôi tay
người này khỏe kinh người, nên trong
tình trạng hai tay bị trói như vậy mà vẫn
có thể thoát ra được. Hơn nữa người này
còn rất giỏi nguy trang, sáng hôm qua cứ
cách một tiếng đồng hồ là vệ binh lại vào
kiểm tra, nhưng anh ta đã qua mặt được
vệ binh. Cuối cùng, gã này còn là một
cao thủ mở khóa, sau khi anh ta thoát
được sợi dây thừng, thì chẳng mấy chốc
đã phá được khóa cửa!” - Branch phân
tích từ đầu đến cuối.

Makarov rùng mình một cái: “Lẽ nào anh
ta chính là đặc công do Trung Quốc phái

tới?”

Branch lắc lắc đầu: “Chỉ dựa vào những thứ này vẫn rất khó để phán đoán. Ngoài ra người này còn biết nói tiếng Nga trôi chảy, còn biết lái xe, nếu không thì hẳn cũng không biết lượng sức mình mà đi nổ máy chiếc xe Jeep của chúng ta.”

Makarov gật đầu, đáp: “Xem ra lai lịch của người này không thường đâu!”

Hai người đang phân tích trong phòng thì đột nhiên, một vệ binh chạy đến báo cáo: “Người Trung Quốc đó tỉnh lại rồi.”

Makarov và Branch nghe thấy vậy liền lập tức đến đó. Lúc này người Trung Quốc đã tỉnh dậy, nhưng xem ra vẫn còn rất yếu. Người đó nhìn thấy Makarov liền thay đổi ngay thái độ hôm qua, mở

miệng nói trước, vẫn nói bằng tiếng Nga trôi chảy: “Xin cho tôi ăn!”

Thái độ biến đổi của người Trung Quốc này khiến Makarov và Branch đều có chút kinh ngạc, họ không ngừng đưa mắt nhìn nhau.

6

Makarov sai người đưa tới hai chiếc bánh mì to và cả một bát canh thịt bò. Người này quả thực đói sắp chết, ăn uống thực mạng, nhét gọn hai chiếc bánh mì và bát canh vào bụng. Ăn uống no nê xong, người đó tựa lưng vào giường, bình tĩnh nói: “Các anh muốn biết gì thì hỏi đi!”

Branch nghiêm giọng nói: “Họ tên?”

“Lý Quốc Văn.”

“Tuổi.”

“19 tuổi.”

“Ở Trung Quốc anh làm gì?”

“Thanh niên trí thức.”

“Thanh niên trí thức?” - Rõ ràng Branch không hiểu lắm về thanh niên trí thức.

“Thì là thanh niên trí thức... lên núi về quê, anh biết không?” - Người thanh niên tên là Lý Quốc Văn giải thích.

Branch hình như nhớ ra điều gì đó, do liên quan đến công việc nên bình thường anh rất quan tâm đến mọi biến động của phía Trung Quốc. Anh từng đọc những bài viết nói về thanh niên trí thức đến các vùng quê trên báo, mà nội bộ KGB đặt mua. Anh gật gù, nói: “Tôi hiểu rồi, người Trung Quốc đi cùng anh tên là

gì?”.

Lý Quốc Văn bỗng sững sờ rồi lập tức hỏi lại: “Cậu ấy giờ sao rồi? Chết rồi ư?”

Branch gật đầu: “Đúng vậy, anh ta chết rồi, coi như anh mạng lớn. Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

Sau khi nghe tin bạn mình đã chết, Lý Quốc Văn hai hàng nước mắt chảy dài, anh đau khổ nhắm mắt lại.

Mãi một lúc sau, khi Branch sắp hết kiên nhẫn thì Lý Quốc Văn lại mở mắt, trả lời: “Cậu ấy tên là Vương Quân.”

“Cậu ta cũng là thanh niên trí thức?”

“Đúng vậy, giống tôi, đều là thanh niên trí thức từ Bắc Kinh đến Nội Mông hoặc về các vùng quê.”

“Các cậu từ Bắc Kinh đến?” - Branch truy hỏi. “Ừm, đúng vậy! Sự việc đã đến nước này rồi, tôi cũng không còn gì phải giấu!” - sắc mặt Lý Quốc Văn vô cùng bình tĩnh.

Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm làm đặc công của mình, Branch đoán định chắc chắn Lý Quốc Văn không nói dối. Anh gật gù đầu rồi lại hỏi: “Vậy cậu hãy nói xem hôm qua các cậu làm thế nào mà tháo chạy được?” Lý Quốc Văn nhìn Branch, rồi lại nhìn Makarov, khóe miệng khẽ rung lên, sau đó thở dài, dứt quãng kể lại sự tình hôm qua tháo chạy. Những gì Lý Quốc Văn nói quả nhiên giống hệt như Branch dự đoán trước đó. Makarov không khỏi kinh ngạc nhìn

người thanh niên Trung Quốc trước mặt, đồng thời cũng không thể không tán phục Branch, dù sao anh ấy cũng đã lăn lộn trong KGB hơn anh mấy năm!

Branch nghe Lý Quốc Văn tường thuật xong liền hài lòng gật gù, lộ ra nụ cười hiêm hoi. Nhưng rồi nụ cười trên môi anh lập tức tắt ngóm, lại chất vấn Lý Quốc Văn bằng giọng điệu cũ: “Bây giờ hãy nói về vấn đề chủ chốt, cũng là vấn đề mà tôi quan tâm nhất, tại sao các anh phải vượt biên trái phép? Đừng có nói lại với tôi là vô tình vượt biên này nọ, đó là những câu nói vớ vẩn để lừa gạt trẻ con!”

“Bởi vì xuất thân của chúng tôi không tốt, bởi vì chúng tôi hy vọng có thể ném

trải một cuộc sống khác.” - Lý Quốc Văn trả lời, từng chữ, từng chữ một xuyên qua kẽ răng bật ra.

“Xuất thân?” - Makarov không hiểu. Nhưng Branch lại bất ngờ gật gật đầu, đáp: “ừm! Tôi có thể hiểu, tôi rất hài lòng với câu trả lời của cậu!”

“Cảm ơn sự thấu hiểu của anh!” - Lý Quốc Văn đáp.

Branch đứng dậy, an ủi Lý Quốc Văn: “Cậu ở đây nghỉ ngơi cho tốt, chú ý giữ sức khỏe. cần gì thì có thể nói với tôi. Cậu yên tâm, ở đây an toàn tuyệt đối, cuộc sống mới mà cậu hy vọng đã bắt đầu rồi đây!” - Nói xong Branch nháy mắt với Makarov một cái, hai người cùng ra khỏi căn buồng mái tôn.

Makarov không hiểu liền hỏi Branch:

“Sao anh lại dễ dàng tin lời người Trung Quốc đó vậy, lẽ nào anh đã loại trừ khả năng cậu ta là đặc công Trung Quốc?”

Branch cười, đáp: “Cậu trông anh ta giống không?” Makarov không hiểu.

“Cậu nên nghiên cứu thêm về Trung Quốc đi, lịch sử của Trung Quốc, hiện tại của Trung Quốc, và cả tương lai của Trung Quốc. Dĩ nhiên, cậu không hiểu cũng rất bình thường, những ông lão Matxcova cũng không hiểu nhưng họ lại chỉ giỏi khoa chân múa tay.” - Branch nói một tràng không đầu không cuối với Makarov, rồi lại bồi tiến một câu: “Nếu cậu không yên tâm thì có thể thăm vấn anh ta lần nữa, tôi nghĩ cậu sẽ không thu

hoạch thêm được gì đâu.”

Makarov không yên tâm, cùng viên thượng úy thẩm tra Lý Quốc Văn lần nữa.

Quả nhiên giống như Branch nói, anh không có bất cứ thu hoạch nào mới.

Makarov bắt đầu tin những lời người Trung Quốc nói. Vậy là anh cùng Branch viết bản báo cáo đầu tiên về sự việc này. Chẳng bao lâu sau họ đã nhận được trả lời của tổng bộ. Thư gửi lại chỉ có duy nhất một câu thế này: Dốc hết sức sử dụng người này để sau này phục vụ cho chúng ta.

7

Makarov đang hồi tưởng tới đây thì đột nhiên cửa buồng bị ai đó mở toang ra, rồi một thanh niên trẻ tuổi cao gầy thò

đầu nhìn vào trong buồng họ. Đường Phong, Hàn Giang, Makarov đều ngạc nhiên, chỉ mỗi Từ Nhân Vũ là hỏi ngay một câu: “Anh tìm ai?”

Người thanh niên này hỏi lại bằng tiếng Nga: “Alexander có đây không?” -

Nhưng vẫn chưa kịp đợi Từ Nhân Vũ trả lời, người thanh niên đó liền lập tức rặn ra nụ cười, tự đánh trống lảng: “Xem ra tôi đi nhầm rồi, xin lỗi, làm phiền các anh nghỉ ngơi.”

Nói xong người thanh niên đó lui ra rồi đóng cửa lại. Đường Phong, Hàn Giang, Makarov và Từ Nhân Vũ nhìn nhau, cả bốn người đều ngạc nhiên trước vị khách không mời lại đột ngột xuất hiện này.

Bỗng Makarov nhớ ra chuyện gì đó, nói

với mọi người: “Không đúng, người bạn này có vấn đề!”

“Sao?” - Hàn Giang vội hỏi.

“Bạn này tôi thấy người đó nói tiếng Nga giọng rất kỳ lạ, lúc này nghĩ lại ánh mắt của anh ta và cả hành

động thất lễ...” - Makarov nói tới đây,

Từ Nhân Vũ cũng giật mình nói: “Anh ta nói tiếng Nga rất kỳ lạ, không phải là khẩu âm Saint Petersburg, cũng không phải khẩu âm Matxcova, mà lại giống... giống người Mỹ nói tiếng Nga, một người Mỹ bạn tôi biết nói tiếng Nga cũng giống cái giọng đó.”

“Khẩu âm của người Mỹ nói tiếng Nga?”

- Hàn Giang nghe tới đây liền lập tức bật dậy, mở cửa đuổi theo, nhìn về hai đầu

hành lang, đã không thấy bóng dáng người thanh niên đó đâu nữa. Anh quay lại nói với Từ Nhân Vũ: “Tiền sỹ, chúng ta cũng dùng chiêu ấy xem sao!”

“Anh muốn tôi xông vào buồng người khác?”

“Nếu gần buồng chúng ta quả thực có người tên là Alexander thì người đó không vấn đề gì, nếu không thì...”

Từ Nhân Vũ gật đầu, vậy là hai người liền một lúc xông vào mấy phòng gần đó, Từ Nhân Vũ tìm người, Hàn Giang đi theo quan sát. Kết quả, hai người bận rộn một vòng mà cả mấy buồng gần đó đều không có lấy một ai tên là Alexander. Hàn Giang càng cảm thấy bên trong việc này có vấn đề, nên lập tức kéo Đường

Phong theo, rồi hai người chia nhau tìm hai đầu khác nhau. Khi hai người gặp nhau tại toa nhà ăn thì sự thất vọng đều hiện rõ trên mặt. Hai người chán nản ngồi trong toa nhà ăn, Đường Phong nghi ngờ hỏi Hàn Giang: “Anh nghi ngờ người đó là Stephen...”

“Suyt!...” - Hàn Giang vội vàng lấy tay ra hiệu cho Đường Phong, ý là Đường Phong nói nhỏ một chút, sau đó, anh mới nói: “Tôi cũng không thể khẳng định, nhưng cử chỉ hành vi của người đó rất khả nghi.”

Đường Phong đang định nói gì đó thì đôi mắt của Hàn Giang đang ngồi đối diện bỗng trợn trừng lên. Đường Phong vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì Hàn Giang

đã đứng phắt dậy, chạy thực mạng về phía toa tàu phía sau Đường Phong. Đường Phong thấy vậy chỉ biết đuổi theo. Hai người lao như bay, vùn vụt xuyên qua từng toa tàu. Hành lang trong toa tàu rất hẹp nên, Đường Phong không trông thấy được phía trước Hàn Giang, mãi cho tới khi hai người tới trước một cánh cửa, Hàn Giang mới dừng lại, anh ra sức vịn cánh cửa sắt trước mặt nhưng không được.

“Dừng vịn nữa, đây là toa cuối cùng rồi!” - Đường Phong thở hồn hển, nói.

Lúc này Hàn Giang mới nhận ra mình đã tới toa cuối cùng. Anh sờ sờ người mình, chỉ có một con dao quân dụng bình thường của Thụy Sỹ, những vũ khí khác

đều đã đưa cho Yelena trước khi đi, hiện giờ, đây chính là vũ khí duy nhất, nếu có gặp nguy hiểm gì... Hàn Giang không dám nghĩ tiếp nữa, anh quay người lại nhìn dãy hành lang hun hút phía sau, rồi lại nhìn dãy cánh cửa đóng im ỉm bên cạnh hành lang, bỗng nhiên cảm thấy trong từng cánh cửa đó là từng căn mê cung mịt mù sương khói. Kẻ thù của anh đang ở sau những cánh cửa đó, là kẻ thù hiểm ác được trang bị vũ khí hiện đại, hay là mãnh thú khát máu?... “Ban này anh nhìn thấy gì vậy?” - Hàn Giang bỗng nghe tiếng Đường Phong khẽ hỏi.

Hàn Giang nghe thấy Đường Phong hỏi liền lắc mạnh đầu, sức tỉnh lại. Anh kéo Đường Phong ra đoạn nối giữa hai toa

tàu, khẽ nói: “Ban nãy tôi lại nhìn thấy người đó, nhưng khi tôi đuổi tới thì không biết hắn đã biến mất ở trong toa tàu nào nữa.”

“Anh không thể kiểm tra từng toa tàu một như vậy!”

“Đúng, bởi vậy mà tôi mới cảm nhận được nguy hiểm!”

“Nguy hiểm? Có lẽ do anh mệt quá, hãy nghỉ ngơi cho ổn đã, quay về còn rất nhiều việc để làm.”

“Đúng vậy, quay về còn rất nhiều việc để làm.

Triệu Vĩnh đến Hồng Kông, Yelena tại Saint Petersburg tiếp tục điều tra, chúng ta về Bắc Kinh, giáo sư La phải nghiên cứu kế tranh ngọc, rồi còn phải mời giáo

sur Trần Tử Kiến khám nghiệm bộ hài cốt đó, đúng rồi, còn cả cuốn sổ ghi chép của Misha nữa.”

“Anh điều Triệu Vĩnh đến Hồng Kông có phải là vì không yên tâm về Lương Dũng Tuyên không?”

“Tôi chỉ để Triệu Vĩnh đến hỏi Lương Dũng Tuyên một số vấn đề nhỏ, cậu đừng đa nghi.”

“Vậy phía Yelena thì sao? Anh có cho rằng phía cô ấy nhiều hy vọng không?”

Hàn Giang lắc lắc đầu: “Bên phía cô ấy không thể đặt nhiều hy vọng, rút cuộc cũng bao nhiêu năm qua đi rồi, cũng chẳng còn tung tích gì cả đâu.”

“Nói vậy có nghĩa là chỗ chúng ta đây là hy vọng lớn nhất!”

“ừm, tất nhiên là vậy. Nhưng hiện giờ tôi lo lắng nhất là Stephen, hắn có ở trên tàu không đây?” - Nghĩ tới đây, Hàn Giang không dám đứng lại lâu, anh vội vàng cùng Đường Phong quay lại buồng của họ. vẫn may, chỗ Makarov và Từ Nhân Vũ đây mọi việc đều bình thường.

Đường Phong nhìn ra ngoài cửa sổ, tàu hỏa đang lao vun vút trên thảo nguyên Âu Á, băng qua từng thành phố, rồi lại băng qua từng con sông, xem ra mọi việc đều rất bình thường.

chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 19

Máy bay rơi ở vùng biên giới Mông Cổ Ngọn lửa trên xác chiếc máy bay trực thăng đã tàn lụi dần dần, Makarov vừa dùng bình xịt cứu hỏa dập tắt những đám lửa còn sót lại, vừa kiểm tra tình hình của xác máy bay. Mùi khét và khói đặc, sộc thẳng vào khoang mũi của Makarov, trong làm khói đó còn kèm theo có rất nhiều khí độc hại, nên anh vội vàng đeo mặt nạ chống độc lên...

1

Một đường hầm tối đen sâu hun hút, Makarov cầm bó đuốc một mình tiến vào trong đó. Ông không biết đường hầm này sẽ dẫn tới đâu, ông cũng không biết tại

sao mình lại tới đây, đến để thám hiểm tìm kiếm văn minh đã mất hay là để đoạt được kho báu của Alibaba.

Cứ như vậy, ông tiến về phía trước, đột nhiên, một u hồn màu trắng vụt lên phía trước, chặn đứng đường đi của Makarov. Makarov vô cùng kinh ngạc, lùi lại phía sau vài bước, đứng im, quan sát lại u hồn màu trắng trước mặt lần nữa, miệng không ngừng thốt lên tên gọi: Misha.

u hồn Misha nhìn Makarov, rồi nói với ông bằng giọng trầm trầm khàn đặc: “Đi theo tôi!”. Nói xong, Misha quay người tiếp tục tiến vào sâu trong đường hầm. Makarov không hiểu Misha muốn gì, chỉ thấy bước chân Misha thoăn thoắt nhẹ nhàng bước nhanh về phía trước, nên ông

đàn phải bám sát phía sau. Nhưng Misha càng đi càng nhanh, Makarov dốc hết sức nhưng vẫn không theo kịp bước chân của Misha. Ông muốn gọi Misha, nhưng đã cố há miệng mà vẫn không tài nào thốt nên lời. Rút cuộc, sau khi Misha đi vào một ngã rẽ thì biến mất.

Xung quanh yên tĩnh trở lại. Makarov dừng bước, lặng lẽ quan sát xung quanh, đây là điểm cuối cùng của đường hầm, phía trước không còn đường nữa rồi. “Misha đâu? Sao không thấy đâu nữa?” - Makarov nghi ngờ bước tới cuối đường hầm, dùng bó đuốc soi sáng vách đá trước mặt, đột nhiên ông phát hiện ra trên vách đá phía nơi đường hầm có những đường vân kỳ lạ, còn có cả chút màu sắc

sốt lại. Ông áp sát vách đá, dưới ánh đuốc, ông mở to mắt, rồi... ông lại nhìn thấy hình bản đồ đáng sợ đó.

“Không!... Không!” - Makarov hét lên một tiếng, rớt cuộc đã tỉnh dậy. Đường Phong bên cạnh vội vàng bật đèn, quan tâm hỏi Makarov: “Lão Mã, bác lại nằm mơ thấy ác mộng ư?”

“Không! Đó không phải là mơ, nó... nó quá chân thực.” Makarov ngồi dậy, trong đầu không ngừng hiện lên cảnh tượng ban nãy. Lúc này, Hàn Giang và Từ Nhân Vũ cũng đã bị tỉnh giấc.

Makarov nhìn mấy người bạn Trung Quốc trước mặt, rồi lại khẽ kéo rèm cửa sổ ra. Bên ngoài cửa sổ là một vùng tối đen, là khu rừng nguyên sơ Siberia rậm

rạp hun hút. Lúc này Makarov mới nhớ ra, họ đã vượt qua đỉnh núi Ural từ lâu và đã tiến vào Siberia. Ông không nhớ rõ họ đã di chuyển bao nhiêu ngày trên vùng đất rộng lớn mênh mông, tất cả hành khách trên tàu cũng đã bắt đầu tê mỏi, bắt đầu chán ngấy chuyến đi dài đằng đẵng này. “Sao mình lại nằm mơ thấy nhiều ác mộng vậy nhỉ?” - Makarov nhìn ra ngoài cửa sổ và chìm trong suy tư.

“Xem ra, ngày mai là chúng ta đã về đến lãnh thổ nước mình rồi, cuối cùng cũng về nhà rồi.” - Hàn Giang nhìn ra ngoài cửa sổ tối đen rồi lầm bầm.

Makarov nghe thấy Hàn Giang nói mới bừng tỉnh, quay lại nói với mọi người: “Xin lỗi, tôi đã làm mọi người bị tỉnh

giác.”

Đường Phong rộng lượng nói: “Lão Mã, thực ra chúng cháu mấy hôm nay ngủ cũng đủ rồi, bởi vậy bác không phải áy náy đâu. Hơn nữa, trời cũng sắp sáng rồi, đằng nào mọi người cũng dậy, hay là bác kể tiếp cho chúng cháu nghe về chuyện đi tới Mông cổ đó đi.”

Makarov lại nhớ về sa mạc Gobi giáp biên giới Trung - Mông và cả căn cứ bí mật trên sa mạc hoang vu đó.

2

Thời gian giống như cát bụi trên sa mạc, cuốn đi theo gió, Makarov và Branch đã tới khu căn cứ này gần nửa năm. Trong nửa năm đó, sức khỏe Lý Quốc Văn đã hoàn toàn bình phục. Quân biên phòng

cũng lần lượt giao nộp hơn chục người vượt biên trái phép, trong số những người này, có thanh niên trí thức, cũng có cả dân du mục địa phương. Makarov và Branch lần lượt tiến hành thẩm vấn, phân loại họ, cuối cùng giữ lại chín người, trong số đó bao gồm cả Lý Quốc Văn.

Một buổi tối, trên sa mạc bỗng đổ một cơn mưa tầm tã, cuồng phong cuốn theo những giọt nước nặng trĩu đập vào dãy nhà mái tôn, bật ra những âm thanh đáng sợ. Trong một căn buồng mái tôn to nhất, bao trùm không khí nặng nề, u ám, Branch, Makarov và chín người vượt biên trái phép, mà họ tuyển chọn đang tập trang trong căn buồng này.

Branch và Makarov đưa mắt nhìn nhau,

đương nhiên đôi mắt chim ưng của Branch đảo quanh một lượt, rồi khi ánh mắt của anh dừng lại trước Lý Quốc Văn, anh nói bằng thứ tiếng Trung lơ lớ: “Các anh, những ngày qua, chắc là các anh đã biết được thân phận của chúng tôi, còn tôi cũng đã nắm được tình hình của các anh. Bởi vậy, tôi tin rằng ngày hôm nay tại đây, chúng ta có thể thẳng thắn nói chuyện với nhau. Tôi đã từng hỏi các anh, từng người một, là tại sao các anh lại vượt biên đến đây. Tuy mỗi người đều đưa ra một lý do khác nhau, nhưng có một điều có thể khẳng định, các anh không hài lòng với cuộc sống trước đây và hy vọng có thể bắt đầu một cuộc sống mới.”

Nói tới đây, Branch ngừng lời, nhìn lại chín người trong phòng lần nữa, sau đó mới tiếp tục: “Nhưng các anh phải biết rằng, là những kẻ vượt biên trái phép, các anh không thể bắt đầu một cuộc sống mới giống như những người bình thường khác, vì các anh không có thân phận, không có kỹ năng, bởi vậy có thể nói là chẳng có gì cả. Dĩ nhiên tôi biết rằng, các anh đều có một cơ thể kiện tráng, một ý chí kiên định và một cái đầu thông minh, nhưng chỉ có những điều này thôi thì vẫn chưa đủ, vĩnh viễn chưa đủ! Bởi vậy, tôi rất muốn giúp đỡ các anh, để các anh có thể có được một cuộc sống mới, nên chúng ta bắt buộc phải hợp tác với nhau.”

Branch dừng lại lần nữa, nhìn mọi người xung quanh, thấy không có ý kiến gì khác liền nói tiếp: “Nội dung hợp tác rất đơn giản, cũng rất công bằng, các anh làm việc cho chúng tôi, đổi lại các anh sẽ có được thân phận hợp pháp và thù lao nhất định. Trước tiên, chúng tôi sẽ huấn luyện các anh, sau đó, các anh làm việc cho chúng tôi. Khi đã đạt đến số năm giới hạn, thường thì ít nhất cũng phải làm việc cho chúng tôi từ năm năm trở lên, chúng tôi mới có thể cho các anh thân phận hợp pháp, bao gồm hộ chiếu, thậm chí là cả một khoản đô la đáng kể. Đến lúc đó, các anh có thể lựa chọn, là ở lại tiếp tục làm việc cho chúng tôi hay là bỏ đi. Nếu như lựa chọn bỏ đi, chúng tôi có thể đưa

các anh đến bất kỳ quốc gia nào trên thế giới này. Tóm lại, chỉ cần các anh làm việc cho chúng tôi, các anh sẽ có một thân phận mới, bắt đầu một cuộc sống mới. Thế nào, các anh, hợp tác như vậy rất công bằng phải không?”

Branch vừa nói dứt lời, Lý Quốc Văn liền đứng dậy đầu tiên, thể hiện thái độ: “Tôi đồng ý làm việc cho các anh.”

Branch nhìn Lý Quốc Văn, hài lòng gật gù. Sau đó, di chuyển ánh mắt đến những người khác. Những người khác vẫn đang do dự, nhưng trong lòng Branch đã chắc mẫm trăm phần trăm, anh biết rằng, những người này kể từ ngày họ vượt biên đó đã không còn sự lựa chọn nào khác.

Hai ngày sau, đúng như Branch dự đoán, cả chín người đều đã kí tên lên hồ sơ liên quan. Makarov và Branch cầm chín bộ hồ sơ này trở về phòng họ, bắt đầu viết một bản báo cáo. Đây là phần tài liệu quan trọng, là bản tổng kết trong nửa năm công tác gần đây của họ. Makarov vừa ghi chép tài liệu, vừa tỉ mỉ đọc chín bộ hồ sơ này, không khỏi than thở: “Chín bộ hồ sơ này thật không khác gì văn tự bán thân!”

“Nhưng đối với họ mà nói lại là văn tự bán thân rất công bằng!” - Branch nói.

Makarov chán nản lắc đầu, tiếp tục cắm cúi viết báo cáo. Sau khi báo cáo được đưa lên, chẳng mấy chốc tổng bộ đã trả lời. Tổng bộ rất hài lòng với những gì

mà họ làm được trước đó, đồng thời ra lệnh cho họ lấy đó làm cơ sở để thành lập một trại tập huấn và đặt tên cho trại tập huấn này là “Căn cứ Tiên Tiến”. Bên cạnh đó, tổng bộ còn ủy quyền cho Makarov và Branch có thể tuyển chọn nhân viên từ khu vực Mông cổ và Viễn Đông, Siberia để tham gia huấn luyện. Họ chỉ có một mục đích duy nhất, đó là huấn luyện được ngày càng nhiều đặc công có thể thực thi nhiệm vụ xâm nhập vào Trung Quốc.

Điều khiến Branch phấn khởi không chỉ có những việc này, bởi vì trại tập huấn được mở rộng, tổng bộ cung cấp thêm kinh phí cho căn cứ, nhân viên được bố trí tăng hẳn lên, hơn nữa còn tăng cường

cho cả một chiếc máy bay trực thăng. Thế nhưng, điều duy nhất khiến Branch không hài lòng là ở chỗ, chiếc trực thăng này chính là chiếc Mi 8 già cỗi đã đón họ lúc đến đây.

Có tiền rồi, có người rồi, lại được tổng bộ ghi nhận, Branch dốc sức làm việc, bắt đầu kế hoạch huấn luyện vô cùng ráo riết và nghiêm ngặt của mình. Theo kế hoạch của anh, bất luận giá lạnh hay nắng hạn, mỗi sáng mọi người đều phải thức dậy lúc 5 giờ, chạy hai tiếng đồng hồ trên sa mạc. Branch còn đặt một cái tên rất kêu cho công cuộc chạy bộ này là: Đã chiến trên Gobi. Ăn sáng xong sẽ đến giờ luyện bắn súng, huấn luyện viên sẽ dạy cho các học viên cách sử dụng các loại

súng ống. Tiếp theo đó huấn luyện viên lại hướng dẫn cho các kỹ năng đặc công chuyên nghiệp, bao gồm: nghe lén, phát lệnh, nguy trang, tung thuốc nổ... Buổi chiều là tập huấn quật ngã đối phương. Trước bữa tối lại là buổi tập thể lực với cường độ cao. Tập huấn buổi sáng xong rồi vẫn chưa hết, buổi tối vẫn còn tập huấn tri thức văn hóa, bao gồm giảng dạy các ngôn ngữ và căn cứ vào đặc điểm của từng người để xác định một vài kiến thức chuyên ngành phù hợp.

Nhiệt huyết trong trại tập huấn ngàn ngút ngất trời, Branch thường lấy danh nghĩa là người sáng lập nên trại tập huấn để dẫn dắt các học viên. Ví dụ, mỗi buổi sáng, khi Makarov vẫn còn đang say ngủ

thì Branch đã đưa học viên đi chạy bộ trên sa mạc mênh mông. Loáng một cái đã hơn một năm trôi qua. Trong hơn một năm qua, Makarov luôn có một cảm giác mơ hồ rằng: lãnh đạo cao nhất của căn cứ này là Branch hay là mình? Hồi tưởng lại mọi chuyện xảy ra ở đây kể từ khi họ đến, Makarov bỗng cảm thấy tất cả tiến trình này hình như đều do một mình Branch làm, còn bản thân mình thôi chỉ đóng vai phụ, chỉ là chân lon ton, viết báo cáo gửi tổng bộ. Makarov khẽ thở dài, điều này cũng không thể trách Branch được, bởi vốn do năng lực của anh ta, những việc từng trải, những người từng gặp đều nhiều hơn mình, nếu như không phải vì cái gọi là lập công chuộc

tội thì e rằng vị trí lãnh đạo cao nhất của căn cứ này không thể không thuộc về Branch.

Makarov lại nhớ về Leningrad, nhớ người vợ dịu dàng, đã gần hai năm rồi, cô ấy hiện giờ thế nào nhỉ? Để bảo mật, trong khu căn cứ này, ngoài việc liên lạc với tổng bộ ra thì đều bị cấm liên lạc với thế giới bên ngoài. Lần gần nhất

Makarov nghe thấy giọng vợ qua điện thoại cũng là nửa năm trước, lúc tới thực thi nhiệm vụ tại Irkutsk phải lén gọi điện cho vợ, sau đó thì anh cũng không còn nhận được tin tức gì của vợ nữa.

4

Makarov không biết bao lâu nữa mới được rời khỏi sa mạc hoang vu này trở

về. Một hôm, tổng bộ đột nhiên phái tới một vị đại tá, đây là lần đầu tiên căn cứ có cấp trên đến thị sát. Vị đại tá vốn quen ngồi văn phòng trong tổng bộ này rõ ràng là khó mà thích nghi được với thời tiết khắc nghiệt ở đây, nên vội vàng thị sát căn cứ một lượt, cũng không triệu tập hết tất cả mọi người đến, mà đã tới thẳng trước mặt Makarov, Branch cùng vài cấp trên khác và bắt đầu thực thi sứ mệnh của hai của ông ta: tuyên bố lệnh khen thưởng, khen thưởng tất cả những nhân viên có công, đồng thời thăng chức cho Makarov lên trung tá.

Trước việc bất ngờ được thăng chức, Makarov cảm thấy có chút lúng túng. Bản thân mình được thăng chức nhanh

hơn rất nhiều so với những đồng nghiệp khác, trước đây là do sự ưu ái của Shelepin, còn bây giờ thì sao? Là bởi vì... bởi vì năng lực của chính mình? Makarov tiến vị đại tá trong nỗi hoài nghi. Trước khi biết tin mình được thăng chức trung tá, anh đang định hỏi vị đại tá là bao giờ mình được điều đi, nhưng cái quân hàm trung tá này đã khiến anh phải nuốt lại câu hỏi mà mình đã chuẩn bị xong xuôi.

Sau khi đại tá đi, Makarov bỗng nhiên nhớ ra một chuyện, hình như tất cả mọi người đều được lĩnh thưởng, bản thân mình còn được thăng chức trung tá, nhưng Branch thì sao? Không những không được thăng chức, không nằm trong

danh sách khen thưởng, mà thậm chí còn không ai nhắc tới anh ấy. Vậy là thế nào?

Anh an ủi Branch: “Có lẽ lệnh thăng chức của anh sẽ đến nhanh thôi!”

Branch cười đau khổ lắc đầu: “Tôi không tham vọng được thăng chức, tôi đã là thượng tá rồi, nếu thăng chức tiếp, lẽ nào lại cho tôi làm đại tá? Khà khà!”

“Nhưng trong lệnh khen thưởng cũng nên nhắc tới anh chứ nhỉ?” - Makarov thật sự cảm thấy bất công cho Branch.

Branch không trả lời câu hỏi của Makarov, anh nằm trên giường, nhìn chăm chăm lên mái nhà, im lặng không nói...

Makarov tưởng rằng Branch không được khen thưởng sẽ không còn tích cực như

trước, nhưng anh đã sai. Buổi sáng hôm sau, khi trời vẫn chưa sáng, màn đêm vẫn bao trùm sa mạc Gobi, chỉ có hai chiếc đèn cao áp của căn cứ vẫn còn sáng chói mắt thì dưới ánh đèn cao áp là một bóng người sừng sững, là Branch. Cùng với tiếng huýt còi của anh, tất cả học viên trong căn cứ đều tập hợp đầy đủ rồi ngay sau đó, Branch dẫn các học viên bắt đầu luyện tập trên sa mạc.

Makarov ngạc nhiên đến sững sờ, anh không thể không khâm phục ý chí của Branch. Ngày hôm nay, anh cũng gia nhập vào đội ngũ “Đã chiến trên Gobi” của anh ấy.

Kế hoạch huấn luyện ma quỷ của Branch vô cùng tàn khốc, rất nhiều học viên sau

đó đều bị đào thải thảm hại. Những học viên bị đào thải đều có kết cục bi thảm.

Theo như những gì Branch nói, thì đó gọi là: “Từ đâu tới thì quay trở về đó”.

Những người tự nguyện đến ghi tên chiêu mộ thì còn khá hơn một chút, thảm nhất là những người vượt biên bất hợp pháp, kết cục của họ chỉ có duy nhất một là bị bắt giam trở lại.

Tất cả mọi người đều biết rõ kết cục này, bởi vậy những người vượt biên rất dốc sức luyện tập, còn những người tự nguyện ghi tên thì đa số đều bị đào thải. Căn cứ đã tiễn biệt vài tốp học viên tình nguyện ghi tên, còn hiện tại trong căn cứ vẫn còn 12 người vượt biên trái phép bị đào thải ở lại, vẫn chưa được đưa đi.

Chờ đợi họ sẽ là kết cục tàn khốc, nên Makarov động lòng thương, vẫn muốn cho họ thêm một cơ hội.

Branch sau khi duyệt qua hồ sơ liên quan, nói với Makarov: “12 người vượt biên trái phép bị đào thải, nếu vẫn tiếp tục ở lại căn cứ sẽ rất nguy hiểm. Tuy họ bị đào thải nhưng dù gì cũng đã từng được huấn luyện qua, có phần nào năng lực quân sự, nếu họ cấu kết với những học viên khác thì hậu quả sẽ khôn lường đấy.”

Makarov cúi đầu im lặng, mãi một lúc sau mới ngẩng đầu lên hỏi Branch: “Vậy anh cho rằng nên xử lý họ thế nào đây?”

“Đến từ đâu thì quay trở lại đó. Đây là nguyên tắc của chúng ta từ trước tới

nay.” - Branch trả lời nhẹ tênh. “Ý anh là giam họ vào nhà lao?”

“Đúng vậy. Trong số những người này, có những người vốn được chúng ta chọn từ trong nhà giam ra, còn một vài người vượt biên bất hợp pháp đáng nhẽ cũng phải ngồi tù.”

“Nhưng anh đã bao giờ nghĩ cho tương lai của họ chưa? Sau khi họ quay trở vào đó thì sẽ thế nào?”

“Đây không phải là việc tôi cần phải nghĩ. Tôi chỉ biết rằng họ đã bị đào thải, nếu họ còn tiếp tục ở trong căn cứ thì sẽ là nhân tố bất ổn định và là gánh nặng của căn cứ mà thôi!” - Branch lạnh lùng trả lời.

Makarov bất lực lắc đầu, anh cũng không

còn cách nào khác, đành phải hỏi ý kiến tổng bộ. Rất nhanh, mệnh lệnh của tổng bộ đã tới: cử những sỹ quan có năng lực và đáng tin cậy áp giải 12 người này tới Irkutsk.

5

Chiếc trực thăng Mi 8 cũ kỹ cứ trên sa mạc bên ngoài căn cứ, 12 người bị đào thải lần lượt bị trói tay, áp giải lên máy bay. Để đề phòng bất trắc, Branch quyết định chuyển đi này do anh đích thân áp giải. Makarov vốn định đích thân áp giải, nhưng thấy thái độ Branch kiên quyết nên không nói thêm nữa. Hai người lặng lẽ bước tới dưới trực thăng, bắt tay từ biệt, Makarov bỗng thấy hơi thương Branch. Người đàn ông này vốn dĩ đã

cao gầy, vậy mà hai năm sinh sống gian khổ trên sa mạc khiến anh còn gầy hơn.

Makarov cuối cùng đã buông tay Branch ra. Lúc này anh vẫn không biết rằng, lần từ biệt này lại là lần vĩnh biệt của hai người. Bởi vì sau khi khởi hành được năm phút, trong cuối tầm mắt của Makarov, một quả cầu lửa khổng lồ bỗng xuất hiện trên sa mạc, ngay sau đó là một tiếng nổ lớn. Tiếng nổ này khiến cả sa mạc cũng rung chuyển theo, chiếc trực thăng Mi 8 chở Branch và 12 người bị đào thải đã rơi xuống nơi thẳm sâu trong sa mạc.

Lửa bốc đỏ rực cả bầu trời. Tất cả mọi người trong căn cứ đều tròn mắt kinh ngạc. Makarov sững sờ đứng nguyên một

chỗ hồi lâu mới kịp có phản xạ: mau chóng cứu người. Anh lo lắng nhìn những học viên trong căn cứ đang nhốn nháo bất an, trong lòng nhanh chóng loại ra nhóm người này. Anh vẫn không yên tâm về họ, nên lại lệnh, ột sỹ quan ở lại canh gác, phụ trách an ninh căn cứ, sau đó còn lệnh cho thượng úy tập hợp hơn chục người mang theo công cụ cứu hỏa cùng mình tới nơi máy bay rơi.

Khi chiếc xe Jeep chở họ chuẩn bị lao ra khỏi căn cứ, thì đột nhiên có một người lao ra từ trong đám người nhốn nháo đó, chặn đứng trước đầu xe. Makarov chăm chú nhìn, người này chính là Lý Quốc Văn. Trước đó, trong trại huấn luyện, Lý Quốc Văn luôn biểu hiện tốt, đứng đầu

tất cả các hạng mục sát hạch, hơn nữa lại phục tùng mệnh lệnh, chưa từng có hành vi cãi lời huấn luyện viên. Nhưng lúc này đây, anh ta nhảy ra, không biết định làm gì. Makarov tức tối hét lên: “Cậu làm trò gì thế hả?” “Xin hãy đưa tôi đi cùng!” - Ánh mắt Lý Quốc Văn toát lên sự kiên định, nhìn thẳng Makarov không rời mắt.

Trong đầu Makarov nhanh chóng phán đoán xem Lý Quốc Văn định làm gì. Có lẽ cậu ta muốn gặp mặt lần cuối người đã thay đổi cuộc đời mình, tuy người đó phần lớn chắc là đã chết rồi. Nghĩ tới đây, Makarov gật đầu. Lý Quốc Văn lập tức nhảy lên một chiếc xe Jeep khác, đội xe lúc này mới tức tốc lên đường.

Hai chiếc xe Jeep lao như bay trên sa mạc, nhưng rõ ràng vị trí chiếc trực thăng rơi xa hơn nhiều so với tưởng tượng của họ, nên phải mất gần 20 phút, sau khi vượt qua một ngọn núi đá dăm không cao lắm, họ mới phát hiện ra xác chiếc trực thăng Mi 8 trên sa mạc.

Ngọn lửa trên xác chiếc máy bay trực thăng đã dần dần tàn lụi, Makarov vừa dùng bình xịt cứu hỏa dập tắt những đám lửa còn sót lại, vừa kiểm tra tình hình của xác máy bay. Mùi khét và khói đặc xộc vào mũi vào họng, xộc thẳng lên tận khoang mũi của Makarov, trong làn khói đó còn kèm theo rất nhiều khí độc hại, nên anh vội vàng đeo mặt nạ chống độc lên.

Từng xác người bị cháy xém biến dạng được khiêng ra, thượng úy báo cáo: “Đã phát hiện thấy 17 thi thể, không phát hiện được ai còn sống sót.”

Đúng vậy! Dựa vào mức độ bị cháy hủy của chiếc trục thăng cho thấy, không thể còn người sống sót.

Nhưng 17 cái xác? Trên máy bay có 12 người bị đào thải, cộng thêm Branch phụ trách áp giải và 3 sỹ quan khác, thêm cả 2 viên phi công thì phải có 18 người, sao lại thiếu mất một?

Makarov nghĩ tới đây liền tiếp tục tìm kiếm trong xác máy bay. Lại thêm một thi thể bị đốt cháy biến dạng xuất hiện trước mắt anh, qua mặt nạ chống độc, Makarov nhìn từ trên xuống dưới, cẩn thận kiểm

tra thi thể này. Đột nhiên, đôi mắt Makarov dừng lại, đồng tử của anh đang giãn nở cao độ, bởi anh đã nhìn thấy cảnh tượng khủng khiếp: cánh tay phải của cái xác đã bị thiêu cháy chỉ còn tro lại xương và trên bàn tay trái dưới khung xương đó lại đang nắm chặt một khẩu súng. Makarov từ từ gỡ mặt nạ chống độc ra, cúi người xuống, cẩn thận quan sát. Đây là khẩu súng ngắn TT-33, là súng của Branch và Branch lại là người thuận tay trái. Nhìn thấy vậy, Makarov liền nhắm mắt lại, anh không nỡ nhìn thi thể của Branch như vậy. Bởi vì rõ ràng thi thể này bị thiêu rụi quá khủng khiếp, hoàn toàn không còn nhận ra được diện mạo vốn dĩ của anh ấy, nếu dùng từ mặt

mũi ghê sợ để hình dung cũng không quá lời chút nào.

6

Xác của Branch được khiêng ra, tổng cộng là mười tám thi thể, tất cả đều được tìm thấy. Mười tám thi thể được xếp hàng ngang trên sa mạc, phơi bày trước mắt mọi người. Thượng úy đột nhiên ghé sát tai Makarov, khẽ báo cáo: “Lẽ nào anh không cảm thấy có chút kỳ lạ sao, tại sao thượng tá trước lúc chết lại nắm chặt súng trong tay?”

Makarov nghe thấy vậy người run bắn lên. Đúng vậy! Tại sao trước lúc chết Branch lại nắm chặt khẩu súng như vậy? Trong đầu Makarov lập tức nghĩ tới, lẽ nào trên máy bay đã xảy ra xung đột?

Anh kiểm tra kĩ lại thi thể lần nữa, nhất là 12 người bị đào thải. Đây là một cảnh tượng kinh hoàng, 12 thi thể bị cháy xém vẫn giữ nguyên tư thế bị trói, trong giây phút cuối cùng của cuộc đời, họ cũng không được tự do. Mười hai người này vẫn bị trói như vậy thì sao có thể xảy ra xung đột trên máy bay được? Hơn nữa, trên người tất cả các thi thể đều không phát hiện thấy đạn, điều đó cho thấy không hề xảy ra nổ súng.

Makarov kiểm tra xong tất cả thi thể liền đứng dậy, khẽ hỏi lại thượng úy: “Cậu cảm thấy 12 phạm nhân bị trói này có khả năng phản kháng không?”

Thượng úy lắc đầu, đáp: “Thượng tá nắm chặt súng chỉ có thể giải thích rằng: sau

khi máy bay xảy ra sự cố, đề đề phòng, thượng tá đã rút súng ra còn thực tế vốn không xảy ra bất cứ xung đột nào.”

“Điều này hoàn toàn phù hợp với thói quen của thượng tá, cũng chỉ có thể giải thích vậy thôi. Nếu cần kiểm tra toàn diện hơn thì hãy mời các chuyên gia đến!” - Makarov nói.

Makarov nói xong, quay lại liếc thấy Lý Quốc Văn.

Sau khi đến hiện trường, Lý Quốc Văn im lặng không nói năng gì, lúc này, anh ta đang nhòai người bên thi thể của Branch, tỉ mỉ quan sát. Makarov hỏi Lý Quốc Văn:

“Cậu có ý kiến gì không?” - Makarov biết rằng với tố chất bẩm sinh, cộng thêm

hơn hai năm được huấn luyện, anh ta đã là một đặc công đúng nghĩa, thậm chí có thể nói là xuất sắc.

Nhưng khi Lý Quốc Văn xem xét hiện trường xong, chỉ lạnh lùng trả lời: “Hãy cứ đợi chuyên gia ở trên đến, chúng ta chỉ cần làm tốt những việc của chúng ta là được rồi.”

Ba ngày sau, một nhóm chuyên gia từ tổng bộ Matxcova đến căn cứ Tiên Tiến, họ cũng không thích nghi được với môi trường khắc nghiệt ở đây, nên các chuyên gia nhanh chóng kết luận cuộc điều tra. Kết luận của họ hoàn toàn trùng với quan điểm của Makarov, sau khi trực thăng cất cánh, không hề xảy ra xung đột. Máy bay trực thăng rơi chủ yếu là do động cơ máy

bay hút vào lượng lớn cát bụi, đá sỏi dẫn đến xảy ra sự cố.

Makarov đã viết xong báo cáo rồi gửi cho tổng bộ gần như cùng lúc với nhóm chuyên gia. Tổng bộ nhanh chóng cử một trung tá tên là Pavel thay thế vị trí của Branch. Ở căn cứ Tiên Tiến gần như mọi thứ đã trở lại bình thường, cuộc sống của Makarov cũng trở lại bình thường, ngày ngày anh ngồi trong căn buồng lợp mái tôn chờ đợi tờ giấy thông lệnh đó.

Nửa năm sau, tờ thông lệnh đó rút cuộc cũng đã tới. Đã ba năm tròn, cuối cùng Makarov cũng được rời khỏi đây, anh không hề tỏ ra phấn khởi. Sau khi bàn giao công việc cho trung tá Pavel đó, anh bình thản đáp chuyến bay về Maxcova,

kết thúc chuyến đi tới Mông cổ vốn chẳng chút vui vẻ gì.

...

Kết thúc những hồi ức về chuyến đi tới Mông cổ, Makarov nhìn ra ngoài cửa sổ, ngoài đó mặt trời buổi sớm đã lên, ánh nắng rạng ngời, họ đã tới biên giới rồi, cuộc đời ông lại lần nữa đến với phương Đông. Makarov điều chỉnh lại tâm trạng, xua tan những âm u bao trùm trong lòng mấy ngày nay, ông hy vọng chuyến đi tới phương Đông lần này mọi chuyện sẽ đều thuận lợi.

chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 20

Xương sọ của hoàng hậu

Đêm qua, một mình tôi ở đây tiếp tục khám nghiệm bộ hài cốt này, kết quả, tôi đã có được một kết luận mà Mạ chính bản thân cũng không thể ngờ tới. Phần thân của bộ hài cốt này đúng như những gì hôm qua tôi nói với các bạn, khoảng độ trên dưới 40 tuổi, còn chiếc xương sọ này tuổi tác khám nghiệm ra lại chỉ khoảng trên dưới 30 tuổi, chênh lệch từ 8 đến 10 tuổi...

1

Một giảng đường có thể chứa hơn hai trăm người, giáo sư Trần Tử Kiến đang giảng bài cho sinh viên của ông trên bục

giảng. Đường Phong và Hàn Giang tiến vào từ cửa sau giảng đường, hai người không muốn làm phiền giáo sư Trần khi ông đang giảng bài, nên đã rón rén khẽ khàng tìm hai chỗ trống tại hàng ghế cuối cùng rồi ngồi xuống.

Giáo sư Trần Tử Kiến là nhà nhân loại học nổi tiếng trong nước, bởi ông có những kiến giải độc đáo về con người thời cổ đại. Giáo sư Trần Tử Kiến đứng trên bục giảng đeo cặp kính màu xanh không gọng, mặc lê, đi giày da, tuổi tác chắc không tới 50 tuổi. Ông giảng bài trôi chảy lưu loát, thần thái đỉnh đạc.

Mười lăm phút sau, giáo sư Trần Tử Kiến đã kết thúc sớm bài giảng của mình. Đợt học sinh rời khỏi giảng đường, giáo

sur Trần mới thu dọn tài liệu, bước về phía Đường Phong và Hàn Giang. Chưa kịp đợi Hàn Giang cất lời, giáo sư Trần đã nói trước: “Buu kiện mà cậu nhờ người ta gửi từ Saint Petersburg về tôi đã nhận được rồi!”

“Vậy thì phải làm phiên thầy rồi!” - Hàn Giang vội vàng nhờ vả.

Giáo sư Trần tựa vào cạnh một chiếc bàn học, nhìn Hàn Giang, rồi lại nhìn Đường Phong bên cạnh. Hàn Giang vội vàng giới thiệu Đường Phong với giáo sư Trần và nói: “Những vấn đề liên quan tới lai lịch và phương diện lịch sử thầy có thể hỏi cậu ấy.”

“Vậy được, hiện giờ tôi có vài câu hỏi.”
- Giáo sư Trần hỏi thẳng Đường Phong:

“Theo như những gì các cậu nói thì bộ hài cốt này là từ thời Tây Hạ?”

“Đúng! Chúng tôi cho rằng là từ thời đầu Tây Hạ.” - Đường Phong nói.

“Không sai, sau khi nhận được bộ hài cốt này, tôi đã làm trắc nghiệm về tuổi xương, chứng thực bộ hài cốt này quả thật là của thế kỷ thứ XI, nói chính xác hơn một chút thì là giữa thế kỷ XI, phù hợp với thời kỳ đầu Tây Hạ mà cậu nói. Ngoài ra, chúng tôi cũng đã tiến hành phán định nhân chủng học đối với bộ xương này, giống như phán đoán của chuyên gia người Nga trước đây, chủ nhân của bộ hài cốt này thuộc nhân chủng Tây Tạng - Aryan - Mông cổ trên dưới 40 tuổi.”

“Chỉ có vậy thôi sao?” - Đường Phong không khỏi thất vọng hỏi lại.

Giáo sư Trần nhìn vào Đường Phong, nói thẳng: “Đây chỉ là kết quả kiểm nghiệm bước đầu, báo cáo cụ thể phải đợi vài ngày nữa. Đương nhiên, các cậu cũng đừng hy vọng tôi sẽ nói cho các cậu biết chủ nhân đích xác của bộ hài cốt này là ai, tôi không có tài cán lớn đến vậy đâu.”

Nói xong, giáo sư Trần liền bỏ ra ngoài giảng đường. Đường Phong và Hàn Giang vội vàng đi theo.

Khi bước tới cửa giảng đường, giáo sư Trần lại quay lại nói với hai người: “Thế này nhé, báo cáo xét nghiệm cụ thể mấy hôm nữa tôi sẽ đưa cho các cậu, còn nữa... bộ hài cốt đó để lại chỗ tôi thêm

một thời gian nữa, cậu không ý kiến gì chứ?”

“Đương nhiên không ý kiến, nhưng... nhưng thầy nhất định phải cẩn thận, ngộ nhớ.. - Đường Phong do dự nhìn giáo sư Trần, dáng vẻ rụt rè như có điều muốn nói.

“Cẩn thận gì vậy?” - Giáo sư Trần không hiểu ý Đường Phong, lên giọng hỏi.

“Cẩn thận ngộ nhớ làm mất nó!”

“Làm mất nó?” - Giáo sư Trần chau mày, “Sao tôi lại có thể làm mất nó chứ! Nếu cậu không yên tâm thì có thể tìm người khác!”

Rõ ràng giáo sư Trần đã hiểu lầm ý Đường Phong, anh vội vàng giải thích: “Không phải tôi không yên tâm thầy, ý tôi

là bộ hài cốt này rất quan trọng, có thể là người khác cũng hứng thú với nó.”

“Ồ! Lần đầu tiên tôi nghe thấy vậy đây, ai cần bộ hài cốt này để làm gì nhỉ?”

Được rồi, tôi hiểu ý cậu, tôi sẽ cẩn thận, tôi sẽ để nó trong két sắt, nói xong, Trần Tử Kiến bỏ mặc Đường Phong, tiến thẳng ra khỏi giảng đường.

Đường Phong nhìn theo bóng dáng của Trần Tử Kiến, rồi đến cạnh Hàn Giang, nói: “Người này thật khó giao lưu.”

“Chẳng sao đâu, người này tốt tính chỉ có điều tính khí hơi ngang ngạnh chút thôi, những người có tài đều như vậy cả.”

“Những người có tài đều như vậy? Giáo sư La có giống như vậy đâu!”

“Giáo sư La?” - Hàn Giang nghe Đường

Phong nhắc đến giáo sư La liền lập tức quay lại hỏi Đường Phong: “Đường Phong, phía cậu và giáo sư La cũng phải cẩn thận đó.”

2

Khi Đường Phong và Hàn Giang quay trở về Tổng bộ thì Triệu Vĩnh cũng vừa từ Hồng Kông về. Hàn Giang vừa trông thấy Triệu Vĩnh liền bực mình hỏi anh: “Sao giờ cậu mới về vậy?”

“Hãy dà! Đừng nhắc đến nữa, tôi và Lương Viện đến Hồng Kông, kết quả Lương Dũng Tuyên không có nhà, đợi cả một tuần ông ấy mới từ nước ngoài về.”

Hàn Giang hạ giọng xuống một chút, lại hỏi Triệu Vĩnh: “Cậu đã hỏi Lương Dũng Tuyên chưa?”

“Theo lời dặn của anh, tôi đã hỏi những gì cần hỏi rồi, đồng thời theo như anh gợi ý, tôi đã gắn một một chiếc camera nhỏ lên cổ áo để ghi âm lại những gì tôi hỏi Lương Dũng Tuyên.”

“Tốt, làm rất tốt!”

Chẳng mấy chốc trên màn hình máy tính đã hiện lên hình ảnh của Lương Dũng Tuyên, Đường Phong nhận ra đây chính là phòng đọc sách của Lương Dũng Tuyên...

Sau khi vừa ngồi xuống, chưa kịp đợi Triệu Vĩnh mở miệng ông ta đã cảm ơn trước: “Cám ơn các cậu đã bảo vệ con gái tôi, nó rất ngang ngạnh, tôi cũng hết cách với nó, suốt ngày điên điên khùng khùng. Hồi học bên Mỹ, nó thích đi lung

tung khắp nơi trên thế giới, giờ lại mọc ra cái cậu Đường Phong đó càng làm nó không thích ở nhà.”

“Đó đều là những việc chúng tôi phải làm, chúng tôi cũng phải cảm ơn ông đã cho chúng tôi mượn kệ tranh ngọc!” - Triệu Vĩnh nói.

Lương Dũng Tuyên bật cười: “Cái thứ đó tặng các cậu luôn, tôi cũng không quan tâm.”

“Tại sao?”

“Bởi đó là thứ rước họa vào thân, để ở chỗ tôi làm đêm tôi mất cả ngủ.”

“Ồ! Đến nỗi thế sao? Hình như ông đã biết chuyện gì đó?”

Lương Dũng Tuyên nghiêm mặt lại: “Cái này rành rành ra đây, cha tôi chết trên cái

kệ tranh ngọc đỏ. Ngoài ra, các cậu cũng đừng cho rằng cái gì tôi cũng không biết, tuy Lương Viện chẳng kể gì mấy với tôi, nhưng tôi cũng nghe ngóng thấy chuyện đi vừa rồi không phải các cậu thập tử nhất sinh sao?”

“Ông còn biết những gì?”

“Nói thẳng ra nhé, tôi biết đám người đó kiên quyết không tha, không chỉ vì muốn đoạt được kệ tranh ngọc, mà còn vì bí mật đằng sau kệ tranh ngọc đó. Tôi nói có đúng không?”

Triệu Vĩnh ngạc nhiên, nhưng nghĩ đến Lương Viện thì việc Lương Dũng Tuyên biết những điều này cũng không có gì lạ, ông ấy còn biết những gì? Triệu Vĩnh lại tiếp tục hỏi: “Ông còn biết những gì?”

Theo tôi, tốt nhất là nói hết ra còn hơn.”

“Về cơ bản thì hiện giờ tôi chỉ biết ngân ấy, có khi còn không biết nhiều bằng Lương Viện”

“Chỉ biết có ngân ấy, lẽ nào ông không hứng thú với bí mật đằng sau kệ tranh ngọc sao?”

“Không, tôi không muốn biết, tôi cũng hy vọng Lương Viện không biết những thứ đó. Hiện giờ chúng tôi đang sống rất tốt, tại sao lại phải đụng đến những điều thị phi đó?”

“Nhưng ông không muốn báo thù cho cha ông sao? Điều này không giống với phong cách của ông trên thương trường.”

- Triệu Vĩnh gạn hỏi.

Lương Dũng Tuyên trầm ngâm hồi lâu rồi

nói:

“Hiện giờ tôi mới hiểu ra, chỉ vì muốn bóc gỡ bí mật đằng sau kế tranh ngọc nên cha tôi mới bị hại, tôi còn biết chuyện cha tôi năm đó tham gia đội thám hiểm Trung - Liên. Báo thù thì đương nhiên là muốn, nhưng đám người đó đến các cậu cũng không tóm được thì tôi biết làm thế nào? Tóm lại gốc rễ gia đình tôi thế nào, năng lực của gia đình tôi thế nào các cậu rõ, trong lòng tôi còn rõ hơn. Lấy trứng chọi đá tôi sẽ không làm đâu, điều này mới phù hợp với tính cách của tôi.”

“Ông quả là một thương nhân tinh tường!” - Giọng điệu Triệu Vĩnh ôn hòa hơn một chút, “Được rồi, chúng ta không nói đến kế tranh ngọc nữa, tôi còn vài

câu hỏi muốn thỉnh giáo ông, chủ yếu là hỏi ông về mấy người.”

“Xin cứ hỏi!”

“Ông có quen biết Tề Ninh không?”

Lương Dũng Tuyên ngẫm nghĩ một lúc, nói:

“Không quen, nhưng hình như đã từng nghe thấy cái tên này ở đâu đó.”

“Ông có quen Vương Khải không?”

“Không quen, chưa từng nghe thấy người này.”

“Vậy ông có quen một người Nga tên là Tymoshenko không?”

“Công ty chúng tôi có chi nhánh ở Nga, nhưng ở đó đều do nhân viên làm, tôi rất ít khi giao lưu với người Nga, càng

không quen cái người Tymo... gì gì đó.”

“Makarov thì sao? Cũng là một người Nga?” Lương Dũng Tuyên lắc lắc đầu, Triệu Vĩnh vội vàng bổ sung thêm: “Cha ông quen người này.”

“Cha tôi? Những người cha tôi quen không đồng nghĩa với việc tôi cũng quen!”

“Vậy giáo sư La Trung Bình thì sao? Cha ông và ông ấy hình như rất thân nhau!”

“Ừm, giáo sư La là bạn cũ của cha tôi. Nhưng tôi không thân với ông, chỉ mới gặp có một lần mà thôi.” Nói tới đây, Triệu Vĩnh đã tắt ngóm hy vọng có thể hỏi ra manh mối giá trị nào từ Lương Dũng Tuyên, anh khẽ thở dài, rút cuộc hỏi thêm một câu hỏi cuối cùng.

“VẬY ông đã từng nghe thấy một người Mỹ gốc Hoa tên là Stephen chưa?” - Triệu Vĩnh lại hỏi thêm câu hỏi này.

“Anh ta họ Mã phải không?” - Lương Dũng Tuyên đột nhiên hỏi lại.

Mắt Triệu Vĩnh bỗng sáng lên, anh nói: “Đúng, anh ta họ Mã.”

Lương Dũng Tuyên đổ người tựa vào ghế, mắt không nhìn Triệu Vĩnh, hình như đang nhìn lên trần nhà, ông thở dài: “Cái gã này, hiện giờ tôi đang nghi ngờ người giết hại cha tôi chính là hắn, nhưng không chắc chắn.”

“Ồ! Xem ra ông cũng không đợi sông, cũng đã điều tra hung thủ giết hại cha mình!”

“Cũng không hẳn là điều tra, tôi và cha từ trước đến nay đều là công dân tuân thủ pháp luật, trước đây tôi vốn không hề quen biết cái gã Stephen đó. Nhưng cha tôi đã từng nghe người khác nhắc đến Stephen, họ nói rằng chẳng hiểu cái gã này tài giỏi thế nào mà trong tay có một đồng người, chuyên buôn lậu văn vật và tác phẩm nghệ thuật quý bị ăn cắp... Rất nhiều thứ đều từ tay hắn mà ra, nhưng cha tôi chỉ là nghe kể và không hề giao lưu với hắn. Sau khi cha tôi vì kế tranh ngọc đó mà xảy ra chuyện, tôi vốn không hề nghi ngờ Stephen, nếu không thì lúc đó tôi đã nhắc nhở các cậu. Thế nhưng sau đó Đường Phong và Lương Viện bị tập kích, vệ sỹ Hoàng Đại Hồ của tôi bị

người ta bắn chết, nên tôi không thể không âm thầm điều tra, kết luận có được chỉ hướng về cái gã tên là Stephen đó. Tôi đã báo với cảnh sát Hồng Kông về kết luận của mình, nhưng không có tiến triển.

Cảnh sát nói rằng bọn người này sau đó không hoạt động tại Hồng Kông nữa; họ nghi ngờ bọn chúng đã bị tấn công mạnh nên rất có khả năng đã rút lui rồi. Chỉ có vậy thôi, còn về Stephen tôi chỉ biết có vậy.”

Triệu Vĩnh không ngờ Lương Dũng Tuyên lại biết tương đối nhiều về Stephen như vậy, anh gật gù: “Những gì ông nói về cơ bản đều khớp với tình hình mà chúng tôi nắm được. Nhưng gã Stephen đó không

phải do bị tấn công tại Hồng Kông mà bắt vô âm tín, bởi chúng luôn là kẻ thù lớn nhất của chúng tôi.”

“Ồ, vậy... vậy thì kỳ lạ thật, tên Stephen đó sao lại mạnh đến vậy nhỉ? Theo lẽ thường thì với thực lực của hắn, đừng nói đến gây sự với các cậu, mà chỉ với tôi thôi hắn cũng phải cân nhắc. Sau khi tôi bắt đầu nghi ngờ tên Stephen đó thì không biết thế nào mà lần. Lương gia chúng tôi và bọn chúng gần đây không thù oán, trước đây cũng không hận thù, lại chưa từng quen biết nhau, tại sao hắn lại trở thành kẻ thù của chúng tôi? Lẽ nào là bởi vì kệ tranh ngọc đó? Hình như không đến mức thế đâu!” “Stephen không đến mức gây hấn với Lương gia các ông,

nhưng bàn tay phía sau hẳn lại không sợ Lương gia đầu.”

“Hả... ý cậu là Stephen không phải là chủ mưu?” - Lương Dũng Tuyên đẩy vẻ kinh ngạc.

Triệu Vĩnh khẽ gật đầu, nói tiếp: “về cái chết của Lương lão tiên sinh cũng không chỉ vì mối kệt tranh ngọc, mà là bởi vì ông đã biết quá nhiều. ít nhất ông cũng là người may mắn sống sót của đội thám hiểm Liên - Trung năm đó, hơn nữa, ông còn nghiên cứu kệt tranh ngọc một thời gian dài.”

Lương Dũng Tuyên tỏ ra dăm chiêu, gật gù: “Tôi hiểu rồi, đằng sau Stephen còn có kẻ quan trọng hơn, bởi vậy bọn chúng mới mạnh đến vậy. Nhưng phía sau

Stephen là ai?”

“Đây cũng là điều mà chúng tôi muốn biết, nếu ông lại nhớ ra điều gì đó thì có thể trực tiếp liên lạc với chúng tôi. Hãy nhớ đừng tìm cảnh sát Hồng Kông hoặc người khác, cũng đừng tự mình điều tra.”

“Được, tôi hiểu rồi!”

Triệu Vĩnh gần như đã hỏi hết những câu hỏi mà Hàn Giang giao phó, anh nhìn đồng hồ rồi đứng dậy nói: “Hôm nay mất không ít thời gian của ông, mong lượng thứ, cảm ơn sự hợp tác của ông.”

“Việc này nên làm. cũng hy vọng, các cậu sớm bắt được hung thủ giết hại cha tôi!” - Lương Dũng Tuyên cũng đứng dậy, bắt tay Triệu Vĩnh. Lúc này, Triệu Vĩnh giống như nhớ ra điều gì đó, lại nói

với Lương Dũng Tuyên: “Đúng rồi, có một việc xem chút nữa là quên mất, trước khi đến, Dường Phong đặc biệt dặn tôi hỏi mượn ông một thứ.”

“Ồ, tiểu tử đó hỏi mượn tôi gì vậy?”

“Cậu ấy nói lần trước đến đây có thấy một cuốn sách, một cuốn sách cũ, là ‘Tứ bình ám sự’ của Robert Hans Van Gulik.”

“Sao. cậu ấy hứng thú với cuốn sách đó ư? Đây là cuốn sách mà trước đây cha tôi từng đọc, nếu cậu ấy thích thì cậu mang về cho cậu ấy.” - Nói xong, Lương Dũng Tuyên bước tới trước giá sách, lấy cuốn “Tứ bình ám sự” trên đó xuống, đưa cho Triệu Vĩnh. Triệu Vĩnh đón lấy, lật giở vài trang rồi gập sách lại, nói:

“Đúng, chính là cuốn này.”

Nói xong, Triệu Vĩnh liền cáo từ ra về.

...

4

“Tôi đâu có bảo cậu mượn Lương Dững Tuyên sách gì đâu!” - Đường Phong xem xong đoạn hình ảnh hét lên với Triệu Vĩnh.

"Là tôi bảo cậu ấy mượn Lương Dững Tuyên đấy!" - Hàn Giang trả lời thay Triệu Vĩnh.

“Tại sao?”

“Lần trước không phải cậu rất tò mò về cuốn sách đó sao? Tôi giúp cậu mượn đấy!" - Hàn Giang nói xong nhìn Triệu Vĩnh, Triệu Vĩnh liền vội vàng lấy cuốn

sách "Tứ bình ám sự" đã ngả vàng đỏ ra.

Đường Phong đón lấy cuốn sách, lật lật, nói: "“Cuốn sách này sao vậy?”

“Cái này thì phải hỏi cậu, lúc đó cậu từ Hồng Kông về đã nói với tôi rằng, trong phòng sách của Lương gia không có cuốn tiểu thuyết nào khác, chỉ có cuốn: ‘Tứ bình ám sự’ của Robert Hans Van Gulik này, lúc đó cậu còn cảm thấy kỳ lạ.” - Hàn Giang nói.

“Nhìn từ thời gian cuốn sách này xuất bản và độ cũ kỹ của nó đã cho thấy, chắc là Lương Vân Kiệt trước đây đã từng thường xuyên đọc nó. Ban này Lương Dũng Tuyên cũng nói là cha ông ấy đọc, điều này có chút kỳ lạ. Nhuns hiện giờ cũng dễ hiểu, tứ bình sơn? Tứ bình

phiên? Cuốn sách này cho thấy Lương Vân Kiệt đã biết từ lâu rằng kê tranh ngọc có bốn bức, ngoài ra thực sự không thấy có ý gì khác.”

Hàn Giang nhìn trang giấy vàng ố trước mặt, lắc đầu, nói: "Quả thật không nhìn ra điều gì, có lẽ là do tôi đa nghi quá!"

“Anh vẫn nghi ngờ Lương gia có vấn đề?” - Đường Phong hỏi.

Hàn Giang gập cuốn “Tứ bình ám sự” lại, thở dài: “Lương gia đương nhiên là đối tượng nghi ngờ của tôi, bởi dù sao họ cũng rất hứng thú với kê tranh ngọc, Lương Vân Kiệt còn vì nó mà chết. Tôi đồng ý cho Lương Viện gia nhập với chúng ta cũng là để thử thăm dò Lương Dũng Tuyên. Nếu Lương Viện và Lương

Dũng Tuyên có hành vi gì mờ ám thì cũng không thể lọt qua được mắt tôi đâu. Nhưng từ đó cho đến ngày hôm nay, ngoài những gì mà Lương Viện kể cho cha cô ban nãy ra, thì tôi cũng không phát hiện ra Lương Viện và Lương Dũng Tuyên có hành vi nào khác thường.”

Hàn Giang nói tới đây, Triệu Vĩnh lại bổ sung thêm:

“Ngoài ra, tôi cũng luôn điều tra Lương Dũng Tuyên. Lần này đến Hồng Kông, tôi cũng không đợi suông cả tuần giờ, mà đã điều tra tường tận về Lương Dũng Tuyên và tập đoàn Tân Sinh. Tập đoàn Tân Sinh được thành lập từ năm 1979, ngay từ ban đầu là kinh doanh thương mại quốc tế, sau đó lại lấn sang bất động sản,

mặt bằng kinh doanh và các hạng mục khác, nhưng phát triển đến ngày hôm nay, thì thương mại quốc tế và bất động sản vẫn là hai ngành nghề kinh doanh chính của tập đoàn Tân Sinh.

Từ báo cáo tài chính của tập đoàn Tân Sinh và của những công ty con đã cho thấy, tiền mặt lưu thông dồi dào, các hạng mục đều phát triển bình thường, về cơ bản là vận hành tốt. Còn nữa, tôi còn điều tra mối hệ giữa tập đoàn Tân Sinh và xã hội đen Hồng Kông, không thấy họ có bất cứ dính líu gì tới xã hội đen..”

Hàn Giang đột nhiên ngắt lời Triệu Vĩnh: “Như vậy cũng có nghĩa là Lương gia không thể là bàn tay hắc ám phía đằng sau. Thứ nhất, về tình về lý đều không

phù hợp, Lương Văn Kiệt bị giết chết, Lương Viện cùng chúng ta trải qua bao sóng gió nguy hiểm, tất cả những điều này không thể do Lương Dũng Tuyên làm được? Dĩ nhiên, từ trước đến nay tôi đều không tin tình lý gì cả; trước đây, tôi đã từng gặp những tên tội phạm tội ác tày trời, chúng gây nên những vụ án thường đều không phù hợp với tình lý gì cả. Bởi vậy tôi đã để Triệu Vĩnh điều tra tường tận Lương Dũng Tuyên, điều này chứng thực cho điều thứ hai. Lương gia không có thể lực đó, cũng không liên quan gì tới xã hội đen hay tổ chức tội phạm. Tôi tin vào điều thứ hai hơn, thực lực quyết định Lương Dũng Tuyên không thể làm được những việc đó, ông ta không thể là

bàn tay hắc ám phía sau.”

“Giờ thì anh đã tin Lương gia vô tội rồi chứ? Lương gia là người bị hại chứ không phải bàn tay hắc ám phía sau nào đó” - Đường Phong nói.

“Vậy cậu nói xem bàn tay hắc ám phía sau đó là ai?” “Cái này thì phải hỏi Stephen rồi. Chỉ cần tóm được hắn thì chúng ta sẽ biết được đó là ai?”

“Phí lời! Cái này thì tôi cũng biết!”

“Còn nữa, phía Yelena bên đó, KGB chắc chắn vẫn còn vấn đề, vẫn còn tình hình mà chúng ta không biết.” - Đường Phong suy đoán.

“Yelena...” - Hàn Giang lẩm bẩm gọi tên Yelena, “Mong rằng phía Yelena bên đó có tiến triển.”

Chiều hôm sau, khi trời sắp tối, Đường Phong và Hàn Giang ngồi trong văn phòng phân tích ngọn nguồn đầu đuôi toàn bộ sự tình. Đúng lúc hai người đang chìm trong tư duy rồi bời thì điện thoại của Hàn Giang đột ngột đổ chuông, tiếng điện thoại dồn dập đã cắt ngang dòng suy nghĩ của họ. Hàn Giang nghe điện thoại, bên kia vọng lại giọng của giáo sư Trần Tử Kiến: “Hiện giờ các cậu có thể đến đây một lúc không?”

“Bây giờ sao?” - Hàn Giang nhìn ra bầu trời bên ngoài vừa mới sẫm tối lại còn đang có tuyết rơi. Trong lòng nghĩ Trần Tử Kiến giờ này tìm mình chắc chắn là đã có phát hiện gì quan trọng, vậy là,

Hàn Giang lập tức nói với Trần Tử Kiến: “Được, chúng tôi đến đó ngay đây, hiện giờ thầy đang ở đâu?”

“Các cậu đến phòng thí nghiệm của tôi đi, cậu biết chỗ đó đấy, trước đây cậu đã từng đến rồi.”

“Được, tôi biết rồi, một tiếng sau gặp lại!”

Hàn Giang ngắt máy, nhìn Đường Phong: “Sao nào, đi cùng tôi chứ? Chỗ giáo sư Trần chắc chắn là có tiền triển”

“Chỗ ông ấy thì có tiền triển gì chứ? Một đồng xương thôi mà!” - Đường Phong vốn không hy vọng gì bên chỗ giáo sư Trần.

“Đi rồi sẽ biết!” - Hàn Giang nói xong, cầm áo khoác bước ra khỏi văn phòng.

Đường Phong tuy lắc đầu, nhưng cũng đành phải vội vàng theo sau.

Trên đường toàn là những người bước đi vội vã để kịp về nhà sau giờ làm. Đường Phong và Hàn Giang lái xe từ ngoại ô vào thành phố. Đáng lẽ chỉ cần nửa tiếng đồng hồ là tới nơi, nhưng do xe đi lúc nhanh lúc chậm, nên khi hai người tới được phòng thực nghiệm của Trần Tử Kiến thì cũng muộn mất 20 phút so với giờ hẹn, bên ngoài trời đã tối mịt.

Gần kỳ nghỉ, lại vào đúng giờ này nên cả khu giảng đường không thấy lấy một bóng người, chỉ có một ô cửa sổ trên tầng 12 là vẫn sáng đèn, Hàn Giang nhận ra đó chính là phòng thí nghiệm của giáo sư Trần. Đường Phong và Hàn Giang vội

vàng lên tầng 12, từng ngọn đèn trong hành lang bật sáng theo tiếng bước chân dồn dập của hai người. Đây là tòa nhà xây đã lâu, đã có hơn 20 năm lịch sử, tuy cũng vài lần được sửa chữa nhưng vôi tường vẫn bong tróc khắp nơi. Ánh đèn đỏ soi lên những bức tường loang lổ, bóng Đường Phong và Hàn Giang chiếu lên trên tường vừa dài vừa mảnh.

Chẳng mấy chốc hai người đã tìm thấy phòng thí nghiệm sáng đèn đỏ, cửa phòng không khóa, khép hờ. Hàn Giang gõ gõ cửa, bên trong không chút động tĩnh. Anh lại gõ cửa lần nữa, nhưng bên trong vẫn không động tĩnh. Hàn Giang giật thót tim, lẽ nào giáo sư Trần không có đây? Hay là...

Trong lúc Hàn Giang đang nghĩ ngợi lung tung thì Đường Phong đã lấy tay đẩy cửa phòng thí nghiệm.

Trong phòng sáng đèn, im phăng phắc. Đường Phong bước vào phòng, thì mới phát hiện ra giáo sư Trần Tử Kiến đang chau mày, một mình ngồi thần thờ trên ghế, trên kệ trước mặt ông là dãy kính hiển vi và các loại bình thủy tinh đủ hình đủ dạng, và cả những dụng cụ thí nghiệm mà Đường Phong không biết tên. Đường Phong và Hàn Giang tiến lại gần giáo sư Trần, lúc đó ông mới chú ý đến sự có mặt của hai người, nên có chút giật mình nhìn Đường Phong và Hàn Giang.

Hàn Giang thấy Trần Tử Kiến không có chuyện gì liền vội vàng nói: “Xin lỗi,

chúng tôi đến muộn.”

“Ồ!” - Trần Tử Kiến hình như mới nhớ ra chuyện này, vội vàng đứng lên. Ông nhìn Hàn Giang trước mặt, rồi lại nhìn Đường Phong, cặp lông mày vừa mới giãn ra giờ lại chau lại: “Là thế này, hôm qua sau khi các cậu về, tôi đã nghiên cứu mãi bộ hài cốt phụ nữ mà các cậu mang tới, và có một phát hiện vô cùng quan trọng, thậm chí có thể nói là phát hiện đáng kinh ngạc, bởi vậy mới gọi các cậu đến đây.”

“Phát hiện đáng kinh ngạc? Rốt cuộc là gì vậy?” - Đường Phong và Hàn Giang đều phấn khởi hẳn lên.

Nhưng giáo sư Trần lại không vội nói ra ngay phát hiện đáng kinh ngạc của mình,

mà chậm rãi nói với Đường Phong:

“Trước khi tôi nói ra phát hiện này, tôi còn vài câu hỏi muốn thỉnh giáo cậu.”

“Thỉnh giáo tôi?” - Đường Phong có phần ngạc nhiên.

“Đúng vậy, cậu có thể kể cho tôi biết về lai lịch của bộ hài cốt này không? Từ trước tới giờ các cậu chưa hề nói với tôi về lai lịch của nó.”

“Việc này...” - Đường Phong hơi ngập ngừng. Anh nhìn Hàn Giang, Hàn Giang khẽ gật đầu với anh, lúc này Đường Phong mới nói: “Được thôi! Tôi sẽ kể, bộ hài cốt này được nhà thám hiểm Kozlov người Nga phát hiện trong một ngọn tháp tại Hắc Thủy Thành vào năm 1909. Lúc ông khai quật ra thì bộ xương

này ở trong một pho tượng phật rất đẹp, trong buro kiện gửi thầy chắc là vẫn còn một phần đất đá của pho tượng phật đó sót lại phải không?”

“Đúng vậy, có các mảnh đất đá, hơi giống hình mặt người.”

“Đó chính là phần đầu pho tượng. Sau này, pho tượng phật được Kozlov đưa về Saint Petersburg. Rồi khi chuyên gia người Nga nghiên cứu bộ hài cốt trong pho tượng này, cũng đã rút ra kết luận giống hệt như lần trước thầy nói. Nhưng bộ hài cốt này đã bị thất lạc trong thế chiến thứ hai, chính xác mà nói là tạm thời mất tích. Sau đó, có người đã phát hiện ra đầu pho tượng phật để trong nhà kho của cung điện Mùa Đông, vậy là từ

đó pho tượng được trưng bày tại cung điện này. Gần đây, chúng tôi vô tình bất ngờ tìm thấy một bộ hài cốt không đầu ở Saint Petersburg, còn trong đầu pho tượng lại phát hiện thấy một chiếc xương sọ nữ giới. Học giả Nga căn cứ vào một số văn vật lúc khai quật được và bộ hài cốt này, đã phán đoán, chủ nhân của bộ hài cốt trong pho tượng Phật chắc là hoàng hậu của hoàng đế Nguyên Hạo sáng lập nên vương triều Tây Hạ - Một Tạng Thị.”

“Hài cốt của hoàng hậu?”

“Ừm, hài cốt của hoàng hậu Một Tạng. Văn vật khai quật được và xét nghiệm của hài cốt này đều cho thấy đây đích thị là hài cốt của hoàng hậu Một Tạng”

“Vậy thì..” - giáo sư Trần ngập ngừng, rồi bỗng nhiên, ông ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn thẳng Đường Phong, hỏi: “Vậy thì các cậu chắc chắn rằng xương sọ của người phụ nữ này và bộ hài cốt là của một người sao?”

“Hả... thầy nói vậy nghĩa là sao?” - Đường Phong hoàn toàn không hiểu Trần Tử Kiến hỏi như vậy là ý gì nên bỗng ngó người ra.

6

Giáo sư Trần thấy Đường Phong không hiểu lại bổ sung thêm: “Ví dụ như xương sọ của bộ hài cốt mà Kozlov trước đây phát hiện, đã bị đổi thành xương sọ của một người khác, hoặc là phần xương của cơ thể bị tráo thành một bộ xương của

người khác, có khả năng vậy không? Vì dù sao trước đó cậu cũng vừa nói rằng bộ hài cốt này đã từng bị thất lạc trong thế chiến thứ hai.”

“Sao cơ? Sao... sao lại như vậy được?!”

- Đường Phong kinh ngạc, Hàn Giang cũng vô cùng ngạc nhiên.

“Là thế này nhé, đêm qua, một mình tôi ở đây tiếp tục khám nghiệm bộ hài cốt này, kết quả, tôi đã có được một kết luận mà chính bản thân tôi cũng không thể ngờ tới. Phần thân của bộ hài cốt này đúng như những gì hôm qua tôi nói với các bạn, khoảng độ trên dưới 40 tuổi, còn chiếc xương sọ này tuổi tác khám nghiệm ra lại chỉ khoảng trên dưới 30 tuổi, chênh lệch từ 8 đến 10 tuổi. Lúc đó tôi

cảm thấy rất kỳ lạ, nghĩ mãi cũng không hiểu, sau đó xảy ra một chuyện còn kỳ lạ hơn, tôi ngấm nghĩ rồi ngủ thiếp đi, trong giấc ngủ tôi đã nằm mơ.”

“Mơ?”

“Có lẽ đó không phải là mơ, hoặc có thể nói rằng chưa đến nỗi là mơ. Trong lúc mơ mơ màng màng thì tôi nghe thấy một giọng nói, một giọng phụ nữ gọi bên tai tôi, giọng nói đó lúc xa lúc gần, lúc ẩn lúc hiện, nhưng tôi vẫn nghe rõ giọng nói đó.”

“Giọng nói đó nói gì vậy?” - Đường Phong vội hỏi.

“Giọng nói đó không ngừng gào thét bên tai tôi: đừng đặt đầu của tôi lên cơ thể người phụ nữ đó, đừng đặt đầu của tôi

lên cơ thể người phụ nữ đó..- Người luôn nghiêm túc như giáo sư Trần Tử Kiến, đã miêu tả lại câu nói mà ông nghe được hết sức sinh động.

“Đừng đặt đầu của tôi lên cơ thể người phụ nữ đó? Nghĩa là gì?” - Đường Phong chau mày.

“Có lẽ đó chỉ là ảo giác của tôi, từ trước tới nay tôi rất hiếm khi nằm mơ.”

“Tôi thấy cũng giống, có thể hôm qua thầy bận bịu cả ngày nên quá mệt, lại xét nghiệm thấy xương sọ và hải cốt không phải của một người nên đã mơ thấy có người phụ nữ nói vậy với mình.” - Hàn Giang nói.

“Nhưng tôi chắc chắn đã nghe thấy câu nói đó, sau đó thì tôi đã tỉnh dậy, tôi vội

vàng chạy tới phòng thí nghiệm bên cạnh xem sao, bộ hài cốt đó đã được tôi xếp thành hình người đang nằm trên bàn.

Đúng lúc tôi đang thần thờ nhìn nó thì lại nghe thấy giọng nói đó, chắc chắn lúc đó tôi không ngủ, nếu nói là ảo giác thì vô lý, vì sức khỏe tôi từ trước đến nay rất tốt. Giọng nói đó văng vẳng không dứt, cứ bám riết lấy tôi mãi, cuối cùng không còn cách nào khác, tôi đành phải chuyển bộ hài cốt đó sang bên cạnh, kể ra cũng kì lạ, giọng nói đó cũng biến mất luôn.”

“Sao... sao nghe giống ‘Liêu trai chí dị’ vậy?” - Đường Phong lẩm bẩm.

“Tôi không phải là người biết bịa chuyện, các cậu lại đây xem!” - Nói xong, Trần Tử Kiến dẫn Đường Phong và

Hàn Giang đến phòng thí nghiệm bên cạnh. Chính giữa phòng đặt một chiếc bàn to màu xanh đậm. Không, có lẽ là màu đen, tím lại, dưới ánh đèn trong phòng quả thực không nhìn rõ chiếc bàn đó màu gì. Trên mặt bàn rộng rãi, đúng như giáo sư Trần nói, bộ hài cốt được xếp thành hình người, chỉ có điều xương sọ đã được chuyển đến một chiếc bàn nhỏ bên cạnh.

“Đấy, trông thấy rồi chứ!” - Trần Tử Kiến chỉ chỉ bộ xương trên bàn.

“Hôm nay thầy đã nghe thấy giọng nói đó chưa?” - Đường Phong hỏi.

“Hôm nay tôi lại tiếp tục nghiên cứu bộ hài cốt này, cũng đã đặt xương sọ lên phía trên bộ xương chụp ảnh, trắc

nghiệm, quan sát, nhưng không nghe thấy giọng nói đó nữa. Nhưng tôi vẫn hơi lo lắng, lúc không cần đến, tôi vẫn đặt xương sọ sang một bên.”

“Vậy ảnh đâu?” - Hàn Giang đột nhiên hỏi.

Giáo sư Trần lấy vài tấm ảnh trong ngăn kéo ra, đưa cho Hàn Giang, nói: “Hôm nay trợ lý của tôi vừa mới rửa đây.”

Đường Phong và Hàn Giang xem mấy tấm ảnh, chẳng có gì khác thường. Hàn Giang chau mày, hỏi lại giáo sư Trần: “Xương sọ và xương người ghép lại rất khớp nhau, với kinh nghiệm nhiều năm làm trinh thám của tôi cho thấy thì rất giống là của một người mà!”

“Tôi không phủ nhận kinh nghiệm trinh

sát của cậu, nhưng khoa học là khoa học. Bộ hài cốt này xem ra rất khớp nhau, niên đại thuộc những năm giữa của thế kỷ XI, nhân chủng Tây Tạng - Aryan - Mông cổ, niên đại và nhân chủng đều khớp nhau, không nghiên cứu cẩn thận thì không thể biết được chúng là xương của hai người khác nhau đâu!” - Giáo sư Trần khặ́ng địṇh.

“Nhưng sao lại như vậy được? Ai lại đi tìm hài cốt của hai người cách đây cả nghìn năm trước rồi ghép lại với nhau nhi? Huống hồ bộ hài cốt này gần cả thế kỷ đều được bảo tồn tại Nga!” – Đường Phong cảm thấy bức bối trong lòng, đầu óc rối tinh cả lên.

“Cái này thì không thuộc phạm vi công

việc của tôi rồi. Kết quả xét nghiệm cụ thể vài ngày nữa tôi sẽ chuyển cho các cậu, nhưng tôi có thể chắc chắn xương sọ này và bộ hài cốt thuộc những năm giữa thế kỷ XI và là của hai người phụ nữ phương Đông khác nhau.”

“Lẽ nào trong đó không có phần nào do người cận đại làm giả sao?” - Hàn Giang cả gan suy đoán.

Giáo sư Trần nhìn Hàn Giang một cái, trong ánh mắt hình như có cả chút khinh khỉnh: “Suy nghĩ này của cậu tôi cũng đã nghĩ tới, đồng thời cũng đã kiểm nghiệm. Đêm qua tôi đã phát hiện ra vấn đề của bộ xương này, nhưng tại sao giờ mới gọi các cậu đến? Cả ngày nay tôi đã cùng trợ lý của mình nghiên cứu bộ xương, để sau

khi tôi có kết luận chắc chắn mới gọi các cậu đến. Hiện giờ tôi có thể xác nhận một trăm phần trăm rằng, xương sọ và bộ hài cốt này thuộc về hai người phụ nữ khác nhau sống giữa thế kỷ XI, và không tồn tại bất cứ nghi vấn nào.”

Hàn Giang hiểu rằng trên phương diện học thuật nghiêm túc, nếu không có kết luận chính xác, Trần Tử Kiến sẽ không bao giờ nói ra. Anh bó tay nhìn Đường Phong, không biết phải đón nhận hiện thực này thế nào.

Đường Phong lại thần thờ nhìn bộ hài cốt trên bàn, giống như đang chìm trong suy tư.

7

Sau khi dặn dò giáo sư Trần Tử Kiến

phục chế khuôn mặt của xương sọ xong, anh cùng Đường Phong cáo từ Trần Tử Kiến. Khi bước ra từ phòng thực nghiệm của Trần Tử Kiến là đúng nửa đêm, Đường Phong và Hàn Giang bước trong dãy hành lang tối đen, từng ngọn đèn vụt sáng phản chiếu bóng dáng cao gầy của hai người. Rẽ vào một chỗ ngoặt, phía cuối hành lang trước mặt là thang máy, nhưng Hàn Giang đột nhiên cảm thấy ở đây có chút bất thường. Anh ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra đèn cảm ứng ở đây đã tắt nháy. Anh ra sức giậm chân, nhưng đèn cảm ứng trên dãy hành lang vẫn không chút phản ứng.

“Kỳ lạ, tôi nhớ là lúc chúng ta đến, đèn ở đây vẫn tốt mà, sao mới có mấy tiếng

đồng hồ mà đèn cảm ứng đã hỏng hết rồi, tổ cha nhà nó, đúng là ma quỷ!” - Hàn Giang chửi rủa, rồi móc điện thoại ra soi đường.

“Có khi nguồn điện hỏng rồi!” - Đường Phong phía sau Hàn Giang từ tốn nói.

“Nguồn điện hỏng? Thế cũng đủ ma quỷ rồi!” - Hàn Giang tiếp tục tiến về phía trước. Đột nhiên, Hàn Giang phát hiện thấy Đường Phong phía sau mình sao chẳng có động tĩnh gì cả, anh quay lại nhìn thì thấy Đường Phong đang đứng trong dãy hành lang tối đen, tay cầm điện thoại, ánh sáng phát ra từ chiếc điện thoại, phản chiếu lên mặt Đường Phong. Hàn Giang thấy trên mặt Đường Phong có chút dị thường, dưới ánh sáng phản

chiều của điện thoại, khuôn mặt anh tối râm râm.

“Cậu sao vậy?” - Hàn Giang hét về phía Đường Phong.

Đường Phong không trả lời. Hàn Giang bước nhanh vài bước, đến bên cạnh Đường Phong, hỏi tiếp: “Vẫn còn nghĩ chuyện ban nãy à? Đừng nghĩ nữa, tôi nghĩ phần lớn là do Misha và Tymoshenko nhầm thôi.” “Nhầm ư? Sao lại có chuyện trùng hợp như vậy được? Trừ khi Kozlov còn mang về thêm một bộ hài cốt nữa, thậm chí còn là hai bộ hài cốt giống nhau.”

“Biết đâu lại là như vậy.”

“Nhưng trong báo cáo của Kozlov và Y Phụng Các chỉ nhắc đến người đàn bà

trong tháp, chưa từng nhắc đến người đàn bà nào khác.”

“Vậy cậu nói xem chuyện này là thể nào?”

Đường Phong bỗng cảm thấy đầu mình bắt đầu đau nhức, khó thở trong lồng ngực: “Tôi không biết, vốn tưởng rằng bộ hài cốt này không còn gì để nghi ngờ nữa, rốt cuộc lại nảy sinh vấn đề mới. Tất cả mọi việc đều quá kỳ lạ, có lẽ quả thực Kozlov còn mang về một bộ hài cốt nữa, có thể sau này Misha đã nhầm lẫn nó với một bộ hài cốt khác trong cung điện Mùa Đông, có thể là giáo sư Trần đã làm, cũng có thể là ai đó... có người..”

Đường Phong nói đến đây, bỗng dừng

lại, quay ngoắt người lại, nhìn về phía hành lang tối đen phía sau.

Hàn Giang nhìn bộ dạng này của Đường Phong, giật thót tim, cũng quay lại nhìn dãy hành lang sau lưng, nhưng anh chẳng nhìn thấy gì cả. Hàn Giang nghi ngờ hỏi Đường Phong: “Cậu đang nhìn gì vậy?”

“Ban nãy phía sau tôi có người!”

“Có người? Giờ này thì có ai?”

“Đó chính là u hồn, u hồn của hoàng hậu Một Tạng!” “Cậu đừng có hâm đi, lấy đâu ra u hồn! U hồn chính là Misha. Lẽ nào có u hồn thật, từ cung điện Mùa Đông chạy tới đây?”

“Không! Tôi cảm nhận thấy rồi, bà ấy đang ở quanh đây.”

“Nói linh tinh, tôi thấy cậu giống hệt giáo

sur Trần, lại tin là có ma, đi mau lên!”

Nói xong, Hàn Giang kéo Đường Phong tiến thẳng vào thang máy. Cửa thang máy từ từ khép lại, Hàn Giang nhìn chiếc thang máy già cỗi, kêu cọt két này mà lòng bỗng có chút lo lắng. Mong rằng nó đừng bị làm sao, trong giờ phút này mà xảy ra chuyện gì thì có mà đủ... Anh lại nhìn sang Đường Phong bên cạnh, thấy Đường Phong đang nhìn chăm chăm vào cửa thang máy, bất động, giống như bị điêm huyết vậy. “Lẽ nào thật sự có u hồn? U hồn của hoàng hậu Một Tạng?” - Hàn Giang cũng bắt đầu suy nghĩ rồi bời. May mà chiếc thang máy cũ kỹ này vẫn vận hành bình thường, nửa phút sau, Hàn Giang kéo Đường Phong bình an ra khỏi

thang máy, đến tiền sảnh tầng một. Ở đây có một phòng bảo vệ rất nhỏ, một ông lão bảo vệ đang trực ban. Hàn Giang kéo Đường Phong đi về phía cửa chính. Lúc này Đường Phong đã có vẻ tỉnh táo trở lại, nên anh giăng ra khỏi bàn tay vạm vỡ của Hàn Giang, rồi bước theo sau Hàn Giang về phía cửa.

Khi hai người đến cửa thì Hàn Giang bỗng vô tình liếc thấy ông lão trong phòng bảo vệ. Ông lão cũng chú ý đến hai người họ. Vậy là Hàn Giang bước đến chào hỏi ông. Ông lão bảo vệ hỏi Hàn Giang: “Các anh tìm giáo sư Trần?”

“Vâng, chúng tôi tìm giáo sư Trần Tử Kiến có chút việc.”

“Giờ này cũng chỉ có giáo sư Trần ở lại

đây thôi!” - Ông lão bảo vệ cảm phục nhận xét.

Nghe xong, Hàn Giang đang định ra về thì Đường Phong bỗng cất lời hỏi ông lão bảo vệ: “Xin hỏi tòa nhà này trước đây có chuyện ma quỷ gì không?”

Ngay sau khi nghe thấy Đường Phong hỏi vậy, không hiểu tại sao, sống lưng Hàn Giang bỗng lạnh toát. Ông lão bảo vệ liền thay đổi thái độ, sầm mặt nhìn chằm chằm Đường Phong. Mãi một lúc sau, ông mới chậm rãi nói: “Cậu thanh niên, đừng có nói linh tinh, tôi trông giữ tòa nhà này hơn hai mươi năm nay rồi, từ trước tới giờ chưa từng gặp ma, cũng chưa từng nghe thấy chuyện có ma.” Hàn Giang chỉ biết ngại ngùng nhìn ông lão

cười cười, vội vàng kéo Đường Phong rời khỏi tòa nhà này.

chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 21

Năm 1964 thất lạc

Rốt cuộc năm 1964 đã xảy ra chuyện gì?

Trung Quốc nổ thành công quả bom nguyên tử đầu tiên, Tổng bí thư Đảng cộng sản Liên Xô Khrushchev bị hạ bệ. Có lẽ vẫn còn gì đó mà chúng ta không biết đã xảy ra...

1

Ngay trong đêm Đường Phong và Hàn

Giang từ phòng thí nghiệm trở về, Đường Phong đã bị biết bao nhiêu câu hỏi giày vò tới suy nhược thần kinh, anh chỉ muốn nằm ngay ra giường, nhắm mắt lại, ngủ một giấc ngon lành. Nhưng đời không bao giờ như ý muốn, Đường Phong vừa nằm ra giường thì đã bị Hàn Giang gọi dậy. “Muộn thế này rồi mà còn không đi người ta ngủ à? Đừng tưởng rằng anh là sếp mà có thể cướp đoạt quyền ngủ của tôi nhé!” - Nói xong, Đường Phong lại rúc đầu xuống gối.

“Thư của Yelena đến rồi, cậu không muốn đọc sao?” - Hàn Giang ôm chiếc laptop đến hỏi.

“Những lời yêu đương của các người tôi xem làm gì!” - Đường Phong nằm yên

ưên giường, hậm hực thốt ra câu này.

“Tôi mong Yelena viết thêm cho tôi vài câu ngọt ngào mà cô ấy lại viết toàn chuyện về Misha đây này, cậu không xem thì tôi đi đây.”

Chưa kịp đợi Hàn Giang quay đầu đi, Đường Phong đã nhảy khỏi giường: “Tôi xem!” - Lúc này cảm giác buồn ngủ trong anh hình như đã biến mất hoàn toàn.

Hàn Giang mở email mà Yelena gửi từ Saint Petersburg tới, Đường Phong vừa đọc bỗng bật cười, bởi Yelena đặt cho bức thư này một cái tên nghe rất hấp dẫn “Năm 1964 thất lạc”. Đây là một bức email rất dài, còn gửi đính kèm rất nhiều file ảnh, tất cả đều liên quan tới tình hình của những lão đặc công trước đây từng

phụ trách bảo hộ Misha năm nào. Mở đầu bức thư được viết như sau:

Để hoàn thành bài tập anh giao, mấy hôm nay em phải chịu đựng sự hoảng hốt, sợ hãi và phiền não không kém gì lúc cùng anh chui xuống cống ngầm. Lúc đó còn có anh, có cha và cả những người bạn bên cạnh, còn hiện giờ chỉ còn lại mình em, dĩ nhiên vẫn còn có cả Ilyushin đáng ghét và chỗ nào cũng thấy mặt, bởi vậy em chỉ còn cách tự mình ứng phó. Đây đều là nhờ hồng phúc của anh, em bỗng cảm thấy mọi việc đang rối tung cả lên, rút cuộc là em chỉ huy anh hay là anh chỉ huy em đây? Được rồi, anh hãy đọc phần chính của bức thư đi nhé, sau khi đọc xong, em tin rằng đầu óc anh cũng sẽ rối

tung.

Yêu anh!

Yelena

Đọc đến đây, Đường Phong nhìn Hàn Giang cười: “Cái này toàn là viết cho anh, người ta là nữ đặc công có khác, viết thư tình không sướt mướt chút nào.”

“Đừng chọc tôi nữa! Đây mà là thư tình à, cậu đọc tiếp đi!” - Hàn Giang gào lên.

Đường Phong thu lại nụ cười, tập trung tinh thần, tiếp tục đọc...

Kể từ sau khi Đường Phong và Hàn Giang rời khỏi Saint Petersburg, Yelena đã tốn rất nhiều công sức mới đẹp được Ilyushin. Sau đám tang của Ivan Pavlov, rút cuộc Yelena đã có thời gian bắt đầu hoàn thành bài tập mà Hàn Giang trước

khi đi đã bố trí.

Yelena tìm lại bộ hồ sơ mà Ivan Pavlov có được, rồi bắt đầu từng bước điều tra những đặc công KGB trước đây từng phụ trách bảo vệ Misha năm nào. Tuy cô không đặt nhiều hy vọng vào cuộc điều tra này, nhưng vẫn tiến hành rất cẩn thận.

Yelena đều lưu lại họ tên tất cả những đặc công xuất hiện trong báo cáo vào máy tính của mình, sau đó bắt đầu từng bước loại trừ, đây là một công trình không hề đơn giản, tổng cộng có 46 đặc công trước sau tham gia hành động bảo vệ Misha, dĩ nhiên con số này không bao gồm những người của năm 1964.

Theo thói quen của người Nga, thì họ tên của những đặc công này để lại trên báo

cáo chỉ có họ là viết đầy đủ, còn tên và tên đệm thì đều được viết tắt bởi một chữ cái đầu tiên, điều này đã khiến cho công cuộc điều tra của Yelena thêm biết bao phiền phức. Cô không biết họ tên đầy đủ của những người này, nếu là người thân, danh nhân hay người quen thì họ tên như vậy rất dễ nhận ra, còn những người này Yelena lại chưa từng quen biết. KGB cũng đã không tồn tại từ lâu, sau nhiều năm qua đi, rất nhiều người trong số những đặc công này không biết đã đi đâu, có người đã chết, có người thì về hưu ở nhà, có người lại định cư ở nước ngoài, cũng có cả người bị nhốt trong tù.

Chỉ có một mình nên Yelena không thể

xử lý xong việc này trong thời gian ngắn được. Nhưng cô không muốn kinh động đến nhiều người, vì mọi việc đều phải tiến hành trong bí mật. Mà biết đâu bàn tay hắc ám phía sau chính là một trong số 46 người này... nên cô không thể đánh rần động cỏ. Chỉ trong trường hợp không còn cách nào khác, cô mới cầu cứu tới Ilyushin. Khi Ilyushin trông thấy Yelena, anh ta cười lạnh lùng nói: “Sao, quý cô vẫn còn việc gì phải đến hỏi tôi vậy?”

“Đúng vậy, dĩ nhiên, dù thế nào thì anh cũng là đàn anh của tôi!”

“Được rồi, tuy lí trí nói với tôi rằng không nên giúp cô, nhưng tôi vẫn không thể từ chối lời nhờ vả của cô, hãy nói cho tôi biết chuyện là thế nào trước đã.”

“Rất đơn giản, tôi chỉ đang tiến hành điều tra liệt kê, điều tra sơ bộ về những đặc công năm đó bảo vệ cho Misha, tôi nghĩ chắc là anh hiểu rõ tại sao tôi lại phải làm như vậy.”

“Hừm! Dĩ nhiên tôi hiểu, lại là gã người tình Trung Quốc của cô bảo cô làm vậy chứ sao? Anh ta nghi ngờ những bậc tiền bối của chúng ta? Chỉ có họ mới nghĩ được như vậy, đúng là suy nghĩ của người Trung Quốc! Tại sao Hàn Giang không tìm manh mối từ phía anh ta, lẽ nào anh ta cho rằng bàn tay hắc ám thực sự phía sau chính là một trong số những lão đặc công đã nửa đời vì quốc gia phục vụ?”

Ilyushin nói một tràng như vậy, Yelena

lặng lẽ nghe anh ta nói. Mãi cho tới khi Ilyushin nói xong, Yelena mới mở miệng: “Tôi nói rồi, chỉ là một bước điều tra liệt kê cơ bản thôi, anh nghĩ nhiều quá. Nếu anh đã hiểu ý của tôi rồi, vậy thì mong rằng anh hãy giữ bí mật giúp tôi, nhất định đừng để người khác biết. Này! Đây là danh sách”

Ilyushin đón lấy bản danh sách mà Yelena phô tô ra, đọc lướt qua một lượt rất nhanh. Khi con mắt nhỏ tít màu xám của Ilyushin lướt tới phía cuối danh sách, anh ta liền dừng lại, “Lại có cả ông ấy?” - Ilyushin lẩm bẩm.

“Anh nói ai? Trong đó có ai anh quen sao?” - Yelena truy hỏi.

Rõ ràng Ilyushin chắc chắn đã phát hiện

ra điều gì đó trên danh sách, nhưng anh ta lại trả lời Yelena: “Không có gì, có một người hình như tôi quen, nhưng những người trong danh sách của cô không có họ tên đầy đủ, nên tôi vẫn chưa thể khẳng định.” - Ilyushin dừng lại, lại nhìn vào danh sách lần nữa, sau đó đặt danh sách lên bàn, nở ra một nụ cười với Yelena: “Cô yên tâm! Tôi sẽ dốc hết sức làm xong việc này trong thời gian sớm nhất, dĩ nhiên, cô cũng đừng có ngại không nhé, ba ngày sau chúng ta sẽ gặp nhau ở đây.”

2

Ba ngày đó, Yelena tận dụng hết tất cả mối quan hệ của bản thân mới hỏi thăm được tung tích của hai đặc công. Cô đã

ghé thăm hai người đặc công đã về hưu từ lâu này, nhưng lại không thu hoạch được gì cả. Hai người, một người cả ngày say rượu, chẳng có việc gì làm, một người nằm trên giường bệnh thở bình oxy, đang giằng co sự sống trong tuyệt vọng với thân chết.

Ba ngày sau, Yelena đến văn phòng của Ilyushin theo lời hẹn. Ilyushin nhìn thoáng đã nhận ra sự thất vọng của Yelena, anh ta cười nói với cô: “Sao rồi? Phát hiện được gì?”

“Gần như chẳng được gì. Anh thì sao?”

“Ngược lại tôi thu hoạch được một ít, phần lớn những người trong bảng danh sách này tôi đã mò ra rồi.”

“Ồ?” - Yelena không thể tin vào điều đó,

cô sững sờ nhìn Ilyushin, “Hiệu quả làm việc của anh tăng cao lên từ lúc nào vậy?”

“Khà khà, đó là bởi vì trước đây cô coi thường tôi quá. Nói thế này nhé, trong số 46 người, hiện vẫn còn 2 người đang làm việc cho Cục an ninh Liên bang.”

“Quân hàm hiện giờ của họ là gì?” - Yelena giật mình, cô nghĩ tới cái gã “tướng quân” mà Tymoshenko từng nói.

“Quân hàm? Sao cô không hỏi chức vụ của họ, hai người này cũng không thăng chức, sắp về hưu rồi cũng chỉ là thượng tá.” - Ilyushin nói xong thở dài.

“Thượng tá!” - Yelena đang lo lắng bỗng yên tâm trở lại.

Ilyushin tiếp tục giới thiệu: “Hai người

này tôi cũng đều quen, một người trong số đó còn rất thân với tôi, vậy là tôi thông qua họ dò hỏi, nên về cơ bản đã điều tra rõ rồi. Trong số 44 người, hiện có 5 người đang nghỉ hưu ở nhà, 7 người sau khi rời khỏi KGB đã làm việc cho các công ty vệ sỹ khác nhau, 3 người hiện đang làm việc tại cơ quan chính phủ, 3 người làm kinh doanh, 4 người đang ngồi tù, 6 người hiện đang định cư tại nước ngoài, 1 người đang nằm chờ trong bệnh viện, dĩ nhiên, vẫn còn 13 người đã lên gặp thượng đế.”

Yelena nhanh chóng ghi chép lại con số mà Ilyushin thống kê được, sau khi tính nhầm một hồi liền chau mày nói: “Vẫn còn thiếu hai người?”

“Đúng vậy, bởi vì tôi không tìm thấy hồ sơ của hai người đó. Trong số những người mà tôi hỏi thăm cũng không ai quen biết hai người đó, không ai biết hai người đó hiện ở đâu, tình hình gần đây thế nào. Dĩ nhiên chủ yếu là do thời gian gấp rút, nếu cô cho tôi thêm vài ngày thì tôi đảm bảo sẽ có thể điều tra cụ thể từng người.” “Hai người nào?”

Ilyushin cúi đầu nhìn nhìn laptop của mình, đọc ra hai cái tên đó:

“N.D.Strenov và V.A.Isakov.”

Yelena ghi lại hai cái tên này, sau đó nghĩ ra điều gì đó, lại hỏi Ylyushin: “Lần trước anh nói hình như quen ai có đúng không? Đó là ai trong số hai người thượng tá đang đương chức kia?”

Ylyushin lắc đầu đáp: “Không! Không phải hai người vẫn đang đương chức đó, hai người thượng tá đó họ tên rất phổ biến, bởi vậy lúc đầu nhìn danh sách, tôi không nhận ra ngay họ trên đó. Cái người mà lần trước tôi nói là hình như quen, là người ở cuối bảng danh sách, họ tên của ông ấy hiếm thấy, bởi vậy tôi đọc một cái là nhận ra ngay, nhưng lúc đó tôi vẫn chưa thể chắc chắn, đó chính là Brainin, người từng bảo vệ Misha năm 1965 - 1966, họ tên đầy đủ của ông ấy là Andrei Grigoryevich Brainin.”

“Brainin ư? Năm 1965 - 1966? Ông Brainin này có lẽ sẽ biết về đặc công bảo vệ Misha năm 1964, đây không phải chính là người mà chúng ta cần tìm sao?”

- Yelena nghĩ tới đây, trong lòng bất giác trào lên dự cảm bất an.

Ilyushin lại nói tiếp: “Khi tôi vừa mới vào KGB, ông lão này đã là cấp trên cao nhất của tôi rồi, sau đó, ông về hưu, nghe người ta nói thì hiện giờ ông đang dưỡng lão tại một ngôi biệt thự ở ngoại ô, chỉ có vậy thôi.”

“Ồ, quân hàm của ông ấy trước khi về hưu là...”

“Là thiếu tướng. Tôi nhớ rất rõ, ông ấy thăng chức thiếu tướng sớm hơn Makarov, không bao lâu sau đó thì về hưu.”

“Tướng quân?” - Khi Yelena nghe thấy Brainin cũng là tướng quân thì bỗng chột dạ.

“Sao vậy? Ông ấy có vấn đề gì không?”

Yelena nhìn Ilyushin, trầm ngâm hồi lâu mới nói với anh ta: “Lúc Tymoshenko bỏ chạy đã từng nói rằng mình là người của ‘Tướng quân’, rồi nói chúng tôi không đấu được với ‘Tướng quân’ đâu.”

“Vì vậy mà cô mới nhạy cảm với từ ‘Tướng quân’ này. Thôi nào, theo như tôi biết thì sau khi về hưu, Brainin chưa từng rời khỏi Saint Petersburg, luôn ở trong căn biệt thự nhỏ ở ngoại ô đó, ngày ngày trồng rau, đọc sách để giết thời gian. Con gái ông ấy chủ nhật mới đến thăm ông, ngoài ra ông gần như không tiếp xúc với ai, đặc biệt là những người của KGB trước đây, điềm này rất giống với Makarov. Cộng thêm ông đã ngăn ấy

tuổi rồi, sao lại có thể là bàn tay hắc ám phía sau đó được?” - Ilyushin khịt mũi cười nhạt trước nghi vấn của Yelena.

Yelena lắc đầu: “Tôi cũng không biết. Tóm lại, tôi phải đi thăm hỏi vị lão tướng đó một lần xem sao. Thế nào, anh có hứng thú đi cùng tôi một chuyến không?”

“Cô tha cho tôi đi, cô biết không, ông Brainin này lúc còn làm sếp của tôi, chẳng coi tôi ra gì nhất đấy, bởi vậy cứ nhìn thấy ông là tôi đau đầu. Ông ấy lúc đó còn ghê gớm hơn Makarov rất nhiều, không biết bao nhiêu lần tôi bị ông ấy giáo huấn rồi. Hom nữa, cô có thể gặp được ông ấy hay không cũng chưa biết được đâu.”

“Tại sao?”

“Không phải tôi đã nói rồi đấy sao, ông ấy không gặp người của KGB, trước đây có một vài đồng nghiệp cũ và nhân viên cấp dưới đến thăm, cũng bị ông từ chối dù gặp ngay ở cửa, hướng hồ là cô. Nghe nói hiện giờ ông càng ngày càng cổ quái, tính khí càng lúc càng nóng nảy, tôi đại gì mà đi gây hấn với ông lão ghê gớm đó!”

Yelena nghe đến đây đã bước đầu phân nào hiểu về Brainin. Cô đứng dậy nói với Ilyushin: “Vậy được, để tôi tự đi xem sao. Ngoài ra, nhờ anh gửi giúp tôi tất cả những tài liệu liên quan tới lần điều tra này vào email cho tôi, nhất là tính hình gần đây của những người này,

những người ở nước ngoài thì định cư tại quốc gia nào, người vẫn còn đi làm thì làm ở đơn vị nào, người đã nghỉ hưu thì nhà ở đâu, người bị đi tù thì bị giam ở đâu, kể cả những người đã đi gặp thượng đế, tôi cũng muốn biết mộ của họ ở chỗ nào.”

“Yêu cầu của cô nhiều thật đấy, tôi sẽ cố gắng hết sức!” - Ilyushin chau mày, đứng dậy tiễn Yelena.

3

Yelena lại đợi thêm hai ngày, Ilyushin đã gửi tài liệu điều tra cụ thể tới. Sau khi nghiên cứu tỉ mỉ một lượt, Yelena đã bắt đầu từng bước loại trừ những người trong năm 1988 phía sau cùng. Trên danh sách 46 người, gạch thẳng những người

không đáng để nghi ngờ, đánh dấu hỏi lên những người cần điều tra thêm bước nữa, từng người từng người một. Yelena phát hiện ra vài quy luật, đặc công bảo vệ Misha thông thường là do hai người cùng lúc đảm nhiệm, có lúc cũng có ba người. Thời hạn mà mỗi đặc công bảo vệ Misha nhiều nhất cũng chỉ hai năm, nhưng cũng có người chỉ làm một năm, hàng năm trước khi vào xuân đều sẽ thay ít nhất một đặc công. Yelena tiếp tục xem tiếp, cuối cùng, bút trên tay cô đã dừng lại trên cái tên Brainin phụ trách bảo hộ Misha năm 1965- 1966.

Brainin là người duy nhất trong số 46 người được thăng lên chức tướng quân, và ông chính là đặc công phụ trách bảo

hộ Misha trong năm 1965 - 1966. Càng khiến Yelena ngạc nhiên ở chỗ, hai đặc công vẫn chưa có kết quả điều tra là N.D.Strenov và V.A.Isakov cũng có tên trong báo cáo của năm 1965. Trong đó, tên của V.A.Isakov không chỉ xuất hiện trong báo cáo của đầu năm 1965, mà còn xuất hiện trong cả phần lớn báo cáo của năm 1963, sau mùa xuân năm 1965 thì không thấy xuất hiện nữa. Điều này cho thấy, V.A.Isakov đã phụ trách bảo hộ Misha suốt từ năm 1963 cho đến tận đầu năm 1965, nếu có thể tìm thấy ông ấy thì sẽ làm rõ được tình hình năm 1964 bị thất lạc, nhưng ông lại... Nghĩ tới đây, Yelena đã đánh một dấu hỏi to trên hai cái tên N.D.Strenov và V.A.Isakov, sau

đó lại vẽ một vòng tròn lên cái tên Brainin.

Sự khắc nghiệt của mùa đông vẫn chưa tan biến, Yelena lái chiếc Fiat của mình cẩn thận chạy trên đường lớn phủ đầy tuyết giữa vùng nông thôn ngoại ô Saint Petersburg, cô đang lên đường đến thăm hỏi vị thiếu tướng tính khí cổ quái, ở ẩn, ít xuất hiện - Brainin.

Yelena vừa lái xe, trong đầu vừa nghĩ xem nên hỏi Brainin thế nào. Đường đi tệ hại đã làm chậm tốc độ của cô, nên phải mất tới hơn ba tiếng đồng hồ cô mới tiến vào được trong rừng. Bên bìa rừng là một vùng có các căn biệt thự đủ hình đủ dạng, và căn biệt thự nhỏ của thiếu tướng Brainin này lại nằm sâu khuất trong góc

rừng. Đường nhựa đã biến thành con đường đất lầy lội, chiếc Fiat tiếp tục khó nhọc tiến về phía trước, nửa tiếng sau, rớt cuộc trong rừng đã xuất hiện một đoạn đường lát gạch nhấp nhô.

Sau một tiếng đồng hồ đi men theo con đường lát gạch nhấp nhô này, trước mắt cô bỗng hiện lên một bãi cỏ rộng lớn, bãi cỏ ùng rùng sâu. Yelena trông thấy, ở nơi cách bãi cỏ và đoạn đường lát gạch không xa, là căn biệt thự của Brainin, đứng sừng sững cô độc.

Yelena đỗ xe trước căn biệt thự, lần sờ khẩu súng trên người, rồi cô xuống xe, ra sức hít lấy một hơi thật sâu không khí trong lành của vùng nông thôn, sau đó cẩn thận quan sát căn biệt thự trước mặt.

Đây là một căn biệt thự được xây dựng bằng những thanh gỗ tròn thường thấy ở những vùng quê của Nga, tuy kiểu dáng có chút cũ kĩ nhưng rất sạch sẽ. Vài chiếc lều to xung quanh biệt thự được chủ nhân dùng để chăm chút ột số loại rau xanh, tóm lại, mọi thứ ở đây xem ra đều rất ngăn nắp.

Trông thấy vậy, Yelena cũng không sao liên tưởng được chủ nhân ở đây và bàn tay hắc ám phía sau, đã dựng lên biết bao âm mưu đó, có liên quan gì tới nhau.

“Có ai ở nhà không?” - Yelena bước lên bậc cửa rồi gõ vào cánh cửa gỗ màu ửng được bọc bằng vỏ cây phong trắng, nhưng bên ờng không có động tĩnh gì. Yelena gọi liên vài câu nhưng sau cánh

cửa vẫn không có ai thừa. Đúng lúc Yelena đang hoài nghi thì cô bỗng cảm thấy phía sau lưng có chút khác thường, nên quay ngoắt người lại. Phía sau là một ông già tóc bạc trắng không biết đã đứng đây tự lúc nào, đang nhìn Yelena bằng ánh mắt u tối nghi hoặc.

Sự xuất hiện bất ngờ của ông già đã khiến Yelena giật bản mình. Tới khi hoàn hồn lại, cô mới quan sát ông già trước mặt, lưng ông hơi gù, nhưng đôi mắt lại nhanh nhẹn lại rất có thần, điểm này khiến Yelena nhớ tới Makarov. Nhìn tiếp, cô thấy trên tay ông già là một chiếc xẻng sắt, ông không mặc áo khoác, trên người chỉ có một chiếc áo len màu xám, cô nghĩ: “Đây chắc là lão tướng quân

Brainin rồi!” - Nghĩ tới đây, Yelena mỉm cười bước xuống bậc thềm, hỏi như những gì mà mình đã cân nhắc trên đường: “Bác có phải là thiếu tướng Pfyf Brainin không ạ?”

“Cô là ai?” - Brainin mặt mũi lầm lì hỏi.
“Bác có còn nhớ Makarov không ạ? Ivan Petrovich Makarov?”

“Makarov! Dĩ nhiên, năm đó chúng tôi đã từng làm việc với nhau, sau khi tôi về hưu nghe nói rằng ông ấy cũng lên chức thiếu tướng phải không?”

“Đúng ạ, nhưng ông đã về hưu lâu rồi. Cháu chính là con gái của Makarov, lần này là cha cháu bảo cháu tới đây thăm bác, bác có thể gọi cháu là Yelena.”

“Yelena?” - Brainin cũng đang quan sát

Yelena, “Vậy thì vào nhà đi!” - Brainin mở lời mời, nhưng vẫn không hề thấy nét tươi cười nào trên mặt ông.

4

Trong phòng đốt lò sưởi nên vô cùng ấm áp. Yelena bước vào nhà, vừa mới ngồi xuống, Brainin liền nói: “Cô gái, cô hãy nói thật đi, rốt cuộc cô là ai?”

Yelena giật bản mình: “Cháu... cháu là con gái của Makarov!”

“Khà khà, theo như tôi biết thì ông ấy chỉ có một cậu con trai, lấy đâu ra con gái? Hơn nữa, cô đừng có quên trước đây tôi làm gì, cho dù cô che giấu thế nào đi chăng nữa thì cũng không qua được mắt tôi đâu, tôi khuyên cô hãy nói thật đi.”

Yelena thấy những gì mình dày công thiết

kể để nói dối đã bị bóc mẽ, nên không thể không bái phục đôi mắt của Brainin. Cô im lặng một hồi, sau đó đưa thẻ của mình ra, giải thích: “Cháu không phải muốn nói dối bác đâu ạ. Không sai, Makarov chỉ có duy nhất một người con trai, nhưng Victor đã chết rồi, cháu là con nuôi của Makarov, cháu là thiếu tá Yelena của Cục an ninh Liên bang.”

Brainin không buồn ngó thẻ của Yelena, sắc mặt ông càng trở nên trầm trọng. “Lẽ nào cô không biết kể từ khi về hưu đến nay tôi không bao giờ gặp người của KGB?”

“Cháu biết, nhưng cháu bắt buộc phải đến tìm bác!” “Tại sao?”

“Để hỏi thăm bác về hai người.” -

Yelena vào thẳng vấn đề.

“Hai người nào?” - Brainin vẫn giữ nét mặt trầm trọng. “N.D.Strenov và V.A.Isakov.”

Lúc Brainin nghe thấy hai cái tên này, lông mày ông khẽ cử động, chút biến đổi rất nhỏ này cũng không lọt qua được mắt Yelena. “Tại sao phải hỏi thăm hai người này?” - Brainin bình tĩnh trở lại, hỏi Yelena.

“Là thế này, cháu phụ trách điều tra một vụ án, rất không may là lại liên quan tới hai người này.” - Yelena dùng kể nhất quyết không để Brainin biết được nội tình, bất luận ông có phải là bàn tay hắc ám phía sau hay không.

“Sao cơ?” - Brainin nghe Yelena nói

xong giật mình kêu lên, “Cô gái, tôi không nghe lầm chứ, N.D. Trenov và V.A. Isakov liên quan đến án?”

Yelena nhìn Brainin giật đầu.

“Ha ha!...”- Brainin bỗng nhiên bật cười, tiếng cười này khiến Yelena cảm thấy lạnh toát sống lưng cho dù cô đang ở trước lò sưởi ấm áp. Cười xong, mặt Brainin lại lâm lĩ trở lại: “Cô Yelena, lẽ nào người chết cũng có thể liên quan tới án sao?”

“Người chết? Ý bác là Strenov và Isakov đã chết rồi ư?”

Brainin không trả lời câu hỏi của Yelena mà nhìn cô hồi lâu. Bị Brainin nhìn lâu như vậy, Yelena có chút ngại ngùng, cô không biết ông già cổ quái này đang nhìn

gì. Rốt cuộc, Brainin lại cất lời: “Cô gái, đáng lẽ tôi chuẩn bị không tiếp tục câu chuyện này với cô nữa đâu, nhưng... do liên quan tới việc công nên có thể trả lời cô một vài câu hỏi. Dĩ nhiên, một phần lí do là vì Makarov, ông ấy là người tốt, ông đã từng cứu mạng tôi một lần lúc còn ở Afghanistan.”

Thấy giọng Brainin đã có vẻ dịu xuống, Yelena cũng thở phào nhẹ nhõm: “Cháu muốn tìm hiểu tình hình của N.D.Strenov và V.A.Isakov, có người nói rằng bác biết. Lẽ nào họ đều đã chết thật rồi sao?”

“V.A.Isakov chết từ lâu rồi, hơn 20 năm trước tại Afghanistan, cũng được coi là hy sinh vì việc công! Tôi không hiểu bao nhiêu năm qua đi vậy rồi thì một người

chết như ông ấy có thể liên quan gì tới án.”

“Vậy còn Strenov thì sao ạ?”

“Ông ấy à, ông ấy phạm tội tày đình, nghe nói là vẫn bị nhốt trong tù, cả đời này cũng đừng mong được ra ngoài. Cô nói xem người như ông ấy thì khác gì người chết?”

“Hả?” - Yelena không ngờ N.D.Strenov và V.A.Isakov lại một chết một tù tội, nên bất giác có chút thất vọng, nhưng cô vẫn không nản lòng, lại hỏi Brainin:

“Vậy bác có thể kể rõ cho cháu biết về hai người này không ạ?”

“Được thôi, tôi sẽ nói về hai người này. Họ tên đầy đủ của Isakov là Vasily Alekseevich Isakov. Người này rất trắng

kiện, cao gần bằng Pie Đại đế, gần hai mét. Isakov rất giỏi thi đấu cự ly gần, đừng nghĩ ông ta cao to mà cơ thể chậm chạp, ông ấy đã từng vật nhau với cả gấu đen. Nhưng ông ấy không tốt số, trong chiến tranh ở Afghanistan, mấy người chúng tôi đều đến đó nhưng cuối cùng Isakov đã không bao giờ trở về.”

“Không bao giờ trở về? Vậy thi thể của ông ấy đâu?” “Đúng, thi thể của ông ấy cũng được chuyển về rồi, nhưng như vậy thì để làm gì? Người thì đã chết rồi, Isakov đáng thương...” - Nói tới đây, Brainin hình như có chút buồn rầu.

“Bác có biết mộ của ông ấy ở đâu không?”

“Mộ của ông ấy ở nghĩa trang ngoại ô!”

“Bác có thể cung cấp một vài nhân chứng không ạ? Ý cháu là những người có thể chứng minh Isakov đã thực sự chết.”

“Sao? Cô không tin tôi sao?”

“Không, chỉ là chứng thực một chút thôi ạ, chắc bác cũng rất hiểu cách làm việc của bọn cháu rồi!”

Brainin nghe Yelena nói vậy, khẽ gật đầu, sau đó đọc ra tên vài người rồi nói: “Cô không phải nghi ngờ đâu, lúc Isakov thiệt mạng, rất nhiều người đều có thể làm chứng, người của KGB này, còn cả người của quân đội nữa. Lúc đó tiểu đội của họ đã bị du kích địa phương tấn công, cấp trên của ông ấy, những chiến hữu may mắn sống sót, và cả bác sỹ cấp cứu cho ông ấy đều có thể làm chứng.”

“Được rồi, cháu sẽ đi chứng thực, bác kể tiếp về Strenov nhé!” - Yelena chuyển chủ đề sang đối tượng còn lại.

5

“Strenov? Họ tên đầy đủ của ông ấy là Nikolay Dmiurievich Strenov, nhưng bình thường chúng tôi không gọi tên thật mà đều gọi biệt hiệu của ông ấy, bởi vậy lúc đầu cô nhắc đến ông ấy tôi cũng hơi sửng lại một lúc.”

“Biệt hiệu của ông ấy là gì?” - Yelena tò mò hỏi.

“Stechkin!”

“Sao ạ? Stechkin!” - Yelena lập tức nghĩ tới tên của một loại súng.

“Không sai! Lúc đó chúng tôi đều gọi ông ấy là Stechkin, đó là tên của một loại

súng tuyệt đỉnh. Bởi trong một trận chiến, cậu ấy đã rút ra một khẩu Stechkin lấp đầy 20 viên đạn bắn trúng 21 mục tiêu, lập nên một chiến tích huy hoàng.”

Yelena giật thót tim, đúng là một tay súng cừ khôi!

Yelena biết rằng khẩu Stechkin là một loại súng lục do nhà thiết kế súng Liên Xô nổi tiếng Stechkin sáng chế những năm đầu thập niên 50, từng được sử dụng rộng rãi trong quân đội, KGB, bộ nội vụ và các cơ quan hành pháp khác, Loại súng này có thể găm 20 viên đạn, vượt xa những loại súng dùng để tự vệ thông thường, cũng chính bởi vậy mà nó khiến cho khẩu Stechkin trở nên nặng nề, thô kệch, không tiện mang theo. Quân đội

Liên Xô những năm 70 bắt đầu từng bước loại bỏ loại súng này, đặc biệt là trong lúc thực thi nhiệm vụ, họ rất thích bắn loại súng này. Nhưng chỉ có 20 phát đạn mà lại bắn trúng 21 mục tiêu, sao lại thế được?

Brainin nhận ra sự hoài nghi của Yelena, khẽ hắng một tiếng: “Không sai, là 20 phát đạn, bắn trúng 21 mục tiêu. Nói chính xác hơn là 21 người. Có 2 mục tiêu bị đạn 9 ly của khẩu Stechkin bắn xuyên táo.”

“21 người?” – Yelena càng không hiểu, trừ khi bắn nhau trong chiến tranh, nếu không thì trong lúc bình thường sao lại có thể bắn chết 21 người cùng một lúc?”

“Đúng 21 người, 21 lính Mỹ!”

“21 lính Mỹ!” – Yelena kêu lên thất thanh.

“Đó là một lần hành động tuyệt mật, tôi là Stechkin được phái tới Việt Nam, dưới sự yểm hộ của quân đội miền Bắc Việt Nam, chúng tôi không gặp phải quân Mỹ hay quân đội miền Nam Việt Nam, nhưng trên đường rút lui, mưa to như trút nước, Stechkin đã lạc mất chúng tôi trong rừng mưa dày đặc, và trên người ông ấy không mang theo la bàn, cũng không mang theo đồ ăn nước uống, chỉ có duy nhất một khẩu Stechkin chứa đầy đạn. Kết quả ông ấy đi về hướng ngược lại, càng đi càng xa, cuối cùng bị quân Mỹ phát hiện. Hai chiếc trực thăng kéo theo một đội quân Mỹ bao vây ông ấy.

Stechkin lấy lá cây rừng yếm hộ, dùng 20 viên đạn trong khẩu Stechkin bắn chết 21 lính Mỹ, trong đó bao gồm 4 viên phi công lái trực thăng. Stechkin vốn định lái trực thăng bay về nhưng chiếc trực thăng đó lại bị hỏng, vậy là ông ấy cho nổ tung chiếc trực thăng, chỉ mang theo một chiếc la bàn và một khẩu súng ngắn M16 lục soát được trên người lính Mỹ, đi bộ bốn ngày trong rừng mưa mới đến được vùng an toàn.”

“Thật khó tin!” – Yelena lắc đầu, “Các bác chắc chắn chứ? Dù sao thì lúc đó cũng không có ai ở đây.”

“Khà khà, quân phục chiến đấu của quân Mỹ chính là bằng chứng tốt nhất. Dĩ nhiên chúng tôi không chỉ tin vào những

gì Stechkin tường thuật lại, sau đó quân Mỹ đã chứng thực có 21 lính Mỹ bị bắn chết gần một thôn xóm ở miền Nam Việt Nam, hai chiếc máy bay bị bắn nổ. Họ cho rằng đó là do quân đội miền Bắc Việt Nam làm nhưng họ không tài nào giải thích được tại sao trên người tất cả quân Mỹ bị bắn chết đều có vết thương của đạn 9 ly, đây là đường kính của nòng sung lục chứ không phải của nòng sung đột kích.”

“Đúng vậy, thường thì quân đội bắn nhau hay dùng súng đột kích, súng lục chỉ dùng phòng thân ở cự ly gần. Nói như vậy thì ông Stechkin đó quả thật rất cừ, một tay sung cừ khôi, nhưng sau đó sao ông ấy lại bị đi tù a?”

Brainin chau mày, từ từ hồi tưởng lại: “Đó là chuyện sau này. Stechkin ít tuổi hơn tôi và Isakov, bởi vậy mà đầu óc nhanh nhẹn hoạt bát hơn chúng tôi nhiều, sau đó ông ta sống khá ổn, năng lực đầy mình nhưng lại không được cất nhắc. Ông ấy rất bất bình, vậy là trong cao trào của cuộc cải cách những năm 80, ông đã đi tiên phong trong việc buôn bán tình báo. Sau khi âm mưu bị bại lộ, ông ấy đã bị KGB đuổi việc. Nhưng Stechkin chẳng vì thế mà buồn phiền chút nào, mà ngược lại còn làm ăn lớn hơn. Giai đoạn sau khi Liên Xô giải thể, mọi người đều rất mông lung, nhưng lúc đó Stechkin lại rất phong độ, không những buôn bán tình

báo mà còn cùng với một số quan chức phục viên trong quân đội buôn lậu vũ khí. Cô cũng biết rồi đấy, làm nghề đó khó mà tránh khỏi những việc xung đột lợi ích hay giết người cướp hàng, Stechkin cũng không kém phần. Lần cuối cùng tôi gặp ông ấy là ở trong ngôi biệt thự lộng lẫy của Stechkin, tôi khuyên ông ấy đừng làm những nghề đó nữa, nhưng ông ấy không nghe, ngược lại còn khuyên tôi gia nhập với họ, cuối cùng mọi người giải tán mà chẳng mấy vui vẻ. Kết quả, việc làm ăn của Stechkin càng làm càng lớn, rút cuộc sau một lần xung đột với một băng đảng xã hội đen, sào huyệt của ông ấy đã bị cảnh sát hốt ừn. Nghe nói sau đó bản tố tụng ông ấy dày hơn 200

trang, những oan hồn dưới tên ông ấy có hơn 30 người, ông ấy bị tuyên án chung thân.”

“Hiện giờ ông ấy đang bị giam ở đâu ạ?”

“Ông ấy vốn dĩ bị giam ở nhà tù dân sự, nhưng vì trong KGB ông ấy đã học được đầy rẫy kỹ năng, lại có thêm cả một số thành phần trong đảng phái của ông ta kết hợp tương trợ, nên Stechkin trước sau tổng cộng đã ba lần vượt ngục. Tuy ông ấy nhanh chóng bị bắt lại, nhưng trong tay ông ta lại thêm vài mạng người. Vậy là Bộ nội vụ thỉnh cầu Cục an ninh Liên bang tiếp nhận Stechkin.

Dù thế nào thì Stechkin cũng là do KGB huấn luyện ra, Cục an ninh Liên bang cũng hết cách, tuy không muốn nhưng

cũng đành phải tiếp nhận Stechkin. Nghe nói, sau đó Stechkin bị nhốt trong nhà tù Bonika gần hồ Onega.”

“Nhà tù Bonika? Chính là nhà tù mà KGB trước đây giam giữ những phạm nhân quan trọng?”

“Đúng vậy, chắc là cò biết nơi đó, đó chính là nhà tù Bonika đã từng khiến vô số người khiếp sợ. Những năm 30 của thế kỷ XX, theo lệnh của Beria, vận động cả ngàn nhân công xây dựng trong vòng năm năm mới hoàn thành. Tốn bao nhiêu thời gian và công sức như vậy không phải để nói rằng nhà tù đó to lớn nhường nào, hùng vĩ nhường nào, vì thực ra nhà tù Bonika không hề to, nhưng vì ở đó gần kề với Bắc cực, xung quanh đầy rẫy

những đầm lầy sát hồ Onega nên xây dựng vô cùng khó khăn. Mùa đông lạnh giá thì không thể nào thi công được, mùa hè thì đầm lầy không thể di chuyển được, mấy vạn nhân công mất hơn hai năm mới xây được một con đường đi vào trong đó. Tôi đã từng tới Bonika một lần, cảnh tượng ở đó khiến tôi cả đời cũng không thể quên được, xung quanh là hoang nguyên và đầm lầy ngút ngàn. Những phạm nhân bị nhốt trong đó đừng bao giờ nghĩ tới vượt ngục, nếu có thoát được ra ngoài thì mùa đông không bị chết cóng thì cũng chết đói, còn mùa hè thì những đầm lầy mênh mông ngút tầm mắt sẽ nuốt chửng họ một cách không thương tiếc. Cho tới tận giờ, đi vào trong đó chỉ có

một con đường duy nhất, nên từ đó đến nay chưa từng cở phạm nhân nào vượt ngục thành công từ đó ra.

“Vậy chắc Stechkin sẽ phải an phận rồi chứ?” “Ừm, kể từ đó trở đi, tôi không còn nghe được bất cứ tin tức gì về ông ấy nữa”.

“Xem ra cháu cũng phải tới Bonika một chuyến mới được.”

“Sao lại...” - Brainin có vẻ ngạc nhiên khi nghe thấy Yelena muốn tới Bonika, “Tôi không hiểu có vụ án gì mà lại liên quan tới hai người đó, một người đã chết cách đây bao năm, một người bị nhốt trong nhà tù Bonika vô cùng kiên cố.”

Yelena cười với Brainin, không trả lời. Cô ngược nhìn bầu trời bên ngoài, đã

không còn sớm nữa, cô phải trở về Saint Petersburg trước khi trời tối. Vậy là, cô hỏi câu cuối cùng: “Bác có thể nói cho cháu biết, bác với Isakov và Stechkin quen biết nhau như thế nào không?”

Brainin nghe xong câu hỏi của Yelena, lông mày lại khẽ chau lại. Yelena để ý thấy lông mày của Brainin càng nhíu lại càng chặt, cuối cùng đã chạm vào nhau, cô ra sức suy đoán tâm trạng của Brainin, ông sẽ trả lời câu hỏi này thế nào đây. Ông có thể rất dễ dàng bịa ra để đối phó, ví dụ như nói rằng quen biết khi nhận chức ở một ban ngành nào đó trong KGB, hoặc là quen biết lúc đi thực thi một nhiệm vụ nào đó, nhưng câu trả lời của Brainin lại khiến Yelena ngạc nhiên.

“Đó là bởi vì một người tên là Misha.”

“Ồ?” - Yelena giật thót tim, nhưng bên ngoài vẫn tỏ ra không có chuyện gì. Bởi vốn dĩ cô không ngờ rằng Brainin lại nhắc tới Misha, nhưng chính Brainin lại tự nhắc đến... “Misha đó là người thế nào? Hình như là tên gọi thân mật của ai đó?”

“Không, tôi không thể nói, đó cũng là một lần thực thi nhiệm vụ bí mật. Dĩ nhiên, là một nhiệm vụ bí mật rất nhàm chán, chẳng hề có đổ máu, cũng chẳng kinh hồn bạt vía, khô khốc vô vị nhưng lại rất nhẹ nhàng.”

Yelena tức tốc phán đoán từng câu nói thốt ra từ miệng Brainin, cô không nhận ra bất cứ điểm sơ hở nào:

“Nói như vậy tức là các bác quen nhau trong lúc thực thi nhiệm vụ đó?”

“Đúng vậy, sau đó lại cùng nhau thực thi vài nhiệm vụ khác, cũng đã từng làm việc cùng chỗ với nhau, bởi vậy đã dần dần trở nên thân nhau.”

Yelena vẫn không nhận ra bất cứ điểm sơ hở nào, cô thần thờ nhìn ngọn lửa đang dần lụi tàn trong lò sưởi, mãi cho tới khi Brainin ngắt quãng dòng suy tư của cô:

“Cô gái, cô có còn gì muốn hỏi không?”

“Hết... hết rồi ạ!” - Yelena định thần lại, nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi vội vàng đứng lên, cáo từ Brainin. Brainin liếc ra ngoài cửa sổ, nói: “Cô gái, giờ này e rằng không kịp về thành phố đâu.”

“Không kịp về thành phố?” - Yelena bắt

đầu cảm thấy lo lắng, nếu bị lạc trong rừng... Yelena không dám nghĩ tiếp nữa, cô nhìn nhìn Brainin, đổ dòn ánh mắt khẩn cầu về phía ông.

7

Brainin ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng đề nghị Yelena: “Tôi thấy hay là như vậy đi, đêm nay cô hãy ở lại chỗ tôi, sáng sớm mai hãy trở về thành phố.”

“Ồ đây ạ?” - Người luôn tự tin mình là gan dạ như Yelena bỗng trở nên do dự. Cô vừa nghĩ tới việc sẽ ở lại một nơi như thế này, hơn nữa lại ở cùng với ông già tính khí cổ quái trước mặt nên không khỏi lo lắng. Bất giác cô lần mò khẩu súng trên eo.

Tất cả những điều này đều không lọt

được qua mắt của Brainin, ông cười vài tiếng, nói: “Cô gái, cô là một đặc công mà lẽ nào cũng sợ sao?”

“Không... đâu ạ!” - Chính Yelena cũng nghe thấy giọng mình có chút sợ sệt.

“Đừng định dối tôi, tôi nhận thấy hết. Cô yên tâm, chỗ tôi đây rất an toàn, cô cũng càng không cần lo lắng về tôi, quân hàm của tôi cao hơn cô, tôi lấy danh dự của thiêu tướng đảm bảo với cô, thiếu tá Yelena! Kể cả có gặp phải nguy hiểm gì đi chăng nữa, không phải cô cũng mang theo súng đó sao? Chỗ tôi đây ngoài một khẩu súng săn cũ kỹ ra cũng chẳng có bất cứ vũ khí nào cả” - Brainin nhìn Yelena nói.

Yelena rụt tay về, cô cũng nhìn Brainin.

Hai người nhìn nhau hồi lâu Yelena mới nói: “Cháu đã dám một mình tới đây rồi thì cũng không sợ qua đêm ở đây. Nhưng làm phiền bác quá, thiếu tướng Brainin.” Trên mặt Brainin rớt cuộc cũng đã xuất hiện nụ cười, ông sắp xếp phòng cho Yelena, sau đó vào phòng, bắt đầu chuẩn bị bữa tối.

Sau bữa tối, Brainin thu dọn qua một chút rồi về phòng mình. Yelena không biết ông làm gì một mình trong phòng, phải chăng đối với cô thì buổi tối này cũng đủ trầy trật rồi. Ở đây không có tivi, cũng chẳng có máy tính, cũng không có ai để nói chuyện, Yelena đành phải trở về phòng mình, nằm một mình trên giường đọc tiểu thuyết. Đó là cuốn tiểu thuyết

trình thám của Mary Nina mà cô tự mang đến, Yelena vốn rất thích mang theo bên mình một cuốn tiểu thuyết để những lúc nhàm chán lấy ra đọc. Mary Nina là nhà văn mà cô rất yêu thích, cô rất ngưỡng mộ nữ thám tử Nastya dưới ngòi bút của Mary Nina, người mà chỉ cần ngòi trong văn phòng cũng có thể phá được các vụ án lớn. Cô thường nghĩ rằng, nếu mình mà là Nastya thì tốt biết mấy, như vậy thì sẽ không phải giống hiện giờ dầm mưa dãi nắng, hứng chịu khủng hoảng, nhưng điều đó không thể làm được!

Tiểu thuyết trinh thám chẳng mấy chốc đã đọc xong nhưng Yelena vẫn chưa buồn ngủ. Có thể là vì không muốn ngủ, cũng có thể là vì không dám ngủ. Yelena vén

tầm rèm cửa dày cộm lên, nhìn ra ngoài cửa sổ, một vùng tối đen. Trong rừng sâu, ngoài những tiếng kêu, không biết của động vật gì, thì cũng chẳng có lấy âm thanh nào khác.

Yelena khẽ mở cửa phòng, bản thân cô cũng không hiểu sao mình lại đến phòng khách. Cô lấy một ngọn nến, nhìn xung quanh phòng, lửa trong lò sưởi đã tàn rồi, mọi thứ đều giống như những gì nhìn thấy buổi chiều, chỉ có... Yelena bỗng phát hiện ra vài khung ảnh được đặt trên lò sưởi, “Sao buổi chiều mình không để ý thấy nhỉ? Có lẽ do mình quá căng thẳng, cũng có thể là do chỉ tập trung nghe Brainin nói..- Yelena vừa nghĩ, vừa từ từ bước tới cạnh lò sưởi, nhắc ngọn

nền trong tay phải lên, ánh nền âm u soi chiếu lên khung ảnh trên lò sưởi.

Trên lò sưởi tổng cộng có năm khung ảnh. Một khung ảnh mạ vàng, được làm rất công phu, đặt ở chính giữa, trong khung ảnh là một bức ảnh cũ đã ngả vàng, một người mẹ ôm một đứa bé sơ sinh. “Bức ảnh này cũ lắm rồi, có thể là ảnh Brainin hồi nhỏ!” - Yelena vừa nghĩ, vừa nhìn hai khung ảnh đặt bên trái khung ảnh mạ vàng. Một bức ảnh đen trắng trong đó là một đôi vợ chồng trẻ, nhìn họ ăn mặc trang điểm, Yelena đoán rằng đôi nam nữ trẻ tuổi trong ảnh này chính là Brainin hồi trẻ và phu nhân đã qua đời của ông. Bức ảnh trong khung ảnh còn lại là ảnh màu chụp cả gia đình, nhìn bối

cảnh đằng sau hình như chính là bên ngoài căn biệt thự này.

Nhìn tiếp hai khung ảnh màu đen bên phải, một cái rất dài, bên trong là một bức ảnh đen trắng. Những người trong ảnh đều mặc quân phục, hàng đầu ngồi nghiêm chỉnh, hàng sau đứng thẳng tắp, giống như một bức ảnh tập thể. Yelena không nhìn rõ bức ảnh toàn người là người này, cô chỉ cảm thấy mặt những người trong ảnh giống hệt nhau, trắng trắng, mặt người này sát người kia, không chút tươi cười, không chút biểu cảm, giống như... giống như người chết. Nghĩ tới đây, Yelena bỗng thấy sống lưng mình lạnh toát. Cô lại di chuyển ánh nhìn tới bức ảnh cuối cùng bên phải, cũng là một

bức ảnh đen trắng, bối cảnh là trong một rừng cây tuyết rơi trắng trời, phía gần là vài thanh niên đang chơi trò ném tuyết, phía xa vẫn còn vài người đang chơi ném tuyết. Yelena vô cùng hứng thú với bức ảnh này, cô vươn người, nhoài lên lò sưởi, chăm chú quan sát bức ảnh này, thì mới phát hiện ra những thanh niên trong ảnh đều mặc quân phục, giống như đồng phục của KGB năm nào. “Đây có lẽ là ảnh Brainin thời trẻ cùng đùa nghịch với chiến hữu của ông”. Trên khuôn mặt trong sáng của những thanh niên đó ngập tràn niềm vui, giây phút ngưng đọng lại trên bức ảnh đó thể hiện sức mạnh của tuổi trẻ. Yelena bất giác nhớ lại khoảnh khắc của mình trước đây, cô khẽ mỉm

cười, vô thức đưa tay cầm khung ảnh đó lên. Nhưng đúng lúc đó, sau lưng cô bỗng vang lên giọng nói già cả khàn khàn.

“Cô Yelena, muộn thế này rồi, cô đang làm gì vậy?”

Yelena bị giọng nói đột ngột vang lên này làm cho giật bản mình, khung ảnh trên tay cũng rơi trên lò sưởi. Cô vội vàng quay đầu lại nhìn, là Brainin.

Không biết từ lúc nào, Brainin đã cầm một chiếc đèn pin, mặt mũi hầm hầm đứng sau lưng mình.

“Cháu không ngủ được, ra phòng khách ngồi chơi, sau đó trông thấy những khung ảnh này... - Yelena bối rối trả lời.

Brainin không nói gì, vẫn đứng nguyên

chỗ cũ, lấy đèn pin soi lên những khung ảnh trên lò sưởi, sau đó mặt vô cảm bước tới cạnh Yelena, đưa tay nhắc chiếc khung ảnh đổ trên lò sưởi lên.

Động tác mà Brainin nhắc khung ảnh rất nhẹ nhàng, cẩn thận, giống như đang làm một việc quan trọng vậy. Sau khi đã đặt khung ảnh vào vị trí cũ, ông quay lại nói với Yelena: “Bây giờ về phòng đi, tôi không cần biết cô có ngủ được hay không, trước khi trời sáng hy vọng cô đừng bước ra khỏi phòng mình.”

Đây là giọng ra lệnh, là mệnh lệnh của cấp trên với cấp dưới. Yelena hồn xiêu phách lạc không dám phản kháng, đành rậm rập lui về phòng mình. Brainin đứng đó quan sát Yelena về phòng rồi mới tắt

đèn pin. Phòng khách lại chìm trong bóng tối.

8

Sáng sớm hôm sau, Yelena dậy sớm, cáo từ Brainin, lái chiếc Fiat của mình vội vàng quay trở lại thành phố.

Cô không nghỉ ngơi mà đã phi thẳng tới văn phòng của Ilyushin. Vừa ỡng thấy Ilyushin, Yelena đã vào thẳng vấn đề:

“Anh đã tới Bonika bao giờ chưa?”

“Bonika? Cô nói tới Bonika?” - Ilyushin giật mình nhìn Yelena.

“Đúng, chính là Bonika, nhà tù Bonika!”

“Đến rồi, sao... manh mối của cô lại hướng tới đó?”

Nơi ấy chẳng hay ho gì.”

“Đúng vậy, anh đã đến đó rồi, vậy tôi không phải làm phiền ai khác nữa, phiền anh đưa tôi tới đó một chuyến nhé!”

“Sao cơ? Cô rủ tôi tới Bonika? Tôi không đến cái nơi quái quỷ đó đâu, hơn nữa nếu cô muốn tôi đưa cô đi thi phải nói với tôi lý do tại sao?”

“Không kịp giải thích với anh đâu, chúng ta lên xe nói sau!” - Nói xong, Yelena kéo Ilyushin ra khỏi cửa, và như vậy, Ilyushin bị Yelena vừa kéo vừa lôi, nhét vào chiếc Fiat trong sự ngạc nhiên mắt tròn mắt dẹt của mọi người.

Yelena nhấn ga, chiếc Fiat lại lao ra khỏi thành phố: “Cô thế này là bắt cóc đấy nhé! Sự bắt cóc vô liêm sỉ!” - Ilyushin gầm lên.

“Được rồi, cứ coi như tôi bắt cóc anh đi, bây giờ thì anh cũng không còn sự lựa chọn nào khác nữa rồi!”

“Vậy thì cô cũng phải nói cho tôi biết, tại sao phải đến cái nơi quái quỷ đây?” - Ilyushin dịu giọng xuống.

“vẫn là bởi vì cái bảng danh sách đó!”

“Tôi hiểu rồi, cô đã đi tìm Brainin, ông ấy nói cho cô biết tung tích của hai người đó. Lẽ nào... lẽ nào họ bị giam trong Bonika?” - Ilyushin có vẻ không tin vào điều đó, bởi trong Bonika chỉ chuyên giam giữ những tội phạm quan trọng.

Yelena gật gật đầu: “Đúng vậy, tôi đã tới gặp Brainin. Ông ấy nói với tôi, Isakov đã chết cách đây hơn 20 năm rồi, còn Stechkin, chính là Strenov thì bị nhốt

trong Bonika.”

“Ồ! Xem ra ông ta là một nhân vật quan trọng đây!” Vậy là Yelena kể lại cho Ilyushin nghe về tình hình cô biết được, sau đó, nói với Ilyushin: “Được rồi, tiếp theo sẽ đến lượt anh giới thiệu một chút cho tôi về Bonika!” “Giới thiệu gì nhỉ? Không phải cô đều đã biết rồi sao? Đó là nơi giam giữ tội phạm nghiêm trọng, đã từng được cảnh giới phòng bị vô cùng nghiêm ngặt..

“Đợi đã, thế nào được gọi là đã từng?”

“Đã từng tức là Bonika hiện giờ không bằng trước đây nữa rồi. Thời kỳ huy hoàng nhất ở đó đã từng giam giữ 500 phạm nhân quan trọng nhất của KGB, và phụ trách canh giữ những phạm nhân này

là 500 người, chia thành bốn ca, lần lượt thay phiên nhau, tường ca lưới điện, cảnh giới phòng bị nghiêm ngặt, căn bản đừng bao giờ hy vọng có thể thoát được ra ngoài. Kể cả có may mắn thoát được thì cuối cùng không chết rét trên hoang nguyên thì cũng rơi xuống đầm lầy, bao nhiêu năm qua chưa từng nghe thấy có ai ở đó vượt ngục thành công. Nhưng Bonika bây giờ không bằng trước kia nữa rồi.

Kể từ sau khi KGB giải thể, tình hình ở đó ngày càng đi xuống, kinh phí hạn hẹp, lòng người hoang mang, nhà giam đã nhiều năm không được sửa chữa, cộng thêm phạm nhân bị giam giữ ở đó càng ngày càng ít, bên trên càng không cấp

kinh phí. hiện giờ số phạm nhân bị nhốt ở trong Bonika không tới 50 người, phụ trách canh giữ họ cũng chỉ có hơn 30 cảnh vệ.”

“Hóa ra là vậy, xem ra ở đó cũng không phải là tường đồng cửa sắt gì!”

“Cũng không hẳn. Tuy không đủ kinh phí, Bonika hiện giờ không bằng trước đây, nhưng cái cốt lõi vẫn còn. Những cái khác không nói, chỉ nói riêng môi trường khắc nghiệt xung quanh thôi thì đã không thể có người thoát được ra ngoài rồi! - Ilyushin vẫn rất tự tin

“Vậy thì tốt. ..” - Yelena lái xe nửa ngày sau thì tới một thị trấn nhỏ. Ilyushin chỉ vào khách sạn duy nhất trong thị trấn, nói: “Nếu cô không muốn ở trong Bonika

thì tối nay chúng ta phải ở lại đây thôi.”

“Ở lại đây, ngày mai chúng ta phải đi bao lâu nữa thì mới tới Bonika?”

“Chắc cũng phải mất hai tiếng lái xe nữa! Đây là thị trấn cuối cùng để đến Bonika rồi, tiếp theo đó cô sẽ tiến vào vùng đầm lầy và hoang nguyên mênh mông, chẳng có lấy một bóng người. Bởi vậy, chúng ta bắt buộc phải nghỉ lại đây.”

Yelena hết cách, đành phải làm theo lời Ilyushin. Cả đêm không có chuyện gì xảy ra. Sáng sớm hôm sau, khi mặt trời vừa lên, dưới ánh nắng rực rỡ chói lóa, Yelena và Ilyushin tiến vào vùng hoang nguyên mênh mông ngút ngàn. Yelena nhìn con đường nhỏ hun hút trước mắt, cô bắt đầu tin những lời Ilyushin nói, ở

đây không thể có người thoát được ra ngoài.

9

Hai tiếng đồng hồ sau, một công trình kiến trúc đen sì cô độc xuất hiện trên hoang nguyên. Chiếc Fiat từ từ dừng lại trước công trình này, Yelena xuống xe, ngẩng đầu nhìn lên, đây là một lô cốt được xây dựng hoàn toàn bằng những viên gạch đen sì. “Đây chính là Bonika? Thật là giống một tòa lô cốt cổ kính thời trung cổ!” - Yelena lẩm bẩm nói.

“Lô cốt cổ kính thời trung cổ? Nghe cô nói vậy cũng thấy giống thật đấy!” - Ilyushin cũng nhìn lên tòa kiến trúc màu đen trước mặt.

Yelena quay lại nhìn Ilyushin vẫn đang

ngồi trong xe. “Sao, anh không định xuống xe à?”

Ilyushin lắc đầu: “Tôi ở trên xe đợi cô thôi, tôi không muốn vào trong đó. Hơn nữa, thủ tục vào trong đó rất phức tạp, tôi không đi cùng cô nữa đâu!”

Yelena chán nản lắc đầu, đóng cửa xe, một mình bước vào công trình kiến trúc đen sì trước mặt. Sau khi qua phần kiểm tra thân phận một cách nghiêm ngặt, Yelena cuối cùng cũng đã được phép vào bên trong Bonika. Một trung úy tên là Igor tiếp đón cô, rồi khi cánh cửa sắt dày cộp nặng trĩu trước mặt từ từ mở ra, một dãy hành lang đã hiện lên trước mắt Yelena. Trung úy Igor dẫn Yelena bước nhanh xuyên qua dãy hành lang tối đen,

chỉ cở ánh đèn vàng vọt soi rọi trên đỉnh đầu mang lại chút ánh sáng cho nơi này. Yelena hỏi Igor: “Chỗ các anh đây hiện có bao nhiêu người canh gác?”

“Tất cả là 34 người, nhưng chúng tôi chia thành ba ca, bởi vậy bình thường canh gác ở đây chỉ có khoảng chục người, có lúc thậm chí không đủ 10 người.”

“Vậy ở đây cở bao nhiêu phạm nhân?”

“May mà phạm nhân ở đây hiện giờ không đông, nếu không thì một nhóm người chúng tôi sao đủ được? Phạm nhân tổng cộng có 28 người, toàn là những phạm nhân phạm tội nghiêm trọng, hoặc là những người làm tổn hại nghiêm trọng tới an ninh quốc gia.”

Yelena nghe xong, không nói thêm gì nữa. Cô đang nghĩ những người bị nhốt ở đây đều là người thế nào và Stechkin rốt cuộc là người thế nào. Không kịp để Yelena nghĩ ngợi lâu, sau khi đi qua những cánh cửa sắt, hai người đã bước vào khu vực nhà giam được canh phòng nghiêm ngặt. Trước cửa phòng giam, Yelena hỏi trung úy: “Stechkin ở đây có an phận không?”

“Stechkin? Nói thế nào nhỉ, tuy chúng tôi biết tội của ông ta rất nặng, nhưng ở đây ông ấy cũng được coi là thành thật, không sinh sự gây chuyện, thường một mình đọc sách hoặc ngồi thiền thờ. Nhưng nói thật, chúng tôi biết ông ấy rất ghê gớm, bởi vậy trong lòng đều có chút sợ ông ấy.”

Trung úy Igor chỉ vào trong buồng giam, giới thiệu tiếp với Yelena: “Hiện tại 28 người bị nhốt ở đây đều là tội phạm nghiêm trọng, bởi vậy chúng tôi nhốt riêng họ, mỗi người một buồng, về cơ bản họ không qua lại tiếp xúc với nhau. Nếu cô muốn hỏi Stechkin thì đợi lúc nữa tôi sẽ dẫn ông ấy đến phòng thẩm vấn, cô sẽ thẩm vấn ông ấy ở đây nhé!”

Yelena gật đầu, rồi thấy trung úy dẫn theo hai người canh gác vào trong khu vực phòng giam. Chẳng mấy chốc, trung úy đã đi ra, nói với Yelena: “Chuẩn bị xong rồi, cô có thể bắt đầu rồi đây!”

Yelena một mình đi vào phòng thẩm vấn. Phòng thẩm vấn rất rộng lớn, to hơn tất cả những phòng thẩm vấn mà Yelena từng

nhìn thấy. Ở giữa phòng, một lan can sắt ngăn cách người thẩm vấn và phạm nhân. Yelena ngồi xuống ghế, nhìn vào người đối diện bên kia lan can sắt. Người đó chừng hơn 60 tuổi, đầu trọc, cơ thể gầy gò, Yelena không thể liên tưởng người đàn ông gầy gò quần áo tuềnh toàng trước mặt với một tuyệt đỉnh cao thủ dùng 20 viên đạn bắn chết 21 người trước kia. Người này bị còng trên một chiếc ghế sắt đặc chế, tuy còng tay đã được tháo ra nhưng chân vẫn bị cùm nặng trĩu, hơn nữa cùm chân, còn được gắn chặt vào ghế sắt. Người đó cúi đầu, giống như đang ngủ vậy, việc Yelena bước vào cửa cũng không khiến ông ngẩng đầu nhìn lên một cái.

“Đây chính là Stechkin giết người không ghê tay đây sao?” - Yelena tự hỏi rồi ngẫm nghĩ lại những câu hỏi mà cô đã nghĩ đi nghĩ lại trên đường.

“Stechkin? Ngẩng đầu lên!” - Yelena gọi thẳng biệt hiệu của Stechkin.

Người trước mặt khẽ nhúc nhích một chút, sau đó từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt màu tro với đày lòng trắng chăm chăm nhìn Yelena. “Sao cô lại biết biệt hiệu đó?” - Giọng nói lười nhác và khàn khàn, không thấy có bất cứ sự lo lắng, bất an nào. Điều này đã khiến Yelena âm thầm giật mình.

“Giờ chưa đến lượt ông hỏi tôi!”

“Vậy được, cô có gì cần hỏi?”

“Ông gia nhập KGB năm nào?”

“Cô đã biết cả biệt hiệu của tôi rồi, chúng tỏ cô đã biết rất rõ về tôi, sao cô còn phải tốn nước bọt để hỏi những câu vớ vẩn như vậy?” - Giọng nói đó vẫn lười nhác và khàn khàn.

Đây quả thực không phải là câu hỏi mà Yelena muốn hỏi, nhưng cô rất không hài lòng với câu trả lời của Stechkin, cô nổi nóng: “Trả lời câu hỏi của tôi!”

“Được thôi, tôi gia nhập KGB năm 1963.”

“Năm 1963, vậy ông nói xem năm 1964 ông đã làm những gì?”

“Năm 1964? Khà khà! Đây mới là câu mà cô muốn hỏi, sao ban nãy phải vòng vèo làm gì vậy?”

Yelena giật thót tim, lẽ nào Stechkin đã

nhìn thấu ý đồ của cô?

10

Yelena làm ra vẻ trấn tĩnh, nghiêm túc nói với Stechkin: “Tôi muốn tìm hiểu toàn bộ tiểu sử của ông, ông bắt đầu kể từ khi gia nhập KGB đi!”

“Năm 1964?” - Stechkin nhìn Yelena bằng đôi mắt màu tro đầy lòng trắng, giống như đang hỏi tương lại, “Năm 1964, tôi nhận nhiệm vụ đầu tiên, là đi giám thị...Ồ! Không! Không! Là đi bảo vệ, bảo vệ một người tên là Misha. Nhưng lúc đó ông đã có một cái tên mới, tên là Bo...ris gì gì đấy, tôi thực sự không nhớ rõ nữa. Nhiệm vụ đó rất nhàm chán, cũng rất vô vị, chắc cô hiểu ý tôi, nhưng tôi vẫn không ý kiến gì, bởi vì...

bởi vì tôi rất trân trọng cơ hội đó. Cô phải biết rằng, người như tôi đây, từ nhỏ... từ nhỏ đã lớn lên tại vùng núi Transcaucasian, chẳng có mấy cơ hội.. Hình như Stechkin đã chìm đắm trong hồi tưởng, ông kể lúc liền mạch lúc lại ngắt quãng, nhưng dường như ông sẽ định kể hết với Yelena. “Năm 1964, cùng ông thực thi nhiệm vụ lần đó còn có ai?” - Yelena đột nhiên cắt ngang câu chuyện của Stechkin.

“Còn có ai? Để tôi nghĩ xem... đúng rồi, còn cả Isakov.. cái gã đây dễ chừng cũng cao tới hai mét đấy!” “Ngoài Isakov ra?” “Isakov! Năm 1965, Isakov bị điều đi, sau đó có một người tên là Brainin đến cùng tôi thực thi nhiệm vụ lần đó, nhưng

cái gã này... cái gã này kinh nghiệm hơn tôi, rất tự kiêu, chẳng coi tôi ra gì, chẳng qua lão ta chỉ vào KGB sớm hơn tôi vài năm thôi mà. Cái gã đó, sau này... sau này còn được thăng chức thiếu tướng! Cô gái, cô xem, đất nước chúng ta hiện giờ đi theo quỹ đạo đó, những người đàn ông có bản lĩnh, uy lực như tôi thì lại bị nhốt trong này, sống mà như chết, còn kiêu như Brainin thì lại leo cao. Nhưng tôi nhìn ra cô không giống họ, toàn thân cô toát lên vẻ hấp dẫn... hấp dẫn lôi cuốn, tôi đã có thể cảm nhận được.. ”

“Ông nghiêm túc chút đi! Vậy sau năm 1965 thì sao?”

“Sau đó? Sau năm 1965 thì tôi bị điều đi, chuyện sau đó thì tôi... khà khà!”

Stechkin bỗng đột nhiên cười ngậy dại. Yelena không thu hoạch được manh mối giá trị nào qua lời khai của Stechkin, những gì ông ta nói ngược lại đã chứng thực cho lời nói của Brainin. Yelena cảm giác kẻ giết người điên cuồng trước mặt hình như đã bị nhốt ở đây đến ngớ ngẩn, phản ứng rõ ràng là chậm chạp, ngôn ngữ lộn xộn, may mà trí nhớ của ông chưa có vấn đề gì. Nghĩ tới đây, Yelena cười nhạt, hỏi tiếp Stechkin: “Hình như ông rất bất mãn với Brainin?”

Stechkin cũng cười nhạt: “Hừm hừm... đúng vậy!

Cô nói xem... nói xem tôi rất cuộc có điểm gì kém ông ta? Vậy mà ông ta lại được thăng chức thiếu tướng cơ đấy, ha

ha... bao nhiêu lần thực thi nhiệm vụ với ông ta, nếu không có tôi thì ông ta toi từ lâu rồi. Lần đó ở Việt Nam, họ để lạc tôi một mình trong rừng, khi tôi phát hiện ra mình chỉ có một mình, mất liên lạc với họ, tôi... tôi vô cùng sợ hãi, tôi đã tuyệt vọng...” - Stechkin nghiêng rặng, mắt trợn lên, đôi mắt này trông thật khủng khiếp, nhưng chỉ trong tức khắc, sự khủng hoảng trong đôi mắt đó đã biến mất, ông ta gào lên: “Sau đó, tôi.. tôi đã trông thấy bao nhiêu là quân Mỹ bao vây tôi, tôi bỗng không thấy sợ hãi nữa, đầu óc tôi chưa bao giờ tỉnh táo như vậy, tôi... Stechkin không hề lãng phí lấy một viên đạn.. đó là khoảnh khắc mà tôi đáng để tự hào nhất, nhưng đáng tiếc... đáng tiếc là lần

đó chúng tôi thực thi nhiệm vụ bí mật, nếu không thì... nếu không thì, tôi đã nổi danh thiên hạ rồi... Ha! Ha! Ha! Ha!”

“Nhiệm vụ bí mật gì vậy?” - Yelena đột nhiên hỏi.

“Đi tìm một chiếc máy bay chiến đấu của quân Mỹ bị bắn rơi, tháo thiết bị điện tử trên máy bay đem về, lần đó, nhiệm vụ của chúng tôi được hoàn thành rất xuất sắc.” - Stechkin trả lời rất dứt khoát.

Yelena thấy nhiệm vụ bí mật đó không phải là điều mà cô hứng thú, bất giác có chút thiếu nã: “Ông bất mãn với Brainin, vậy với những người khác thì sao? Với Isakov thế nào?”

“Isakov hữu dũng vô mưu, chỉ được mỗi cái thân xác cao to, ông ta mà có được

một phen mười sự nhanh nhẹn của Brainin thì đã không chết tại Afghanistan!”

Giờ thì Yelena đã hiểu khá rõ về ba người mà cô điều tra. Cô lần lượt ghép từng mảnh ghép rời rạc trong đầu lại với nhau, dần dần, hình ảnh ba người hiện lên trong đầu cô. Isakov cơ thể trắng kiện, hữu dũng vô mưu; Brainin xử lý công việc nhanh nhẹn, cẩn thận tỉ mỉ, còn Stechkin trước mặt đây bản lĩnh dày mình nhưng lại không được trọng dụng, vậy là đã rẽ sang con đường tội lỗi, hiện giờ xem chút nữa cũng sắp điên đến nơi. Yelena đang suy ngẫm thì Stechkin lại mở miệng, giọng ông rất bình tĩnh: “Nói thật lòng, tôi làm việc trong KGB bao

nhiều năm nhưng chẳng thấy mấy người có năng lực, ít nhất cũng chẳng có mấy người giỏi hơn tôi, chỉ duy nhất có một người khiến tôi phải phục.”

Yelena đang định hỏi đó là ai, không ngờ Stechkin không biết lấy sức mạnh từ đâu ra, đột nhiên giăng ra khỏi chiếc ghế sắt, kéo theo chiếc cùm chân nặng trĩu, chồm về phía Yelena giống như phát điên vậy. Tiếng động âm ỉ thức tỉnh Yelena, đối diện với hành động bộc phát của Stechkin. Yelena hoảng hốt không biết phải làm gì, cô vội vàng lùi lại phía sau, cho tới khi không còn đường để lùi lại nữa, người áp sát vào tường.

Lan can sắt được cố định đã ngăn Stechkin điên cuồng lại, Stechkin kéo

theo cùm chân và xích sắt leo lên lan can sắt, chúi đầu vào giữa hai thanh lan can, trợn trừng đôi mắt khủng khiếp của ông ấy, nhìn chăm chăm Yelena đang hoảng hốt. Yelena tựa vào tường, thở hổn hển, cô hoảng hốt mở to mắt, không biết Stechkin, kẻ giết người điên cuồng này định làm gì.

Rốt cuộc, sau khi chảy nước miếng xuống sàn nhà, Stechkin lại mở miệng: “Cô gái, hiện giờ tôi biết vẫn còn một người khiến tôi nghiêng ngả, chính là cô, cô! Cô có biết tôi đã sống những ngày như thế nào trong này không? Ngày không thấy mặt trời, tôi, Stechkin không gì là không thể làm đã bị nhốt trong này tròn mười năm rồi!” - Nói tới đây,

Stechkin bỗng im bặt, yết hầu của ông ta ra sức rung lên, ngay sau đó, lại gào lên với Yelena thỉnh cầu: “Cô hãy thương hãy thương lấy tôi, tôi đã mười năm nay chưa nhìn thấy phụ nữ, chưa được chạm vào làn da mềm mại của họ. Trước khi cô vào đây, tôi đã ngửi thấy mùi của cô, tôi biết đây chính là gu của mình, quả nhiên..- Nói xong, Stechkin bò lên lan can nhắm mắt về đê mê.

Yelena thở hồn hên, cô hiểu rằng hôm nay mình không chỉ nói chuyện với một kẻ sát nhân điên cuồng mà còn gặp phải một gã siêu biến thái.

11

Đúng lúc Yelena cuống quýt hoảng sợ thì trung úy Igor và hai lính gác bên ngoài

nghe thấy động tĩnh liền xông vào. Ba người dùng dùi cui xúm vào đánh Stechkin, định lôi Stechkin về, nhưng ông ta sổng chết bám vào lan can, mặc cho dùi cui quật lên cơ thể cũng không chịu buông tay.

Yelena tận mắt chứng kiến cảnh tượng này, cô không trông thấy bất cứ vẻ đau khổ nào trên mặt Stechkin mà chỉ có kiểu cười dị dạng. Yelena bất giác toàn thân run rẩy, cô bỗng cảm thấy cơ thể vốn không cao ráo của Stechkin lúc này càng trở nên gầy gò. Stechkin bật ra tiếng kêu gào thảm thiết, rồi rớt cuộc đã bị ba người đàn ông vạm vỡ đè ra đất, ông ta bị còng tay lại, còng thêm cùm chân, sau đó bị trung úy Igor và hai lính gác kéo

vào giống như kéo một con chó chết vậy. Phòng thẩm vấn rộng thênh thang đã yên tĩnh lại.

Yelena vẫn hồn xiêu phách lạc, cô muốn rời khỏi đây, cô không thể ở lại đây thêm một giây phút nào, nhưng cô cảm thấy đôi chân của mình hình như đã tê cứng. Mãi một lúc sau, đôi chân của Yelena mới dần dần phục hồi cảm giác, cô vịn tường, chậm chậm bước ra khỏi cửa phòng thẩm vấn.

Yelena không biết mình đã mất bao nhiêu thời gian mới ra được khỏi Bonika.

Trước cánh cửa màu đen của Bonika, rốt cuộc cô cũng đã hít thở được không khí nhân gian. Cô định thần lại, quay lại hỏi trung úy Igor: “Stechkin trước đây có

hành vi như vậy không?”

Trung úy lắc lắc đầu đáp: “Không có, từ trước nay nơi chưa từng, có lẽ...”

“Sao cơ?”

“Có lẽ do cô là phụ nữ, cô đến nên đã kích thích ông ta!” - Viên trung úy đoán mò nói.

Yelena không nói thêm gì nữa. Cô quay lại xe, mặc cho Ilyushin hỏi thế nào cô cũng nhất định không mở miệng, mà chỉ lặng lẽ lái xe. Chiều hôm sau, khi họ gần về tới Saint Petersburg, Ilyushin nhìn Yelena vẫn mặt

lạnh như băng, nên nói: “Tôi đã nói rồi, đừng có đến Bonika, sao rồi, bị kinh động rồi phải không?”

Yelena rốt cuộc đã mở miệng: “Nhưng

dù sao cũng không phí công đến.”

“Ồ! Cô đã hỏi được gì vậy?”

“Những gì Stechkin nói cơ bản khớp với Brainin, cho thấy Brainin không hề nói dối.”

“Như vậy cũng có nghĩa là cuộc điều tra của cô mấy hôm nay đã trở nên vô nghĩa, ba người này và toàn bộ sự việc chẳng liên quan gì tới nhau cả.”

“Có lẽ là vậy. Nhưng, vẫn còn một nơi tôi chưa tới.” “Đâu vậy?”

“Mộ của Isakov!”

“Thôi đi! Tình hình về Isakov không phải tôi đã nói với cô rồi đó sao? Lúc cô tới tìm Brainin, tôi cũng không ngồi chơi mà đã điều tra rất nhiều nhân chứng, những người đó đều chứng minh Isakov quả

thực đã chết ở Afghanistan.”

“Tôi biết, nhưng tôi vẫn phải đến thử xem. Anh xem, phía trước có ga tàu hỏa, có thể về thành phố, tôi sẽ để anh xuống đó, anh tự lên tàu về nhé!”

“Không! Cô không thể đối xử với tôi như vậy được, dùng một câu thành ngữ của người Trung Quốc thì có thể nói là cô đã ‘vắt chanh bỏ vỏ’ đây!” - Ilyushin bất mãn gào lên với Yelena.

Nhưng không để Ilyushin nói tiếp, Yelena đã dừng xe trước cửa ga, đẩy anh ta xuống xe.

Mộ của Isakov nằm trong một nghĩa trang rộng lớn ở ngoại ô. Lúc Yelena tìm tới được trước mộ của Isakov thì trời đã nhá nhem tối, những bông tuyết đang lất phất

bay. Đây là một ngôi mộ rất thường thấy, trên bia mộ bằng đá hoa cương có khắc: “Thiếu úy Vasily Alekseevich Isakov”.

Yelena đứng rất lâu trước mộ Isakov, cô đang suy ngẫm, cô phải phát hiện được manh mối trong số ba người này, nhưng cuối cùng cô đã lần lượt loại trừ sự khả nghi với Brainin, Stechkin và Isakov, bởi cô không tìm được bất cứ sơ hở nào.

Đột nhiên, Yelena quay ngoắt lại nhìn phía sau lưng, phía sau là từng dãy bia mộ. Cô lại nhìn sang bên cạnh, vẫn là từng ngôi mộ. Cô nhìn xung quanh, chính cô đang ở giữa biển bia mộ mênh mông. Trời càng âm u, cô không trông thấy bất cứ ai, nhưng Yelena lại cảm thấy có một đôi mắt, một đôi mắt đang âm thầm nhìn

cô chăm chăm...

...

Đường Phong đọc xong email dài đằng đặc của Yelena cũng đã tới rạng sáng. Anh cảm thấy đầu óc trở nên rối rắm, anh dứt khoát nhắm mắt lại, chìm trong suy tư. Anh đang nghĩ tới cuộc năm 1964 đã xảy ra chuyện gì? Trung Quốc nổ thành công quả bom nguyên tử đầu tiên, Tổng bí thư Đảng cộng sản Liên Xô Khrushchev hạ bệ. Liệu có còn xảy ra chuyện gì nữa? Lẽ nào năm đó đã thực sự đã nảy sinh một âm mưu to lớn gì? chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 22

U hồn hồi sinh

Vén lớp vải trắng lên, trước mắt mọi người hiện lên pho tượng hình đầu phụ nữ bị đập nát nửa mặt, Đường Phong nhìn mũi, mắt, môi, tai bị vỡ nát của đầu pho tượng bỗng cảm thấy chúng hình như có chút quen thuộc... Đúng! Cung điện Mùa Đông, đầu pho tượng phật Lư Xá, xem ra người thợ chế tác pho tượng đó ngày xưa đã mô phỏng đúng theo xương sọ và dung mạo của chủ nhân để đúc nên. Trời ơi! Đây đúng là dung nhan của hoàng hậu Một Tạng sao?

1

Vài hôm sau, vào một buổi tối, Đường

Phong, Hàn Giang, Triệu Vĩnh, Từ Nhân Vũ và giáo sư La tập trung tại phòng hội ý. Sau khi giáo sư La xử lý xong kệ tranh ngọc thứ hai, đã giải mã được văn tự Tây Hạ trên đó, thì mặt ông vui vẻ tươi cười, xem ra tâm trạng khá ổn. Đường Phong vừa nhìn thấy ông liền nói: “Giáo sư La, chắc hẳn ông đã có phát hiện mới gì thì mới vui vẻ như vậy.”

Giáo sư La gật gù: “Không sai, gần đây sau khi nghiên cứu kệ tranh ngọc và cuốn sổ ghi chép của Misha, quả thực tôi đã phát hiện một vấn đề rất lớn. Đúng như trước đây tôi từng suy đoán, mặt sau của kệ tranh ngọc thứ hai vẫn là bản đồ khắc chìm, và văn tự trên mặt chính của nó lại tiết lộ về tin tức của kệ tranh ngọc thứ

ba. Trên kệ tranh ngọc này nhiều hơn trên kệ tranh ngọc thứ nhất một câu thơ, tổng cộng là bốn câu thơ bằng chữ Tây Hạ.

Tôi đã dịch nó ra tiếng Hán, dĩ nhiên không thể chuẩn xác một trăm phần trăm, cũng không thành vần, nếu có chỗ nào không đúng thì mong mọi người chỉ giáo.”

“Giáo sư La, ông không phải khiêm tốn, trong số những người chúng ta đây, ông là người giỏi nhất rồi, nếu ông mà không được nữa thì chúng tôi càng không ổn!” - Hàn Giang khẳng định.

“Đúng vậy! Ông mau nói nhanh nào!” - Đường Phong thúc giục giáo sư La.

Lúc này giáo sư La mới đọc ra bốn câu thơ mà ông dịch: “Đó là bốn câu thơ

bằng chữ Tây Hạ, dịch ra đại ý là thế này 'Hạo thiên thành mệnh thanh thiên tử, hùng ưng triển sí chân sóc mạc, Hạ Lan thần sơn vương bá nghiệp, tổ tông tí hựu giới đàn tự'.

“Nghĩa là gì vậy? Sao nghe giống thơ Đường luật vậy?” - Từ Nhân Vũ hỏi.

“Bởi vậy tôi mới bảo dịch ra thơ chưa chắc đã chuẩn xác, nhưng ý nghĩa thì tương tự nhau thôi. Hai câu đầu trong bốn câu thơ này rất dễ hiểu, ‘Thanh thiên tử’ ý chỉ hoàng đế Tây Hạ, ở đây cũng có khả năng là đề chỉ Nguyên Hạo, bởi Nguyên Hạo đã từng nói rằng số phận của hoàng đế trung nguyên chính là Hoàng thiên tử, ông tự xưng mình là thanh thiên tử, tức con trời. Hai câu thơ

này ca tụng công lao của Nguyễn Hạo đã lãnh đạo người Đảng Hạng gây dựng nên vương triều Tây Hạ, gần như chẳng liên quan gì tới chuyện kê tranh ngọc, mấu chốt là ở hai câu sau. Từ hai câu thơ ‘Hạ Lan thần sơn vương bá nghiệp, tổ tông tử hựu giới đàn tự’ cho thấy hình như đang thỉnh cầu sự che chở của tổ tông và thần núi Hạ Sơn, nhưng cuối cùng đã cụ thể nhắc tới nơi gọi là ‘Tự giới đàn’, điều này rất kỳ lạ, cũng rất không bình thường, hoàn toàn không liên quan gì tới mấy câu thơ phía trước.”

“Ông đang nghi ngờ ‘Tự giới đàn’ chính là nơi cất giữ kê tranh ngọc thứ ba?” - Đường Phong hỏi lại.

Giáo sư La khê gật đầu: “ừm, dù sao

chúng ta đã từng chứng thực được ý đồ thực tế của những câu thơ bằng chữ Tây Hạ trên kệ tranh ngọc trước đó rồi, vậy thì chúng ta hoàn toàn có lý do để tin rằng, cái nơi gọi là “Tự giới đàn” này cũng giống như Hắc Đầu Thạch Thất vậy, là nơi cất giữ một trong những kệ tranh ngọc.”

“Vậy ‘Tự giới đàn’ đó ở đâu?” - Triệu Vĩnh vồn vã hỏi.

“Không phải vội, muốn biết rõ ‘Tự giới đàn’ ở đâu, vậy thì trước tiên chúng ta phải làm rõ ‘Tự giới đàn’ này đã. Rõ ràng ‘Tự giới đàn’ này chính là một ngôi chùa Phật giáo. Tây Hạ cũng sùng bái đạo Phật, nghe nói rằng Tây Hạ thời hưng thịnh, chùa chiền thờ Phật có mặt

khắp nơi, nhưng cái ‘Tự giới đàn’ rốt cuộc ở đâu? Tôi đã suy ngẫm rất lâu mới có được một manh mối. Hiện giờ khắp cả nước có nhiều những ngôi chùa được gọi là ‘Tự giới Bi đàn’, nhưng những ‘Tự giới đàn’ đó chắc chắn không liên quan gì tới ‘Tự giới đàn’ trong câu thơ, vì ‘Tự giới đàn’ này chỉ có khả năng trong địa phận Tây Hạ. Còn về phán đoán này, trước tiên tôi đã tìm kiếm về sử chí Tây Hạ, tìm kiếm tung tích của ‘Tự giới đàn’, nhưng trong lúc tìm kiếm, tôi bỗng tìm thấy một ghi chép quan trọng liên quan tới ‘Tự giới đàn’. Đường Phong, chắc chắn cậu đã biết tới Nguyên Hạo và hoàng hậu Một Tạng, dĩ nhiên lúc đó bà vẫn chưa phải là hoàng hậu mà

là đại sư Một Tạng, hai người họ đã gặp nhau ở đâu nhỉ?”

Đường Phong bưng tỉnh: “Trong sử sách nói, Một Tạng Thị bị Dã Lợi hoàng hậu lúc đó vì rất đố kỵ với bà, nên đã đưa tới ‘Tự giới đàn’. Vậy ý ông là ‘Tự giới đàn’ được nhắc tới trên kệ tranh ngọc, khả năng chính là ‘Tự giới đàn’ mà hoàng hậu Một Tạng từng xuất gia làm ni cô?”

Giáo sư La gật đầu khẳng định: “Tôi đang nghĩ như vậy, nếu như vậy thì cậu hãy quay lại đọc mấy câu thơ này sẽ có nhận định khác hẳn.”

“Nhận định khác hẳn?” - Đường Phong nghi ngờ nghiền ngẫm lại mấy câu thơ. Đột nhiên, mắt anh sáng bừng, miệng reo

lên: “Tôi hiểu rồi, bốn câu thơ này nếu nói là thơ cũng đúng mà nói là câu sử kí thì càng đúng hơn. Nó giống hệt ba câu thơ trên kệ tranh ngọc thứ nhất, ghi chép lại lịch sử của người Đảng Hạng. Kệ tranh ngọc thứ nhất nói về lịch sử khởi nguồn của người Đảng Hạng, còn trên kệ tranh ngọc này lại ghi chép lịch sử gây dựng vương triều Tây Hạ của người Đảng Hạng, hơn nữa còn ghi chép rất rõ ràng. Câu đầu tiên trong bốn câu thơ này nhắc tới ‘Thanh thiên tử’ chắc là chỉ hoàng đế Nguyên Hạo khai quốc Tây Hạ, còn câu cuối cùng ‘Tổ tông tí hựu giới đàn tự’ thực ra ám chỉ hoàng đế Tây Hạ đời thứ hai Lượng Tộ, bởi vì sau khi Nguyên Hạo và Một Tạng Thị gặp gỡ

nhau tại ‘Tự giới đàn’ mới sinh hạ ra
Lượng Tô. Và đồng thời, bên cạnh việc
ghi chép ca tụng lịch sử của người Đảng
Hạng, trên kệ tranh ngọc cũng để lại tin
tức quan trọng về nơi cất giữ kệ tranh
ngọc, tấm đầu tiên là ở Hắc Đầu Thạch
Thất, tấm thứ hai chắc là ở ‘Tự giới
đàn.’”

2

Giáo sư La rất hài lòng với suy luận của
Đường Phong: “Khá lắm, nhưng đây chỉ
là những suy đoán của cá nhân tôi mà
thôi. Sau đây tôi sẽ trả lời câu hỏi ban
nãy của Triệu Vĩnh, ‘Tự giới đàn’ đó ở
đâu? Thực ra câu thơ thứ ba đã nói ra
rồi.”

“Núi Hạ Lan?” - Đường Phong bất ngờ

hỏi.

“Đúng, chính là núi Hạ Lan. Núi Hạ Lan có vị trí vô cùng quan trọng trong lòng người Đảng Hạng, giống như núi Thái Sơn trong lòng người Hán vậy, bởi vậy tôi suy đoán ‘Tự giới đàn’ chắc là nằm trên núi Hạ Lan.”

“Nhưng theo trí nhớ của tôi thì trong sử sách đâu có ghi chép cụ thể nào về ‘Tự giới đàn’ trên núi Hạ Lan đâu?” - Đường Phong không hiểu.

“Đúng là không ghi chép lại, nhưng chúng ta có thể thông qua một vài ghi chép lịch sử rõ ràng khác để suy đoán. Ban đầu, Nguyên Hạo đã giết chết người chồng trước của Một Tạng Thị là Dã Lợi Ngô Khất, rồi thấy Một Tạng Thị xinh

đẹp, muốn nạp bà làm phi. Nhưng lúc đó hoàng hậu Dã Lợi, chính là em gái của Dã Lợi Ngô Khuất, đố kỵ với vẻ đẹp của Một Tạng Thị và cũng không thể chấp nhận được việc chị dâu mình lại trở thành phi tử của Nguyên Hạo, vậy là hoàng hậu Dã Lợi kịch liệt phản đối việc nạp Một Tạng Thị làm phi, đề xuất đưa Một Tạng Thị tới ‘Tự giới đàn’ xuất gia làm ni cô. Nguyên Hạo cũng vương phải chuyện Một Tạng Thị trước đây đã từng là vợ của Dã Lợi Ngô Khuất, nên đành phải đồng ý đưa Một Tạng Thị tới ‘Tự giới đàn’. Cậu nghĩ xem, do đố kỵ mà hoàng hậu Dã Lợi đã đề xuất việc đưa Một Tạng Thị tới ‘Tự giới đàn’ xuất gia làm ni cô, vậy thì ‘Tự giới đàn’ đó có thể

ở trong thành phủ nhện nhện không?

Rõ ràng là không thể. Vì bà ta chắc chắn muốn Một Tạng Thị đi càng xa càng tốt, bởi vậy từ đó có thể suy đoán:

‘Tự giới đàn’ không thể ở trong thành phủ đông đúc, mà khả năng là trên núi Hạ Lan.” - Giáo sư La nói tới đây, dừng lại một lúc, nói tiếp: “Còn nữa, rất nhiều sử sách đã từng ghi chép Nguyên Hạo những năm cuối đời đã rời cung tới núi Hạ Lan, thường giao phó triều chính lại cho tướng quốc Một Tạng Ngoa Bàng, còn mình thì tới núi Hạ Lan tuần thú săn bắn, hoàn toàn không giống với Nguyên Hạo mưu đồ chính trị anh mình nhậy bén năm nào. Căn cứ vào đó, tôi đoán rằng sự thay đổi khác thường của Nguyên Hạo

những năm cuối đời chính là để tới ‘Tự giới đàn’ trên núi Hạ Lan, âm thầm gặp gỡ Một Tạng Thị.”

“Chỉ vì một người đàn bà mà như vậy sao?” - Triệu Vĩnh lắc đầu.

Đường Phong lại nói: “Bây giờ tôi hoàn toàn đồng ý với suy đoán của giáo sư La. Nhưng rốt cuộc Một Tạng Thị là người đàn bà thế nào mà lại khiến Nguyên Hạo điên đảo đến như vậy?”

“Chắc chắn là bà ta phải có một vẻ đẹp mê hồn, nên mới có thể khiến cho Nguyên Hạo từ bỏ vô số phi thiếp hậu cung mà chỉ yêu thương sùng ái một người đàn bà đã có một đời chồng như bà ta. Tôi cũng không thể hình dung ra dung mạo của Một Tạng Thị như thế nào

nữ!” - Giáo sư La cảm thán.

“Ông sẽ mau chóng biết được thôi, tôi đã nhờ giáo sư Trần Tử Kiến phục dựng lại dung mạo của hoàng hậu Một Tạng dựa vào xương sọ đem về từ Saint Petersburg rồi!” - Hàn Giang nói chắc chắn.

“Nhưng núi Hạ Lan cũng rất rộng lớn, và ‘Tự giới đàn’ này e rằng đã bị nhấn chìm trong dòng chảy lịch sử từ bao đời nay rồi. Vậy chúng ta làm thế nào để tìm ra ‘Tự giới đàn’ đó đây? Lần này chắc sẽ không có đại Lạt Ma nào dẫn đường cho chúng ta nữa đâu!” - Đường Phong vẫn không biết mục tiêu cụ thể của họ là đâu.

Giáo sư La cười nói: “Cái này thì phải nhờ vào cuốn sổ ghi chép của Misha.”

“Cuốn sổ ghi chép của Misha!”

“Tôi cũng giống anh khi nghĩ tới việc này. Với bao năm kinh nghiệm khảo sát và nghiên cứu lịch sử Tây Hạ, tôi có thể khẳng định, đến nay trên núi Hạ Lan chưa từng phát hiện thấy một ngôi chùa nào tên là ‘Tự giới đàn’, vậy thì ‘Tự giới đàn’ này rốt cuộc ở đâu đây? Cuốn sổ ghi chép của Misha đã giúp tôi rất nhiều. Dĩ nhiên những thứ ghi chép trong cuốn sổ đó rất lộn xộn, rất nhiều chỗ đã bị xóa mất, lại viết bằng nhiều loại ngôn ngữ khác nhau, hỗn loạn rối rắm, nên tôi đã phải tốn rất nhiều công sức mới có được phát hiện đáng kinh ngạc.”

3

“Phát hiện đáng kinh ngạc?” - Đường

Phong không biết rốt cuộc Misha đã phát hiện được gì trong cuốn sổ ghi chép của Misha.

“Đường Phong, lẽ nào cậu không phát hiện thấy sao? Phía sau cuốn sổ ghi chép của Misha có tới mấy chục trang ông ấy chép lại ‘Thánh lập nghĩa hải’ bằng chữ Tây Hạ.”

“Chính là bộ địa lý học nổi tiếng của Tây Hạ ư?”

“Đúng vậy, chắc cậu cũng biết rồi, ‘Thánh lập nghĩa hải’ không dài, chép lại nó vốn không cần tới mấy chục trang, Misha không những sao chép lại ‘Thánh lập nghĩa hải’, mà đồng thời còn lúc dùng tiếng Nga, lúc dùng tiếng Trung, để viết lại rất nhiều ý kiến nghiên cứu của

mình bên cạnh nội dung chính của ‘Thánh lập nghĩa hải’. Ngoài ra, điều khiến tôi ngạc nhiên là: những học giả nghiên cứu Tây Hạ chúng tôi đều biết: ‘Thánh lập nghĩa hải’ vốn được Kozlov phát hiện vào năm 1909 tại Hắc Thủy Thành, hiện giờ đang được cất giữ lại Saint Petersburg...”

“Đúng, tôi đã nhìn thấy cuốn ‘Thánh lập nghĩa hải’ đó trong cung điện Mùa Đông!” - Đường Phong ngắt lời giáo sư La.

“Ừm, chính là cuốn mà cậu nhìn thấy, nhưng cuốn ‘Thánh lập nghĩa hải’ đó không đầy đủ, đây cũng là điều đáng tiếc rất lớn trong nghiên cứu Tây Hạ. Thế nhưng điều khiến tôi kinh ngạc là: phần

‘Thánh lập nghĩa hải’ mà Misha sao chép trong cuốn sổ đó lại rất đầy đủ!” “Sao... Vậy là thế nào? Giới học thuật luôn cho rằng cuốn ‘Thánh lập nghĩa hải’ mà Kozlov đem về từ Hắc Thủy Thành bị thiếu sót, sao Misha lại đọc được cuốn ‘Thánh lập nghĩa hải’ hoàn chỉnh?” - Đường Phong nghi ngờ.

Giáo sư La cũng chau mày: “Chỉ có hai khả năng, một là Misha thông qua một cách nào đó có được một cuốn ‘Thánh lập nghĩa hải’ hoàn chỉnh, nhưng tôi cho rằng khả năng này rất nhỏ; còn một khả năng nữa, cuốn ‘Thánh lập nghĩa hải’ mà năm đó Kozlov đem về Saint Petersburg vốn là cuốn hoàn chỉnh, nhưng sau đó do một nguyên nhân nào đó đã không còn

nguyên vẹn. Khả năng này lớn hơn, và từ dấu tích mà Misha sao chép lại cuốn ‘Thánh lập nghĩa hải’ này cho thấy, nó đã được ghi chép từ trước đó rất lâu. Bởi vậy, tôi suy đoán khả năng Misha đã từng đọc cuốn ‘Thánh lập nghĩa hải’ từ lâu lắm rồi và đã sao chép lại vào cuốn sổ của ông. Sau này, khi cuốn ‘Thánh lập nghĩa hải’ của cung điện Mùa Đông bị thất lạc một phần, thì cuốn sổ ghi chép của Misha ngược lại đã trở thành bản duy nhất.

“Nhưng tại sao nguyên gốc của cuốn ‘Thánh lập nghĩa hải’ lại bị thiếu khuyết như vậy?” - Đường Phong hỏi.

Giáo sư La xua xua tay, nói: “Đây không phải mấu chốt của vấn đề, cũng không

phải là vấn đề mà chúng ta cần nghiên cứu. Mấu chốt của vấn đề là, tôi đã phát hiện ra một manh mối rất quan trọng trên bản ‘Thánh lập nghĩa hải’ do Misha sao chép lại này. Mọi người nhìn chỗ này..- Nói xong, giáo sư La chỉ vào một trang trên cuốn sổ, nói với mọi người: “Ở đây, bên cạnh phần nội dung chính của ‘Thánh lập nghĩa hải’ mà Misha sao chép lại bằng chữ Tây Hạ, Misha đã viết thêm vào một đoạn viết bằng chữ Hán rất rất nhỏ.”

Dưới sự chỉ dẫn của giáo sư La, Đường Phong mới nhận ra đoạn chữ Hán đó: “Lúc tham gia khảo sát khoa học, đã cùng Lương và những người khác tới thám hiểm sâu trong núi Hạ Lan, trông

thấy một ngôi chùa đồ nát lụp xụp, chỉ còn lại một gian Phật điện, rất ít hươngkhói. Hỏi người dân trên núi, họ nói rằng ngôi chùa này tên là Hắc Thửu Tự. Sau khi vào trong chùa khảo sát cụ thể thì thấy Phật điện nhỏ được xây dựng từ những năm Dân quốc, tuy bên ngoài nơi này trông giống như di vật Tây Hạ, nhưng quy mô to lớn. Điều tra tiếp hang động và đồng cỏ xung quanh thì thấy rất nhiều kiến trúc Tây Hạ. Lại thấy điện đường không chỉ có một gian, dáng vẻ phi phàm, nhưng tại sao giờ chỉ còn lại gạch nát mà thôi. Buổi đêm, cùng Lương và mọi người nghỉ lại Hắc Thửu Tự, tiếng động lạ phát ra liên hồi, cộng thêm môi trường nguy hiểm, khắc nghiệt, đến

hôm sau thì rời đi. Đến giờ hồi tưởng lại, vẫn thấy việc này kỳ lạ, Hắc Thửu Tự chắc chắn không phải là một ngôi chùa thường, trong đó nhất định có điều huyền bí.”

Mọi người đọc xong đoạn ghi chép này của Misha đều chìm trong suy tư.

4

Đường Phong trầm tư hồi lâu, cuối cùng đã có một suy đoán táo bạo: “Ông nghi ngờ rằng ngôi chùa có tên Hắc Thửu Tự đó rất có khả năng chính là ‘Tự giới đàn’ mà trên kệ tranh ngọc nói tới?”

Giáo sư La không vội trả lời câu hỏi của Đường Phong: “Đường Phong, mọi người đừng vội vàng kết luận; từ đoạn ghi chép này cậu có được những tin tức

gì?” “Đoạn ghi chép đó quả thực đã tiết lộ rất nhiều tin tức, tôi tổng kết lại một chút, ít nhất có năm điều. Một là, khi Misha tham gia đội thám hiểm, đã cùng Lương Vân Kiệt và mọi người đến núi Hạ Lan khảo sát, điều này trước đây chúng ta không biết; hai là, họ đã phát hiện ra một ngôi chùa nằm sâu trong núi Hạ Lan, dân địa phương gọi ngôi chùa này là Hắc Thửu Tự; ba là, họ đã khảo sát ngôi chùa và phát hiện ra nó được xây dựng sớm nhất cũng vào thời kỳ Tây Hạ, chỉ có điều lúc họ phát hiện thấy thì phần lớn kiến trúc của ngôi chùa đã bị hủy hoại; bốn là, ban đêm lúc họ nghỉ lại tại Hắc Thửu Tự đã nghe thấy những âm thanh quái dị, cộng thêm môi trường ở đó

rất khắc nghiệt nên ngày hôm sau họ đã vội vã lên đường; năm là, sau này Misha vô cùng ân hận vì lần đó đã bỏ đi nhanh như vậy, ông cho rằng Hắc Thửu Tự rất có giá trị, chắc chắn không phải là một ngôi chùa thông thường!” - Đường Phong nói ra phán đoán của mình.

Giáo sư La gật gù: “Đường Phong tổng hợp lại rất đúng, một đoạn ghi chép không hề bắt mắt như vậy, nhưng lại hàm chứa bao nhiêu tin tức. Thế nhưng cậu vẫn còn bỏ sót mất một điều.”

“Ồ, điều gì vậy?”

“Tạm thời tôi không nói tới điều mà cậu bỏ sót, chúng ta hãy phân tích năm điều mà cậu vừa tổng kết lại cái đã. Điều thứ nhất cho thấy đội thám hiểm liên hợp

năm đó đã khảo sát rất toàn diện, chứ không chỉ tiến bừa vào sa mạc, tìm kiếm Hạng Hải Mật Thành; điều thứ hai và thứ ba cho thấy Hắc Thửu Tự đã từng có quy mô rất lớn, hơn nữa Misha phán đoán Hắc Thửu Tự được xây dựng từ thời Tây Hạ, điều này phù hợp với những ghi chép trong lịch sử. Từ đó, chúng ta có lý do để phán đoán Hắc Thửu Tự rất có khả năng là một ngôi chùa hoàng gia do hoàng thất Tây Hạ cúng tiến, nếu không thì liệu ai có thể xây dựng một ngôi chùa có quy mô lớn ở sâu trong núi như vậy? Thậm chí tôi còn mạnh dạn suy đoán, rất có khả năng Hắc Thửu Tự chính là ‘Tự giới đàn’ mà chúng ta cần tìm kiếm. Khả năng Misha cũng đã phát hiện ra điều đó,

bởi vậy mới có câu ‘Hắc Thứ Tự chắc chắn không phải là một ngôi chùa thường, trong đó nhất định có điều huyền bí’ mà Misha viết sau đó; còn điều thứ tư lại cho thấy: bao nhiêu năm qua đi rồi, ngôi chùa không những bị hủy hoại mà môi trường ở đó còn trở nên khắc nghiệt, và còn có cả những âm thanh quái dị không thể giải thích!” - Giáo sư La thao thao bất tuyệt.

“Hắc Thứ Tự? ‘Tự giới đàn’?” - Tất cả mọi người đều chìm trong suy tư.

Vẫn là Đường Phong phá vỡ sự im lặng, hỏi giáo sư La: “Ông vẫn chưa nói về thông tin mà tôi đã bỏ qua đây?”

Giáo sư La cười: “Đường Phong, bạn này cậu bỏ sót mất một điều, trong đoạn

ghi chép đó Misha nói rằng Hắc Thứ Tư nằm sâu trong núi Hạ Lan, có thể vì vậy mà cậu cho rằng ở đó hiếm thấy bóng người hả?”

“Đúng vậy!”

“Nhưng mọi người có chú ý thấy không, sao nhóm Misha lại biết được tên của ngôi chùa đó? Là người dân địa phương nói với họ. Điều đó cho thấy, tuy Hắc Thứ Tư nằm sâu trong núi Hạ Lan nhưng ở đó không hẳn không một bóng người, gần đó chắc chắn phải có một thôn xóm, có người dân sinh sống ở đó. Ngoài ra, vẫn còn một điểm có thể chứng minh cho phán đoán của tôi.

Misha nói rằng Hắc Thứ Tư năm đó vẫn còn một gian tiểu điện, ông phán

đoán gian Phật điện đó được xây dựng từ thời kỳ Dân quốc. Điều đó cũng chứng tỏ thời kỳ Dân quốc ở địa phương đó nhất định có không ít dân cư sinh sống, nếu không thì không thể có người lại xây dựng một gian Phật điện nhỏ tại đó được.”

Mọi người nghe xong những phán đoán của giáo sư La, không thể không bái phục trước sự quan sát tỉ mỉ, tư duy chặt chẽ của ông. Đường Phong nghĩ ngay tới ý của giáo sư La: “Từ thông tin của điều đó cho thấy, chúng ta có thể dễ dàng tìm thấy Hắc Thứ Tự, giáo sư La, ý của ông là vậy phải không?”

“Đúng! Ý tôi là vậy. Nếu như có thể cho rằng Hắc Thứ Tự rất có khả năng là ‘Tự

giới đàn' mà chúng ta cần tìm vậy thì các cậu có việc để làm rồi đấy!" - Giáo sư La khẳng định.

Hàn Giang gật gù: "Tôi nghe cũng hiểu ra rồi, Hắc Thửu Tự, đây chính là mục tiêu tiếp theo của chúng ta."

Giáo sư La lại bổ sung thêm: "Ngoài ra, Misha ghi lại đoạn này ở đây, cũng cho thấy mấy câu chữ Tây Hạ bên cạnh khả năng còn tiết lộ một vài tin tức quan trọng nào đó, rất có khả năng liên quan tới vị trí cụ thể của nơi đó. Nhưng tôi vẫn cần phải nghiên cứu cụ thể thêm một chút."

Giáo sư La nói xong kết quả nghiên cứu gần đây nhất của mình lại chìm trong suy tư. Đường Phong hỏi ông đang nghĩ gì,

giáo sư La hồi tưởng lại: “Điều khiến tôi cảm thấy kỳ lạ đó là, bao nhiêu năm qua, tôi đã không ngừng khảo sát những di tích của Tây Hạ tại phía Tây, núi Hạ Lan tôi cũng vào ra mấy lần, nhưng chưa từng phát hiện ra ngôi chùa nào tên là Hắc Thửu Tự trong đó cả, và cũng không nghe thấy người dân địa phương nhắc tới ngôi chùa này. Thật là kỳ lạ! Nếu Lương Vân Kiệt vẫn còn sống thì tốt biết mấy!”

“Lương Vân Kiệt? Trước đây ông đã từng tiếp xúc với Lương Vân Kiệt mà chưa từng nghe thấy ông ấy nhắc đến sao?” - Hàn Giang hỏi.

Giáo sư La lắc đầu: “Tuy Lương Vân Kiệt đã từng tới đó, nhưng có thể ngay bản thân ông ấy cũng quên rồi, bởi dù

sao ông ấy cũng không nghiên cứu lĩnh vực này, bởi vậy có thể ông ấy không cẩn thận như Misha!”

“Vậy ông đánh giá thế nào về bộ hài cốt mà chúng tôi mang từ Saint Petersburg về?” - Trước đó, Hàn Giang đã giới thiệu với giáo sư La về phát hiện đáng kinh ngạc của giáo sư Trần Tử Kiến.

Giáo sư La nói: “Trước đây tôi đã từng nghe nói về chuyện Kozlov phát hiện được một bộ hài cốt trong Hắc Thủy Thành, sau đó sau khi các học giả Nga xét nghiệm xong, đã suy đoán bộ hài cốt đó là của hoàng hậu Một Tạng. Nhưng vì học giả của các nước khác chưa từng trông thấy bộ hài cốt này, cũng chưa nhìn thấy báo cáo xét nghiệm cụ thể của họ,

nên tôi không thể phán đoán kết luận của học giả Nga. Nghe nói rằng bộ hài cốt đó sau này đã bị mất, phải chăng... những chuyện liên quan tới bộ hài cốt đó đều rất ly kỳ. Lần này các cậu đã tìm thấy nó, nhưng kết quả xét nghiệm ra lại đáng giật mình như vậy, tôi cũng không biết thế nào để phán đoán. Dù sao thì chuyện này cũng đã trải qua gần cả trăm năm, và rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì thì bây giờ đến ngay cả học giả Nga cũng không rõ, chúng ta lại càng không rõ hơn!”

“Tuy bộ hài cốt này ở chỗ người Nga bị xử lý rồi tung cả lên, nhưng... nhưng tôi luôn cảm thấy bộ hài cốt mà Kozlov năm đó phát hiện thấy, chính là bộ hài cốt mà hiện giờ chúng ta thấy.” - Đường Phong

nói.

“Cũng có nghĩa là bộ hài cốt trong pho tượng phật năm đó thuộc về hai người phụ nữ Đảng Hạng khác nhau?” - Từ Nhân Vũ hỏi lại Đường Phong.

Đường Phong gật đầu: “Đúng vậy, tôi cho rằng như vậy. Nhưng tôi cũng chẳng có chứng cứ gì cả, chỉ có thể coi là cảm giác của tôi mà thôi!”

“Khà khà, tôi lại thấy cậu nghĩ như vậy thì hơi khó tin đấy, nghĩ kiểu gì cũng không thể như vậy, lúc ban đầu chế tác pho tượng này, một người phụ nữ không đầu, trước ngực lại treo xương sọ của một người phụ nữ khác, như vậy thì quá khủng khiếp đấy! Sau đó thợ đúc tượng mới bắt đầu chế tác nó, vậy thì người thợ

đó cũng khiếp thật đấy!” - Từ Nhân Vũ cười nói.

Đường Phong không phản bác lại, mà đưa ánh mắt hướng về giáo sư La. Giáo sư La nhìn Đường Phong, cười nói:

“Được rồi, chúng ta bắt đầu nói từ bà hoàng hậu Một Tạng này! Trước đó tôi đã giới thiệu về chuyện bà ta trở thành hoàng hậu của Nguyên Hạo thế nào, sau đó sẽ nói về kết cục của hoàng hậu, điều này rất có khả năng liên quan tới lai lịch của bộ hài cốt này.”

“Đúng, vấn đề này tôi và cái gã Tymoshenko đáng chết cũng đã từng thảo luận, anh ta cho rằng Lượng Tô - con trai của hoàng hậu Một Tạng sau này do bất mãn với chế độ chuyên quyền của gia tộc

Một Tạng nên đã phát động chính biến, giết chết cậu mình là Một Tạng Nga Bàng, đồng thời suy đoán rằng Lượng Tô đã đưa mẹ ông ta vào trong chùa, cuối cùng Một Tạng Thị đã mất trong chùa và được tạc thành tượng, được đặt yên vị trong tháp phật, mãi cho tới tận vài trăm năm sau mới được Kozlov phát hiện ra!”

- Đường Phong nhớ lại những lời Tymoshenko nói với anh.

“Những gì cậu nói cũng có thể coi là một quan điểm. Tóm lại, những tài liệu lịch sử liên quan tới Tây Hạ vô cùng quý hiếm, bởi vậy chúng ta biết về nó cũng rất ít, nên kết cục của Một Tạng Thị thế nào thì cũng bí ẩn ly kỳ như bộ hài cốt này vậy. Bởi vì có người nói rằng: Một

Tạng Thị đã chết trước khi Lượng Tô nắm quyền triều chính và được chôn tại lăng mộ của vua chúa Tây Hạ; cũng có người nói rằng bà đã bị chính con trai ruột của mình là Lượng Tô hại chết. Hiện giờ chúng ta chỉ biết rằng sau khi Nguyên Hạo chết, Lượng Tô vẫn còn được bọc trong tã lót, bởi vậy quyền lực lớn nhất Tây Hạ hoàn toàn do gia tộc Một Tạng nắm giữ. Sau khi trưởng thành, Lượng Tô không thể chấp nhận sự chuyên quyền của gia tộc Một Tạng nên đã giết chết Một Tạng Ngoa Bàng, thu hồi lại quyền lực của gia tộc Một Tạng, đây là thực tế lịch sử. Nhưng muốn bóc gỡ bí mật về nơi quy y cuối cùng của hoàng hậu Một Tạng, thì chúng ta vẫn cần phải nghiên

cứu thêm một bước.”

“Mong rằng chỗ giáo sư Trần Tử Kiến sẽ có thêm phát hiện mới!” - Hàn Giang lẩm bẩm. Anh vừa dứt lời thì điện thoại của anh đột ngột đổ chuông.

6

Số điện thoại hiện lên chính là số máy bàn ở phòng thí nghiệm của Trần Tử Kiến, nhưng giọng trong điện thoại lại là giọng Tiểu Lô, trợ lý của Trần Tử Kiến. Hàn Giang có chút ngạc nhiên, sau đó Đường Phong phát hiện khuôn mặt Hàn Giang chết lặng, lông mày Hàn Giang khẽ cử động nhẹ, Đường Phong hiểu rằng chắc chắn đã xảy ra việc gì nghiêm trọng.

Hàn Giang nghe điện thoại xong, sắc mặt

rất khác thường, anh nói với mọi người:
“Tiểu Lô, trợ lý của giáo sư Trần vừa gọi điện tới nói rằng cậu ấy vừa phát hiện giáo sư Trần Tử Kiến đã chết trong phòng thí nghiệm.”

“Á!...” - Đường Phong kinh ngạc thất sắc, những người khác cũng giật bắn mình.

“Sao lại chết? Bị giết hay tự sát?” - Triệu Vĩnh hỏi.

Hàn Giang lắc đầu: “Tiểu Lô không nói, cậu ấy đã báo cảnh sát rồi, đồng thời thông báo với chúng ta bởi vì cậu ấy biết gần đây giáo sư Trần làm việc cho chúng ta.”

“Hàn Giang, anh nói vậy là ý gì? Ý anh là cái chết của Trần Tử Kiến liên quan

tới bộ hài cốt đó?” - Giáo sư La hỏi.

“Không biết, phải đến đó mới biết được. Nhưng tôi vẫn có một dự cảm không lành. Mọi người cứ về nghỉ cả đi, tôi và Đường Phong sẽ đến đó xem sao!” - Nói xong Hàn Giang và Đường Phong liền lao như bay ra khỏi phòng hội ý.

Tuy đã gần nửa đêm, nhưng Đường Phong và Hàn Giang vẫn vội vàng đến phòng thí nghiệm của Trần Tử Kiến, vẫn là ông lão canh cửa đó, vẫn là chiếc thang máy kêu cọt két, nhưng đèn cảm ứng trong hành lang đã bình thường trở lại. Đường Phong và Hàn Giang rẽ vào hành lang, phía trước đã được kéo dây cảnh giới. “Xem ra người của đội cảnh sát hình sự đã đến trước chúng ta rồi!” -

Hàn Giang khẽ kêu lên.

Cảnh sát bên cạnh dây cảnh giới muốn kiểm tra thẻ của Hàn Giang và Đường Phong, nhưng do vội đi nên Hàn Giang đã quên mang thẻ. Đúng lúc Hàn Giang và viên cảnh sát đó đang giằng co thì lão Kim - cảnh sát hình sự đã trông thấy Hàn Giang, còn anh cũng nhận ra cảnh sát Kim, hai người vốn quen nhau đã lâu, trước đây từng nhiều lần hợp tác với nhau. Cảnh sát Kim nghi ngờ bước tới gần Hàn Giang, hỏi anh: “Vụ án này sao lại kinh động tới cậu vậy?”

“Giời ạ, nửa đêm tôi chạy đến đây chắc chắn là có liên quan tới vụ án này rồi.”

“Được thôi, các cậu theo tôi vào đây, vụ án này hiện do tôi phụ trách!” - sắc mặt

cảnh sát Kim có vẻ nghiêm trọng, lông mày chau lại.

Đường Phong và Hàn Giang theo lão Kim - viên cảnh sát có phần hơi phát tướng, tiến vào phòng thực nghiệm, vẫn là khung cảnh mà họ đã quen thuộc, nhưng lại có thêm mùi máu tanh. Trong căn phòng thực nghiệm này, Trần Tử Kiến nằm sõng soài trên một chiếc ghế tựa, dáng vẻ của ông vô cùng kỳ quái, tay trái ôm ngực, tay phải lại... lại bóp chặt lấy cổ mình. Đường Phong và Hàn Giang nhìn thấy vậy đều giật mình, hai người đưa mắt nhìn nhau rồi lại nhìn lên mặt Trần Tử Kiến: khuôn mặt trắng bệch không có lấy một tia máu, đôi mắt khủng khiếp nhìn chăm chăm lên trần nhà. Hai

tai, hai mắt, hai lỗ mũi và mồm và trên cơ thể của Trần Tử Kiến không hề có bất cứ vết máu nào, nên Đường Phong và Hàn Giang càng không hiểu, mùi máu trong phòng thí nghiệm là ở đâu ra?

Đường Phong và Hàn Giang lại nhìn quanh phòng thí nghiệm, không khác gì lần trước họ tới đây, bộ hài cốt vẫn đang nằm chính giữa chiếc bàn trong phòng, còn chiếc xương sọ đó được đặt trên một chiếc bàn khác, vẫn y như lần trước họ tới. Đột nhiên, Đường Phong cảm thấy chiếc bàn xanh đậm trước mắt anh đang biến đổi, màu xanh đậm càng lúc càng đen. Đây là thứ màu đen mà anh chưa từng nhìn thấy, anh không thể diễn tả nó bằng lời, chiếc bàn màu đen càng làm

nổi bật bộ xương màu vàng đặt trên nó. Đường Phong cảm thấy khó thở, anh bất giác bước lên phía trước một bước, đến cạnh chiếc bàn đó, nhắm mắt định thần lại... Khi mở mắt ra, anh phát hiện chiếc bàn trước mặt không hề có gì thay đổi, vẫn là chiếc bàn màu xanh đậm, trên bàn là bộ hài cốt được xếp ngay ngắn.

7

“Rốt cuộc các cậu đã liên lạc gì với Trần Tử Kiến vậy?” - Cảnh sát Kim tò mò hỏi Hàn Giang.

Hàn Giang nhìn lão Kim rồi lại chỉ bộ xương trên bàn, nói: “Nói thật với anh, thời gian gần đây chúng tôi đang mời giáo sư Trần nghiên cứu bộ hài cốt này!”
“Bộ hài cốt này? Bởi vậy các cậu nghi

ngờ cái chết của giáo sư Trần có liên quan tới bộ hài cốt này? Lúc tôi vừa mới vào đây, bộ xương này làm tôi giật bản mình!” “Tôi biết anh từ trước tới nay rất gan dạ, sao mỗi bộ xương thế này mà cũng dọa được anh ư?”

“Quan trọng là bên cạnh bộ xương lại là thi thể kỳ quái của Trần Tử Kiến!” - Lão Kim nghĩ lại mà vẫn còn rùng mình.

“Được, chúng ta hãy nói về thi thể kỳ quái của Trần Tử Kiến vậy. Tình hình khám nghiệm tử thi của các anh sao rồi?”

- Hàn Giang vừa nói vừa đeo găng vào, thò tay kiểm tra kỹ thi thể của giáo sư Trần.

“Chúng tôi nhận được tin báo án tử trợ lý của Trần Tử Kiến, nên đã lập tức đến

đây. Khi vừa trông thấy thi thể này, quả thực chúng tôi đều giật bản mình, làm hình sự bao nhiêu năm nay rồi, vậy mà tôi chưa từng thấy thi thể nào thế này, hoặc có thể nói rằng chưa từng nhìn thấy kiểu chết thế này. Trần Tử Kiến chết khoảng hai tiếng trước, nhìn bên ngoài thì cơ thể Trần Tử Kiến từ trên xuống dưới không có vết thương nào do vật sắc nhọn hay hung khí nào gây nên, thậm chí đến vết tích ầu đả nhỏ nhất cũng không phát hiện ra, nên nhận định bước đầu là bị trúng độc, bởi vậy chúng tôi cơ bản loại trừ khả năng bị giết. Điều này cũng đã được ông lão trực ban dưới lầu chứng thực: sau tám giờ tối, ngoài trợ lý của Trần Tử Kiến ra, không có ai từ bên

ngoài vào cả.”

“Theo ý anh thì tức là Trần Tử Kiến tự sát?” - Hàn Giang hỏi lại.

“Việc này hiện giờ tôi vẫn chưa thể kết luận được, nhưng rõ ràng ông ấy đã dùng tay phải tự bóp cổ mình, ông ấy không phải là người thuận tay trái, nhìn dáng vẻ cho thấy không ông ấy đã tổn ít sức lực, trên cổ có vết lõm rất sâu.”

“Khà khà, thử nghĩ một chút, nếu anh muốn tự tử thì sẽ chết thế nào? Sẽ chọn cách kỳ quái này, tự bóp cổ mình đến chết sao? Tôi thật sự không thể nghĩ ra trên đời này có ai lại thù hận chính bản thân mình đến mức ấy?” - Hàn Giang nói.

“Ý của cậu là có người bóp cổ ông ấy

đến chết, sau đó cố ý tạo hiện trường giả này. Nhưng tôi không lấy được dấu vân tay của ai khác trên cổ nạn nhân, điều này thì giải thích thế nào?”

“Tôi không biết. Anh có để ý thấy không, tay trái của Trần Tử Kiến ôm lấy ngực, đây cũng là một động tác kỳ lạ, động tác của tay trái và tay phải Trần Tử Kiến rõ ràng là hai động tác tương phản, khiến người ta không hiểu nổi!”

“Có lẽ... có lẽ là trước khi chết, giáo sư Trần đã trông thấy điều đáng sợ gì đó!” – Đường Phong bỗng mạnh dạn suy đoán.

“Cái này thì phải hỏi Tiểu Lô rồi.” Nói xong, Hàn Giang bước tới trước mặt Tiểu Lô đang ngồi ngoài phòng thí nghiệm. Anh quan sát Tiểu Lô một hồi

rồi mới mở lời: “Tôi hỏi cậu một câu này, giáo sư Trần Tử Kiến có bị bệnh gì về mạch máu không? Ví dụ như bệnh tim chẳng hạn.”

Tiểu Lô lắc đầu nói: “Việc này... việc này tôi cũng không rõ lắm. Trước đây khi kiểm tra sức khỏe, đâu có nghe thấy giáo sư Trần bị bệnh gì liên quan tới mạch máu, chỉ là huyết áp và mỡ trong máu hơi cao thôi. Nhưng gần đây tôi phát hiện hình như giáo sư Trần đang uống một loại thuốc nào đó, tôi cũng không hỏi kỹ, bây giờ nghĩ lại rất có khả năng gần đây tim mạch của giáo sư không được khỏe.”

“Cậu tới phòng thí nghiệm lúc mấy giờ?”

“Vốn dĩ buổi chiều sau khi về, tôi không định tới phòng thí nghiệm nữa, nhưng...”

nhưng lúc khoảng chín rưỡi tối, tôi nhận được một cuộc điện thoại của giáo sư Trần, trong điện thoại, giọng của giáo sư hình như có gì đó không bình thường, giọng rất nhỏ, ông gọi tôi khẩn trương tới phòng thí nghiệm, đây là tình huống rất hiếm gặp!”

“Vậy tại sao giáo sư Trần lại gọi cậu tới?”

“Tôi cũng hỏi qua điện thoại rồi, nhưng giáo sư Trần không nói, chỉ giục tôi tới. Vậy là tôi vội vàng tới đây, kết quả là đã nhìn thấy cảnh tượng hãi hùng này.”

“Gần đây giáo sư Trần có hành động gì khác thường không?” - Hàn Giang lại hỏi.

Tiểu Lô liếc Đường Phong một cái, rồi

lại nhìn Hàn Giang, nói: “Hành động khác thường ư? Nếu nói về hành động khác thường của giáo sư Trần gần đây thì đều liên quan tới bộ hài cốt mà các anh đưa đến!”

“Ồ... không phải chỉ có giấc mơ kỳ quái đó thôi sao?” - Đường Phong ngạc nhiên.

“Gần đây tôi nhận thấy rõ trạng thái thần kinh của giáo sư Trần không ổn, ngoài việc thường xuyên mơ thấy ác mộng, ban ngày trong lúc làm việc, giáo sư Trần cũng thường nói sai, nhiều lúc đang nói thì ông bỗng dừng lại, thần thờ nhìn bộ hài cốt này.”

“Nghiêm trọng đến vậy sao?” - Đường Phong vô cùng ngạc nhiên.

“Còn nữa... còn việc các anh nhờ giáo sư

Trần phục chế lại phần đầu của bộ hài cốt, trong lúc ông phục chế nó, tôi luôn cảm thấy miệng giáo sư mỉm cười kỳ quái, có lúc còn lẩm bẩm một mình.”

“Vậy phần đầu mà giáo sư làm đâu?” - Hàn Giang hỏi .

“Rất không may, lúc tôi đến thì phát hiện ra phần đầu mà giáo sư Trần, gần như đã làm xong, đã bị người ta đập vỡ, tôi nghĩ chắc là do giáo sư Trần tự làm như vậy trước khi chết!”

“Tại... tại sao lại vậy? Đưa chúng tôi đi xem nào!” - Hàn Giang không hiểu.

Tiểu Lô quay người, đi vào phòng thí nghiệm, trên bàn đặt chiếc xương sọ có một vật được che đậy bằng một miếng vải trắng. Tiểu Lô vén miếng vải đó lên,

trước mắt mọi người hiện lên pho tượng hình đầu phụ nữ bị đập nát nửa mặt, Đường Phong nhìn mũi, mắt, môi, tai bị vỡ nát của đầu pho tượng bỗng cảm thấy chúng hình như có chút quen thuộc... Đúng! Cung điện Mùa Đông, đầu pho tượng phật Lư Xá, xem ra người thợ chế tác pho tượng đó ngày xưa, đã mô phỏng theo xương sọ và dung mạo của chủ nhân để đúc lên. Trời ơi! Đây đúng là dung nhan của hoàng hậu Một Tạng sao?

8

Tiểu Lô dùng miếng vải trắng đậy đầu pho tượng phụ nữ chỉ còn nửa bên mặt lại. Cảnh sát Kim nói với Hàn Giang: “Kết quả khám nghiệm cụ thể tử thi Trần Tử Kiến tôi sẽ khẩn trương thông báo

cho cậu, nhưng bản thân tôi vẫn nghiêng về khả năng ông ấy tự sát, cũng không loại trừ khả năng nhìn thấy thứ gì đó khiến ông ta khiếp sợ dẫn đến đau tim mà đột tử.”

“Được rồi, tôi không làm phiền việc điều tra của anh nữa. Vụ án là do anh phụ trách, nhưng có vài thứ lại do tôi quản lý!” - Hàn Giang nhìn bộ hài cốt trên bàn nói.

“Ồ, cái gì do cậu quản lý vậy?”

Hàn Giang quay lại nói với Tiểu Lô:

“Tiểu Lô, bây giờ cậu nghe tôi, trước tiên, công việc kiểm nghiệm bộ hài cốt này đến đây là kết thúc. Từ nay về sau, nếu không được phép của tôi, thì bất luận là ai, bao gồm cả cậu cũng không được

đựng tới bộ hài cốt này. Cậu lập tức thu dọn bộ hài cốt và cả những mảnh gốm sứ đất đá trong túi buru phẩm lúc gửi tới, bao gồm cả phần tượng hình đầu người này cất hết vào trong két bảo hiểm cho tôi. Nhớ kĩ! Nhất định phải thu dọn kĩ, không có lệnh của tôi, không được đựng vào những thứ đó!”

“Hiểu rồi, anh có bảo tôi đựng tôi cũng chẳng dám đựng ấy chứ!” - Tiểu Lô vẫn chưa hết sợ hãi.

Cảnh sát Kim vừa nghe thấy vậy đã cuống lên:

“Này! Cậu thu hết những thứ đó lại thì tôi điều tra lấy chứng cứ kiểu gì hả?”

Hàn Giang vỗ vỗ vai cảnh sát Kim:

“Chẳng phải anh nói rằng giáo sư Trần tự

sát sao? Hơn nữa, những thứ này không phải anh cũng đã nhìn thấy rồi sao?

Chúng là

hung khí giết hại giáo sư Trần ư? Nếu đúng như vậy thì đó quả là hiện tượng linh ứng kỳ dị. Được rồi, có việc gì cứ gọi điện cho tôi nhé!”

Nói xong, Hàn Giang và Đường Phong ra khỏi phòng thí nghiệm. Hàn Giang đi rất nhanh, Đường Phong không theo kịp tạt lại phía sau. Đường Phong nhìn ánh đèn vàng vọt âm u trong hành lang, rồi lại nhìn lên bức tường loang lổ, đầu óc bỗng tê dại, anh vội vàng chạy nhanh đuổi theo Hàn Giang. Hai người cùng tới tiền sảnh tầng một, ông lão bảo vệ đó đang tựa vào cửa, nhìn cảnh sát ra ra vào vào. Ông

liếc thấy Hàn Giang và Đường Phong, cười gượng gạo với họ. Hai người cũng cười với ông lão bảo vệ, nhưng khi họ vừa định bước ra khỏi cửa thì ông lão đột nhiên gọi họ đứng lại: “Chàng thanh niên, cậu có còn nhớ câu hỏi lần trước mà cậu hỏi tôi không?” Đường Phong run bắn người, anh nhớ lại câu hỏi mà lần trước đã hỏi ông lão bảo vệ. Đường Phong khẽ gật đầu với ông lão. Ông lão nói với Đường Phong bằng giọng khàn khàn: “Giờ thì tôi đã tin tòa nhà này có ma rồi!” “Tại sao?” - Đường Phong và Hàn Giang đều kinh ngạc.

“Bởi vì... bởi vì kể từ sau lần trước các cậu tới đây, giáo sư Trần không hề rời khỏi phòng thí nghiệm của ông ấy.”

“Vậy là thế nào?”

“Tôi thấy mấy hôm nay giáo sư Trần giống như ma vậy, tôi đã đến nhà ăn mua cơm cho ông ấy mấy lần, sau đó đưa lên phòng thí nghiệm, vì ông ấy ở trong đó. Tôi thấy ông ấy chỉ thần thờ nhìn chăm chăm vào một bộ xương trắng, ánh mắt ấy..”

“Đó là công việc của ông ấy mà!”

“Nhưng tôi thấy gần đây giáo sư Trần rất không bình thường.”

“Tối hôm nay bác có thấy ai vào đây không?” - Hàn Giang không quên hỏi một câu.

Ông lão bảo vệ lắc lắc đầu: “Sau tám giờ thì ngoài Tiểu Lô ra không còn ai vào nữa.”

Đường Phong và Hàn Giang không hỏi thêm được gì, nhưng Đường Phong nhớ mãi những gì ông lão bảo vệ nói. Ra đến ngoài, một cơn gió lạnh ứa tới, Đường Phong rùng mình. “Cậu thấy việc này thế nào?” - Hàn Giang đột nhiên hỏi Đường Phong.

“Không biết, tôi cảm thấy chúng ta đã hại giáo sư Trần.”

Hàn Giang nghe Đường Phong nói vậy, hơi sững sờ: “Đừng nghĩ lung tung nữa! Cậu nói xem... có khi nào là bọn Stephen làm không nhỉ?”

“Không giống, thứ nhất, không phát hiện thấy dấu vết giáo sư Trần bị giết hại, thứ hai, đây không phù hợp với cách thức gây án của hội Stephen.” - Đường Phong

phân tích.

“Vậy là thế nào?”

“U hôn, u hôn của Một Tạng Thị phục sinh rồi!”

Hàn Giang giật bắn mình, anh nhìn Đường Phong, rồi quay lại nhìn tòa nhà đen sì sì phía sau lưng và cũng cảm thấy một luồng hơi lạnh đang len vào tận xương tủy mình.

Trở về văn phòng, Hàn Giang theo thói quen mở hòm thư email ra thử xem có thư mới gửi tới không. Kết quả hòm mail của anh có một thư mới gửi tới, người gửi là Yelena, hơn nữa còn dùng cả kí hiệu khẩn cấp. Hàn Giang bỗng giật mình, anh nhìn màn hình, rồi lại nhìn Đường Phong đang định bỏ đi, đột nhiên,

anh gọi Đường Phong lại: “Đường Phong, cậu mau qua đây xem!”

Đường Phong bước tới cạnh Hàn Giang, chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, chỉ thấy bức thư của Yelena ngắn ngủi vài câu, nội dung như thế này:

Hàn!

Anh có còn nhớ, mấy người em đã nhắc đến trong bức thư lần trước không?

Brainin, Stechkin. Em đã điều tra họ rồi, nhưng không phát hiện ra nghi vấn gì cả, đúng lúc em nghĩ rằng nên kết thúc cuộc điều tra tại đây thì hôm qua lại xuất hiện một tình huống mới đáng kinh ngạc. Lúc em một mình tới Bonika định thẩm vấn Stechkin thêm lần nữa thì... thì bỗng gặp phải một cuộc cướp ngục tàn bạo trước

đây chưa từng xảy ra. Stechkin được bọn chúng cứu thoát, còn tất cả những phạm nhân khác và cả những người canh gác đều đã bị giết. Bản thân em khi ở Bonika đã khủng hoảng tới nỗi chưa bao giờ khủng hoảng như vậy.

Em hoảng hốt không biết phải làm thế nào, rồi em bỗng nghĩ ngay tới Brainin nên lập tức lao đến căn biệt thự của ông ta, kết quả căn biệt thự của Brainin đã bị hỏa hoạn thiêu rụi mà không rõ nguyên do, còn Brainin bị thiêu chết trong đám cháy. Em không biết hung thủ là ai?

Stechkin! Ông ta vừa mới thoát ra ngoài đã đi giết Brainin sao? Em không nghĩ ra được là ai? Là ai đã lập tức ra tay hành động ngay sau khi em tới tìm Stechkin và

Brainin? Em thấy vô cùng khó hiểu, có lẽ ngay từ ban đầu em đã sơ suất rồi. Bây giờ nghĩ lại, không có sơ hở gì mới chính là sơ hở lớn nhất!

Yelena

Đường Phong và Hàn Giang đọc xong thư của Yelena cũng đều ngẩn người ra. Họ có thể cảm nhận rõ nỗi bất an và khủng hoảng toát ra từ những dòng chữ của Yelena. Đường Phong bỗng nghe thấy miệng Hàn Giang thốt ra một câu: “Xem ra thực sự u hồn đã hồi sinh rồi!”

Hết tập 2

chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

EMD.

Mời bạn ghé thăm **Đào Tiểu Vũ eBook**
để tải nhiều ebooks hơn nữa.

Growing Readers